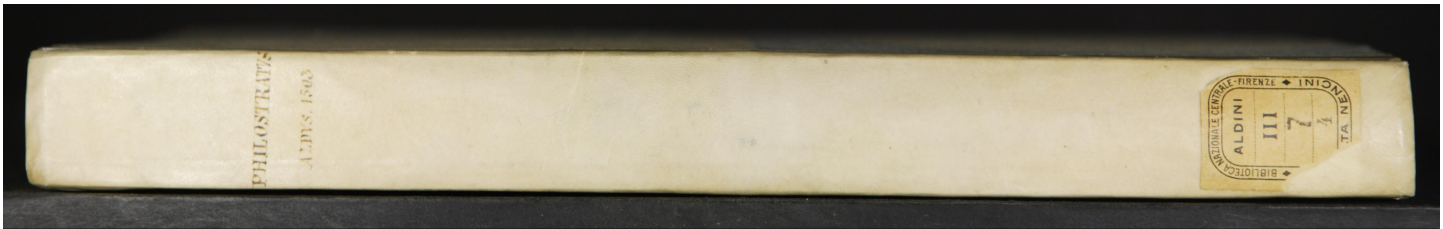
Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/1



Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/1

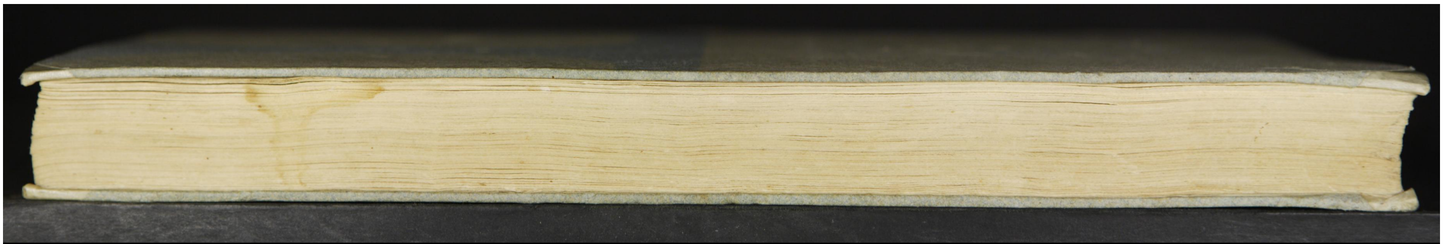
Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/1



Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/1



Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/1



Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/2

ΕΙΚΟΝΕΣ ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ. ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

ΕΛΛΑΔΙΑ.

Στις μὴ ἀσπάζεται τὴν ζωγραφίαν, ἀδικεῖ τὴν ἀλήθειαν· ἀδικεῖ δὲ καὶ σοφίαν, ὁπόση ἐς ποιητὰς ἥκει· φορὰ γὰρ ἴση ἀμφοῖν ἐς τὰ τῶν ἡρώων εἴδη, καὶ ἔργα. ξυμμετρίαν τε οὐκ ἐπαινεῖ, δι' ἣν καὶ λόγου ἡ τέχνη ἅπτεται. καὶ βουλομένῳ μὲν σοφίζεσθαι, θεῶν τὸ εὕρημα, διά τε τὰ ἐν γῇ εἴδη, ὁπόσα τοὺς λειμῶνας αἱ ὧραι γράφουσι, διά τε τὰ ἐν οὐρανῷ φαινόμενα. βασανίζουσι δὲ τὴν γένεσιν τῆς τέχνης, μίμησις μὲν, εὕρημα πρεσβύτατον, καὶ ξυγγενέστατον τῇ φύσει· εὗρον δὲ αὐτὴν σοφοὶ ἄνδρες, τὸ μὲν, ζωγραφίαν, τὸ δὲ, πλαστικὴν φήσαντες. καὶ πλαστικῆς μὲν, πολλὰ εἴδη. καὶ γὰρ αὐτὸ τὸ πλάττειν, καὶ ἡ ἐν τῷ χαλκῷ μίμησις, καὶ οἱ ξέοντες τὴν λυγδίνην, ἢ τὴν παρίαν λίθον, καὶ ὁ ἐλέφας, καὶ νὴ Δία ἡ γλυφικὴ, πλαστική. ζωγραφία δὲ, συμβέβληται μὲν ἐκ χρωμάτων, πράττει δὲ, οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ πλείω σοφίζεται. ἀπὸ τούτου γε ἑνὸς ὄντος, ἢ ἀπὸ τῶν πολλῶν ἑτέρα τέχνη. σκιάν τε γὰρ ἀποφαίνει, καὶ βλέμμα γινώσκει, ἄλλο μὲν, τοῦ μεμηνότος, ἄλλο δὲ, τοῦ ἀλγοῦντος, ἢ τοῦ χαίροντος. καὶ αὐγὰς ὀμμάτων, ὁποῖαί εἰσιν, ὁ πλαστικὸς μέν τις, ἥκιστα ἐργάζεται. χαροπὸν δὲ ὄμμα, καὶ γλαυκὸν, καὶ μέλαν, γραφικὴ οἶδε· καὶ ξανθὴν κόμην οἶδε, καὶ πυρσὴν, καὶ ἡλιῶσαν, καὶ ἐσθῆτος χρῶμα, καὶ ὅπλων· θαλάμους τε, καὶ οἰκίας, καὶ ἄλση, καὶ ὄρη, καὶ πηγὰς, καὶ τὸν αἰθέρα, ἐν ᾧ ταῦτα. ὅσοι μὲν οὖν κράτος ἤραντο τῆς ἐπιστήμης, καὶ ὅσαι πόλεις, καὶ ὅσοι βασιλεῖς ἔρωτι ἐς αὐτὴν ἐχρήσαντο, ἄλλοις τε εἴρηται, καὶ Ἀριστοδήμῳ τῷ ἐκ Καρίας· ὃν ἐγὼ ἐπὶ ζωγραφίᾳ ξένον ἐποιησάμην ἐτῶν τεσσάρων. ἔγραφε δὲ κατὰ τὴν Εὐμήλου σοφίαν, πολὺ τὸ ἐπίχαρι ἐς αὐτὴν φέρων. ὁ λόγος δὲ, οὐ περὶ ζωγράφων, οὐδ' ἱστορίας αὐτῶν νῦν, ἀλλ' εἴδη ζωγραφίας ἀπαγγέλλομεν, ὁμιλίας αὐτὰ τοῖς νέοις συντιθέντες· ἀφ' ὧν ἑρμηνεύσουσί τε, καὶ τοῦ δοκίμου ἐπιμελήσονται. ἀφορμαὶ δὲ ἐμοὶ τουτωνὶ τῶν λόγων αἵδε ἐγένοντο. Ἦν μὲν ὁ παρὰ τοῖς Νεαπολίταις ἀγών· ἡ δὲ πόλις, ἐν Ἰταλίᾳ ᾤκισται. γένος, Ἕλληνες, καὶ ἀστικοί· ὅθεν καὶ τὰς σπουδὰς τῶν λόγων ἑλληνικοί εἰσι. βουλομένῳ δέ μοι τὰς μελέτας μὴ ἐν τῷ φανερῷ ποιεῖσθαι, παρεῖχεν ὄχλον τὰ μειράκια, φοιτῶντα ἐπὶ τὴν οἰκίαν τοῦ ξένου. κατέλυον δὲ ἔξω τοῦ τείχους, ἐν προαστείῳ, τετραμμένῳ πρὸς θάλασσαν· ἐν ᾧ στοά τις ἐξῳκοδόμητο κατὰ ζέφυρον ἄνεμον, ἐπὶ τεττάρων οἶμαι, ἢ καὶ πέντε ὀροφῶν, ἀφορῶσα εἰς τὸ Τυρρηνικὸν πέλαγος. ἤστραπτε μὲν οὖν καὶ λίθοις, ὁπόσους ἐπαινεῖ τρυφή· μάλιστα δὲ ἤνθει γραφαῖς, ἐνηρμοσμένων αὐτῇ πινάκων· οὓς ἐμοὶ δοκεῖν, οὐκ ἀπαθῶς τις συνελέξατο· σοφία γὰρ ἐν αὐτοῖς ἐδηλοῦτο πλειόνων ζωγράφων. ἐγὼ μὲν οὖν καὶ ἀπ' ἐμαυτοῦ ᾤμην ἐπαινεῖν τὰς γραφάς. ἦν δὲ ἄρα υἱὸς τῷ ξένῳ, κομιδῇ νέος, εἰς ἔτος δέκατον ἤδη, φιλήκοος, καὶ χαίρων τῷ μανθάνειν· ὃς ἐπεφύλαττέ με ἐπιόντα αὐτὰς, καὶ ἐδεῖτό μου ἑρμηνεύειν. ἵν' οὖν μὴ σκαιόν με ἡγοῖτο, ἔσται ταῦτα ἔφην, καὶ ἐπίδειξιν αὐτὰ ποιησόμεθα, ἐπειδὰν ἥκῃ τὰ μειράκια. ἀφικομένων οὖν, ὁ μὲν παῖς ἔφην, προβεβλήσθω, καὶ ἀνακείσθω τούτῳ ἡ σπουδὴ τοῦ λόγου· ὑμεῖς δὲ, ἕπεσθε, μὴ ξυντιθέμενοι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐρωτῶντες, εἴ τι μὴ σαφῶς φράζοιμεν.

ΣΚΑΜΑΝΔΡΟΣ.

Γνως οὖν ὦ παῖ ταῦτα Ὁμήρου ὄντα, ἢ οὐπώποτε ἔγνωκας, δηλαδὴ θαῦμα ἡγούμενος, ὅπως δή ποτε ἔζη τὸ πῦρ ἐν τῷ ὕδατι; συμβάλλω μὲν οὖν ὅ, τι νοεῖς. σὺ δὲ ἀπόβλεψον αὐτῶν, ὅσον ἐκεῖνα ἰδεῖν, ἀφ' ὧν ἡ γραφή. οἶσθά που τῆς Ἰλιάδος τὴν γνώμην, ἐν οἷς Ὅμηρος ἀνίστησι μὲν τὸν Ἀχιλλέα ἐπὶ τῷ Πατρόκλῳ, κινοῦνται δὲ οἱ θεοὶ πολεμεῖν ἀλλήλοις. τούτων οὖν τῶν περὶ τοὺς θεοὺς, ἡ γραφὴ, τὰ μὲν ἄλλα, οὐκ οἶδε. τὸν δὲ Ἥφαιστον ἐμπεσεῖν φησι τῷ Σκαμάνδρῳ πολὺν, καὶ ἄκρατον. ὅρα δὴ πάλιν πάντα ἐκεῖθεν. ὑψηλὴ μὲν αὕτη ἡ πόλις, καὶ ταυτὶ τὰ κρήδεμνα τοῦ Ἰλίου. πεδίον δὲ τουτὶ μέγα, καὶ ἀποχρῶν τὴν Ἀσίαν πρὸς τὴν Εὐρώπην ἀντιτάξαι. πῦρ δὲ τοῦτο, πολὺ μὲν πλημμυρεῖ κατὰ τοῦ πεδίου, πολὺ δὲ κατὰ τὰς ὄχθας ἕρπει τοῦ ποταμοῦ, ὡς μηκέτι αὐτῷ δένδρα εἶναι. τὸ δὲ ἀμφὶ τὸν Ἥφαιστον πῦρ, ἐπιρρεῖ τῷ ὕδατι. καὶ ὁ ποταμὸς ἀλγεῖ, καὶ ἱκετεύει τὸν Ἥφαιστον αὐτός. ἀλλ' οὔτε ὁ ποταμὸς γέγραπται κομῶν ὑπὸ τοῦ περικεκαῦσθαι, οὔτε χωλεύων ὁ Ἥφαιστος ὑπὸ τοῦ τρέχειν. καὶ τὸ ἄνθος τοῦ πυρὸς, οὐ ξανθὸν, οὐδὲ τῇ εἰθισμένῃ ὄψει, ἀλλὰ χρυσοειδὲς, καὶ ἡλιῶδες. ταῦτ' οὐκέτι Ὁμήρου.

ΚΩΜΟΣ.

Δαίμων ὁ κῶμος, παρ' οὗ τὸ κωμάζειν τοῖς ἀνθρώποις, ἐφέστηκεν ἐν θαλάμου θύραις χρυσαῖς οἶμαι. βραδεῖα δὲ ἡ κατάληψις αὐτῶν, ὑπὸ τοῦ ὡς ἐν νυκτὶ εἶναι. γέγραπται δὲ ἡ νὺξ, οὐκ ἀπὸ τοῦ σώματος, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ καιροῦ. δηλοῖ δὲ τὰ προπύλαια,

νυμφίους μάλα ὀλβίους ἐν εὐνῇ κεῖσθαι. καὶ ὁ κῶμος ἥκει, νέος παρὰ νέους, ἁπαλὸς, καὶ οὔπω ἔφηβος. ἐρυθρὸς ὑπὸ οἴνου, καὶ καθεύδων ὀρθὸς, ὑπὸ τοῦ μεθύειν. καθεύδει δὲ, τὸ μὲν πρόσωπον, ἐπὶ τὰ στέρνα ῥίψας, καὶ τῆς δέρης ἐκφαίνων οὐδέν. τὴν δὲ ἀριστερὰν, προβολίῳ ἐπέχων. ἐλλήψεσθαι δὲ ἡ χεὶρ δοκοῦσα, λύεται, καὶ ἀμελεῖ τὸ ἦθος ἐν ἀρχῇ τοῦ καθεύδειν, ὅταν ἐμβαίνοντος ἡμᾶς τοῦ ὕπνου, μετέρχηται ὁ λογισμὸς εἰς λήθην, ὧν συνέχει. ὅθεν καὶ τὸ ἐν τῇ δεξιᾷ λαμπάδιον, ἔοικε διαφεύγειν τὴν χεῖρα, καταρραθυμοῦντος αὐτὴν τοῦ ὕπνου. δεδιὼς δὲ ὁ κῶμος, προσβάλλον τὸ πῦρ τῷ σκέλει, παραφέρει τὴν μὲν κνήμην τὴν ἀριστερὰν, ἐπὶ τὰ δεξιά. τὸ δὲ λαμπάδιον, ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ, ἵν' ἐκκλίνῃ τὸν ἀτμὸν τοῦ πυρὸς, ἐκκειμένῳ τῷ γόνατι ἀφιστὰς τὴν χεῖρα. πρόσωπα δὲ, ὀφείλεται μὲν παρὰ τῶν ζωγράφων τοῖς ἐν ὥρᾳ. καὶ τυφλώττουσί γε ἄνευ τούτων αἱ γραφαί. τῷ δὲ κώμῳ, σμικρὰ δεῖ τοῦ προσώπου, νενευκότι, καὶ ἕλκοντι τὴν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς σκιάν. κελεύει δὲ οἶμαι μὴ ἀπειρικαλύπτους κωμάζειν τοὺς ἐν ἡλικίᾳ τούτου. τὰ δὲ λοιπὰ τοῦ σώματος, διηκρίβωται πάντα, περιλάμποντος αὐτὰ τοῦ λαμπαδίου, καὶ ἐς φῶς ἄγοντος. ὁ στέφανος δὲ τῶν ῥόδων, ἐπαινείσθω μὲν, ἀλλὰ μὴ ἀπὸ τοῦ εἴδους. ξανθοῖς γὰρ, καὶ κυανοῖς εἰ τύχοι χρώμασιν, ἀπομιμεῖσθαι τὰς τῶν ἀνθέων εἰκόνας, οὐ μέγας ὁ ἆθλος. ἀλλ' ἐπαινεῖν χρὴ τὸ χαῦνον τοῦ στεφάνου, καὶ ἁπαλόν. ἐπαινῶ καὶ τὸ ἔνδροσον τῶν ῥόδων. καί φημι γεγράφθαι αὐτὰ μετὰ τῆς ὀσμῆς. τί λοιπὸν τοῦ κώμου; τί δ' ἄλλο γε, ἢ οἱ κωμάζοντες; ἢ οὐ προβάλλει σε κρόταλα, καὶ θροῦς ἔναυλος, καὶ βοὴ ἄτακτος; λαμπάδες τε ὑποφαίνονται, παρ' ὧν ἔξεστι τοῖς κωμάζουσι καὶ τὰ ἐν ποσὶν ὁρᾶν, καὶ ἡμῖν ὁρᾶσθαι. συνεξαίρεται δὲ καὶ πολὺς λεὼς, καὶ γυναῖκα μετ' ἀνδρῶν ἵεται, καὶ ὑπόδημα. καὶ ζώννυνται παρὰ τὸ οἰκεῖον. συγχωρεῖ δὲ ὁ κῶμος καὶ γυναικὶ ἀνδρίζεσθαι, καὶ ἀνδρὶ θῆλυν ἐνδῦσαι στολὴν, καὶ θηλυβαίνειν. καὶ οἱ στέφανοι, οὐκ ἀνθηροὶ ἔτι, ἀλλ' ἀφῄρηται αὐτοῖς τὸ ἱλαρὸν ὑπὸ τοῦ ταῖς κεφαλαῖς ἐφαρμόττεσθαι, διὰ τὸ ἀτακτεῖν ἐν τῷ δρόμῳ. ἡ γὰρ τῶν ἀνθέων ἐλευθερία, παραιτεῖται τὴν χεῖρα, ὡς μαραίνουσαν αὐτὰ πρὸ τοῦ χρόνου. μιμεῖταί τινα ἡ γραφὴ καὶ κρότον, οὗ μάλιστα δεῖται ὁ κῶμος. καὶ ἡ δεξιὰ τοῖς δακτύλοις ὑπεσταλμένοις, ὑποκειμένην τὴν ἀριστερὰν πλήττει ἐς τὸ κοῖλον, ἵν' ὦσιν αἱ χεῖρες ξύμφωνοι, πληττόμεναι τρόπῳ κυμβάλων.

ΜΥΘΟΙ.

φ

Οιτῶσιν οἱ μῦθοι παρὰ τὸν Αἴσωπον, ἀγαπῶντες αὐτὸν, ὅτι αὐτῶν ἐπιμελεῖται. ἐμέλησε μὲν γὰρ καὶ Ὁμήρῳ μύθου, καὶ Ἡσιόδῳ. ἔτι δὲ καὶ Ἀρχιλόχῳ πρὸς Λυκάμβην. ἀλλ' Αἰσώπῳ πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐκμεμύθωται. καὶ λόγου τοῖς θηρίοις μεταδέδωκε, λόγου ἕνεκα. πλεονεξίαν τε γὰρ ἐπικόπτει, καὶ ὕβριν ἐλαύνει, καὶ ἀπάτην. καὶ ταῦτα, λέων τις αὐτῷ ὑποκρίνεται, καὶ ἀλώπηξ, καὶ ἵππος νὴ Δία. καὶ οὐδὲ ἡ χελώνη ἄφωνος. ὑφ' ὧν τὰ παιδία, μαθηταὶ γίνονται τῶν τοῦ βίου πραγμάτων. εὐδοκιμοῦντες οὖν οἱ μῦθοι διὰ τὸν Αἴσωπον, φοιτῶσιν ἐπὶ τὰς θύρας τοῦ σοφοῦ, ταινίας αὐτὸν ἀναδήσοντες, καὶ στεφανώσοντες αὐτὸν θαλλοῦ στεφάνῳ. ὁ δὲ, οἶμαί τινα ὑφαίνει μῦθον. τὸ γὰρ μειδίαμα τοῦ προσώπου, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ, κατὰ τῆς γῆς ἑστῶτες, τοῦτο δηλοῦσιν. οἶδεν ὁ ζωγράφος ὅτι αἱ τῶν μύθων φροντίδες, ἀνειμένης τῆς ψυχῆς δέονται. φιλοσοφεῖ δὲ ἡ γραφὴ καὶ τὰ τῶν μύθων σώματα. θηρία γὰρ συμβάλλουσα ἀνθρώποις, περιΐστησι χορὸν τῷ Αἰσώπῳ, ἀπὸ τῆς ἐκείνου σκηνῆς συμπλάσασα. κορυφαία δὲ τοῦ χοροῦ ἡ ἀλώπηξ γέγραπται. χρῆται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἴσωπος διακόνῳ τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ.

ΜΕΝΟΙΚΕΥΣ.

θ

Ηβαι μὲν, ἡ πολιορκία. τὸ γὰρ τεῖχος, ἑπτάπυλον. ἡ στρατιὰ δὲ, Πολυνείκης ὁ τοῦ Οἰδίποδος. οἱ γὰρ λόχοι, ἑπτά. πελάζει δ' αὐτοῖς Ἀμφιάραος ἀθύμῳ εἴδει, καὶ ξυνιέντι ἃ πείσονται. καὶ οἱ μὲν ἄλλοι λοχαγοὶ, δεδίασι ταῦτα, καὶ τὰς χεῖρας εἰς τὸν Δία αἴρουσι. Καπανεὺς δὲ, τὰ τείχη βλέπει, περιφρονῶν τὰς ἐπάλξεις, ὡς κλίμακι ἁλωτάς. οὐ μὴν βάλλεταί πω ἀπὸ τῶν ἐπάλξεων, ὀκνοῦντές που οἱ Θηβαῖοι ἄρξαι μάχης. ἡδὺ τὸ σόφισμα τοῦ ζωγράφου. περιβάλλων γὰρ τοῖς τείχεσιν ἄνδρας ὡπλισμένους, τοὺς μὲν, ἀρτίους παρέχει ὁρᾶν. τοὺς δὲ, ἀσαφεῖς τὰ σκέλη. τοὺς δὲ, ἡμίσεας. καὶ στέρνα ἐνίων, καὶ κεφαλὰς μόνας, καὶ κόρυθας μόνας. εἶτα αἰχμάς. ἀναλογία ταῦτα ὦ παῖ. δεῖ γὰρ κλέπτεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, τοῖς ἐπιτηδείοις κύκλοις συναπιόντας. οὐδὲ αἱ Θῆβαι ἀμάντευτοι. λόγιον γάρ τι ὁ Τειρεσίας λέγει, τεῖνον

ἐς Μενοικέα τὸν Κρέοντος, ὡς ἀποθανὼν ἔνθα ἡ χειὰ τοῦ δράκοντος, ἐλευθέρα ἡ πόλις ἐκ
τούτου εἴη· ὁ δὲ, ἀποθνήσκει λαθὼν τὸν πατέρα, ἐλεεινὸς μὲν τῆς ἡλικίας, εὐδαίμων δὲ τοῦ
θάρσους. ὅρα γὰρ τὰ τοῦ ζωγράφου· γράφει μειράκιον, οὐ λευκὸν, οὐδ᾽ ἐκ τρυφῆς, ἀλλ᾽ εὔ-
ψυχον, καὶ παλαίστρας πνέον, οἷον τὸ τῶν μελιχρόων ἄνθος· οὓς ἐπαινεῖ ὁ τοῦ Ἀρίστωνος·
διαφράττει δὲ αὐτὸ στέρνοις εὐαφέσι, καὶ πλευραῖς, καὶ γλουτῷ συμμέτρῳ, καὶ μηρῷ· ἔρρω-
ται καὶ ὤμων ἐπαγγελίᾳ, καὶ οὐκ ἀζέπτῳ τένοντι· μετέχει δὲ καὶ κόμης, ὅσον μὴ κομᾶν·
ἐφέστηκε δὲ τῇ χειᾷ τοῦ δράκοντος, ἕλκων τὸ ξίφος· καὶ ἐνδεδυκὸς ἤδη τῇ πλευρᾷ, δεξώμε-
θα ὦ παῖ τὸ αἷμα, κόλπον αὐτῷ ὑποσχόντες· ἐκχεῖται γὰρ, καὶ ἡ ψυχὴ ἤδη ἄπεισι· μικρὸν
» δὲ ὕστερον, καὶ τε ζυγίας αὐτῆς ἀκούσῃ· Ἐρῶντα γὰρ τῶν καλῶν σωμάτων καὶ αἱ ψυχαὶ
» ἴσχουσιν, ὅθεν ἄκουσαι αὐτῶν ἀπαλλάττονται· ὑπεξιόντος δὲ αὐτῷ τοῦ αἵματος, ὀκλάζει,
καὶ ἀσπάζεται τὸν θάνατον, καλῷ, καὶ ἡδεῖ τῷ ὄμματι, καὶ οἷον ὕπνον ἕλκοντι·

ΝΕΙΛΟΣ·

π

Ερὶ τὸν Νεῖλον οἱ πήχεις ἀθύρουσι παιδία, ξύμμετρα τῷ ὀνόματι. καὶ ὁ Νεῖλος αὐ-
τοῖς ὑπεργάννυται, τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι κηρύττουσιν αὐτὸν, ὅσος αἰγυπτίοις προσ-
χύθη· προσάγεται οὖν, καὶ οἷον ἄρχεται αὐτῷ ἐκ τοῦ ὕδατος, βρέφη ἁπαλὰ,
καὶ μειδιῶντα. μετέχειν δὲ οἶμαι αὐτὰ καὶ τοῦ λάλου· καὶ οἱ μὲν, τοῖς ὤμοις αὐτοῦ ἐφιζά-
νουσιν· οἱ δὲ, τῶν πλοκάμων ἐκκρέμανται· οἱ δὲ, τῇ ἀγκάλῃ καθεύδουσιν· οἱ δὲ, κωμάζουσιν
ἐπὶ τοῦ στέρνου· ὁ δὲ, ἀναδίδωσιν αὐτοῖς ἄνθη, τὰ μὲν, ἀπὸ τοῦ κόλπου, τὰ δὲ, ἀπὸ τῆς ἀγκά-
λης, ὡς στεφάνους τε ἀπ᾽ αὐτῶν διαπλέκοιεν, καὶ καθεύδοιεν ἐπὶ τῶν ἀνθέων ἱεροὶ, καὶ
εὐώδεις. καὶ ἐπαναβαίνουσιν ἄλλο ἄλλῳ τὰ παιδία, σείστροις ἅμα· ταυτὶ γὰρ ἔναυλα
ἐκείνῳ τῷ ὕδατι. κροκόδειλοι μὲν οὖν, καὶ οἱ ποτάμιοι τῶν ἵππων, οὓς τῷ Νείλῳ τινὲς προσ-
γράφουσιν, ἀπόκεινται νῦν ἐν βαθείᾳ τῇ δίνῃ, μὴ δέος τοῖς παιδίοις ἐμπέσῃ· γεωργίας δὲ,
καὶ ναυτιλίας σύμβολον, δηλοῖ τὸν Νεῖλον ἐκ τοιοῦδε ὦ παῖ λόγου. Νεῖλος Αἴγυπτον
πλωτὴν ἐργασάμενος, εὔκαρπον τῇ γῇ χρῆσθαι δίδωσιν, ὑπὸ τῶν πεδίων ἐκποθείς· ἐν Αἰ-
θιοπίᾳ δὲ, ὅθεν ἄρχεται, ταμίας αὐτῷ δαίμων ἐφέστηκεν· ὑφ᾽ οὗ πέμπεται ταῖς ὥραις
σύμμετρος. γέγραπται δὲ οὐρανομήκης ἐπινοῆσαι. καὶ τὸν πόδα ἔχει πρὸς ταῖς πηγαῖς.
οἷον ὦ Πόσειδον, προσνεύων πρὸς αὐτὸν ὁ ποταμὸς, βλέπει, καὶ αἰτεῖ τὰ βρέφη αὐτῷ
πολλὰ εἶναι·

ΕΡΩΤΕΣ·

μ

Ηλα ἔρωτες ἰδοὺ τρυγῶσιν· εἰ δὲ πλῆθος αὐτῶν, μὴ θαυμάσῃς. νυμφῶν γὰρ δὴ
παῖδες οὗτοι γίγνονται, τὸ θνητὸν ἅπαν κυβερνῶντες, πολλοὶ διὰ πολλὰ, ὧν ἐ-
ρῶσιν ἄνθρωποι· τὸν δὲ οὐράνιον, φασὶν ἐν τῷ οὐρανῷ πράττειν τὰ θεῖα. μῶν ἐπῄ-
σθου τι τῆς ἀνὰ τὸν κῆπον εὐωδίας; ἢ βραδύνει σοι τοῦτο· ἀλλὰ προθύμως ἄκουε· προσβα-
λεῖ γάρ σε μετὰ τοῦ λόγου καὶ τὰ μῆλα. ὄρχοι μὲν οὗτοι φυτῶν, ὀρθοὶ πορεύονται. τοῦ μέσου
δ᾽ αὐτῶν, ἐλευθερία βαδίζειν· πόα δὲ ἁπαλὴ κατέχει τοὺς δρόμους, οἵα καὶ κατακλιθέν-
τι στρωμνὴν εἶναι· ἀπ᾽ ἄκρων δὲ τῶν ὄζων, μῆλα χρυσᾶ, καὶ πυρσὰ, καὶ ἡλιώδη προσάγον-
ται, τὸν ἑσμὸν ὅλον τῶν ἐρώτων γεωργεῖν αὐτά· φαρέτραι μὲν οὖν χρυσόπαστοι, καὶ χρυ-
σαῖ, καὶ τὰ ἐν αὐταῖς βέλη, γυμνὴ τούτων ἡ ἀγέλη πᾶσα· καὶ κοῦφοι διαπέτονται, ἀνα-
ρτήσαντες αὐτὰς ταῖς μηλέαις· αἱ δὲ ἐφεστρίδες αἱ ποικίλαι, κεῖνται μὲν ἐν τῇ πόᾳ, μυ-
ρία δὲ αὐτῶν τὰ ἄνθη· οὐδὲ ἐστεφάνωνται τὰς κεφαλὰς, ὡς ἀποχρώσης αὐτοῖς τῆς κό-
μης· πτερὰ δὲ κυάνεα, καὶ φοινικᾶ, καὶ χρυσᾶ ἐνίοις, μονονοὺ καὶ αὐτὸν πλήττει τὸν ἀ-
έρα ξὺν ἁρμονίᾳ μουσικῇ· φεῦ τῶν ταλάρων, εἰς οὓς ἀποτίθενται τὰ μῆλα· ὡς πολλὴ μὲν
περὶ αὐτοὺς ἡ σαρδὼ, πολλὴ δὲ ἡ σμάραγδος, ἀληθὴς δὲ ἡ μαργαρῖτις. ἡ σύνθεσις δὲ αὐτῶν,
Ἡφαίστου νοείσθω· οὐδὲ κλιμάκων δέονται πρὸς τὰ δένδρα παρ᾽ αὐτοῦ· ὑψοῦ γὰρ, καὶ ἐπ᾽
αὐτὰ πέτονται τὰ μῆλα· καὶ ἵνα μὴ τοὺς χορεύοντας λέγωμεν, ἢ τοὺς διαθέοντας, ἢ τοὺς κα-
θεύδοντας, ἢ ὡς γάννυνται τῶν μήλων ἐμφαγόντες, ἴδωμεν ὅ, τί ποτε οὗτοι νοοῦσιν. οἱ γὰρ
κάλλιστοι τῶν ἐρώτων, ἰδοὺ δὴ τέτταρες ὑπεξελθόντες τῶν ἄλλων, οἱ δύο μὲν αὐτῶν, ἀντι-
πέμπουσι μῆλον ἀλλήλοις· ἡ δὲ ἑτέρα δυὰς, ὁ μὲν, τοξεύει τὸν ἕτερον. ὁ δὲ, ἀντιτοξεύει· καὶ οὐδὲ
ἀπειλὴ τοῖς προσώποις ἔπεστιν· ἀλλὰ καὶ στέρνα παρέχουσιν ἀλλήλοις, ἵν᾽ ἐκεῖ που τὰ βέ-
λη πελάσῃ. καλὸν τὸ αἴνιγμα· σκόπει γὰρ εἴ τι ξυνίημι τοῦ ζωγράφου. φιλία ταῦτα ὦ παῖ,
καὶ ἀλλήλων ἵμερος· οἱ μὲν, γὰρ διὰ τοῦ μήλου παίζοντες, πόθου ἄρχονται. ὅθεν ὁ μὲν, ἀφί-
ησι, φιλήσας τὸ μῆλον· ὁ δὲ, ὑπτίαις αὐτὸ ὑποδέχεται ταῖς χερσὶ, δῆλον ὡς ἀντιφιλήσων εἰ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/2

λάβοι, καὶ ἀντιπέμψων αὐτό. τὸ δὲ τῶν τοξοτῶν ζεῦγος, ἐμπεδοῦσιν ἔρωτα, ἤδη φθάνοντα. καί φημι τοῦ μὲν, παίζειν ἐπὶ τῷ ἄρξασθαι τοῦ ἐρᾶν. τοῦ δὲ, τοξεύειν ἐπὶ τῷ μὴ δὲ λῆξαι τοῦ πόθου. ἐκεῖνοι μὲν οὖν, περὶ οὓς οἱ πολλοὶ θεαταὶ, θυμῷ συμπεπτώκασι. καὶ ἔχει τις αὐτοὺς πάλη. λέξω καὶ τὴν πάλην. καὶ γὰρ ταύτην ἐκλιπαρεῖς. ὁ μὲν, ᾕρηκε τὸν ἀντίπαλον, περιπτὰς αὐτῷ κατὰ τῶν νώτων, καὶ εἰς πνῖγμα ἀγχολαμβάνει, καὶ καταδεῖ τοῖς σκέλεσιν. ὁ δὲ, οὔτε ἀπαγορεύει, καὶ ὀρθὸς ὑπανίσταται, καὶ διαλύει τὴν χεῖρα, ὑφ' ἧς ἄγχεται, στρεβλώσας ἕνα τῶν δακτύλων. μεθ' ὃν, οὐκέτι οἱ λοιποὶ ἔχουσιν, οὐδὲ εἰσὶν ἐν τῷ ἀπρίξ. ἀλγεῖ δὲ στρεβλούμενος, καὶ κατεσθίει τοῦ παλαιστοῦ τὸ οὖς. ὅθεν δυσχεραίνουσιν οἱ θεώμενοι τῶν ἐρώτων, ὡς ἀδικοῦντι, καὶ ἐκπαλαίοντι. καὶ μήλοις αὐτὸν καταλιθοῦσι. μὴ δὲ ὁ λαγωὸς ἡμᾶς ἐκεῖνος διαφυγέτω. συνθηράσωμεν δὲ αὐτὸν τοῖς ἔρωσι. τοῦτο τὸ θηρίον ὑποκαθήμενον ταῖς μηλέαις, καὶ σιτούμενον τὰ πίπτοντα εἰς γῆν μῆλα, πολλὰ δὲ καὶ ἡμίβρωτα καταλεῖπον, διαθηρῶσιν οὗτοι, καὶ ταράττουσιν, ὁ μὲν, κρότῳ χειρῶν. ὁ δὲ, κεκραγώς. ὁ δὲ, ἀνασείων τὴν χλαμύδα. καὶ οἱ μὲν, ὑπερπέτονται τοῦ θηρίου καταβοῶντες. οἱ δὲ, μεθέπουσιν αὐτὸ πεζοὶ κατ' ἴχνος. ὁ δ' ὡς ἐπιρρίψων ἑαυτὸν ὥρμησε. καὶ τὸ θηρίον ἄλλην ἐτράπετο. ὁ δὲ, ἐπιβουλεύει τῷ σκέλει τοῦ λαγωοῦ. τὸν δὲ, καὶ διωλίσθησεν ᾑρηκότα. γελῶσιν οὖν, καὶ καταπεπτώκασιν, ὁ μὲν, εἰς πλευράν. ὁ δὲ, πρηνής. οἱ δὲ, ὕπτιοι πάντες, ἐν τοῖς τῆς διαμαρτίας σχήμασι. τοξεύει δὲ οὐδείς, ἀλλὰ πειρῶνται αὐτὸν ἑλεῖν ζῶντα, ἱερεῖον τῇ Ἀφροδίτῃ ἥδιστον. οἶσθα γάρ που τὸ περὶ τοῦ λαγὼ λεγόμενον, ὡς πολὺ τῆς Ἀφροδίτης μέτεστιν αὐτῷ. λέγεται οὖν περὶ μὲν τοῦ θήλεος, θηλάζειν τε αὐτὸν ἃ ἔτεκε, καὶ ἀποτίκτειν πάλιν ἐπὶ τῷ γάλακτι. καὶ ἐπικυΐσκει δέ. καὶ οὐδὲ εἷς χρόνος αὐτῷ τοῦ τόκου κενός. τὸ δὲ ἄρρεν, σπείρει τε ὡς φύσις ἀρρένων, καὶ ἀποκυΐσκει, παρ' ὃ πέφυκεν. οἱ δὲ ἄτοποι τῶν ἐραστῶν, καὶ πειθώ τινα ἐρωτικὴν ἐν αὐτῷ κατέγνωσαν, βιαίῳ τέχνῃ τὰ παιδικὰ θηρώμενοι. ταῦτα μὲν οὖν καταλίπωμεν ἀνθρώποις ἀδίκοις, καὶ ἀναξίοις τοῦ ἀντερᾶσθαι. σὺ δέ μοι τὴν Ἀφροδίτην βλέπε, ποῦ δὴ, καὶ κατὰ τί τῶν μήλων ἐκείνη. ὁρᾷς τὴν ὕπαντρον πέτραν ἐκείνην, ἧς νᾶμα κυανώτατον ὑπεκτρέχει, χλωρόν τε, καὶ πότιμον, ὃ δὴ καὶ διοχετεύεται ποτὸν εἶναι ταῖς μηλέαις; ἐνταῦθά μοι τὴν Ἀφροδίτην νόει. νυμφῶν οἶμαι αὐτὴν ἱδρυμένων, ὅτι αὐτὰς ἐποίησεν ἐρώτων μητέρας, καὶ διὰ τοῦτο εὐπαίδας. κάτοπτρον δὲ τὸ ἀργυροῦν, καὶ τὸ ὑπόχρυσον ἐκεῖνο σανδάλιον, καὶ αἱ περόναι αἱ χρυσαῖ, ταῦτα πάντα οὐκ ἀργῶς ἀνῆπται. λέγει δὲ Ἀφροδίτης εἶναι. καὶ γέγραπται τοῦτο. καὶ νυμφῶν δῶρα εἶναι λέγεται. καὶ οἱ ἔρωτες δὲ, ἀπάρχονται τῶν μήλων. καὶ περιεστῶτες, εὔχονται καλὸν αὐτοῖς εἶναι τὸν κῆπον.

ΜΕΜΝΩΝ.

η μὲν στρατιὰ, Μέμνονος. τὰ ὅπλα δὲ, αὐτοῖς ἀπόκειται. καὶ προτίθενται τὸν μέγιστον αὐτῶν ἐπὶ θρήνῳ. βέβληται δὲ κατὰ τὸ στέρνον ἐμοὶ δοκεῖν, ὑπὸ τῆς μελίας. ὁρᾷς γὰρ πεδίον εὐρὺ, καὶ σκηνὰς, καὶ τεῖχος ἐν στρατοπέδῳ, καὶ πόλιν συμπεφραγμένην τείχεσιν, οὐκ οἶδ' ὅπως οὐκ Αἰθίοπες εἰσὶ, καὶ Τροία ταῦτα. θρηνεῖται δὲ Μέμνων ὁ τῆς Ἠοῦς. τοῦτον ἀφικόμενον ἀμῦναι τῇ Τροίᾳ, κτείνει φασὶν ὁ τοῦ Πηλέως, μέγαν ἥκοντα, καὶ οὐδὲν ἂν αὐτοῦ μείω. σκόπει γὰρ ὅσος μὲν κεῖται κατὰ τῆς γῆς. ὅσος δὲ ὁ τῶν βοστρύχων ἄσταχυς, οὓς οἶμαι Νείλῳ ἔτρεφε. Νείλου γὰρ Αἰγύπτιοι μὲν, ἔχουσι τὰς ἐκβολάς. Αἰθίοπες δὲ, τὰς πηγάς. ὅρα τὸ εἶδος ὡς ἔρρωται, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἀπολωλότων. ὅρα τὸν ἴουλον ὡς καθ' ἡλικίαν τῷ κτείναντι. οὐδ' ἂν μέλανα φαίης τὸν Μέμνονα. τὸ γὰρ ἀκράτως ἐν αὐτῷ μέλαν, ὑποφαίνει τι ἄνθους. αἱ δὲ μετέωροι δαίμονες, Ἠὼς ἐπὶ τῷ παιδὶ πενθοῦσα, κατηφῆ ποιεῖ τὸν ἥλιον, καὶ δεῖται τῆς νυκτὸς ἀφικέσθαι πρὸ καιροῦ, καὶ τὸ στρατόπεδον ἐπισχεῖν, ἵν' ἐγγένηταί οἱ κλέψαι τὸν υἱὸν, Διός που ταῦτα νεύσαντος. καὶ ἰδοὺ ἐκκέκλεπται. καὶ ἔστιν ἐπὶ τέρμασι τῆς γραφῆς ποῦ δή. καὶ κατά τι τῆς γῆς, τάφος οὐδαμοῦ Μέμνονος. ὁ δὲ Μέμνων, ἐν Αἰθιοπίᾳ, μεταβεβληκὼς εἰς λίθον μέλανα. καὶ τὸ σχῆμα μὲν, καθημένου. τὸ δὲ εἶδος, ἐκεῖνο οἶμαι. καὶ προσβάλλει τῷ ἀγάλματι ἡ ἀκτὶς τοῦ ἡλίου. δοκεῖ γὰρ ὁ ἥλιος οἱονεὶ πλῆκτρον κατὰ τὸ στόμα ἐμπίπτων τῷ Μέμνονι, ἐκκαλεῖσθαι φωνὴν ἐκεῖθεν, καὶ λαλοῦντι σοφίσματι, παραμυθεῖσθαι τὴν ἡμέραν.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ, Η ΑΜΥΜΩΝΗ.

π εζεύοντι τὴν θάλασσαν τῷ Ποσειδῶνι, ἐντετύχηκας οἶμαι παρ' Ὁμήρῳ, ὅτε κατὰ τοὺς

Ἀχαιοὺς

Ἀχαιοὺς ἀπ' Αἰγῶν στέλλεται. καὶ ἡ θάλαττα γαλήνην ἄγει, παραπέμπουσα αὐτὸν αὐτοῖς ἵπποις, καὶ αὐτοῖς κήτεσι. καὶ γοῦν ἐκεῖνα ἕπεται, καὶ σαίνει τὸν Ποσειδῶνα ὡς ἐνταῦθα. ἐκεῖ μὲν οὖν ἠπειρωτῶν οἶμαι τῶν ἵππων αἰσθάνῃ. χαλκόποδάς τε γὰρ αὐτοὺς ἀξιοῖ εἶναι, καὶ ὠκυπέτας, καὶ μάστιγι πλήττεσθαι. ἐνταῦθα δὲ ἱππόκαμποι τὸ ἅρμα, ἔφυδροι τὰς ὁπλὰς, καὶ νευστικοὶ, καὶ γλαυκοί. καὶ νὴ Δία ὅσα δελφῖνες. κἀκεῖ μὲν δυσχεραίνειν ὁ Ποσειδῶν ἔοικε, καὶ νεμεσᾶν τῷ Διῒ, κλίνοντι τὸ Ἑλληνικὸν, καὶ βραβεύοντι αὐτοῖς ἀπὸ τῆς χείρονος. ἐνταῦθα δὲ φαιδρὸς γέγραπται, καὶ ἱλαρὸν βλέπων. καὶ σοβεῖται μάλα ἐρωτικῶς. Ἀμυμώνη γὰρ ἡ Δαναοῦ, θαμίζουσα ἐπὶ τὸ τοῦ Ἰνάχου ὕδωρ, κεκράτηκε τοῦ θεοῦ. καὶ στέλλεται θηρεύσων αὐτὴν, οὔπω ξυνιεῖσαν ὅτι ἐρᾶται. τὸ οὖν περίφοβον τῆς κόρης, καὶ τὸ πάλλεσθαι, καὶ ἡ κάλπις ἡ χρυσῆ διαφεύγουσα τὰς χεῖρας, δηλοῖ τὴν Ἀμυμώνην ἐκπεπλῆχθαι, καὶ ἀπορεῖν, τί βουλόμενος ὁ Ποσειδῶν ἐκλείπει πασσυδὶ τὴν θάλατταν. λευκὴν τε ὑπὸ φύσεως οὖσαν, ὁ χρυσὸς περιστίλβει, κεράσας τὴν αὐγὴν τῷ ὕδατι. ὑπεκστῶμεν ὦ παῖ τῇ νύμφῃ. κῦμα γὰρ ἤδη κυρτοῦται ἐς τὸν γάμον, γλαυκὸν ἔτι, καὶ τοῦ χαροποῦ πόντου. πορφυροῦν δὲ αὐτὸ ὁ Ποσειδῶν γράφει.

ΕΛΗ.

ὑ

Ὄμβρος μὲν ἡ γῆ. φέρει δὲ κάλαμον, καὶ φλοιόν. ἃ δὴ ἄσπαρτα, καὶ ἀνήροτα δίδωσιν ἡ τῶν ἑλῶν εὐφυΐα. καὶ μυρίκη γέγραπται, καὶ κύπειρον. καὶ γὰρ ταῦτά ἐστι τῶν ἑλῶν. ὄρη δὲ οὐρανομήκη περιβέβληται φύσεως οὐ μιᾶς. τὰ μὲν γὰρ τὴν πίτυν παρεχόμενα, λεπτόγεων τιθεῖ. τὰ δὲ κυπαρίττῳ κομῶντα, τῆς ἀργιλώδους λέγει. ἐλάται δὲ ἐκεῖναι, τί ἄλλο, ἢ δυσχείμερον, καὶ τραχὺ τὸ ὄρος. οὐ γὰρ ἀσπάζονται βῶλον, οὐδὲ ἀγαπῶσι θάλπεσθαι. ταῦτά τοι καὶ ἀποικοῦσι τῶν πεδίων, ὡς ἐν τοῖς ὄρεσι ῥᾷον αὐξανόμεναι τὸ ἄνω. πηγαὶ δὲ ἀποβλύζουσι τῶν ὀρῶν. αἳ δὴ ῥέουσαι κάτω, καὶ κοινούμεναι τὸ ὕδωρ, ἕλος ὑπ' αὐτῶν τὸ πεδίον. οὐ μὴν ἄτακτόν γε, οὐδὲ οἷον πεφύρθαι. διῄκται δὲ αὐτοῦ τὸ νᾶμα ὑπὸ τῆς γραφῆς, ὥσπερ καὶ ἡ φύσις αὐτὸ διήγαγεν ἡ σοφὴ πάντων. μαιάνδρους δὲ πολλοὺς ἑλίττει, σελίνου βρύοντας, ἀγαθοὺς ναυτίλλεσθαι τοῖς ὄρνισι τοῖς ὑγροῖς. ὁρᾷς γὰρ τὰς νήττας ὡς ἔφυδροι διολισθαίνουσιν, ἀναφυσῶσαί τινας, οἷον αὐλοὺς τοῦ ὕδατος. τί δαὶ τὸ τῶν χηνῶν ἔθνος. καὶ γὰρ δὴ κἀκεῖνοι γεγράφαται κατὰ τὴν ἑαυτῶν φύσιν, ἐπιπόλαιοί τε, καὶ πλωτῆρες. τοὺς δὲ ἐπὶ μακροῖν τοῖν σκελοῖν, τοὺς περιττοὺς τὸ ῥάμφος, ξένους οἶμαι αἰσθάνῃ, καὶ ἀβροὺς, ἄλλον ἀλλοίου πτεροῦ. καὶ τὰ σχήματα δὲ αὐτῶν, ποικίλα. ὁ μὲν γὰρ ἐπὶ πέτρας, ἀναπαύει τὼ πόδε κατὰ ἕνα. ὁ δὲ, ψύχει τὸ πτερόν. ὁ δὲ, ἐκκαθαίρει. ὁ δὲ, ἥρπακέ τι ἐκ τοῦ ὕδατος. ὁ δὲ, εἰς τὴν γῆν ἀπονένευκεν, ἐπισιτίσασθαί τι ἐκεῖθεν. ἡνιοχεῖσθαι δὲ τοὺς κύκνους ὑπὸ τῶν ἐρώτων, θαῦμα οὐδέν. ἀγέρωχοι γὰρ οἱ θεοὶ, καὶ δεινοὶ παίζειν ἐς τοὺς ὄρνιθας. ὅθεν μηδὲ τὴν ἡνιόχησιν αὐτοῖς παρέλθωμεν, μηδὲ αὐτὸ τὸ ὕδωρ, ἐν ᾧ ταῦτα. τὸ μὲν δὴ ὕδωρ ἐστὶ, κάλλιστον τοῦ ἕλους, πηγῆς αὐτὸ διδούσης αὐτόθεν. συνίσταται δὲ εἰς κολυμβήθραν παγκάλην. διὰ μέσου δὲ τοῦ ὕδατος, ἀμάραντα νεύει. τὰ μὲν, ἔνθεν, τὰ δὲ, ἐκεῖθεν. ἡδεῖς ἀστάχυες, καὶ βάλλοντες ἄνθει τὸ ὕδωρ. περὶ τούτους ἡνιοχοῦσιν ἔρωτες, ἱεροὺς, καὶ χρυσοχαλίνους ὄρνις. ὁ μὲν, πᾶσαν ἡνίαν ἐνδιδούς. ὁ δὲ, ἀνακόπτων. ὁ δὲ, ἐπιστρέφων. ὁ δὲ, περὶ τὴν νύσσαν ἐκκλίνων. καὶ παρακελευομένων τοῖς κύκνοις ἀκούειν δοκεῖ, καὶ ἀπειλούντων ἀλλήλοις, καὶ τωθαζόντων. ταῦτα γὰρ τοῖς προσώποις ἔπεστιν. ὁ δὲ, καταβάλλει τὸν πέλας. ὁ δὲ, καταβέβληκεν. ὁ δὲ, ἠγάπησεν ἐκπεσεῖν τοῦ ὄρνιθος, ὡς λούσασθαι τὸ ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ. κύκλῳ δὲ ταῖς ὄχθαις ἐφεστᾶσιν οἱ μουσικώτεροι τῶν κύκνων, ἐπάδοντες οἶμαι τὸ ὄρθιον, ὡς πρὸς πόντου τοῖς ἁμιλλωμένοις. σημεῖον τῆς ᾠδῆς, ὁρᾷς τὸ πτηνὸν μειράκιον; ἄνεμος ἐστὶ Ζέφυρος, τὴν ᾠδὴν τοῖς κύκνοις ἐνδιδούς. γέγραπται δὲ ἁπαλὸν, καὶ χάριεν, εἰς αἴνιγμα τοῦ πνεύματος. καὶ αἱ πτέρυγες ἥπλωνται τοῖς κύκνοις, πρὸς τὸ πλήττεσθαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. ἰδοὺ καὶ ποταμὸς ὑπεξέρχεται τοῦ ἕλους, εὐρὺς, καὶ ὑποκυμαίνων. διαβαίνουσι δ' αὐτὸν αἰπόλοι, καὶ νομεῖς, ἐπὶ ζεύγματος. εἰ δὲ τῶν αἰπόλων ἐπαινοίης τὸν ζωγράφον, ὅτι αὐτὰς ὑποσκιρτώσας, καὶ ἀγερώχους γέγραφεν, ἢ τῶν προβάτων, ὅτι σχολαῖον αὐτοῖς τὸ βάδισμα, καὶ οἷον ἄχθος, ἢ μᾶλλον τάς τε σύριγγας εἰ διεξίοιμεν, ἢ τοὺς χρωμένους αὐταῖς, ὡς ὑπεσταλμένῳ τῷ στόματι αὐλοῦσι, μικρὸν ἐπαινεσόμεθα τῆς γραφῆς, καὶ ὅσον εἰς μίμησιν ἥκει. σοφίαν δὲ οὐκ ἐπαινεσόμεθα, οὐδὲ καιρὸν, ἃ δὴ κράτιστα δοκεῖ τῆς τέχνης. τίς οὖν ἡ σοφία; ζεῦγμα φοινίκων ἐπιβέβληκε τῷ ποταμῷ. καὶ μάλα ἡδὺν ἐπ' αὐτῷ λόγον. εἰδὼς γοῦν τὸ περὶ τῶν φοινίκων λεγόμενον, καὶ ὅτι αὐτῶν ὁ μὲν, ἄρσην τίς, ἡ δὲ, θήλεια, καὶ περὶ τοῦ γάμου σφῶν διακηκοὼς, καὶ

ὅτι ἄγονται τὰς θηλείας, περιβάλλοντες αὐταῖς τοῖς κλάδοις, καὶ ἐπιτείνοντες αὐτοὺς ἐπ' αὐταῖς, ἀφ' ἑκατέρου τοῦ γένους δύο φοίνικας, ἕνα κατὰ μίαν ὄχθην γέγραφεν. εἶτα ὁ μὲν, ἐρᾷ, καὶ ἐπικλίνεται, καὶ ὑπεράλλεται τοῦ ποταμοῦ. τῆς δὲ θηλείας ἔτι ἀφεστώσης, οὐκ ἔχων ἐπιλαβέσθαι, κεῖται, καὶ δουλεύει, ζεύξας τὸ ὕδωρ. καὶ ἔστι τοῖς διαβαίνουσιν ἀσφαλὴς, ὑπὸ τῆς τοῦ φλοιοῦ τραχύτητος.

ΑΜΦΙΩΝ.

Τὴν λύραν τὸ σόφισμα, πρῶτος Ἑρμῆς πήξασθαι λέγεται κεράτοιν δυοῖν, καὶ ζυγοῦ, καὶ χέλυος, καὶ δοῦναι μετὰ τὸν Ἀπόλλω, καὶ τὰς μούσας, Ἀμφίονι τῷ Θηβαίῳ δῶρον. ὁ δὲ, οἰκῶν τὰς Θήβας, οὔπω τετειχισμένας, ἀφῆκε κατὰ τῶν λίθων τὰ μέλη. καὶ ἀκούοντες οἱ λίθοι, συνθέουσι. ταῦτα γὰρ τὰ ἐν τῇ γραφῇ. πρώτην οὖν διάθεω τὴν λύραν, εἰ καθ' αὐτὴν γέγραπται. τὸ μὲν γὰρ κέρας, αἰγὸς ἰξάλου ποιηταί φασι. χρῆται δὲ αὐτῷ ὁ μὲν μουσικὸς, εἰς τὴν λύραν. ὁ δὲ τοξότης, ἐς τὰ οἰκεῖα. μέλαινα, καὶ πρίονωτα ὁρᾷς τὰ κέρατα, καὶ δεινὰ ἐναράξαι. ξύλα δὴ, ὅσων δεῖ τῇ λύρᾳ, πύξου πάντα στρυφνοῦ, καὶ λείου τὸν ὄζον. ἐλέφας οὐδαμοῦ τῆς λύρας. οὔπω οἱ ἄνθρωποι εἰδότες, οὔτε αὐτὸ τὸ θηρίον, οὔθ' ὅ, τι τοῖς κέρασιν αὐτοῦ χρήσονται. καὶ ἡ χέλυς, μέλαινα μὲν, διηκρίβωται δὲ κατὰ τὴν φύσιν, καὶ λαγαροὺς περιβέβληται κύκλους, ἄλλον ξυνάπτοντας ἄλλῳ ξανθοῖς τοῖς ὀμφαλοῖς. νευραὶ δὲ, τὰ μὲν ἐνταῦθα τῇ μαγάδι, προσῆπται, καὶ τοῖς ὀμφαλοῖς ἀπαντῶσι. τὰ δ' ὑπὸ τῷ ζυγῷ, κοῖλα δοκοῦσι. σχῆμά που τοῦτο αὐτῶν ἀναλογώτατον, ἀνακεκλίσθαι σφᾶς ὀρθὰς ἐν τῇ λύρᾳ. ὁ δὲ Ἀμφίων, τί φησι; τί ἄλλο γε, ἢ ψάλλει. καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ, τείνει τὸν νοῦν εἰς τὴν πηκτίδα, καὶ παραφαίνει τῶν ὀδόντων, ὅσον ἀπόχρη τῷ ᾄδοντι. ᾄδει δ' οἶμαι τὴν γῆν, ὅτι πάντων γενέτειρα, καὶ μήτηρ οὖσα, καὶ αὐτόματα ἤδη τείχη δίδωσιν. ἡ κόμη δὲ, ἡ δεῖα μὲν καὶ καθ' ἑαυτὴν, ἐναλύουσα μὲν τῷ μετώπῳ, συγκατιοῦσα δὲ τῷ ἰούλῳ παρὰ τὸ οὖς, καὶ χρυσοῦ τι ἐπιφαίνουσα. ἡδίων δ' μετὰ τῆς μίτρας, ἥν φασιν οἱ τῶν ἀποθέτων ποιηταὶ χάριτας καθμεῖν. ἄγαλμα ἥδιστον, καὶ πρὸς ἔρωτα τῇ λύρᾳ. δοκῶ μοι τὸν Ἑρμῆν ἐρῶντι κατειλημμένον, δοῦναι Ἀμφίονι ἄμφω τὰ δῶρα. καὶ ἡ χλαμὺς, ἣν φορεῖ, παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ αὕτη. οὐ γὰρ ἀφ' ἑνὸς φέρει χρώματος, ἀλλὰ τρέπεται, καὶ κατὰ τὴν ἶριν μεταανθεῖ. κάθηται δὲ ἐνταῦθα κολωνοῦ. τῷ μὲν ποδὶ, κρούων ξυμμελές. τῇ δεξιᾷ δὲ παραπλήττων τὰς νευρὰς, ψάλλει. καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ, ἐν ὀρθαῖς ταῖς τῶν δακτύλων προβολαῖς. ὅπερ οἶμαι πλαστικὴν ἀπαυθαδιεῖσθαι μόνην. εἶεν. τὰ δὲ τῶν λίθων, πῶς ἔχει; πάντες ἐνταῦθα τὴν ᾠδὴν συνθέουσι, καὶ ἀκούουσι, καὶ γίνονται τεῖχος. καὶ τὸ μὲν, ἐξῳκοδόμηται. τὸ δὲ, ἀναβαίνει. τὸ δὲ, ἄρτι κατέλαβε. φιλότιμοι, καὶ ἡδεῖς οἱ λίθοι, καὶ θητεύοντες μουσικῇ. τὸ δὲ τεῖχος, ἑπτάπυλον, ὅσοι τῆς λύρας οἱ τόνοι.

ΦΑΕΘΩΝ.

Χρυσᾶ τῶν Ἡλιάδων τὰ δάκρυα. Φαέθοντι λόγος αὐτὰ ῥεῖν. τοῦτον γὰρ παῖδα Ἡλίου γενόμενον, ἐπιτολμῆσαι τῷ πατρῴῳ δίφρῳ κατὰ ἔρωτα ἡνιοχήσεως. καὶ μὴ κατασχόντα τὴν ἡνίαν, σφαλῆναι, καὶ ἐν τῷ Ἠριδανῷ πεσεῖν. ταῦτα τοῖς μὲν σοφοῖς, πλεονεξία τις εἶναι δοκεῖ τοῦ πυρώδους. ποιηταῖς δὲ, καὶ ζωγράφοις, ἵπποι, καὶ ἅρμα. καὶ συγχεῖται τὰ οὐράνια. σκόπει γάρ. νὺξ μὲν ἐκ μεσημβρίας ἐλαύνει τὴν ἡμέραν. ὁ δὲ ἡλίου κύκλος, εἰς γῆν ῥέων, ἕλκει τοὺς ἀστέρας. αἱ δὲ ὧραι, τὰς πύλας ἐκλιποῦσαι, φεύγουσιν εἰς τὴν ἀπαντῶσαν αὐταῖς ἀχλύν. καὶ οἱ ἵπποι τῆς ζεύγλης ἐκπεσόντες, οἰστροφοροῦνται. ἀπαγορεύει δὲ ἡ γῆ, καὶ τὰς χεῖρας αἴρει ἄνω, ῥαγδαίου τοῦ πυρὸς ἐς αὐτὴν ἰόντος. ἐκπίπτει δὲ τὸ μειράκιον, καὶ καταφέρεται. τήν τε γὰρ κόμην ἐμπέπρησται, καὶ τὰ στέρνα ὑποτύφεται. ποταμῷ τε Ἠριδανῷ ἐμπεσεῖται, καὶ παρέξει μῦθόν τινα τῷ ὕδατι. κύκνοι γὰρ δὴ ἀναφυσῶντες, ἡδὺ τὸ ἔνθεν. καὶ ποιήσονται ᾠδὴν τὸ μειράκιον. ἀγέλαι τε αὐτῶν ἀρθεῖσαι, Καΰστρῳ ταῦτα, καὶ Ἴστρῳ ᾄσονται. καὶ οὐδὲν ἀνήκοον ἔσται τοῦ τοιούτου λόγου. Ζεφύρῳ τε χρήσονται πρὸς τὴν ᾠδὴν, ἐλαφρῷ, καὶ ἐνοδίῳ. λέγεται γὰρ ξυναυλίαν τοῦ θρήνου τοῖς κύκνοις ὁμολογῆσαι. ταῦτά τοι καὶ πάρεστι τοῖς ὄρνισιν. ὥστε ὥρα καὶ ψάλλειν αὐτοὺς, οἷον ὄργανα. τὰς δὲ ἐνταῦθα τῇ ὄχθῃ γυναῖκας, αἳ οὔπω δένδρα, φασὶ τὰς Ἡλιάδας ἐνταῦθα τῷ ἀδελφῷ μεταφῦναι, καὶ εἰς δένδρα λῆξαι, δάκρυά τε ἀφιέναι. καὶ ἡ γραφὴ ταῦτα οἶδε. ῥίζας γὰρ βαλομένη ταῖς κορυφαῖς, τὰ μὲν εἰς ὀμφαλὸν δένδρα, αὗται. τὰς δὲ χεῖρας, ὄζοι φθάνουσι. φεῦ τῆς κόμης, ὡς αἰγείρου πάντα. φεῦ τῶν δακρύων, ὡς χρυσᾶ. καὶ τὸ μὲν πλημμυροῦν ἐν τῇ τῶν ὀφθαλμῶν ἕδρᾳ, χαροποῖς ἐπαυγάζει ταῖς κόραις, καὶ τὰς ἀκτῖνας ἕλκει.

ἕλκει. τὸ δὲ ταῖς παρειαῖς ἐντυγχάνον, μαρμαίρει περὶ τὸ ἐκείνων ἔρευθος. τὰ δὲ στεγάζοντα κατὰ τοῦ στέρνου, χρυσὸς ἤδη. θεραπεύει καὶ ὁ ποταμὸς, ἀνέχων τῆς δίνης· καὶ τῷ μὲν Φαέθοντι, κόλπον ὑπέχει· τὸ γὰρ σχῆμα δεξαμένου· τὰς δὲ Ἡλιάδας, γεωργήσει αὐτίκα· αὔραις γὰρ, καὶ κρυμοῖς, οἷς ἀναδιδῶσι, λιθουργήσει, καὶ τὰ πεσόντα ὑποδέξεται, καὶ διὰ φαιδροῦ τοῦ ὕδατος ἀπάξει τοῖς ἐν Ὠκεανῷ βαρβάροις τὰ τῶν αἰγείρων ψήγματα.

ΒΟΣΠΟΡΟΣ·

ὰ δ' ἐπὶ τῇ ὄχθῃ γύναια, παραβοῶσι· παρακαλεῖν δὲ καὶ τοὺς ἵππους ἐοίκασι, μὴ ῥῖψαι τὰ παιδία, μηδὲ ἀποπτύσαι τὸν χαλινὸν, ἐλεεῖν δὲ, καὶ συμπατῆσαι τὰ θηρία· οἱ δὲ, ἀκούουσιν οἶμαι, καὶ ποιοῦσι ταῦτα. θηράσαντας δὲ αὐτοὺς, καὶ δαῖτα ἠρικότας, διαπορθμεύει ναῦς ἀπὸ τῆς Εὐρώπης ἐς τὴν Ἀσίαν, σταδίους μάλιστά που τέτταρας· τουτὶ γάρ που τὸ ἐν μέσῳ τοῖν ἐθνοῖν· καὶ αὐτερέται πλέουσιν· ἰδοὺ καὶ πεῖσμα βάλλονται· δέχεται δὲ αὐτοὺς οἰκία μάλα ἡδεῖα, θαλάμους ὑποφαίνουσα, καὶ ἀνδρῶνας, καὶ θυρίδων ἴχνη· καὶ τεῖχος δὲ περιβέβληται, καὶ ἐπάλξεις ἔχει. τὸ δὲ κάλλιστον αὐτῆς, ἡμίκυκλος περιέστηκε στοὰ τῇ θαλάσσῃ· κυρτουμένη ὑπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ λίθου. γένεσις ἐκ πηγῆς τῷ λίθῳ· θερμὸν γὰρ νᾶμα ὑπερκρέον τὰ τῆς Φρυγίας ὄρη, καὶ τὸ ῥεῦμα εἰς τὰς λιθοτομίας εἰσάγον, ὑπόμβρους ἐργάζεται τῶν πετρῶν ἐνίας, καὶ ὑδατώδη ποιεῖ τὴν ἔκφυσιν τῶν λίθων· ὅθεν αὐτῶν καὶ πολλὰ τὰ χρώματα· θολερὸν μὲν γὰρ ἔνθα λιμνάζει, καὶ κηροειδῆ δίδωσι· καθαρὸν δὲ ὅπου, κρυσταλλοειδὲς ἐκεῖθεν· καὶ ποικίλλει τὰς πέτρας, ἐν πολλαῖς διαπινόμενον ταῖς ὀπαῖς. ἡ ἀκτὴ δὲ, ὑψηλή· καὶ τοιοῦδε μύθου φέρει ξύμβολον· κόρη, καὶ παῖς, ἄμφω καλὼ, καὶ φοιτῶντε παρὰ τῷ διδασκάλῳ, προσεκαύθησαν ἀλλήλοις· καὶ περιβάλλειν οὐκ οὔσης ἀδείας, ὥρμησαν ἀποθανεῖν ἀπὸ ταυτησὶ τῆς πέτρας· κἀντεῦθεν ἠρθήσαν εἰς τὴν θάλασσαν ἐν ὑστάταις, καὶ πρώταις περιβολαῖς. καὶ ὁ ἔρως ἐπὶ τῇ πέτρᾳ τείνει τὴν χεῖρα εἰς τὴν θάλασσαν, ὑποσημαίνων τὸν μῦθον ὁ ζωγράφος. ἡ δὲ ἐφεξῆς οἰκία, χηρεύει τι γύναιον, ἐξεληλυθὸς τοῦ ἄστεος δι' ὄχλον νέων· ἁρπάσεσθαι γὰρ αὐτὸ ἔφασαν, καὶ ἀφειδῶς ἐκώμαζον, καὶ δώροις ἐπείρων· ἡ δ' οἶμαι κομψόν τι ἐς αὐτοὺς ἔχουσα, κνίζει τὰ μειράκια· καὶ δεῦρο ὑπεξελθοῦσα, οἰκεῖ τὴν ὀχυρὰν ταύτην οἰκίαν· σκέψαι γὰρ ὡς ὠχύρωται· κρημνὸς τῇ θαλάσσῃ ἐφέστηκε. τὰ μὲν κλυζόμενα, ὕπω λιαθηκώς· τὰ δὲ ἄνω, προεκκείμενος, ἔφαλόν τινα ταύτην ἀνέχων οἰκίαν, ὑφ' ἧς καὶ ἡ θάλασσα κυανωτέρα φαίνεται, καθιεμένων ἐς αὐτὴν τῶν ὀφθαλμῶν· καὶ ἡ γῆ παρέχεται τὰ νεὼς πάντα, πλὴν τοῦ κινεῖσθαι· ἐς ταύτην ἥκουσαν τὸ φρούριον, οὐδὲ ὡς ἀπολελοίπασιν αὐτὴν οἱ ἐρῶντες· ἀλλ' ὁ μὲν, κυανόπρωρον· ὁ δὲ, χρυσόπρωρον. ὁ δὲ, ἄλλος ἄλλο τι τῶν ποικίλων ἀκατίων ἐμβεβηκὼς, πλεῖ, καὶ κῶμος αὐτὸς, καλοί τε, καὶ ἐστεφανωμένοι· καὶ ὁ μὲν, αὐλεῖ· ὁ δὲ, κροτεῖ φησιν. ὁ δὲ, ᾄδει οἶμαι· στεφάνους δὲ ἀναρριπτοῦσι, καὶ φιλήματα. καὶ οὐδὲ ἐρέττουσιν, ἀλλὰ ἐπέχουσι τὴν εἰρεσίαν, καὶ ὑφορμίζονται τῷ κρημνῷ· τὸ δὲ γύναιον ἀπὸ τῆς οἰκίας, οἷον ἐκ περιωπῆς, ὁρᾷ ταῦτα, καὶ γελᾷ κατὰ τοῦ κώμου, χλιδῶσα εἰς τοὺς ἐρῶντας, καὶ οὐ πλεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ νεῖν ἀναγκάζουσα· καὶ ποίμναις ἐντεύξῃ προχωρῶν. καὶ μυκωμένων ἀκούσῃ βοῶν, καὶ συρίγγων βοὴ περιηχήσει σε. καὶ κυνηγέταις ἐντεύξῃ, καὶ γεωργοῖς, καὶ ποταμοῖς, καὶ λίμναις, καὶ πηγαῖς. ἐκμέμακται γὰρ ἡ γραφὴ καὶ τὰ ὄντα, καὶ τὰ γινόμενα, καὶ ὡς ἂν γένοιτο ἔνια, οὐ διὰ πλῆθος αὐτῶν ῥᾳδιουργοῦσα τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' ἐπιτελοῦσα τὸ ἑκάστου οἰκεῖον, ὡσανεὶ καὶ εἰ ἕν τι ἔγραφεν, ἔστ' ἂν ἐφ' ἱερὸν ἀφικώμεθα· καὶ τὸν ἐκεῖ νεὼν οἶμαι ὁρᾷς, καὶ στήλας, αἳ παρίδρυνται αὐτῷ· καὶ τὸν ἐπὶ τῷ στόματι πυρσὸν, ὃς ἤρτηται εἰς φρυκτωρίαν τῶν νεῶν, αἳ πλέουσιν ἐκ τοῦ πόντου.

ΑΛΙΕΙΣ·

ί οὔπω οὐκ ἐπ' ἄλλο ἄγεις; ἱκανῶς γάρ μοι τὰ τοῦ Βοσπόρου διανενόηται. τί φήσεις; λέλοιπέ μοι τὰ τῶν ἁλιέων, ὃ κατ' ἀρχὰς ἐπηγγειλάμην. ἵν' οὖν μὴ περὶ μικρῶν διεξίοιμεν, ἀλλὰ περὶ ὧν λέγειν ἄξιον, τοὺς μὲν, καλάμῳ θηρῶντας, ἢ κύρτῳ τεχνάζοντας, ἢ εἴ πως ἀνιμᾷ δίκτυον, ἢ ἐναράττει τρίαιναν, ἀφέλωμεν τοῦ λόγου· σμικρὰ γὰρ ἀκούσῃ περὶ αὐτῶν, καὶ φανεῖταί σοι μᾶλλον ἡδύσματα τῆς γραφῆς. τοὺς δὲ ἐπιχειροῦντας τοῖς θύννοις, ἴδωμεν· ἄξιοι γὰρ οὗτοι λόγου, διὰ τὸ μέγεθος τῆς θήρας. φοιτῶσιν οἱ θύννοι τῇ ἔξω θαλάσσῃ παρὰ τοῦ πόντου, γένεσιν ἐν αὐτῷ ἔχοντες, καὶ νομάς. τὰς μὲν, ἰχθύων. τὰς δὲ, ἰλύων· καὶ χυμῶν ἑτέρων, οὓς ὁ Ἴστρος εἰς αὐτὸν φέρει, καὶ Μαιῶτις· ὑφ' ὧν γλυκερώτερος, καὶ ποτιμώτερος ἄλλης

θαλάττης ὁ πόντος. νέουσι δέ, οἷα στρατιωτῶν φάλαγξ ἀνὰ ὀκτὼ, καὶ ἐφ' ἑκκαίδεκα, καὶ δὶς τόσοι. καὶ ὑποκυματίζουσιν ἀλλήλοις ἄλλος ἄλλῳ, ἐπινέοντες τοσοῦτον βάθος, ὅσον αὐτῶν τὸ εὖρος. ἰδέαι μὲν οὖν, καθ' ἃς ἁλίσκονται, μυρίαι. καὶ γὰρ σίδηρόν ἐστιν ἐπ' αὐτοὺς θήξασθαι, καὶ φάρμακα ἐπιπάττειν. καὶ μικρὸν ἤρκεσε δίκτυον, ὅτῳ ἀπόχρη καὶ μικρὸν τῆς ἄγρας. ἀρίστη δὲ ἥδε ἡ θήρα. σκοπιωρεῖται γάρ τις ἀφ' ὑψηλοῦ ξύλου, ταχὺς μὲν ἀριθμῆσαι, τὴν δὲ ὄψιν ἱκανός. δεῖ γὰρ αὐτῷ πεπηγέναι μὲν τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν θάλατταν, ἐξικνεῖσθαι δὲ πορρωτάτω. καὶ ἐμβάλλοντας τοὺς ἰχθῦς ἴδῃ, βοῆς τε ὡς μεγίστης αὐτῷ δεῖ πρὸς τοὺς ἐν τοῖς ἀκατίοις. καὶ τὸν ἀριθμὸν λέγει, καὶ τὰς μυριάδας αὐτῶν. οἱ δέ, ἀποφράξαντες αὐτοὺς βαθεῖ, καὶ κλειστῷ δικτύῳ, δέχονται λαμπρὰν ἄγραν. ὑφ' ἧς καὶ πλουτεῖν ἕτοιμον τῷ τῆς θήρας ἡγεμόνι. βλέπε πρὸς τὴν γραφὴν ἤδη. κατόψει γὰρ αὐτὰ καὶ δρώμενα. ὁ μὲν σκοπιωρὸς, ἐς τὴν θάλατταν βλέπει, διαπέμπων τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν τοῦ ἀριθμοῦ σύλληψιν. ἐν γλαυκῷ δὲ τῷ τῆς θαλάττης ἄνθει, τὰ τῶν ἰχθύων χρώματα. μέλανες μὲν οἱ ἄνω δοκοῦσιν. ἧττον δ' οἱ ἐφεξῆς. οἱ δὲ μετ' ἐκείνους, ἤδη παρακλέπτουσι τὴν ὄψιν. εἶτα σκιώδεις. εἶτα ὑδαροί. εἶτα ὑπονοῆσαι. καταβαίνουσα γὰρ εἰς τὸ ὕδωρ ἡ ὄψις, ἀμβλώεται διακριβοῦν τὰ ἐν αὐτῷ. ὁ δὲ τῶν ἁλιέων δῆμος, ἠλεῖος, καὶ ξανθοὶ τὴν χρόαν ὑπὸ τοῦ θέρεσθαι. καὶ ὁ μὲν, τὴν κώπην ζεύγνυσιν. ὁ δέ, ἐρέττει, μάλα διεξῳδηκότι τῷ βραχίονι. ὁ δέ, ἐπικελεύεται τῷ πέλας. ὁ δέ, παίει τὸν μὴ ἐρέττοντα. βοὴ δὲ ἦρται τῶν ἁλιέων, ἐμπεπτωκότων ἤδη τῶν ἰχθύων εἰς τὸ δίκτυον. καὶ τοὺς μὲν, ᾑρήκασι. τοὺς δέ, αἱροῦσιν. ἀμηχανοῦντες δὲ ὅ,τι χρήσονται τῷ πλήθει, καὶ παρανοίγουσι τοῦ δικτύου, καὶ συγχωροῦσιν ἐνίους διαφυγεῖν, καὶ διεκπεσεῖν. τοσοῦτον ἐς τὴν θήραν τρυφῶσι.

ΣΕΜΕΛΗ.

β Βροντὴ ἐν εἴδει σκληρῷ, καὶ ἀστραπὴ σέλας ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἱεῖσα, πῦρ τε ῥαγδαῖον ἐξ οὐρανοῦ τυραννικῆς οἰκίας ἐπειλημμένον, λόγου τοιοῦδε εἰ μὴ ἀγνοεῖς, ἅπτεται. πυρὸς νεφέλη περισχοῦσα τὰς Θήβας, ἐς τὴν τοῦ Κάδμου στέγην ῥήγνυται, κωμάσαντος ἐπὶ τὴν Σεμέλην τοῦ Διός. καὶ ἀπόλλυται μὲν ὡς δοκοῦμεν ἡ Σεμέλη. τίκτεται δὲ Διόνυσος οἶμαι νὴ Δία πρὸς τὸ πῦρ. καὶ τὸ μὲν τῆς Σεμέλης εἶδος, ἀμυδρὸν διαφαίνεται, ἰούσης ἐς τὸν οὐρανόν. καὶ αἱ Μοῦσαι αὐτὴν ἐκεῖ ᾄσονται. ὁ δὲ Διόνυσος, τῆς μὲν μητρὸς ἐκθρώσκει, ῥαγείσης τὴν γαστέρα. τὸ δὲ πῦρ, ἀχλυῶδες ἐργάζεται, φαιδρὸς αὐτὸς οἷον ἀστήρ τις ἀστράπτων. διασχοῦσα δὲ ἡ φλὸξ, ἄντρον τῷ Διονύσῳ σκιαγραφεῖ, παντὸς ἥδιον Ἀσσυρίου τε, καὶ Λυδίου. ἕλικές τε γὰρ περὶ αὐτῷ τεθήλασι, καὶ κιττοῦ κόρυμβοι, καὶ ἤδη ἄμπελοι, καὶ θύρσου δένδρα. οὕτω τι ἑκούσης ἀνασχόντα τῆς γῆς, ὡς καὶ τῷ πυρὶ εἶναι ἔνια. καὶ οὐ χρὴ θαυμάζειν, εἰ στεφανοῖ τὸ πῦρ ἐπὶ τῷ Διονύσῳ ἡ γῆ. ἥγε καὶ συμβακχεύσει αὐτῷ, καὶ οἶνον ἀφύσσειν ἐκ τῶν πηγῶν δώσει. γάλα τε οἷον ἀπὸ μαζῶν ἕλκειν, τὸ μὲν, ἐκ βώλου. τὸ δέ, ἐκ πέτρας. ἄκουε τοῦ Πανὸς, ὡς τὸν Διόνυσον ᾄδειν ἔοικεν ἐν ταῖς κορυφαῖς τοῦ Κιθαιρῶνος, ὑποσκιρτῶν εὔιον. ὁ Κιθαιρὼν δέ, ὀλοφύρεται ἐν εἴδει ἀνθρώπου, τὰ μικρὸν ὕστερον ἐν αὐτῷ ἄχη. καὶ κιττοῦ φέρει στέφανον, ἀποκλίνοντα τῆς κεφαλῆς. στεφανοῦται γὰρ δὴ αὐτῷ σφόδρα ἄκων. ἐλάτην τε αὐτῷ παραφυτεύει Μέγαιρα, καὶ πηγὴν ἀναφαίνει ὕδατος, ἐπὶ τῷ Ἀκταίωνος οἶμαι, καὶ Πενθέως αἵματι.

ΑΡΙΑΔΝΗ.

ὁ Ὅτι τὴν Ἀριάδνην ὁ Θησεὺς ἄδικα δρῶν, οἱ δ' οὐκ ἄδικα φασὶν, ἀλλ' ἐκ Διονύσου, κατέλιπεν ἐν Δίᾳ τῇ νήσῳ καθεύδουσαν, τάχα που καὶ τίτθης ἀκήκοας. σοφαὶ γὰρ ἐκεῖναι τὰ τοιαῦτα, καὶ δακρύουσιν ἐπ' αὐτοῖς, ὅταν ἐθέλωσιν. οὐ μὴν δέομαι λέγειν, Θησέα μὲν εἶναι τὸν ἐν τῇ νηΐ, Διόνυσον δέ, τὸν ἐν τῇ γῇ. οὐδ' ὡς ἀγνοοῦντα ἐπιστρέφοιμ' ἂν εἰς τὴν ἐπὶ τῶν πετρῶν, ὡς ἐν μαλακῷ κεῖται τῷ ὕπνῳ. οὐδ' ἀπόχρη τὸν ζωγράφον ἐπαινεῖν, ἀφ' ὧν καὶ ἄλλος ἐπαινοίη. ῥᾴδιον γοῦν ἅπαντι, καλὴν μὲν τὴν Ἀριάδνην γράφειν, καλὸν δὲ τὸν Θησέα, Διονύσου τε μυρία φάσματα τοῖς γράφειν, ἢ πλάττειν βουλομένοις. ὧν κἂν μικροῦ τύχῃ τίς, ᾕρηκε τὸν θεόν. καὶ γὰρ οἱ κόρυμβοι, στέφανος ὄντες, Διονύσου γνώρισμα, κἂν τὸ δημιούργημα φαύλως ἔχῃ. καὶ κέρας ὑπεκφυόμενον τῶν κροτάφων, Διόνυσον δηλοῖ. καὶ πάρδαλις ὑπεκφαινομένη αὖ, τοῦ θεοῦ σύμβολον. ἀλλ' οὗτός γε ὁ Διόνυσος, ἐκ μόνου τοῦ ἐρᾶν γέγραπται. σκευὴ μὲν γὰρ ἠνθισμένη, καὶ θύρσοι, καὶ νεβρίδες, ἔρριπται ταῦτα ὡς ἔξω τοῦ καιροῦ. καὶ οὐδὲ κυμβάλοις αἱ βάκχαι χρῶνται νῦν, οὐδὲ οἱ σάτυροι αὐλοῦσιν, ἀλλὰ καὶ ὁ Πὰν κατέχει τὸ σκίρτημα, ὡς μὴ διαλύσειε τὸν ὕπνον τῆς κόρης. ἁλουργίδι δὲ στείλας ἑαυτὸν, καὶ τὴν κεφαλὴν ῥόδοις ἀνθίσας,

σιν, ἔρχεται παρὰ τὴν Ἀριάδνην ὁ Διόνυσος, μεθύων τῷ ἔρωτι, φησὶ περὶ τῶν ἀκρατῶς ἐρώντων Τήϊος. ὁ Θησεὺς δὲ, ἐρᾷ μὲν, ἀλλὰ τοῦ τῶν Ἀθηνῶν καπνοῦ. Ἀριάδνην δὲ, οὔτε οἶδεν ἔτι, οὔτε ἔγνω ποτέ. φημὶ δ' αὐτὸν ἐκλελῆσθαι καὶ τοῦ λαβυρίνθου, καὶ μηδ' εἰπεῖν ἔχειν ἐφ' ὅτῳ ποτὲ εἰς τὴν Κρήτην ἔπλευσεν. οὕτω μόνον τὰ ἐκ πρώρας βλέπει. ὅρα καὶ τὴν Ἀριάδνην. μᾶλλον δὲ τὸν ὕπνον. γυμνὰ μὲν ἐς ὀμφαλὸν, στέρνα ταῦτα. δέρη δὲ ὑπτία, καὶ ἁπαλὴ φάρυγξ. μασχάλη δὲ ἡ δεξιὰ, φανερὰ πᾶσα. ἡ δὲ ἑτέρα χεὶρ, ἐπίκειται τῇ χλαίνῃ, μὴ αἰσχύνῃ τί ὁ ἄνεμος. οἷον ὦ Διόνυσε, καὶ ὡς ἡδὺ τὸ ἆσθμα. εἰ δὲ μήλων, ἢ βοτρύων ἀπόζει, φιλήσας ἐρεῖς.

ΠΑΣΙΦΑΗ.

Πασιφάη, τοῦ ταύρου ἐρᾷ, καὶ ἱκετεύει τὸν Δαίδαλον, σοφίσασθαί τινα πειθὼ τοῦ θηρίου. ὁ δὲ, ἐργάζεται βοῦν κοίλην, παραπλησίαν ἀγελαίᾳ βοΐ, τοῦ ταύρου ἐθάδι. καὶ ἥτις μὲν σφῶν ἡ εὐνὴ ἐγένετο, δηλοῖ τὸ τοῦ μινοταύρου εἶδος, ἀτόπως συντεθὲν τῇ φύσει. γέγραπται δὲ οὐχ ἡ εὐνὴ νῦν, ἀλλ' ἐργαστήριον μὲν τοῦτο περιῴκηται τῷ Δαιδάλῳ. περιέστηκε δ' αὐτὸ ἀγάλματα. τὰ μὲν, ἐν μορφαῖς. τὰ δὲ, ἐν τῷ διορθοῦσθαι, διαβεβηκότα ἤδη, καὶ ἐν ἐπαγγελίᾳ τοῦ βαδίζειν. τουτὶ δὲ ἄρα ἡ πρὸ Δαιδάλου ἀγαλματοποιΐα, οὔπω ἐς νοῦν ἐβέβλητο. αὐτὸς δὲ ὁ Δαίδαλος, ἀττικίζει μὲν καὶ τὸ εἶδος, ὑπέρσοφόν τι, καὶ ἔννουν βλέπων. ἀττικίζει δὲ καὶ αὐτὸ τὸ σχῆμα. φαιὸν γὰρ τρίβωνα τοῦτον ἀμπέχεται, προσγεγραμμένης αὐτῷ καὶ ἀνυποδησίας, ᾗ μάλιστα δὴ οἱ Ἀττικοὶ κοσμοῦνται. κάθηται δὲ ἐφ' ἁρμονίᾳ τῆς βοός. καὶ τοὺς ἔρωτας ξυνεργοὺς ποιεῖται μηχανήματος, ὡς Ἀφροδίτης τι αὐτῷ ἐπιδεῖν. ἐναργεῖς μὲν τῶν ἐρώτων, καὶ οἱ τὸ τρύπανον ὦ παῖ, στρέφοντες. καὶ νὴ Δία οἱ τῷ σκεπάρνῳ λεαίνοντες τὰ μήπω ἠκριβωμένα τῆς βοός. καὶ οἱ σταθμώμενοι τὴν ξυμμετρίαν, ἐφ' ἧς ἡ δημιουργία βαίνει. οἱ δὲ ὑπὲρ τοῦ πρίονος, ἔννοιάν τε ὑπερβεβλήκασι πᾶσαν, καὶ σοφίαν, ὁπόση χειρός τε, καὶ χρωμάτων. σκόπει γάρ. τῷ ξύλῳ πρίων ἐμβέβληται, καὶ διῆκται αὐτοῦ ἤδη. διάγουσι δὲ αὐτὸν οὗτοι οἱ ἔρωτες. ὁ μὲν, ἐκ τῆς γῆς. ὁ δ' ἀπὸ μηχανῆς, ὀρθούμενοί τε, καὶ προνεύοντε. τουτὶ δὲ ἐναλλὰξ ἡγώμεθα. ὁ μὲν, γὰρ νένευκεν, ὡς ἀναστησόμενος. ὁ δὲ, ἀνέστηκεν, ὡς νεύσων. καὶ ὁ μὲν, ἀπὸ τῆς γῆς ὑπὲρ τὸ στέρνον ἀναπέμπει τὸ ἆσθμα. ὁ δ' ἀπὸ τοῦ μετεώρου. καὶ τὴν γαστέρα πίμπλαται, κάτω ξυνερείδων τὼ χεῖρε. ἡ Πασιφάη δὲ, ἔξω περὶ τὰ βουκόλια περιαθρεῖ τὸν ταῦρον, οἰομένη προσάξεσθαι αὐτὸν τῷ εἴδει, καὶ τῇ στολῇ, θεῖόν τε ἀπολαμπούσῃ, καὶ ὑπὲρ πᾶσαν ἶριν. βλέπει τε ἀμήχανον. καὶ γὰρ γινώσκει ὁποίων ἐρᾷ. καὶ περιβάλλειν τὸ θηρίον ὥρμησεν. ὁ δὲ, τῆς μὲν, οὐδὲν ξυνίησι. βλέπει δὲ τὴν ἑαυτοῦ βοῦν. γέγραπται δὲ, ὁ μὲν ταῦρος, ἀγέρωχός τε, καὶ ἡγεμὼν τῆς ἀγέλης. εὐκεράς τε, καὶ λευκὸς, καὶ βεβηκὼς, καὶ βαθὺς τὴν φάρυγγα, καὶ πίων τὸν αὐχένα, καὶ ἱλαρὸν βλέπων εἰς τὴν βοῦν. ἡ δὲ, ἀγελαία τε, καὶ ἄνετος, καὶ λευκὴ πᾶσα, ἐπὶ μελαίνῃ τῇ κεφαλῇ. ἀπαξιοῖ δὲ τὸν ταῦρον. σκίρτημα γὰρ ὑποφαίνει κόρης δή τινος, ὑποφευγούσης ἐραστοῦ ὕβριν.

ΠΕΛΟΨ, Η ΙΠΠΟΔΑΜΕΙΑ.

Μετ' ἐκπλήξεως, ἐπ' Οἰνομάῳ τῷ Ἀρκάδι. οἱ δὲ ἐπ' αὐτῷ βοῶντες, ἀκούεις γάρ που, ἥ τε Ἀρκαδία, καὶ ὁπόσον ἐκ τῆς Πελοποννήσου. πέπτωκε δὲ συντριβὲν τὸ ἅρμα, τέχνῃ Μυρτίλου. τὸ δὲ, ἵππων ξύγκειται τεττάρων. τουτὶ γὰρ ἐς μὲν τὰ πολεμικὰ, οὔπω ἐθαρσεῖτο. οἱ δὲ ἀγῶνες, ἐγίνωσκόν τε αὐτὸ, καὶ ἐτίμων. καὶ οἱ Λυδοὶ δὲ, φιλιππότατοι ὄντες, ἐπὶ μὲν Πέλοπος, τέθριπποί τε ἦσαν, καὶ ἤδη ἁρμάτευον. μετὰ δὲ ταῦτα, τετραρρύμου τε ἥψαντο, καὶ λέγονται πρῶτοι τοὺς ὀκτὼ ζεῦξαι. ὅρα παῖ, τοὺς μὲν τοῦ Οἰνομάου, ὡς δεινοί τέ εἰσι, καὶ σφοδροὶ ὁρμῆσαι, λύττης τε, καὶ ἀφροῦ μεστοί. τουτὶ δὲ περὶ τοὺς Ἀρκάδας εὕροις ἂν μάλιστα. καὶ ὡς μέλανες, ἐπειδὴ ἐπ' ἀτόποις, καὶ οὐκ εὐφήμοις ἐζεύγνυντο. τοὺς δὲ τοῦ Πέλοπος, ὡς λευκοί τέ εἰσι, καὶ τῇ ἡνίᾳ πρόσφοροι. πειθοῦς τε ἑταῖροι, καὶ χρεμετίζοντες ἥμερόν τι, καὶ εὐξυνέτου τῆς νίκης. τόν τε Οἰνόμαον, ὡς ἴσα καὶ Διομήδης ὁ Θρᾷξ, βάρβαρος κεῖται, καὶ ὠμὸς τὸ εἶδος. οἶμαι δὲ οὐδὲ τῷ Πέλοπι ἀπιστήσεις, ὡς Ποσειδῶν ποτε αὐτὸν ἠγάσθη τῆς ὥρας, οἰνοχοοῦντα ἐν Σιπύλῳ τοῖς θεοῖς. καὶ ἀγασθεὶς, ἀνέθηκεν ἐς τουτὶ τὸ ἅρμα, μειράκιόν γε ἤδη ὄντα. τὸ δὲ ἅρμα, ἴσα τῇ γῇ τὴν θάλατταν διαστείχει. καὶ οὐδὲ ῥανὶς ὑπὲρ αὐτῆς πηδᾷ ἐς τὸν ἄξονα. βεβαία δὲ, καὶ τῇ γῇ ἐοικυῖα, ὑπόκειται τοῖς ἵπποις. τὸν μὲν οὖν δρόμον, ὁ Πέλοψ τε, καὶ ἡ Ἱπποδάμεια νικῶσιν, ἐφεστηκότε ἄμφω τῷ ἅρματι, κἀκεῖ συζυγέντε. ἀλλήλων δὲ οὔπως ἥττηνται, ὡς ἐν ὁρμῇ τοῦ περιβάλλειν εἶναι. ἔσταλται δὲ, ὁ μὲν, τὸν Λύδιόν τε, καὶ ἁβρὸν τρόπον, ἡλικίαν τε,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/2

καὶ ὥραν ἄγειν, ἣν μικρῷ πρόσθεν εἶδες, ὅτε τοὺς ἵππους τὸν Ποσειδῶ ἐζήτει. ἡ δ' ἔσταλται τὸν γαμικὸν τρόπον, ἄρτι τὴν παρειὰν ἀνακαλύπτουσα, ὅτε εἰς ἀνδρὸς ἥκειν νενίκηκε. τὴν δ' ἄρα καὶ Ἀλφειὸς ἐκ τῆς δίνης, κοτίνου τινὰ ἐξαίρων στέφανον τῷ Πέλοπι προσελαύνοντι τῇ ὄχθῃ. τὰ δὲ ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ σήματα, οἱ μνηστῆρές εἰσι, οὓς ἀποκτείνων ὁ Οἰνόμαος, ἀνεβάλλετο τὸν τῆς θυγατρὸς γάμον, ἐπὶ τρεῖς καὶ δέκα ἤδη νέοις. ἀλλὰ ἡ γῆ νῦν ἀνθῆ φύει παρὰ τοῖς σήμασιν, ὡς μετέχοιέν τι κἀκεῖνοι τοῦ στεφανοῦσθαι δοκεῖν ἐπὶ τῇ τοῦ Οἰνομάου νίκῃ.

ΠΕΝΘΕΥΣ.

Εστράπται μὲν ὦ παῖ, καὶ τὰ ἐν τῷ Κιθαιρῶνι, βακχῶν χοροὶ, καὶ ὕποινοι πέτραι, καὶ νέκταρ ἐκ βοτρύων. καὶ ὡς γάλακτι τὴν βῶλον ἡ γῆ λιπαίνει. καὶ ἰδοὺ κιττὸς ἕρπει, καὶ ὄφεις ὀρθοὶ, καὶ θύρσοι, δένδρα οἶμαι μέλι στάζοντα. καὶ ἥδε σοι ἐλάτη χαμαί. γυναικῶν ἔργον ἐκ Διονύσου μέγα. πέπτωκε δὲ, τὸν Πενθέα ἀποσεισαμένη ταῖς βάκχαις, ἐν εἴδει λέοντος. αἱ δὲ, καὶ ξαίνουσι τὸ θήραμα, μήτηρ ἐκείνη, καὶ ἀδελφαὶ μητρός. αἱ μὲν, ἀπορρηγνῦσαι τὰς χεῖρας. ἡ δὲ, ἐπισπῶσα τὸν υἱὸν τῆς χαίτης. εἴποις δ' ἂν ὡς καὶ ἀλαλάζουσιν. οὕτως εὔιον αὐταῖς τὸ ἆσθμα. Διόνυσος δὲ, αὐτὸς μὲν, ἐν περιωπῇ τούτων ἕστηκεν, ἐμπλήσας τὴν παρειὰν χόλου. τὸν δὲ οἶστρον προσβακχεύσας ταῖς γυναιξὶν, οὔτε ὁρῶσι γοῦν τὰ δρώμενα, καὶ ὁπόσα ἱκετεύει ὁ Πενθεὺς, λέοντος ἀκούειν φασὶ βρυχωμένου. ταυτὶ μὲν τὰ ἐν τῷ ὄρει. τὰ δὲ ἐγγὺς ταῦτα, ἤδη Θῆβαι, καὶ Κάδμου στέγη, καὶ θρῆνος ἐπὶ τῇ ἄγρᾳ. καὶ συναρμόττουσιν οἱ προσήκοντες τὸν νεκρὸν, εἴ πῃ σωθείη τῷ τάφῳ. πρόκειται καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ Πενθέως οὐκέτ' ἀμφίβολος, ἀλλ' οἵα καὶ τῷ Διονύσῳ ἐλεεῖν, νεωτάτη, καὶ ἁπαλὴ τὴν γένυν, καὶ πυρσὴ τὰς κόμας, ἃς οὔτε κιττὸς ἤρεψεν, οὔτε σμίλακος, ἢ ἀμπέλου κλῆμα, οὔτε αὐλὸς ἔσεισέ τις, οὔτε οἶστρος. ἐρρώννυτο γὰρ ὑπ' αὐτῶν, καὶ ἐρρώννυεν αὐτάς. ἐμαίνετο δὲ αὐτὸ τὸ μὴ μετὰ Διονύσου μαίνεσθαι. ἐλεεινὰ καὶ τὰ τῶν γυναικῶν ἡγώμεθα. οἷα μὲν γὰρ ἐν τῷ Κιθαιρῶνι ἠγνόησαν, οἷα δὲ ἐνταῦθα γινώσκουσιν. ἀπολέλοιπε δὲ αὐτὰς, οὐχ ἡ μανία μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡ ῥώμη, καθ' ἣν ἐβάκχευσαν. κατὰ μὲν γὰρ τὸν Κιθαιρῶνα, ὁρᾷς ὡς μεσταὶ τοῦ ἄθλου φέρονται, συνεξαίρουσαι τὴν ἠχὼ τοῦ ὄρους. ἐνταῦθα δὲ καθίστανται, καὶ εἰς νοῦν τῶν βεβακχευμένων ἥκουσιν. ἱζάνουσαί τε κατὰ τῆς γῆς, τῆς μὲν, ἐς γόνατα ἡ κεφαλὴ βρίθει. τῆς δὲ, ἐς ὦμον. ἡ δ' Ἀγαυὴ, περιβάλλειν μὲν τὸν υἱὸν ὥρμηκε, θιγεῖν δὲ ὀκνεῖ. προσμέμικται δ' αὐτῇ τὸ τοῦ παιδὸς αἷμα. τὸ μὲν, ἐς χεῖρας. τὸ δὲ, ἐς παρειάν. τὸ δὲ, ἐς τὰ γυμνὰ τοῦ μαζοῦ. ἡ δὲ Ἁρμονία, καὶ ὁ Κάδμος, εἰσὶ μὲν, ἀλλ' οὐχ οἷοί περ ἦσαν. δράκοντες γὰρ ἤδη ἐκ μοιρῶν γίνονται. καὶ φολὶς ἤδη αὐτοὺς ἔχει. φροῦδοι πόδες. φροῦδοι γλουτοί. καὶ ἡ μεταβολὴ τοῦ εἴδους, ἕρπει ἄνω. οἱ δὲ, ἐκπλήττονται, καὶ περιβάλλουσιν ἀλλήλους, οἷον ξυνέχοντες τὰ λοιπὰ τοῦ σώματος, ὡς ἐκεῖνά γε αὐτοὺς μὴ φύγῃ.

ΤΥΡΡΗΝΟΙ.

Αὗται θεωρὶς, καὶ ναῦς λῃστρικὴ, τὴν μὲν, Διόνυσος εὐθύνει. τὴν δ' ἐμβεβήκασι Τυρρηνοὶ, λῃσταὶ τῆς περὶ αὐτοὺς θαλάττης. ἡ μὲν δὴ ἱερὰ ναῦς, βακχεύει ἐν αὐτῇ ὁ Διόνυσος, καὶ ἐπιρροθοῦσιν αἱ βάκχαι. ἁρμονία δὲ, ὁπόση ὀργιάζει, κατηχεῖ τῆς θαλάττης. ἡ δὲ, ὑπέχει τῷ Διονύσῳ τὰ ἑαυτῆς νῶτα, καθάπερ ἡ Λυδῶν γῆ. ἡ δὲ ἑτέρα ναῦς, μαίνονται, καὶ τῆς εἰρεσίας ἐκλανθάνονται. πολλοῖς δὲ αὐτῶν καὶ ἀπολώλασιν ἤδη αἱ χεῖρες. τίς ἡ γραφή; τὸν Διόνυσον ὦ παῖ, λοχῶσι Τυρρηνοὶ, λόγου ἐς αὐτοὺς ἥκοντος, ὡς θῆλύς τε εἴη, καὶ ἀγύρτης, καὶ χρυσοῦς τὴν ναῦν ὑπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ πλούτου. γυναῖκά τε αὐτῷ ὁμαρτοίη Λυδία, καὶ σάτυροι, καὶ αὐληταὶ, καὶ ναρθηκοφόρος γέρων, καὶ οἶνος Μαρώνειος, καὶ αὐτὸς ὁ Μάρων. καὶ Πᾶνας αὐτῷ ξυμπλεῖν ἀκούοντες ἐν εἴδει τράγων, αὐτοὶ μὲν ἄξεσθαι τὰς βάκχας. αἶγας δὲ ἀνήσειν ἐκείνοις, ἃς ἡ Τυρσηνῶν γῆ βόσκει. ἡ μὲν οὖν λῃστρικὴ ναῦς, τὸν μάχιμον πλεῖ τρόπον. ἐπωτίσι τε γὰρ κατεσκεύασται, καὶ ἐμβόλῳ, καὶ σιδηραὶ αὐτῇ χεῖρες, καὶ αἰχμαὶ, καὶ δρέπανα ἐπὶ δοράτων, ὡς ἐκπλήττοι τοὺς ἐντυγχάνοντας, καὶ θηρίον τι αὐτοῖς ἐκφαίνοιτο. γλαυκοῖς μὲν γέγραπται χρώμασι. βλοσυροῖς δὲ κατὰ πρῷραν ὀφθαλμοῖς οἷον βλέπει. λεπτὴ δὲ ἡ πρύμνα, καὶ μηνοειδὴς, καθάπερ τὰ τελευτῶντα τῶν ἰχθύων. ἡ δὲ τοῦ Διονύσου ναῦς, τὰ μὲν ἄλλα, πέτρα μοι διείκασται. φολιδωτὸς δὲ ὁρᾶται τὰ ἐς πρῷραν, κυμβάλων αὐτῇ παραλλὰξ ἡρμοσμένων, ἵν' εἰ καὶ σάτυροι ποτὲ ὑπὸ οἴνου καθεύδοιεν, ὁ Διόνυσος μὴ ἀψοφητὶ πλέοι. τὴν δὲ πρῷραν, ἐς χρυσῆν πάρδαλιν εἴκασταί τε, καὶ ἐξῆκται. φιλία δὲ τῷ Διονύσῳ πρὸς τὸ ζῶον, ἐπειδὴ θερμότατον τῶν ζώων ἐστί.

καὶ πηδᾷ κοῦφα, καὶ ἴσα εὐάδει. ὁρᾷς γοῦν καὶ αὐτὸ τὸ θηρίον συμπλέον τῷ Διονύσῳ, καὶ πηδῶν ἐπὶ τοὺς Τυρρηνούς, μήπω κελεύοντος; θύρσος δὲ οὗτος ἐκ μέσης νεὼς πέφυκε, τὰ τοῦ ἱστοῦ πράττων, καὶ ἱστία μεθῆπται ἁλουργῆ, μεταυγάζοντα ἐν τῷ κόλπῳ. χρυσαῖ δὲ ἐνύφανται βάκχαι ἐν τῷ Τμώλῳ, καὶ Διονύσου τὰ ἐν Λυδίᾳ. κατηρεφῆ δὲ τὴν ναῦν ἀμπέλῳ, καὶ κιττῷ φαίνεσθαι. καὶ βότρυς ὑπὲρ αὐτῆς αἰωρεῖσθαι, θαῦμα μέν. θαυμασιωτέρα δὲ ἡ πηγὴ τοῦ οἴνου, ὡς κοίλη αὐτὸν ἡ ναῦς ἐκδίδοται, καὶ ἀντλεῖται. ἀλλ' ἐπὶ τοὺς Τυρρηνοὺς ἴωμεν, ἕως εἰσίν. ὁ γὰρ Διόνυσος αὐτοὺς ἐκμήνας, ἐνεργεῖ τοῖς Τυρρηνοῖς, ἰδέαι δελφίνων, οὔπω ἐθάδων, οὐδὲ ἐγχωρείων τῇ θαλάσσῃ. καὶ τῷ μὲν, τὰ πλευρὰ κυάνεα. τῷ δ' ὀλισθηρὰ τὰ στέρνα. τῷ δ' ἐκφύεται λοφιὰ παρὰ τῷ μεταφρένῳ. ὁ δὲ, ἐκδίδωσι τὰ οὐραῖα. καὶ τῷ μὲν, ἡ κεφαλὴ φρούδη. τῷ δὲ, λοιπή. τῷ δ' ἡ χεὶρ ὑγρά. ὁ δ' ὑπὲρ τῶν ποδῶν ἀπιόντων, βοᾷ. ὁ δὲ Διόνυσος, ἐκ πρώρας γελᾷ ταῦτα, καὶ κελεύει τοῖς Τυρρηνοῖς, τὰ μὲν εἴδη, ἰχθύσιν εἶξαι ἀνθρώπων. τὰ δὲ ἤθη, χρηστοῖς ἐκ φαύλων. ὀχήσεται γοῦν μικρὸν ὕστερον Παλαίμων ἐπὶ δελφῖνος. οὐδὲ ἐγρηγορὼς οὗτος, ἀλλ' ὕπτιος ἐπ' αὐτοῦ καθεύδων. καὶ Ἀρίων δὲ ὁ ἐπὶ τῷ Ταινάρῳ, δηλοῖ τοὺς δελφῖνας ἑταίρους τε εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ᾠδῆς φίλους, καὶ οἵους παρατάξασθαι πρὸς λῃστὰς, ὑπὲρ ἀνθρώπων, καὶ μουσικῆς.

ΣΑΤΥΡΟΙ.

Ελαιναὶ μὲν τὸ χωρίον, ὅσον αἱ πηγαὶ, καὶ τὸ ἄντρον. ἐκ ποδῶν δὲ ὁ Μαρσύας, ἢ ποιμαίνων, ἢ μετὰ τὴν ἔριν. μὴ ἐπαίνει τὸ ὕδωρ. καὶ γὰρ εἰ πότιμον, καὶ γαληνὸν γέγραπται, ποτιμωτέρῳ ἐν τεύχει τῷ Ὀλύμπῳ. εὕδει δὲ μετὰ τὴν αὔλησιν ἁβρὸς, καὶ ἐν ἁβροῖς ἄνθεσι, συγκεραννὺς τὸν ἱδρῶτα τῇ τοῦ χειμῶνος δρόσῳ. καὶ ὁ ζέφυρος ἐγκαλεῖ αὐτὸν, προσπνέων τῇ κόμῃ. ὁ δὲ, ἀναπνεῖ τοῦ ἀνέμου, ἕλκων τὸ ἀπὸ τοῦ στέρνου ἆσθμα. κάλαμοί τε αὐλοῦντες ἤδη παράκεινται τῷ Ὀλύμπῳ, καὶ σιδήρεια ἔτι, οἷς ἐπιθρύπτονται οἱ αὐλοί. ἐρῶντες δὲ αὐτοῦ σατύρων τις ἀγέλη, καταθεῶνται τὸ μειράκιον ἐρυθροὶ, καὶ σεσηρότες. ὁ μὲν, τοῦ στέρνου θιγεῖν δεόμενος. ὁ δὲ, ἐμφῦναι τῇ δέρῃ. ὁ δὲ, ἁρπάσαι τι ἐπιθυμῶν φίλημα. ἄνθη τε ἐπιπάττουσι, καὶ προσκυνοῦσιν ὡς ἄγαλμα. ὁ σοφώτατος δὲ αὐτῶν, ἔτι θερμοῦ θατέρου τοῦ αὐλοῦ τὴν γλῶτταν ἀνασπάσας, ἐσθίει, καὶ τὸν Ὄλυμπον οὕτω φιλεῖν οἴεται. φησὶ δὲ καὶ ἀπογεύσασθαι τοῦ πνεύματος.

ΟΛΥΜΠΟΣ.

ινι αὐλεῖς Ὄλυμπε; τί δὲ ἔργον μουσικῆς ἐν ἐρημίᾳ; οὐ ποιμήν σοι πάρεστιν; οὐκ αἰπόλος; οὐδὲ νύμφαις αὐλεῖς, αἳ καλῶς ἂν ὑπωρχήσαντο τῷ αὐλῷ; παθὼν δὲ οὐκ οἶδ' ὅ,τι χαίρεις τῷ ἐπὶ τῇ πέτρᾳ ὕδατι, καὶ βλέπεις ἐπ' αὐτὸ, τί μετέχων αὐτοῦ. καὶ τί οὔτε κελαρύζει σοι, καὶ πρὸς τὸν αὐλὸν ὑποέσαι, οὔτε διαμετροῦμέν σοι τὴν ἡμέραν, οἵ γε βουλοίμεθ' ἂν καὶ ἐς νύκτας ἀποτεῖναι τὸ αὔλημα. εἰ δὲ τὸ κάλλος ἀνακρίνεις, τοῦ ὕδατος ἀμέλει. ἡμεῖς γὰρ ἱκανώτεροι λέξαι τὰ ἐν σοὶ ἅπαντα. τὸ μὲν ὄμμα σοι, χαροπόν. πολλὰ δὲ αὐτοῦ πρὸς τὸν αὐλὸν τὰ κεῖνα. ὀφρὺς δὲ αὐτῷ περιβέβληται, διασημαίνουσα τὸν νοῦν τῶν αὐλημάτων. ἡ παρειὰ δὲ, πάλλεσθαι δοκεῖ, καὶ οἷον ὑπορχεῖσθαι τῷ μέλει. τὸ πνεῦμα δὲ, οὐδὲν ἐπαίρει τοῦ προσώπου, ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ αὐλῷ εἶναι. ἡ κόμη τε, οὐκ ἀργή. οὔτε κεῖται καθάπερ ἐν ἀσυκῷ μειρακίῳ λιπῶσα, ἀλλ' ἐγήγερται μὲν ὑπὸ τοῦ αὐχμοῦ, παρέχεται δὲ αὐχμηρὸν οὐδὲν, ἐν ὀξείᾳ, καὶ χλωρᾷ τῇ πίτυϊ. καλὸς γὰρ ὁ στέφανος, καὶ δεινὸς ἐπιπρέψαι τοῖς ἐν ὥρᾳ. τὰ δὲ ἄνθη, παρθένοις ἀναφυέσθω, καὶ γυναίοις ἐπ' ἄνθος ἑαυτὰ ἐργαζέσθω. φημί σοι καὶ τὰ στέρνα οὐ πνεύματος ἔμπλεω εἶναι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐννοίας μουσικῆς, καὶ διασκέψεως τῶν αὐλημάτων. μέχρι τούτων σε τὸ ὕδωρ γράφει κατακύπτοντα ἐς αὐτὸ ἀπὸ τῆς πέτρας. εἰ δὲ ἑστηκότα ἔγραφεν, οὐκ ἂν εὐσχήμονα τὰ ὑπὸ τῷ στέρνῳ ἔδειξεν. ἐπιπόλαιοι γὰρ αἱ μιμήσεις τῶν ὑδάτων, ὑπὸ τοῦ συνιζάνειν ἐν αὐτοῖς τὰ μήκη. τὸ δὲ κλύζεσθαί σοι τὴν σκιάν, ἔστω μὲν καὶ παρὰ τοῦ αὐλοῦ, τὴν πηγὴν καταπνέοντος. ἔστω δὲ καὶ παρὰ τοῦ ζωγράφου ταῦτα πάντα. δι' ὃν καὶ σὺ ἐν τῷ αὐλεῖν, καὶ ὁ αὐλὸς ἐν τῷ πνεῖν, καὶ ἡ πηγὴ ἐν τῷ καταυλεῖσθαι.

ΜΙΔΑΣ.

Αθεύδει ὁ σάτυρος, καὶ ὑφειμένῃ τῇ φωνῇ λέγωμεν περὶ αὐτοῦ, μὴ ἐξεγείρηται, καὶ διαλύσῃ τὰ ὁρώμενα. Μίδας αὐτὸν οἴνῳ τεθήρακεν ἐν Φρυγίᾳ, περὶ αὐτὰ ὡς ὁρᾷς τὰ ὄρη, τὴν κρήνην οἰνοχοήσας. ἐν ᾗ κεῖται παραβλύζων τοῦ οἴνου ἐν τῷ ὕπνῳ. σατύρων δὲ, ἡδὺ μὲν τὸ σφοδρὸν; ὅτε ὀρχοῦνται. ἡδὺ δὲ τὸ βωμολόχον, ὅτε μειδιῶσι,

καὶ βακχῶσιν οἱ γυναῖοι, καὶ ὑποποιοῦνται τοὺς Λυδούς, αἰνιττόμενοι τέχνῃ. κἀκεῖνο αὐτῶν ἔτι· σκληροὶ γράφονται, καὶ ἄκρατοι τὸ αἷμα· περιττοὶ τὰ ὦτα, καὶ κοῖλοι τὸ ἰσχίον· ἀγέρωχοι πάντα· καὶ τὰ ἤδη τὰ οὐραῖα, ἵπποι. τὸ δὲ θήραμα τοῦ Μίδου τοῦτο, γέγραπται μὲν ὅσα ἐκεῖνοι· καθεύδει δὲ ὑπὸ τοῦ οἴνου, τὸ ἆσθμα ἕλκων ὡς ἐκμέθης. καὶ ἡ μὲν κρήνη, πέποται αὐτῷ ῥᾷον, ἢ ἑτέρῳ κύλιξ. αἱ δὲ νύμφαι, χορεύουσι, τωθάζουσαι τὸν σάτυρον ἐπὶ τῷ καθεύδειν. ὡς ἁβρὸς ὁ Μίδας. ὡς δὲ ῥᾴθυμος· μίτρας ἐπιμελεῖται, καὶ βοστρύχου· καὶ θύρσον φέρει, καὶ στολὴν ἔγχρυσον. ἰδού, καὶ ὦτα μεγάλα. ὑφ' ὧν ἡδεῖς οἱ ὀφθαλμοὶ δοκοῦντες, ὑπνηλοὶ φαίνονται, καὶ μεθέλκουσι τὴν ἡδονὴν ἐς τὸ νωθρόν. αἰνιττομένης σπουδῇ τῆς γραφῆς ἐκμεμηνῦσθαι ταῦτ' ἤδη, καὶ διαδεδόσθαι τοῖς ἀνθρώποις ἐν καλάμῳ, μὴ κατασχούσης τῆς γῆς, ἃ ἤκουσεν.

ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ.

ἡ Μὲν πηγή, γράφει τὸν Νάρκισσον. ἡ γραφὴ δέ, καὶ τὴν πηγήν, καὶ τὰ τοῦ Ναρκίσσου πάντα. μειράκιον ἄρτι θήρας ἀπηλλαγμένον, πηγῇ ἐφέστηκεν, ἕλκον τινὰ ἐξ αὐτοῦ ἵμερον, καὶ ἐρῶν τῆς αὐτοῦ ὥρας. ἀστράπτει δὲ ὡς ὁρᾷς εἰς τὸ ὕδωρ. τὸ μὲν οὖν ἄντρον, Ἀχελῴου, καὶ νυμφῶν. γέγραπται δὲ τὰ εἰκότα. φαύλου τε γὰρ τέχνης τὰ ἀγάλματα, καὶ λίθου ἐντεῦθεν· καὶ τὰ μέν, περιτέτριπται ὑπὸ τοῦ χρόνου· τὰ δέ, βουκόλων, ἢ ποιμένων παῖδες περιέκοψαν, ἔτι νήπιοι, καὶ ἀναίσθητοι τοῦ θεοῦ. καὶ οὐδὲ ἀβάκχευτος ἡ πηγή, τοῦ Διονύσου οἷον ἀναφήναντος αὐτὴν ταῖς ληνοῖς. ἀμπέλῳ γοῦν, καὶ κιττῷ ἤρεπται, καὶ ἕλιξι καλαῖς. καὶ βοτρύων μετέσχηκεν, ὅθεν οἱ θύρσοι. κωμάζουσί τε ἐπ' αὐτῇ σοφοὶ ὄρνιθες, ὡς ἑκάστου ἁρμονία· καὶ ἄνθη λευκὰ τῇ πηγῇ παραπέφυκεν, οὔπω ὄντα, ἀλλ' ἤδη τῷ μειρακίῳ φυόμενα. τιμῶσα δὲ ἡ γραφὴ τὴν ἀλήθειαν, καὶ δρόσου τι λείβει ἀπὸ τῶν ἀνθέων. οἷς καὶ μέλιττα ἐφιζάνει τις. οὐκ οἶδ' εἴτ' ἐξαπατηθεῖσα ὑπὸ τῆς γραφῆς, εἴτε ἡμᾶς ἐξαπατᾶσθαι χρὴ εἶναι αὐτήν. ἀλλ' ἔστω. σὲ μὲν τὸ μειράκιον, οὐ γραφή τις ἐξηπάτησεν, οὐδὲ χρώμασιν, ἢ κηρῷ προστέτηκας. ἀλλ' ἐκτυπῶσάν σε τὸ ὕδωρ, οἷον εἶδες αὐτό, οὐκ οἶσθα οὔτε τὸ τῆς πηγῆς ἐλέγχειν σόφισμα, νεῦσαί τε, καὶ παραλλάξαι τοῦ εἴδους, καὶ τὴν χεῖρα ὑποκινῆσαι, καὶ μὴ ἤδη ταὐτοῦ ἑστάναι. σὺ δ' ὥσπερ ἑταίρῳ ἐντυχών, τἀκεῖθεν περιμένεις. εἶτά σοι ἡ πηγὴ μύθῳ χρήσεται. οὗτος μὲν οὖν οὔτ' ἐπαΐει τι ἡμῶν, ἀλλ' ἐμπέπτωκεν ἤδη τὸ ὕδωρ, αὐτοῖς ὠσί, καὶ αὐτοῖς ὄμμασιν. ἡμεῖς δὲ αὐτό, ὥσπερ γέγραπται λέγωμεν. ὀρθὸν ἀναπαύεται ἐναλλὰξ τὼ πόδε, καὶ τὴν χεῖρα ὑπέχων πεπηγότι τῷ ἀκοντίῳ ἐν ἀριστερᾷ. ἡ δὲ δεξιά, περιῆκται εἰς τὸ ἰσχίον. ἀνέχουσά τε αὐτόν, καὶ σχῆμα πράττειν, ἐκκειμένων τῶν γλουτῶν διὰ τὴν τῶν ἀριστερῶν ἔκκλισιν. δείκνυσι δὲ ἡ χείρ, ἀέρα μέν, καθ' ὃ κυρτοῦται ὁ ἀγκών. ῥυτίδας δέ, καθ' ὃ στρεβλοῦται ὁ καρπός· καὶ σκιὰν παρέχεται συνιζάνουσαν εἰς τὸ θέναρ. λοξαὶ δ' αἱ ἀκτῖνες τῆς σκιᾶς, διὰ τὴν εἴσω ἐπιστροφὴν τῶν δακτύλων. τὸ δὲ ἐν τῷ στέρνῳ ἆσθμα, οὐκ οἶδα εἴτε κυνηγετικὸν ἔτι, εἴτε ἤδη ἐρωτικόν. τό γε μὴν ὄμμα, ἱκανῶς ἐρῶντος. τὸ γὰρ χαροπὸν αὐτοῦ, καὶ γοργὸν ἐκ φύσεως, πραΰνει τις ἐφιζάνων ἵμερος. δοκεῖ δ' ἴσως καὶ ἀντερᾶσθαι, βλεπούσης αὐτὸν τῆς σκιᾶς, ὡς παρ' αὐτοῦ ἐρᾶται. πολλὰ καὶ περὶ τῆς κόμης ἐλέχθη ἄν, εἰ θηρῶντι αὐτῷ ἐνετύχομεν. μυρίαι γὰρ αὐτῆς αἱ κινήσεις ἐν τῷ δρόμῳ· καὶ μᾶλλον ἐπειδὰν ὑπὸ ἀνέμου τινὸς ἔμπνους γένηται. τύχοι δ' ἂν καὶ νῦν λόγου. ἀμφιλαφοῦς γὰρ οὔσης αὐτῆς, καὶ οἷον χρυσῆς, τὸ μέν, οἱ τένοντες ἐφέλκονται. τὸ δ' ὑπὸ τῶν ὤτων κρίνεται. τὸ δέ, τῷ μετώπῳ ἐπισαλεύει. τὸ δέ, τῇ ὑπήνῃ ἐπιρρεῖ. εἰσὶ δὲ ἄμφω οἱ Νάρκισσοι, τὸ εἶδος ἴσον ἐμφαίνοντες ἀλλήλων. πλὴν ὅσον ὁ μέν, ἔκκειται τοῦ ἀέρος. ὁ δέ, τὴν πηγὴν ὑποδέδυκεν. ἐφέστηκε γὰρ τὸ μειράκιον ὕδατι ἑστῶτι. μᾶλλον δὲ ἀτενίζοντι ἐς αὐτό, καὶ οἷον διψῶντι τοῦ κάλλους.

ΥΑΚΙΝΘΟΣ.

ἀ Νάγνωθι τὴν ὑάκινθον. γέγραπται γάρ· καὶ φησὶν ἀναφῦναι τῆς γῆς, ἐπὶ μειρακίῳ καλῷ. καὶ θρηνεῖ αὐτὸ ἅμα τῷ ἦρι, γένεσιν οἶμαι παρ' αὐτοῦ λαβοῦσα, ὅτε ἀπέθανε. καὶ μή σε λειμὼν ἀναβάλῃ τοῦτο. καὶ γὰρ ἐνταῦθα ἐκπέφυκεν, ὁποία τῆς γῆς ἀνέχει. λέγει δὲ ἡ γραφὴ καὶ ὑακινθίνην εἶναι τῷ μειρακίῳ τὴν κόμην. καὶ τὸ αἷμα ἔμβιον τῇ γῇ πινόμενον, εἰς οἰκεῖόν τι χρῶσαι τὸ ἄνθος. ῥεῖ δὲ ἀπ' αὐτῆς τῆς κεφαλῆς, ἐμπεπτωκότος αὐτῇ τοῦ δίσκου. δεινὴ μὲν ἡ διαμαρτία, καὶ οὐδὲ πιστὴ λέγεται κατὰ τοῦ Ἀπόλλωνος. ἐπεὶ δὲ οὐ σοφισταὶ τῶν μύθων ἥκομεν, οὐδὲ ἀπιστεῖν ἕτοιμοι, θεαταὶ δὲ μόνον τῶν γεγραμμένων, ἐξετάζωμεν τὴν γραφήν. καὶ πρῶτόν γε τὴν βαλβίδα τοῦ δίσκου. βαλβὶς διακέχωσται μικρά, καὶ ἀποχρῶσα ἑνὶ ἑστῶτι. ἤδη δὲ κατόπιν, καὶ τὸ δεξιὸν σκέλος ἀνέ-

χρυσῷ, πρανῆ τὰ ἔμπροσθεν ἐργάζεται, καὶ κουφίζουσα θάτερον τοῖν σκελοῖν, ὃ χρὴ συνεφάλλεσθαι, καὶ συμπορεύεσθαι τῇ δεξιᾷ· τὸ δὲ σχῆμα, τοῦ δίσκου ἀνέχοντος, ἐξαλλάξαντα τὴν κεφαλὴν, ἐπὶ δεξιὰ χρὴ κυρτοῦσθαι τοσοῦτον, ὅσον ὑποβλέψαι τὰ πλευρὰ, καὶ ῥιπτεῖν, οἷον ἀνιμῶντα, καὶ προσεμβάλλοντα τοῖς δεξιοῖς πᾶσι. καὶ ὁ Ἀπόλλων οὕτω πως ἐδίσκευσεν· οὐ γὰρ ἂν ἄλλως ἀφῆκεν. ἐμπεσὼν δὲ ὁ δίσκος εἰς τὸ μειράκιον, τὸ μὲν κεῖται ἐπ᾽ αὐτοῦ γε τοῦ δίσκου· Λακωνικὸν τὸ μειράκιον, καὶ τὴν κνήμην ὀρθὸν, καὶ δρόμου οὐκ ἀγύμναστον, καὶ βραχίονα ὑπεγεῖρον ἤδη, καὶ τὴν ὥραν τῶν ὀστῶν ὑποφαῖνον. ἀπέστραπται δὲ ὁ Ἀπόλλων ἔτι ἐφεστὼς τῇ βαλβῖδι, καὶ κάτω γῆς βλέπει· πεπηγέναι φήσεις αὐτόν· τοσοῦτον αὐτῷ τῆς ἐκπλήξεως ἐμπέπτωκεν. ἀμαθής γε ὁ Ζέφυρος νεμεσήσας αὐτῷ, καὶ τὸν δίσκον εἰς τὸ μειράκιον ἐπαφείς· καὶ γέλως δοκεῖ τῷ ἀνέμῳ ταῦτα, καὶ τωθάζει περιωπὴν ἔχων. ὁρᾷς δὲ οἶμαι αὐτὸν ἐν πτηνῷ τῷ κροτάφῳ, καὶ ἁβρῷ τῷ εἴδει, καὶ στέφανον φέρει πάντων ἀνθέων· μικρὸν δὲ ὕστερον, καὶ τὴν ὑάκινθον αὐτοῖς ἐμπλέξει.

ΑΝΔΡΙΟΙ.

Ο τοῦ οἴνου ῥεῦμα τὸ ἐν Ἄνδρῳ τῇ νήσῳ, καὶ οἱ μεθύοντες τοῦ ποταμοῦ Ἄνδριοι, λόγος ἐστὶ τῆς γραφῆς. Ἀνδρίοις γὰρ δὴ ἐκ Διονύσου ἡ γῆ οἰνώδης ῥήγνυται, καὶ ποταμὸν αὐτοῖς ἀναδίδωσιν. εἰ μὲν ἐνθυμηθείης ὕδωρ, οὔπω μέγαν. εἰ δὲ οἶνον, μέγας ὁ ποταμὸς, καὶ θεῖος. ἔστι γὰρ τούτου ἀρυσαμένῳ, Νείλου τε ὑπεριδεῖν, καὶ Ἴστρου· καί που φαῖεν περὶ αὐτῶν, ὅτι κἀκεῖνοι βελτίους ἂν ἐδόκουν, ὀλίγοι μὲν, ἀλλὰ τοιοῦτοι ῥέοντες. καὶ ᾄδουσιν οἶμαι ταῦτα γυναιξὶν ἅμα, καὶ παιδίοις, ἐστεφανωμένοι κιττῷ τε, καὶ σμίλακι. καὶ οἱ μὲν, χορεύοντες ἐφ᾽ ἑκατέρας τῆς ὄχθης· οἱ δὲ, κατακείμενοι. εἰκὸς δέ που κἀκεῖνα εἶναι τῆς ᾠδῆς, ὡς δόνακας μὲν Ἀχελῷος, Πηνειὸς δὲ, Τέμπη φέρει. Πακτωλὸς δὲ, ἄνθη λοιπόν. οὗτος δὲ ὁ ποταμὸς, δυνατούς τε ἀποφαίνει τὰ ἐν ἀγορᾷ, καὶ πλουσίους, καὶ ἐπιμελεῖς τῶν φίλων, καὶ καλοὺς, καὶ τετραπήχεις ἐκ μικρῶν· ἔστι γὰρ κορεσθέντι αὐτοῦ, συλλέγεσθαι ταῦτα, καὶ ἐσάγεσθαι εἰς τὴν γνώμην. ᾄδουσι δέ που, ὅτι μόνος ποταμῶν οὗτος, μήτε βουκολίοις ἐστὶ βατὸς, μήθ᾽ ἵπποις· ἀλλ᾽ οἰνοχοεῖται μὲν ἐκ Διονύσου, πίνεται δὲ ἀκήρατος, μόνοις ἀνθρώποις ῥέων· ταυτὶ μὲν ἀκούειν ἡγοῦ, καὶ ᾀδόντων αὐτὰ ἐνίων, κατεψελλισμένων τὴν φωνὴν ὑπὸ τοῦ οἴνου. τὰ δὲ ὁρώμενα τῆς γραφῆς, ὁ μὲν ποταμὸς ἐν βοτρύων εὐνῇ κεῖται, τὴν πηγὴν ἐκδιδοὺς, ἄκρατός τε, καὶ ὀργῶν τὸ εἶδος· θύρσοι δὲ αὐτῷ παραπεφύκασι, καθάπερ οἱ κάλαμοι τοῖς ὕδασι. παραμείψαντι δὲ τὴν γῆν, καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ταῦτα συμπόσια, Τρίτωνες ἤδη περὶ τὰς ἐκβολὰς ἀπαντῶντες, ἀρύονται κόχλοις τοῦ οἴνου· καὶ τὸ μὲν, πίνουσιν αὐτοῦ· τὸ δὲ ἀναφυσῶσιν· εἰσὶ δὲ οἳ καὶ μεθύουσι τῶν Τριτώνων, καὶ ὀρχοῦνται. ᾄδει καὶ ὁ Διόνυσος ἐπὶ κῶμον τῆς Ἄνδρου· καὶ καθωρμισμένη ἡ ναῦς ἤδη. Σατύρους δὲ ἀναμὶξ, καὶ Ληναίας ἄγει, καὶ Σειληνοὺς· τόν γέλωτά τε ἄγει, καὶ τὸν Κῶμον, ἱλαρωτάτω, καὶ ξυμποτικωτάτω δαίμονε, ὡς ἥδιστα ὁ ποταμὸς αὐτῷ ξυντρυγῷτο.

ΕΡΜΟΥ ΓΟΝΑΙ.

Κομιδῇ παῖς, ὁ ἔτι ἐν σπαργάνοις, ὁ τὰς βοῦς εἰς τὸ ῥῆγμα τῆς γῆς ἐλαύνων, ἔτι κἀκεῖνος ὁ συλῶν τὰ βέλη τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἑρμῆς οὗτος. μάλα ἡδέα τὰ κλοπαῖα τοῦ θεοῦ. φασὶ γὰρ τὸν Ἑρμῆν, ὅτε τῇ Μαίᾳ ἐγένετο, ἐρᾶν τοῦ κλέπτειν, καὶ εἰδέναι τοῦτο. οὔτι που ταῦτα πενίᾳ δρᾷ ὁ θεὸς, ἀλλ᾽ εὐφροσύνῃ διδοὺς, καὶ παίζων. εἰ δὲ βούλει καὶ ἴχνος αὐτοῦ καταπιδεῖν, ὅρα τὰ ἐν τῇ γραφῇ. τίκτεται μὲν ἐν κορυφῇ τοῦ Ὀλύμπου, κατ᾽ αὐτὸ ἄνω τὸ ἕδος τῶν θεῶν. ἐκεῖ δὲ Ὅμηρος, οὔτε ὄμβρων αἰσθάνεσθαι φησὶν, οὔτε ἀνέμων ἀκούειν, ἀλλ᾽ οὐδὲ χιόνι βληθῆναι αὐτό ποτε, δι᾽ ὑπερβολήν· εἶναι δὲ θεῖον ἀτεχνῶς, καὶ ἐλεύθερον πάντων παθῶν, ὧν μετέχει τὰ τῶν ἀνθρώπων ὄρη. ἐνταῦθα τὸν Ἑρμῆν ἀποτεχθέντα, Ὧραι κομίζονται. γέγραφε κἀκείνας, ὡς ὥρα ἑκάστης. καὶ σπαργάνοις αὐτὸν ἀμπίσχουσιν, ἐπιπάττουσαι τὰ κάλλιστα τῶν ἀνθέων, ὡς μὴ ἀσήμων τύχῃ τῶν σπαργάνων. καὶ αἱ μὲν ἐπὶ τὴν μητέρα τοῦ Ἑρμοῦ τετραμμέναι λεχὼ κειμένην· ὁ δ᾽ ὑπεκδὺς τῶν σπαργάνων, ἤδη βαδίζει, καὶ τοῦ Ὀλύμπου κάτεισι. γέγηθε δὲ αὐτῷ τὸ ὄρος· τὸ γὰρ μειδίαμα αὐτοῦ, οἷον ἀνθρώπου. νόει δὲ τὸν Ὄλυμπον χαίροντα, ὅτι ὁ Ἑρμῆς ἐκεῖ ἐγένετο. τίς οὖν ἡ κλοπή; βόες νεμόμεναι ἐν τῷ τοῦ Ὀλύμπου πρόποδι, ταύτας δήπου τὰς χρυσόκερως, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκὰς, ἀνεῖνται γὰρ τῷ Ἀπόλλωνι, ἄγει σοβῶν ἐς χάσμα τῆς γῆς· οὐχ ὡς ἀπόλλοιντο, ἀλλ᾽ ὡς ἀφανισθεῖεν εἰς μίαν ἡμέραν, ἔστ᾽ ἂν τὸν Ἀπόλλω δάκῃ τοῦτο. καὶ ὡς οὐδὲν μετὰ τοῦ αὐτῷ τοῦ γεγονότος, ὑποδύεται τὰ σπάργανα. ἥκει καὶ ὁ Ἀπόλλων παρὰ τὴν Μαῖαν, ἀπαιτῶν τὰς βοῦς. ἡ δὲ ἀπιστεῖ, καὶ ληρεῖν οἴεται τὸν θεόν. βούλει μαθεῖν ὅ, τι καὶ λέγει; δο-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/2

κεῖ γοῦν μὴ φωνῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ λόγου τί ἐπιδηλοῦν τῷ προσώπῳ· ἔοικεν ὡς μέλλων
πρὸς τὴν Μαῖαν λέγειν ταῦτα, ἀδικεῖ με ὁ σὸς υἱὸς, ὃν χθὲς ἔτεκες. τὰς γὰρ βοῦς, αἷς ἔχαι-
ρον, ἐμβέβληκεν εἰς τὴν γῆν· οὐκ οἶδ᾽ ὅποι τῆς γῆς. ἀπολεῖται δὴ, καὶ ἐμβεβλήσεται κα-
τωτέρω πρὸ τῶν βοῶν. ἡ δὲ, θαυμάζει, καὶ οὐ προσδέχεται τὸν λόγον. ἔτ᾽ αὐτῶν ἀντιλε-
γόντων ἀλλήλοις, ὁ Ἑρμῆς ἵσταται κατόπιν τοῦ Ἀπόλλωνος. καὶ κούφως ἐπιπηδήσας
τοῖς μεταφρένοις, ἀψοφητὶ λύει τὰ τόξα. καὶ συλῶν μὲν, διέλαθεν. οὐ μὴν ἠγνοήθη σεσυ-
ληκώς. ἐνταῦθα ἡ σοφία τοῦ ζωγράφου· διαχεῖ γοῦν τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ ποιεῖ χαίροντα.
μεμέτρηται δὲ ὁ γέλως, οἷος ἐφιζάνειν τῷ προσώπῳ, θυμὸν ἐκνικώσης ἡδονῆς.

ΑΜΦΙΑΡΕΩΣ.

Ὁ τὸ ἐν δυοῖν ἅρμα ἵπποιν, τὸ γὰρ ἐκ τεττάρων, οὔπω τοῖς ἥρωσι κατὰ χειρὸς ἦν, εἰ μὴ
ἄρα Ἕκτορι τῷ θρασεῖ, φέρει τὸν Ἀμφιαρέων ἐκ Θηβῶν ἐπανιόντα, ὁπότε ἡ γῆ λέ-
γεται αὐτῷ διασχεῖν, ὡς μαντεύοιτο ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ ἀληθεύοι σοφὸς ἐν πανσό-
φοις. ἑπτὰ οὗτοι Πολυνείκει τῷ Θηβαίῳ τὴν ἀρχὴν κατακτώμενοι, οὐδεὶς ἐνόστησε, πλὴν
Ἀδράστου, καὶ Ἀμφιαρέω. τοὺς δὲ λοιποὺς, ἡ Καδμεία κατέχει. ἀπώλοντο δὲ, οἱ μὲν ἄλ-
λοι, δόρασι, καὶ λίθοις, καὶ πελέκεσι. Καπανεὺς δὲ, λέγεται κεραυνῷ βεβλῆσθαι, πρό-
τερος μὲν οἶμαι κόμπῳ βαλὼν τὸν Δία. οὗτοι μὲν οὖν, ἑτέρου λόγου. κελεύει δὲ ἡ γραφὴ βλέ-
πειν ἐς μόνον τὸν Ἀμφιαρέων, φεύγοντα κατὰ τῆς γῆς αὐτοῖς στέμμασι, καὶ αὐτῇ δάφνῃ.
καὶ οἱ ἵπποι λευκοί. καὶ ἡ δίνη τῶν τροχῶν, σπουδῆς ἐμπλέως. καὶ τὸ ἆσθμα τῶν ἵππων,
ἀθρόον τοῦ μυκτῆρος. ἀφρῷ δὲ ἡ γῆ διέρρανται, καὶ ἡ χαίτη μετακλίνεται. διαβρό-
χοις τε ὑπὸ ἱδρῶτος οὖσι, περιῆπται λεπτὴ ἡ κόνις, ἧττον μὲν καλοὺς ὑποφαίνουσα τοὺς ἵπ-
πους, ἀληθεστέρους δέ. ὁ δὲ Ἀμφιαρέως, τὰ μὲν ἄλλα, ὥπλισται. μόνου δὲ ἀμελεῖ κράνους,
ἀνιεὶς τὴν κεφαλὴν Ἀπόλλωνι, βλέπων ἱερὸν, καὶ χρησμῶδες. γράφει δὲ καὶ τὸν Ὠρω-
πὸν, νεανίαν ἐν γλαυκαῖς γυναιξί. τὰ δέ ἐστι θάλατται. γράφει καὶ τὸ φροντιστήριον τοῦ Ἀμφιά-
ρεω, ῥῆγμα ἱερὸν, καὶ θειῶδες. αὐτοῦ καὶ ἀλήθεια λευχειμονοῦσα, αὐτοῦ καὶ ὀνείρων πύλη.
δεῖ γὰρ τοῖς ἐκεῖ μαντευομένοις ὕπνου. καὶ ὄνειρος αὐτὸς, ἐν ἀνειμένῳ τῷ εἴδει γέγραπται,
καὶ ἐσθῆτα ἔχει λευκὴν ἐπὶ μελαίνῃ. τὸ, οἶμαι νύκτωρ αὐτοῦ καὶ μεθ᾽ ἡμέραν. ἔχει καὶ κέ-
ρας ἐν ταῖν χεροῖν, ὡς τὰ ἐνύπνια διὰ τῆς ἀληθοῦς ἀνάγων.

ΣΥΟΘΗΡΑΙ.

Ἡ παραθεῖτε ἡμᾶς ὦ θηρευταὶ, μὴ δὲ ἐπικελεύεσθε τοῖς ἵπποις, πρὶν ὑμῶν ἐξιχνεύ-
σωμεν ὅ, τι βούλεσθε, καὶ ὅ, τι θηρᾶσθε. ὑμεῖς μὲν γὰρ ἐπὶ χλούνην σῦν φατὲ ἰέναι· καὶ ὁρῶ τὰ
ἔργα τοῦ θηρίου, καὶ τὰς ἐλαίας ἐξορώρυχε. τὰς ἀμπέλους ἐκτέτμηκε. καὶ οὐδὲ συκῆν
καταλέλοιπεν, οὐδὲ μῆλον, οὐδὲ μηλάνθην. πάντα δὲ ἐξήρηκεν ἐκ τῆς γῆς. τὰ μὲν, ἀνο-
ρύττων. τοῖς δὲ, ἐμπίπτων. τοῖς δὲ, παρακνώμενος. ὁρῶ δὲ αὐτὸν καὶ τὴν χαίτην φρίττον-
τα, καὶ πῦρ ἐμβλέποντα. καὶ οἱ ὀδόντες αὐτοῦ παταγοῦσιν ἐφ᾽ ὑμᾶς ὦ γενναῖοι. δεινὰ γὰρ
τοιαυτὶ θηρία, ὅτι ἐκ πλείστου κατακούει τοῦ ὁμάδου. ἐγὼ μὲν οἶμαι τὴν ὥραν ἐκείνου τοῦ
μειρακίου, διαθηρῶντας ὑμᾶς, τεθηρᾶσθαι ὑπ᾽ αὐτοῦ, καὶ προκινδυνεύειν ἐθέλειν. τί δὲ
οὕτω πλησίον; τί δὲ παραψαύοντες; τί δὲ παρ᾽ αὐτὸν ἐπεστράφθε; τί δὲ ὠστίζεσθε τοῖς ἵπ-
ποις; οἷον ἔπαθον. ἐξήχθην ὑπὸ τῆς γραφῆς, μὴ γεγράφθαι δοκῶν αὐτούς. εἶναι δὲ, καὶ κι-
νεῖσθαι, καὶ ἐρᾶν. διαπωθάζω γοῦν ὡς ἀκούοντας, καὶ δοκῶ τι ἀντακούσεσθαι. σὺ δ᾽ οὐ-
δ᾽ ὅσα ἐπιστρέψας παραπαίοντα ἐφθέγξω τι, παραπλησίως ἐμοὶ νενικημένος, καὶ οὐκ
ἔχων ἀνείργεσθαι τῆς ἀπάτης, καὶ τοῦ ἐν αὐτῇ ὕπνου. σκοπῶμεν οὖν τὰ γεγραμμένα.
γραφῇ γὰρ παρεστήκαμεν. περίκεινται μὲν δὴ τῷ μειρακίῳ, νεανίαι καλοὶ, καὶ καλὰ ἐπι-
τηδεύοντες, καὶ οἷον εὐπατρίδαι. καὶ ὁ μὲν, παλαίστρας τι ἐπιδηλοῖ τῷ προσώπῳ. ὁ δὲ,
χάριτος. ὁ δὲ, ἀστεϊσμοῦ. τὸν δὲ, ἀνακεκυφέναι φήσεις ἐκ βιβλίου. φέρουσι δὲ αὐτοὺς ἵπποι.
παραπλήσιος οὐδεὶς ἄλλος ἄλλῳ. λευκός τις, καὶ ξανθὸς, καὶ μέλας, καὶ φοίνιξ. ἀργυ-
ροχάλινοι, καὶ στικτοὶ, καὶ χρυσοῖ τὰ φάλαρα. ταῦτα φασὶ τὰ χρώματα τοὺς ἐν Ὠκεανῷ βαρ-
βάρους ἐγχεῖν τῷ χαλκῷ διαπύρῳ. τὰ δὲ, συνίστασθαι, καὶ λιθοῦσθαι, καὶ σώζειν ἃ ἐγρά-
φη. οὐδὲ τὴν ἐσθῆτα συμβαίνουσιν, ἢ τὴν στολήν. ὁ μὲν, εὔζωνος ἱππάζεται, καὶ κοῦφος, ἀκον-
τιστὴς οἶμαι ἀγαθὸς ὤν. ὁ δὲ, πέφρακται τὸ στέρνον, ἀπειλῶν πάλην τινὰ τῷ θηρίῳ. καὶ
τὰ σκέλη πέφρακται. τὸ δὲ μειράκιον, ὀχεῖται μὲν ἐφ᾽ ἵππου λευκοῦ. μέλαινα δὲ ὡς ὁρᾷς
ἡ κεφαλὴ τῷ ἵππῳ. καὶ λευκὸν ἀποτετόρνευται κύκλον ἐπὶ τοῦ μετώπου, κατ᾽ αὐτὸ τῆς
σελήνης τὸ πλῆρες. καὶ φάλαρα ἔχει χρυσᾶ, καὶ χαλινὸν κόκκου μηδικοῦ. τουτὶ γὰρ τὸ χρῶ-
μα, προσαστράπτει τῷ χρυσῷ, καθάπερ οἱ πυρώδεις λίθοι. στολὴ τῷ μειρακίῳ, χλαμὺς ἐχου-

στάσει ἀνέμου, καὶ κόλπου. τὸ μὲν χρῶμα, ἐκ φοινικῆς ἁλουργίας, ἣν ἐπαινοῦσι φοίνικες.
ἀγαπάσθω δὲ τῶν ἁλουργῶν μάλιστα. δοκοῦν γὰρ σκυθρωπάζειν, ἕλκει τινὰ παρὰ τοῦ
ἡλίου ὥραν, καὶ τῷ τῆς ἴδης ἄνθει ῥαίνεται. αἰδοῖ δὲ τοῦ γυμνοῦσθαι πρὸς τοὺς παρόν-
τας, ἔσταλται χειριδωτῷ φοινικῷ. συμμετρεῖται δὲ ὁ χιτὼν ἐς ἥμισυ τοῦ μηροῦ, καὶ ἴσα
τοῦ ἀγκῶνος. καὶ μειδιᾷ, καὶ χαροπὸν βλέπει, καὶ κομᾷ ὅσον μὴ ἐπισκοτεῖσθαι τοὺς ὀφθαλ-
μούς, ὅτε ἀτακτήσῃ ἡ κόμη ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. τάχα τις καὶ τὴν παρειὰν ἐπαινέσεται, καὶ τὰ
μέτρα τῆς ῥινός, καὶ καθ' ἓν οὑτωσὶ τὰ ἐν τῷ προσώπῳ. ἐγὼ δὲ, ἄγαμαι τοῦ φρονήματος. καὶ
γὰρ ὡς θηρατὴς ἔρρωται, καὶ ὑπὸ τοῦ ἵππου ἐπῆρται, καὶ συνίησιν ὅτι ἐρᾶται. σκευο-
φοροῦσι δὲ αὐτοῖς ὀρεῖς, καὶ ὀρεωκόμοι, ποδοστράβας, καὶ ἄρκυς, καὶ προβόλια, καὶ ἀ-
κόντια, καὶ λόγχας ἐφ' ὧν οἱ κνώδοντες, καὶ κυναγωγοί, συστρατεύουσι, καὶ σκοπιωροί. καὶ
τὰ ἔθνη τῶν κυνῶν, οὐχ αἱ τὴν ῥῖνα ἀγαθαὶ μόναι, ἢ αἱ ταχεῖαι αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ αἱ γεν-
ναῖαι. ἔδει γὰρ καὶ ἀλκῆς ἐπὶ τὸ θηρίον. γράφει δὴ λοκρίδας. λακαίνας. ἰνδικάς. κρη-
τικάς. τὰς μὲν, ἀγερώχους, καὶ ὑλακτούσας. τὰς δὲ, ἐννοούσας. αἳ καὶ μεθέπουσι, καὶ σε-
σήρασι κατὰ τοῦ ἴχνους. καὶ τὴν ἀγροτέραν προϊόντες, ᾄδουσι. νεὼς γάρ τις αὐτῆς ἐκεῖ,
καὶ ἄγαλμα λεῖον ὑπὸ τοῦ χρόνου, καὶ συῶν κεφαλαί, καὶ ἄρκτων. νέμεται δὲ αὐτῇ καὶ
θηρία ἄνετα, νεβροί, καὶ λύκοι, καὶ λαγῳοί. πάντα ἥμερα, καὶ δεδιότα τοὺς ἀνθρώπους. ἔ-
χονται μετὰ τὴν εὐχὴν τῆς θήρας. καὶ τὸ θηρίον οὐκ ἀνέχεται λανθάνειν, ἀλλ' ἐκπηδᾷ τῆς
λόχμης. εἶτα ἐμπίπτει τοῖς ἱππεῦσι, καὶ ταράσσει μὲν αὐτοὺς ἐκ προσβολῆς. νικᾶται δὲ
ὑπὸ τῶν βαλλόντων, καίτοι μὲν οὐκ ἐντυχόντων, διά τε τὸ φράττεσθαι πρὸς τὰς πληγάς,
διά τε τὸ μὴ ὑπὸ θαρρούντων βάλλεσθαι. μαλαχθεὶς δὲ πληγῇ ἐπιπολαίῳ κατὰ τοῦ μηροῦ,
φεύγει διὰ τῆς ὕλης. ἐκδέχεται δὲ αὐτὸν ἕλος βαθύ, καὶ λίμνη πρὸς τῷ ἕλει. διώκουσιν
οὖν, βοῇ χρώμενοι. οἱ μὲν ἄλλοι, μέχρι τοῦ ἕλους. τὸ δὲ μειράκιον, συνεμβάλλει τῷ θηρίῳ
ἐς τὴν λίμνην. καὶ τέτταρες οὗτοι κύνες. καὶ τὸ μὲν θηρίον, ἵεται ζῶσαι τὸν ἵππον. ἀπο-
νεῦσαν δὲ τοῦ ἵππου τὸ μειράκιον, καὶ ἐς τὰ δεξιὰ κλῖναν, ἀφίησι τῇ χειρὶ πάσῃ, καὶ βάλ-
λει τὸν σῦν κατ' αὐτὸ μάλιστα τὸ συνάπτον τὴν πλάτην τῇ δέρῃ. τοὐντεῦθεν οἱ μὲν κύνες,
κατάγουσι τὸν σῦν ἐς τὴν γῆν. οἱ δὲ ἐρασταί, βοῶσιν ἀπὸ τῆς ὄχθης, οἷον φιλοτιμούμενοι πρὸς
ἀλλήλους, ὅστις ὑπερκεκράξεται τὸν πέλας. καὶ πέπτωκέ τις ἀπὸ τοῦ ἵππου, μὴ κατα-
σχών, ἀλλ' ἐκθορυβήσας τὸν ἵππον. ὁ δὲ, καὶ στέφανον αὐτῷ πλέκει παρὰ τοῦ λειμῶνος τοῦ
ἐν τῷ ἕλει. ἔτι ἐν τῇ λίμνῃ τὸ μειράκιον. ἔτι ἐπὶ τοῦ σχήματος, ᾧ τὸ παλτὸν ἀφῆκεν. οἱ δὲ,
ἐκπεπλήγασι, καὶ θεωροῦσι τὸ αὐτὸ οἷον γραφήν.

ΠΕΡΣΕΥΣ.

λλ' οὐκ ἐρυθρά γε αὕτη ἡ θάλαττα, οὐδ' ἰνδοὶ ταῦτα. αἰθίοπες δὲ, καὶ ἀνὴρ ἕλ-
ἀ λην ἐν αἰθιοπίᾳ. καὶ ἆθλος τοῦ ἀνδρὸς, ὃς ἑκὼν ἔτλη κατὰ ἔρωτα. οἶμαί σε ὦ
παῖ, μὴ ἀνήκοον εἶναι τοῦ περσέως, ὅν φασιν ἀτλαντικὸν ἀποκτεῖναι κῆτος ἐν
αἰθιοπίᾳ, πεζεῦον ἐπὶ τὰς ἀγέλας, καὶ τοὺς ἐν τῇ γῇ ἀνθρώπους. ταῦτ' οὖν ἐπαι-
νῶν ὁ ζωγράφος, καὶ οἰκτείρων τὴν ἀνδρομέδαν ὅτι κήτει ἐξεδόθη, τετέλεσται ἤδη ὁ ἆ-
θλος. καὶ τὸ μὲν κῆτος, ἔρριπται πρὸ τῆς ἠϊόνος, ἐμπλημμυροῦν πηγαῖς αἵματος. ὑφ'
ὧν ἐρυθρὰ ἡ θάλαττα. τὴν δὲ ἀνδρομέδαν, ἀπαλλάττει τῶν δεσμῶν ὁ ἔρως. γέγραπται
δὲ πτηνὸς μὲν, τὸ εἰωθός. νεανίας δὲ, παρ' ὃ εἴωθε. καὶ ἀσθμαίνων γέγραπται, καὶ οὐκ ἔξω
τοῦ μεμοχθηκέναι. ἐπεὶ γὰρ εὐχὴν ἀνεβάλετο τῷ ἔρωτι ὁ περσεὺς πρὸ τοῦ ἔργου, παρεῖ-
ναι αὐτὸν, καὶ κατὰ τοῦ θηρίου συμπέτεσθαι. ὁ δὲ, ἀφίκετο, καὶ ἤκουσε τοῦ ἕλληνος. ἡ κόρη δὲ,
ἡδεῖα μὲν, ὅτι λευκὴ ἐν αἰθιοπίᾳ. ἡδίων δὲ αὐτὸ τὸ εἶδος. παρέλθοι ἂν καὶ λυδὴν ἁβρὰν,
καὶ ἀτθίδα ὑπόσεμνον, καὶ σπαρτιάτην ἐρρωμένην. κεκαλλώπισται δὲ ἀπὸ τοῦ καιροῦ.
καὶ γὰρ ἀπιστεῖν ἔοικε, καὶ χαίρειν μετ' ἐκπλήξεως. καὶ τὸν περσέα βλέπει, μειδίαμά τι ἤδη εἰς
αὐτὸν πέμπουσα. ὁ δὲ, οὐ πόρρω τῆς κόρης ἐν ἡδείᾳ, καὶ λιβανώδει πόᾳ κεῖται, στάζων εἰς
τὴν γῆν ἱδρῶτα, καὶ τὸ δεῖμα τῆς γοργοῦς ἔχων ἀπόθετον, μὴ ἐντυχόντες αὐτῷ λαοί,
λίθοι γένωνται. πολλοὶ δὲ οἱ βουκόλοι, γάλα ὀρέγοντες, καὶ οἶνον ἐπισπάσαι. ἡδεῖς αἰθίο-
πες ἐν τῷ τοῦ χρώματος ἀτόπῳ, καὶ βλοσυρὸν μειδιῶντες, καὶ οὐκ ἄδηλοι χαίρειν. καὶ οἱ πλεῖ-
στοι ὅμοιοι. ὁ περσεὺς δὲ, ἀσπάζεται μὲν καὶ ταῦτα. στηρίζων δὲ αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ
ἀγκῶνος, ἀνέχει τὸν θώρακα, ἔμπνουν ὑπὸ τοῦ ἄσθματος ἐμβλέπων τῇ κόρῃ. καὶ τὴν
χλαμύδα τῷ ἀνέμῳ ἐκδίδωσι, φοινικῆν οὖσαν, καὶ βεβλημένην αἵματος ῥανίσιν, ἃς προσ-
έπνευσεν αὐτῷ τὸ θηρίον ἐν τῷ ἀγῶνι. ἐρρώσθων πελοπίδαι παρὰ τὸν τοῦ περσέως ὦ-
μον. καλῷ γὰρ ὄντι αὐτῷ, καὶ ὑφαίμῳ, προσήνθηκέ τι τοῦ κάματος. καὶ ὑπῳδήκασιν αἱ φλέ-
βες, ἐπιλαμβάνον τοῦτο αὐταῖς, ὅταν πλεονεκτήσῃ τὸ ἆσθμα. πολλὰ καὶ παρὰ τῆς κόρης

ἀρνοῦνται.

ΠΕΛΟΨ.

Τολὴ δὲ ἁπαλὴ, σχῆμα ἐκ Λυδίας, καὶ μειράκιον ἐν ὑπήνῃ πρώτῃ, Ποσειδῶν τε μειδιῶν ἐς τὸ μειράκιον, καὶ ἀγάλλων αὐτὸ ἵπποις, δηλοῖ Πέλοπα τὸν Λυδὸν ἐπὶ θάλατταν ἥκοντα, ὡς εὔξαιτο τῷ Ποσειδῶνι κατὰ τοῦ Οἰνομάου, ὅτι μὴ χρῄζει γαμβροῦ ὁ Οἰνόμαος. ἀλλὰ κτείνων τοὺς τῆς Ἱπποδαμείας ἐρῶντας, φρονεῖ τοῖς τῶν μνηστήρων ἀκροθινίοις. καὶ εὐξαμένῳ τῷ Πέλοπι, ἥκει χρυσοῦν ἅρμα ἐκ θαλάττης. ἠπειρῶται δὲ οἱ ἵπποι, καὶ οἷοι διαδραμεῖν τὸν Αἰγαῖον ἀβροχεῖ τῷ ἄξονι, καὶ ἐλαφρᾷ τῇ ὁπλῇ. ὁ μὲν οὖν ἆθλος, εὐδρομήσει τῷ Πέλοπι. τὸ δὲ τοῦ ζωγράφου ἆθλον, ἡμεῖς ἐξετάζωμεν. τὸ γὰρ σμικροῦ οἶμαι ἄξιον, ἵπποις μὲν ἐνθεῖναι τέτταρας, καὶ μὴ ξυγχέαι τῶν σκελῶν τὸ κατὰ ἕνα αὐτῶν, ἐμβαλεῖν δὲ αὐτοῖς μετὰ τοῦ χαλινοῦ φρόνημα, στῆσαί τε τὸν μὲν, ἐν αὐτῷ, τῷ μὴ θέλειν ἑστάναι. τὸν δὲ, ἐν τῷ κροαίνειν βούλεσθαι. τὸν δ' ἐν τῷ πείθεσθαι. ὁ δὲ, γάννυται τῇ ὥρᾳ τοῦ Πέλοπος. καὶ εὐρεῖαι αὐτῷ αἱ ῥῖνες, ὅσα χρεμετίζοντι. ἔτι κἀκεῖνο σοφίας. ὁ Ποσειδῶν τοῦ μειρακίου ἐρᾷ, καὶ ἀναφέρει αὐτὸ ἐς τὸν λέβητα, καὶ τὴν Κλωθώ. ὅ, τε Πέλοψ ἀστράψαι δοκεῖ τῷ ὤμῳ. καὶ τὸ μὲν, γαμεῖν οὐκ ἐπαίνει αὐτὸν, ἐπειδὴ ὥρμηκεν. ἀγαπῶν δὲ ἄλλως ἐφάψασθαι τῆς χειρὸς, ἐμπέφυκε τῇ δεξιᾷ τοῦ Πέλοπος, ὑποτιθέμενος αὐτῷ τὰ ἐς τὸν δρόμον. ὁ δὲ, ὑπέρφρων ἤδη, καὶ ἀφνειὸν πνεῖ. καὶ ἡ ὀφρὺς μετὰ τῶν ἵππων. βλέπει δὲ ἡδὺ, καὶ μετέωρον, ὑπὲρ τοῦ παρὰ ἐπισοβεῖν. ἧς οἷα χρυσαῖ λιβάδες ἡ κόμη τοῦ μειρακίου ἀποστάζουσα, μετώπῳ ὁμολογεῖ, καὶ ἰούλῳ συνανθεῖ. καὶ μεταπίπτουσα τῇδε, κἀκεῖσε, ἐν τῷ καιρίῳ μένει. γλουτὸν, καὶ στέρνα, καὶ ὅσα περὶ γυμνοῦ τοῦ Πέλοπος ἐλέγχη ἂν, καλύπτει ἡ γραφή. Λυδοὶ γὰρ, καὶ οἱ ἄνω βάρβαροι, καθείρξαντες ἐς τοιάσδε ἐσθῆτας τὸ κάλλος, λαμπρύνονται τοῖς ἰδίοις ὑφάσμασιν, ἐν οὐ λαμπρύνεσθαι τῇ φύσει. καὶ τὰ μὲν ἄλλα, ἀφανῆ, καὶ εἴσω. τὸ δὲ τῆς στολῆς, ἔνθα ὁ ὦμος ὁ ἀριστερὸς, τέχνῃ ἠμέληται, ὡς μὴ κρύπτοιτο αὐτοῦ ἡ αὐγή. νύξ τε γὰρ ἐπέχει, καὶ λαμπρύνεται τῷ ὤμῳ τὸ μειράκιον, ὅσα ἡ νὺξ τῷ ἑσπέρῳ.

ΞΕΝΙΑ.

Αλὸν δὲ καὶ συκάζειν, καὶ μὴ δὲ ταῦτα παρελθεῖν ἀφώνους, σῦκα μέλανα ὀπῷ λειβόμενα. σεσώρευται μὲν ἐπὶ φύλλων ἀμπέλου. γέγραπται δὲ μετὰ τῶν φλοιοῦ ῥηγμάτων. καὶ τὰ μὲν, ὑποκέχηνε, παραπτύοντα τοῦ μέλιτος. τὰ δ' ὑπὸ τῆς ὥρας, οἷον ἔσχισται. πλησίον δὲ αὐτῶν, ὄζος ἔρριπται. μὰ Δί' οὐκ ἀργὸς, ἢ κενὸς τοῦ καρποῦ. σκιάζει δὲ σῦκα τὰ μὲν, ὠμὰ, καὶ ὀλυνθώδη ἔτι. τὰ δὲ, ῥυσὰ, καὶ ἔξωρα. τὰ δὲ, ὑποσέσηρα, παραφαίνοντα τοῦ χυμοῦ τὸ ἄνθος. τὸ δὲ ἐπ' ἄκρῳ τοῦ ὄζου, στρουθὸς διορώρυχεν. ἃ δὴ καὶ ἥδιστα σύκων δοκεῖ. καρύοις δ' ἅπαν ἔστρωται τοὔδαφος. ὧν τὰ μὲν, παρατέτριπται τοῦ ἐλύτρου. τὰ δὲ, ἔγκειται μεμυκότα. τὰ δὲ, παρεμφαίνει τὴν διαφυήν. ἀλλὰ καὶ ὄχνας ἐπ' ὄχναις ὅρα, καὶ μῆλα ἐπὶ μήλοις, σωρούς τε αὐτῶν, καὶ δεκάδας, εὐώδη πάντα, καὶ ὑπόχρυσα. τὸ δὲ ἐν αὐτοῖς ἐρύθημα, οὐδὲ ἐπιβεβλῆσθαι φήσεις, ἀλλὰ ἔνδον ὑπηνθηκέναι. κεράσου δὲ ταῦτα δῶρα. ὀπώρα τις αὕτη βοτρυδὸν ἐν ταλάρῳ. ὁ τάλαρος δὲ, οὐκ ἀλλοτρίων πέπλεκται λύγων, ἀλλ' αὐτοῦ τοῦ φυτοῦ. πρὸς δὲ τὸν σύνδεσμον τῶν κλημάτων, εἰ βλέπεις καὶ τὰς ἐκκρεμαμένας αὐτῶν σταφυλὰς, καὶ ὡς κατὰ μίαν αἱ ῥᾶγες, ᾄσῃ τὸν Διόνυσον οἶδα, καὶ ὦ πότνια βοτρυόδωρε, περὶ τῆς ἀμπέλου ἐρεῖς. φαίης δ' ἂν καὶ τοὺς βότρυς τῇ γραφῇ ἐδωδίμους εἶναι, καὶ ὑποίνους. κἀκεῖνο ἥδιστον, ἐπὶ φύλλων κράδης μέλι χλωρὸν ἐνδεδυκὸς ἤδη τῷ κηρῷ. καὶ ἀναπλημμυρεῖν ὡραῖον, εἴ τις ἀποθλίβοι. καὶ ζυφαλὶς ἐφ' ἑτέρου φύλλου νεοπαγὴς, καὶ σαλεύουσα. καὶ ψυκτῆρες γάλακτος οὐ λευκοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ στιλπνοῦ. καὶ γὰρ στίλβειν ἔοικεν ὑπὸ τῆς ἐπιπολαζούσης αὐτῷ πιμελῆς.

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ ΕΙΚΟΝΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Ἀφροδίτην ἐλεφαντίνην ἁπαλαῖς ἐν μυῤῥίναις ᾄδουσιν ἁπαλαὶ κόραι. διδάσκαλος αὐτὰς ἄγει σοφὴ, καὶ οὐδὲ ἔξωρος. ἐπιζάνει γάρ τις ὥρα, καὶ ῥυτίδι πρώτῃ, γῆρας μὲν τὸ ὑπόσεμνον ἕλκουσα, τούτῳ δ᾽ αὖ κεραννῦσα τὸ σῳζόμενον τῆς ἀκμῆς. καὶ τὸ μὲν σχῆμα τῆς Ἀφροδίτης, αἰδοῦς γυμνὴ, καὶ εὐσχήμων. ἡ δὲ ὕλη, συνθήκη μεμυκότος ἐλέφαντος. ἀλλ᾽ οὐ βούλεται γεγράφθαι δοκεῖν ἡ θεός. ἔκκειται δὲ οἵα λαβέσθαι. βούλει λόγου τι ἐπιλαβώμεν τῷ βωμῷ; λιβανωτοῦ γὰρ ἱκανῶς ἔχει, καὶ κασίας, καὶ σμύρνης. δοκεῖ δέ μοι καὶ Σαπφοῦς τι ἀναπνεῖν. ἐπαινετέα τοίνυν ἡ σοφία τῆς γραφῆς. πρῶτον μὲν, ὅτι τὰς ἀγαπωμένας λίθους περιβαλοῦσα, οὐκ ἐκ τῶν χρωμάτων αὐτὰς ἐμιμήσατο, ἀλλ᾽ ἐκ τοῦ φωτός. οἷον ὀφθαλμῷ κέντρον τὴν διαύγειαν αὐταῖς ἐνθεῖσα. εἶτα καὶ ὅτι τοῦ ὕμνου παρέχει ἀκούειν. ᾄδουσι γὰρ αἱ παῖδες, ᾄδουσι. καὶ ἡ διδάσκαλος ὑποβλέπει τὴν ἀπᾴδουσαν, κροτοῦσα τὰς χεῖρας, καὶ ἐς τὸ μέλος ἱκανῶς ἐμβιβάζουσα. τὸ μὲν γὰρ τῆς στολῆς ἀπέριττον, καὶ μὴ δι᾽ ὄχλου αὐταῖς ἐν ἀθύρειν, ἢ ὡς ἐν χρῷ τῆς ζώνης, ἢ τὸ ἐς βραχίονα τοῦ χιτῶνος, ἢ ὡς ἀνυποδησίᾳ χαίρουσιν, ἐφεστῶσαι ἁπαλῇ πόᾳ, καὶ ἀναψυχὴν ἕλκουσαι παρὰ τῆς δρόσου, λειμών τε ὁ περὶ τὰς ἐσθῆτας, καὶ τὰ ἐν αὐταῖς χρώματα, καὶ ὡς ἄλλο ἄλλῳ ἐπιπρέπει, δαιμονίως ἐκμεμίμηται. τὰ γὰρ συμβαίνοντα οἱ μὴ γράφοντες, οὐκ ἀληθεύουσιν ἐν ταῖς γραφαῖς. τὰ δὲ εἴδη τῶν παρθένων, εἰ τῷ Πάριδι ἢ ἄλλῳ τῷ κριτῇ ἐπιτρέποιμεν, ἀπορῆσαι ἄν μοι δοκεῖ ψηφίσασθαι. τοσοῦτον ἁμιλλῶνται, ῥοδοπήχεις, καὶ ἑλικώπιδες, καὶ καλλιπάρῃοι, καὶ μελίφωνοι. Σαπφοῦς τοῦτο δὴ τὸ ἡδὺ πρόσφθεγμα. παραψάλλει δὲ αὐταῖς Ἔρως, ἀνακλίνας τοῦ τόξου τὸν πῆχυν. καὶ ἡ νευρὰ παναρμόνιον ᾄδει, καὶ φησὶ πάντα ἔχειν, ὅσα ἡ λύρα. ταχεῖς τε οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ θεοῦ, ῥυθμόν τινα οἶμαι διανοοῦντος. τί δῆτα ᾄδουσι; γέγραπται γάρ τι καὶ ᾠδῆς. τὴν Ἀφροδίτην ἐκφῦναι τῆς θαλάττης λέγουσιν, ἐξ ἀποῤῥοῆς τοῦ οὐρανοῦ. καὶ ὅπου μὲν τῶν νήσων προσέσχεν, οὔπω λέγουσιν. ἐροῦσι δὲ οἶμαι Πάφον. τὴν γένεσιν δὲ ἱκανῶς ᾄδουσιν. ἀναβλέπουσαι μὲν γὰρ, ἐμφαίνουσιν ὅτι ἀπ᾽ οὐρανοῦ. τὰς δὲ χεῖρας ὑπτίας ὑποκινοῦσαι, δηλοῦσιν ὅτι ἐκ θαλάττης. τὸ μειδίαμα δὲ αὐτῶν, γαλήνης ἐστὶν αἴνιγμα.

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΤΡΟΦΑΙ.

Ἐβροὶ, καὶ λαγωοὶ, ταῦτα θηράματα τοῦ νῦν Ἀχιλλέως. ὁ δέ γε ἐν Ἰλίῳ, πόλεις αἱρήσει, καὶ ἵππους, καὶ ἀνδρῶν στίχας. καὶ ποταμοὶ αὐτῷ μαχοῦνται, μὴ ἐῶντι αὐτοὺς ῥεῖν. κἀκείνων μὲν τῶν ἄθλων, μισθὸν ἀποίσεται Βρισηΐδα, καὶ τὰς ἐκ Λέσβου ἑπτὰ, καὶ χρυσὸν, καὶ τρίποδας, καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς ἐπ᾽ αὐτῷ εἶναι. τὰ δὲ παρὰ τῷ Χείρωνι ταῦτα, μήλων δοκεῖ, καὶ κηρίων ἄξια. καὶ ἀγαπᾷς ὦ Ἀχιλλεῦ, μικρὰ δῶρα, πόλεις ἀπαξιώσων ποτὲ, καὶ τὸ κῆδος τοῦ Ἀγαμέμνονος. ὁ μὲν οὖν ἐπὶ τῇ τάφρῳ, καὶ ὁ κλίνας τοὺς Τρῶας ἐκ μόνου τοῦ βοῆσαι, καὶ ὁ κτείνων ἐπιστροφάδην, καὶ ἐρυθραίνων τὸ τοῦ Σκαμάνδρου ὕδωρ, ἵπποι τε ἀθάνατοι, καὶ ἕλξεις Ἕκτορος, καὶ ὁ βρυχώμενος ἐπὶ τοῖς Πατρόκλου στέρνοις, Ὁμήρῳ γέγραπται. γράφει δὲ αὐτὸν καὶ ᾄδοντα, καὶ εὐχόμενον, καὶ ὁμωρόφιον τῷ Πριάμῳ. τουτονὶ δὲ, οὔπω ξυνιέντα ἀρετῆς, ἀλλὰ παῖδα ἔτι, γάλακτι ὑποθρέψας, καὶ μυελῷ, καὶ μέλιτι, δέδωκεν ὁ Χείρων γράφειν, ἁπαλὸν, καὶ ἀγέρωχον, καὶ ἤδη κοῦφον. εὐθεῖα μὲν γὰρ ἡ κνήμη τῷ παιδὶ, ἐς γόνυ δὲ αἱ χεῖρες. ἀγαθαὶ γὰρ δὴ αὗται πομποὶ τοῦ δρόμου, κόμη τε ἡδεῖα, καὶ οὐκ ἀκίνητος. ἔοικε γὰρ προσαθύρων ὁ Ζέφυρος, μεταπτίλλειν αὐτήν. ὡς μεταπίπτουσα τῇδε, κἀκεῖσε, ἄλλοτε ἄλλος ὁ παῖς εἴη. ἐπισκύνιόν τε, καὶ θυμοειδὲς φρύαγμα, ἔστι μὲν ἤδη τῷ παιδί. πραΰνει δὲ αὐτὸ ἀνειμένῳ βλέμματι, καὶ παρδαλᾶ μάλα ἵλεῳ, καὶ προσβαλλούσῃ τι ἁπαλοῦ γέλωτος. ἡ χλαμὺς δὲ, ἣν ἀμπέχεται, ἐπὶ τοῦ μηδὸς οἶμαι καλή τε, καὶ ἁλιπόρφυρος, καὶ πυραυγὴς, ἐξαλλάττουσα τοῦ κυανοῦ ἤ. κολακεύει δὲ αὐτὸν ὁ Χείρων, δῖον λέοντα, πτῶκας ἁρπάζειν, καὶ νεβροῖς συμπέτεσθαι. νεβρὸν γοῦν ἄρτι ᾑρηκὼς, ἥκει παρὰ τὸν Χείρωνα, καὶ ἀπαιτεῖ τὰ ἆθλα. ὁ δὲ χαίρει ἀπαιτούμενος. καὶ τὸν προθύμως ἐν ὀκλάσας, ἐς ἴσον καθίσας τῷ παιδὶ, μῆλα ἀπὸ τοῦ κόλπου ὀρέγων αὐτῷ, καλὰ, καὶ εὐώδη. καὶ ἅ τε καὶ [illegible] αὐτῶν ἔοικεν ἐγγεγράφθαι. καὶ κηρίον ὀρέγει τῇ χειρὶ, σαγόνα λεῖβον δι᾽ εὐνομίαν τοῦ μελιττῶν. ὅταν γὰρ νομαῖς ἀγαθαῖς ἐντύχωσι κυΐσκωσι, περιπληθῆ τὰ κηρία γίνεται, καὶ ἀποβλύζουσι τὸ μέλι οἱ οἶκοι αὐτῶν. ὁ δὲ Χείρων, γέγραπται μὲν ὅσα κένταυρος. ἀλλὰ ἵππον ἀνθρώπῳ συμβαλεῖν, θαῦμα οὐδὲν, συναλεῖψαι μὴν, καὶ ἐνῶσαι, καὶ διαδοῦναι ἄμφω

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/2

λήγειν, καὶ ὀρχεῖσθαι, καὶ διαφθέγγειν τοὺς ὀφθαλμούς, ἐς τὸ πέρμα τοῦ ἀνθρώπου ἐ-
λέγχοιεν, ἀγαθοῦ οἶμαι ζωγράφου· καὶ τὸ ἥμερον δὲ φαίνεσθαι τὸ τοῦ Χείρωνος ἦθος, ἐργά-
ζεται μὲν καὶ ἡ δικαιοσύνη, καὶ τὸ ὑπ' αὐτῆς πεπνῦσθαι. πράττει δὲ καὶ ἡ πηκτίς, ὑφ' ἧς
ἐκμεμούσωται. νυνὶ δὲ καὶ ὑποκορισμός τι αὐτῷ ἔπεστιν, εἰδώς που ὁ Χείρων ὅτι τοὺς παῖ-
δας τοῦτο μειλίσσεται, καὶ τρέφει μᾶλλον, ἢ τὸ γάλα. ταυτὶ μὲν περὶ τὰς θύρας τοῦ ἄντρου.
ὁ δ' ἐν τῷ πεδίῳ παῖς, ὁ ἱππηδὸν τοῦ Κενταύρου ἀθύρων, οἱ αὐτοὶ ἔτι. διδάσκει ὁ Χεί-
ρων τὸν Ἀχιλλέα ἱππάζεσθαι, καὶ κεχρῆσθαι αὐτῷ, ὅσα ἵππῳ. καὶ συμμετρεῖται μὲν τὸν δρό-
μον ἐς τὸ ἀνεκτὸν τῷ παιδί· καγχάζοντι δὲ αὐτῷ ὑπὲρ τοῦ ἥδεσθαι, προσμειδιᾷ μεταστρεφό-
μενος· καὶ μονονοὺ λέγει, ἰδού σοι κροαίνω ἀπολήκτως. ἰδοὺ καὶ ἐπικελεύομαί σοι. ὁ ἵππος
ὀξὺς ἄρα, καὶ ἀφαιρεῖν γέλωτα. ἀγαυρῶς γάρ μοι ἱππασθεὶς θεῖε παῖ, καὶ τοιῷδ' ἵπ-
πῳ πρέπων, ὀχήσῃ ποτὲ καὶ τὸν Ξάνθον, καὶ Βαλίον. καὶ πολλὰς μὲν πόλεις αἱρήσεις, πολλοὺς
δὲ ἄνδρας ἀποκτενεῖς, θέων ὅσα καὶ συνεκφεύγοντας. ταῦτα ὁ Χείρων μαντεύεται τῷ
παιδί, καλά, καὶ εὔφημα, καὶ οὐχ οἷα ὁ Ξάνθος.

ΚΕΝΤΑΥΡΙΔΕΣ.

Σὺ μὲν ᾤου τὴν τῶν κενταυρίδων ἀγέλην, δρυῶν ἐκπεφυκέναι, καὶ πετρῶν. ἢ νὴ Δία
ἵππων μόνον, αἷς τὸν τοῦ Ἰξίονος ἐπιθόρνυσθαί φασιν. ὑφ' οὗ οἱ Κένταυροι οἰνωθέντες,
ἦλθον ἐς κρᾶσιν. τοῖς δὲ, ἄρα καὶ μητέρες ὁμόφυλοι ἦσαν, καὶ γυναῖκες ἤδη, καὶ
πῶλοι ἐν εἴδει βρεφῶν, καὶ οἶκος ἥδιστος. οὐ γὰρ οἶμαί σε ἄχθεσθαι τῷ Πηλίῳ, καὶ τῇ ἐν αὐτῷ
διαίτῃ, καὶ τῷ τῆς μελίας φυτῷ, ἀνεμοτροφεῖ ὄντι, καὶ παρεχομένῳ τὸ ἰθὺ ὁμοῦ, καὶ τὸ
μὴ κλᾶσθαι ἐν τῇ αἰχμῇ. καὶ τὰ ἄντρα κάλλιστα, καὶ αἱ πηγαί, καὶ αἱ παρ' αὐτοῖς κενταυρί-
δες. εἰ μὲν ἐπιλαθοίμεθα τῶν ἵππων, οἷον ναΐδες. εἰ δὲ μετὰ τῶν ἵππων αὐτὰς λογιζοίμεθα, οἷον
ἀμαζόνες. ἡ γὰρ τοῦ γυναικείου εἴδους ἁβρότης, ἐρρώννυται, συνορωμένη αὐτῷ τοῦ ἵππου. Κέν-
ταυροι δὲ ταυτὶ τὰ βρέφη, τὰ μὲν, σπαργάνοις ἔγκειται. τὰ δὲ, τῶν σπαργάνων ὑπεκδύε-
ται. τὰ δὲ, κλάειν ἔοικε. τὰ δὲ, εὖ πράττει. καὶ εὐροοῦντος τοῦ μαζοῦ, μειδιᾷ. τὰ δὲ, ἀτάλλει
ὑπὸ ταῖς μητράσι. τὰ δὲ, περιβάλλει αὐτὰς ὀκλαζούσας. ὁ δὲ, ἐς τὴν μητέρα λίθον ἀφίη-
σιν, ὑβρίζων ἤδη. καὶ τὸ μὲν τῶν νηπίων εἶδος, οὔπω σαφές, ἐκπλημμυροῦντος αὐτῷ τοῦ γάλα-
κτος. τὰ δὲ, ἤδη σκιρτῶντα, ἐκφαίνει τι καὶ τραχύτητος. ὑπάρχει δὲ αὐτοῖς χαίτη μέλλου-
σα, καὶ ὁπλαὶ ἁπαλαὶ ἔτι. ὡς καλαὶ αἱ κενταυρίδες καὶ ἐν τοῖς ἵπποις. αἱ μὲν, γὰρ, λευ-
καῖς ἵπποις ἐμπεφύκασιν. αἱ δὲ, ξανθαῖς συνάπτονται. τὰς δὲ, ποικίλλει μὲν, ἀποστίλβει
δὲ αὐτῶν, οἷόν τι τῶν ἐν κομιδῇ ἵππων ἐκπέφυκε. καὶ μελαίνης ἵππου, λευκὴ κενταυρίς. καὶ
τὰ ἐναντιώτατα τῶν χρωμάτων, ἐς τὴν τοῦ κάλλους συνθήκην ὁμολογεῖ.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Ὁ μὲν θηρίον, ἀρὰ Θησέως. ἐμπέπτωκε δὲ τοῖς Ἱππολύτου ἵπποις, ἐν εἴδει ταύρου
λευκοῦ κατὰ τοὺς δελφῖνας. ἥκει δὲ ἐκ θαλάττης κατὰ τοῦ μειρακίου, οὐδὲ μιᾷ δίκῃ.
μητρυιὰ γὰρ Φαίδρα ξυνθεῖσα λόγον ἐπ' αὐτῷ οὐκ ὄντα, ὡς δὴ ἐρῶντος ὑπὲρ τοῦ Ἱππολύ-
του, αὐτὴ δὲ ἄρα τοῦ μειρακίου ἤρα, ἀπατᾶται ὁ Θησεὺς τῷ λόγῳ, καὶ καταρᾶται τοῦ παι-
δὸς τὰ ὁρώμενα. οἱ μὲν δὴ ἵπποι, ὁρᾷς ὡς ἀτιμάσαντες τὸν ζυγὸν, ἐλευθέραν αἴρουσι τὴν
χαίτην, οὐδὲ κροαίνοντες ὥσπερ οἱ λαμπροί, καὶ ἔμφρονες, ἀλλ' ἐξηρημένοι φόβῳ, καὶ πτοίᾳ.
ῥαίνοντες δὲ ἀφρῷ τὸ πεδίον, ὁ μὲν, ἐς τὸ θηρίον ἐπέστραπται φεύγων. ὁ δ' ἀνεσκίρτηκεν ἐς
αὐτό. ὁ δὲ, ὑποβλέπει. τῷ δὲ, ἐς τὴν θάλατταν ἡ φορὰ, καθάπερ ἑαυτοῦ καὶ τῆς γῆς ἐκλα-
θομένῳ. μυκτῆρσι δὲ ὀρθοῖς, ὀξὺ χρεμετίζουσιν, εἰ μὴ παρακούεις τῆς γραφῆς. τροχοὶ δ' ἅρ-
ματος, ὁ μὲν, ἐξήρμοσται τὰς κνήμας, ὑπὲρ τοῦ συγκλιθῆναι τὸ ἅρμα ἐς αὐτὸν τῆς δίνης. ὁ δ'
ἐκλελοιπὼς τὸν ἄξονα, φέρεται καθ' αὑτὸν, στρομβούσης αὐτὸν ἔτι τῆς δίνης. διεπτόηνται
καὶ οἱ τῶν ὀπαδῶν ἵπποι. καὶ τοὺς μὲν, ἀποσείονται. τοὺς δ' ἄγχοντές πῃ ἤδη φέρουσι. σὺ δὲ
μειράκιον, σωφροσύνης ἐρῶν, ἄδικα μὲν ὑπὲρ τῆς μητρυιᾶς ἔπαθες, ἀδικώτερα δὲ ὑπὲρ τοῦ
πατρός. ὥστε, ὀδύρεται καὶ ἡ γραφή, θρῆνόν τινα ποιητικὸν ἐς σὲ ξυνθεῖσα. σκοπιαὶ γὰρ
αὗται, δι' ὧν ἐθήρας ξὺν Ἀρτέμιδι, δρύπτονται τὰς παρειὰς, ἐν εἴδει γυναικῶν. λει-
μῶνες δ' ἐν ὥρᾳ μειρακίων, οὓς ἀκηράτους ὠνόμαζες, μαραίνουσιν ἐπὶ σοὶ τὰ ἄνθη. νύμ-
φαι τε αἱ σαὶ τροφοὶ, τουτωνὶ τῶν πηγῶν ἀνασχοῦσαι, σπαράττουσι τὰς κόμας, ἀποβλύζου-
σαι τῶν μαζῶν ὕδωρ. ἤμυνε δέ σοι οὐδ' ἡ ἀνδρία οὐδέν, οὐδὲ ὁ βραχίων. ἀλλά σοι τὰ μὲν, ἐ-
σπάρακται τῶν μελῶν. τὰ δὲ, συντέτριπται. πέφυρται δ' ἡ κόμη. καὶ τὸ μὲν στέρνον, ἔμ-
πνουν ἔτι, καθάπερ μὴ μεθιέμενον τῆς ψυχῆς. τὸ δὲ ὄμμα, περιαθρεῖ τὰ τετρωμένα. φεῦ τῆς
ὥρας, ὡς ἄζωτός τις ἐλελήθει οὖσα. οὐδὲ γὰρ νῦν ἀπολείπει τὸ μειράκιον, ἀλλ' ἐπιτρέπει
τι καὶ τοῖς τραύμασι.

ΡΟΔΟΓΟΥΝΗ·

Αἷμα πρὸς τῷ χαλκῷ, καὶ ταῖς φοινικίσι, προσβάλλει τι ἄνθος τῷ στρατοπέδῳ· καὶ χαρίεν τῆς γραφῆς, οἱ ἄλλος ἄλλως πεπτωκότες· ἵπποι τε ἀτακτοῦντες μετ' ἐκπλήξεως, καὶ παρεφθορὸς ὕδωρ ποταμοῦ, ἐφ' ᾧ ταῦτα. οἱ δὲ αἰχμάλωτοι, καὶ τὸ ἐπ' αὐτοῖς τρόπαιον, Ῥοδογούνη, καὶ Πέρσαι, νικῶσιν Ἀρμενίους, ἐν σπονδαῖς ἀτακτήσαντας. ὅτε δὴ λέγεται ἡ Ῥοδογούνη κρατῆσαι τῆς μάχης, οὐδὲ ὅσον τὰ δεξιὰ τῆς χαίτης ἀναλαβεῖν, ξυγχωρήσασα ἑαυτῇ βραδῦναι. ἢ οὐκ ἐστέφεται. καὶ φρονεῖ ἐπὶ τῇ νίκῃ, καὶ ξυνίησιν ὡς ἔσοιτο ἀοίδιμος ἐπὶ τῷ ἔργῳ, καὶ ἐν κιθάρᾳ, καὶ ἐν αὐλοῖς, καὶ ἔνθα Ἕλληνες. προσγέγραπται δὲ αὐτῇ καὶ Νισαία ἵππος μέλαινα, ἐπὶ λευκοῖς τοῖς σκέλεσι· καὶ τὰ στέρνα, λευκή. καὶ τὸ πνεῦμα, ἀπὸ λευκοῦ τοῦ μυκτῆρος. καὶ τὸ μέτωπον, ἐν ἀρτίῳ τῷ κύκλῳ. λίθων μὲν οὖν, καὶ ὅρμων, καὶ παντὸς ἁπαλοῦ κόσμου, παρακεχώρηκεν ἡ Ῥοδογούνη τῷ ἵππῳ, ὡς ἀγάλλοιτο, καὶ ἁβρῶς τὸν χαλινὸν διαπτύοι. κοκκοβαφεῖ δὲ ἐσθῆτι καταλάμπει πάντα, πλὴν τοῦ ἑαυτῆς εἴδους. ἐνδεῖ μὲν τῇ ζώνῃ, καὶ τὴν ἐσθῆτα μέχρις ἐς γόνυ, ἐνδεῖ δὲ τῇ ἀναξυρίδι, καὶ παρεχομένῃ γραφὰς ἀπὸ κερκίδος. τὸ δὲ ἀπ' ὤμου ἐς ἀγκῶνα, τὸν χιτῶνα διαλείπουσαι πόρπαι ξυνάπτουσιν, ὑπαυγαζούσης ἐναλλὰξ τῆς ὠλένης, ἔνθα ὁ δεσμός· οὐδὲ ὦμος, ἔγκειται· καὶ τὸ σχῆμα, οὔπω Ἀμαζόνος. καὶ τῆς ἀσπίδος ἄγασθαι χρὴ τὸ μέγεθος, καὶ ἀποχρῶν τῷ στέρνῳ. καὶ τὴν ἰσχὺν τῆς γραφῆς, ἐνταῦθα ἐξετάζεσθαι· ὑπερβάλλουσα γὰρ ἡ ἀριστερὰ τὸν πόρπακα, ἔχεται τῆς αἰχμῆς, ἀφιστᾶσα τοῦ στέρνου τὴν ἀσπίδα. ὀρθῆς δὲ ἐγκειμένης τῆς ἴτυος, ὁρᾶται μὲν καὶ τὰ ἔξω τῆς ἀσπίδος· ἢ οὐ χρυσᾶ ταῦτα, καὶ οἷον ζῷα; τὰ δὲ ἔσω, καὶ ἔνθα ἡ χείρ, ἁλουργά. προσβέβηκε δὲ αὐτοῖς ὁ πῆχυς. αἰσθάνεσθαι δέ μοι δοκεῖς ὦ παῖ, τοῦ ἐν αὐτῇ κάλλους, καὶ βούλεσθαί τι καὶ περὶ τούτου ἀκούειν. ἄκουε δή. σπένδει μὲν ἐπὶ τῇ τῶν Ἀρμενίων τροπῇ. καὶ ἡ ἔννοια, εὐχομένης. εὔχεται δὲ αἱρεῖν τοὺς ἄνδρας, οὓς νῦν ᾕρηκεν. οὐ γάρ μοι δοκεῖ ἐρᾶν τοῦ ἐρᾶσθαι. καὶ τὸ μὲν ἀνειλημμένον τῶν τριχῶν, αἰδοῖ κεκόσμηται, τὸ ἀγέρωχον κολάζουσα. τὸ δὲ ἄνετον, βακχεύει αὐτὴν, καὶ ῥώννυσι. καὶ ξανθὸν μὲν, καὶ χρυσοῦ πέρα, τὸ ἄτακτον τῆς κόμης. τὸ δὲ ἐπὶ θάτερα κείμενον, ἔχει τι καὶ ἐς αὐτὴν παραλλάττον, ὑπὸ τοῦ τετάχθαι. τῶν δὲ ὀφρύων, χαρίεν μὲν τὸ ἀπὸ τοῦ ἄρχεσθαι, καὶ ὁμόθεν ἐκπεφυκέναι τῆς ῥινός. χαριέστερον δὲ τὸ περιῆχθαι. δεῖ γὰρ αὐτὰς μὴ προβεβλῆσθαι τῶν ὀφθαλμῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ περιβεβλῆσθαι αὐτοῖς. ἡ παρειὰ δὲ, ὑποδέχεται μὲν τὸν ἀπὸ τῶν ὀμμάτων ἵμερον, εὐφραίνει δὲ τῷ ἱλαρῷ· τὸ γὰρ φιλομειδὲς, ἐν παρειᾷ μάλιστα. καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ, κέκρανται μὲν ἀπὸ τοῦ χαροποῦ ἐς τὸ μέλαν, παρέχονται δὲ τὸ μὲν ἱλαρὸν, ἀπὸ τοῦ καιροῦ. τὸ δὲ ὡραῖον, ἀπὸ τῆς φύσεως. τὸ δὲ γαῦρον, ἀπὸ τοῦ ἄρχειν. στόμα δὲ ἁπαλὸν, καὶ ἀνάμεστον, ὀπώρας ἐρωτικῆς. φιλῆσαι μὲν, ἥδιστον· ἀπαγγεῖλαι δὲ, οὐ ῥᾴδιον. ἃ δὲ ἀπόχρη σοι μαθεῖν, ὅρα παιδίον. χείλη ἀνθηρὰ, καὶ ἴσα· στόμα σύμμετρον, καὶ παραφθεγγόμενον τὴν εὐχὴν τῷ τροπαίῳ· κἂν παρακοῦσαι βουληθῶμεν, τάχα ἑλληνιεῖ.

ΑΡΡΙΧΙΩΝ·

Ἐς αὐτὰ ἥκεις Ὀλύμπια, καὶ τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ κάλλιστον· τουτὶ γὰρ δὴ ἀνδρῶν τὸ παγκράτιον. στεφανοῦται δὲ αὐτῷ Ἀρριχίων, ἐπαποθανὼν τῇ νίκῃ. καὶ στεφανοῖ αὐτὸν οὑτοσὶ Ἑλλανοδίκης. ἀτρεκὴς δὲ προσειρήσθω, διά τε τὸ ἐπιμελεῖσθαι ἀληθείας, διά τε τὸ ὡς ἐκεῖνοι γεγράφθαι. στάδιόν τε ἡ γῆ δίδωσιν ἐν ἁπλῷ αὐλῶνι, καὶ εἰσεχούσῃ τοσοῦτον. καὶ τὸ τοῦ Ἀλφειοῦ νᾶμα, ἐξέρχεται κοῦφον· ταῦτ' ἄρα καὶ μόνος ποταμῶν ἐπὶ τῆς θαλάττης ὀχεῖται. κότινοί τε αὐτῷ περιτεθήλασιν ἐν γλαυκῷ εἴδει, καλοὶ, καὶ κατὰ τὴν τῶν σελίνων οὐλότητα. ταυτὶ μὲν οὖν μετὰ τὸ στάδιον ἐπισκεψόμεθα, καὶ πολλὰ ἕτερα. τὸ δὲ ἔργον τὸ τοῦ Ἀρριχίωνος, πρὶν ἢ παύσασθαι αὐτὸ σκοπῶμεν. ἔοικε γὰρ μὴ τοῦ ἀντιπάλου μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ κεκρατηκέναι· βοῶσι γοῦν, ἀναπηδήσαντες τῶν θάκων. καὶ οἱ μὲν, τὼ χεῖρε ἀνασείουσιν· οἱ δὲ, τὴν ἐσθῆτα· οἱ δὲ, αἴρονται ἀπὸ τῆς γῆς· οἱ δὲ, τοῖς πλησίον ἱλαροὶ προσπαλαίουσι. τὰ γὰρ οὕτως ἐκπληκτικὰ, οὐ συγχωρεῖ τοῖς θεαταῖς, ἐν τῷ καθεκτῷ εἶναι. ἢ τίς οὕτως ἀναίσθητος, ὡς μὴ ἀνακραγεῖν ἐπὶ τῷ ἀθλητῇ; μεγάλου γὰρ δὴ αὐτῷ ὑπάρχοντος, τοῦ δὶς ἤδη νικῆσαι τὰ Ὀλύμπια, μεῖζον τοῦτο νυνὶ, ὅτι καὶ τῆς ψυχῆς αὐτὰ κτησάμενος, ἐς τὸν τῶν ὀλβίων πέμπεται χῶρον, αὐτῇ κόνει. μὴ συντυχίαν νοείσθω τοῦτο. σοφώτατα γὰρ προὐνοήθη τῆς νίκης. καὶ τὸ πάλαισμα, οὐκ ἀγνοήσεις. οἱ παγκρατιάζοντες ὦ παῖ, κεκινδυνευμένῃ προσχρῶνται τῇ πάλῃ. δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὑπτιασμῶν τε, οἳ μὴ εἰσὶν ἀσφαλεῖς τῷ παλαίοντι, καὶ συμπλοκῶν, ἐν αἷς περιγίνεσθαι χρὴ, οἷον πίπτοντα. δεῖ δὲ αὐτοῖς καὶ τέχνης, ἐς τὸ ἄλλοτε ἄλλως ἄγχειν. οἱ δὲ αὐτοὶ, καὶ σφυρῷ

προσπαλαίουσι, καὶ τὴν χεῖρα στρεβλοῦσι, προσόντος τοῦ παίειν, καὶ ἐνάλλεσθαι. ταυτὶ γὰρ τοῦ παγκρατιάζειν ἔργα, πλὴν τοῦ δάκνειν, ἢ ὀρύττειν. Λακεδαιμόνιοι μὲν οὖν καὶ ταῦτα νομίζουσιν, ἀπογυμνάζοντες οἶμαι ἑαυτοὺς εἰς τὰς μάχας. Ἠλεῖοι δὲ ἀγῶνες, ταυτὶ μὲν ἀφαιροῦσι. τὸ δὲ ἄγχειν, ἐπαινοῦσιν. ὅθεν τὸν Ἀρριχίωνα, μέσον ἤδη ᾑρηκὼς ὁ ἀντίπαλος, ἀποκτεῖναι ἔγνω. καὶ τὸν μὲν πῆχυν τῇ δειρῇ ἐνέβαλεν, ἀποφράττων αὐτῷ τὸ ἆσθμα. τὰ σκέλη δὲ τοῖς βουβῶσιν ἐναρμόσας, καὶ περιδείρας εἰς ἑκατέραν ἀγκύλην ἄκρω τὼ πόδε, τῷ μὲν πνίγματι, ἔφθη αὐτὸν, ὕπνου τοῦ ἐνθένδε θανάτου, τοῖς αἰσθητηρίοις ἐνάρχοντος. τῇ δὲ ἐπιτάσει τῶν σκελῶν ἀνειμένῃ χρησάμενος, οὐκ ἔφθη τὸν λογισμὸν τοῦ Ἀρριχίωνος. ἐκλακτίσας γὰρ τὸν ταρσὸν τοῦ ποδὸς Ἀρριχίων, ὑφ' οὗ ἐκινδύνευεν αὐτῷ τὰ δεξιὰ, κρεμαννυμένης ἤδη τῆς ἀγκύλης, ἐκεῖνον μὲν συνέχει τῷ βουβῶνι, ὡς οὐκέτ' ἀντίπαλον. τῷ δὲ γὰρ ἀριστεροῖς ἐνιζήσας, καὶ τὸ περὶ τὸ ἄκρον τοῦ ποδὸς ἐναποκλείσας τῇ ἀγκύλῃ, οὐκ ἐᾷ μένειν τῷ σφυρῷ τὸν ἀστράγαλον, ὑπὸ τῆς ἐς τὸ ἔξω βιαίου ἀποστροφῆς. ἡ γὰρ ψυχὴ ἀπιοῦσα τοῦ σώματος, ἀδρανὲς μὲν αὐτὸ ἐργάζεται, δίδωσι δὲ αὐτῷ ἰσχύειν, ἐς ὃ ἀπερείδεται. γέγραπται δὲ, ὁ μὲν ἀποπνίξας, νεκρῷ εἰκάσαι, καὶ τὸ ἀπαγορεῦον ἐπισημαίνων τῇ χειρί. ὁ δὲ Ἀρριχίων, ὅσα οἱ νικῶντες γέγραπται. καὶ γὰρ τὸ αἷμα ἐν τῷ ἄνθει, καὶ ὁ ἱδρὼς ἀκραιφνής. ἔτι καὶ μειδιᾷ καθάπερ οἱ ζῶντες, ἐπειδὰν νίκης αἰσθάνωνται.

ΑΝΤΙΛΟΧΟΣ.

Τὸν Ἀχιλλέα ἐρῶντα τοῦ Ἀντιλόχου, πεφώρακας οἶμαι παρ' Ὁμήρῳ, νεώτατον τοῦ ἑλληνικοῦ ὁρῶν τὸν Ἀντίλοχον, καὶ τὸ ἡμιτάλαντον τοῦ χρυσοῦ ἐννοῶν, τὸ ἐπὶ τῷ ἀγῶνι. καὶ ἀπαγγέλλει τῷ Ἀχιλλεῖ κεῖσθαι τὸν Πάτροκλον, σοφισαμένου τοῦ Μενέλεω παραμυθίαν ὁμοῦ τῇ ἀγγελίᾳ, μεταβλέψαντος Ἀχιλλέως εἰς τὰ παιδικά. καὶ θρηνεῖ ἐρωμένου ὑπὸ τοῦ πένθους, καὶ συνέχει τὼ χεῖρε, μὴ ἀποκτείνῃ ἑαυτόν. ὁ δ' οἶμαι, καὶ ἁπτομένῳ χαίρει, καὶ δακρύοντι. αὗται μὲν οὖν Ὁμήρου γραφαί. τὸ δὲ τοῦ ζωγράφου δρᾶμα, ὁ Μέμνων ἐξ Αἰθιοπίας ἀφικόμενος, κτείνει τὸν Ἀντίλοχον, προβεβλημένον τοῦ πατρὸς. καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς οἷον δεῖμα ἐκπλήττει. πρὸ γὰρ τοῦ Μέμνονος, μῦθος οἱ μέλανες. κρατοῦντες δὲ οἱ Ἀχαιοὶ τοῦ σώματος, ὀδύρονται τὸν Ἀντίλοχον, οἱ Ἀτρεῖδαι, καὶ ὁ ἐκ τῆς Ἰθάκης, καὶ ὁ ἐκ τοῦ Τυδέως, καὶ οἱ ὁμώνυμοι. ἐπίδηλος δὲ, ὁ μὲν Ἰθακήσιος, ἀπὸ τοῦ στρυφνοῦ, καὶ ἐγρηγορότος. ὁ δὲ Μενέλεως, ἀπὸ τοῦ ἡμέρου. ὁ δὲ Ἀγαμέμνων, ἀπὸ τοῦ ἐνθέου. τὸν δὲ τοῦ Τυδέως, ἡ ἐλευθερία γράφει. γνωρίζοις δ' ἂν καὶ τὸν Τελαμώνιον, ἀπὸ τοῦ βλοσυροῦ, καὶ τὸν Λοκρὸν, ἀπὸ τοῦ ἑτοίμου. καὶ ἡ στρατιὰ πενθεῖ τὸ μειράκιον, περιεστῶτες αὐτὸ θρήνῳ ἅμα. πήξαντες δὲ τὰς αἰχμὰς εἰς τοὔδαφος, ἐναλλάττουσι τὼ πόδε, καὶ στηρίζονται ἐπὶ τῶν αἰχμῶν, ἀπερείσαντες οἱ πλεῖστοι δυσφοροῦντας τὰς κεφαλὰς τῷ ἄχει. τὸν Ἀχιλλέα μὴ ἀπὸ τῆς κόμης, οἴχεται γὰρ τοῦτο αὐτῷ μετὰ τὸν Πάτροκλον, ἀλλὰ τὸ εἶδος αὐτὸν ἐνδεικνύτω, καὶ τὸ μέγεθος, καὶ αὐτὸ τὸ μὴ κομᾶν. θρηνεῖ δὲ προσκείμενος τοῖς στέρνοις τοῦ Ἀντιλόχου. καὶ πυρὰν οἶμαι ἐπαγγέλλεται αὐτῷ, καὶ τὰ ἐς αὐτὴν, καὶ τὰ ὅπλα ἴσως, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Μέμνονος. ἀποτῖναι γὰρ καὶ τὸν Μέμνονα, ὅσα τὸν Ἕκτορα, ὡς μὴ ἔτι ταῦτα ὁ Ἀντίλοχος ἔλαττον τοῦ Πατρόκλου ἔχοι. ὁ δ' ἐν τῷ τῶν Αἰθιόπων στρατῷ, δεινὸς ἕστηκεν ἔχων αἰχμὴν, καὶ λεοντῆν ἐνημμένος, καὶ σεσηρὼς ἐς τὸν Ἀχιλλέα. σκεψώμεθα οὖν καὶ τὸν Ἀντίλοχον. ἡβάσκει μὲν ὑπήνης πρόσω, κομᾷ δὲ ἐν ἡλιώσῃ κόμῃ. καὶ κοῦφος ἡ κνήμη, καὶ τὸ σῶμα σύμμετρον ἐς ῥᾳστώνην τοῦ δρόμου. καὶ τὸ αἷμα δὲ οἷον ἐπ' ἐλέφαντι χρῶμα ἤνθηκεν, ἐμπεσούσης αὐτῷ κατὰ τοῦ στέρνου τῆς αἰχμῆς. κεῖται δὲ οὐ κατηφὲς τὸ μειράκιον, οὐδὲ νεκρῷ εἰκάσαι, φαιδρόν τε, καὶ μειδιῶν. τὴν γὰρ οἶμαι χαρὰν τὴν ἐπὶ τῷ τὸν πατέρα σῶσαι, φέρων ἐν τῷ εἴδει ὁ Ἀντίλοχος, ἀπώλετο ὑπὸ τῆς αἰχμῆς. καὶ τὸ πρόσωπον ἡ ψυχὴ κατέλιπεν, οὐχ ὡς ἤλγησεν, ἀλλ' ὡς ἐπεκράτησε τὸ εὐφραῖνον.

ΜΕΛΗΣ.

Τὸ μὲν τοῦ Ἐνιπέως, καὶ ὡς ἤρα Τυρὼ τοῦ ὕδατος, Ὁμήρῳ λέλεκται. λέγει δὲ καὶ ἀπάτην τὴν ἐκ Ποσειδῶνος, καὶ τὸ ἄνθος τοῦ κύματος, ὑφ' ᾧ ἡ εὐνή. τουτοσὶ δὲ ὁ λόγος ἕτερος, οὐκ ἐκ Θετταλίας, ἀλλ' Ἰωνικός. ἐρᾷ ἡ Κριθηῒς ἐν Ἰωνίᾳ τοῦ Μέλητος. ὁ δ' ἐφήβῳ ἔοικε, καὶ ὁρᾶται τῷ θεατῇ ὅλος, ἐκεῖ ἐκβάλλων ὅθεν ἄρχεται. πίνει δὲ οὐ διψῶσα, καὶ λαμβάνεται τοῦ ὕδατος, καὶ κελαρύζοντι προσδιαλέγεται, καθάπερ λαλοῦντι. δάκρυα δὲ λείβει ἐρωτικὰ τῷ ὕδατι. καὶ ὁ ποταμὸς, ἀντερᾷ γὰρ, χαίρει αὐτῶν τῇ κράσει. χάριεν μὲν οὖν τῆς γραφῆς, αὐτὸς ὁ Μέλης, ἐν κρόκῳ, καὶ λωτῷ κείμενος, καὶ ὑακίνθῳ, χαίρων δι' ἡλικίαν τοῖς ἄνθεσι, καὶ παρεχόμενος εἶδος ἁβρὸν, καὶ μειρακιῶδες, καὶ οὐδὲ ἄσοφον. εἴποις δ' ἂν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Μέλητος, ἀνασκοπεῖν τι τῶν ποιητικῶν. χάριεν δὲ αὐτοῦ,

καὶ ὅτι μὴ λάβρους τὰς πηγὰς ἐκδίδωσι, καθάπερ τοὺς ἀμαθεῖς τῶν ποταμῶν γρά-
φεσθαι νόμος, ἀλλὰ τὴν γῆν ἄκροις τοῖς δακτύλοις διαμώμενος, ὑπέχει τὴν χεῖρα τῷ
ὕδατι, ἀψοφητὶ βλύζοντι. καὶ ὁρᾶται ἡμῖν, ὡς τῇ γε Κριθηΐδι, ὕδωρ οὗτος. καὶ πα-
ρακάθηται ὀνείρατι ὥς φασιν. ἀλλ' οὐκ ὄναρ ταῦτα ὦ Κριθηΐς, οὐδὲ εἰς ὕδωρ τὸν ἔρωτα
τοῦτον γράφεις. ἐρᾷ γάρ σου ὁ ποταμὸς εὖ οἶδα, καὶ σοφίζεταί τινα ὑμῖν θάλαμον,
κῦμα αἴρων, ὑφ' ᾧ ἡ εὐνὴ ἔσται. εἰ δὲ ἀπιστεῖς, λέξω σοι καὶ τὴν τοῦ θαλάμου τέχνην. λε-
πτὴ αὔρα, κῦμα ὑποδραμοῦσα, ἐργάζεται αὐτὸ κυρτὸν, καὶ περιεχὲς, καὶ ἀνθηρὸν ἔτι.
ἡ γὰρ ἀνταύγεια τοῦ ἡλίου, χρῶμα προσβάλλει μετεώρῳ τῷ ὕδατι. τί οὖν ὦ παῖ, λαμ-
βάνῃ μου; τί δ' οὐκ ἐᾷς καὶ τὰ λοιπὰ διεξιέναι τῆς γραφῆς; εἰ βούλει καὶ τὴν Κριθηΐ-
δα διαγράψωμεν, ἐπειδὴ χαίρειν φῄς, ὅταν ἀναλύῃ αὐτῆς ὁ λόγος. λεγέσθω τοίνυν.
ἁβρὸν μὲν αὐτῇ τὸ εἶδος, καὶ μάλα ἰωνικόν. αἰδὼς δὲ τῷ εἴδει ἐπιπρέπει. καὶ ἀπόχρη τοσοῦτο
τῇ παρειᾷ τὸ ἄνθος. ἡ χαίτη δὲ, ἀνείληπται μὲν ὑπὸ τὸ οὖς, ἐπικοσμεῖται δὲ καὶ κρηδέ-
μνῳ ἁλουργεῖ. δῶρον νηρηΐδος, ἢ ναΐδος οἶμαι εἶναι τὸ κρήδεμνον. εἰκὸς γὰρ συγχορεύειν
τὰς θεὰς ἐνταῦθα τῷ Μέλητι, παρεχομένῳ τὰς πηγὰς οὐ πόρρω τῶν ἐκβολῶν. βλέπει δὲ
οὔπω τι ἡδὺ, καὶ ἀφελὲς, ὡς μηδὲ ὑπὸ τῶν δακρύων ἐξαλλάττειν τὸ ἵλεων. καὶ ἡ δέρη
» ἐπιηδίων, ὑπὸ τοῦ μὴ κεκοσμῆσθαι. ὅρμοι γὰρ, καὶ αὐγαὶ λίθων, καὶ περιδέραια,
» ταῖς μὲν ἐν μετρίῳ τῷ κάλλει γυναιξὶν, οὐκ ἀειδῶς προσανθοῦσι. καὶ νὴ Δί' ὥρας τι ἐς
» αὐτὰς φέρουσιν. αἰσχραῖς δὲ, καὶ ἄγαν ὡραίαις, ἀντιπράττουσι. τὰς μὲν γὰρ ἐλέγχουσι.
» τῶν δὲ, ἀπάγουσι. τὼ χεῖρε ἀνασκοπῶμεν. ἁπαλοὶ οἱ δάκτυλοι, καὶ εὐμήκεις, καὶ λευ-
κοὶ κατὰ τὴν ὠλένην. ὁρᾷς δὲ καὶ τὴν ὠλένην, ὡς διὰ λευκῆς τῆς ἐσθῆτος, λευκοτέρα
ὑποφαίνεται, καὶ οἱ μαζοὶ ὀρθοὶ ὑπαυγάζουσι. τί οὖν αἱ μοῦσαι δεῦρο; τί δὲ ἐνταῦθα ταῖς
πηγαῖς τοῦ Μέλητος; Ἀθηναῖοι τὴν Ἰωνίαν ὅτε ἀπῴκιζον, μοῦσαι ἡγοῦντο τοῦ ναυτι-
κοῦ, ἐν εἴδει μελιττῶν. ἔχαιρον γὰρ τῇ Ἰωνίᾳ διὰ τὸν Μέλητα, ὡς Κηφισοῦ, καὶ Ὀλμειοῦ
ποτιμώτερον. ἐντεύξῃ μὲν οὖν αὐταῖς καὶ χορευούσαις ποτὲ ἐνταῦθα. νυνὶ δὲ γενέσει
τῷ Ὁμήρῳ αἱ μοῦσαι κλώθουσι, μοίραις δοκοῦν. καὶ δώσει διὰ τοῦ παιδὸς ὁ Μέλης, Πη-
νειῷ μὲν, ἀργυροδίνῃ εἶναι. Τιταρησῷ δὲ, κούφῳ, καὶ εὐφόρῳ. Ἐνιπεῖ δὲ, θείῳ, καὶ Ἀξιῷ
παγκάλῳ. δώσει καὶ Ξάνθῳ τὸ ἐκ Διός. καὶ Ὠκεανῷ, τὸ ἐξ αὐτοῦ πάντας.

ΓΑΝΘΙΑ.

Ἀνθία ἡ καλὴ, Ξενοφῶντι μὲν ἀπὸ τοῦ ἤθους γέγραπται, ὅτι τε Ἀράσπαν ἀπη-
ξίου, καὶ Κύρου οὐχ ἥττητο, καὶ Ἀβραδάτῃ ἐβούλετο κοινὴν γῆν ἀμφιέσασθαι. ὁποία
δὲ ἡ κόμη, καὶ ἡ ὀφρὺς ὅση, καὶ οἷον ἔβλεπε, καὶ ὡς εἶχε τοῦ στόματος, οὔπω ὁ Ξε-
νοφῶν εἴρηκε, καίτοι δεινὸς ὢν περιλαλῆσαι ταῦτα. ἀλλ' ἀνὴρ, ξυγγράφειν μὲν οὐχ ἱ-
κανὸς, γράφειν δὲ ἱκανώτατος, αὐτῇ μὲν τῇ Γανθίᾳ οὐκ ἐντυχὼν, Ξενοφῶντι δὲ ὁμιλήσας,
γράφει τὴν Πανθίαν, ὁποίαν τῇ ψυχῇ ἐτεκμήρατο. τὰ τείχη ὦ παῖ, καὶ τὰς ἐμπιπρα-
μένας οἰκίας, καὶ αἱ Λυδαὶ αἱ καλαὶ, παρέλθωμεν ταῦτα ἀφῶμεν ἄγειν τε, καὶ αἱρεῖν, ὅ, τι
αὐτῶν ἁλωτόν. καὶ ὁ Κροῖσος, ἐφ' ὃν ἡ πυρὰ, οὐχὶ αὐτῷ Ξενοφῶντι, οὔκουν οἶδεν αὐτὸν, ἢ
ξυγχωρεῖ τῷ Κύρῳ. τὸν δὲ Ἀβραδάτην, καὶ τὴν ἀποθανοῦσαν ἐπ' αὐτῷ Γανθίαν, ἐπειδὴ
ταῦτα ἡ γραφὴ βούλεται, διασκεψώμεθα οἷον τὸ δρᾶμα. ἥρως οὗτοι ἀλλήλων. καὶ τὸν
κόσμον ἡ γυνὴ τὸν ἑαυτῆς, ὅπλα αὐτῷ ἐποιεῖτο. ἐμάχετο δὲ ἄρα ὑπὲρ Κύρου πρὸς Κροῖ-
σον, ἐπὶ τετραρρύμου ἅρματος, καὶ ἵππων ὀκτὼ, νέος ἔτι ἐν ἁπαλῇ τῇ ὑπήνῃ, ὁπότε καὶ
οἱ φυτευταὶ τὰ δένδρα τὰ νέα, ἐλεεινὰ ἡγοῦνται τῆς γῆς ἐκπεσόντα. τὰ μὲν δὴ τραύμα-
τα ὦ παῖ, οἷα ἐκ μαχαιροφόρων. τὸ γὰρ κατακόπτειν, πρόσφορον τῇ τοιαύτῃ μάχῃ. τὸ
δὲ αἵματος ἀκραιφνοῦς ὄντος, τὸ μὲν, τὰ ὅπλα χραίνει. τὸ δ' αὐτόν. ἔστι δ' ὃ καὶ διέρραι-
ται κατὰ τοῦ λόφου. ὁ δὲ, ἄρα χρυσοῦ τοῦ κράνους ἀνέστηκεν ὑακίνθινος, αὐτῷ τῷ χρυσῷ
ἐπαστράπτων. καλὰ μὲν οὖν ἐντάφια καὶ ταυτὶ τὰ ὅπλα, τῷ γε μὴ αἰσχύναντι αὐτὰ,
μηδὲ ἀποβαλόντι ἐν τῇ μάχῃ. πολλὰ δὲ ἀστεῖά τε, καὶ Λύδια, Κῦρος ἀνδρὶ ἀγαθῷ δῶ-
ρα ἀπάγει. τά τε ἄλλα, καὶ ψάμμον χρυσῆν ἐπὶ ἁρμαμάξης, ἐκ θησαυρῶν Κροίσου τῶν ἀρ-
χαίων. Πανθία δὲ οὔπω τὰ πρόσφορα ἔχειν ἡγεῖται τὸν τάφον, εἰ μὴ ἐντάφιον τῷ Ἀβρα-
δάτῃ αὐτὴ γένοιτο. τὸν μὲν δὴ ἀκινάκην, ἤδη διελήλακε τοῦ στέρνου. ἀλλ' οὕτω δὴ ἐῤῥω-
μένως, ὡς μηδὲ οἰμωγὴν ἐπ' αὐτῷ ῥῆξαι. κεῖται γοῦν τὸ στόμα, ξυμμετρίαν τὴν ἑαυτοῦ φυ-
λάττον, καὶ νὴ Δί' ὥραν, ἧς τὸ ἄνθος, οὔπω τι ἐνταῦθα χείλεσιν, ὡς καὶ σιωπώσης ἐκφαί-
νεσθαι. ἀνήρτηται δὲ οὔπω τὸν ἀκινάκην. ἀλλ' ἐνερείδει, ἔτι συνέχουσα τῆς κώπης αὐ-
τόν. ἡ δὲ κώπη, ῥοπάλῳ χρυσῷ εἴκασται, σμαραγδίνῳ τοὺς ὄζους. ἀλλ' ἡδίους οἱ δά-
κτυλοι. μεταβέβληκε δὲ οὐδὲν τοῦ εἴδους ὑπὸ τοῦ ἀλγεῖν, ἥ γε μηδὲ ἀλγεῖν ἔοικεν, ἀλλ' ἀ-

πιόναι χαίρουσα, ὅτι αὐτὴν πέμπει. ἄπεισι δὲ, οὐχ ὥσπερ ἡ τοῦ Πρωτεσίλεω καταστεφθεῖσα οἷς ἐβάκχευσεν, οὐδ᾽ ὥσπερ ἡ τοῦ Καπανέως, οἷον θυσίας ἀρθεῖσα, ἀλλ᾽ ἀσκεύαστον τὸ κάλλος, καὶ οἷον ἦν ἐπὶ τοῦ Ἀβραδάτου ὂν, φυλάττει αὐτὸ, καὶ ἀπάγει. χαίτην μὲν οὕτω μέλαιναν τε, καὶ ἀμφιλαφῆ περιχέασα τοῖς ὤμοις, καὶ τῷ αὐχένι, δέρην δὲ λευκὴν ὑποφαίνουσα, ἣν ἐδρύψατο μὲν, οὐ μὴν ὡς αἰσχῦναι. τὰ γὰρ σημεῖα τῶν ὀνύχων, ἡδίω γραφῆς. τὸ δὲ ἐν τῇ παρειᾷ ἔρευθος, οὐδὲ ἀποθνήσκουσαν διαφεύγει. χαριτοὶ δὲ αὐτοῦ, ἥ τε ὥρα, καὶ ἡ αἰδώς. ἰδοὺ καὶ μυκτῆρες ἀνεσταλμένοι τὸ μέτριον, καὶ βάσιν τῇ ῥινὶ πράττοντες. ἧς ὥσπερ πόρθοι μηνοειδεῖς αἱ ὀφρύες, ὑπὲρ λευκῷ τῷ μετώπῳ μέλαιναι. τοὺς δὲ ὀφθαλμοὺς ὧ παῖ, μὴ ἀπὸ τοῦ μεγέθους, μήδ᾽ εἰ μέλανες, ἀλλὰ τόν τε νοῦν θεωρῶμεν, ὅσος ἐν αὐτοῖς ἐστι, καὶ νὴ Δία ὁπόσα τῶν ψυχῆς ἀγαθῶν ἔσπασαν, ἐλεεινῶς μὲν διακείμενοι, τοῦ δὲ φαιδρῶς ἔχειν οὐκ ἀπηλλαγμένοι. καὶ θαρσαλέοι μὲν, λογισμοῦ δὲ εἴσω μᾶλλον, ἢ τόλμης. καὶ τοῦ μὲν θανάτου ξυνιέντες, οὔπω δὲ ἀπιόντες. ὁ παιδὸς δὲ ἔρωτος ἵμερος, οὕτω τι ἐπικέχυται τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὡς ἐπιδηλότατα δὴ ἀπ᾽ αὐτῶν ἀποστάζειν. γέγραπται καὶ ὁ ἔρως ἐν ἱστορίᾳ τοῦ ἔργου. γέγραπται καὶ ἡ Λυδία, τὸ αἷμα ὑποδεχομένη, καὶ χρυσῷ γε ὡς ὁρᾷς τῷ κόλπῳ.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

Ικείμενοι κατ᾽ ἄλλος ἄλλο τοῦ ἀνδρῶνος, καὶ τὸ ἀναμὶξ τῷ οἴνῳ αἷμα, καὶ οἱ ἐκπνέοντες ἐπὶ τραπεζῶν, κρατήρ τε οὑτοσὶ λελακτισμένος ὑπὸ ἀνδρὸς, ὃς πρὸς αὐτῷ σπαίρει, κόρη τε χρησμῳδὸς τὴν στολὴν, ἐς πέλεκυν ἐμπεσούμενον ἑαυτῇ βλέπουσα, τὸν Ἀγαμέμνονα ἥκοντα ἐκ Τροίας ἡ Κλυταιμνήστρα δέχεται τούτῳ τῷ τρόπῳ. οὕτω μεθύοντα, ὡς καὶ τὸν Αἴγισθον θαρσῆσαι τὸ ἔργον. ἡ Κλυταιμνήστρα δὲ, πέπλου τέχνῃ τινὸς ἀπείρου, τὸν Ἀγαμέμνονα περισχοῦσα, πέλεκυν ἐς αὐτὸν ἧκεν, ἀμφήκη τοῦτον. ὃς καὶ τὰ δένδρα αἱρεῖ τὰ μεγάλα. τήν τε τοῦ Πριάμου κόρην, καλλίστην νομισθεῖσαν τῷ Ἀγαμέμνονι, χρησμούς τε ἀπιστουμένους ᾄδουσαν, ἀποκτείνει θερμῷ τῷ πελέκει. καὶ εἰ μὲν ὡς δρᾶμα ἐξετάζομεν ὦ παῖ ταῦτα, τετραγῴδηται μεγάλα ἐν σμικρῷ. εἰ δ᾽ ὡς γραφὴν, πλείω ἐν αὐτοῖς ὄψει. σκόπει γάρ. λαμπτῆρες οὗτοι, χορηγοὶ φωτός. ἐν νυκτὶ γὰρ ταῦτά που. κρατῆρες δ᾽ ἐκεῖνοι, χορηγοὶ τοῦ ποτοῦ. φανότεροι τοῦ πυρὸς οἱ χρυσοῖ. πλήρεις δὲ ὄψων τράπεζαι, βασιλεῖς ὧν ἐσιτοῦντο ἥρωες. ἐν κόσμῳ τε οὐδὲν τούτων. ἀποθνήσκοντες γὰρ οἱ δαιτυμόνες, τὰ μὲν, λελάκτισται. τὰ δὲ, συντέτριπται. τὰ δὲ, ἐπ᾽ αὐτῶν κεῖται. καὶ κύλικες δὲ, ἐκ χειρῶν πίπτουσι, πλήρεις αἱ πολλαὶ λύθρου. καὶ ἀλκὴ τῶν ἀποθνησκόντων, οὐδεμία. μεθύουσι γάρ. τὰ δὲ τῶν κειμένων σχήματα, ὁ μὲν, ἐκτέτμηται τὴν φάρυγγα, σῖτόν τι, ἢ ποτὸν ἕλκουσαν. ὁ δ᾽ ἀποκέκοπται τὴν κεφαλὴν, ἐς τὸν κρατῆρα κύπτων. ὁ δὲ, ἀπήρακται τὴν χεῖρα, φέρουσαν ἔκπωμα. ὁ δὲ, ἐφέλκεται τὴν τράπεζαν, ἐκπεσὼν τῆς κλίνης. ὁ δ᾽ εἰς ὤμους καὶ κεφαλὴν κεῖται, ποιητὴς ἂν φαίη, κύμβαχος. ὁ δ᾽ ἀπιστεῖ τῷ θανάτῳ. ὁ δὲ, οὐκ ἔρρωται φυγεῖν, οἷον πέδης ἐμβεβλημένης αὐτῷ τῆς μέθης. ὠχρὸς δὲ οὐδεὶς τῶν κειμένων, ἐπειδὴ τοὺς ἐν οἴνῳ ἀποθνήσκοντας, οὐκ εὐθὺς ἀπολείπει τὸ ἄνθος. τὸ δὲ κυριώτατον τῆς σκηνῆς, Ἀγαμέμνων ἔχει, κείμενος οὐκ ἐν πεδίοις Τρωϊκοῖς, οὐδ᾽ ἐπὶ Σκαμάνδρου τινὸς ἠϊόσιν, ἀλλ᾽ ἐν μειρακίοις, καὶ γυναίοις, βοῦς ἐπὶ φάτνῃ. τουτὶ γὰρ τὸ μετὰ τοὺς πόνους τε, καὶ τὸ ἐν δείπνῳ. κυριώτερα δὲ ἐν οἴκτῳ τὰ τῆς Κασάνδρας, ὡς ἐφέστηκε μὲν αὐτῇ μετὰ τοῦ πελέκεως ἡ Κλυταιμνήστρα, μανικὸν βλέπουσα, καὶ σεσοβημένη τὰς χαίτας, καὶ τραχεῖα τὴν ὠλένην. αὐτὴ δὲ, ὡς ἁβρῶς τε, καὶ ἐνθέως ἔχουσα, περιπεσεῖν ὥρμηκε τῷ Ἀγαμέμνονι, ῥιπτοῦσα ἀφ᾽ αὑτῆς τὰ στέμματα, καὶ οἷον περιβάλλουσα τῇ τέχνῃ αὐτόν. διηρμένου δὲ ἤδη τοῦ πελέκεως, ἀναστρέφει τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκεῖ. βοᾷ δὲ οὕτω τι οἰκτρὸν, ὡς καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα τῷ λοιπῷ τῆς ψυχῆς, ἐλεεῖν ταῦτα ἀκούοντα. μεμνήσεται γὰρ αὐτῶν καὶ ἐν ᾅδου πρὸς Ὀδυσσέα ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν ψυχῶν.

ΠΑΝ.

Ον Πᾶνα αἱ νύμφαι πονηρῶς φασιν ὀρχεῖσθαι, καὶ ἐκπηδᾶν τοῦ προσήκοντος, ἐξαίροντα, καὶ ἀναθρώσκοντα κατὰ τοὺς ἀγερώχους τῶν τράγων. αὗται δ᾽ ἂν μεταδιδάξαιεν αὐτὸν ἑτέραν ὄρχησιν, ἡδίω τῷ ἤθει. προσέχοντι δ᾽ αὐταῖς οὐδὲν, ἀλλὰ πειρῶντι αὐτὰς, καὶ ἀποτεταμένῳ τὸν κόλπον, ἐπιτίθενται κατὰ μεσημβρίαν, ὅτε δὴ λέγεται καθεύδειν ὁ Πὰν, ἐκλελοιπὼς τὴν θήραν. ἐκάθευδε δ᾽ ἄρα, πρότερον μὲν, ἀνειμένος τε, καὶ πρᾶος τὴν ῥῖνα, καὶ τὸ ἐπίχολον αὐτῆς λεαίνων τῷ ὕπνῳ. τήμερον δὲ, ὑπεροχολᾷ. προσαπεσοῦσαι γὰρ αὐτῷ αἱ νύμφαι, περιῆκται μὲν ἤδη τὼ χεῖρε ὁ Πὰν, δέδιε δὲ ὑπὲρ τοῖς σκέλεσιν, ἐπειδὴ βούλονται αἱρεῖν αὐτά. τὸ δὲ δὴ γένειον, οὗ πλεῖστος αὐτῷ λόγος, ἐξύρηται,

ρηται, μαχαιρίδων ἐμβεβληκυιῶν ἐς αὐτό. φασὶ δὲ καὶ τὴν ἠχὼ ἀναπείσειν ὑπεροραῖ τε αὐτοῦ, καὶ μὴ δὲ φθέγγεσθαι πρὸς αὐτὸν ἔτι. ταῦτα αἱ νύμφαι πανωδοί. σὺ δὲ, κατὰ δήμους αὐτὰς ὅρα. τὰς μὲν γὰρ τῶν ναΐδων εἴδη, ῥανίδας ἀπορραίνουσιν αὐταὶ τῆς κόμης. ὁ δὲ περὶ τοῖς βουκόλοις αὐχμὸς, οὐδὲν φαυλότερος τῆς δρόσου. αἱ δὲ ἀνθοῦσαι τὰς χαίτας, ἐκπεφύκασιν ὑακινθίνοις ὁμοίως ἄνθεσιν.

ΠΙΝΔΑΡΟΣ.

δ Ἰμαι θαυμάσοι εἶναι καὶ τὰς μελίττας, ὅτω γλίσχρως γεγραμμένας. ὧν γε καὶ προνομαία δήλη, καὶ πόδες· καὶ πτερὰ, καὶ τὸ χρῶμα τῆς στολῆς, οὐκ ἀτακτοῦσιν, ἴσα τῇ φύσει διαποικιλλούσης αὐτὰ τῆς γραφῆς. τί οὖν οὐκ ἐν συμβόλοις αἱ σοφαί; τί δὲ ἐν ἄστει κωμάζουσιν ἐπὶ τὰς τοῦ Δαϊφάντου θύρας; γέγονεν ἤδη Πίνδαρος ὡς ὁρᾷς· πλάττουσι κἀκ νηπίου αὐτὸν, ἵν' ἐμμελὴς ἤδη, καὶ ἔμμουσος ᾖ· καὶ πράττουσι ταῦτα. τὸ μὲν γὰρ παιδίον, εἰς δάφνην ἀπόκειται, καὶ κλῶνας μυρρίνης, συμβαλλομένου τοῦ πατρὸς, ἱεροῦ τεύξεσθαι τοῦ παιδός. ἀφ' ὧν κύμβαλά τε κατήχει τῆς οἰκίας, ὅτε ἐτίκτετο, καὶ τύμπανα ἠκούετο ἐκ Ῥέας. ἐλέγοντο δὲ καὶ αἱ νύμφαι χορεῦσαί οἱ, καὶ ἀνασκιρτῆσαι τὸν Πᾶνα. φασὶ δὲ αὐτὸν ὅτε Πίνδαρος ἐς τὸ ποιεῖν ἀφίκετο, ἀμελήσαντα τοῦ σκιρτᾶν, ᾄδειν τὰ τοῦ Πινδάρου. ἡ Ῥέα δὲ, ἄγαλμα ἐκπεπόνηται, καὶ καθίδρυται μὲν αὐτοῦ καὶ περὶ θύρας. οἶμαι δὲ καὶ λίθου τὸ ἄγαλμα φαίνεσθαι, κατεσκληκυίας ἐνταῦθα τῆς γραφῆς. καὶ τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐξεσμένης. ἄγει καὶ τὰς νύμφας ἐνδρόσους, καὶ οἵας ἐκ πηγῶν. ὁ δὲ Πὰν, ἐξορχεῖται μὲν ῥυθμόν δή τινα, φαιδρὸν δὲ αὐτῷ τὸ εἶδος, καὶ τῆς ῥινὸς οὐδὲν χολῶδες. αἱ δὲ εἴσω μέλιτται, περιεργάζονται τὸ παιδίον, ἐπιβάλλουσαι τὸ μέλι· καὶ τὰ κέντρα ἀνέλκουσαι, δέει τοῦ ἐγχειρήματος, ἐξ Ὑμηττοῦ τάχα ἥκουσαι, καὶ ἀπὸ τῶν λιπαρῶν, καὶ ἀοιδίμων. καὶ γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς ἐνστάξαι Πινδάρῳ.

ΑΙΑΣ ΟΛΟΚΡΟΣ, Η ΓΥΡΑΙ.

α Ι τοῦ πελάγους ἀνεστηκυῖαι πέτραι, καὶ ἡ ζέουσα περὶ αὐτὰς θάλαττα, ἥρως τε δεινὸν βλέπων ἐπὶ τῶν πετρῶν, καί τι καὶ φρονήματος ἔχων ἐπὶ τὴν θάλατταν, ὁ Λοκρὸς Αἴας, βέβληται μὲν τὴν ἑαυτοῦ ναῦν. ἐμπύρου δὲ αὐτῆς ἀποπηδήσας, ὁμόσε κεχώρηκε τοῖς κύμασι. τὰ μὲν, διεκπαίων. τὰ δὲ, ἐπισπώμενος. τὰ δὲ, ὑπαντλῶν τῷ στέρνῳ. Γυραῖς δ' ἐντυχὼν, αἱ δὲ Γυραὶ, πέτραι εἰσὶν, ὑπερφαίνουσαι τοῦ αἰγαίου κόλπου, λόγους ὑπέρφρονας λέγει κατὰ τῶν θεῶν αὐτῶν. ἐφ' οἷς ὁ Ποσειδῶν αὐτὸς ἐπὶ τὰς Γυρὰς στέλλεται, φοβερὸς ὦ παῖ, καὶ χειμῶνος πλέως, καὶ τὰς χαίτας ἐξηρμένος. καίτοι ποτὲ καὶ συνεμάχει τῷ Λοκρῷ κατὰ τὸ Ἴλιον. σωφρονοῦντι δὲ, καὶ φειδομένῳ τῶν θεῶν. καὶ ἐρρώννυ αὐτὸν τῷ σκήπτρῳ. νῦν δ' ἐπειδὴ ὑβρίζοντα ὁρᾷ, τὴν τρίαιναν ἐπ' αὐτὸν φέρει. καὶ πεπλήξεται ὁ αὐχὴν τῆς πέτρας, ὁ ἀνέχων τὸν Αἴαντα, ὡς ἀποσείσαιτο αὐτὸν αὐτῇ ὕβρει. ὁ μὲν δὴ λόγος τῆς γραφῆς, οὗτος. τὸ δὲ ἐναργὲς, λευκὴ μὲν ὑπὸ κυμάτων ἡ θάλαττα. σπιλάδες δ' αἱ πέτραι, διὰ τὸ ἀεὶ ῥαίνεσθαι. πῦρ δὲ ἐκ μέσης ἄττει τῆς νεώς. ἐς ὃ ἐμπνέων ὁ ἄνεμος, πλεῖ ἡ ναῦς ἔτι, καθάπερ ἱστίῳ χρωμένη τῷ πυρί. ὁ δὲ Αἴας, οἷον ἐκ μέθης ἀναφέρων, περιαθρεῖ τὸ πέλαγος, οὔτε ναῦν ὁρῶν, οὔτε γῆν. καὶ οὔτε τὸν Ποσειδῶ προσιόντα δέδοικεν, ἀλλ' ἔοικε διατεινομένῳ ἔτι. οὔπω τοὺς βραχίονας ἡ ῥώμη ἀπολέλοιπεν. ὁ αὐχήν τε ἀνέστηκεν, οἷος ἐπὶ Ἕκτορα, καὶ Τρῶας. ὁ μὲν δὴ Ποσειδῶν, ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν, ἀράξει τὸ τρύφος αὐτῷ Αἴαντι τῆς πέτρας. αἱ δὲ Γυραὶ αἱ λοιπαὶ, μενοῦσί τε ἐς ὅσον θάλαττα, καὶ ἄσυλοι ἑστήξουσι τῷ Ποσειδῶνι.

ΘΕΤΤΑΛΙΑ.

α Ἰγυπτιάζει μὲν ἡ προβολὴ τῆς γραφῆς. ὁ λόγος δὲ αὐτῆς, οὐκ αἰγύπτιος, ἀλλ' οἶμαι Θετταλῶν. Αἰγυπτίοις μὲν γὰρ, παρὰ τοῦ Νείλου ἡ γῆ. Θετταλοῖς δὲ Πηνειὸς, οὐ συνεχώρει πάλαι γῆν ἔχειν, περιβεβλημένων τοῖς πεδίοις ὀρῶν, καὶ τοῦ ῥεύματος ἐπικλύζοντος αὐτὰ, ὑπὸ τοῦ μήπω ἐκβαλεῖν. ῥήξει γοῦν ὁ Ποσειδῶν τῇ τριαίνῃ τὰ ὄρη, καὶ πύλας τῷ ποταμῷ ἐργάσεται. τοῦτο καὶ νῦν τῷ ἔργῳ ἐφέστηκεν, ἀθλῶν αὐτὸ, καὶ ἀνακαλύπτων τὰ πεδία. καὶ διῆρται μὲν ἡ χεὶρ εἰς τὸ ἀναρρῆξαι. τὰ δὲ ὄρη πρὶν πεπλῆχθαι, διΐσταται τὸ ἀποχρῶν τῷ ποταμῷ μέτρον. ἀγωνιζομένης δὲ πρὸς τὸ ἐναργὲς τῆς τέχνης, τὰ δεξιὰ τοῦ Ποσειδῶνος ὁμοῦ καὶ ὑπέσταλται, καὶ προβέβηκε, καὶ ἀπειλεῖ τὴν πληγὴν, οὐκ ἀπὸ τῆς χειρὸς, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ σώματος. γέγραπται δὲ οὐ κυάνεος, οὐδὲ θαλάττιος, ἀλλ' ἠπειρώτης. τῷ τοι καὶ ἀσπάζεται τὰ πεδία. καὶ ὁμαλὰ ἰδὼν, καὶ εὐρέα, καθάπερ θαλάττας, χαίρει. καὶ ὁ ποταμὸς οἷον αὖθις, καὶ φυλάττων τὸ εἰς ἀγκῶνα, ποταμοῖς τε οὐ συνήθες ὀρθοῦσθαι, ἀνατίθεται τὸν Τιταρήσιον ὡς κοῦφον, καὶ ποτιμώτερον. καὶ ὁμολογεῖ τῷ Ποσειδῶνι ἐκρυήσεσθαι τῶν πεδίων, ὁδῷ

χρώμενος. αἰγιαλὸς ἡ Θετταλία, συνιζάνοντος ἤδη τοῦ ὕδατος, ἐλαίας κομῶσα, καὶ ἀστάχυϊ, καὶ πώλου ἐφαπτομένη συναίροντος. ἔσται δὲ καὶ ἵππος αὐτῇ παρ' αὐτοῦ Ποσειδῶνος, ὅταν τὴν ἀπορροὴν τοῦ θεοῦ καθεύδοντος ἡ γῆ ὑποδέξηται εἰς ἵππον.

ΓΛΑΥΚΟΣ ΠΟΝΤΙΟΣ.

οσπόρου, καὶ συμπληγάδων ἡ ἀργὼ διεκπλεύσασα, μέσον ἤδη τέμνει τὸ ῥόθιον τοῦ πόντου. καὶ θέλγει τὴν θάλατταν Ὀρφεὺς ᾄδων. ἡ δὲ, ἀκούει· καὶ ὑπὸ τῇ ᾠδῇ κεῖται ὁ πόντος. τὰ μὲν δὴ ἀγώγιμα τῆς νεὼς, Διόσκουροι, καὶ Ἡρακλῆς, Αἰακίδαι τε, καὶ Βορεάδαι, καὶ ὅσον τῆς ἡμιθέων φορᾶς ἤνθει. τρόπις δὲ ὑφήρμοσται τῇ νηῒ, δένδρον ἀρχαῖον. ᾧ κατὰ Δωδώνην ὁ Ζεὺς ἑαυτοῦ ἐς τὰ μαντεῖα ἐχρῆτο. γνώμη δὲ ἐς τὸν πλοῦν ἥδε· χρυσοῦν ἀπόκειταί τι ἐν Κόλχοις κώδιον, κριοῦ ἀρχαίου. ὃς λέγεται τὴν Ἕλλην ὁμοῦ τῷ Φρίξῳ, διὰ τοῦ οὐρανοῦ πορθμεῦσαι. τοῦτο Ἰάσων ἑλεῖν ὦ παῖ, ποιεῖται ἆθλον. φρουρὸς γάρ τις αὐτῷ δράκων ἐμπέπλεκται, δεινὸν βλέπων, καὶ ὑπερορῶν τὸ καθεύδειν. ὅθεν ἄρχει τῆς νεὼς, ἐπειδὴ βλέπει ἐς αὐτὸν ἡ τοῦ πλοῦ αἰτία. καὶ Τῖφις μὲν ὦ παῖ, κυβερνᾷ. λέγεται δὲ οὗτος πρῶτος ἀνθρώπων ἀπιστουμένην θαρρῆσαι τὴν τέχνην. Λυγκεὺς δὲ ὁ Ἀφαρέως, ἐπιτέτακται τῇ πρῴρᾳ, δεινὸς ὢν πολλοῦ τε ἰδεῖν, καὶ ἐς πολὺ καταβλέψαι τοῦ βάθους. καὶ πρῶτος μὲν, ὑποκειμένων ἑρμάτων αἰσθέσθαι, πρῶτος δὲ, ὑποφαίνουσαν γῆν ἀσπάσασθαι. ἀλλὰ νῦν ἐκπεπλῆχθαί μοι δοκεῖ καὶ τὸ τοῦ Λυγκέως ὄμμα τὴν προσβολὴν τοῦ φάσματος. ὑφ' οὗ καὶ οἱ πεντήκοντα σχασάμενοι τὴν εἰρεσίαν, Ἡρακλῆς μὲν, ἄξεπτος μένει τοῦ θαύματος, ἅτε δὴ πολλοῖς ὁμοίοις ἐντυχών. οἱ δὲ λοιποὶ, θαῦμά τι οἶμαι τοῦτο λέγουσιν. ὁρᾶται γὰρ αὐτοῖς Γλαῦκος ὁ πόντιος. οἰκῆσαι δὲ οὗτός ποτε λέγεται τὴν ἀρχαίαν Ἀνθηδόνα, καὶ πόας μέν τινος ἐπὶ τῆς θαλάττης γεύσασθαι. κύματος δὲ ὑποδραμόντος αὐτὸν, ἐς τὰ τῶν ἰχθύων ἀπενεχθῆναι ἤθη. μαντεύεται μὲν οὖν μέγα τι ὡς εἰκός. περίεστι γὰρ αὐτῷ τῆς τέχνης. τὸ δὲ εἶδος, ὑγροὶ μὲν αὐτῷ γενείων βόστρυχοι, λευκοὶ δὲ ἰδεῖν, καθάπερ κρουνοί. βαρεῖς δὲ πλόκαμοι κόμης, καὶ τοῖς ὤμοις ἐποχετεύοντες, ὅσον ἐσπάσαντο θαλάττης, ὀφρῦς λάσιαι, συνάπτουσαι πρὸς ἀλλήλας, οἷον μία. φεῦ τοῦ βραχίονος, ὡς γεγύμνασται πρὸς τὴν θάλασσαν, ἐμπίπτων ἀεὶ τοῖς κύμασι, καὶ λεαίνων αὐτὰ εἰς τὴν νῆξιν. φεῦ τῶν στέρνων, ὡς λάχνη μὲν αὐτοῖς ἐγκατέσπαρται, βρύων κομῶσα, καὶ φυκίων. γαστὴρ δὲ ὑπόκειται παραλλάττουσα, καὶ ἀπιοῦσα ἤδη. ἰχθὺν δὲ εἶναι τῷ λοιπῷ τὸν Γλαῦκον δηλοῖ τὰ οὐραῖα ἐξηρμένα, καὶ πρὸς τὴν ἰξὺν ἐπιστρέφοντα. τὸ δὲ μηνοειδὲς αὐτῶν, ἁλιπορφύρου τι ἄνθος ἔχει. περιθέουσι δ' αὐτὸν καὶ ἀλκυόνες, ὁμοῦ μὲν ᾄδουσαι τὰ τῶν ἀνθρώπων, ἐξ ὧν αὐταί τε, καὶ ὁ Γλαῦκος μεθηρμόσθησαν. ὁμοῦ δ' ἐνδεικνύμεναι τῷ Ὀρφεῖ τὴν ἑαυτῶν ᾠδὴν, δι' ἣν οὐδὲ ἡ θάλαττα ἀμούσως ἔχει.

ΠΑΛΑΙΜΩΝ.

θύων ἐν Ἰσθμῷ δῆμος, εἴη δ' ἂν ὁ ἐκ τῆς Κορίνθου, καὶ βασιλεὺς οὑτοσὶ τοῦ δήμου Σίσυφον αὐτὸν ἡγώμεθα, τέμενος δὲ τουτὶ Ποσειδῶνος, ἠρέμα τι προσηχοῦν τῇ θαλάττῃ, αἱ γὰρ τῶν πιτύων κόμαι, τοῦτο ᾄδουσι, τοιάδε ὦ παῖ, σημαίνει. ἡ Ἰνὼ τῆς γῆς ἐκπεσοῦσα, τὸ μὲν ἑαυτῆς, Λευκοθέας τε, καὶ τοῦ τῶν Νηρηΐδων κύκλου. τὸ δὲ τοῦ παιδὸς, ἡ γῆ Παλαίμονι τῷ βρέφει χρήσεται. καταίρει δὲ ἤδη ἐς αὐτὴν, ἐπὶ δελφῖνος εὐηνίου. καὶ ὁ δελφὶς τὰ νῶτα ὑποστρωννὺς, φέρει καθεύδοντα, διολισθαίνων ἀψοφητὶ τῆς γαλήνης, ὡς μὴ ἐκπέσοι τοῦ ὕπνου. προσιόντι δὲ αὐτῷ, ῥήγνυταί τι κατὰ τὸν Ἰσθμὸν, ἄδυτον, διαχρούσης τῆς γῆς ἐκ Ποσειδῶνος. ὃν μοι δοκεῖ καὶ Σισύφῳ τούτῳ προειπεῖν τὸν τοῦ παιδὸς ἔσπλουν, καὶ ὅτι θύειν αὐτῷ δέοι. θύει δὲ ταῦρον τουτονὶ μέλανα, ἀποσπάσας οἶμαι αὐτὸν ἐκ τῆς τοῦ Ποσειδῶνος ἀγέλης. ὁ μὲν οὖν τῆς θυσίας λόγος, καὶ ἡ τῶν θυσάντων ἐσθὴς, καὶ τὰ ἐναγίσματα ὦ παῖ, καὶ τὸ σφάττειν, ἐς τὰ τοῦ Παλαίμονος ἀποκείσθω ὄργια. σεμνὸς γὰρ ὁ λόγος, καὶ κομιδῇ ἀπόθετος, ἅτ' ἀποθειάσαντος αὐτὸν Σισύφου τοῦ σοφοῦ. σοφὸν γὰρ ἤδη που δηλοῖ αὐτὸν ἡ ἐπιστροφὴ τοῦ εἴδους. τὸ δὲ τοῦ Ποσειδῶνος εἶδος, εἰ μὲν τὰς Γυρὰς πέτρας, ἢ τὰ Θετταλικὰ ὄρη ῥήξειν ἔμελλε, δεινὸς ἂν που ἐγράφετο, καὶ οἷον πλήττων. ξένον δὲ τὸν Μελικέρτην ποιούμενος, ὡς ἐν τῇ γῇ ἔχοι, μειδιᾷ καθορμιζομένου, καὶ κελεύει τὸν Ἰσθμὸν ἀναπετάσαι τὰ στέρνα, καὶ γενέσθαι τῷ Μελικέρτῃ οἶκον. ὁ δὲ Ἰσθμὸς ὦ παῖ, γέγραπται μὲν ἐν εἴδει δαίμονος, ἐνυπτιάζων ἑαυτὸν τῇ γῇ. τέτακται δὲ ὑπὸ τῆς φύσεως, Αἰγαίου, καὶ Ἀδρίου μέσον κεῖσθαι, καθάπερ ἐπεζευγμένος τοῖς πελάγεσιν. ἔστι δὲ αὐτῷ, μειράκιον μὲν ἐν δεξιᾷ, Λέχαιόν τι, κόραι δ' ἐν ἀριστερᾷ. θάλατται δὲ αὗται, καλαὶ, καὶ ἱκανῶς εὔδιοι, τὴν τὸν Ἰσθμὸν ἀποφαίνουσαν γῆν παρακάθηνται.

ΝΗΣΟΙ.

ΝΗΣΟΙ·

ούλει ὦ παῖ, καθάπερ ἀπὸ νεὼς διαλεγώμεθα περὶ τουτωνὶ τῶν νήσων, οἷον περι-
πλέοντες αὐτὰς τοῦ ἦρος, ὅτε ζέφυρος ἱλαρὰν ἐργάζεται θάλατταν, προσπνέ-
ων τῆς ἑαυτοῦ αὔρας; ἀλλ' ὅπως ἑκὼν λελήσῃ τῆς γῆς, καὶ θάλαττά σοι ταυτὶ
δόξῃ, μήτ' ἐξηρμένη, καὶ ἀναχαιτίζουσα, μήθ' ὑπτία, καὶ γαληνή· πλωτὴ δέ τις, καὶ οἷον
ἔμπνους. ἰδοὺ ἐμβεβλήκαμεν. ξυγχωρεῖς γάρ που καὶ ὑπὲρ τοῦ παιδὸς ἀποκρίνασθαι;
ξυγχωρῶ, καὶ πλέωμεν. ἡ μὲν θάλαττα ὡς ὁρᾷς, πολλή. νῆσοι δὲ ἐν αὐτῇ, μὰ Δί' οὐ Λέσβος,
οὐδ' Ἴμβρος, ἢ Λῆμνος, ἀλλ' ἀγελαῖαι, καὶ μικραί, καθάπερ κῶμαί τινες, ἢ σταθμοί, ἢ νὴ Δί'
ἐπαύλια τῆς θαλάττης. ἡ μὲν δὴ πρώτη σφῶν, ἐρυμνή τέ ἐστι, καὶ ἀπότομος, καὶ τειχήρης τὴν
φύσιν, ἀκρωνυχίαν ἐξαίρουσα πανόπτῃ Ποσειδῶνι, κατάρρους τε, καὶ ὑγρά, καὶ τὰς μελί-
ττας βόσκουσα ὀρείοις ἄνθεσιν, ὧν δρέπεσθαι καὶ τὰς νηρηΐδας εἰκός, ὅταν τῇ θαλάσσῃ ἐπι-
παίζωσι. τὴν δὲ νῆσον τὴν ἐφεξῆς, ὑπτίαν τε, καὶ γεώδη οὖσαν, οἰκοῦσι μὲν ἁλιεῖς τε, καὶ γεωρ-
γοὶ ἅμα. ξυμβάλλονται δὲ ἀγορὰν ἀλλήλοις. οἱ μέν, τῶν γεωργουμένων· οἱ δέ, ὧν ἤγρευσαν. Πο-
σειδῶ δὲ τουτονὶ γεωργὸν ἐπ' ἀρότρου, καὶ ζεύγους ἵδρυνται, λοιπούμενοι αὐτῷ τὰ ἐκ τῆς
γῆς. ὡς δὲ μὴ σφόδρα ἠπειρώτης ὁ Ποσειδῶν φαίνοιτο, πρῷρα ἐμβέβληται τῷ ἀρότρῳ,
καὶ τὴν γῆν ῥήγνυσιν, οἷον πλέων. αἱ δ' ἐχόμεναι τούτων νῆσοι δύο, μία μὲν ἄμφω ποτὲ ἦ-
σαν, ῥαγεῖσα δὲ ὑπὸ τοῦ πελάγους μέση, ποταμοῦ εὖρος ἑαυτῆς ἀπηνέχθη. τουτὶ δ' ἔστι σοι
καὶ παρὰ τῆς γραφῆς ὦ παῖ, γινώσκειν· τὰ γὰρ ἐσχισμένα τῆς νήσου, παραπλήσιά που
ὁρᾷς, καὶ ἀλλήλοις ξύμμετρα, καὶ οἷα ἐναρμόσαι κοῖλα ἐκκειμένοις. τοῦτο καὶ ἡ Εὐρώπη πο-
τέ, περὶ τὰ Τέμπη τὰ Θετταλικὰ ἔπαθε. σεισμοὶ γὰρ κἀκείνην ἀναπτύξαντες τὴν ἁρμο-
νίαν τῶν ὀρῶν, διαπεσημήναντο τοῖς τμήμασι. καὶ πετρῶν τε οἶκοι φανεροὶ ἔτι, παραπλή-
σιοι ταῖς ἐξηρμοσμέναις σφῶν πέτραις. ὕλη θ', ὁπόση σχισθέντων τῶν ὀρῶν, ἐπισπᾶσθαι εἰκός,
οὔπω ἄδηλος. λείπονται γὰρ δὴ ἔτι αἱ εὐναὶ τῶν δένδρων. τὸ μὲν δὴ τῆς νήσου πάθος,
τοιοῦτον ἡγώμεθα. ζεῦγμα δὲ ὑπὸ τοῦ πορθμοῦ βέβληται, ὡς μίαν ὑπ' αὐτοῦ φαίνεσθαι. καὶ
τὸ μὲν, ὑποπλεῖται τοῦ ζεύγματος. τὸ δέ, ἁμαξεύεται. ὁρᾷς γάρ που τοὺς διαφοιτῶντας
αὐτό, ὡς ὁδοιπόροι τέ εἰσι, καὶ ναῦται. τὴν δὲ νῆσον ὦ παῖ, τὴν πλησίον, θαῦμα ἡγώμεθα.
πῦρ γὰρ δὴ ὑποτύφει αὐτὴν πᾶσαν, σήραγγάς τε, καὶ μυχοὺς ὑποδεδυκὸς τῆς νήσου, δι' ὧν
ὥσπερ αὐλῶν ἡ φλὸξ διεκπαίει. ῥύακάς τε ἐξεργάζεται δεινούς, παρ' ὧν ἐκπίπτουσι ποταμοὶ
πυρός, μεγάλοι τε, καὶ τῇ θαλάττῃ ἐπικυμαίνοντες. καὶ φιλοσοφεῖν μὲν βουλομένῳ τὰ τοι-
αῦτα, νῆσος ἀσφάλτου, καὶ θείου παρεχομένη φύσιν, ἐπειδὰν ὑφ' ἁλὸς ἀναβρωθῇ, πολλοῖς
ἐκπυροῦται πνεύμασι, τὰ τὴν ὕλην ἐρεθίζοντα παρὰ τῆς θαλάττης ἀνασπῶσα. ἡ γραφὴ
δέ, τὰ τῶν ποιητῶν ἐπαινοῦσα, καὶ μῦθον τῇ νήσῳ ἐπιγράφει, γίγαντα μὲν βεβλῆσθαί πο-
τε ἐνταῦθα. δυσθανατοῦντι δ' αὐτῷ, τὴν νῆσον ἐπενεχθῆναι δεσμοῦ ἕνεκεν. εἴκειν δὲ μήπω αὐ-
τόν, ἀλλ' ἀναμάχεσθαι ὑπὸ τῇ γῇ ὄντα. καὶ τὸ πῦρ τοῦτο συναπειλεῖ ἐκπνεῖν. τουτὶ δὲ καὶ
τὸν Τυφῶ φασιν ἐν Σικελίᾳ βούλεσθαι, καὶ τὸν Ἐγκέλαδον ἐν Ἰταλίᾳ ταυτῇ. οὓς ἤπει-
ροί τε, καὶ νῆσοι πιέζουσιν, οὔπω μὲν τεθνεῶτας, ἀεὶ δὲ ἀποθνήσκοντας. ἔστι δέ σοι ὦ παῖ,
μηδ' ἀπολελεῖφθαι δόξαι τῆς μάχης, ἐς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους ἀποβλέψαντι. τὰ γὰρ
ἐπ' αὐτῆς φαινόμενα, ὁ Ζεὺς ἀφίησι κεραυνοὺς ἐπὶ τὸν γίγαντα. ὁ δ' ἀπαγορεύει μὲν ἤδη,
πιστεύει δὲ τῇ γῇ ἔτι. καὶ ἡ γῆ δὲ ἀπείρηκεν, οὐκ ἐῶντος αὐτὴν ἑστάναι τοῦ Ποσειδῶνος. πε-
ριβέβληκε δὲ αὐτοῖς ἀχλύν, ὡς ὅμοια γεγονόσι μᾶλλον, ἢ γιγνομένοις φαίνοιτο. τὸν δὲ περί-
πλουν, κολωνὸν τοῦτον, οἰκεῖ δράκων, πλούτου τινὸς οἶμαι φύλαξ, ὃς ὑπὸ τῇ γῇ κεῖται.
τοῦτο γὰρ λέγεται τὸ θηρίον, εὔνουν τε εἶναι τῷ χρυσῷ, καὶ ὅ, τι ἴδῃ χρυσοῦν, ἀγαπᾶν, καὶ
θάλπειν. τό τοι κῴδιον τὸ ἐν Κόλχοις, καὶ τὰ τῶν Ἑσπερίδων μῆλα, ἐπειδὴ χρυσᾶ ἐφαίνετο,
δύ' ἀΰπνω ξυνεῖχον δράκοντε, καὶ ἑαυτοῖν ἐποιοῦντο. καὶ ὁ δράκων δὲ ὁ τῆς Ἀθηνᾶς, ὁ
ἔτι καὶ νῦν ἐν ἀκροπόλει οἰκῶν, δοκεῖ μοι τὸν Ἀθηναίων ἀσπάσασθαι δῆμον ἐπὶ τῷ χρυ-
σῷ. ὃν ἐκεῖνοι τέττιγας ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς ἐποιοῦντο. ἐνταῦθα δὲ καὶ χρυσοῦς αὐτὸς ὁ δρά-
κων. τὴν γὰρ κεφαλὴν τῆς χειᾶς ὑπερβάλλει, δεδιὼς οἶμαι ὑπὲρ τοῦ κάτω πλούτου.
κατηρεφὴς δὲ κιττῷ τε, καὶ σμίλακι, καὶ ἀμπέλοις ἤδη ἡ νῆσος οὖσα, Διονύσῳ μὲν ἀνεῖσθαί
φησι, τὸν Διόνυσον δ' ἀπεῖναι νῦν, καὶ ἐν ἠπείρῳ που βακχεύειν, ἐπιτρέψαντα τῷ Σειληνῷ τὰ
ἐνταῦθα ἀπόρρητα. κύμβαλά τε ταῦτα ὕπτια, καὶ κρατῆρες ἀνεστραμμένοι χρυσοῖ, καὶ αὐ-
λοὶ θερμοὶ ἔτι. καὶ τὰ τύμπανα δέ, ἀψοφητὶ κείμενα, καὶ τὰς νεβρίδας ὁ ζέφυρος οἷον αἴρει
ἀπὸ τῆς γῆς. ὄφεις τε ἐξ, οἱ μέν, ἐμπλέκονται θύρσοις· οἱ δ' ὑπὸ τοῦ οἴνου παρεῖνται, ζώννυσθαι
αὐτοὺς ταῖς βάκχαις καθεύδοντας. βότρυς δέ, οἱ μέν, ὀργῶσιν· οἱ δέ, περκάζουσιν· οἱ δ' ὄμφακες,
οἱ δ' οἰνάνθαι δοκοῦσι, σεσοφισμένου τοῦ Διονύσου τὰς ὥρας τῶν ἀμπέλων, ὡς ἀεὶ τρυγῴη. ἀμ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/2

φιλαφεῖς δ' οὕτω τι οἱ βότρυες, ὡς καὶ τῶν πετρῶν ἀπηρτῆσθαι, καὶ τῇ θαλάττῃ ἐπικρέμασθαι.
ἐπωνείζουσι δὲ προσπετόμενοι, θαλάττιοί τε, καὶ ἠπειρῶται ὄρνιθες. τὴν γὰρ ἄμπελον
ὁ Διόνυσος παρέχει κοινὴν πᾶσι, πλὴν τῆς γλαυκός. ἐκείνην δὲ μόνην ἄρα ἀπωθεῖται τῶν
βοτρύων, ἐπειδὴ τοῖς ἀνθρώποις διαβάλλει τὸν οἶνον. ὠὰ γὰρ τῆς γλαυκὸς εἰ φάγοι παι-
δίον, ἀπεχθάνεται τῷ οἴνῳ πᾶσαν ἡλικίαν. καὶ οὔτ' ἂν πίοι, καὶ φοβεῖται τοὺς μεθύοντας.
σὺ δ' οὕτω τι θρασὺς ὦ παῖ, ὡς μὴ δὲ τὸν Σειληνὸν ὄντα τὸν φύλακα τῆς νήσου φοβεῖσθαι, με-
θύοντά τε, καὶ ἁπτόμενον τῆς βάκχης. ἡ δ' οὐκ ἀξιοῖ ἐπ' αὐτὸν βλέπειν. ἀλλὰ τοῦ Διονύσου
ἐρῶσα, ἀνατυποῦται αὐτόν τε, καὶ ἀναγράφει, καὶ ὁρᾷ μὴ παρόντα. τὸ γὰρ τῶν ὀφθαλ-
μῶν ἦθος τῇ βάκχῃ, μετέωρον μὲν, οὐ μὴν ἔξω γε ἐρωτικῶν φροντίδων. ταυτὶ δὲ ἡ φύσις
τὰ ὄρη ξυνθεῖσα, νῆσον εἴργασται, δασεῖάν τε, καὶ ὕλης πλέω, ὁπόση κυπαρίττου τε ὑψηλῆς,
καὶ πεύκης, καὶ ἐλάτης, δρυῶν τε αὖ, καὶ κέδρου. καὶ γὰρ τὰ δένδρα τὸν ἑαυτῶν γέγρα-
πται τρόπον. τὰ μὲν δὴ ἔνθηρα τῆς νήσου, συοθῆραί τε ἀνιχνεύουσι, καὶ ἐλαφηβόλοι, λόγ-
χας ἐπὶ τὰ θηρία ἠρμένοι, καὶ τόξα ἔνιοι. καὶ μαχαίρας δὲ ὦ παῖ, καὶ κορύνας φέρου-
σιν οἱ ἀγχέμαχοι σφῶν, καὶ θρασεῖς. δίκτυά τε ταῦτα διῄκται τῆς ὕλης. τὰ μὲν, ἐγκολ-
πίσασθαι θηρίον. τὰ δὲ, δῆσαι. τὰ δὲ, σχεῖν τοῦ δρόμου. καὶ τὰ μὲν, εἴληπται τῶν θηρίων.
τὰ δὲ, μάχεται. τὰ δὲ, ᾕρηκε τὸν βάλλοντα. ἐνεργὸς δὲ πᾶς βραχίων νεανίου. καὶ συνε-
ξαίρουσι βοὴν κύνες ἀνδράσιν, ὡς καὶ τὴν ἠχὼ φάναι ξυμβακχεύειν τῇ θήρᾳ. τὰ δὲ μεγάλα τῶν
φυτῶν, δρυτόμοι σπαθῶσι, διατέμνοντες. καὶ ὁ μὲν, διαίρει τὸν πέλεκυν. ὁ δὲ, ἐμβέβληκεν.
ὁ δὲ, θήγει λαβὼν, ἀπεστομωμένον ὑπὸ τοῦ πλήττειν. ὁ δ' ἐπισκοπεῖ τὴν ἐλάτην, ἱστοῦ ἕνεκα
τεκμαιρόμενος τοῦ δένδρου πρὸς τὴν ναῦν. ὁ δὲ, τὰ νέα, καὶ ὀρθὰ τῶν δένδρων, τέμνει εἰς τὰ
ἐρετικά. ἡ δ' ἀπορρὼξ, καὶ ἡ ἀπορραγεῖσα πέτρα, καὶ ὁ τῶν αἰθυιῶν δῆμος, καὶ ὁ ἐν μέσαις ὄρ-
νις, ἀπὸ τοιοῦδε γέγραπται λόγου. οἱ ἄνθρωποι ταῖς αἰθυίαις ἐπιτίθενται, μὰ Δί' οὐ τῶν
κρεῶν ἕνεκα. μέλαν γὰρ, καὶ νοσῶδες, καὶ οὐδὲ πινῶντι, ἡδὺ τὸ ἐξ αὐτῶν κρέας. γαστέρα δὲ
παρέχονται παισὶν ἰατρῶν, οἵαν τοὺς γευσαμένους αὐτῆς, εὐσίτους ἀποφαίνειν, καὶ κούφους,
ὑπνηλαὶ οὖσαι, καὶ εὐάλωτοι. νύκτωρ γὰρ αὐταῖς ἐναστράπτουσι. προσάγονται δὲ τὸν
κήυκα ὄρνιν ἐπὶ μοίρᾳ τῶν ἁλισκομένων, μελεδωνὸν εἶναι, καὶ προεγρηγορέναι σφῶν. ὁ δὲ κή-
υξ, θαλάττιος μὲν, χρηστὸς δὲ ὄρνις, καὶ ἀπράγμων, καὶ θηρᾶσαι μέν τι, ἀδρανής. πρὸς δέ-
γε ὕπνον ἔρρωται, καὶ καθεύδει σμικρά. ταῦτά τοι καὶ ἀπομισθοῖ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκεί-
ναις. ἐπειδὰν οὖν ἐπὶ δαῖτα ἀποπτῶσιν, ὁ μὲν, οἰκουρεῖ περὶ τὴν πέτραν, αἱ δ' ἥκουσιν εἰς ἑ-
σπέραν, ἀπαιτοῦσαι δεκάτην αὐτῷ τῶν τεθηραμένων. καὶ καθεύδουσιν ἤδη περὶ αὐτὸν οὐ
καθεύδοντα, οὐδ' ἂν ἡττηθέντα ὕπνου ποτὲ, εἰ μὴ αὐταὶ βούλονται. εἰ δὲ δόλου τι προσιόν-
τος αἴσθοιτο, ὁ μὲν, ἀναβοᾷ τορόν τε, καὶ ὀξύ. αἱ δ' ἀπὸ συνθήματος ἀρθεῖσαι, φεύγουσιν, ἀνέ-
χουσαι τὸν μελεδωνὸν, εἰ πετόμενος ἀπείποι ποτέ. ἀλλ' ἐνταῦθα ἕστηκε, καὶ ταῖς αἰθυίαις πε-
ριορᾷ. ἔστι δ' αὐτοῦ, τὸ μὲν ἐν μέσαις ἑστάναι ταῖς ὄρνισιν, ὁ Πρωτεύς, ὁ ἐν ταῖς φώκαις. τὸ
δὲ μὴ καθεύδειν, ὑπὲρ τὸν Πρωτέα. ἐνταῦθα δὲ ὦ παῖ, καὶ καθώρμισται ἡμῖν. καὶ ὅ, τι μὲν ὄνο-
μα τῇ νήσῳ, οὐκ οἶδα. χρυσῆ δ' ἂν πρός γε ἐμοῦ ὀνομάζοιτο, εἰ μὴ μάτην οἱ ποιηταὶ τὴν τοι-
άνδε ἐπωνυμίαν ἐξευρήκασι, τὴν καλήν τε, καὶ θαυμασίαν πᾶσιν. ᾤκισται μὲν δὴ, ὁπόσην βα-
σιλεία μικρὰ δέξασθαι. οὐ γὰρ δὴ ἀρόσει γε ἐνταῦθά τις, οὐ δὲ ἀμπελουργήσει. περίεστι δ'
αὐτῇ πηγῶν. ὧν τὰς μὲν, ἀκραιφνεῖς τε, καὶ ψυχρὰς ἐκδίδωσι. τὰς δὲ, ἐκπυρώσασα. ἔστι δ'
οὕτω τι εὔρους, ὡς καὶ τῇ θαλάττῃ ἐπιπλημμυρεῖν. τό τοι ῥόθιον ὁρᾷς, πηγαὶ ὑποκυματίζουσι
ζέουσαι, ἃ οἷον ἐκ λέβητος ἀναπαλλόμεναί τε, καὶ ἀναπηδῶσαι. περὶ ἃς βέβληται ἥδε ἡ νῆ-
σος. τὸ μὲν οὖν θαῦμα τῆς τῶν πηγῶν ἐκδόσεως, εἴτε τοῦ γῆς προσήκει νομίζειν, εἴτε τῇ θαλά-
ττῃ οἰκεῖον, δικάσει ὅδε ὁ Πρωτεύς. ἥκει γὰρ δὴ θεμιστεύσων τούτῳ. τὰ δὲ πεπολισμένα
τῆς νήσου, σκοπῶμεν. ᾤκισται γὰρ δὴ ἐν αὐτῇ, πόλεως καλῆς τε, καὶ λαμπρᾶς εἴδω-
λον, ὅσον οἰκία. καὶ βασιλικὸν εἴσω τρέφεται παιδίον. ἄθυρμα δὲ αὐτῷ, πόλις. θέατρα γάρ
ἐστιν, ὁπόσα αὐτόν τε δέξασθαι, καὶ τοὺς συμπαίστας τούτῳ ἱππάδας. ἱππόδρομός τε ἔξω
κοδόμηταί τις, ἀπόχρων τοῖς μελιταίοις κυνιδίοις περιδραμεῖν αὐτόν. ἵππους γὰρ δὴ
ὁ παῖς ταῦτα ποιεῖται, καὶ ξυνέχει σφᾶς ἐς ζυγόν τε, καὶ ἅρμα, ἡνιοχήσοντι δὴ ὑπὸ του-
τωνὶ τῶν πιθήκων, οὓς τὸ παιδίον θεράποντας ἡγεῖται. λαγωὸς δὲ οὑτοσὶ, χθὲς οἶμαι εἰ-
σῳκισμένος, ξυνέχεται μὲν ἱμάντι φοινικῷ, καθάπερ κύων. δεδέσθαι δὲ οὐκ ἀξιοῖ. καὶ διο-
λισθῆσαι τοὺς δεσμοὺς ἐθέλει, πιστεύων τοῖς προσθίοις τῶν ποδῶν. ψιττακός τε, καὶ κίττα
ἐν οἰκίσκῳ πλεκτῷ, σειρήνων δίκην ἐν τῇ νήσῳ ᾄδουσιν. ᾄδει δὲ ἡ μὲν, ὁπόσα οἶδεν. ὁ δὲ, ὁ-
πόσα μανθάνει.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/2

ΚΥΚΛΩΨ·

ὁ

ι θερίζοντες τὰ λήϊα, καὶ τρυγῶντες τὰς ἀμπέλους, οὔτε ἤροσαν ὦ παῖ ταῦτα, οὔτε ἐφύτευσαν, ἀλλ' αὐτόματα ἡ γῆ σφίσιν ἀναπέμπει ταῦτα. εἰσὶ γὰρ δὴ κύκλωπες. οἷς οὐκ οἶδα ἐξ ὅτου τὴν γῆν οἱ ποιηταὶ βούλονται αὐτοφυᾶ εἶναι, ὧν φέρει. πεποίηται δὲ αὐτοὺς καὶ ποιμένας, τὰ πρόβατα βόσκουσα. ὧν τὸ γάλα, ποτόν τε ἡγοῦνται, καὶ ὄψον. οἱ δ' οὔτ' ἀγορὰν γινώσκουσιν, οὔτε βουλευτήριον, οὔτ' οἶκον. ἀλλὰ τὰ ῥήγματα ἐσοικισάμενοι τοῦ ὄρους, τοὺς μὲν ἄλλους, ἐᾷ. Πολύφημος δὲ ὁ τοῦ Ποσειδῶνος, ἀγριώτατος αὐτῶν οἰκεῖ ἐνταῦθα, μίαν μὲν ὑπερτείνων ὀφρὺν τοῦ ὀφθαλμοῦ ἑνὸς ὄντος, πλατείᾳ δὲ τῇ ῥινὶ ἐπιβαίνων τοῦ χείλους, καὶ σιτούμενος τοὺς ἀνθρώπους, ὥσπερ τῶν λεόντων οἱ ὠμοί. νυνὶ δὲ ἀπέχεται τοῦ τοιούτου σιτίου, ὡς μὴ βορὸς, μηδὲ ἀηδὴς φαίνοιτο. ἐρᾷ γὰρ τῆς Γαλατείας παιζούσης ἐς τουτὶ τὸ πέλαγος, ἀφορῶν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ὄρους. καὶ ἡ μὲν σύριγξ, ἔτι ὑπὸ μάλης, καὶ ἀτρεμεῖ. ἔστι δ' αὐτῷ ποιμενικὸν ᾆσμα, ὡς λευκή τε εἴη, καὶ γαῦρος, καὶ ἡδίων ὄμφακος. καὶ ὡς νεβροὺς τῇ Γαλατείᾳ σκυμνεύει, καὶ ἄρκτους. ᾄδει δὲ ὑπὸ πρίνῳ ταῦτα. οὐδ' ὅπου αὐτῷ τὰ πρόβατα νέμεται εἰδὼς, οὐδ' ὁπόσα ἐστὶν, οὐδ' ὅπου ἡ γῆ. ὄτι ὄρειός τε, καὶ δεινὸς, γέγραπται. χαίτην μὲν ἀνασείων ὀρθὴν, καὶ ἀμφιλαφῆ, πίτυος δίκην. καρχάρους δὲ ὑποφαίνων ὀδόντας, ἐκ βορᾶς τοῦ γενείου. στέρνον τε, καὶ γαστέρα, καὶ τὸ εἰς ὄνυχα ἥκον, λάσιος πάντα. καὶ βλέπει μὲν ἥμερόν φησιν, ἐπειδὴ ἐρᾷ. ἄγριον δὲ ὁρᾷ, καὶ ὑποκαθήμενον ἔτι, καθάπερ τῶν θηρίων τὰ ἀνάγκης ἡττώμενα. ἡ δὲ, ἐν ἁπαλῇ τῇ θαλάσσῃ παίζει, τέτρωρον δελφίνων ξυνάγουσα, ὁμοζυγούντων τε, καὶ ταυτὸν πνεόντων. παρθένοι δ' αὐτοὺς ἄγουσι Τρίτωνος, αἱ δμωαὶ τῆς Γαλατείας, ἐπιστομίζουσαι σφᾶς, εἴ τι ἀγέρωχόν τε, καὶ παρὰ τὴν ἡνίαν πράττοιεν. ἡ δ' ὑπὲρ κεφαλῆς, ἁλιπόρφυρον μὲν λήδιον ἐς τὸν ζέφυρον αἴρει, σκιὰν ἑαυτῇ εἶναι, καὶ ἱστίον τῷ ἅρματι. ἀφ' οὗ καὶ αὐγή τις ἥκει ἐπὶ τὸ μέτωπον, καὶ τὴν κεφαλὴν ἥκει, οὔπω ἥδιον τοῦ τῆς παρειᾶς ἄνθους. αἱ κόμαι δ' αὐτῆς, οὐκ ἀνεῖνται τῷ ζεφύρῳ. διάβροχοι γὰρ δή εἰσι, καὶ κρείττους τοῦ ἀνέμου. καὶ μὴν, καὶ ἀγκὼν δεξιὸς ἔγκειται, λευκὸν διακλίνων πῆχυν, καὶ ἀναπαύων τοὺς δακτύλους πρὸς ἁπαλῷ τῷ ὤμῳ. καὶ ὠλέναι ὑποκυμαίνουσι, καὶ μαζὸς ὑπανίσταται. καὶ οὐδὲ τὴν ἐπιγουνίδα ἐκλείπει ἡ ὥρα. ὁ ταρσὸς δὲ, καὶ ἡ συναπολήγουσα αὐτῷ χάρις, ἐφ' ἁλὸς ὦ παῖ γέγραπται, καὶ ἐπιψαύει τῆς θαλάττης, οἷον κυβερνῶν τὸ ἅρμα. θαῦμα οἱ ὀφθαλμοί. βλέπουσι γὰρ ὑπερόριόν τι, καὶ συναπιὸν τῷ μήκει τοῦ πελάγους.

ΦΟΡΒΑΣ, Η ΦΛΕΓΥΑΙ.

ὁ

μὲν ποταμὸς ὦ παῖ, Κηφισσὸς, Βοιώτιός τε, καὶ οὐ τῶν ἀμούσων. σκηνοῦσι δ' ἐπ' αὐτῷ, Φλεγύαι βάρβαροι, πόλεις οὔπω ὄντες. οἱ δὲ, πυκτεύοντες τόν τε οἶμαι Ἀπόλλωνα ὁρᾷς. ὁ δ' αὖ Φόρβας ἐστὶν, ὃν ἐστήσαντο οἱ Φλεγύαι βασιλέα, ἐπειδὴ μέγας τε πάντας οὗτος, καὶ ὠμότατος τοῦ ἔθνους. πυκτεύει δὲ Ἀπόλλων πρὸς αὐτὸν, ὑπὲρ τῶν παρόδων. τὴν γὰρ εὐθὺ Φωκέων τε, καὶ Δελφῶν ὁδὸν κατασχὼν, οὔτε θύει Πυθοῖ. οὐδεὶς ἔτι, οὔτε παιᾶνας ἀπάγει τῷ θεῷ. χρησμοί τε, καὶ λόγια, καὶ ὀμφαὶ τρίποδος, ἐκλέλειπται πάντα. λῃστεύει δὲ τῶν ἄλλων Φλεγύων, ἀποτάξας ἑαυτόν. τὴν γὰρ δρῦν ὦ παῖ ταύτην, οἶκον πεποίηται. καὶ παρ' αὐτὸν φοιτῶσιν οἱ Φλεγύαι, δικασόμενοι δήπου ἐν τοῖς βασιλείοις τούτοις. τοὺς δὲ βαδίζοντας ἐς τὸ ἱερὸν λαμβάνων, γέροντας μὲν, καὶ παῖδας, ἐς τὸ κοινὸν τῶν Φλεγύων πέμπει, λῃΐζεσθαί τε, καὶ ἀποινᾶν. τοῖς δὲ ἐρρωμενεστέροις, ἀνταποδύεται. καὶ τοὺς μὲν, καταπαλαίει. τοὺς δὲ, ὑπερτρέχει. τοὺς δὲ, παγκρατίῳ αἱρεῖ, καὶ ὑπερβολαῖς δίσκων. κεφαλάς τε ἀποκόπτων, ἀνάπτει τῆς δρυός. καὶ ὑπὸ τούτῳ ζῇ τῷ λύθρῳ. αἱ δ' ἀπήρτηνται τῶν πτόρθων, μυδῶσαι. καὶ τὰς μὲν, αὔους ὁρᾷς. τὰς δὲ, προσφάτους. αἱ δὲ, εἰς κρανία περιήκουσι. σεσήρασι δὲ, καὶ ὀλολύζειν ἐοίκασιν, ἐσπνέοντος αὐταῖς τοῦ ἀνέμου. φρονοῦντι δὲ αὐτῷ ταῖς ὀλυμπιάσι ταύταις, ἥκει ὁ Ἀπόλλων, εἰκάσας ἑαυτὸν μειρακίῳ πύκτῃ. καὶ τὸ μὲν τοῦ θεοῦ εἶδος, ἀκερσεκόμης ὦ παῖ, γέγραπται. καὶ τὰς χαίτας ἀνειληφὼς, ἵνα εὐζώνῳ τῇ κεφαλῇ πυκτεύῃ. ἀκτῖνες δὲ ἀπανίστανται παρὰ τοῦ μετώπου. καὶ μειδίαμα θυμῷ ξυγκεκραμένον, ἡ παρειὰ πέμπει. βολαί τε ὀφθαλμῶν εὔσκοποι, καὶ συνεξαίρουσαι ταῖς χερσίν. αἱ δὲ, ἐνήψαντο τοὺς ἱμάντας. ἡδίους οἱ στέφανοι περὶ αὐταῖς ἦσαν. πεπύκτευται δὲ αὐτὸν ἤδη. τὸ γὰρ ἐμβεβληκὸς τῆς δεξιᾶς, ἐνεργὸν ἔτι δηλοῖ τὴν χεῖρα, καὶ οὔπω καταλύουσαν τὸ σχῆμα, ᾧ ἤρηκεν. ὁ Φλεγύας δὲ, κεῖται ἤδη. καὶ ὁπόσον μὲν ἐπέχει τῆς γῆς, ποιητὴς ἐρεῖ. κεχώρηκε δὲ ἐς κρόταφον αὐτῷ τὸ τραῦμα. καὶ τὸ αἷμα ὥσπερ ἐκ πηγῆς ἐκδίδοται. γέγραπται δὲ ὠμὸς, καὶ συώδης τὸ εἶδος, οἷος σιτεῖσθαι

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/2

μᾶλλον τοὺς ξένους, ἢ κτείνειν. τὸ δὲ ἐξ οὐρανοῦ πῦρ, σκηπτὸς ἤδη τὴν δρῦν φθείρεται, συμ
φλέξων τὸ δένδρον, οὐ μὴν ἐξαιρήσων γε τὴν ἐπ' αὐτῷ μνήμην. τὸ γὰρ χωρίον, ἐν ᾧ ταῦ-
τα, δρυὸς ὦ παῖ κεφαλαὶ ἔτι.

ΑΤΛΑΣ.

κ Αἰ ἄτλαντι ὁ Ἡρακλῆς, οὐδὲ προστάξαντος Εὐρυσθέως, ἤρισεν, ὡς τὸν οὐρανὸν οἴσων
μᾶλλον, ἢ ὁ Ἄτλας. τὸν μὲν γὰρ συγκεκυφότα ἑώρα, καὶ πεπιεσμένον, καὶ κείμε
νον ἐς γόνυ ἕτερον, καὶ μικρὰ καταλειπόμενα αὐτῷ τοῦ ἑστάναι. αὐτὸς δ' ἂν καὶ με
τεωρίσαι τὸν οὐρανὸν, καὶ στῆσαι, ἀναθέμενος εἰς μακρὸν τοῦ χρόνου. τὸ μὲν δὴ φιλότιμον
τοῦτο, οὐδαμοῦ ἐκφαίνει. φησὶ δὲ, συναλγεῖν τε τῷ Ἄτλαντι, ἐφ' οἷς μοχθεῖ, καὶ μεταχεῖν
ἂν τοῦ ἄχθους αὐτῷ. ὁ δ' οὕτω τι ἄσμενος εἴληπται τοῦ Ἡρακλέους, ὡς ἱκετεύειν αὐτὸν τλῆ
ναι ταῦτα. γέγραπται δὲ ὁ μὲν, ἀπειρηκὼς, ὡς τῷ ἱδρῶτι συμβαλέσθαι, ὁπόσα ἂν ἀπ'
αὐτοῦ στάζοι, βραχίονός τε ξυνεῖναι τρέμοντος. ὁ δὲ, ἐρᾷ τοῦ ἄθλου. δηλοῖ δὲ τοῦτο ἥ τε ὁρμὴ
τοῦ προσώπου, καὶ τὸ ῥόπαλον καταβεβλημένον, καὶ αἱ χεῖρες, ἀπαιτοῦσαι τὸν ἆθλον.
σκιὰς δὲ, τὰς μὲν τοῦ Ἡρακλέους, οὔπω θαυμάζειν ἄξιον, εἰ ἔρρωνται τὸν ἆθλον. τὰ γὰρ
τῶν κειμένων σχήματα, καὶ οἱ ὀρθοὶ, μάλα εὔσκιοι. καὶ τὸ ἀκριβοῦν ταῦτα, οὔπω σοφόν. αἱ δὲ
τοῦ Ἄτλαντος σκιαὶ, σοφίας πρόσω. οὑτωσὶ γὰρ συνιζηκότος, συμπίπτουσί τε ἀλλήλαις,
καὶ οὐδὲν τῶν ἐκκειμένων ἐπιθολοῦσιν, ἀλλὰ φῶς ἐργάζονται, παρὰ τὰ κοῖλά τε, καὶ εἰ-
σέχοντα τὴν γαστέρα. καὶ προνενευκότος τοῦ Ἄτλαντος, ὁρᾶν τε ὑπάρχει, καὶ ἀσθμαίνοντ-
ος, ξυνιέναι. τά τε ἐν τῷ οὐρανῷ, ὃν φέρει, γέγραπται μὲν ἐν αἰθέρι, ὁποῖος περὶ αὐτὰς ἕστη
κεν. ἔστι δὲ ξυνεῖναι ταύρου τε, ὃς δὴ ἐν οὐρανῷ ταῦρος. ἄρκτων τε, ὁποῖαι ἐκεῖ ὁρῶνται, καὶ
πνευμάτων. γέγραπται γὰρ, τὰ μὲν, ξυνὰ ἀλλήλοις. τὰ δὲ, ἐξ ἀλλήλων. καὶ τοῖς μὲν, φι-
λία πρὸς ἄλληλα. τὰ δὲ, σώζειν ἔοικε τὸ ἐν τῷ οὐρανῷ νεῖκος. νῦν μὲν οὖν, ἀναθήσεις ταῦτα
Ἡρακλῆς. μετ' οὐ πολὺ δὲ, ξυμβιώσεις αὐτοῖς ἐν τῷ οὐρανῷ πίνων, καὶ περιβάλλων τὸ τῆς
Ἥβης εἶδος. ἄξει γὰρ τὴν νεωτάτην, καὶ πρεσβυτάτην τῶν θεῶν. δι' αὐτὴν γὰρ κἀκεῖνοι νέοι.

ΑΝΤΑΙΟΣ.

κ Ονις οἵα ἐν πάλαις ἐκείναις, ἤδη πηγῇ ἐλαίου, καὶ δυοῖν ἀθληταῖν, ὁ μὲν, ξυνδέων
τὸ οὖς, ὁ δὲ, ἀπολύων λεοντῆς τὸν ὦμον, κολωνοί τε ἐπιτήδειοι, καὶ στῆλαι, καὶ κοῖ-
λα γράμματα, Λιβύη ταῦτα, καὶ Ἀνταῖος, ὃν γῆ ἀνῆκε σίνεσθαι τοὺς ξένους, λη-
στρικῇ οἶμαι πάλῃ. ἀθλοῦντι δὲ αὐτῷ ταῦτα, καὶ θάπτοντι, οὓς ἀπώλλυε, περὶ αὐτὴν
ὡς ὁρᾷς τὴν παλαίστραν, ἄγει τὸν Ἡρακλέα ἡ γραφὴ, χρυσᾶ ταυτὶ τὰ μῆλα ἤδη εἰρη-
κότα, καὶ κατὰ τῶν Ἑσπερίδων ᾀδόμενον. οὐκ ἐκείνας ἑλεῖν, θαῦμα τοῦ Ἡρακλέους, ἀλλ'
ὁ δράκων. καὶ οὐδὲ γόνυ φασὶ κάμψας, ἀποδύεται πρὸς τὸν Ἀνταῖον ἐν τῷ τῆς ὁδοιπο-
ρείας ἄσθματι, τείνων τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς νοῦν τινα, καὶ οἷον διάσκεψιν τῆς πάλης. ἐμβέ-
βληκέ τε ἡνίαν τῷ θυμῷ, μὴ ἐκφέρειν αὐτὸν τοῦ λογισμοῦ. ὑπερφρονῶν δὲ ὁ Ἀνταῖος, ἐ-
πῆρται. δυστηνῶν δέ τε παῖδες, τοιοῦτόν τι πρὸς τὸν Ἡρακλέα ἐοικὼς λέγειν, καὶ ῥωννὺς αὐ
τὸν τῇ ὕβρει. εἰ δὲ καὶ πάλης τῷ Ἡρακλεῖ ἔμελεν, οὐκ ἄλλως ἐπεφύκει, ἢ ὡς γέγραπται. γέ
γραπται δὲ ἰσχυρὸς, οἷος, καὶ τῆς τέχνης ἔμπλεως, δι' εὐαρμοστίαν τοῦ σώματος. εἴη δ' ἂν καὶ
πελώριος, καὶ τὸ εἶδος ἐν ὑπερβολῇ ἀνθρώπου. ἔστιν αὐτῷ καὶ ἄνθος αἵματος. καὶ αἱ φλέ
βες, οἷον ἐν ὠδῖνι, θυμοῦ τινος ὑποδεδυκότος αὐτάς ἔτι. τὸν δὲ Ἀνταῖον ὦ παῖ, δέδιας οἶ-
μαι, θηρίῳ γάρ τινι ἔοικεν, ὀλίγον ἀποδέων, ἴσος εἶναι τῷ μήκει, καὶ τὸ εὖρος. καὶ ὁ αὐχὴν
ἐπέζευκται τοῖς ὤμοις. ὧν τὸ πολὺ ἤδη τὸν αὐχένα ἥκει. περιῆκται δὲ καὶ ὁ βραχίων,
ὅσα καὶ ὦμοι. στέρνα, καὶ γαστὴρ, ταυτὶ τὰ σφυρήλατα, καὶ τὸ μὴ ὀρθὸν τῆς κνήμης, ἀλ-
λὰ ἀνελεύθερον, ἰσχυρὸν μὲν τὸν Ἀνταῖον οἶδε, ξυνδεδεμένον μὴν, καὶ οὐκ εἴσω τέχνης. ἔτι
καὶ μέλας Ἀνταῖος, κεχωρηκότος αὐτῷ τοῦ ἡλίου ἐς βαφήν. ταυτὶ μὲν ἀμφοῖν τὰ ἐς
τὴν πάλην. ὁρᾷς δὲ αὐτοὺς καὶ παλαίοντας, μᾶλλον δὲ πεπαλαικότας, καὶ τὸν Ἡρακλέα
ἐν τῷ κρατεῖν. καταπαλαίει δὲ αὐτὸν ἄνω τῆς γῆς, ὅτι ἡ γῆ τῷ Ἀνταίῳ συνεπάλαιε, κυρτου
μένη, καὶ μετοχλίζουσα αὐτὸν, ὅτε ἐκινεῖτο. ἀπορῶν οὖν ὁ Ἡρακλῆς ὅ, τι χρήσαιτο τῇ γῇ, συνεί
ληφε τὸν Ἀνταῖον μέσον, ἄνω κενεῶνος, ἔνθα αἱ πλευραί. καὶ κατὰ τοῦ μηροῦ ὀρθὸς ἀνα-
θέμενος, ἔτι τε καὶ τὼ χεῖρε ξυμβαλὼν, λαγαρᾷ τε, καὶ ἀσθμαινούσῃ τῇ γαστρὶ ὑποσχὼν τὸν πῆ
χυν, ἐκθλίβει τὸ πνεῦμα, καὶ ἀποσφάττει τὸν Ἀνταῖον ὀξείαις ταῖς πλευραῖς, ἐπεστραφείσαις
εἰς τὸ ἧπαρ. ὁρᾷς δέ που τὸν μὲν, οἰμώζοντα, καὶ βλέποντα ἐς τὴν γῆν, οὐδὲν αὐτῷ ἐπαρ
κοῦσαν. τὸν δ' Ἡρακλέα, ἰσχύοντα, καὶ μειδιῶντα τῷ ἔργῳ. τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους, μὴ ἀρ-
γῶς ἴδῃς, ἀλλ' ἐκεῖ ἐπ' αὐτῆς, θεοὺς ὑπονόει περιωπὴν ἔχειν τοῦ ἀγῶνος. καὶ γάρ τοι χρυσοῦν

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Ald.3.7.4/2

γέγραπται νέφος, ὑφ' ᾧ οἶμαι σκηνοῦσι. καὶ ὁ Ἑρμῆς οὑτοσί, παρὰ τὸν Ἡρακλέα ἥκει στεφανώσων αὐτόν, ὅτι αὐτῷ καλῶς ὑποκρίνεται πάλην.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΕΝ ΠΥΓΜΑΙΟΙΣ.

ε

Ν Λιβύῃ καθεύδοντι τῷ Ἡρακλεῖ, μετὰ τὸν Ἀνταῖον, ἐπιτίθενται οἱ πυγμαῖοι, τιμωρεῖν τῷ Ἀνταίῳ φάσκοντες. ἀδελφοὶ γὰρ εἶναι τοῦ Ἀνταίου γενναῖοί τινες, οὐκ ἀθληταὶ μὲν, οὐδ' ἰσοπαλεῖς, γηγενεῖς δὲ, καὶ ἄλλως ἰσχυροί. καὶ ἀνιόντων ἐκ τῆς γῆς, ὑποκυμαίνει ἡ ψάμμος. οἰκοῦσι γὰρ οἱ πυγμαῖοι τὴν γῆν, ὅσα μύρμηκες, καὶ ἀγορὰν ἀποτίθενται. ἐπισιτίζονται δὲ οὐκ ἀλλότρια, ἀλλ' οἰκεῖα, καὶ αὐτουργά. καὶ γὰρ σπείρουσι, καὶ θερίζουσι, καὶ πυγμαίῳ ζεύγει ἐφεστᾶσι. λέγονται δὲ καὶ πελέκει χρήσασθαι ἐπὶ τὸν ἄσταχυν, ἡγούμενοι αὐτοὺς δένδρα εἶναι. ἀλλὰ τοῦ θράσους, ἐπὶ τὸν Ἡρακλέα οὗτοι. καὶ ἀποκτεῖναί φασι καθεύδοντα. δείσαιεν δ' ἂν, οὐδ' ἐγρηγορότα. ὁ δὲ, ἐν ἁπαλῇ τῇ ψάμμῳ καθεύδει, καμάτου αὐτὸν ὑποδεδυκότος ἐν τῇ πάλῃ. καὶ παντὶ τῷ στέρνῳ τὸ ἆσθμα ἐφέλκεται, χανδὸν ἐμπιπλάμενος τοῦ ὕπνου. αὐτός τε ὁ ὕπνος, ἐφέστηκεν αὐτῷ ἐν εἴδει, μέγα οἶμαι ποιούμενος τὸ ἑαυτοῦ, ἐπὶ τῷ τοῦ Ἡρακλέους πτώματι. κεῖται καὶ ὁ Ἀνταῖος. ἀλλ' ἡ τέχνη, τὸν μὲν Ἡρακλῆν, ἔμπνουν γράφει, καὶ θερμόν. τὸν δὲ Ἀνταῖον, τεθνηκότα, καὶ αὖον. καὶ καταλείπει αὐτὸν τῇ γῇ. ἡ στρατιὰ δὲ οἱ πυγμαῖοι, τὸν Ἡρακλέα περιέχοντες, μία μὲν αὕτη φάλαγξ, τὴν ἀριστερὰν χεῖρα βάλλουσι. δύο δὲ οὗτοι λόχοι στρατεύουσιν ἐπὶ τὴν δεξιὰν, ὡς μᾶλλον ἐρρωμένην. καὶ τὼ πόδε πολιορκοῦσι τοξόται, καὶ σφενδονητῶν ὄχλος, ἐκπληττόμενοι τὴν κνήμην, ὅση. οἱ δὲ τῇ κεφαλῇ προσμαχόμενοι, τέτακται μὲν ἐνταῦθα ὁ βασιλεὺς, καρτερώτατον αὐτοῖς τοῦτο δοκοῦντος, ἐπάγουσι δὲ καὶ οἷον ἀκροπόλει μηχανὰς, πῦρ ἐπὶ τὴν κόμην, ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς, δίκελλαν. θύρας τινὰς ἐπὶ τὸ στόμα, καὶ τὰς τῆς ῥινὸς οἶμαι πύλας, ὡς μὴ ἀναπνεύσοι ὁ Ἡρακλῆς, ἐπειδὰν ἡ κεφαλὴ ἁλῷ. ταυτὶ μὲν περὶ τὸν καθεύδοντα. ἰδοὺ δὲ καὶ ὡς ὀρθοῦται, καὶ ὡς ἐπὶ τῷ κινδύνῳ γελᾷ. τούς τε πολεμίους πανσυδὶ συλλεξάμενος, ἐς τὴν λεοντῆν ἐντίθεται. καὶ οἶμαι τῷ Εὐρυσθεῖ φέρει.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ.

μ

άχεσθε ὦ γενναῖοι τὸν Ἡρακλέα, καὶ πρόβατε. ἀλλ' οὐ τοῦ λοιποῦ γε παιδὸς ἀπόσχοιτο, δυοῖν ἤδη κειμένοιν, καὶ στοχαζομένοιν τῆς χειρὸς, ὡς καλὸν Ἡρακλεῖ. μέγας μὲν ὑμῶν ὁ ἆθλος, καὶ μείων οὐδεὶς, ὧν πρὸ τῆς μανίας αὐτὸς ἤθλησεν. ἀλλὰ δείσητε μηδέν. ἄπεστιν ὑμῶν, Ἄργος βλέπων, καὶ τοὺς Εὐρυσθείδας ἀποκτεῖναι δοκῶν. ἐγὼ δὲ ἤκουσα αὐτοῦ, παρ' Εὐριπίδῃ καὶ ἅρμα ἡγουμένου, καὶ κέντρα ἐς τοὺς ἵππους φέροντος, καὶ τὴν Εὐρυσθέως οἰκίαν ἀπειλοῦντος ἐκπέρσειν. ἀπατηλὸν γάρ τι ἡ μανία, καὶ δεινὸν ἐκ τῶν παρόντων ἀγαγεῖν, εἰς τὰ μὴ παρόντα. τούτοις μὲν οὖν ἀπόχρη ταῦτα. σοὶ δὲ ὥρα γίγνεσθαι τῆς γραφῆς. ὁ μὲν θάλαμος, ἐφ' ὃν ὥρμηκε, Μέγαιραν ἔχει, καὶ τὸν παῖδα ἔτι. κανᾶ δὲ, καὶ χέρνιβα, καὶ οὐλαὶ, καὶ σχίζαι, καὶ κρατὴρ, τὰ τοῦ ἱερείου, λελάκτισται πάντα. καὶ ὁ μὲν ταῦρος, ἕστηκεν. ἱερεῖα δὲ προσέρριπται τῷ βωμῷ βρέφη ἀγεννῆ, καὶ τῇ λεοντῇ. προσβέβληται δ' ὁ μὲν, κατὰ τοῦ λαιμοῦ. καὶ δι' ἁπαλῆς γε τῆς φάρυγγος, ἐκδεδράμηκεν ὀϊστός. ὁ δὲ, ἐς αὐτὸ διατέταται τὸ στέρνον. καὶ ὄγκοι τοῦ βέλους, μέσον διεκπεπαίκασι τῶν σπονδύλων, ὡς δῆλα εἰς πλευρὰν ἐρριμμένων. αἱ παρειαὶ δὲ αὐτῶν, διάβροχοι. καὶ μὴ θαυμάσῃς, εἰ ἐδάκρυσάν τι περὶ τοῦ δακρῦσαι. παισὶ γὰρ, χυσσοῦν τὸ δάκρυον, καὶ μικρὸν δ' ἴσως, καὶ μέγα. ὀιστροῦντι δὲ τῷ Ἡρακλεῖ, περίκειται πᾶς ὁ τῶν οἰκετῶν δῆμος, οἷον βουκόλοι, ταύρῳ ὑβρίζοντι, δῆσαί τις ἐπιβουλεύων, καὶ καταχεῖν τις, ἀγῶνα ποιούμενος, καὶ κεκρατὼς ἕτερος. ὁ δὲ, ἤρται τῶν χειρῶν. ὁ δ' ὑποσκελίζει. οἱ δὲ, ἐνάλλονται. ὁ δὲ, αἴσθησις μὲν αὐτῶν οὐδεμία, ἀναρριπτεῖ δὲ τοὺς προσιόντας, καὶ συμπατεῖ, πολὺ μὲν τοῦ ἀφροῦ διαπτύων, μειδιῶν δὲ βλοσυρὸν, καὶ ξένον, καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀτενίζων ἐς αὐτὰ, ἃ δρᾷ. τὴν δὲ τοῦ βλέμματος ἔννοιαν ἀπάγων, ἐς ἃ ἐξηπάτηται. βρυχᾶται δὲ ἡ φάρυγξ, καὶ ὁ αὐχὴν ἐμπίπλαται, καὶ ἀνοιδοῦσιν αἱ περὶ αὐτὸν φλέβες, δι' ὧν ἐς τὰ καίρια τῆς κεφαλῆς ἀναρρεῖ πᾶσα χορηγία τῆς νόσου. τὴν ἐριννὺν δὲ, ἣ ταῦτα ἴσχυσεν, ἐπὶ μὲν σκηνῆς, εἶδες πολλάκις. ἐνταῦθα δὲ, οὐκ ἂν ἴδοις. αὐτὸν γὰρ εἰσῳκίσατο τὸν Ἡρακλῆν, καὶ διὰ τοῦ στέρνου χορεύει μέσῳ αὐτῷ, εἴσω σκιρτῶσα, καὶ τὸν λογισμὸν θολοῦσα. μέχρι τούτων ἡ γραφή. ποιηταὶ δὲ, προσπαροινοῦσι, καὶ ξυνδοῦσι τὸν Ἡρακλέα, καὶ ταῦτα, τὸν Προμηθέα φάσκοντες ὑπ' αὐτοῦ λελύσθαι.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/2

ΘΕΙΟΔΑΜΑΣ.

ραχὺς οὗτος, καὶ νὴ Δί' ἐν τραχείᾳ τῇ γῇ. Ῥόδου γὰρ αὕτη ἡ νῆσος· ἧς τὸ τραχύτα-
τον, Λίνδιοι. γῆ, σταφίδας μὲν, καὶ σῦκα, ἀγαθὴ δοῦναι· ἀρόσαι δὲ, οὐκ εὐδαίμων, καὶ
ἁμαξεῦσαι ἄπορος. ὁ δὲ σκυθρὸς, καὶ ἐν ὠμῷ τῷ γήρᾳ, γεωργὸς νοείσθω, Θειοδά-
μαντα τὸν Λίνδιον εἴπου ἀκούσας ἔχεις· ἀλλὰ τοῦ θράσους ὀργίζεται τῷ Ἡρακλεῖ ὁ Θειο-
δάμας, ὅτι ἀροῦντι αὐτῷ ἐπιστὰς, ἀποσφάττει τὸν ἕτερον τῶν βοῶν, καὶ σιτεῖται, σφό-
δρα ἐθὰς ὢν τοῦ τοιούτου σιτίου. Ἡρακλεῖ γάρ που παρὰ Πινδάρῳ ἐνέτυχες, ὁπότε εἰς τὴν
τοῦ Κορώνου στέγην ἀφικόμενος, σιτεῖται βοῦν ὅλον, ὡς μηδὲ τὰ ὀστέα περιττὰ ἡγεῖσθαι. Θειο-
δάμαντι δὲ περὶ Βουλυτὸν ἐπιφοιτήσας, καὶ πῦρ κομισάμενος, ἀγαθοὶ δὲ ἐμπυρεύσα-
σθαι καὶ οἱ λίθοι, ἀπανθρακίζει τὸν βοῦν, ἀποπειρώμενος τῶν σαρκῶν εἰ μαλάττονται
ἤδη, καὶ μόνον οὐκ ἐγκαλῶν ὡς βραδεῖ τῷ πυρί. τὰ τῆς γραφῆς οἷα, μηδὲ τὸ εἶδος πα-
ρεωρακέναι τῆς γῆς· ὅπου γάρ τι καὶ μικρὸν ἔξω τῆς ἀρόσεως παραδέδωκεν ἡ γῆ, ἔοικεν, εἰ
ξυνίημι, οὐδὲ ἀπόρῳ. ὁ δὲ Ἡρακλῆς, τὸ μὲν ἐρρωμένον τῆς διανοίας, οἷον τὸν βοῦν ἔχει· τὸ δὲ
ῥᾴθυμον αὐτῆς, ταῖς τοῦ Θειοδάμαντος ἀραῖς δέδωκεν, ὅσον τὴν παρειὰν ἀνεῖσθαι. ὁ γεωρ-
γὸς δὲ, λίθοις οἷον τὸν Ἡρακλέα. καὶ ὁ τρόπος τῆς στολῆς, Δώριος. αὐχμός τε τῇ κόμῃ, καὶ
περὶ τῷ προσώπῳ πίνος, καὶ ἐπιγουνὶς, καὶ βραχίων, οἵους ἡ φιλτάτη γῆ τοὺς ἑαυτῆς ἀ-
θλητὰς ἀποτελεῖ. τοῦτο τοῦ Ἡρακλέους τὸ ἔργον. καὶ ὁ Θειοδάμας οὗτος, σεμνὸς παρὰ
Λινδίοις. ὅθεν βοῦς μὲν ἀρότης Ἡρακλεῖ θύεται. κατάρχονται δὲ ἐπαρώμενοι, ὅσα οἶμαι
ὁ γεωργὸς τότε. χαίρει δὲ ὁ Ἡρακλῆς, καὶ Λινδίοις δίδωσι καταρωμένοις τἀγαθά.

ΑΒΔΗΡΟΥ ΤΑΦΑΙ.

Η τὰς ἵππους ὦ παῖ τὰς τοῦ Διομήδους, ἆθλον ἡγώμεθα τοῦ Ἡρακλέους, ἅσγε καὶ
ᾕρηκεν ἤδη, καὶ συντέτριφε τῷ ῥοπάλῳ. καὶ ἡ μὲν, κεῖται αὐτῶν. ἡ δὲ, ἀσπαίρει.
τὴν δὲ, ἀναπηδᾶν ἐρεῖς. ἡ δὲ, πίπτει. βάρβαροι ταῖς χαίταις, καὶ ἐς ὁπλὴν λά-
σιοι. καὶ ἄλλως, θηρία. φάτναι δὲ, ὡς ἀνάπλεω μελῶν ἀνθρωπείων, καὶ ὀστῶν εἰσιν. οἷς εἰς τὴν
ἱπποτροφίαν ταύτην, ὁ Διομήδης ἐχρῆτο. αὐτός τε ὁ ἱπποτρόφος, ὡς ἀγριώτερος ἰδεῖν, ἢ
αἱ ἵπποι, πρὸς αἷς πέπτωκεν. ἀλλὰ τουτονὶ τὸν ἆθλον, χαλεπώτερον χρὴ δοκεῖν, ἔρωτός
τε πρὸς πολλοῖς ἐπιτάττοντος αὐτῷ τῷ Ἡρακλεῖ, μόχθου τε ἐπ' αὐτὸν οὐ σμικροῦ ὄντος. τὸν
γὰρ Ἄβδηρον, ὁ Ἡρακλῆς ἡμίβρωτον φέρει, ἀποσπάσας τῶν ἵππων. ἐδαίσαντο δὲ αὐτὸν,
ἁπαλὸν ἔτι, καὶ πρὸ ἰφίτου νέον. τουτὶ δὲ ἔξεστι καὶ τοῖς λειψάνοις συμβαλέσθαι. καλὰ γὰρ
δὴ ἔτι ἐν τῇ λεοντῇ κεῖται. τὰ μὲν δὴ δάκρυα τὰ ἐπ' αὐτοῖς, καὶ εἰ δή τι περιεπτύξατο αὐ-
τῶν, ἢ ὀλοφυρόμενος εἶπε, καὶ τὸ βαρὺ τοῦ προσώπου, φῶμεν οἷον πένθει δεδόσθω. καὶ ἄλλῳ ἐρα-
στῇ, ἄλλο. ἐχέτω τι καὶ ἡ στήλη γέρας, ἐφεστηκυῖα καλῷ σήματι. ὁ δ' οὐχ ὅπερ οἱ πολλοὶ, πόλιν
τε τῷ Ἀβδήρῳ ἀνίστησιν, ἣν ἀπ' αὐτοῦ καλοῦμεν. καὶ ἀγὼν τῷ Ἀβδήρῳ κείσεται. ἀγωνιεῖ-
ται δ' ἐν αὐτῷ, πυγμὴν, καὶ παγκράτιον, καὶ πάλην, καὶ τὰ ἐναγώνια πάντα, πλὴν ἵππων.

ΞΕΝΙΑ.

μὲν ἐν τῷ οἰκίσκῳ λαγωὸς, δικτύου θήραμα. κάθηται δὲ οἷον τῶν σκελῶν, ὑποκι-
νῶν τοὺς προσθίους, καὶ ὑπεγείρων τὸ οὖς. ἀλλὰ καὶ βλέπει πάντῃ τῷ βλέμμα-
τι. βούλεται δὲ καὶ κατόπιν ὁρᾶν δι' ὑποψίαν, καὶ τὸ ἀεὶ πτώσειν. ὁ δ' ἐκκρεμάμενος
τῆς αὔου δρυὸς, ἀνερρηγὼς τε τὴν γαστέρα, καὶ διὰ τοῖν ποδοῖν ἐκδεδυκὼς, ὠκύτητα κατη-
γορεῖ τοῦ κυνός. ὃς ὑπὸ τῆς δρυὸς κάθηται, διαναπαύων ἑαυτὸν, καὶ δηλῶν μόνος ᾑρηκέ-
ναι τὰς πλησίον τοῦ λαγὼ νήττας. ἀρίθμει δὲ αὐτὰς, δέκα. καὶ τοὺς, ὅσαι περ αἱ νῆτται,
χῆνας, οὐδὲν δεῖ βλιμάζειν. ἀποτέτιλται γὰρ αὐτῶν τὸ περὶ τὰ στέρνα πᾶν, ἐκεῖ τοῖς
πλωτοῖς ὄρνισι πλεονεκτούσης τῆς πιμελῆς. εἰ δὲ καὶ ζυμίτας ἄρτους ἀγαπᾷς, ἢ ὀκτα-
βλώμους, ἐκεῖνοι πλησίον, ἐν βαθεῖ τῷ κανῷ. καὶ εἰ μὲν ὄψου τι χρῄζεις, αὐτοὺς ἔχεις. τοῦ τε
γὰρ μαράθρου μετέχουσι, καὶ τοῦ σελίνου, καὶ ἔτι τῆς μήκωνος, ἥπερ ἐστὶν ἥδυσμα τοῦ ὕ-
πνου. εἰ δὲ τραπέζης ἐρᾷς, τουτὶ ἐς ὀψοποιοὺς ἀναβάλλου. σὺ δὲ, σιτοῦ τὰ ἄπυρα. τί οὖν οὐ τὰς
δρυπέτεις ἁρπάζεις, ὧν ἐφ' ἑκατέρου κανοῦ σωρὸς οὗτος; οὐκ οἶσθ' ὅτι μικρὸν ὕστερον, οὐκέ-
θ' ὁμοίαις ἐντεύξῃ ταύταις, ἀλλὰ γυμναῖς ἤδη τῆς δρόσου; καὶ μηδὲ τραγημάτων ὑπερί-
δῃς, εἴ τι σοι μεσπίλου μέλει, καὶ Διὸς βαλάνων, ἃς τρέφει λειότατον φυτὸν, ἐν ὀξεῖ τῷ ἐλύτρῳ, καὶ
ἀτόπῳ εἰπεῖν. ἐρρέτω καὶ τὸ μέλι, τῆς τῶν ἰσχάδων συνθήκης παρούσης, παλάθης ταυτησὶ κα-
λουμένης, καὶ ἔτι ἂν εἴποις, οὕτως ἡδὺ πέμμα. περιαμπίσχει δὲ αὐτὴν οἰκεῖα, παρέχοντα τῇ
παλάθῃ τὴν ὥραν. οἶμαι τὴν γραφὴν ἀποφέρειν τὰ ξένια ταυτὶ, τῷ τοῦ ἀγροῦ δεσπότῃ.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/2

ὁ δὲ, λούεται τάχα, πραμνείους, ἢ θασίους βλέπων, ἐνὸν τῆς γλυκείας ζυγὸς ἐν τῇ τραπέ-
ζῃ πιεῖν· ὡς εἰς ἄστυ κατιὼν, ὄζοι στεμφύλου, καὶ ἀπραγμοσύνης, καὶ κατὰ τῶν ἀστυτρί-
βων ἐρύγοιτο.

ΑΘΗΝΑΣ ΓΟΝΑΙ·

οἱ

μὲν ἐκπεπληγμένοι θεοὶ, καὶ θεαὶ, προειρημένον αὐτοῖς, μηδὲ νύμφας ἀπεῖναι τοῦ
οὐρανοῦ, παρεῖναι δὲ αὐτοῖς ποταμοῖς, ὧν γίγνονται. φρίττουσι δὲ τὴν Ἀθηνᾶν, ἄρ-
τι τῆς τοῦ Διὸς κεφαλῆς ἐν ὅπλοις ἐκραγεῖσαν, Ἡφαίστου μηχαναῖς, ὡς ὁ πέλεκυς·
τὴν δὲ ὕλην τῆς πανοπλίας, οὐκ ἂν συμβάλοι τις· ὅσα γὰρ τῆς Ἴριδος χρώματα, πα-
ραλλαττούσης εἰς ἄλλοτε ἄλλο φῶς, τοσαῦτα καὶ τῶν ὅπλων. καὶ ὁ Ἥφαιστος ἀπορεῖν ἔοι-
κεν, ὅτῳ ποτὲ τὴν θεὸν προσαγάγηται. προσανάλωται γὰρ αὐτῷ τὸ δέλεαρ, ὑπὸ τοῦ
τὰ ὅπλα συνεκφῦναί οἱ. ὁ Ζεὺς δὲ, ἀσθμαίνει σὺν ἡδονῇ, καθάπερ οἱ μέγαν ἐπὶ μεγάλῳ
καρπῷ διαπονήσαντες ἆθλον. καὶ τὴν παῖδα ἐξιστορεῖ, φρονῶν τῷ τόκῳ. καὶ οὐδὲ τῆς
Ἥρας τι δεινὸν ἐνταῦθα· γέγηθε δὲ, ὥσπερ εἰ καὶ αὐτῆς ἐγένετο. καὶ θύουσιν ἤδη τῇ Ἀθηνᾷ
δῆμοι δύο ἐπὶ δυοῖν ἀκροπόλεων, Ἀθηναῖοι, καὶ Ῥόδιοι, γῇ, καὶ θαλάττῃ, καὶ ἄνθρωποι γη-
γενεῖς· οἱ μὲν, ἄπυρα ἱερὰ, καὶ ἀτελῆ· ὁ δὲ Ἀθήνῃσι δῆμος, πῦρ ἐκεῖ, καὶ κνίσσαν ἱερῶν. ὁ κα-
πνὸς δὲ, οἷον εὐώδης γέγραπται, καὶ μετὰ τῆς κνίσσης ἀναρρέων. ὅθεν ὡς παρὰ σοφωτέ-
ρους ἀφίκετο ἡ θεὸς, καὶ θύσαντας εὖ. Ῥοδίοις δὲ λέγεται χρυσὸς ἐξ οὐρανοῦ ῥεῦσαι, καὶ
διαπλῆσαι σφῶν τὰς οἰκίας, καὶ τοὺς στενωποὺς, νεφέλην εἰς αὐτοὺς ῥήξαντος τοῦ Διὸς,
ὅτι κἀκεῖνοι τῆς Ἀθηνᾶς ξυνῆκαν. ἐφέστηκε τῇ ἀκροπόλει καὶ ὁ δαίμων ὁ Πλοῦτος· γέγρα-
πται δὲ, πτηνὸς μὲν, ὡς ἐκ νεφῶν· χρυσοῦς δὲ, ἀπὸ τῆς ὕλης, ἐν ᾗ ἐφάνη· γέγραπται καὶ βλέ-
πων· ἐκ προνοίας γὰρ αὐτοῖς ἀφίκετο.

ΙΣΤΟΙ·

ἐ

εἰ τὸν τῆς Πηνελόπης ἱστὸν ᾄδεις, ἐντετυχηκὼς ἀγαθῇ γραφῇ, καὶ δοκεῖ σοι πάν-
τα ἱστοῦ ἔχειν, στήμοσί τε ἱκανῶς ἐντέταται, καὶ ἀνθακεῖται ὑπὸ τῶν μίτων,
καὶ μόνον οὐχ ὑποφθέγγεται ἡ κερκὶς, αὐτή τε ἡ Πηνελόπη, κλαίει δακρύοις,
οἷς τὴν χιόνα τήκει Ὅμηρος, καὶ ἀναλύει ἃ διύφηνεν, ὅρα καὶ τὴν ἀράχνην ὑφαίνουσαν ἐκ
γειτόνων, εἰ μὴ παρυφαίνει καὶ τὴν Πηνελόπην, καὶ τοὺς Σῆρας ἔτι. ὧν τὰ ὑπέρλεπτα, καὶ
μόλις ὁρατά. οἰκίας μὲν οὖν εὖ πραττούσης, προπύλαια ταῦτα. φήσεις αὐτὴν χηρεύειν
δεσποτῶν· αὐλὴ δὲ ἔρημος εἴσω παραφαίνεται. καὶ οὐδὲ οἱ κίονες αὐτὴν ἔτι ἐρείδουσιν
ὑπὸ τοῦ συνιζάνειν, καὶ καταρρεῖν, ἀλλ' ἔστιν οἰκητὸς ἀράχναις μόναις. φιλεῖ γὰρ τὸ ζῶ-
ον ἐν ἡσυχίᾳ διαπλέκειν. ὅρα καὶ τὰ μηρύματα· ἐπὶ ἀναπτύουσαι τὸ νῆμα, καθιεῖσαν ἐς τοὔ-
δαφος. δεικνύει δὲ αὐτὰς ὁ ζωγράφος, κατιούσας δι' αὐτοῦ, καὶ ἀναρριχωμένας, ἀεροπο-
τήτους κατὰ τὸν Ἡσίοδον, καὶ μετεώρους πέτεσθαι. καὶ οἰκίας δὲ προσυφαίνουσι ταῖς
γωνίαις· τὰς μὲν, εὐρείας. τὰς δὲ, κοίλας· τούτων αἱ μὲν εὐρεῖαι, χρησταὶ θέρει ζῆν. τὰς δὲ
κοίλας ὑφαίνουσιν, ἀγαθὸν ἐπὶ χειμῶνος. καλὰ μὲν οὖν καὶ ταῦτα τοῦ ζωγράφου.
τὸ γὰρ οὕτω γλίσχρως ἀράχνην τε αὐτὴν διαπονῆσαι, καὶ δεῖξαι κατὰ τὴν φύσιν, καὶ τὸ ἔρι-
ον αὐτῆς ὑπομόχθηρον γράψαι, καὶ ἄγριον, ἀγαθοῦ δημιουργοῦ, καὶ δεινοῦ τὴν ἀλήθειαν· ὁ δ' ἡ-
μῖν καὶ τὰ λεπτὰ διύφηνεν. ἰδοὺ τετράγωνος μὲν αὐτῇ μήρινθος περιβέβληται ταῖς γω-
νίαις, οἷον πεῖσμα τοῦ ἱστοῦ. περιῆπται δὲ τῇ μηρίνθῳ λεπτὸς ἱστὸς, πολλοὺς ἀποτετορνευ-
μένος τοὺς κύκλους· βρόχοι δὲ ἐκτενεῖς, ἀπὸ τοῦ πρώτου κύκλου μέχρι τοῦ σμικροτάτου δια-
πλέκονται, διαλείποντες ἀλλήλων, ὅσον οἱ κύκλοι. αἱ δὲ ἔριθοι, δι' αὐτῶν βαδίζουσι, τείνουσαι
τοὺς κεχαλασμένους τῶν μίτων. ἀλλὰ καὶ μισθὸν ἄρνυνται τοῦ ὑφαίνειν, καὶ σιτοῦνται τὰς μυί-
ας, ἐπειδὰν τοῖς ἱστοῖς ἐμπλακῶσιν. ὅθεν οὐδὲ τὴν θήραν αὐτῶν προδιῆλθεν ὁ ζωγράφος.
ἡ μὲν, γὰρ ἔχεται τοῦ ποδός. ἡ δὲ, ἄκρου τοῦ πτεροῦ. ἡ δὲ, ἐσθίεται τῆς κεφαλῆς· ἀσπαίρουσι
δὲ πειρώμεναι διαφυγεῖν, ὅμως οὐ ταράττουσιν, οὐδὲ διαλύουσι τὸν ἱστόν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ·

τ

οὓς μὲν ἀμφὶ Τυδέα, καὶ Καπανέα, καὶ εἰ δή τις Ἱππομέδων, καὶ Παρθενοπαῖος,
ἐνταῦθα Ἀθηναῖοι θάψουσιν, ἀγῶνα ἀράμενοι τὸν ὑπὲρ τῶν σωμάτων. Πολυνείκην
δὲ τὸν Οἰδίποδος, Ἀντιγόνη ἡ ἀδελφὴ θάπτει, νύκτωρ ἐκφοιτήσασα τοῦ τείχους, καί-
τοι κεκηρυγμένον ἐπ' αὐτῷ, μὴ θάπτειν αὐτὸν, μηδὲ ἐνοικεῖν τῇ γῇ, ἣν ἐδουλοῦτο. τὰ μὲν δὴ ἐν
τῷ πεδίῳ, νεκροὶ ἐπὶ νεκροῖς, καὶ ἵπποι ὡς ἔπεσον, καὶ τὰ ὅπλα, ὡς ἀπερρύη τῶν ἀνδρῶν, λύ-
θρου τε οὗτος ὁ πηλὸς, ᾧ φασι τὴν Ἐνυὼ χαίρειν. ὑπὸ δὲ τῷ τείχει, τὰ μὲν τῶν ἄλλων λοχαγῶν.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/2

σώματα, μεγάλοι τέ εἰσι, καὶ ὑπερβεβηκότες ἀνθρώπων. Καπανεὺς δὲ, γίγαντι εἴκασται. πρὸς γὰρ τῷ μεγέθει, βέβληται ὑπὸ τοῦ Διὸς, καὶ ἐπιτύφεται. τὸν Πολυνείκην δὲ, ἡ Ἀντιγόνη μέγαν, καὶ κατ᾽ ἐκείνους ὄντα, καὶ ἀνῄρηται τὸν νεκρὸν, καὶ θάπτει πρὸς τῷ τοῦ Ἐτεοκλέους σήματι, διαλλάττειν ἡγουμένη τοὺς ἀδελφοὺς, ὡς λοιπόν ἐστι. τί φήσομεν ὦ παῖ, τὴν σοφίαν τῆς γραφῆς; σελήνη μὲν γὰρ προσβάλλει φῶς, οὔπω πιστὸν ὀφθαλμοῖς. μεστὴ δὲ ἐκπλήξεως ἡ κόρη, θρηνεῖν ὥρμηκε, περιβάλλουσα τὸν ἀδελφὸν ἐρρωμένοις τοῖς πήχεσι. κρατεῖ δὲ ὅμως τοῦ θρήνου, δεδοικυῖά που τὰ τῶν φυλάκων ὦτα, περιαθρεῖν τε βουλομένη πάντα τὰ πέριξ. ὅμως ἐς τὸν ἀδελφὸν βλέπει, τὸ γόνυ ἐς τὴν γῆν κάμπτουσα. τὸ δὲ τῆς ῥοιᾶς ἔρνος, αὐτοφυὲς ὦ παῖ. λέγεται γοῦν δὴ κηπεῦσαι αὐτὸ ἐριννύας ἐπὶ τῷ τάφῳ. κἂν τοῦ καρποῦ παίσῃς, αἷμα ἐκδίδωσι νῦν ἔτι. θαῦμα καὶ τὸ πῦρ τὸ ἐπὶ τοῖς ἐναγίσμασιν. οὐ γὰρ ξυμβάλλει ἑαυτῷ, οὐδὲ ξυγκεραννύει τὴν φλόγα. τὸ ἐντεῦθεν δὲ, ἄλλῃ καὶ ἄλλῃ τέτραπται, καὶ τὸ ἄμικτον δηλοῖ τοῦ τάφου.

ΕΥΑΔΝΗ.

ή

πυρὰ, καὶ τὰ ἐς αὐτὴν ἐσφαγμένα, καὶ ὁ ἀποκείμενος ἐπὶ τῇ πυρᾷ, μείζων ἢ ἀνθρώπου δόξαι νεκρὸς, ἡ γυνή τε, ἡ σφοδρὸν οὕτω πήδημα ἐς τὸ πῦρ ἄρχουσα, ἐπὶ τοιοῖσδε ὦ παῖ γέγραπται. τὸν Καπανέα οἱ προσήκοντες θάπτουσιν ἐν τῷ Ἄργει. ἀπέθανε δὲ ὑπ᾽ αὐτοῦ τοῦ Διὸς ἐν Θήβαις, ἐπιβεβηκὼς ἤδη τοῦ τείχους. ποιητῶν γάρ που ἤκουσας, ὡς κομπάσας τι ἐς τὸν Δία, κεραυνῷ ἐβλήθη. καὶ πρὶν ἐς τὴν γῆν πεσεῖν, ἀπέθανεν. ὅτε δὴ καὶ οἱ λοχαγοὶ, καὶ οἱ λοιποὶ, ἐπὶ τῇ Καδμείᾳ ἔπεσον, νικησάντων Ἀθηναίων ταφῆναι σφᾶς, πρόκειται ὁ Καπανεὺς, τὰ μὲν ἄλλα ἔχων, ὥσπερ Τυδεὺς, καὶ Ἱππομέδων, καὶ οἱ λοιποί. τουτὶ δὲ ὑπὲρ πάντας λοχαγούς τε, καὶ βασιλέας. Εὐάδνη γοῦν δὴ ἡ γυνὴ, ἀποθανεῖν ἐπ᾽ αὐτῷ ὥρμηκεν, οὔτε ξίφος τι ἐπὶ τὴν δέρην ἕλκουσα, οὔτε βρόχου τινὸς ἑαυτὴν ἀπαρτῶσα, οἷα ἠπαίσαν τὸ γυναικῶν ἐπ᾽ ἀνδράσιν, ἀλλ᾽ ἐς αὐτὸ τὸ πῦρ ἵεται, οὔπω τὸν ἄνδρα ἔχειν ἡγουμένη, εἰ μὴ καὶ αὐτὴν ἔχοι. τὸ μὲν δὴ ἐντάφιον τῷ Καπανεῖ, τοιοῦτον. ἡ δὲ γυνὴ, καθάπερ οἱ ἐς τὰ ἱερὰ στεφανοῦσί τε, καὶ χρυσὸν ἐξασκοῦντες, ὡς φαιδρὰ θύοιτο, καὶ ἐς χάριν τοῖς θεοῖς, οὕτως ἑαυτὴν στείλασα, καὶ οὐδὲ ἐλεεινὸν βλέπουσα, πηδᾷ ἐς τὸ πῦρ, καλοῦσα οἶμαι τὸν ἄνδρα. καὶ γὰρ βοώσῃ ἔοικε. δοκεῖ δ᾽ αὖ μοι καὶ τὴν κεφαλὴν ὑποσχεῖν τῷ σκηπτῷ ὑπὲρ τοῦ Καπανέως. οἱ δὲ ἔρωτες ἑαυτῶν οἱ ποιούμενοι τὸ ἔργον, τὴν πυρὰν ἀπὸ τῶν λαμπαδίων ἅπτουσι. καὶ τὸ πῦρ οὔ φασι χραίνειν, ἀλλ᾽ ἡδίονί τε, καὶ καθαρωτέρῳ χρήσασθαι, θάψαντας αὐτῷ τοὺς καλῶς χρησαμένους τῷ ἔρωτι.

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ.

ἐ

λλην ἐν βαρβάροις, ἀνὴρ οὐκ ἐν ἀνδράσιν ἀπολωλόσι, καὶ τρυφῶσιν, Ἀττικῶς μάλα ἔχων τοῦ τρίβωνος, ἀγορεύει σοφόν οἶμαί τι, μεταποιῶν αὐτοὺς, καὶ μεθιστὰς τοῦ θρύπτεσθαι. Μῆδοι ταῦτα, καὶ Βαβυλὼν μέση. καὶ τὸ σημεῖον τὸ βασίλειον, ὁ χρυσοῦς ἐπὶ τῆς πέλτης ἀετός. καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου στικτὸς, οἷον ταώς. οὐκ ἀξιοῖ ἐπαινεῖσθαι ὁ ζωγράφος, εἰ τιάραν καλῶς μεμίμηται, καὶ καλάσιριν, ἢ κάνδυν, ἢ θηρίων τερατώδεις μορφὰς, οἷα ποικίλλουσι βάρβαροι. ἀλλ᾽ ἐπαινείσθω μὲν ἐπὶ τῷ χρυσῷ, γράφων αὐτὸν, εὐήτριον, καὶ σώζοντα, ὃ ἠνάγκασται. καὶ νὴ Δία ἐπὶ τῷ τῶν εὐνούχων εἴδει. καὶ ἡ αὐλὴ, χρυσῆ ἔστω. δοκεῖ γὰρ μὴ γεγράφθαι. γέγραπται γὰρ, οἷα ᾠκοδομῆσθαι. λιβανωτοῦ τε, καὶ σμύρνης αἰσθανόμεθα. τὰς γὰρ τῶν ἀέρων ἐλευθερίας, οὕτω παραφθείρουσιν οἱ βάρβαροι. καὶ δορυφόρος ἄλλος ἄλλῳ διαλεγέσθω περὶ τοῦ Ἕλληνος, ἐκπληττόμενοι αὐτὸν κατά δή τινα συνέσιν μεγάλων αὐτοῦ ἔργων. Θεμιστοκλέα γοῦν οἶμαι ἀκηκοὼς τὸν τοῦ Νεοκλέους Ἀθήνηθεν ἐς Βαβυλῶνα ἥκειν, μετὰ τὴν Σαλαμῖνα τὴν θείαν, ἀποροῦντα ὅποι σωθήσεταί ποτε τῆς Ἑλλάδος, καὶ διαλέγεσθαι βασιλεῖ, περὶ ὧν στρατηγοῦντος αὐτοῦ, ὁ Ξέρξης ὤνατο. ἐκπλήττει δὲ αὐτὸν οὐδὲν τῶν Μηδικῶν, ἀλλὰ τεθάρσηκεν, οἷον καθεστὼς ἐπὶ τοῦ λίθου. καὶ ἡ φωνὴ, οὐκ ἀπὸ τοῦ ἡμεδαποῦ τρόπου, μηδίζων ὁ Θεμιστοκλῆς. ἐξεπόνησε γοῦν ἐκεῖ τοῦτο. εἰ δ᾽ ἀπιστεῖς, ὅρα τοὺς ἀκούοντας, ὡς εὐξύνετον ἐπισημαίνουσι τοῖς ὄμμασιν. ὅρα καὶ τὸν Θεμιστοκλέα, τὴν μὲν τοῦ προσώπου στάσιν, παραπλήσιον τοῖς λέγουσι, πεπλανημένον δὲ τὴν τῶν ὀφθαλμῶν ἔννοιαν ὑπὸ τοῦ λέγειν ὡς μετέμαθεν.

ΠΑΛΑΙΣΤΡΑ.

ὁ

μὲν χῶρος, Ἀρκαδία. καὶ τὸ κάλλιστον Ἀρκαδίας, καὶ ᾧ μάλιστα ὁ Ζεὺς χαίρει, Ὀλυμπίαν αὐτὸ ὀνομάζομεν. ἆθλον δὲ, οὔπω πάλης, οὐδὲ τοῦ παλαίειν ἔρως, ἀλλ᾽ ἔσται. Παλαίστρα γὰρ ἡ Ἑρμοῦ, ἡβῶσα νῦν ἐν Ἀρκαδίᾳ, πάλην εὕρηκε. καὶ ἡ γῆ χαίρει πως ἐπὶ τῷ εὑρήματι, ἐπειδὴ σίδηρος μὲν πολεμιστήριος, ἔνσπονδος ἀποκείσεται τοῖς ἀνθρώποις.

στάδια

στάδια δὲ ἡλίῳ στρατοπέδων δόξει. καὶ ἀγωνιοῦνται γυμνοί. τὰ μὲν δὴ παλαίσματα, παιδία. ταυτὶ γὰρ ἀγέρωχα σκιρτᾷ περὶ τὴν παλαίστραν, ἄλλο ἐπ' ἄλλῳ ἐς αὐτὴν λυγίζοντα. εἴη δ' ἂν γηγενῆ. φυσὶ γὰρ ὑπ' ἀνδρίας ἡ κόρη, μήτ' ἂν γήμασθαί τῳ ἑκοῦσα, μήτ' ἂν τεκεῖν. διαπέφυκε δὲ ἀπ' ἀλλήλων τὰ παλαίσματα. κράτιστον γὰρ τὸ ξυνημμένον τῇ πάλῃ. τὸ δὲ εἶδος τῆς παλαίστρας, εἰ μὲν ἐφήβῳ εἰκάζοιτο, κόρη ἔσται. εἰ δὲ ἐς κόρην λαμβάνοιτο, ἔφηβος δόξει. κόμη τε γὰρ, ὅση μηδ' ἀναπλέκεσθαι. ὄμμα τε ἀμφοτέρῳ τῷ ἤθει. καὶ ὀφρὺς, οἵα καὶ ἐρώντων ὑπερορᾶν, καὶ παλαιόντων. φησὶ γὰρ πρὸς ἄμφω τὰ ἔθνη ἐρρῶσθαι. μαζῶν τε οὐδ' ἂν παλαίοντα θίγοι τινά. τοσοῦτον αὐτῇ περιεῖναι τῆς τέχνης. καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ μαζοὶ, μικρὰ τῆς ὁρμῆς παραφαίνουσιν, ὥσπερ ἐν μειρακίῳ ἁπαλῷ. θῆλύ τε ἐπαινεῖ οὐδέν. ὅθεν οὐδὲ λευκώλενος θέλει εἶναι, οὐδὲ τὰς δρύας ἐπαινεῖν ἔοικεν, ὅτι λευκαίνουσιν ἑαυτὰς ἐν ταῖς σκιαῖς, ἀλλὰ τὸν ἥλιον, ἅτε κοίλην Ἀρκαδίαν οἰκοῦσα, αἰτεῖ χρῶμα. ὁ δ' οἷ αἶθός τι ἐπάγει αὐτὸ, καὶ φοινίττει τὴν κόρην, μετρία τῇ ἰδῇ. καθῆσθαι δὲ ὦ παῖ τὴν κόρην, πάνσοφόν τι τοῦ ζωγράφου. πλεῖσται γὰρ τοῖς καθημένοις αἱ σκιαί. καὶ τὸ καθῆσθαι αὐτῆς, ἱκανῶς εὔσχημον. πρέπει δὲ ταύτῃ καὶ ὁ θαλλὸς τῆς ἐλαίας, ἐν γυμνῷ τῷ κόλπῳ. ἀσπάζεται δέ που τὸ φυτὸν τοῦτο ἡ Παλαίστρα, ἐπειδὴ πάλῃ τε ἀρήγει, καὶ χαίρουσιν ἐπ' αὐτῷ πάνυ ἄνθρωποι.

ΔΩΔΩΝΗ.

ἡ μὲν χρυσῆ πέλεια, ἔτι ἐπὶ τῆς δρυὸς, ἐν λογίοις ἡ σοφή. καὶ χρησμοὶ, οὓς ἐκ Διὸς ἀναφθέγγεται. κεῖται δ' οὗτος ὁ πέλεκυς, ὃν μεθῆκεν Ἑλλὸς ὁ δρυτόμος. ἀφ' οὗ κατὰ Δωδώνην οἱ Ἑλλοί. στέμματα δ' ἀνῆπται τῆς δρυὸς, ἐπειδὴ καθάπερ ὁ Πυθοῖ τρίπους, χρησμοὺς ἐκφέρει. φοιτᾷ δ' ὁ μὲν, ἐρέσθαι τι αὐτήν. ὁ δὲ, θύσων. καὶ χορὸς ἐκ Θηβῶν οὗτος, περιεστᾶσι τὴν δρῦν, οἰκειούμενοι τὴν σοφίαν τῆς δρυὸς οἶμαι, τῷ τὴν χρυσῆν ὄρνιν ἐκεῖ παλευθῆναι. οἱ δ' ὑποφῆται τοῦ Διὸς, οὓς ἀνιπτόποδάς τε, καὶ χαμαιεύνας ἔγνω Ὅμηρος, αὐτοσχέδιοί τινές εἰσι, καὶ οὔπω κατεσκευασμένοι τὸν βίον. φασὶ δὲ μηδ' ἂν κατασκευάσασθαι. τὸν γὰρ Δία χαίρειν σφίσιν, ἐπειδὴ ἀσπάζονται τὸ αὐτόθεν. ἱερεῖς γὰρ οὗτοι. καὶ ὁ μὲν, τοῦ στέψαι κύριος. ὁ δὲ, τοῦ κατεύξασθαι. ᾧ δὲ, τὰ πόπανα χρὴ ποιεῖν. τῷ δὲ, τὰς οὐλὰς, καὶ κανᾶ. ὁ δὲ, θύει τι. ὁ δ' οὐ παρήσει ἑτέρῳ δεῖραι τὸ ἱερεῖον. ἐνταῦθα δὲ, ἱέρειαι Δωδωνίδες, ἐν στρυφνῷ τε, καὶ ἱερῷ τῷ εἴδει. ἐοίκασι γὰρ θυμιαμάτων τε ἀναπνεῖν, καὶ σπονδῶν. καὶ τὸ χωρίον δὲ αὐτὸ, θυῶδες ὦ παῖ γέγραπται, καὶ ὀμφῆς μεστόν. χαλκῆ τε ἠχὼ ἐν αὐτῷ τετίμηται, ἣν οἶμαι ὁρᾷς ἐπιβάλλουσαν τὴν χεῖρα τῷ στόματι, ἐπειδὴ χαλκεῖον ἀνέκειτο τῷ Διῒ κατὰ Δωδώνην, ἠχοῦν ἐς πολὺ τῆς ἡμέρας, καὶ μέχρι λάβοιτό τις αὐτοῦ, μὴ σιωπῶν.

ΩΡΑΙ.

Τὸ μὲν ἐπὶ ταῖς ὥραις εἶναι τὰς τοῦ οὐρανοῦ πύλας, Ὁμήρῳ ἀφῶμεν εἰδέναι, καὶ ἔχειν. εἰκὸς γάρ που αὐτὸν ξυγγενέσθαι ταῖς ὥραις, ὅτε τὸν αἰθέρα ἔλαχε. τουτὶ δὲ τὸ σπουδαζόμενον ὑπὸ τῆς γραφῆς, καὶ ἄλλῳ ξυμβαλεῖν ῥᾴδιον. αἱ γὰρ δὴ ὧραι αὐτοῖς εἴδεσιν ἐς τὴν γῆν ἀφικόμεναι, ξυνάπτουσαι τὰς χεῖρας, ἐνιαυτὸν οἶμαι ἑλίττουσι. καὶ ἡ γῆ σοφὴ οὖσα, εὐφορεῖ αὐταῖς τὰ ἐνιαυτοῦ πάντα. μὴ πατεῖτε τὴν ὑάκινθον, ἢ τὰ ῥόδα, οὐκ ἐρῶ πρὸς τὰς ἠρινάς. ὑπὸ γὰρ τοῦ πατεῖσθαι, ἥδιω φαίνεται. καὶ αὐτῶν τι τῶν ὡρῶν, ἥδιον πνεῖ. καὶ μὴ ἐμβαίνετε ἁπαλαῖς ταῖς ἀρούραις, οὐκ ἐρῶ πρὸς τὰς χειμερίους σφῶν. τὸ γὰρ πατεῖσθαι αὐτὰς ὑπὸ τῶν ὡρῶν, ποιήσει ἄσταχυν. αἱ ξανθαὶ δὲ αὗται, βαίνουσιν ἐπὶ τῆς τῶν ἀσταχύων κόμης, οὐ μὴν ὡς κλάσαι, ἢ κάμψαι. ἀλλ' εἰσὶν οὕτω τοι ἐλαφραὶ, ὡς μηδὲ ἐπιμύειν τῷ λῄῳ. χάριεν ὑμῶν ὦ ἄμπελοι, τὸ λαβέσθαι τῶν ὀπωρινῶν ἐθέλειν. ἐρᾶτε γάρ που τῶν ὡρῶν, ὅτι ὑμᾶς ἐργάζονται καλὰς, καὶ ἡδυοίνους. ταῦτα μὲν οὖν, οἷον γεωργίαι τῆς γραφῆς, αὗται δ' αἱ ὧραι, μάλα ἡδεῖαι, καὶ δαιμονίου τέχνης. οἷον μὲν γὰρ αὐτῶν τὸ ᾄδειν, οἵα δὲ ἡ δίνη τοῦ κύκλου, καὶ τὸ κατόπιν ἡμᾶς μηδεμιᾶς φαίνεσθαι, ὑπὸ τοῦ πάσας οἷον ὀρχεῖσθαι. βραχίων δὲ ἄνω, καὶ ἐλευθερία ἀφέτου κόμης, καὶ παρειὰ θέρμη ὑπὸ τοῦ δρόμου, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ συγχορεύοντες, τάχα τι καὶ μυθολογῆσαι συγχωροῦσιν ὑπὲρ τοῦ ζωγράφου. δοκεῖ γάρ μοι χορευούσαις ταῖς ὥραις ἐντυχὼν, σεισθῆναι ὑπ' αὐτῶν ἐς τὴν τέχνην, ἴσως αἰνιττομένων τῶν θεῶν, ὅτι χρὴ σὺν ὥρᾳ γράφειν.

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ ΕΙΚΟΝΩΝ ΠΡΩΤΟΝ.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

μ

Μὴ ἀφαιρώμεθα ταῖς τέχναις τὸ ἀεὶ σώζεσθαι, δυσαντίβλεπτον ἡγούμενοι τὸ πρεσβύτερον. μηδ᾽ εἴ τῳ τῶν παλαιοτέρων προείληπται, τοῦτο ζηλοῦν κατὰ δύναμιν φειδώμεθα σχήματι εὐπρεπεῖ, τὸ ῥᾴθυμον ὑποκοριζόμενοι, ἀλλ᾽ ἐπιβαλώμεθα τῷ φθάσαντι· τυχόντες μὲν σκοποῦ, ἀξίως λόγου πράξομεν· εἰ δέ πη καὶ σφαλῆναι ξυμβαίη, τὸ γοῦν ἐπαινοῦντα φαίνεσθαι, ζηλοῦν τὰ εὖ ἔχοντα ἑαυτοῖς δώσομεν· τί δή μοι ταυτὶ προανακέκρουσται; ἐσπούδασταί τις γραφικῶν ἔργων ἔκφρασις τοὐμῷ ὁμωνύμῳ, καὶ μητροπάτορι, λίαν ἀττικῶς τῆς γλώττης ἔχουσα, ξὺν ὥρᾳ τε προηγμένη, καὶ τόνῳ· ταύτης κατ᾽ ἴχνη χωρῆσαι θελήσαντες, ἀνάγκην ἔχομεν πρὸ τῆς ὅλης ἐπιβολῆς, καὶ περὶ ζωγραφίας τινὰ διελθεῖν, ὡς ἂν καὶ ὁ λόγος ἔχῃ τὴν οἰκείαν ὕλην ἐφαρμόττουσαν τοῖς ὑποκειμένοις ζωγραφίας ἄριστον. καὶ οὐκ ἔστι σμικρὸν τὸ ἐπιτήδευμα· χρὴ γὰρ τὸν ὀρθῶς προστατεύσοντα τῆς τέχνης, φύσιν τε ἀνθρωπείαν εὖ διεσκέφθαι, καὶ ἱκανὸν εἶναι γνωματεῦσαι ἠθῶν σύμβολα, καὶ σιωπώντων. καὶ τί μὲν, ἐν παρειῶν καταστάσει, τί δὲ, ἐν ὀφθαλμῶν κράσει, τί δὲ, ἐν ὀφρύων ἤθει κεῖται· καὶ ξυνελόντι εἰπεῖν, ὁπόσα ἐς γνώμην τείνει. τούτων δὲ ἱκανῶς ἔχων ξυναιρήσει πάντα, καὶ ἄριστα ὑποκρινεῖται ἡ χεὶρ τὸ ἑκάστου δρᾶμα, μεμηνότα εἰ τύχοι, ἢ ὀργιζόμενον, ἢ ἔννουν, ἢ χαίροντα, ἢ ὁρμητὴν, ἢ ἐρῶντα· καὶ καθάπαξ τὸ ἁρμόδιον ἐφ᾽ ἑκάστῳ γράψει. ἡδεῖα δὲ καὶ ἡ ἐν αὐτῷ ἀπάτη, καὶ οὐδὲν ὄνειδος φέρουσα· τὸ γὰρ τοῖς οὐκ οὖσιν ὡς οὖσι προσεστάναι, καὶ ἄγεσθαι ὑπ᾽ αὐτῶν ὡς εἶναι νομίζειν, ἀφ᾽ οὗ βλάβος οὐδὲν, πῶς οὐ ψυχαγωγῆσαι ἱκανὸν, καὶ αἰτίας ἐκτός; δοκοῦσι δέ μοι παλαιοί τε, καὶ σοφοὶ ἄνδρες, πολλὰ ὑπὲρ ξυμμετρίας τῆς ἐν γραφικῇ γράψαι. οἷον, νόμους τιθέντες τῆς ἑκάστου τῶν μελῶν ἀναλογίας, ὡς οὐκ ἐνὸν τῆς κατ᾽ ἔννοιαν κινήσεως ἐπιχειρεῖν ἄριστα, μὴ εἴσω τοῦ ἐκ φύσεως μέτρου τῆς ἁρμονίας ἡκούσης· τὸ γὰρ ἔκφυλον, καὶ ἔξω μέτρου, οὐκ ἀποδέχεσθαι φύσει, ὀρθῶς ἐχούσης κίνησιν. σκοποῦντι δὲ, καὶ ξυγγένειάν τινα πρὸς ποιητικὴν ἔχειν ἡ τέχνη εὑρίσκεται, καὶ κοινή τις ἀμφοῖν εἶναι φαντασία. θεῶν τε γὰρ παρουσίαν οἱ ποιηταὶ ἐς τὴν ἑαυτῶν σκηνὴν ἐσάγονται, καὶ πάντα ὅσα ὄγκου, καὶ σεμνότητος, καὶ ψυχαγωγίας ἔχεται. γραφή τε ὁμοίως, ἃ λέγειν οἱ ποιηταὶ ἔχουσι, ταῦτ᾽ ἐν τῷ γράμματι σημαίνουσα. καὶ τί χρὴ λέγειν περὶ τῶν ἀκριβῶς εἰρημένων πολλοῖς, ἢ πλείονα λέγοντα δοκεῖν ἐς ἐγκώμια καθίστασθαι τοῦ πράγματος; ἀρκεῖ γὰρ καὶ ταῦτα δεικνύναι τὸ σπουδαζόμενον ἡμῖν, ὡς οὐκ ἀποβεβλήσεταί ποι, ἢ κομιδῇ σμικρά. γράμμασι δὲ προστυχὼν χειρὸς ἀστείας, ἐν οἷς ἀρχαῖαι πράξεις οὐκ ἀμούσως ἐγράφησαν, οὐκ ἠξίωσα σιωπῇ παρελθεῖν αὐτά. ἀλλ᾽ ἵνα μὴ ἐφ᾽ ἑνὸς τὸ γράμμα χωροίη, ἔστω τὶς ὑποκείμενος, πρὸς ὃν χρὴ τὰ καθ᾽ ἕκαστα διαρθροῦν, ἵν᾽ οὕτω καὶ ὁ λόγος τὸ ἁρμόττον ἔχῃ.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΕΝ ΣΚΥΡΩΙ.

η

Κομῶσα τῇ χλόῃ ἡρωΐνη, ὁρᾷς γάρ που τὴν ὑπὸ τῷ ὄρει, στιφρὰν τὸ εἶδος, καὶ ἐσταλμένην κυανῷ, Σκῦρος ὦ παῖ νῆσος, ἣν ὁ θεῖος Σοφοκλῆς ἀνεμώδεα καλεῖ. ἔστι δ᾽ αὐτῇ καὶ πτόρθος ἐλαίας, καὶ ἀμπέλου κλῆμα ἐν τοῖν χεροῖν. ὁ δ᾽ ὑπὸ τοῖς πρόποσι τοῦ ὄρους πύργος, παρθενεύονται ἐνταῦθα αἱ τοῦ Λυκομήδους κόραι, ξὺν τῇ δοκούσῃ τῆς Θέτιδος ἥκειν. τὸ γάρ τοι μοιρῶν ἐπὶ τῷ παιδὶ δόγμα τῆς παιδὸς Νηρέως ἡ Θέτις μαθοῦσα, καὶ ὡς ἐπ᾽ ἄμφω πεπρωμένον αὐτῷ εἴη, ἢ ζῆν ἀκλεῶς, ἢ εὐκλεᾶ γινόμενον, τάχιστα τελευτᾶν, ἀπόθετος αὐτῇ ὁ παῖς ξὺν ταῖς Λυκομήδους θυγατράσιν ἐν Σκύρῳ κρύπτεται, κόρη μὲν εἶναι δοκῶν ταῖς ἄλλαις, μίαν δὲ αὐτῶν τὴν πρεσβυτάτην ξὺν ἀπορρήτῳ γνοὺς ἔρωτι· καὶ προϊών γε ἐς τόκου ὥραν, ὁ χρόνος τὸν Πύρρον ἐκδώσει. ἀλλ᾽ οὐκ ἐνταῦθα ταῦτα. λειμὼν δὲ πρὸ τοῦ πύργου, ἐπιτήδειος γὰρ ὁ χῶρος τῆς νήσου, κόραις ἀνθῶν ἀφθονίαν δοῦναι. καὶ ὁρᾷς γε ὡς ἄλλη ἀλλαχόσε ἀποσκιδνάμεναι τὰ ἄνθη, ἀγείρουσι. κάλλος μὲν οὖν ἀμήχανον ἁπασῶν. ἀλλ᾽ αἱ μὲν ἀτεχνῶς ἐς θήλειαν ὥραν ἀποκλίνουσι, βολαῖς τε ὀφθαλμῶν ἀπαλὰ ἐκβλεπούσαις, καὶ παρειὰς ἄνθει, καὶ τῇ πρὸς ἕκαστα ὁρμῇ εὖ μάλα τὸ θῆλυ ἐλέγχουσαι. ἡδίον δὲ ἡ ἀναχαιτίζουσα τὴν κόμην, καὶ βλοσυρὰ σὺν ἁβρότητι, αὐτίκα μάλα διελεγχθήσεται τὴν φύσιν. καὶ τὸ ξὺν ἀνάγκῃ ἐπίπλαστον ἐκδῦσα, τὸν Ἀχιλλέα ἐκδείξει. λόγου γὰρ ἐς τοὺς Ἕλληνας ἐμπεσόντος τοῦ τῆς Θέτιδος ἀπορρήτου, στέλλεται Διομήδης ξὺν Ὀδυσσεῖ ἐπὶ τὴν Σκῦρον, διελέγξοντες ὅπη ταῦτα ἔχει. ὁρᾷς δὲ ἄμφω, τὸν μὲν, καὶ βεβυθισμένον τὴν τῶν ὀφθαλμῶν ἀκτῖνα διὰ πανουργίαν οἶμαι, καὶ τὸ διαρθρεῖν τι ἀεί. ὁ δὲ τοῦ Τυδέως, ἔμφρων μὲν, ἑτοῖμος δὲ τὴν γνώμην, καὶ τὸ δραστήριον προτείνων. κατόπιν δὲ αὐτῶν καὶ ὁ τῇ σάλπιγγι σημαίνων. τί δὴ βούλεται, καὶ τί τὸ ἦθος τῆς γραφῆς; σοφὸς ὢν Ὀδυσσεὺς, καὶ ἱκανὸς τῶν ἀδήλων θηρατὴς

πρὸς

πρὸς τὸν τῶν θηρωμένων ἔλεγχον μηχανᾶται τανῦν. ῥίψασ γὰρ ἐς τὸν λειμῶνα ταλά-
ρους τε, καὶ ὅσα παισὶ κόραις ἐς παιδιὰν εὐπρεπῆ, καὶ πανοπλίαν, αἱ μὲν οὖν Λυκομή-
δους, ἐς τὸ οἰκεῖον χωροῦσιν. ὁ δὲ τοῦ Πηλέως, ταλαρίσι μὲν, καὶ κερκίσι χαίρειν λέγει, πα-
ραλιπὼν αὐτὰ ταῖς κόραις ἤδη. ἐς δὲ τὴν πανοπλίαν ὁρμήσας, γυμνοῦται τὸ ἐντεῦθεν
θαι. ὁ δὲ Πύῤῥος, οὐκ ἄγροικος ἔτι, οὐδὲ ἐν αὐχμῷ Φρυγῶν, οἷα βουκόλων νεανιεύμα-
τα, ἀλλ' ἤδη στρατιώτης, ἕστηκε μὲν, ἀκοντίῳ ἐπερείσας ἑαυτὸν, καὶ ἀποβλέπων ἐς τὴν ναῦν.
ἐσθὴς δὲ αὐτῷ φοινικὶς ἐξ ὤμου ἄκρου ἐς τὴν ἀριστερὰν ἀνειλημμένην χεῖρα, καὶ λευκὸς
ὑπὲρ γόνυ χιτών. τὸ δὲ ὄμμα αὐτῷ, γοργὸν μὲν, οὐκ ἐν ὁρμῇ δὲ, ἀλλ' ἐν ἀναβολαῖς ἔτι. καὶ τῷ
ἀγάλλεσθαι τῇ στιβῇ τι, ἡ γνώμη τῶν ἐν Ἰλίῳ μικρὸν ὕστερον. ἡ κόμη νῦν μὲν ἡσυχάζοντος, ἐπι-
κρέμαται τῷ μετώπῳ. ὁρμήσαντος δὲ αὐτὰ κινήσειεν, συναπονεύουσα ταῖς τοῦ θυμοῦ κι-
νήσεσιν. οὐδὲ ἀνασκιρτῶσαι αἴετον αἶγες, καὶ τὰ ἀτακτοῦντα βουκόλια, καὶ ἡ ἐν μέσοις
ἐῤῥιμμένη κορύνη σὺν καλαύροπι, τοιοῦδε ὦ παῖ λόγου ἔχεται. ἀχθόμενος τῇ μητρὶ, καὶ
τῷ πάππῳ τῆς ἐν τῇ νήσῳ ἕδρας, ἐπειδὴ ἐπ' Ἀχιλλεῖ τεθνεῶτι δείσαντες περὶ τῷ παι-
δὶ, ἀπόμοτον ἐποιήσαντο τὴν τοῦ Πύῤῥου ἔξοδον, αἰπολίοις τε, καὶ βουσὶν ἑαυτὸν ἐφίστη-
σιν, ἀπαυχενίζων τοὺς ἀτιμάζοντας τὴν ἀγέλην ταύρους, οἳ δὴ πρὸς τῷ ἐν δεξιᾷ ἐνδεί-
κνυνται ὄρει. λογίου δὲ ἐς τοὺς Ἕλληνας ἐμπεσόντος, ὡς οὐκ ἄλλῳ τῳ ἁλωτὸς ἔσοιτο ἡ Τροία,
πλὴν τοῖς Αἰακίδαις, πέμπεται ὁ Φοῖνιξ ἐς Σκῦρον ἀνάξων τὸν παῖδα. καὶ καθορμισά-
μενος, ἐντυγχάνει οἱ οὐκ εἰδότι οὐκ εἰδὼς, πλὴν ὅσα τὸ ἁβρόν τε, καὶ ἁδρὸν τοῦ εἴδους, ἀπε-
δείκνυ αὐτὸν Ἀχιλλέως εἶναι παῖδα. κἀντεῦθεν γνωρίσας ὃς εἴη, ἔκπυστος γίνεται τῷ τε
Λυκομήδους, καὶ τῇ Δηϊδαμείᾳ. ταῦτα ἡ τέχνη βραχεῖ τούτῳ γράμματι ἀναδιδάσκειν
ἡμᾶς ἐθέλει. γέγραπται δὲ, ὡς καὶ ποιηταῖς ᾠδὴν παρασχεῖν.

ΜΑΡΣΥΑΣ.

Ἀθήρηται ὁ Φρύξ. βλέπει γοῦν ἀπολωλὸς ἤδη, ἐπεὶ ξυνίησιν ὧν πείσεται. καὶ ὕσα-
τα δὴ αὐλήσειν πεπίστευκεν, οὐκ ἐς καιρὸν ἐς τὸν τῆς Λητοῦς θρασυνόμενος. ἔῤῥι-
πταί τε αὐτῷ ὁ αὐλὸς ἄτιμος, μὴ αὐλεῖν ἔτι, ὡς καὶ νῦν ἀπᾳδῶν ἐλήλεγκται.
καὶ παρέστηκε μὲν τῇ πίτυϊ, ἀφ' ἧς κρεμασθήσεσθαι οἶδε, ταύτην ἑαυτοῦ καταδικασάμε-
νος δίκην, ἀσκὸς δεδάρθαι. ὑποβλέπει δὲ ἐς τὸν βάρβαρον ἐκεῖνον, τὴν ἀκμὴν τῆς μαχαί-
ρας παρακονώμενον εἰς αὐτόν. ὁρᾷς γάρ που ὡς αἱ μὲν χεῖρες, ἐπὶ τὴν ἀκόνην αὐτῷ, καὶ
τὸν σίδηρον. ἀναβλέπει δὲ ἐς τὸν Μαρσύαν, γλαυκιῶν τὼ ὀφθαλμὼ, καὶ κόμην τινὰ διανι-
στὰς, ἀγρίαν τε, καὶ αὐχμῶσαν. τὸ δὲ ἐπὶ τῆς παρειᾶς ἔρευθος, φονῶντος οἶμαι. καὶ ἡ ὀ-
φρὺς δὲ ὑπέρκειται τοῦ ὄμματος, ἐς αὐγὴν συνηγμένη, καὶ διδοῦσά τι τῷ θυμῷ ἦθος. ἀλ-
λὰ καὶ σέσηρεν ἄγριόν τι ὑπὲρ τῶν μελλόντων αὐτῷ δρᾶσθαι. καὶ οὐκ οἶδ' εἴτε χαίρων,
εἴτε καὶ ἀνοιδούσης ἐς τὴν σφαγὴν τῆς γνώμης. ὁ δὲ Ἀπόλλων γέγραπται, διαναπαύων
ἑαυτὸν ἐπὶ πέτρας τινός. ἡ λύρα δὲ ἐν ἀριστερᾷ κειμένη, ἔτι πλήττεται ὑπὸ τῆς χειρὸς τῆς
λαιᾶς, ἐμπιπτούσης ἠρεμαίως, καὶ οἷον διαψαλλούσης. ὁρᾷ δὲ καὶ ῥάθυμον τὸ τοῦ θεοῦ
εἶδος, καὶ μειδίαμα ἐπανθοῦν τῷ προσώπῳ. ἥ τε χεὶρ ἡ δεξιὰ, ἐπίκειται τῷ κόλπῳ, πράως
ξυνέχουσα τὸ πλῆκτρον, καταῤῥαθυμουμένη ὑπὸ τοῦ ἐς τὴν νίκην χαίροντος αὐτοῦ, καὶ
ὁ ποταμὸς, τοῦ πορσίου τὴν ἐπωνυμίαν ἀμείψων. ὅρα μοι, καὶ τὴν τῶν σατύρων ἀγέ-
λην, οἷα θρηνοῦντες τὸν Μαρσύαν, γεγράφαται, ὡς ἐπιφαίνοντες τὸ ἀγέρωχον, καὶ ἀνε-
σκιρτηκὸς, σὺν τῷ ἀνιᾶσθαι.

ΚΥΝΗΓΕΤΑΙ.

ἴδ' οὐκ ἂν εἴποις περὶ τούτων, οὓς ἄγει μὲν ἀπὸ θήρας ἡ γραφὴ, πηγὴν δὲ αὐτοῖς
ἀναδίδωσιν ἀκραιφνῆ, πότιμόν τε, καὶ διαυγοῦς νάματος; ὅρα δέ που καὶ τὸ περὶ
τὴν πηγὴν ἄλσος, φύσεως ἔργον οἶμαι τῆς σοφῆς. ἱκανὴ γὰρ πάντα ὅσα βούλεται,
καὶ δεῖται τέχνης οὐδὲν, ἥ γε καὶ τέχναις αὐταῖς ἀρχὰς κατέστηκε. τί γὰρ ἐνδεῖ πρὸς τὴν τῆς
σκιᾶς παρασκευήν; αὗται μὲν αἱ ἡμερίδες ἄγριαι, ἀναπτύσσουσι τῶν δένδρων, ξυμβεβλή-
κασι δὲ τῶν κλημάτων κορύμβους, ἄλλον ἄλλῳ συνδέουσαι. μῖλαξ δὲ αὕτη, καὶ κιττὸς ὁμοῦ
τε. καὶ καθ' ἓν διαχέοντες, πυκνόν τινα ἐκεῖνον, καὶ ἡλίῳ τέχνης ἡμῖν παρέχουσιν. ὁ δὲ τῶν ἀηδό-
νων χορὸς, καὶ τὰ τῶν ἄλλων ὀρνέων μουσεῖα, σαφῶς ἡμῖν τὰ τοῦ μελιχροτάτου Σοφοκλέους
ἐς γλῶτταν ἄγει, πυκνόπτεροι δ' εἴσω κατ' αὐτὸν εὐστομοῦσ' ἀηδόνες εἰπόντος. ἀλλ' ὅτε τῶν θηρευ-
τῶν ὅμιλος, ἡδεῖς μὲν, καὶ στριφνοὶ, καὶ πνέοντες ἔτι τὸν ἐν τῇ θήρᾳ θυμόν. ἄλλος δὲ ἄλλό τι πράτ-
τοντες, διαναπαύουσι σφᾶς αὐτούς. οἷοι ὦ θεοὶ, καὶ ὡς ἡδὺ τὸ σαφὲς τῆς τέχνης, καὶ ὡς ἔστιν ὁρᾶν
τὴν ἑκάστου τύχην. στιβὰς μὲν αὐτοσχέδιος αὕτη δικτύων οἶμαι ξυγκειμένη, δέχεται τοὺς ἀριστῶντ',

καλὸν εἰπεῖν τῆς θήρας. καὶ πέντε μὲν οὗτοι. ὁρᾷς δὲ τὸν μεσαίτατον αὐτῶν, ὡς διεγείρας ἑαυτὸν, ἐστράπται πρὸς τοὺς ὑπερκατακειμένους, τὸν ἑαυτοῦ μοι δοκεῖν ἆθλον ἀφηγούμενος, καὶ τὸ καταβαλεῖν θάτερον τῶν θηρίων πρῶτος. ἃ δὴ τῶν δρυῶν ἐξήρτηται δικτύοις, ἔλαφος οἶμαι, καὶ σῦς ἐγκείμενα. ἢ γὰρ οὐκ ἐπῆρθαί σοι δοκεῖ, καὶ χαίρειν τῷ ἔργῳ. οἱ δ' ἀτενὲς μὲν ὁρῶσιν ἐς αὐτὸν ἀφηγούμενον. ἅτερος δὲ σφῶν, ἐναποκλίνας ἑαυτὸν τῇ στιβάδι, διαναπαύει που, καὶ αὐτὸς τάχα ἀναγράφων τι τῆς θήρας οἰκεῖον ἔργον. θάτερον δὲ τοῦ ξυμποσίου κέρας, πρὸς τῷ μεσαιτάτῳ κύλικος ἡμιδεοῦς ἐν θατέρᾳ τοῖν χεροῖν οὔσης. τὴν δεξιὰν ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς περιαγαγὼν τὴν ἀριστεράν, ᾄδειν μοι δοκεῖ. ὁ δὲ, ἐς τὸν διάκονον ὁρῶν, σοβεῖν κελεύει τὴν κύλικα, σοφός τε, καὶ ζωγράφος, καὶ ἀκριβὴς τὴν χεῖρα. ἀνασκοποῦντι γὰρ πάντα, παραλέλειπται οὐδὲ τῶν ὀπαόνων οὐδέν. ἥδιον μὲν γὰρ ξύφος δένδρου κατειληφὼς κάθηται, ἐνεσκευασμένος ὡς εἶχεν ἐν τῷ περὶ τὴν θήραν δρόμῳ, καὶ πήρας ἐνημμένης αὐτῷ δειπνῶν. δυεῖν δὲ κυνῶν, ὁ μὲν, ἐκτείνας ἑαυτὸν, πρὸ αὐτοῦ ἐσθίει. ὁ δὲ, τοῖς ὀπισθίοις ἐνοκλάσας, ἀνέχει τὴν δέρην, ἐνδεχόμενος τὰ ἐς αὐτὸν ἀπορριπτούμενα. ὁ δὲ, πῦρ ἅψας, καὶ ἐνθεὶς τῶν σκευῶν ὅσα πρὸς τοῦτο χρηστὰ, τὰ πρὸς τὴν δαῖτα ἄφθονα παρέχει σφίσι, μάλα ἐπιστρέφων αὐτὸς ἑαυτόν. ἀσκός τε οὗτος, εἰκῇ ἔρριπται ποτὸν ἀπαντλεῖν τῷ βουλομένῳ. δυοῖν τε θεραπόντοιν, ὁ μὲν δαιτρὸς, οἶμαι μοίρας τέμνειν φησὶ τῆς ἰσαζίας ἐπιμελούμενος ἐν τῷ ἀποτέμνειν. ὁ δ' ὑπέχει τὸ ὑποδεξόμενον τὰς μοίρας ἴσας που ἀπαιτεῖν, εἶναι. τὸ γὰρ ἐν θήρᾳ κατά γε τοῦτο διαλλάττον ἐς τύχην, οὐδέν.

ΗΡΑΚΛΗΣ, Η ΑΧΕΛΩΙΟΣ.

Ἡ τεῖς ἴσως τις ἡ κοινωνία δράκοντός τε, ὃς ἐνταῦθα πολὺς ἀνέστηκεν ἐγείρας τὸν αὐχένα, καὶ τὰ νῶτα δαφοινὸς, καὶ γένεια καθεὶς ὑπ' ὀρθῇ καὶ πριονωτῇ τῇ λοφιᾷ, βλέπων τε δεινὸς δεδορκὼς, καὶ ἱκανὸν εἰς ἔκπληξιν ἀγαγεῖν. γαύρου τε ἵππου, ὃς ὑπὸ τοσαύτῃ κεραίᾳ γυρώσας τὸν αὐχένα, καὶ διασκάπτων τὴν ἐν ποσὶ γῆν, ὡς ἐς βολὴν ἵεται, καὶ ἀνδρὸς τοῦ ἡμίθηρος. βούπρωρα μὲν γὰρ αὐτῷ πρόσωπα, καὶ γενείας ἀμφιλαφεῖς. πηγαί τε ναμάτων ἐκπλημμυροῦσαι τοῦ γενείου, τό, τε σιωδρυηκὸς, ὡς ἐς θέαν πλῆθος, καὶ ἡ ἐν μέσοις κόρη, νύμφη τις οἶμαι. φυτὶ γὰρ χρὴ νοεῖν τῷ ἀμφ' αὐτὴν κόσμῳ. καὶ γέρων οὗτος ἐν ἀθύμῳ τῷ εἴδει. νεανίας τε ἐκδυόμενος λεοντῆς, καὶ ῥόπαλον ἐν τοῖν χεροῖν ἔχων. ἡρωΐνη τέ τις αὕτη στριφνὰ, καὶ πρὸ λόγου τῷ μύθῳ τῆς Ἀρκαδίας, ζοφῆς φηγῷ ἐστεμμένη. καλὰ δὲ οἶμαι ταῦτα. τίς δὲ ὁ τῆς γραφῆς λόγος; Ἀχελῷος ὁ ποταμὸς παῖ, Δηϊανείρας τῆς Οἰνέως ἐρῶν, τὸν γάμον σπεύδει. καὶ πειθὼ μὲν ἄπεστι τῶν δρωμένων. ἄλλος δὲ ἄλλοτε δοκῶν ὑπὸ τοῖς ὁρωμένοις εἴδεσιν, ἐκπλήττειν ἡγεῖται τὸν Οἰνέα. τοῦτον γὰρ εἶναι γίνωσκε τὸν ἐν τῇ γραφῇ. κατηφὴς δὲ ὧδε τῇ παιδὶ Δηϊανείρᾳ, ἀθύμως τὸν μνηστῆρα ὁρώσῃ. γέγραπται γὰρ οὐκ αἰδοῖ τὴν παρειὰν ἐξανθοῦσα, ἀλλὰ περιδεὴς, οἷα πείσεται τῷ παρὰ φύσιν τῆς συζυγίας. ἀλλ' ὁ μὲν γενναῖος Ἡρακλῆς, ὁδοῦ πάρεργον φασὶν ἑκουσίως ὑφίσταται τὸν ἆθλον. καὶ τὰ μὲν ἐν ἀναβολαῖς, ταῦτα. ἰδοὺ δὲ καὶ ὡς ξυνεστήκασιν ἤδη. καὶ ὅσα μὲν ἐν ἀρχαῖς τῆς διαμάχης, θεοῦ τε, καὶ ἀξιέπαινου ἥρωος ὑπονοεῖσθαι. τὸ δ' αὖ τέλος, ὁ μὲν ἐς βούκερων ἀναμορφώσας ἑαυτὸν ὁ ποταμὸς, ὧδε τὸν Ἡρακλέα ὥρμησεν. ὁ δὲ, τῇ λαιᾷ τοῦ δεξιοῦ λαβόμενος κέρως, θάτερον τῷ ῥοπάλῳ, τῶν κροτάφων ἐκπρυμνίζει. κἀντεῦθεν ὁ μὲν, αἵματος ἤδη μᾶλλον, ἢ νάματος ἀφίησι κρουνοὺς ἀπαγορεύων. ὁ δὲ Ἡρακλῆς, γαννύμενος τῷ ἔργῳ, ἐς τὴν Δηϊάνειραν ὁρᾷ. καὶ τὸ μὲν ῥόπαλον αὐτῷ, ἐς γῆν ἔρριπται. προτείνει αὐτῇ τὸ τοῦ Ἀχελῴου κέρας οἱ, ἔδνον τοῦ γάμου.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΕΝ ΣΠΑΡΓΑΝΟΙΣ.

Θύρεις Ἡράκλεις, ἀθύρεις, καὶ γελᾷς ἤδη τὸν ἆθλον, ἐν σπαργάνοις ὢν καὶ ταῦτα, καὶ τοὺς ἐξ Ἥρας δράκοντας, ἑκάτερον ἑκατέρᾳ χειρὶ προλαβὼν, οὐδὲν ἐπιστρέφῃ τῆς μητρὸς, ἔκφρονος παρεστώσης, καὶ περιδεοῦς. ἀλλ' οἱ μὲν ἤδη παρεῖνται, μηκύναντες ἐς γῆν τοὺς ὁλκοὺς, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποκλίναντες ταῖς τοῦ νηπίου χερσὶν, ὑποφαίνουσαι τι καὶ τῶν ὀδόντων. καρχαροι δὲ οὗτοι, καὶ ἰώδεις. λοφιαί τε αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ θανάτου, ἐς θάτερα ἐπικρεμεῖς. καὶ τὰ ὄμματα, οὐ δεδορκότα. ἥ τε φολὶς, οὐκ ἐξανθοῦσα χρυσῷ, καὶ φοίνικι ἔτι, οὐδὲ πρὸς τὰς κινήσεως τροπὰς ὑπαυγάζουσα, ἀλλ' ὕπωχρος, καὶ ἐν τῷ δαφοινῷ πελιδνός. καὶ τὸ τῆς Ἀλκμήνης εἶδος ἀνασκοποῦντι, ἀναφέρειν μὲν αὐτὸ τῆς πρώτης ἐκπλήξεως δοκεῖ. ἀπιστεῖ δὲ νῦν, οἷς ἤδη ὁρᾷ. ἡ δ' ἔκπληξις, αὐτὴν οὐδὲ λεχοῖ κεῖσθαι ξυνεχώρησεν. ὁρᾷς γάρ που ὡς ἄκλαυστος, καὶ μονοχίτων, ἀναπηδήσασα τῆς εὐνῆς ἀτάκτῳ τῇ κόμῃ, τὰς χεῖρας ἐκπετάσασα,

βοᾷ.

βοᾷ. θεράπαιναί τε, ὅσαι παρῆσαν τικτούσῃ, ἐκπλαγεῖσαι, ἄλλη ἄλλό τι προσδιαλέγονται τῇ πλησίον. οἱ δὲ ἐν ὅπλοις ἑστᾶσι, καὶ ὁ γυμνῷ τῷ ξίφει ἕτοιμος, οἱ μὲν, Θηβαίων ἔκκριτοι, βοηθοῦντες Ἀμφιτρύωνι. ὁ δ' ὑπὸ τὴν πρώτην ἀγγελίαν, σπασάμενος τὸ ξίφος, εἰς ἄμυναν ὁμοῦ ἐπέστη τοῖς δρωμένοις. καὶ οὐκ οἶδ' εἴτε ἐκπέπληκται, εἴτε χαίρει λοιπόν. ἡ μὲν γὰρ χεὶρ, ἔτ' ἐν τῷ ἑτοίμῳ. ἡ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν ἔννοια, χαλινὰ τῇ χειρὶ ἐφίστησιν, οὐδὲ ἔχοντος ὅ, τι καὶ ἀμύναιτο, καὶ χρησμοῦ προμηθείας δεόμενα τὰ παρόντα ὁρῶντος. ταῦτ' ἄρα καὶ ὡδὶ πλησίον ὁ Τειρεσίας θεσπίζων οἶμαι, ὁπόσος ὁ νῦν ἐν σπαργάνοις ἔσται. γέγραπται δὲ ἔνθεος, καὶ μαντικὸν ἐπασθμαίνων. γέγραπται καὶ ἡ νὺξ ἐν εἴδει, ἐν ᾗ ταῦτα, λαμπαδίῳ καταλάμπουσα ἑαυτὴν, ὡς μὴ ἀμάρτυρος τοῦ παιδὸς ὁ ἆθλος γένηται.

ΟΡΦΕΥΣ.

Ὀρφέα τὸν τῆς μούσης, θέλξαι τῇ μουσικῇ καὶ τὰ μὴ μετέχοντα λόγου, λογοποιοὶ φασὶ πάντες. λέγει δὲ καὶ ὁ ζωγράφος. λέων τε οὖν, καὶ σῦς αὐτῷ πλησίον ἀκροαταὶ τοῦ Ὀρφέως, καὶ ἔλαφος, καὶ λαγωὸς, οὐκ ἀποπηδῶν τῆς ὁρμῆς τοῦ λέοντος. καὶ ὅσοις ἐν θήρᾳ δεινὸς ὁ θὴρ, ξυναγελάζονται αὐτῷ ῥαθύμως, νῦν ῥάθυμοι. σὺ δὲ μὴ δὲ τὸν ὀρνίθων ἀριθμὸν ἴδῃς, μὴ τοὺς μουσικοὺς μόνον, οἷς ἐνδιδόναι μέλος τοῖς ἄλσεσιν ἔθος, ἀλλ' ὅρα μοι καὶ τὸν κραγέτην κολοιὸν, καὶ τὴν λακέρυζαν αὐτὴν, καὶ τὸν τοῦ Διὸς ἀετόν. ὁ μὲν, ὁποῖος ἄμφω τὼ πτέρυγε ταλαντεύσας, ὑφ' ἑαυτοῦ ἀτενὲς ἐς τὸν Ὀρφέα βλέπει, οὐδ' ἐπιστρεφόμενος τοῦ πτωκὸς, πλησίον ὄντος. οἱ δὲ, ξυγκλείσαντες τὰς γένυς, ὅ εἰσι τοῦ θέλγοντος, λύκοι τε οὗτοι, καὶ ἄρνες ἀναμὶξ, ἢ τεθηπότες. νεανιεύεται δέ τι καὶ μεῖζον ὁ ζωγράφος. δένδρα γὰρ ἀνασπάσας τῶν ῥιζῶν ἀκροατὰς, ἄγει ταῦτα τῷ Ὀρφεῖ, καὶ περιΐστησιν αὐτῷ. πεύκη τε οὖν, καὶ κυπάριττος, καὶ κλῆθρος, καὶ αἴγειρος αὐτή, καὶ ὅσα ἄλλα δένδρα, ξυμβαλόντα τοὺς πτόρθους, οἷον χεῖρας, περὶ τὸν Ὀρφέα ἕστηκε. καὶ τὸ θέατρον οὖν αὐτῷ συγκλείουσιν, οὐ δεηθέντα τέχνης. ἵν' οἵ τε ὄρνιθες ἐπ' αὐτῶν καθέζοιντο, καὶ ἐκεῖνος ὑπὸ σκιᾷ μουσεργοίη. ὁ δὲ, κάθηται, ἀρτίχνουν μὲν ἐκβάλλων ἴουλον, ἐπιῤῥέοντα τῇ παρειᾷ, τιάραν δὲ χρυσαυγῆ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν. τὸ, τε ὄμμα αὐτῷ, ξὺν ἁβρότητί τινι ἐναργὸν, καὶ ἔνθεον, ἀεὶ τῆς γνώμης ἐς θεολογίαν τεινούσης. τάχα δέ τι καὶ νῦν ᾄδει καὶ ἡ ὀφρὺς, οἷον ἀποσημαίνουσα τὸν νοῦν τῶν ἀσμάτων, εὐθύς τε αὐτῷ μετανθοῦσα πρὸς τὰς τῶν κινήσεων τροπάς. καὶ τοῖν ποδοῖν, ὁ μὲν λαιὸς, ἀπερείδων εἰς τὴν γῆν, ἀνέχει τὴν κιθάραν, ὑπὲρ μηροῦ κειμένην. ὁ δεξιὸς δὲ, ἀναβάλλεται τὸν ῥυθμὸν, ἐπικροτῶν τοὔδαφος τῷ πεδίλῳ. αἱ χεῖρες δὲ, ἡ μὲν δεξιὰ, ξυνέχουσα ἀπρὶξ τὸ πλῆκτρον ἐπιτέταται τοῖς φθόγγοις ἐγκειμένῳ τῷ ἀγκῶνι, καὶ καρπῷ εἴσω νεύοντι. ἡ λαιὰ δὲ, ὀρθοῖς πλήττει τοῖς δακτύλοις τοὺς μίτους. ἀλλ' ἔσται τις ἀλογία κατὰ σοῦ ὦ Ὀρφεῦ. καὶ νῦν μὲν θηρία θέλγεις, καὶ δένδρα, Θρᾴτταις δὲ γυναιξὶν ἐμμελὴς δόξεις. καὶ διασπάσονται σῶμα, ᾧ καὶ τὰ θηρία φθεγγομένῳ, εὐμενεῖς ἀκοὰς παρεῖχε.

ΜΗΔΕΙΑ ΕΝ ΚΟΛΧΟΙΣ.

Τίς ἡ βλοσυρὸν μὲν ἐπισκύνιον ὑπὲρ ὀφθαλμῶν αἴρουσα, τὴν δὲ ὀφρὺν ἐννοίας μεστὴ, καὶ ἱεροπρεπὴς τὴν κόμην, τό, τε ὄμμ' οὐκ οἶδ' εἴτε ἐρωτικὸν ἤδη, εἴτε τι ἔνθεον ὑποφαίνουσα, αὐτήν τε ἄῤῥητον ἐνδεικνῦσα τοῦ προσώπου τὴν θέαν; τουτὶ δὴ τὸ τῶν ἡλιάδων γνώρισμα, Μήδειαν οἶμαι χρὴ νοεῖν τὴν Αἰήτου. ἐνορμισάμενος γὰρ τῷ Φάσιδι ὁ τοῦ Ἰάσονος στόλος, ὅτε τὸ χρυσοῦν μετῄει δέρας, καὶ εἰς τὴν τοῦ Αἰήτου παρελθὼν πόλιν, ἐρᾷ ἡ κόρη τοῦ ξένου. λογισμός τε ὑπεισιν αὐτὴν ἀήθης. καὶ ὅ, τι μὲν πέπονθεν, οὐκ οἶδε. ἀτακτεῖ δὲ τὰς ἐννοίας, καὶ τῇ ψυχῇ ἀλύει, ἔσταλται δὲ οὐκ ἐναργὸς νοῦ, οὐδὲ ἐν ξυνουσίᾳ τῶν κρειττόνων, ἀλλ' ὡς καὶ πολλοῖς ὁρᾷν. τὸ δὲ τοῦ Ἰάσονος εἶδος, ἁβρὸν μὲν, οὐ μὴν ἔξω τοῦ ἐῤῥῶσθαι. ὄμμα τε αὐτῷ, χαροπὸν μὲν ὑπόκειται τῷ τῆς ὀφρύος ἤθει, φρονούσης τε, καὶ παντὸς ὑπεραιρούσης τοῦ ἀντιξόου. ἰούλῳ τε ἤδη βρύει καθέρποντι. καὶ ἡ κόμη, ξανθὴ ἐπισαλεύει τῷ μετώπῳ. τὰ δέ γε τῆς στολῆς, λευκὸν χιτῶνα ἔζωσται, λεοντῆν ἐξηρτημένης, καὶ κρηπῖδας ἐνῆπται. ἀκοντίῳ τε ἐπερείσας ἑαυτὸν, ἕστηκε. τό, τε ἦθος, τοῦ λοιποῦ, οἷον μήτε ὑπερφρονεῖν, αἰδεῖται γὰρ, μήτε ὑποκεῖσθαι. θαῤῥεῖ γὰρ τὸν ἆθλον. Ἔρως δὲ ἑαυτοῦ ποιεῖται ταῦτα. καὶ τῷ τόξῳ ἐπερείσας ἑαυτὸν, ἐναλλὰξ τὼ πόδε ἵστησι, τὸ λαμπάδιον ἐς τὴν γῆν τρέψας, ἐπειδὴ ἐν ἀναβολαῖς ἤδη τὰ τοῦ Ἔρωτος.

ΑΘΥΡΟΝΤΕΣ.

Οἱ ἐν τῇ Διὸς αὐλῇ ἀθύροντες, Ἔρως οἶμαι, καὶ Γανυμήδης, εἴ τι χρὴ τὸν μὲν, τῇ παρὰ νοεῖν, τὸν δ' ἀπὸ

τοῦ τόξου, καὶ τῶν πτερῶν ἐς ἀεὶ γνῶσιν ἄγειν. ἀθύρουσι μὲν οὖν, ἀστραγάλοις οὖσι χρυσοῖς φασι δὲ, ὁ μὲν, ὑπαριστικῶς ἐπιτωθάζων ὁ ἔρως, καὶ πλήρη τῆς νίκης τὸν κόλπον ἀνασείων. ὁ δὲ, δυοῖν ἀστραγάλοιν, ἔτι τὸν μὲν, καὶ αὐτὸν ἀπολωλεκὼς, τὸν δ᾽ ἐφ᾽ ὁμοίᾳ προπέμπων ἐλπίδι. κατηφὴς δὲ αὐτῷ ἡ παρειὰ, καὶ ἡ τοῦ ὄμματος ἀκτὶς. καίτοι ἁβροῦ ὄντος, βεβυθισμένον τὸ τῆς ἀνίας ἐπισημαίνει. θεαί τε δύο αὗται ἐφεστῶσι σφίσιν, αἱ μὲν, οὐδ᾽ ἐφ᾽ ἑρμηνεύοντος δέονται. Ἀθηνᾶ τε γὰρ αὐτόθεν ἰδόντι δήλη, τὴν ὁμόγνυον ποιηταί φασι πανοπλίαν ἀμπεχομένη, καὶ γλαυκὸν ὑπὸ τῆς κόρυθος ὁρῶσα, ξὺν ἀρρενωπῷ τε τῷ ἤθει τὴν παρειὰν ἐπιφοινίττουσα. ἡ δὲ αὖ τὸ φιλομειδὲς ὑπὸ τῇ τοῦ κεστοῦ ἴυγγι. κἀν τῷ γράμματι σημαίνει. Ἥραν δέ γε τὴν τρίτην εἶναι, τὸ σεμνὸν, καὶ βασιλικὸν τοῦ εἴδους φησί. τί δὴ βούλονται, καὶ τίς ἡ τῆς ξυνουσίας αὐταῖς ἀνάγκη; ἄγουσι τοὺς πεντήκοντα ἡ Ἀργὼ, ἐνώρμισται τῷ Φάσιδι, Βόσπορόν τε, καὶ ξυμπληγάδας διελθοῦσα. ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν ποταμὸν αὐτὸν ἐν βαθεῖ δόνακι κείμενον ἐν βλοσυρῷ τῷ εἴδει. κόμη τε γὰρ ἀμφιλαφὴς αὐτῷ, καὶ ἀνεστηκυῖα, γενειάς τε ὑποφρίττουσα, καὶ γλαυκιῶντες ὀφθαλμοί. τό, τε ἀθρόον τοῦ ῥεύματος, οὐκ ἀπὸ κάλπιδος ἐκχεόμενον, ᾗπερ οὖν εἴωθεν, ἀλλ᾽ ἀπὸ παντὸς ἐκπλημμύρον, ἐννοεῖν δίδωσιν ἡμῖν ὁπόσος ἐπιχεῖται τῷ πόντῳ. τὸν δὲ τῆς ναυτιλίας ἆθλον ἀκούεις οἶμαι, καὶ ποιητῶν τὸ χρυσοῦν δέρας λεγόντων. πασιμέλουσάν τε τὴν Ἀργὼ, καὶ Ὁμήρου ᾠδὴν φραζόντων. ἀλλ᾽ οἱ μὲν τῆς Ἀργοῦς ναῦται, ἐν ἐπισκέψει τῶν κατειληφότων. αἱ θεαὶ δὲ, ἐς ἱκεσίαν τοῦ ἔρωτος ἥκουσιν, αἰτοῦσαι ξυλλαβεῖν σφίσιν ἐπὶ σωτηρίαν τῶν πλωτήρων, Αἰήτου Μήδειαν. μετελθόντα μισθὸν δέ οἱ τῆς ὑπουργίας ἡ μήτηρ σφαῖραν προδείκνυσι, Διὸς αὐτὴν ἄθυρμα γεγονέναι λέγουσα. ὁρᾷς καὶ τὴν τέχνην ἐν τῇ γραφῇ, χρυσοῦ μὲν αὐτὴ, ῥαφὴ δὲ αὐτῇ, οἵα νοεῖσθαι μᾶλλον, ἢ ὁρᾶσθαι. ἕλικάς τε κυανοῦ ἐφ᾽ ἑαυτῆς ἑλίττουσαν. καὶ ἀναρριφεῖσα τάχα που τὸ ἀποχωροῦν σέλας, μαρμαρυγαῖς εἰκάζειν ἀστέρων αὐτῇ δώσει. ὁ δὲ, τοὺς μὲν ἀστραγάλους οὐδὲ ὁρᾷ ἔτι. ῥίψας δὲ αὐτοὺς χαμάζε, ἐξήρτηται τοῦ τῆς μητρὸς πέπλου ἐπαληθεύσαι τὴν ὑπόσχεσιν αὐτῷ, οὐ γὰρ ἐλλείψειν τὸν ἆθλον.

ΠΕΛΟΨ.

ὁ

Μὲν ὑπὲρ τεττάρων δι᾽ ἠπείρου μέσης ἱππεύσειν μέλλων ὑπ᾽ ὀρθῇ τιάρᾳ, καὶ Λυδίᾳ στολῇ, Πέλοψ οἶμαι θρασὺς ἡνίοχος καλὸν εἰπεῖν. ἴθυνε γάρ ποτε καὶ διὰ θαλάσσης φυτὶ τὸ ἅρμα, Ποσειδῶνος οἶμαι δόντος ἄκρᾳ τῇ τοῦ τροχοῦ ἁψίδι, ἐπ᾽ ἀδιαντῳ ἄξονι, τὰ τῆς γαλήνης διαθέων νῶτα. ὄμμα δ᾽ αὐτῷ, γοργόν. καὶ αὐχὴν ἀνεστηκὼς, τὸ τῆς γνώμης ἕτοιμον ἐλέγχει. ἥ τε ὀφρὺς ὑπεραίρουσα, δηλοῖ καταφρονεῖσθαι τὸν Οἰνόμαον ὑπὸ τοῦ μειρακίου. φρονεῖ γὰρ τοῖς ἵπποις, ἐπειδὴ ὑψαύχενές τε, καὶ πολλοὶ τὸν μυκτῆρα, καὶ κοῖλοι τὴν ὁπλὴν, καὶ τὸ ὄμμα κυάνεοί τε, καὶ ἕτοιμοι. χαίτην τε ἀμφιλαφῆ, κυανῶν ἀπαιωροῦντες αὐχένων. ὅς δὴ θαλασσίων τρόπος. πλησίον δὲ αὐτῶν, Ἱπποδάμεια. τὴν μὲν παρειὰν, αἰδοῖ γράφουσα, νύμφης τε στολὴν ἀμπεχομένη, βλέπουσά τε ὀφθαλμοῖς, οἷοις αἱρεῖσθαι τὸ τοῦ ξένου μᾶλλον. ἐρᾶται γὰρ, καὶ τὸν γεννήτορα μυσάττεται, τοιούτοις ἀκροθινίοις φρονοῦντα. ἃ δὴ καὶ ὁρᾷς, κεφαλὰς ταύτας τῶν προπυλαίων ἀνημμένη ἑκάστη. καὶ σχῆμα δέδωκεν ὁ χρόνος ἴδιον, ὃν ἕκαστος ἀπώλετο σφῶν. τὸν γὰρ δὴ μνηστῆρας τῆς θυγατρὸς ἥκοντας, κτείνων ἀγάλλεται τοῖς γνωρίσμασι τοῦ φόνου. εἴδωλα δὲ ὑπερεπτάμενα σφῶν, ὀλοφύρεται, τὸν ἑαυτῶν ἀγῶνα τῇ τοῦ γάμου ξυμβάσει ἐφυμνοῦντα. ξυμβῶμαι γὰρ δὴ ὁ Πέλοψ, ὡς ἐλευθέρα λοιπὸν ἡ παῖς εἴη τοῦ ἀλάστορος. καὶ ὁ Μυρτίλος δὲ, ξυνίστωρ τῆς ξυμβάσεως αὐτοῖν οὖσιν. ὁ δ᾽ οὐκ ἄπωθεν ὁ Οἰνόμαος, ἀλλ᾽ ἕτοιμον αὐτῷ τὸ ἅρμα. καὶ τὸ δόρυ ὑπερτέταται τοῦ δίφρου, καταλαβόντι τὸ μειράκιον κτεῖναι. ὁ δὲ, τῷ πατρὶ θύων, Ἄρει σπεύδει, ἄγριος ἰδεῖν, καὶ φονῶν τὸ ὄμμα, καὶ τὸν Μυρτίλον ἐπισπέρχει. ἔρως δὲ κατηφὴς τὸν ἄξονα τοῦ ἅρματος ἐντέμνει, ἑκάτερον διδοὺς ἐννοεῖν, ὅτι τε ἐρῶσα ἡ κόρη, τοῦ ἔρωτος ἐπὶ τὸν πατέρα ξυμβαίνει, καὶ τὰ μέλλοντα περὶ τὴν Πέλοπος οἰκίαν ἐκ μοιρῶν γίνεται.

ΠΥΡΡΟΣ, Η ΜΥΣΟΙ.

τ

ὰ Εὐρυπύλου, καὶ Νεοπτολέμου, ποιητῶν ὑμνεῖ χορὸς, πατρῴζειν τε αὐτοὺς ἄμφω, καὶ τὴν χεῖρα εὐδοκίμους κατ᾽ ἰσχὺν εἶναι. φησὶ δὲ καὶ ἡ γραφὴ ταῦτα. ἡ τύχη γὰρ τὴν ἐξ ἁπάσης γῆς ἀρετὴν ἐς μίαν πόλιν συνενεγκοῦσα, οἱ μὲν, οὐκ ἀκλεεῖς οἴχονται, ἄλλοι δὲ πρὸς τὸ ἄλλο. Λυσήνων δέ τε παῖδες εἰπεῖν, οἱ ἐμβριθὲς μένει ἀντιόωσιν. οἱ δὲ γενναῖοι, γενναίων κρατοῦσι. τὰ μὲν δὴ περὶ τῶν ἱκανῶν, ἕτερα. νυνὶ δὲ ἐπὶ τοὺς ξυνεστῶτας, ἡ θέα. πόλις μὲν αὐτὴ Ἴλιος ὀφρυόεσσα καθ᾽ Ὅμηρον, περιθεῖ δὲ αὐτὴν τεῖχος οἷον, καὶ θεοὺς μὴ ἀπαξιῶσαι τῆς ἑαυτῶν χειρός.

χειρός· ναύσταθμόν τε ἰδεῖν θάτερα, καὶ στενὸς Ἑλλησπόντου διάῤῥους, Ἀσίαν Εὐρώπης διείργων·
τοὐν μέσῳ δὲ πεδίον, ποταμῷ διαιρεῖται Ξάνθῳ. γέγραπται δὲ, οὐ μορμύρων ἀφρῷ, οὐδ᾽
οἷος ἰδεῖν τὸν τοῦ Πηλέως ἐμπλήμμυρος, ἀλλ᾽ εὐνὴ μὲν αὐτῷ, λωτὸς, καὶ θρύον, καὶ ἁπα-
λοῦ δόνακος κόμαι. κατάκειται δὲ μᾶλλον, ἢ ἀνέστηκε· καὶ τὸν πόδα ἐπέχει ταῖς πηγαῖς
ὑπὲρ ξυμμετρίας νῷ, διυγραίνων αὐτὰ νάματος, τὸ ῥεῦμα μέτρον· στρατιά τε ἑκατέ-
ρωθεν, Μυσῶν τε ξυνὸν Τρωσὶ, καὶ Ἑλλήνων ἑκατέρου· οἱ μὲν κεκμηκότες ἤδη, οἱ Τρῶες. οἱ δὲ
ἀκμῆτες, οἱ ξὺν Εὐρυπύλῳ· ὁρᾷς δὲ αὐτῶν, ὡς οἱ μὲν, ἐν τοῖς ὅπλοις κάθηνται, τάχα που
ἐπὶ Εὐρυπύλου αἰτήσαντος, καὶ χαίρουσι τῇ ἀνακωχῇ. οἱ δὲ, ἔνθυμοί τε, καὶ ἐξορμῶντες
οἱ Μυσοὶ, ἵενται, τότε τῶν Ἑλλήνων ἐν ὁμοίᾳ καταστάσει τοῖς Τρωσὶν ὄντων, πλὴν Μυρμι-
δόνων· ἐνεργοὶ γὰρ, καὶ περὶ τὸν Πύῤῥον ἕτοιμοι· τῷ νεανίᾳ δὲ, κάλλους μὲν ἕνεκεν, ἐφόρ-
μιον δοῖτ᾽ ἂν οὐδὲν, ἐπειδὴ ἐν ὅπλοις ταυτί· μεγάλοι γε μὴν, καὶ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους· ἡ-
λικία τε ἀμφοῖν, ἴση· τάς τε τῶν ὀφθαλμῶν βολὰς, ἐνεργοὶ, καὶ οὐ μέλλοντες·
γοργὸν γὰρ τὸ ὄμμα ὑπὸ τῆς κόρυθος ἑκάστῳ, καὶ συνεπινεύοντες ταῖς τῶν λόφων κι-
νήσεσι· καὶ ὁ θυμὸς ἐπιπρέπει σφίσι· σιγῇ τε μένεα πνείουσιν ἐοίκασι. καὶ τὰ ὅπλα δὲ αὐ-
τῶν, πατρῷα. ἀλλ᾽ ὁ μὲν Εὐρύπυλος, ἀσήμοις ἔσταλται, καὶ παραλλάττουσι τὴν αὐγὴν
ὅπῃ τε, καὶ ὅπως κινοῖτο ἡ ἶρις· τῷ Πύῤῥῳ δὲ, τὰ ἐξ Ἡφαίστου πάρεστιν, ἐκστάς ποτ᾽ αὐ-
τῶν Ὀδυσσεὺς, καὶ ἀπευξάμενος τὴν ἑαυτοῦ νίκην· θεωρῶν δέ τις τὰ ὅπλα, λεῖπον εὑ-
ρήσει τῶν Ὁμήρου ἐκτυπωμάτων οὐδέν· ἀλλ᾽ ἀκριβῶς ἡ τέχνη δείκνυσι τἀκεῖθεν πάντα·
τὸ μὲν γὰρ γῆς τε, καὶ θαλάσσης, καὶ οὐρανοῦ σχῆμα, οὐδὲ φράζοντος οἶμαι δεήσει τινός.
ἡ μὲν γὰρ αὐτόθεν ἰδόντι δήλη τὴν ἑαυτῆς χρόαν ἀπὸ τοῦ δημιουργοῦ λαβοῦσα· τὴν
δ᾽ αἱ πόλεις, καὶ τὰ ἐν αὐτῇ, γῆν γράφουσι. καὶ μικρόν γε ὕστερον πεύσῃ περὶ ἑκάστου.
οὐρανὸς δὲ, ὅδε. ὁρᾷς που τόν τε τοῦ ἡλίου κύκλον, ὡς ἀκάμας ἐν αὐτῷ, καὶ τὸ πανσε-
λήνου φαιδρόν. ἀλλά μοι δοκεῖς περὶ τῶν καθ᾽ ἕκαστον ἄστρων ποθεῖν ἀκοῦσαι. τὸ γὰρ διαλλάτ-
τον αὐτῶν, τὴν αἰτίαν σοι παρέχει τῆς πεύσεως. αἱ δὲ μέν σοι πληϊάδες, ὥσπερ τε, καὶ ἀμη-
τοῦ ξύμβολα, δυόμεναι, ἢ αὖ πάλιν ἐκφανῶς ἔχουσαι, ὥσπερ καὶ τὰ τῆς ὥρας αὐτοῖς ἄγει.
ὑάδες δ᾽ αὗται θάτερα· ὁρᾷς καὶ τὸν Ὠρίωνα. τὸν δὲ ἐπ᾽ αὐτῷ μῦθον, καὶ τὴν ἐν ἄστροις αἰτίαν, ἐς ἕ-
τερον ἀναβαλλώμεθα ὦ παῖ καιρὸν, ὥσπερ μὴ ἀπάγοιμί σε τῶν νῦν ἐν πόθῳ. οἱ δ᾽ ἐπ᾽ αὐτῷ
ἀστέρες, ἄρκτος, ἣν εἰ ἅμαξαν καλεῖν βούλοιο. φασὶ δ᾽ αὐτὴν καὶ μόνην οὐ λούεσθαι ἐν Ὠκεανῷ, ἀλλ᾽ αὐ-
τὴν, περὶ μὲν αὐτὴν, στρέφεσθαι, οἷα φύλακα τοῦ Ὠρίωνος. ἴωμεν δὴ λοιπὸν διὰ γῆς, ἀφέμενοι τῶν ἄνω.
καὶ τῶν γε ἐν γῇ κάλλιστον θεώμεθα τὰς πόλεις. ὁρᾷς μὲν δὴ, ὡς διτταί τινες αὗται. ποτέραν
οὖν προτέραν ἀφερμηνεύεσθαί σοι βούλει, ἢ τὸ τῶν λαμπάδων φῶς, καὶ τὸ τοῦ ὑμεναίου μέ-
λος, καὶ ὁ τῶν αὐλῶν ἦχος, καὶ ἡ τῆς κιθάρας κροῦσις, καὶ ὁ τῶν ὀρχουμένων ῥυθμὸς ἐς αὐ-
τά σε ἄγει. ὁρᾷς δὲ καὶ τὰ γύναια τῶν προθύρων ὡς διαφαίνονται θαυμάζοντα, καὶ μό-
νον οὐκ ἐκβοῶντα ὑπὸ χαρμονῆς. γάμοι ταῦτα ὦ παῖ, καὶ πρώτη ξυνόδος νυμφίων, καὶ
ἄγονται τὰς νύμφας οἱ γαμβροί. τὸ δὲ τῆς αἰδοῦς, καὶ τοῦ ἱμέρου, ὡς ἐπιπρέπει ἑκάστῳ,
παρίημι λέγειν, σοφώτερον αὐτὰ τοῦ δημιουργοῦ αἰνιξαμένου. ἀλλ᾽ ἰδοὺ καὶ δικαστήριόν
τι, καὶ ξυνέδρα κοινὴ, καὶ γέροντες σεμνοὶ, σεμνῶς προσκαθήμενοι τοῦ ὁμίλου. τὸ δὲ ἐν μέ-
σῳ χρυσίον, τάλαντα μὲν δύο ταυτὶ, οὐκ οἶδ᾽ ἐφ᾽ ὅτῳ. ἢ νὴ Δί᾽ εἰκάσαι χρὴ, ὡς μισθὸς τῷ ὀρ-
θῶς ἐκδικάσοντι, ὥσπερ μὴ πρὸς δῶρά τις τὴν εὐθεῖαν φέροι. τίς δ᾽ ἡ δίκη; διττοὶ μὲν ἐν μέ-
σῳ τινὲς οὗτοι, δοκεῖν ἐμοί· φονικὸν ἔγκλημα. ὁ μὲν, ἐπαιτῶν θατέρῳ. τὸν δ᾽ ὁρᾷς ὡς ἔξαρνός
ἐστιν. οὐ γὰρ ἔχει νῶν, ὃ ὑπὲρ αὐτῷ προσφέρει ὁ κατήγορος· καταθεὶς δὲ τὰ ὑποφόνια, καθα-
ρὸς ἥκειν. ὁρᾷς καὶ τοὺς ἐπιβοηθοῦντας ἑκατέρῳ, καὶ νέμοντας τὴν βοὴν, ὅτῳ φίλον. ἀλλ᾽
ἥ τε τῶν κηρύκων παρουσία καθίστησιν αὐτοὺς, καὶ εἰς τὸ ἡσυχαῖον ἄγει. ταυτὶ μὲν οὖν σοι,
μέση τις πολέμου, καὶ εἰρήνης, ἐν οὐ πολεμουμένῃ πόλει κατάστασις. ἑτέραν δὲ ὁρᾷς, ὡς τει-
χήρεις, καὶ τό γε τεῖχος, ὡς οἱ δι᾽ ἡλικίαν ἀπόμαχοι φρουροῦσι διαλαβόντες. γύναιά τε
γάρ ἐστιν οὐ τῶν ἐπαλξέων, καὶ γέροντες οὗτοι, καὶ κομιδῇ παιδία. ποῖ δὴ τὸ μάχιμον
αὐτοῖς; ἐνταῦθα εὕροις ἂν τούτους, οἷς δὴ Ἄρεΐ τε, καὶ Ἀθηνᾷ ἕπονται. τουτὶ γάρ μοι δο-
κεῖν, ἡ τέχνη φησὶ, τοὺς μὲν, χρυσῷ τε, καὶ μεγέθει δηλώσασα θεοὺς εἶναι, τοῖς δὲ, τὸ ὑποδεέστε-
ρον δι᾽ αὐτῆς, δοῦσα. ἐξίασι δὲ, τὴν τῶν ἐναντίων οὐ δεξάμενοι πρόκλησιν. νέμεσθαι γὰρ τὸν
ἐν τῇ πόλει πλοῦτον, ἢ μὴ νεμομένων ἐν τοῖς ὅπλοις εἶναι. λόχον δὴ διαλλάττουσιν ἐντεῦ-
θεν. τουτὶ γάρ μοι δοκεῖν, ἡ πρὸς ταῖς ὄχθαις αἰνίττεται λόχμη. οὐ δὴ καθωπλισμένους
αὐτοὺς ὁρᾷς· ἀλλ᾽ οὐκ ἂν ἐγγένοιτ᾽ αὐτοῖς χρήσασθαι λοχμῷ. ὁ γάρ τοι ἔπηλυς στρατὸς, σκο-
πούς τινας καθίσας, λίαν ἐλάσασθαι προνοεῖ. καὶ δὴ, οἱ μὲν, ἄγουσι νομεῖς τὰ θρέμματα
ἀπὸ συρίγγων. ἢ οὐ προσβάλλει σε τὸ λιγὺ, καὶ αὐτοφυὲς τῆς μούσης, καὶ ἀτεχνῶς ὄρθι-
ον; ὕστατα δὲ χρησάμενοι τῇ μουσικῇ δι᾽ ἄγνοιαν τοῦ ἐπ᾽ αὐτοῖς δόλου, τεθνᾶσιν ὡς ὁρᾷς,

τῶν πολεμίων ἐπελθόντων. καὶ ἀπελαύνεταί τις λεία πρὸς αὐτῶν. φήμη δὴ τῶν
πραχθέντων εἰς τοὺς λοχῶντας ἐλθοῦσα, ἀνίστανται οὗτοι, καὶ ἐφ' ἵππων ἐς
τὸν πόλεμον χωροῦσι. καὶ τάς τε ὄχθας ἔστιν ἰδεῖν πλήρεις τῶν μαχομένων, καὶ βαλλόν-
των ἐς αὐτούς. τοὺς δὲ ἐν αὐτοῖς ἀναστρεφομένους, καὶ τὴν πεφοινιγμένην λύθρῳ δαίμο-
να, αὐτήν τε, καὶ τὴν ἐσθῆτα, τί ἐροῦμεν; ἔρις, καὶ κυδοιμὸς ταῦτα. κὴρ, ὑφ' ἧς τὰ πολέ-
μου πάντα. ὁρᾷς γάρ τοι ὡς οὐ μίαν ὁδὸν χωρεῖ. ἀλλ' ὃν μὲν, ἄζωτον ἐς τὰ ξίφη προβάλ-
λει. ὃς δ' ὑφέλκεται ὑπ' αὐτὴν νεκρός. δὲ καὶ νεώζωτον ἐπιπαρέρχει. οἱ δ' ἄνδρες,
φοβεροὶ τῆς ὁρμῆς, καὶ τοῦ βλέμματος, ὡς οὐδὲν διαλλάττειν ἐμοὶ ζώντων ἐν ταῖς ὁρ-
μαῖς δοκοῦσιν. ἀλλ' ἰδοὺ πάλιν εἰρήνης ἔργα. νεὸς γὰρ αὕτη διαφαίνεται, τρίπολος οἶ-
μαί τις, εἴ τι χρὴ τῷ τῶν ἀροτήρων ξυμβάλλεσθαι πλήθει. καὶ τά γε ζεύγη τῶν βοῶν, θαμὰ
ἀναστρέφει. ἐν ταύτῃ κύλικός τινος ἐνδεχομένης αὐτὴν, ἐπὶ τῷ τῆς αὔλακος τέλει, με-
λαίνεσθαί τε τὸν χρυσὸν περιχροῦσα, ἑξῆς ὁρᾷς, τέμενος βασιλέως οἶμαι τινὸς τεκμήρα-
σθαι. ὃς τὸ γεγηθὸς ἐλέγχεται τῆς ψυχῆς, ἐν τῇ ὄψει φαιδρότητι. καὶ τίνα γε αἰτίαν τῆς
χαρᾶς οὐδὲν ζητεῖν χρή. τὸ γάρ τοι λήϊον, πολλῷ τῷ μέζῳ τὴν σπορὰν ὑπερβαλέσθαι διε-
λέγχουσιν, οἵ τε διὰ σπουδῆς ἀμῶντες, καὶ οἱ ταῖς ἀμάλλαις τὰ κειρόμενα τῶν δραγμά-
των δέοντες. οἳ ἕτεροι προσάγουσι καὶ μάλα συντόνως. ἡ δὲ δρῦς, οὐκ ἀκαίρως ἐνταῦθα,
οὐδ' ἔξω λόγου. σκιάν τε γὰρ ἀμφιλαφῆς ὑπ' αὐτῇ ψυχάζειν τοῖς ἐν τῷ ἔργῳ καμοῦσι.
καὶ βοῦς οὑτοσὶ, πίων, καθιδρωθεὶς ὑπὸ τῶν κηρύκων, οὓς ὁρᾷς, ὑπό τε δρυῒ προσίθετο
τοῖς περὶ τὴν συλλογὴν τοῦ πυροῦ κάμνουσι. τὰ δὲ γύναια, τί φῄς; ἆρ' οὐκ ἐπτοῆσθαί σοι
δοκεῖ, καὶ διακελεύεσθαι ἀλλήλοις συχνὰ μάττειν τῶν ἀλφίτων, δεῖπνον εἶναι τοῖς ἐρίθοις;
εἰ δὲ καὶ ὀπώρας δέῃ, πάρεστί σοι αὕτη, χρυσῆ μὲν τῶν ἀμπέλων, μέλαινα δὲ τοῦ καρποῦ.
τὸ δὲ τοῦ κασσιτέρου κυανὸν, ἐτεχνήθη οἶμαι τῷ δημιουργῷ, πρὸς δήλωσιν τοῦ ἐν αὐτῇ βα-
θοῦς. ἀρκεῖ γάρ σοι τὸ περὶ ταῖς ἡμερίσιν ἕρκος ἐν τῷ καινοτέρῳ νοεῖν. ὁ δ' ἄργυρος ὁ ἐν
τῷ ἀμπελῶνι, κάμακες ταῦτα τοῦ μὴ κατακλιθῆναι τὰ φυτὰ, βρίσαντα τῷ καρπῷ.
τί δ' ἂν εἴποις περὶ τῶν τρυγώντων; οἱ διὰ στενῆς ταύτης εἰσόδου, εἰσφρήσαντες ἑαυτοὺς, τα-
λάρους ἐναποτίθενται τὸν καρπὸν, μάλα ἡδεῖς, καὶ πρόσφοροι τὴν ἡλικίαν τῷ ἔργῳ. παρ-
θένοι τε γὰρ, καὶ ἤϊθεοι, εὔιον, καὶ βακχικὸν ἐν ῥυθμῷ βαίνουσιν, ἐνδιδόντος αὐτοῖς τὸν ῥυθ-
μὸν ἑτέρου. ὃν οἶμαι ξυνίης ἀπό τε τῆς κιθάρας, καὶ τοῦ λεπτὸν προσᾴδειν δοκεῖν τοῖς
φθόγγοις. εἰ δὲ καὶ τὴν ἀγέλην ἐννοήσειας τῶν βοῶν, αἳ δὴ πρὸς τὴν νομὴν ἵενται, ἑπο-
μένων αὐταῖς τῶν νομέων, τῆς μὲν χρόας, οὐκ ἂν θαυμάσειας, εἰ καὶ χρυσοῦ, καὶ κασσιτέ-
ρου πᾶσαι. τὸ δὲ καὶ μυκωμένων ὥσπερ ἀκούειν ἐν τῇ γραφῇ, καὶ τὸν ποταμὸν κελάδοντα ἐν-
δοκεῖν, παρ' ὃν αἱ βόες, πῶς οὐκ ἐναργείας πρόσω; τοὺς δὲ λέοντας, οὐδ' ἂν ἀφορμηνεῦ-
σαί μοι τις ἐπαξίως δοκεῖ, καὶ τὸν ὑπ' αὐτοῖς ταῦρον. ὁ μὲν γὰρ μεμυκέναι δοκῶν, καὶ
σπαίρειν, σπαράττεται, ἤδη πως ἐμπεφυκότων τοῖς ἐντοσθιδίοις τῶν λεόντων. οἱ δὲ κύνες
τε οἶμαι οὗτοι ἕπονται τῇ ἀγέλῃ, καὶ παρὰ τῶν ἰθυνόντων αὐτοὺς νομέων. ἐπὶ τοὺς μὲν ἵενται
τῶν λεόντων, ὑλακῇ πτοεῖν ἐθέλοντες αὐτούς. προσμιγνύναι δ' οὐ τολμῶσιν, ἐπιπαρεχόν-
των αὐτοὺς καὶ ταῦτα τῶν νομέων. ὁρᾷς δὲ καὶ διασκιρτῶντα τοῦ ὄρους θρέμματα, καὶ τοὺς
σταθμοὺς, καὶ τὰς σκηνὰς, καὶ τοὺς σηκούς; οἶκον ποιμνίων νόει ταῦτα. λοιπὸς οἶμαι χορός τις
οὑτοσὶ, προσόμοιος τῷ δαιδάλου. φασὶ δ' αὐτὸν Ἀριάδνῃ τῇ Μίνω πρὸς αὐτοῦ δοθῆναι.
τίς δ' ἡ τέχνη; παρθένοις ἤϊθεοι τὰς χεῖρας ἐπιπλέξαντες, χορεύουσι. σὺ δ' ὡς ἔοικεν, οὐκ
ἀρκεσθήσῃ τούτῳ, εἰ μή σοι καὶ τὰς τῆς ἐσθῆτος ἐξακριβώσομαι τῶν λόγων. οὐκοῦν αἱ δὴ
μὲν ὀθόνας ἤσθηνται, στεφάνας ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς χρυσᾶς φοροῦσαι. τοῖς δ' εὐήτειοι μὲν,
καὶ λεπτοὶ, περίκεινται χιτῶνες. μαχαίρας δὲ τῶν χειρῶν ἐξήρτηνται χρυσᾶς, ἀργυ-
ρῶν τελαμώνων κατεχόντων αὐτάς. ἀλλ' ἐν κύκλῳ μὲν ἰόντων, τοῦτ' ἐκεῖνο τροχοῦ περιδί-
νησιν ὁρᾷς, νοήσει κεραμέως ἔργον τινὸς εἴ πῃ δυσκολέως, μὴ τοῦ περιθεῖν ἔχοι πειρῶντος.
στοιχηδὸν δὲ ἰόντων αὖθις, πολύ τι χρῆμα ἐπιρρεῖ, ὅπως ἔχουσι τέρψεως, ἐπιδηλοῦν-
των. καὶ γάρ τινες ἐν μέσοις τοῖς, κυβιστῶντες, καὶ ἄλλοτε ἄλλην ὄρχησιν ἐπιδεικνύμενοι
ἄγειν μοι, σαφῶς αὐτοὺς εἰς τὸ θαῦμα δοκοῦσιν. ἡ δὲ δὴ κύκλῳ τῆς ἄντυγος, θαλάσσης εἰ-
κὼν, οὐ θάλαττα ὦ παῖ. Ὠκεανὸν δὲ νοεῖν χρὴ, ὅρον εἶναι τεχνηθέντα τῆς ἐν τῷ σάκει γῆς.
ἱκανῶς ἔχεις τῶν ἐκτυπωμάτων. ἄθρει δὴ καὶ τὰ περὶ τοὺς νεανίας, ξὺν ὁποτέρῳ αὐ-
τῶν ἡ νίκη. ἰδοὺ γὰρ καὶ καθῄρηται ὁ Εὐρύπυλος, κατὰ τῆς μασχάλης ὤσαντος αὐτῷ καί-
ριαν τοῦ Πύρρου. καὶ κρουνηδὸν ἐκχεῖται τὸ αἷμα. κεῖταί τε ἀνοιμωτὶ, πολὺς κατὰ τῆς γῆς
ἐκχυθεὶς, μόνον οὐ φθάσας τὴν πληγὴν τῷ πτώματι, διὰ τὸ ἐς καιρὸν τοῦ τραύματος. ἔτ'
ἐν τῷ τῆς πληγῆς ὁ Πύρρος σχήματι ῥεόμενος τὴν χεῖρα, τῷ λύθρῳ πολλῷ κατὰ τοῦ ξίφους
ἐνεχθέντι. οἱ Μυσοί τε οὐκ ἀνασχετὰ ἡγούμενοι ταῦτα, ἐπὶ τὸν νεανίαν χωροῦσιν. ὃ δ' ἐς αὐ-

τοὺς βλοσυρὸν ὁρᾷ, μειδιᾷ, καὶ ὑφίσταται τὸ ξίφος, καὶ τάχα που κρύψει τὸν Εὐρυπύλου νεκρὸν, σωρηδὸν νήεσι.

ΑΡΓΩ, Η ΑΙΗΤΗΣ.

δὶ ἐκπαίουσι τῷ ποτῷ ναῦς ὑπὸ πολλῷ τῷ ῥοθίῳ τῆς εἰρεσίας, κόρη τέ τις αὐτὴ ἐπὶ τῆς πρύμνης, ὁ πλίτου πλησίον, καὶ ὁ ἐμμελὲς προσᾴδων τοῖς τῆς κιθάρας κρούμασι, ξανθὴ ὀρθὴ παρὰ, ὅ, τε ὑπὲρ τῆς ἱδρᾶς ἐκείνης φυτοῦ δράκων, πολλῷ σπειράματι κεχυμένος, καὶ τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν γῆν νεύων, οὔπω βρίθουσαν, τὸν ποταμὸν μὲν Φᾶσιν γίνωσκε, Μήδειαν δὲ ταύτην. ὁ δ' ἐπὶ τῆς πρύμνης ὁπλίτης, Ἰάσων ἂν εἴη. κιθαρῳδὸν δὲ, καὶ παρ' ἂν ὁρῶντας, καὶ τὸν δι' ἀμφοῖν κοσμούμενον, Ὀρφέα ὑπείσιν ἡμᾶς, ὁ τῆς Καλλιόπης. μετὰ γὰρ τὸν ἐπὶ τοῖς ταύροις ἆθλον, θέλξασα εἰς ὕπνον τὸν δράκοντα τοῦτον ἡ Μήδεια, σεσύληται μὲν τὸ χρυσόμαλλον τοῦ κριοῦ νάκος, φυγὴ δὲ ἔσται λοιπὸν οἱ τῆς Ἀργοῦς πλωτῆρες, ἐπειδὴ ἀνάπυστα τοῖς Κόλχοις, καὶ τῷ Αἰήτῃ τὰ τῆς κόρης. καὶ τὰ μὲν τῶν τῆς Ἀργοῦς ναυβατῶν, τί ἂν σοι λέγοιμι; ὁρᾷς γὰρ βραχίονας μὲν ἐξῳδηκότας αὐτοῖς, ὑπὸ τῆς εἰς τὴν εἰρεσίαν ξυντόνου. τὰ δὲ πρόσωπα, οἷα γένοιτ' ἂν ἑαυτοὺς συνεργούντων. τὸ δὲ τοῦ ποταμοῦ κλυδώνιον, ὑπερκαχλάζον τοῦ τῆς νεὼς ἐμβόλου, καταφερομένης σὺν πολλῇ τῇ ῥύμῃ, τάχους δεῖγμα. ἡ κόρη δὲ, ἀμήχανόν τινα νοῦν δείκνυσιν ἐκ τοῦ προσώπου. ὄμμα μὲν γὰρ αὐτῇ δεδακρυμένον, ἐς γῆν ὁρᾷ. περίφοβος δέ ἐστιν ὑπ' ἐννοίας, ὧν δέδρακε, καὶ λογισμοῦ τῶν μελλόντων πλήρους. αὐτή τε πρὸς ἑαυτὴν ἀνακυκλεῖν δοκεῖ μοι τὰς ἐννοίας, διορῶσα τῇ ψυχῇ ἕκαστα, καὶ πεπηγυῖα τὰς τῶν ὀφθαλμῶν βολὰς, ἐς τὰ τῆς ψυχῆς ἀπόρρητα. Ἰάσων δὲ αὐτῇ πλησίον ξυνὼν τοῖς ὅπλοις, ἕτοιμος εἰς ἄμυναν. ὁ δ' ἔτι δὲ, τὸ ἐνδόσιμον τοῖς ἐρέταις ᾄδει, ὕμνους μοι δοκεῖν ἀνακρουόμενος θεοῖς, τοὺς μὲν, χαριστηρίους, ἐφ' οἷς κατωρθώκασι. τοὺς δὲ, ἐς ἱκεσίαν τείνοντας, ἐφ' οἷς δεδοίκασιν. ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν Αἰήτην ἐπὶ τεθρίππου, μέγαν τε, καὶ ὑπεραίροντα ἀνθρώπους, ὅπλα μὲν ἐνδεδυκότα ἀρήϊα, γίγαντος οἶμαί τινος. τὸ γὰρ ὑπὲρ ἄνθρωπον, τοῦθ' ἡγεῖσθαι δίδωσι. θυμοῦ δὲ τὸ πρόσωπον πλῆρες, καὶ μόνον οὐ πῦρ ἐξιέντα τῶν ὀφθαλμῶν, λαμπάδιόν τε τῇ δεξιᾷ αἰωροῦντα. ἐμπρήσειν γὰρ αὐτοῖς πλωτῆρσι τὴν Ἀργώ. τὸ δόρυ δὲ αὐτῷ, ὑπὲρ τὴν ἄντυγα τοῦ δίφρου πρόχειρον ἵσταται. τί δὴ, ποθεῖς τῶν γεγραμμένων, ἢ τὸ τῶν ἵππων; μυκτῆρες μὲν ἀναπεπταμένοι τούτοις, καὶ ἀνεστηκὸς αὐχήν. βολαί τε ὀφθαλμῶν, ἕτοιμοι. ἄλλως τε, καὶ ἔνδροι νῦν οὖσαι. δίδωσι δὲ τοῦτο θεωρεῖν ἡ γραφή. τὸ δὲ ἆσθμα, ἐξ αἱματτομένων ἐς τὸν δρόμον τῇ μάστιγι ὑπὸ τοῦ Ἀψύρτου. παραβατεῖν γὰρ τοῦτον φασὶ τῷ Αἰήτῃ, ὑπὸ παντὸς ἑλκόμενον τοῦ στέρνου. καὶ ἡ τῶν τροχῶν δίνη μόνον οὐ προσβάλλουσα τῷ ἁρματείῳ σύρματι τὰς ἀκοὰς, τὸ τάχος δίδωσι γινώσκειν. ἡ γὰρ διανισταμένη κόνις, καὶ ἱδρῶσιν ἐπανθοῦσα τοῖς ἵπποις, ἀμυδρὰν τῆς χρόας ποιεῖ τὴν διάσκεψιν.

ΗΣΙΟΝΗ.

Αὐτὴ μὲν οὐδ' ἐπιτάττοντος οἶμαί τινος, ὁ γενναῖος Ἡρακλῆς μοχθεῖ. οὐδ' ἔστιν εἰπεῖν, ὡς Εὐρυσθεὺς δι' ὄχλου νῦν αὐτῷ. δεσπόζει δὲ τὴν ἀρετὴν ἑαυτοῦ τάξας, ἐθελουσίους ἄθλους ὑπομένει. ἢ τί μαθὼν, φοβερὸν οὕτω κῆτος ὑφίσταται; ὁρᾷς γὰρ, ὁπόσοι μὲν αὐτῷ οἱ ὀφθαλμοὶ κυκλοτερεῖς, ταύτην τὴν ὄψιν ἀποτορνεύοντες, καὶ δεινῶς ἐς πολὺ δεδορκότες, ἐπισκύνιόν τε ὀφρύων ἀκανθῶδες, καὶ ἄγριον ἐφ' ἑαυτοὺς ἕλκοντες. ὅπως δὲ ὀξεῖα ἡ τοῦ στόματος ἐκβολὴ, καρχάρους, καὶ τριστοίχους ὀδόντας ἐκφαίνουσα. ὧν οἱ μὲν, ἀγκιστρώδεις, καὶ ἀνεστραμμένοι κατέχειν τὰ ληφθέντα. οἱ δὲ, ὀξεῖς τὴν αἰχμὴν, καὶ ἐς πολὺ ἀνεστῶτες. ὅση δὲ ἡ κεφαλὴ, σκολιοῦ, καὶ ὑγροῦ τοῦ αὐχένος ἐξιοῦσα. μέγεθος δὲ, ἄπιστον μὲν εἰπεῖν, ἐν μικρῷ. ἡ δὲ ὄψις, νικᾷ τοὺς ἀπιστοῦντας. ἐκκεχυμένου γὰρ οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ κατὰ πολλὰ μέρη τοῦ κήτους, τὰ μὲν, ὕφαλα διαφαίνονται, τὸ ἀκριβὲς τῆς ὄψεως κλέπτοντα τῷ βάθει. τὰ δὲ, αἰγιαλοί, νησίδες ἂν τοῖς ἀπειροθαλάττοις δόξαντα, ἀτρεμοῦσί τι προσεντυχοῦσι τῷ κήτει. κινούμενοι δὲ νῦν σφοδροτάτῃ ῥύμῃ, πολὺ ἐκεῖνο ῥοθίου κτύπον. ἐν γαλήνῃ καὶ ταῦτα. καὶ κλύδων οὗτος ὑπὸ τῆς ἐμβολῆς αὐτοῦ διανιστάμενος, ὁ μὲν, περὶ τοῖς ἐμφαινομένοις μέρεσι κυμαίνει, κλύζων αὐτὰ, καὶ διαλευκαίνων κάτωθεν. ὁ δὲ, τὰς ᾐόνας προσβέβληκεν. ἥ τε τῶν ῥοθίων ἀνάκλασις, ἐπὶ πολὺ τὴν θάλασσαν ἐς ὕψος ἀναρριπτούντων, ἱστία νεὼς ἂν ἀπεικασθείη, ποικίλοις προσαυγάζοντα. ἀλλ' οὐκ ἐκπλήττεται ταῦτα ὁ θεσπέσιος οὗτος. ἀλλ' ἡ μὲν λεοντῆ, καὶ τὸ ῥόπαλον, ἐν ποσὶν αὐτῷ, ἔρημα πρὸς τὴν χρείαν, εἰ τούτων δεήσειεν. ἕστηκε δὲ γυμνὸς ἐν προβολῇ, τὸν μὲν ἀριστερὸν προτείνας πόδα, ὄχημα εἶναι τῷ παντὶ σώματι, μεθισταμένῳ πρὸς τὸ τῆς κινήσεως ὀξύρροπον. καὶ τῆς πλευ

ρᾶς δὲ τῆς ἀριστερᾶς, ἅμα τῇ χειρὶ περικειμένης, πρὸς τὴν ἐπίτασιν τοῦ τόξου, τὰ δεξιὰ ὑπέσταλται, τῆς δεξιᾶς χειρὸς πρὸς τὸν μαστὸν τὴν νευρὰν ἑλκούσης. τὴν δ' αἰτίαν ὦ παῖ, μὴ ζητῶμεν τούτων· ἡ γὰρ τῶν πετρῶν ἀνημμένη κόρη, πρόκειται τῷ κήτει βορά. Ἡσιόνην δ' αὐτὴν Λαομέδοντος παῖδα νομίζωμεν. ποῖ δὲ οὗτος; ἔσω μοι δοκεῖν, τοῦ τῆς πόλεως τείχους, ἐν περιωπῇ τῶν πραττομένων. ὁρᾷς γὰρ πόλεως κύκλον, καὶ τὰς ἐπάλξεις ἀνθρώπων μεστὰς, καὶ ὡς ἀνατετάκασιν ἐς οὐρανὸν εὐχόμενοι τὰς χεῖρας, τάχα που δεδοικότες ὑπ' ἐκπλήξεως περιττῆς, μὴ καὶ προσβάλλοι τῷ τείχει τὸ κῆτος, ἐπειδὴ ὡς χερσεύσον ὥρμηκε. τὸ δὲ τῆς κόρης κάλλος, ὁ καιρὸς ἑρμηνεύειν ἐπ' ἀκριβὲς οὐκ ἐᾷ· τὸ γὰρ περὶ τῇ ψυχῇ δέος, καὶ ὁ ἐπὶ τοῖς ὁρωμένοις ἀγὼν, ἀπομαραίνει μὲν τὸ τῆς φύσεως ἄνθος, δίδωσι δ' ὅμως τοῖς ὁρῶσιν ἐκ τῶν παρόντων τὸ ἐντελὲς στοχάσασθαι.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ·

τ

ί διαμέλλεις ὦ θεῖε Σοφόκλεις, τὰ τῆς Μελπομένης δέχεσθαι δῶρα; τί δ' ἐς γῆν ὁρᾷς, ὡς ἔγωγ' οὐκ οἶδα, εἴτε ἀθροίζων ἐννοίας ἤδη, εἴθ' ὑπὸ τῆς πρὸς τὸν θεὸν ἐκπλήξεως; ἀλλὰ θάρσει ὦ 'γαθὲ, καὶ δέχου τὰ διδόμενα. ἀπόβλητα γὰρ οὐκ εἶναι θεῶν δῶρα οἶσθά που, ἐξ ἑνὸς τῶν Καλλιόπης θιασωτῶν ἀκούσας. ὁρᾷς γὰρ καὶ τὰς μελίττας ὡς ὑπερπέτονταί σου, καὶ βομβοῦσιν ἡδύ τι, καὶ θεῖον, ἐπιλείβουσαι σταγόνας ἀπορρήτους τῆς οἰκείας δρόσου. τουτὶ γὰρ καὶ τῆς σῆς ποιήσεως διαφύσεσθαι, παντὸς μᾶλλον, ἥπου τις καὶ ἀναφθέγξεται μικρὸν ὕστερον ἐπὶ σοὶ, Μουσῶν εὐκόλων ἀηδόνιον λέγων, καὶ δεδοικέναι τῷ παρεγγυήσει μήπῃ λάθῃ τις ἐκπτᾶσα τοῦ σοῦ στόματος μέλιττα, καὶ τὸ κέντρον ἀφυλάκτως ἐγχρίσασα. ὁρᾷς δέ που καὶ τὴν θεὸν αὐτὴν, τὸ μὲν ὑψηγόρον, καὶ ἐπηρμένον τῆς γνώμης, ἀποθέτον ἔχουσαν εἰς σὲ νῦν, καὶ μειδιάματι εὐμενεῖ τὸ δῶρον μετροῦσαν. Ἀσκληπιὸς δὲ οἶμαι οὗτος ἐγγὺς, παιᾶνά που παρεγγυῶν γράφειν, καὶ κλυτομήτης, οὐκ ἀπαξιῶν περὶ σοῦ ἀκούειν. βλέμμα τε αὐτοῦ πρὸς σὲ φαιδρότητι μεμιγμένον, παρὰ μικρὸν ὕστερον ἐπιξενώσεις αἰνίττεται.

ΥΑΚΙΝΘΟΣ·

ω

Ο θεώμεθα τοῦ μειρακίου ὦ παιδίον, τίς τε αὐτὸς εἴη, καὶ τίς αἰτία τῆς Ἀπόλλωνος παρουσίας. θαρσήσει γὰρ ἡμᾶς τὸ νῦν προσβλέψαι. οὐκοῦν ὁ μὲν Ὑάκινθος εἶναί φησιν ὁ Οἰβάλου. μαθόντας δὲ τοῦτο, χρὴ καὶ τὴν αἰτίαν τῆς τοῦ θεοῦ παρουσίας γινώσκειν. ἐρῶν ὁ τῆς Λητοῦς τοῦ μειρακίου, πάντα δώσειν αὐτῷ φησιν, ὅσα ἔχει, τὸ ξυνεῖναι προσιεμένῳ. τοξείαν τε γὰρ, καὶ μουσικὴν διδάξειν, καὶ μαντικῆς ἐπαΐειν, καὶ λύρας μὴ ἀπῳδὸν εἶναι. καὶ τοῖς ἀμφὶ παλαίστραν ἐπιστήσειν. δώσειν τε ὑπὲρ κύκνον αὐτὸν ὀχούμενον περιπολεῖν χωρία, ὅσα Ἀπόλλωνος φίλα. ταυτὶ μὲν, ὁ θεός. γέγραπται δὲ ἀκερσεκόμης μὲν, τὸ εἰωθὸς, φαιδράν τε ὀφρὺν ὑπὲρ ὀφθαλμῶν ἐγείρων. ὧν ἀκτῖνες οἷον ἐκλάμπουσι, καὶ μειδιάματι ἡδεῖ τὸν Ὑάκινθον θαρσύνων, προτείνων μὲν τὴν δεξιὰν ἐπὶ τῇ αὐτῇ, καὶ τὸ μειράκιον δὲ, ἐς γῆν μὲν ἀτενὲς ὁρᾷ, πολλὴ δὲ ἡ τῶν ὀφθαλμῶν ἔννοια. γάννυταί τε ἐφ' οἷς ἀκούει, καὶ τὸ θάρσος ἔτι μέλλον, αἰδοῖ μιγνύσιν. ἕστηκε δὲ τὰ μὲν ἀριστερὰ τῷ σώματι, ἁλιπορφύρῳ χλανίδι καλύπτων, ἃ δὴ καὶ ὑπέσταλται. ἀκοντίῳ δὲ τὴν δεξιὰν ἐπερείδει, ἐγκειμένῳ τῷ γλουτῷ, καὶ τῇ πλευρᾷ διορωμένῃ. βραχίων τε οὑτοσὶ γυμνὸς δίδωσιν ἡμῖν ἐς τὰ ὁρώμενα λέγειν. σφυρὸν μὲν αὐτῷ κοῦφον, ἐπ' εὐθείας τῇ κνήμῃ, καὶ ἐπιγουνὶς αὕτη ἐλαφρὰ, ὑπὲρ μνήμης, μηροί τε ἀπέριττοι, καὶ ἰσχίον ἀνέχον τὸ λοιπὸν σῶμα. πλευρά τε, ἔμπνουν ἀποτορνεύουσα τὸ στέρνον, καὶ βραχίων ξυνὼν ἁπλότητί τι φρυγῶν; καὶ αὐχὴν ἀνεστηκὼς τὸ μέτριον. ἡ κόμη τε οὐκ ἄγροικος, οὐδὲ ἐν αὐχμῷ ἀνεστηκυῖα, ἀλλ' ἐπικρεμαμένη τῷ μετώπῳ, συναπονεύουσα δὲ ταῖς τοῦ ἰούλου ἀρχαῖς. ὁ δ' ἐν ποσὶ δίσκος, ἔχων. καὶ σκόπει τί περὶ ἑαυτόν. ἔρως τι φαιδρὸς ἅμα, καὶ κατηφὴς, καὶ Ζέφυρος ἐκ περιωπῆς, ἄγριον ὑποφαίνων τὸ ὄμμα. αἰνίττεται ὁ ζωγράφος τὴν ἀπώλειαν τοῦ μειρακίου. δισκεύοντι δὲ τῷ Ἀπόλλωνι, πλάγιος ἐκπνεύσας, ἐμβαλεῖ τῷ Ὑακίνθῳ τὸν δίσκον.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ·

θ

Αυμάζεις ὁρῶν ἐς τοσοῦτον ἀγῶνα κόρην ὁρμῶσαν, ἀγρίου τε οὕτω συὸς, καὶ τοσούτου ὁρμὴν ὑφισταμένην; ὁρᾷς γὰρ ὡς ὕφαιμον μὲν αὐτῷ τὸ ὄμμα, λοφιά τε φρίττουσα, καὶ πολὺς ὁ κατὰ τῶν ὀδόντων ἀφρὸς, ἐς πολὺ ἀνεστηκότων, καὶ τὴν αἰχμὴν ἀτείπτων, τό, τε εὖρος, ὡς πρὸς λόγον τῇ βάσει, ἣν δὴ καὶ τὰ ἴχνη ταυτὶ δείκνυσι, τοῦ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/2

ρων ἀποδέοντα οὐδέν. οὐδὲ γὰρ τούτων παρέλιπέ τι ὁ ζωγράφος, ἐντυπώσας αὐτὰ τῇ
γραφῇ. τὰ δὲ δρώμενα, καὶ δεινὰ ἤδη. ἐμπεπτωκὼς γὰρ ὁ σῦς Ἀγκαίῳ τούτῳ κατὰ τὸν μηρὸν,
κεῖται ὁ νεανίας, ἀθρόον ἐκρέων τὸ αἷμα, καὶ ἐς πολὺ ἀνερρωγὼς τοῦ μηροῦ. ὅθεν ἐν χερσὶν
ἤδη τοῦ ἄθλου ὄντος, ἡ μὲν Ἀταλάντη, ταύτην γὰρ εἶναι τὴν κόρην χρὴ νοεῖν, πρόχειρον ἐπι-
θεῖσα τῇ νευρᾷ τὸ βέλος, ἀφήσειν μέλλει. ἔσταλται δὲ ἐσθῆτι τῇ μὲν ὑπὲρ γόνυ, κρηπῖδα δὲ τοῖν
ποδοῖν ἐνῆπται. καὶ αἱ χεῖρες, ἐς ὦμον γυμναὶ, διὰ τὸ ἐνεργὰν εἶναι, τῆς ἐσθῆτος ἐκεῖ ἐς
περόνας ξυνειργμένης. τὸ δὲ κάλλος, ἀρρενωπὸν ἐκ φύσεως ὂν, αὔξησιν ὁ καιρὸς, ἐπὶ μᾶλλον
οὐκ ἐφίμερον βλεπούσης, ἀλλὰ τὰς τῶν ὀφθαλμῶν βολὰς, ἐς τὴν τῶν δρωμένων ἔννοιαν
τεινούσης. οἱ νεανίαι δὲ οὗτοι, Μελέαγρος, καὶ Πηλεύς. τούτοις γὰρ δὴ τοὺς καθελόντας
τὸν σῦν, φησὶν ἡ γραφή, ὁ μὲν ἐπερείσας ἐν προβολῇ τῷ λαιῷ ποδὶ ἑαυτὸν ὁ Μελέαγρος,
καὶ τὴν βάσιν τηρήσας, ἀσφαλῶς ἐνδέχεται τὴν ὁρμὴν τοῦ συὸς, λόγχην ὑποστήσας. φέ-
ρε δὴ καὶ τὰ περὶ αὐτὸν εἴπωμεν. στιφρὸς μὲν ὁ νεανίας, καὶ πάντῃ φριγῶν. κνῆμαι δ' αὐ-
τῷ, εὐπαγεῖς, καὶ ὀρθαί. φέρειν τε ἔν τε τοῖς δρόμοις ἱκαναί. καὶ ὑφιστάμεναι τὸν ἐκ χει-
ρὸς ἀγῶνα, φύλακες ἀγαθαί. μηρός τε ξυνῳδὸν, ἐπιγουνίδι ὁμολογῶν τοῖς κάτω. καὶ ἰσχί-
ον, οἷον διδόναι θαρσεῖν, ὡς οὐκ ἀνατραπησομένου ὑπὸ τῆς τοῦ συὸς ἐμβολῆς τοῦ νεανίου.
πλευρά τε βαθεῖα, καὶ γαστὴρ ἀπέριττος, καὶ στέρνα τὸ μέτριον προσεκκείμενα, καὶ βραχίων
διηρθρωμένος, καὶ ὦμοι πρὸς αὐχένα ἐρρωμένον ξυνάπτοντες, καὶ βάσιν αὐτῷ διδόντες.
κόμη τε ἡλιῶσα, καὶ ἀνεστηκυῖα νῦν, ὑπὸ τοῦ τῆς ὁρμῆς ἐνεργοῦ, καὶ χαροπὸν ἱκανῶς δεδορ-
κὸς τὸ ὄμμα. ἥ τε ὀφρὺς οὐκ ἀνειμένη, ἀλλ' ἐν τῷ θυμῷ πᾶσα, καὶ ἡ τοῦ προσώπου κατά-
στασις, οὐδὲ ξυγχωροῦσα περὶ κάλλους τι λέγειν, διὰ τὸ ἐπιτετάχθαι. ἐσθὴς δὲ λευκὴ,
ὑπὲρ γόνυ. καὶ κρηπὶς, ὑπὲρ σφυρὸν, ἔρεισμα ἀσφαλὲς τῇ βάσει. χλαμύδα τε κροκο-
βαφῆ, ὑπὲρ αὐχένος κολπώσας, τὸ θηρεῖον ὑφίσταται. ταυτὶ μέν σοι τὰ τοῦ Οἰνέως.
Πηλεὺς δὲ οὗτος, προβέβληται φοινικοῦν φᾶρος. μάχαιρα δὲ αὐτῷ, ἡ παρ' Ἡφαίστου ἐν χερ-
σὶν, ἐκδεξομένου τὴν τοῦ συὸς ὁρμήν. τὸ δὲ ὄμμα, ἄτρεπτος, καὶ ὀξὺ ὁρῶν, καὶ οἷος μηδὲ ὑπε-
ρόριον ἆθλον τὸν ἐς Κόλχους σὺν Ἰάσονι δεῖσαι.

ΝΕΣΟΣ.

μ

Η δέδιεθι ὦ παῖ τὸν Εὔηνον ποταμὸν, πολλῷ κυμαίνοντα, καὶ ὑπὲρ τὰς ὄχθας αἰ-
ρόμενον. γέγραπται γάρ. ἀλλὰ μᾶλλον τὰ ἐν αὐτῷ διασκεψώμεθα, ὅπῃ τε, καὶ ὅ-
πως ἔχει τὰ τῆς τέχνης. ἢ γὰρ οὐκ ἐπιστρέφει σε πρὸς ἑαυτὸν ὁ θεῖος Ἡρακλῆς, οὕ-
τως ἐμβεβηκὼς μέσῳ τῷ ποταμῷ. καὶ γὰρ ἐκλάμπων ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν σκοπὸν
μετρούντων, τόξον τε ἔχων ἐν τῇ λαιᾷ προβεβλημένῃ, ἔτι καὶ τὴν δεξιὰν ἐν τῷ τῆς ἀφέ-
σεως ἔχων σχήματι. ἐς μαζὸν γὰρ αὕτη. τί δ' ἂν εἴποις περὶ τῆς νευρᾶς; ἆρ' οὖν οὐκ αἰ-
σθάνεσθαι δοκεῖς ἐπηχούσης τῇ τοῦ οἰστοῦ ἀφέσει; ποῦ δὲ οὗτος; ὁρᾷς τὸν ὕστατον ἀνασκιρ-
τῶντα κένταυρον; Νέσσος δὲ οἶμαι οὗτος, διαφυγὼν ἐκ τῆς Φολόης τὴν Ἡράκλειαν μόνος χεῖρα,
ὅτ' ἐπιχειροῦντας ἀδίκως αὐτῷ, διέφυγεν ὄλεθρον, πάλιν οὗτος. οἴχεται δὲ καὶ οὗτος, ἀδίκως ἐς
αὐτὸν φανείς. πορθμεύοντος γὰρ τοὺς δεομένους τούτου, ἐπιστὰς ὁ Ἡρακλῆς ξὺν τῇ γυναικὶ
Δηϊανείρᾳ, καὶ τῷ παιδὶ Ὕλλῳ, ἐπειδὴ ἄπορος ὁ ποταμὸς ἐφαίνετο, τὴν γυναῖκα πορθμεῦ-
σαι παρεγγυᾷ. αὐτὸς δὲ ἐπιβὰς τοῦ δίφρου ξὺν τῷ παιδὶ, ἐχώρει διὰ τοῦ ποταμοῦ. κἀν-
ταῦθα ὁ μὲν, κακὸς ἰδὼν τὴν γυναῖκα, ἀτόποις ἐπετόλμα, τῆς ὄχθης ἐπιβάς. ὁ δὲ, βοῆς
ἀκούσας ὁ Ἡρακλῆς, τοξεύει κατὰ τοῦ Νέσσου. γέγραπται δὲ, ἡ μὲν Δηϊάνειρα, ἐν τῷ τοῦ
κινδύνου σχήματι, καὶ περιδεὴς ἐς τὸν Ἡρακλέα τὰς χεῖρας τείνουσα. ὁ δὲ Νέσσος, ἄρτι τὸν
οἰστὸν δεξάμενος, καὶ περὶ ἑαυτὸν σφαδάζων, οὔπω δοκεῖν τὸν ἑαυτοῦ δίφρον ἀπόθετον
ἐς Ἡρακλέα τῇ Δηϊανείρᾳ δεδωκώς. τὸ δὲ παιδίον ὁ Ὕλλος, ἐφέστηκε μὲν τῷ δίφρῳ,
κατὰ τῆς ἄντυγος δεθέντων, ὥστε ἀτρεμεῖν τῶν ἵππων, κροτεῖ δὲ ὑφ' ἡδονῆς τὰς χεῖρας,
γέλωτι δοὺς, ἃ μήπω ἔρρωται.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὁ

Μὲν ἐπὶ τῷ στρατηγεῖν ἔτι, καὶ τοὺς ἐκ Μελιβοίας ἐπὶ Τροίαν ἀνάγων τιμωροὺς
Μενελάῳ κατὰ τοῦ Φρυγὸς, Φιλοκτήτης ὁ τοῦ Ποίαντος, χνοαῖός που, κἀναφορῶν
ἐς τὴν ὑφ' Ἡρακλεῖ τροφήν. θεράπων δὴ νεάζων τῷ Ἡρακλεῖ ὁ Φιλοκτήτης ἐκ νηπίου,
ὅτε καὶ φορεὺς εἶναι οἱ τῶν τόξων, ἃ δὴ καὶ ὕστερον μισθῷ λαβεῖν παρ' αὐτοῦ τῆς εἰς τὴν
πυρὰν ὑπουργίας. ὁ δὲ, νῦν ἐνταῦθα ξυμπεπτωκώς τι διὰ τὴν νόσον τῷ προσώπῳ, ξυννεφῆ
ὀφρὺν ἐπὶ τὼ ὀφθαλμὼ ἐφέλκων κάτω που, καὶ ἐν βάθει ὄντας, καὶ ἀμενηνὸν ὁρῶντας, κό-
μην τε, καὶ αὐχμοῦ πλήρη δεικνὺς, καὶ τὴν γενειάδα ὑπανεστηκὼς, καὶ φρίττων, καὶ ῥά-

καὶ αὐτός τε ἀμπισχόμενος, καὶ τὸν ταρσὸν καλύπτων, χιόνα δὲ ὦ παῖ δίδωσι λόγον. ἀναπλέοντες ἐς Τροίαν οἱ Ἀχαιοί, καὶ προσχόντες ταῖς νήσοις, ἐμαστεύοντο τὸν τῆς Χρύσης βωμόν, ὃν Ἰάσων ποτὲ ἱδρύσατο, ὅτε ἐς Κόλχους ἔπλει. Φιλοκτήτης τε ἐκ τῆς ξὺν Ἡρακλεῖ μνήμης τὸν βωμὸν τοῖς ζητοῦσι δεικνύς, ἐγχρίμψαντος αὐτῷ τοῦ ὕδρου τὸν

ἰὸν ἐς θάτερον τοῖν ποδοῖν. οἱ μέν, ἐπὶ Τροίαν οἱ Ἀχαιοὶ στέλλονται. ὁ δέ, ἐν

Λήμνῳ ταύτῃ κεῖται, διαφόρῳ φησὶ Σοφοκλῆς

καταστάζων ἰῷ τὸν πόδα.

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ ΗΡΩΙΚΑ.

ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΟΣ, Η ΦΟΙΝΙΞ. ΦΟΙΝΙΞ.

Ἴων ὁ ξένος, ἢ πόθεν; Φοι. Φοῖνιξ ἀμπελουργέ, τῶν περὶ Σιδῶνά τε, καὶ Τύρον. Αμ. τὸ δὲ Ἰωνικὸν τῆς στολῆς; Φοι. ἐπιχώριον ἤδη, καὶ ἡμῖν τοῖς ἐκ Φοινίκης. Αμ. πόθεν οὖν μετεσκεύασθε; Φοι. Συβαρὶς Ἰωνική, τὴν Φοινίκην κατέχων ὁμοῦ πᾶσαν. καὶ γραφὴν ἐκεῖ αὖ τις οἶμαι φύγοι μὴ ξυμφέρων. Αμ. βαδίζεις δὲ ποῖ, μετέωρός τε, καὶ ὑπὲρ πάντα τὰ ἐν ποσί; Φοι. ξυμβόλου, καὶ φήμης ἀμπελουργὲ δέομαι περὶ εὐπλοίας. φασὶ γὰρ ἡμᾶς ἀφήσειν ἐς τὸν Αἰγαῖον αὐτόν. δεινὴ δὲ οἶμαι ἡ θάλαττα, καὶ οὐ ῥᾳδία πλεῦσαι. βαδίζω δὲ τὴν ἐναντίαν ὁδὸν τῷ ἀνέμῳ. τὰ γὰρ ὑπὲρ εὐπλοίας πρὸς τουτονὶ τὸν σκοπὸν, θεωροῦσι φοινικοῦς. Αμ. σοφοί γε ὦ ξένε τὰ ναυτικὰ ὄντες. ὑμεῖς γάρ που καὶ τὴν ἑτέραν ἄρκτον ἐνεσημήνασθε τῷ οὐρανῷ, καὶ πρὸς αὐτὴν πλεῖτε. ὥσπερ δὲ τὰς ναυτιλίας ἐπαινεῖσθε, οὕτω τὰς ἐμπορείας διαβέβλησθε, ὡς φιλοχρήματοί τε, καὶ τρῶκται. Φοι. σὺ δὲ οὐ φιλοχρήματος ἀμπελουργέ, ζῶν ἐν ταύταις ταῖς ἀμπέλοις, καὶ ζητῶν ἴσως ὅστις μὲν ὀπωριεῖ, καταβαλών σοι δραχμὴν τῶν βοτρύων, ὅτῳ δὲ ἀποδώσεις τὸ γλεῦκος, ἢ ὅλως τὸν ἀνθοσμίαν, ὃν οἶμαι κατορωρυγμένον φὴς ἔχειν, ὥσπερ ὁ Μάρων; Αμ. ξένε Φοῖνιξ, εἰ μέν εἰσί που τῆς γῆς κύκλωπες, οὓς λέγεται ἡ γῆ ἀργοὺς βόσκειν, φυτεύοντας οὐδέν, οὐδὲ σπείροντας, ἀφύλακτα μὲν τὰ φυόμενα εἴη ἄν, καίτοι Δήμητρός γε, καὶ Διονύσου ὄντα, πωλοῖτο δ᾽ ἂν οὐδὲν ἐκ τῆς γῆς, ἀλλ᾽ ἄτιμά τε, καὶ κοινὰ φύοιτ᾽ ἄν, ὥσπερ ἐν συνῷ ἀγορᾷ. σπείρειν δὲ ὅπου χρή, καὶ ἀροῦν, καὶ φυτεύειν, καὶ ἄλλο ἐπ᾽ ἄλλῳ πονεῖν, προσκείμενον τῇ γῇ, καὶ ὑποκείμενον ταῖς ὥραις, ἐνταῦθα πωλεῖν τε χρή, καὶ ὠνεῖσθαι. δεῖ γὰρ καὶ γεωργία χρημάτων, καὶ ἄνευ τούτων, οὔτε ἀρότην θρέψεις, οὔτ᾽ ἀμπελουργόν, οὔτε βουκόλον, οὔτε αἰπόλον, οὐδὲ κρατὴρ ἔσται σοι πιεῖν, ἢ σπεῖσαι. καὶ γὰρ τὸ ἥδιστον τῶν ἐν γεωργίᾳ, τὸ ζυγὰν ἀμπέλους, μισθοῦ χρὴ πράττειν. εἰ δὲ μή, ἄοινοί τε, καὶ ἀργοὶ ἑστήξουσιν, ὥσπερ γεγραμμένοι. ταυτὶ μὲν οὖν ὦ ξένε, ὑπὲρ παντὸς εἴρηκα τοῦ τῶν γεωργῶν κύκλου. τοὐμὸν δέ, πολλῷ ἐπιεικέστερον. οὐ γὰρ ξυμβάλλω ἐμπόροις, οὐδὲ τὴν δραχμὴν ὅ, τι ἐστὶ γινώσκω, ἀλλὰ βοῦν σίτου, καὶ οἴνου ζάτον, καὶ τοιαῦτα τοιούτων, ἢ ὠνοῦμαι, ἢ αὐτὸς ἀποδίδωμι, σμικρά τε εἰπών, καὶ ἀκούσας. Φοι. χρυσῆν ἀγορὰν λέγεις ἀμπελουργέ, καὶ ἡρώων μᾶλλον, ἢ ἀνθρώπων. ἀλλὰ ὁ κύων οὗτος, τί ἐθέλει; περίεισι γάρ με προσκνυζόμενος τοῖς ποσί, καὶ παρέχων τὸ οὖς ἁπαλόν τε, καὶ πρᾶον. Αμ. τοὐμὸν ἦθος ὦ μηνύει σοι ξένε, καὶ ὅτι πρὸς τοὺς δεῦρο ἀφικνουμένους, οὕτω μετρίως καὶ χρηστῶς ἔχομεν, ὡς μηδὲ τῷ κυνὶ συγχωρεῖν ὑλακτεῖν αὐτούς, ἀλλὰ προσδέχεσθαι, καὶ ὑποσαίνειν ἥκοντας. Φοι. ἔξεστιν οὖν ἀμπέλῳ προσβαλεῖν; Αμ. φθόνος οὐδείς. εἰσὶ γοῦν ἡμῖν ἱκανοὶ βότρυς. Φοι. τί δέ, συκᾶσαι; Αμ. καὶ τούτου ἄδεια. περίεστι γοῦν καὶ σύκων. καὶ κάρυα δοίην, καὶ μῆλα δοίην, καὶ μύρτα ἀγαθὰ ἕτερα. φυτεύω δὲ αὐτά, οἷον παροψήματα τῶν ἀμπέλων. Φοι. τί ἂν οὖν καταβάλλοιμι; Αμ. τί δ᾽ ἄλλο γε, ἢ φαγεῖν τε ἡδέως, καὶ ἐπισιτίσασθαι, καὶ ἀπελθεῖν χαίρων; Φοι. ἀλλ᾽ ἦ φιλοσοφεῖς ἀμπελουργέ. Αμ. καὶ σύν γε τῷ καλῷ Πρωτεσιλάῳ. Φοι. σοὶ δὲ τί, καὶ τῷ Πρωτεσιλάῳ κοινόν, εἰ τὸν ἐκ Θετταλίας λέγεις; Αμ. ἐκεῖνον λέγω τὸν τῆς Λαοδαμείας. τουτὶ γὰρ χαίρει ἀκούων. Φοι. τί δὲ δὴ δεῦρο πράττει; Αμ. ζῇ, καὶ γεωργοῦμεν. Φοι. ἀναβεβιωκὼς, ἢ τί; Αμ. οὐδὲ αὐτὸς λέγει ὦ ξένε τὰ ἑαυτοῦ πάθη. πλὴν ὅτε δὴ ὅτι ἀποθάνοι μὲν δι᾽ Ἑλένην ἐν Τροίᾳ, ἀναβιώη δὲ ἐν Φθίᾳ, Λαοδαμείας ἐρῶν. Φοι. καὶ μὴν ἀποθανεῖν γε μετὰ τὸ ἀναβιῶναι λέγεται, καὶ ἀναπεῖσαι τὴν γυναῖκα ἐπισπέσθαι οἱ. Αμ. λέγει καὶ αὐτὸς ταῦτα. ἀλλ᾽ ὅπως καὶ μετὰ τοῦτο ἀνῆλθε, πάλαι μοι βουλομένῳ μαθεῖν, οὐ λέγει, μοιρῶν τι ἀπόρρητον ὡς

φησι κρύπτων. καὶ οἱ συστρατιῶται δὲ αὐτοῦ οἱ ἐν τῇδε τῇ Τροίᾳ, ἔτι ἐν τῷ πεδίῳ φαίνονται, μά-
χιμοι τὸ σχῆμα, καὶ σείοντες τοὺς λόφους. ΦΟΙ. ἀπιστῶ νὴ τὴν Ἀθηνᾶν ἀμπελουργέ,
καίτοι βουλόμενος ταῦτα οὕτως ἔχειν. εἰ δὲ μὴ πρὸς τοῖς φυτοῖς εἶ, μηδὲ ὀχετηγεῖς ἤδη,
δίελθέ μοι ταῦτά τε, καὶ ὅσα τοῦ Πρωτεσίλεω γινώσκεις. καὶ γὰρ ἂν χαρίζοιο τοῖς ἥρω
σιν, εἰ πιστεύων ἀπέλθοιμι. ΑΜ. οὐκέτ᾽ ὦ ξένε κατὰ μεσημβρίαν τὰ φυτὰ πίνει. με-
τόπωρον γὰρ ἤδη, καὶ ἀρδεύει αὐτὰ ἡ ὥρα. σχολὴ οὖν μοι διελθεῖν πάντα. μὴ δὲ γὰρ λανθανοί
τοὺς χαρίεντας τῶν ἀνθρώπων, θεῖα οὕτω, καὶ μεγάλα ὄντα. βέλτιον δὲ καὶ ἐν καλῷ τοῦ
χωρίου ἱζῆσαι. ΦΟΙ. ἡγοῦ ὡς ἑπομένου, καὶ ὑπὲρ τὰ μέσα τῆς Θρᾴκης. ΑΜ.
παρέλθωμεν εἰς τὸν ἀμπελῶνα ὦ Φοῖνιξ. καὶ τί ἂν καὶ εὐφροσύνης τι ἐν αὐτῷ εὕροις.
ΦΟΙ. παρέλθωμεν. ἡδὺ γάρ που τῶν φυτῶν ἀναπνεῖ. ΑΜ. τί λέγεις ἡδύ; θεῖον. τῶν
μὲν γὰρ ἀγρίων δένδρων αἱ ἄνθαι, εὔοσμοι. τῶν δὲ ἡμέρων, οἱ καρποί. εἰ δὲ ἐντύχοις πο-
τὲ φυτῷ ἡμέρῳ παρὰ τὴν ἄνθην εὐώδει, δρέπου τῶν φύλλων μᾶλλον. ἐκείνων γὰρ τὸ ὀ-
δωδέναι. ΦΟΙ. ὡς ποικίλη σοι ἡ ὥρα τοῦ χωρίου, καὶ ὡς ἐκδεδώκασιν ἱλαροὶ οἱ βό-
τρυς. τὰ δένδρα τε ὡς διάκειται πάντα, καὶ ὡς ἀμβροσία ἡ ὀσμὴ τοῦ χωρίου. τοὺς δρό-
μους δέ, οὓς ἀνῆκας, χαρίεντας μὲν ἡγοῦμαι. σπαθᾶν δέ μοι δοκεῖς ἀμπελουργέ, τοσαύτῃ
γῇ ἀργῷ χρώμενος. ΑΜ. ἱεροὶ ξένε οἱ δρόμοι. γυμνάζεται γὰρ ἐν αὐτοῖς ὁ ἥρως.
ΦΟΙ. ἐρεῖς ταῦτα ἐπειδὰν ἱζήσωμεν ὁ ἄπειρος. νυνὶ δέ μοι ἐκεῖνο εἰπέ. οἰκεῖα γεωργεῖς ταῦ-
τα, ἢ δεσπότης μὲν αὐτῶν ἕτερος, σὺ δὲ τρέφοντα τοῦτον τρέφεις, ὥσπερ τὸν τοῦ Εὐριπίδου
Οἰνέα; ΑΜ. ἐμὸν τοῦτ᾽ ἐκ πολλῶν ἴδιον λέλειπταί μοι τρέφον οὐκ ἀνελευθέρως. τοὺς δὲ
ἄλλους ἀγρούς, ἀφείλοντό με οἱ δυνατοὶ κομιδῇ ὀρφανόν. καὶ τουτὶ δὲ τὸ χωρίδιον ὑπὸ Ξει-
νίδος ἤδη τοῦ Χερρονησίτου κατεχόμενον, ἐξείλετο ὁ Πρωτεσίλεως, προσβαλών τι αὐτῷ
ἑαυτοῦ φάσμα. ὑφ᾽ οὗ τὰς ὄψεις ἀνακοπείς, ἀπῆλθε τυφλός. ΦΟΙ. ἀγαθόν γε τοῦ ἀ-
γροῦ φύλακα ἐκτήσω, καὶ οὐδὲ λύκου τινὸς ἔφοδον οἶμαι δέδιας, ἐγρηγορότος οὕτω σοι τοῦ
φίλου. ΑΜ. ἀληθῆ λέγεις. οὐδὲ γὰρ θηρίῳ συγχωρεῖ ἐσφοιτᾶν οὐδενί. οὐδὲ ὄφις ἐν-
ταῦθα, οὐδὲ φαλάγγιον, οὐδὲ συκοφάντης ἡμῖν περὶ τοῦ ἀγροῦ ἐπιτίθεται. τὸ δὲ θηρίον
τοῦτο, δεινῶς ἀναιδές. ἀπόλλυσι γοῦν ἐν ἀγορᾷ. ΦΟΙ. τὴν δὲ φωνὴν ἀμπελουργέ, πῶς
ἐπαιδεύθης; οὐ γάρ μοι τῶν ἀπαιδεύτων φαίνῃ. ΑΜ. ἐν ἄστει ξένε τὸ πρῶτον διετρί-
βομεν τοῦ βίου, διδασκάλοις χρώμενοι, καὶ φιλοσοφοῦντες. πονήρως οὖν τὰ ἐμὰ εἶχεν.
ἐπεὶ δούλοις γὰρ ἦν τὰ γεωργούμενα. οἱ δ᾽ ἀπέφερον ἡμῖν οὐδέν. ὅθεν δανείζεσθαί τε ἐπεὶ
τῷ ἀγρῷ ἔδει, καὶ πεινῆν. καὶ δῆτα ἀφικόμενος ἐνταῦθα, ξύμβουλον ἐποιούμην τὸν Πρω-
τεσίλεων. ὁ δ᾽ ὀργήν μοι δικαίαν ἔχων, ἐπειδὴ καταλιπὼν αὐτόν, ἐν ἄστει ἔζων, ἐσιώπα.
λιπαροῦντος δέ μου, καὶ ἀπολεῖσθαι φάσκοντος εἰ ἀμεληθείην, μεταμφίασαι ἔφη. τοῦτ᾽ ἐ-
πὶ ἐκείνης μὲν τῆς ἡμέρας, ἀργῶς ἤκουσα. μετὰ ταῦτα μέντοι βασανίζων αὐτό, ξυνῆκα,
ὅτι μεταβαλεῖν κελεύει με τὸ τοῦ βίου σχῆμα. ὅθεν διφθέραν τε προσαρμοσάμενος, καὶ σμι-
νύην φέρων, καὶ οὐδὲ τὴν ἐς ἄστυ ὁδὸν ἔτι γινώσκων, βρύει μοι τὰ ἐν τῷ ἀγρῷ πάντα. κἂν
νοσήσῃ προβάτιον, ἢ σμῆνος, ἢ δένδρον, ἰατρῷ χρῶμαι τῷ Πρωτεσίλεῳ. συνὼν αὐτῷ, καὶ
τῇ γῇ προσκείμενος, σοφώτερός τε ἐμαυτοῦ γίνομαι. περίεστι γὰρ καὶ σοφίας αὐτῷ.
ΦΟΙ. μακάριε τῆς ξυνουσίας, καὶ τοῦ ἀγροῦ, εἰ μὴ μόνον ἐλαίας, καὶ βότρυς ἐν αὐτῷ
τρυγᾷς, ἀλλὰ καὶ σοφίαν δρέπῃ, θείαν τε, καὶ ἀκήρατον. καὶ ἴσως ἀδικῶ τὴν ἐν σοὶ σοφίαν,
καλῶν σε ἀμπελουργόν. ΑΜ. οὕτω κάλει. καὶ γὰρ ἂν χαρίζοιο τῷ Πρωτεσίλεῳ, γεωρ-
γόν τε ἐμέ, καὶ κηπουρόν, καὶ τὰ τοιαῦτα ὀνομάζων. ΦΟΙ. ἐνταῦθα οὖν ἀμπελουρ-
γέ, ξυνέστε ἀλλήλοις; ΑΜ. ἐνταῦθα ξένε. πῶς δὲ ἐτεκμήρω; ΦΟΙ. ὅτι μοι δοκεῖ τὸ
μέρος τοῦ ἀγροῦ τοῦτο, ἥδιστόν τε εἶναι, καὶ θεῖον. καὶ εἰ μὲν ἀναβιώη ἄν τις ἐνταῦθα, οὐκ οἶδα. βιώη
δ᾽ ἂν ἥδιστά που, καὶ ἀλυπότατα, ἐξελθὼν τοῦ ὁμίλου. δένδρα τε γὰρ ὑπερμήκη ταῦτα,
τοῦ χρόνου αὐτὰ ἄραντος. ὕδωρ τε ἐκ πηγῶν τουτὶ ποικίλον, καὶ ἀρύεσθαι οἶμαι αὐτό, ὥσπερ
ἄλλου καὶ ἄλλου ἀνθοσμίου πίνοντας. σὺ δέ, καὶ σκηνὰς φυτεύεις, ξυμπλέκων τὰ δένδρα, καὶ
ξυναρμόττων, ὡς οὐδ᾽ ἂν στέφανόν τις ἐκ λειμῶνος ἀκηράτου ξυμβάλοι. ΑΜ. καὶ τού-
των ξένε τῶν ἀηδόνων ἤκουσας, οἷον τῷ χωρίῳ ἐναττικίζουσιν, ἐπειδὰν δείλη τε ἥκῃ, καὶ
ἡμέρα ἄρχηται. ΦΟΙ. δοκῶ μοι ἀκηκοέναι, ξυντίθεσθαί τε μὴ δὲ θρηνεῖν αὐτάς, ἀλ-
λὰ ᾄδειν μόνον. πλὴν εἰπὲ τὰ τῶν ἡρώων. ἥδιον τι ἂν τούτων ἀκούοιμι. ξυγχωρεῖς δέ που καὶ
ἱζῆσαι; ΑΜ. ξυγχωρεῖ ὁ ἥρως χρηστὸς ὤν, ξενίζων φυτοῖσι τοῖς θάκοις. ΦΟΙ. ἰδοὺ ἀναπαύο-
μαι. τὸ γὰρ ξένιον ἡδὺ τῷ γε ἀκροωμένῳ λόγου σπουδαιοτέρου. ΑΜ. ἐρώτα ξένε ὅ, τι
βούλει, καὶ οὐ μάτην ἀφῖχθαι φήσεις. Ὀδυσσεῖ μὲν γὰρ ὁ ποτὲ πόρρω που τῆς νεὼς ἥλυεν,
ἐντυχὼν ὁ Ἑρμῆς, ἤ τις τῶν παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ σοφῶν, ἐς κοινωνίαν λόγου τε, καὶ σπουδῆς
ἀφίκετο. τουτὶ γὰρ ἡγεῖσθαι προσήκει τὸ μῶλυ. σὲ δὲ ὁ Πρωτεσίλεως, ἱστορίας τε δι᾽ ἐμοῦ

» ἐμπλήσει, καὶ ἡλίω ἀποφανεῖ, καὶ σοφώτερον. τὸ γὰρ πολλὰ γινώσκειν, πολλοῦ ἄξιον.
Φοι. ἀλλ' οὐκ ἀλύω βέλτιστε. κατὰ δὲ θεὸν νὴ τὴν Ἀθηνᾶν ἥκω. ξυνίημι γὰρ λοιπὸν τοῦ
ἐνυπνίου. Αμ. καὶ πῶς ἔχει σοι τὸ ἐνύπνιον; θεῖον γάρ τι ὑποδηλώσεις. Φοι. πλέω
μὲν ἐξ αἰγύπτου τε, καὶ Φοινίκης, πέμπτην, καὶ τεσσαρακοστὴν ἤδη που ταύτην ἡμέραν. κα-
ταχούσης δὲ τῆς νεὼς ἐς ἐλεοῦντα τοῦτον, ἔδοξα τὰ Ὁμήρου ἔπη ἀναγινώσκειν. ἐν οἷς τὸν
κατάλογον τῶν ἀχαιῶν φράζει. καὶ ξυγκαλοῦν τοὺς ἀχαιοὺς ἐμβῆναι τὴν ναῦν, ὡς ἀφ-
χρῶσαν ὁμοῦ πᾶσιν. ἐπεὶ δὲ ἐξέθορον τοῦ ἐνυπνίου, καὶ γάρ με καὶ φρίκη τις ὑπεληλύ-
θει, ξυνεβαλλόμην μὲν αὐτὸ ἐς βραδυτῆτα τοῦ πλοῦ, καὶ μῆκος. αἱ γὰρ τῶν ἀποθανόν-
των ὄψεις, ἀργοὶ τοῖς ἐσπουδακόσι. βουληθεὶς δὲ ξυμβόλω περὶ τοῦ ἐνυπνίου χρήσασθαι,
οὐδὲ γὰρ τὸ πνεῦμά πω ξυνεχώρει πλεῖν, ἐξαλλάττω δεῦρο ἀπὸ τῆς νεώς. βαδίζων δὲ
ὡς εἶδες, πρώτω ἐντετύχηκά σοι. καὶ περὶ τοῦ Πρωτεσίλεω διαλεγόμεθα. διαλεξόμεθα δὲ
καὶ περὶ τοῦ καταλόγου τῶν ἡρώων. φὴς γοῦν οὕτω ποιήσειν. καὶ τὸ καταλέγειν σφᾶς ἐς
τὴν ναῦν, εἴη ἂν τὸ συλλεξαμένους τὸν περὶ αὐτῶν λόγον, εἶτα ἐμβῆναι. Αμ. κατὰ
θεὸν ἥκεις ἀληθῶς ξένε, καὶ ὑγιῶς ἐξηγῇ τὴν ὄψιν. περαίνωμεν οὖν τὸν λόγον, μὴ καὶ θρύ-
πτεσθαί με φῂς, διάγοντά σε ἀπ' αὐτοῦ. Φοι. ἃ ποθῶ μαθεῖν, ξυνίης δήγε. αὐτὴν τὴν
τὴν ξυνουσίαν, ἥτις ἐστί σοι πρὸς τὸν Πρωτεσίλεων, καὶ ὁποῖος ἥκει, καὶ εἴ τι παραπλήσιον τοῖς
ποιηταῖς, ἢ διηγνοημένον αὐτοῖς περὶ τῶν Τρωϊκῶν οἶδεν, ἀκοῦσαι δέομαι. Τρωϊκὰ δὲ λέ-
γω τὰ τοιαῦτα, τήν τε ἐν αὐλίδι συλλογὴν τοῦ στρατοῦ, καὶ καθ' ἕνα τοὺς ἥρωας, εἰ καλοί τε
ὡς ᾄδονται, καὶ ἀνδρεῖοι, καὶ σοφοὶ ἦσαν. τὸν γοῦν πόλεμον, ὃς περὶ τὴν Τροίαν ἐγένετο, πῶς
ἂν διηγοῖτο, μήτε διαπολεμήσας αὐτὸν, ἀποθανών τε πρῶτος τοῦ ἑλληνικοῦ παντὸς, ἐν
αὐτῇ φασι τῇ ἀποβάσει; Αμ. εὔηθες τουτί σοι ξένε. ψυχαῖς γὰρ οὕτω θείαις, καὶ μα-
καρίαις, ἀρχὴ βίου, τὸ καθαρεῦσαι τοῦ σώματος. θεούς τε γοῦν, ὧν ὀπαδοί εἰσι, γινώσκουσι
τότε, οὐκ ἀγάλματα θεραπεύουσαι, καὶ ὑπονοίας, ἀλλὰ ξυνουσίας φανερὰς πρὸς αὐτοὺς
ποιούμεναι. τά τε τῶν ἀνθρώπων ὁρῶσιν, ἐλεύθεραι νόσων τε, καὶ σώματος. ὅτε δὴ καὶ μαν-
τικῆς σοφίας ἐμφοροῦνται, καὶ τὸ χρησμῶδες αὐταῖς προσβακχεύει. τὰ γοῦν Ὁμήρου
ποιήματα, τίνα φήσεις οὕτως ἀνεγνωκέναι τῶν σφόδρα βασανιζόντων Ὅμηρον, ὡς ἀνέ-
γνωκέ τε ὁ Πρωτεσίλεως, καὶ διορᾷ αὐτὰ, καίτοι ξένε, πρὸ Πριάμου, καὶ Τροίας, οὐδὲ ῥα-
ψωδία τις ἦν, οὐδὲ ᾖδεν τὰ μήπω πραχθέντα. ποιητικὴ μὲν γὰρ ἦν περί τε τὰ μαντεῖα,
περί τε τὸν Ἀλκμήνης Ἡρακλέα, καὶ καθισαμένη τε ἄρτι, καὶ οὔπω ἡβάσκουσα. Ὅμηρος
δὲ, οὔπω ᾖδεν. ἀλλ' οἱ μὲν, Τροίας ἁλούσης, οἱ δὲ, ὀλίγοις, ἢ ὀκτὼ γενεαῖς ὕστερον ἐπιθέσθαι
αὐτὸν τῇ ποιήσει λέγουσιν. ἀλλ' ὅμως οἶδεν ὁ Πρωτεσίλεως τὰ Ὁμήρου πάντα. καὶ πολλὰ
μὲν ᾄδει Τρωϊκὰ μεθ' ἑαυτὸν γενόμενος, πολλὰ δὲ ἑλληνικά τε, καὶ μηδικά. τήν τε γοῦν στρα-
τείαν τοῦ Ξέρξου, τρίτην ὀνομάζει φθορὰν τῶν ἀνθρώπων, μετὰ τὴν ἐπὶ Δευκαλίωνός τε, καὶ
Φαέθοντος ξυμβᾶσαν, ἐπειδὴ πλεῖστα ἔθνη ἐν αὐτῇ διεφθάρη. Φοι. κέρας ἀμαλθείας
ἐμπλήσεις ἀμπελουργὲ, τοσαῦτα εἰδότος τοῦ ἑταίρου. ὑγιῶς γάρ που ἀπαγγελεῖς αὐτὰ,
καὶ ὡς ἤκουσας. Αμ. νὴ Δί', ἢ ἀδικοίην φιλόσοφόν τε, καὶ φιλαλήθη ἥρωα, μὴ τι-
μῶν ἀλήθειαν, ἣν ἐκεῖνος μητέρα ἀρετῆς ὀνομάζειν εἴωθε. Φοι. δοκῶ μοι καὶ κατάρ-
χας τῶν λόγων ὁμολογηκέναι πρὸς σὲ τὸ ἐμαυτοῦ πάθος. φημὶ γοῦν ἀπίστως διακεῖσθαι
πρὸς τὰ μυθώδη. τὸ δὲ αἴτιον, οὐδενί πω ἑωρακότι αὐτὰ ξυγγέγονα. ἀλλ' ὁ μὲν, ἑτέρου ἀ-
κηκοέναι φησίν. ὁ δὲ, οἴεσθαι. τὸν δὲ, ποιητὴς ἐπαίρει. καὶ τὰ λεγόμενα δὲ περὶ τοῦ μεγέθους
τῶν ἡρώων, ὡς δεκαπήχεις ἦσαν, χαρίεντα μὲν κατὰ μυθολογίαν ἡγοῦμαι, ψευδῆ δὲ, καὶ ἀ-
πίθανα, πρὸς τε θεωροῦντι αὐτὰ πρὸς τὴν φύσιν, ᾗς μέτρα οἱ νῦν ἄνθρωποι. Αμ. ταυτὶ
δὲ ἡγεῖσθαι ἀπίθανα, πότε ἤρξω; Φοι. πάλαι ἀμπελουργὲ, κἂν μειρακίω ἔτι. παῖς μὲν
γοῦν ὢν ἔτι, ἐπίστευον τοῖς τοιούτοις, καὶ κατεμυθολόγει με ἡ τίτθη, χαριέντως αὐτὰ ἐπᾴ-
δουσα, καί τι καὶ κλάουσα ἐπ' ἐνίοις αὐτῶν. μειράκιον δὲ γενόμενος, οὐκ ἀβασανίστως ᾠή-
θην χρῆναι προσδέχεσθαι ταῦτα. Αμ. τὸ δὲ τοῦ Πρωτεσίλεω, καὶ ὅτι ἐνταῦθα φαί-
νοιτο, ἀκηκοώς ποτε ἔτυχες; Φοι. πῶς ἀμπελουργὲ, ὅστε καὶ τὸ τήμερον ἀκούων, ἀ-
πιστῶ. Φοι. οὐκοῦν ἀρχὴ τοῦ λόγου μοι γιγνέσθω τὰ πάλαι σοι ἀπιστούμενα. φὴς δέ
που ἀπιστεῖν, εἰ δεκαπήχεις ἐγένοντο ἄνθρωποι. ἐπειδὰν δὲ τούτου ἱκανῶς ἔχῃς, ἀπαίτει
λοιπὸν τὸν περὶ τοῦ Πρωτεσίλεω λόγον, καὶ ὁπόσα βούλει τῶν Τρωϊκῶν. οὐδενὶ γὰρ αὐτῶν ἀπι-
στήσεις. Φοι. καλῶς λέγεις, καὶ οὕτω ποιῶμεν. Αμ. ἄκουε δή. πάππος ἦν μοι
ξένε, πολλὰ τῶν ἀπιστουμένων ὑπὸ σοῦ γινώσκων. ὃς ἔλεγε διαφθαρῆναι μέν ποτε τὸ σῆμα
τοῦ Αἴαντος ὑπὸ τῆς θαλάττης, πρὸς ᾗ κεῖται. ὀστᾶ δὲ ἐν αὐτῷ φανῆναι κατὰ ἑνδεκάπη-
χυν ἄνθρωπον. καὶ ἔφασκεν Ἀδριανὸν βασιλέα περιστεῖλαι αὐτὰ εἰς Τροίαν ἐλθόντα, καὶ
τὸν νῦν τάφον περιαρμόσαι τῷ Αἴαντι. ἔστιν ἃ καὶ προσπτυξάμενον τῶν ὀστῶν, καὶ φιλή-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/2

ζεται. Φοι. οὐ μάτην ἀπιστεῖν ἔοικα τοῖς τοιούτοις ἀμπελουργέ. καὶ σὺ γὰρ, πάππου
μὲν τι ἀκηκοέναι φῄς, καὶ ἴσως μητρὸς, ἢ τίτθης. σεαυτοῦ δὲ ἀπαγγέλλεις οὐδὲν, εἰ μὴ ἄρα
περὶ τοῦ Πρωτεσίλεω εἴποις. Αμ. καὶ μὴν εἰ μυθολογικὸς ἦν, τόν τε τοῦ Ορέστου νεκρὸν
διῄειν, ὃν ἑπτάπηχυν ἐν Νεμέᾳ Λακεδαιμόνιοι εὗρον, καὶ τὸν ἐν τῷ χαλκῷ ἵππῳ τῷ Λυ-
δίῳ, ὃς κατορώρυκτο μὲν ἐν Λυδίᾳ, πρὸ Γύγου ἔτι. σεισμῷ δὲ τῆς γῆς διαχρούσης, θαῦμα
τοῖς περὶ Λυδίαν ὤφθη ποιμέσιν, οἷς ἅμα ὁ Γύγης ἐθήτευσεν. ἐς γὰρ κοῖλον τὸν ἵππον θυ-
ρίδας ἐν ἑκατέρᾳ πλευρᾷ ἔχοντα, νεκρὸς ἀπέκειτο μείζων, ἢ ἀνθρώπου δόξαι. εἰ δὲ ταῦτα
ὡς οἷα ἀπιστεῖσθαι διὰ τὸν χρόνον, ἀλλὰ τοῖς γε ἐφ' ἡμῶν, οὐκ οἶδ' ὅ, τι ἀντερεῖς. Αρυάδην τὸν,
ὃν οἱ μὲν, Αἰθίοπα, οἱ δὲ, Ινδὸν ἔφασαν, τριακοντάπηχυν ἐν τῇ Ασσυρίων γῇ κείμενον, οὐ
πάλαι ἀνέφηνεν ἡ τοῦ Ορόντου ποταμοῦ ὄχθη σχισθεῖσα. τουτὶ δὲ τὸ Σίγειον πρὸ πεντήκον-
τα οὔπω ἐτῶν, ἐν προβολῇ τοῦ ἀκρωτηρίου, σῶμα ἀνέδειξε γίγαντος. ὃν αὐτὸς Απόλ-
λων ἀπεκτονέναι φησὶν ὑπὲρ Τροίας αὐτῷ μαχόμενον. καὶ εἶδον ξένε πλεύσας ἐς τὸ Σίγει-
ον, αὐτό τε τὸ πάθος τῆς γῆς, καὶ τὸν γίγαντα ὅσος ἦν. ἔπλεον δὲ καὶ Ελλησποντίων πολ-
λοὶ, καὶ Ιώνων, καὶ νησιῶται πάντες, καὶ τὸ Αἰολικὸν ἅπαν. ἤδη γὰρ μῆνας δύο, μέγας ἐν
μεγάλῳ ἀκρωτηρίῳ προὔκειτο, παρέχων ἄλλον ἄλλῳ λόγον, οὔπω δηλοῦντος αὐτὸν τοῦ
χρόνου. Φοι. εἴποις ἂν οὖν ἔτι ἀμπελουργὲ, περί τε τοῦ μεγέθους αὐτοῦ, περί τε ὀστῶν ἁρ-
μονίας, περί τε τῶν λεγομένων ὄφεων, ξυμπεφυκέναι τοῖς γίγασιν, οὓς ὑπογράφουσιν οἱ
ἐπὶ τὰ ζωγράφοι τῷ Εγκελάδῳ, καὶ τοῖς ἀμφ' αὐτόν; Αμ. εἰ μὲν τερατώδεις ἐγέ-
νοντο ἐκεῖνοι ξένε, καὶ ξυμβεβλημένοι θηρίοις, οὐκ οἶδα. ὁ δὲ ἐν τῷ Σιγείῳ, δύο μὲν καὶ εἴκοσι
πήχεις ἐπεῖχεν, ἔκειτο δὲ ἐν πετρώδει σήραγγι, τὴν κεφαλὴν μὲν, πρὸς τὴν ἤπειρον ἔχων,
τοὺς δὲ πόδας, συναπολήγοντας τῷ ἀκρωτηρίῳ. δρακόντων δὲ οὐδὲν σημεῖον περὶ αὐτὸν ἑω-
ρῶμεν, οὐδὲ ἔστιν ὅ, τι τῶν ὀστῶν παρήλλαττεν ἀνθρώπου. καὶ μὴν καὶ Υμναῖος ὁ Πεπαρήθιος
ἐπιτηδείως μοι ἔχων, ἔπεμψέ τινα τῶν ἑαυτοῦ υἱέων πρὸ ἐτῶν ἐνταῦθά που τεττάρων,
ἐρησόμενον δι' ἐμοῦ τὸν Πρωτεσίλεων περὶ ὁμοίου θαύματος. ἐν Ικῷ γὰρ τῇ νήσῳ, κέκτηται
δὲ αὐτὴν μόνος, ἔτυχε μὲν ὀρύττων ἀμπέλους. ἡ γῆ δὲ ὑπήχησε τοῖς ὀρύττουσιν οἷον κενή.
διανοίξαντες οὖν, δωδεκάπηχυς μὲν ὁ νεκρὸς ἔκειτο. τὸ δέ γε κρανίον, ᾤκει δράκων. ὁ μὲν δὴ
νεανίας, ἀφίκετο ἐπερησόμενος ἡμᾶς, ὅ, τι χρὴ ἐπ' αὐτῷ πράττειν. ὁ δὲ Πρωτεσίλεως, τὸν
ξένον ἔφη συγκαλύπτωμεν, κελεύων δήπου ἐπιθάπτειν τὸν νεκρὸν, καὶ μὴ γυμνοῦν ἐκόν-
τας. εἶπε δὲ καὶ ὡς γίγας εἴη τῶν βεβλημένων. ὁ δὲ ἐν Λήμνῳ φανεὶς, ὃν Μενεκράτης ὁ Στειρι-
εὺς εὗρε, μέγιστός τε ἦν, καὶ εἶδον αὐτὸν πέρυσιν, ἐξ Ιμβρου πλεύσας. δι' ὀλίγου γάρ ἐστιν ἐς
τὴν Λῆμνον. τὰ μὲν οὖν ὀστᾶ, οὐκέτι ἐν κόσμῳ ἑωρᾶτο. καὶ γὰρ οἱ σπόνδυλοι ἀπ' ἀλλήλων
ἔκειντο, σεισμοῖς οἶμαι διενεχθέντες. καὶ τὰ πλευρὰ ἐξήρμοστο τῶν σπονδύλων. ἐνθυμου-
μένῳ δὲ αὐτὰ ὁμοῦ τε, καὶ κατὰ ἓν, φρικῶδες ἐδόκει τὸ μέγεθος, καὶ οὐ ῥᾴδιον ἀνατυποῦ-
σθαι. τὸ γοῦν κρανίον, ἐμφορησάντων ἡμῶν ἐς αὐτὸ οἶνον, οὐδὲ ὑπὸ δυοῖν ἀμφορέοιν ἐνεπλή-
σθη, τῶν ἐκ Κρήτης. ἔστι δέ τι κατὰ νότον ἄνεμον ἀκρωτήριον τῆς Ιμβρου Ναύλοχος, ᾧ πη-
γὴ ὑφώρμισται, τὰ μὲν ἄρσενα τῶν ζώων, εὐνούχους ἐργαζομένη. τὰ δὲ θήλεα, οὕτω μεθύ-
σκουσα, ὡς καθεύδειν αὐτά. ζόφος οὖν ἐνταῦθα τῆς γῆς ἀπορραγείσης, συνεπεσπάσατο σῶ-
μα μεγίστου γίγαντος. κἂν ἀπιστῇς, πλεύσωμεν. πρόκειται γὰρ γυμνὸς ἔτι, καὶ ὁ ἐς Ναύλο-
χον πλοῦς βραχύς. Φοι. ἐβουλόμην μὲν ἂν καὶ ὑπὲρ τὸν ὠκεανὸν ἐλθεῖν ἀμπε-
λουργὲ, θαῦμα εἴ που τοιοῦτον εὕροιμι. ἡ δὲ ἐμπορεία, οὐ ξυγχωρεῖ τοσοῦτον ἀποφοιτᾶν
ἑαυτῆς, ἀλλὰ δεῖ προσδεδέσθαι τῇ νηΐ, καθάπερ τὸν Οδυσσέα. εἰ δὲ μὴ, καὶ τὰ ἐκ πρώρας
φασὶ, καὶ τὰ ἐκ πρύμνης, ἀπολεῖται. Αμ. πάντα ὀρθῶς λέγεις. ἀλλὰ μήπω ξένε
πιστὰ ἡγοῦ ἃ εἶπον, πρὶν ἔς τε τὴν νῆσον τὴν Κῶ πλεύσῃς, ἐν ᾗ τὰ τῶν γηγενῶν ὀστᾶ ἀνάκει-
ται, Μερόπων φασὶ τῶν πρώτων. ἐν Φρυγίᾳ δὲ τά τε Υλλου τοῦ Ηρακλέους ἴδῃς, καὶ νὴ Δί' ἐν
Θετταλίᾳ τὰ τῶν Αλωαδῶν, ὡς ἐννεόργυιοι ἀτεχνῶς ἐγένοντο, καὶ ὁποῖοι ᾄδονται. Νεαπο-
λῖται δὲ οἱ Ιταλίαν οἰκοῦντες, θαῦμα πεποίηνται τὰ τοῦ Αλκυονέως ὀστᾶ. λέγουσι γὰρ
δὴ πολλοὺς τῶν γιγάντων ἐκεῖ βεβλῆσθαι, καὶ τὸ Βέσβιον ὄρος, ἐπ' αὐτοὺς τύφεσθαι. καὶ
μὴν καὶ ἐν Παλλήνῃ, ἣν Φλέγραν οἱ ποιηταὶ ὀνομάζουσι, πολλὰ μὲν σώματα ἡ γῆ τοιαῦ-
τα ἔχει, γιγάντων στρατοπεδευσάντων ἐκεῖ. πολλὰ δὲ ὄμβροι τε, καὶ σεισμοὶ ἀνακαλύπτου-
σι. θαρρεῖ δὲ οὐδὲ ποιμὴν πρὸς μεσημβρίαν ἐκεῖνο τὸ χωρίον, ὑποπαταγούντων εἰδώλων,
ἃ ἐν αὐτῷ μαίνεται. τὸ δὲ ἀπιστεῖν τοῖς τοιούτοις, ἴσως που καὶ ἤδη τοῦ Ηρακλέους ἦν.
ὅθεν τὸν Γηρυόνην ἐν τῇ Ερυθείᾳ ἀποκτείνας, καὶ μεγίστῳ αὐτῷ ἐντετυχηκέναι λεγόμε-
νος, ἀνέθηκε τὰ ὀστᾶ ἐς Ολυμπίαν, ὡς μὴ ἀπιστοῖτο τοῦ ἄθλου. Φοι. εὐδαιμονίζω σε
τῆς ἱστορίας ἀμπελουργέ. ἐγὼ δὲ, μεγάλα μὲν ἠγνόουν, ἀνοήτως δὲ ἠπίστουν. ἀλλὰ τὰ τοῦ
Πρωτεσίλεω, πῶς ἔχει; καιρὸς γάρ που ἐπ' ἐκεῖνα ἥκειν. Αμ. ἄκουε ξένε μηκέτ' ἀπιστοῦ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/2

μενα περὶ τῶν τοιούτων.

ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΣ.

Κεῖται μὲν οὐκ ἐν Τροίᾳ ὁ Πρωτεσίλεως, ἀλλ' ἐν Χερρονήσῳ ταυτῃ. κολωνὸς δέ που αὐτὸν ἐπέχει μέγας, οὑτοσὶ δήπου ὁ ἐν ἀριστερᾷ. πτελέας δὲ ταύτας, αἱ νύμφαι παρὰ τῷ κολωνῷ ἐφύτευσαν, καὶ τοιόνδε ἐπὶ τοῖς δένδρεσι τούτοις ἔγραψαί που αὐταῖς νόμον, τοὺς πρὸς τὸ Ἴλιον τετραμμένους τῶν ὄζων, ἀνθεῖν μὲν πρωΐ, φυλλορροεῖν δὲ αὐτίκα, καὶ προαπόλλυσθαι τῆς ὥρας. τοῦτο δὴ τὸ τοῦ Πρωτεσίλεω πάθος. τῷ δὲ ἑτέρῳ μέρει, ζῆν τὸ δένδρον, καὶ εὖ πράττειν. καὶ ὁπόσα δὲ τῶν δένδρων μὴ περὶ τὸ σῆμα ἕστηκεν, ὥσπερ καὶ ταυτὶ τὰ ἐν τῷ κήπῳ, πᾶσιν ἔρρωται τοῖς ὄζοις, καὶ θαρσεῖ τὸ ἴδιον. ΦΟΙ. ὁρῶ ἀμπελουργέ. καὶ θαυμάζειν ἔχων, οὐ τεθαύμακα. σοφὸν γὰρ τὸ θεῖον. ΑΜ. τὸ δέ γε ἱερὸν, ἐν ᾧ κατὰ τοὺς πατέρας ὁ Μῆδος ὕβριζεν, ἐφ' ὃ καὶ τὸ τάριχος ἀναβιῶναί φασι, τοῦτο ἡγοῦ ὦ ξένε. καταλείπεται δὲ αὐτοῦ ὁρᾷς ὡς ὀλίγα. τότε δὲ οἶμαι, χαρίεν τε ἦν, καὶ οὐ μικρὸν, ὥς ἐστι τοῖς θεμελίοις ξυμβαλέσθαι. τὸ δὲ ἄγαλμα τοῦτο, βέβηκε μὲν ἐπὶ νεώς. τὸ γὰρ τῆς βάσεως σχῆμα, πρῶρα. ἵδρυται δὲ ναύαρχος. περιτέτριφε δὲ αὐτὸ ὁ χρόνος, καὶ νὴ Δί' οἱ ἀλείφοντές τε, καὶ οἱ ἐπισφραγιζόμενοι τὰς εὐχὰς, ἐξηλλάχασι τοῦ εἴδους. ἐμοὶ δὲ οὐδὲν τοῦτο. αὐτῷ γὰρ ξύνειμι, καὶ αὐτὸν βλέπω. καὶ οὐδὲν ἄν μοι γένοιτο ἄγαλμα ἐκείνου ἥδιον. ΦΟΙ. ἦ καὶ διαγράψαις μοι αὐτὸν, καὶ κοινωνήσεις τοῦ εἴδους; ΑΜ. χαίρων γε νὴ τὴν Ἀθηνᾶν ξένε. γέγονε μὲν γὰρ ἀμφὶ τὰ εἴκοσί που μάλιστα ἔτη. τηλίκος δὲ ἐλάσας ἐς Τροίαν, ἁβρῷ ἰούλῳ βρύει, καὶ ἀπόζει αὐτοῦ ἥδιον, ἢ τὸ μετόπωρον τῶν μύρτων. φαιδρὰ δὲ ὀφρὺς περὶ τὸ ὄμμα βέβληται. τὸ γὰρ ἐπίχαρι, αὐτῷ φίλον. βλέπει δὲ, ἐν μὲν ταῖς σπουδαῖς, σύντονον, καὶ σφοδρόν. εἰ δὲ ἀνειμένου τύχοιμεν, φεῦ τῶν ὀφθαλμῶν, ὡς ἐπαφρόδιτοί τε, καὶ φιλικοὶ φαίνονται. καὶ μὴν καὶ κόμης ξανθῆς ἔχει τὸ μέτριον. ἔστι γὰρ ὅση ἐπικρέμασθαι τῷ μετώπῳ μᾶλλον, ἢ κατ' αὐτοῦ πίπτειν. καὶ τετράγωνος ἡ ἰδέα τῆς ῥινὸς, οἷον ἀγάλματος. φθέγγεται δὲ γεγωνότερον, ἢ αἱ σάλπιγγες, καὶ ἀπὸ μικροῦ γε τοῦ στόματος. γυμνῷ δὲ ἐντυχεῖν, ἥδιστον. εὐπαγὴς γὰρ, καὶ κοῦφος, ὥσπερ οἱ δρομικοὶ τῶν Ἑρμῶν. τὸ δὲ μῆκος, δεκάπηχυς τάχα. δοκεῖ δ' ἄν μοι, καὶ ὑπὲρ τοῦτο ἀναδραμεῖν, εἰ μὴ ἐν μειρακίῳ ἀπέθανεν. ΦΟΙ. εἶδον τὸν νεανίαν ἀμπελουργέ. καὶ ἄγαμαί σου τοῦ ἑταίρου. ὥπλισται δὲ, ἢ τί; ΑΜ. χλαμύδα ἐνῆπται ξένε τὸν Θετταλικὸν τρόπον, ὥσπερ τὸ ἄγαλμα τοῦτο. ἁλουργὴς δὲ ἡ χλαμὺς θείου ἄνθους. ἄρρητον γὰρ τὸ τῆς πορφύρας ἄνθος. ΦΟΙ. ὁ δὲ δὴ ἔρως, ὃν τῆς Λαοδαμείας ἤρα, πῶς ἔχει αὐτῷ νῦν; ΑΜ. ἐρᾷ ξένε, καὶ ἐρᾶται. καὶ διακεῖνται πρὸς ἀλλήλους, ὥσπερ οἱ θερμοὶ τῶν νυμφίων. ΦΟΙ. περιβάλλεις δὲ ἥκοντα, ἢ διαφεύγει σε κατὰ τὴν δίκην, ὥσπερ τοὺς ποιητάς; ΑΜ. χαίρει περιβάλλοντι, καὶ ξυγχωρεῖ φιλεῖν τε αὐτὸν, καὶ τῆς δέρης ἐμφορεῖσθαί γε. ΦΟΙ. θαμίζει δὲ, ἢ διὰ πολλοῦ ἥκει; ΑΜ. τετράκις τοῦ μηνὸς, ἢ πεντάκις οἶμαι αὐτοῦ μετέχειν, ὁπότε ἢ φυτεῦσαί τι βούλοιτο τουτωνὶ τῶν φυτῶν, ἢ τρυγῆσαι, ἢ ἄνθη κεῖραι. φιλοστέφανος γάρ τις, καὶ ἡδίω ἀποφαίνων τὰ ἄνθη, ὁπότε περὶ αὐτὰ ἴοι. ΦΟΙ. ἱλαρόν γε τὸν ἥρω λέγεις, καὶ ἀτεχνῶς νυμφίον. ΑΜ. καὶ σώφρονά γε ὦ ξένε. φιλόγελως γὰρ ὢν ὑφ' ἡλικίας, ὕβρει οὐδὲν πράττει. καὶ σμινύης δὲ ἅπτεται πολλάκις, εἴ που ὀρύττων πέτρᾳ ἐντύχοιμι, καὶ ξυλλαμβάνοι με τῶν δυσέργων. κἂν ἀγνοήσω τί τῶν κατὰ γεωργίαν, διορθοῦταί με. τά τε δένδρα, ἐγὼ μὲν παρακηκοὼς τοῦ Ὁμήρου, μακρὰ ἐφύτευον, μεῖον τοῦ ἄνω, τὸ ἐς τὴν γῆν ἐμβιβάζων. καὶ ὁπότε ἐπελάβετό μου ὁ Πρωτεσίλεως, ἐχρώμην τοῖς Ὁμήρου πρὸς αὐτόν. ὁ δὲ, ὑπολαβὼν, αὐτὸς μέντοι Ὅμηρος, τοὐναντίον ἔφη κελεύει τρόπον, ἢ σὺ πράττεις. μακρὰ γὰρ ὑπὸ σοφίας τὰ βαθέα οἶδεν, ὥσπερ που τὰ φρέατα μακρὰ ὀνομάζει, βαθέα ὄντα. καὶ τὰ δένδρα δὲ εἶπεν ἐμβιώσεσθαι τῇ γῇ μᾶλλον, εἰ τῷ μὲν πλείονι ἑστήκοι, τῷ δὲ ὀλίγῳ κινοῖτο. ἐπιστὰς δέ μοι ποτὲ ἄνθη ποτίζοντι, τὸ μύρον εἶπεν ὦ τᾶν, οὐ δεῖται ὕδατος, διδάσκων δή που μὴ ἔκπλυτα ποιεῖν τὰ ἄνθη. ΦΟΙ. τὸν δὲ ἄλλον χρόνον ὦ ἀμπελουργὲ, ποῦ διαιτᾶται; ΑΜ. ποτὲ μὲν, ἐν ᾅδου φησί. ποτὲ δὲ, ἐν Φθίᾳ. ποτὲ δὲ αὖ ἐν Τροίᾳ, οὗ οἱ ἑταῖροι. καὶ πρὸς θήραν συῶν τε καὶ ἐλάφων γινόμενος, κατὰ μεσημβρίαν ἀφικνεῖται, καὶ καθεύδει ἐκταθείς. ΦΟΙ. ποῦ δὲ τῇ Λαοδαμείᾳ ξύνεστιν; ΑΜ. ἐν ᾅδου ξένε. καὶ λέγει αὐτὴν εὐδοκιμώτατα γυναικῶν πράττειν, ἀριθμουμένην, ἐν αἷς Ἄλκηστίς τε ἡ Ἀδμήτου, καὶ Εὐάδνη ἡ Καπανέως, καὶ αἱ ταύταις ἴσαι, σώφρονές τε, καὶ χρησταί. ΦΟΙ. ξυσσιτοῦνται δὲ ἀλλήλοις, ἢ οὐ θέμις; ΑΜ. οὔπω ξένε σιτουμένῳ ἐνέτυχον, οὐδὲ πίνοντα ἔγνων. καίτοι σπένδω γε αὐτῷ κατὰ ἑσπέραν, ἀπὸ τουτωνὶ τῶν Θασίων ἀμπέλων, ἃς φυτεύει αὐτός. καὶ τρωκτὰ ὡραῖα προτίθεμαι κατὰ μεσημβρίαν. ἐπειδὰν δὲ θέρος τε ἥκῃ, καὶ μετόπωρον ἱστῆται, σελήνης τε ἰούσης ἐς κύκλον ἐν τῇ τοῦ ἦρος ὥρᾳ, γάλα ἐγχέας ἐς τὸν κρατῆρα τοῦτον, ἰδού σοι λέγω τὸ τῆς ὥρας νᾶμα. σὺ δὲ πί-

τε. κἀγὼ μὲν ἐπαινῶ ταῦτα, ἀπαλλάττομαι. τὰ δὲ, βέβρωταί τε, καὶ πέποται θᾶττον, ἢ
καταμύσαι. Φοι. περὶ δὲ τῆς ἡλικίας, ἣν γεγονὼς ἀπέθανε, τί φησιν; Αμ. ἐλεεῖ
ξένε τὸ ἑαυτοῦ πάθος, καὶ τὸν δαίμονα, ἐφ᾽ ᾧ τότε ἦν. ἄδικόν τε ἡγεῖται, καὶ βάσκανον, μὴ
συγχωρήσαντά οἱ τὸν γοῦν πόδα ἐς τὴν Τροίαν ἐρεῖσαι. μήτε γὰρ ἄν, μήτε Διομήδους τι ἐλατ-
τωθῆναι μαχόμενος, μήτ᾽ ἂν Πατρόκλου, μήτ᾽ ἂν τοῦ δευτέρου Αἴαντος. τῶν γὰρ αἰακιδῶν
λελεῖφθαι τὰ πολέμια δι᾽ ἡλικίαν φησίν. αὐτὸς μὲν γὰρ εἶναι μειράκιον. ἐκείνων δὲ, τὸν μὲν
Αχιλλέα, εἶναι νεανίαν. τὸν δὲ Αἴαντα, ἄνδρα. καὶ τὰ ἔπη τὰ ἐς αὐτὸν Ομήρῳ εἰρημένα, ἐ-
παινεῖ, καίτοι μὴ πάντα ἐπαινῶν τὰ Ομήρου, ὡς ἀμφίδρυφον μὲν αὐτῷ τὴν γυναῖκα
εἶπεν, ἡμιτελῆ δὲ τὴν οἰκίαν, περιμάχητον δὲ τὴν ναῦν, ἐφ᾽ ἧς ἔπλευσε. πολεμικόν τε
αὐτὸν καλεῖ. ἑαυτὸν δὲ ὀλοφύρεται μηδὲν ἐν Τροίᾳ ἐργασάμενον, ἀλλὰ πεσόντα ἐν γῇ,
ἧς οὐδὲ ἐπέβη. καὶ τὴν οὐλὴν δὲ ἐντετύπωται τῷ μηρῷ. τὸ γὰρ τραῦμα, συναρρίψαθαί
φησι τῷ σώματι. Φοι. γυμνάζεται δὲ ὦ ἀμπελουργὲ τίνα τρόπον, ἐπειδὴ ἔφασκες αὐ-
τὸν καὶ τοῦτο ἐξασκεῖν; Αμ. γυμνάζεται ξένε τὰ πολεμικὰ, πλὴν τοξικῆς. τὰ δὲ
γυμναστικὰ, πλὴν πάλης. τὸ μὲν γὰρ τοξεύειν, δειλῶν ἡγεῖται. τὸ δὲ παλαίειν, ἀργῶν.
Φοι. παγκρατιάζει δὲ πῶς, ἢ πυκτεύει; Αμ. σκιᾶς ὦ ξένε τούτων γυμνάζεται. καὶ
δισκεύει μεῖζον, ἢ ἐφελκέσθαι ἄνθρωπον. ἀνακρούει μὲν γὰρ ὑπὲρ τὰς νεφέλας τὸν δίσκον, ῥί-
πτει δὲ ὑπὲρ τοὺς ἑκατὸν πήχεις, καὶ ταῦθ᾽ ὡς ὁρᾷς, διπλάσιον τοῦ ὀλυμπιακοῦ ὄντα. δρα-
μόντος δὲ αὐτοῦ, οὐκ ἂν εὕροις ἴχνος, οὐδ᾽ ἂν ἐνσημήναιτό τι τῇ γῇ ὁ πούς. Φοι. καὶ μὴν καὶ ἴχνη
μεγάλα ἐντετύπωται τοῖς δρόμοις, συμβαίνοντα ἐς τὸ δεκάπηχυ μέγεθος τοῦ ἥρω. Αμ. βα-
δίζοντος ξένε, τὰ ἴχνη ἐκεῖνα, καὶ γυμναζομένου τί ἑτέρου. δραμόντος δὲ, ἄσημος ἡ γῆ. μετέω-
ρος γάρ τις, καὶ οἷον ἐπικυματίζων αἴρεται. φησὶ δὲ καὶ παραδραμεῖν ἐν Αὐλίδι τὸν Αχιλλέα,
ἐν ἄθλοις γυμναζομένης τῆς ἑλλάδος ἐπὶ Τροίαν, καὶ ὑπὲρ τὸ πήδημα τὸ ἐκείνου ἀρθῆναι. τὰ δὲ
πολέμια ξυγχωρεῖ ὡς ἔφην τῷ Αχιλλεῖ, πλὴν τῆς ἐν Μυσοῖς μάχης. ἐκεῖ γὰρ πλείους ἀπε-
κτονέναι τῶν Μυσῶν, ἢ ἐκεῖνος. ἀριστεῖα δὲ ἀπενηνέχθαι. κεκρατηκέναι δὲ αὐτοῦ καὶ τὸν ἀγῶνα
τὸν περὶ τῆς ἀσπίδος. Φοι. καὶ τί ἂν εἴη ἀμπελουργὲ τὸ περὶ τῆς ἀσπίδος; οὔτε γὰρ ποιητῇ
εἴρηταί πω, οὔτε ἐς λόγον τινὰ τῶν τρωϊκῶν ἥκει. Αμ. περὶ πολλῶν ξένε τοῦτ᾽ ἐρεῖς.
πολλὰ γὰρ περί τε ἀνδρῶν, περί τε πολεμικῶν ἔργων, ὁ ἥρως λέγει, μήπω τοῖς πολλοῖς
δῆλα ὄντα. τὸ δὲ αἴτιον, φησὶν αὐτοὺς κατὰ ἔκπληξιν τῶν Ομήρου ποιημάτων, ἐς μόνους
Αχιλλέα τε, καὶ Οδυσσέα βλέψαντας, ἀμελῆσαι καλῶν, καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν. καὶ τῶν μὲν,
οὐδ᾽ ἐπιμνησθῆναι τὸ παράπαν. τοῖς δὲ, ἀναθεῖναι τρίηρη τεττάρων ἐπῶν. τὸν μὲν δὴ Αχιλ-
λέα φησὶν, ἐπαξίως ὑμνεῖσθαι. τὸν δὲ Οδυσσέα, μειζόνως. καὶ ὁπόσα δὲ Σθενέλου τε, καὶ Παλαμή-
δους, καὶ τῶν τοιῶνδε ἀνδρῶν παραλέλειπται, δίειμί σοι μικρὸν ὕστερον. μὴ γὰρ ἀγνοή-
σας γε ἀπέλθοις τι τούτων. καὶ τὸν λόγον δὲ τὸν Μύσιον, ἐς ὅντινα ἡ ἀσπὶς, αὐτίκα ἀποτε-
λοῦμεν. ἐπειδὴ δὲ παγκρατίου, καὶ πυγμῆς, καὶ δίσκου μνημονεύοντες, ἐς τὴν ἀσπίδα ἀπηνέ-
χθημεν, ἄκουε τοῦ ἥρω θαύματα πρὸς ἀθλητὰς, οἳ ἐχρήσαντο αὐτῷ συμβούλῳ. τὸν Κίλι-
κα οἶμαι παγκρατιαστὴν ἀκούεις, ὃν ἀλτῆρα ἐκάλουν οἱ πατέρες, ὡς μικρὸς ἦν καὶ τῶν ἀντι-
πάλων παραπολύ. Φοι. οἶδα τεκμαιρόμενος δήπου τοῖς ἀνδριᾶσι. χαλκοῦς γὰρ
πολλαχοῦ ἕστηκε. Αμ. τούτῳ ξένε, περιῆν μὲν καὶ ἐπιστήμης, περιῆν δὲ καὶ θυμοῦ, καὶ
μάλα ἐρρώννυ αὐτὸν ἡ εὐαρμοστία τοῦ σώματος. ἀφικόμενος οὖν ἐς τὸ ἱερὸν τοῦτο ὁ παῖς, ἔπλει
δὲ εὐθὺ δελφῶν ἀγωνιούμενος τὴν κρίσιν, ἠρώτα τὸν Πρωτεσίλεων ὅ, τι πράττων, περιέσοιτο
τῶν ἀντιπάλων. ὁ δὲ, πατούμενος ἔφη. ἀθυμία μὲν οὖν αὐτίκα τὸν ἀθλητὴν εἶχεν, ὡς καταβεβλημέ-
νου ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ. τὸ δὲ ἀπτερνίζειν ἐν ἀγωνίᾳ πρῶτος εὑρὼν, ξυνῆκεν ὕστερον, ὅτι κελεύει
αὐτὸν μὴ μεθίεσθαι τοῦ ποδός. τὸν γὰρ προσπαλαίοντα, τῇ πτέρνῃ πατεῖσθαί τε ξυνεχῶς
χρὴ, καὶ ὑποκεῖσθαι τῷ ἀντιπάλῳ. καὶ τοῦτο πράττων ὁ ἀθλητὴς οὗτος, ὀνόματος λαμπροῦ ἔτυ-
χε, καὶ ἡττήθη οὐδενός. ἀκούεις δέ που καὶ Πλούταρχον ἐκεῖνον τὸν δεξιόν; Φοι. ἀκούω. τὸν γὰρ
πύκτην ὡς τὸ εἰκὸς λέγεις. Αμ. οὗτος ἀνιὼν τὴν δευτέραν ὀλυμπιάδα ἐπὶ τοὺς ἄνδρας,
ἱκετεύει τὸν ἥρω χρῆσαί οἱ περὶ τῆς νίκης. ὁ δὲ, αὐτὸν κελεύει ἀχελῴῳ ἐν ἀγωνίᾳ εὔχεσθαι. Φοι. τί
οὖν τὸ αἴνιγμα; Αμ. ἠγωνίζετο μὲν ἐν ὀλυμπίᾳ πρὸς Ερμείαν τὸν αἰγύπτιον, τὴν περὶ τοῦ στεφά-
νου νίκην. ἀπειρηκότες δὲ, ὁ μὲν, ὑπὸ τραυμάτων, ὁ δὲ, ὑπὸ δίψης, καὶ γὰρ ἀκμάζουσα μεσημβρία
περὶ τὴν πυγμὴν εἱστήκει, νεφέλη ἐς τὸ στάδιον καταρρήγνυται. καὶ διψῶν ὁ Πλούταρχος, ἔσπα-
σε τοῦ ὕδατος, ὃ ἀνειλήφει τὰ περὶ τοῖς πήχεσι κώδια. καὶ τὸν χρησμὸν ἐνθυμηθεὶς ὡς μετὰ
ταῦτα ἔφασκεν, εἰς θάρσος ὥρμησε, καὶ ἔτυχε τῆς νίκης. Εὐδαίμονα δὲ τὸν αἰγύπτιον θαυ-
μάζειν τῆς καρτερίας ἴσως, εἰ πυκτεύοντί που παρέτυχες. τούτῳ ἐρομένῳ πῶς ἂν μὴ ἡτ-
τηθείη, θανάτου ἔφη καταφρονῶν. Φοι. καὶ πείθεταί γε ὦ ἀμπελουργὲ τῷ χρησμῷ; πρα-
σκευάζων γὰρ οὕτως ἑαυτὸν, ἀδαμάντινος τῶν πολλῶν, καὶ θεῖος δοκεῖ. Αμ. Ελιξ δὲ ὁ ἀθλητὴς, αὐ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/2

τὸς μὲν, ὅσπερ προσαπέβαλε τῷ ἱερῷ τούτῳ. πέμψας δέ τινα τῶν ἑαυτοῦ ἑταίρων, ἤρετο πο-
σάκις νικήσει τὰ ὀλύμπια. ὁ δὲ, δὶς ἔφη νικήσεις, ἐὰν μὴ ἐθέλῃς τρίς. Φοι. δαιμόνιον
ἀμπελουργέ. λέξεις γάρ που τὸ ἐν ὀλυμπίᾳ πραχθέν. προὔπαρχούσης γὰρ αὐτῷ νίκης
μιᾶς, ὅτ᾽ ἀνὴρ ἐκ παίδων ἐνίκα πάλην, ἀπεδύσατο τῇ ἐπ᾽ ἐκείνῃ ὀλυμπιάδι πάλην τε, καὶ
παγκράτιον, ἐφ᾽ ᾧ δυσχεράναντες οἱ ἠλεῖοι, διενοοῦντο μὲν ἀμφοῖν εἴργειν αὐτὸν, ἐγκλήμα-
τα ὀλυμπιακὰ ξυντιθέντες αὐτῷ. μόγις δ᾽ οὖν ἀνέδησαν τὸ παγκράτιον. καὶ τοῦτον ἄρα
τὸν φθόνον ὁ Πρωτεσίλεως φυλάξασθαι προὔλεγεν, εἰδὼς αὐτὸν ἀντίπαλον τοῖς ἐξηρη-
μένοις ὄντα. Αμ. ἄριστα ξένε τοῦ χρησμοῦ ἐτεκμήρω. Φοι. τῶν δὲ δὴ νόσων, τίνας
ἰᾶται; πολλοὺς γὰρ αὐτῷ φὴς εὔχεσθαι. Αμ. πάσας ἰᾶται, ὁπόσαι εἰσί. μάλιστα δὲ
τὰς φθόας τε, καὶ τοὺς ὑδέρους, καὶ τὰς τῶν ὀφθαλμῶν νόσους, καὶ τοὺς τεταρταίῳ πυ-
ρέττοντας. ἔστι καὶ ἐρῶντι τυχεῖν αὐτοῦ ξυμβούλου. ξυναλγεῖ γὰρ σφόδρα τοῖς τὰ ἐ-
ρωτικὰ ἀτυχοῦσι, καὶ ὑποτίθεται αὐτοῖς ἐπῳδὰς, καὶ τέχνας, αἷς τὰ παιδικὰ θέλ-
ξουσι. μοιχοῖς δὲ, οὔτε προσδιαλέγεται οὐδὲν, οὔτε ὑποτίθεταί τι ἐρωτικόν. φησὶ γοῦν ἀ-
πηχθῆσθαι αὐτοῖς, ἐπειδὴ τὸ ἐρᾶν διαβάλλουσιν. ἀφικομένου γοῦν ἐνταῦθα μοιχοῦ
τοῦ τε αὐτῇ γυναικὶ, ἣν ἐπείρα, καὶ ξυνομνύναι βουλομένων ἤδη τὸν ἄνδρα, παρόντα μὲν,
ξυνιέντα δὲ οὔπω, ὁ μὲν, γὰρ ἔτυχε καθεύδων μεσημβρίας ἐνταῦθα, οἱ δ᾽ ὤμνυσαν ἤδη
προσεστηκότες τῷ βωμῷ, τί οὖν ὁ Πρωτεσίλεως; ἐξορμᾷ τοῦτον τὸν κύνα, καίτοι χρυσοῦν
ὡς ὁρᾷς ὄντα προσπεσεῖν τε αὐτοῖς κατόπιν, καὶ δακεῖν ἔτι ὀμνύντας. καὶ τὸν ὅρκον οὑ-
τωσὶ ξυγχέας, ἐφίσταται τῷ ἀνδρὶ, καὶ κελεύει αὐτὸν ἐκείνων μὲν ἀμελεῖν, τὸ γὰρ δήγ-
μα σφῶν, ἀνίατον εἶναι, σώζειν δὲ νῦν γοῦν αὐτόν τε, καὶ τὸν ἑαυτοῦ οἶκον. τοὺς μὲν γὰρ θεοὺς,
πάντα γινώσκειν. τοὺς δὲ ἥρωας, θεῶν μὲν ἐλάττω, πλείω δὲ ἀνθρώπων. πολὺς ἐπιῤῥεῖ τῶν
τοιούτων ὄχλος, εἰ πάντων ἀπομνημονεύοιμι, ὅν τρόπον γε καὶ τῶν ἐν φθίᾳ τε, καὶ φυλάκῃ φα-
νερῶν πᾶσιν, ὅσοι θετταλίαν οἰκοῦσι. καὶ γοῦν τὸ ἐκείνῃ ἱερὸν, ἐνεργὸν τῷ Πρωτεσίλεῳ. καὶ πολ-
λὰ τοῖς θετταλοῖς ἐπισημαίνει φιλάνθρωπά τε, καὶ εὐμενῆ, καὶ ὀργίλα αὖ, εἰ ἀμελοῖτο.
Φοι. πείθομαι νὴ τὸν Πρωτεσίλεων ἀμπελουργέ. καλὸν γοῦν ὡς ὁρῶ καὶ ὀμνύναι τοιοῦ-
τον ἥρω. Αμ. ἢ ἀδικήσεις γε ἀπιστῶν ξένε, τόν τε Ἀμφιαρέων, ὃν λέγεται ἡ γῆ ἐν σοφῷ
ἀδύτῳ ἔχειν, Ἀμφίλοχόν τε τὸν τούτου παῖδα, πλείω ἴσως, ἢ ἐγὼ γινώσκων, οὐ πολὺ ἀπέ-
χων τῆς κιλίκων ἠπείρου. καὶ Μάρωνα δὲ τὸν εὐάνθους ἀδικοίης ἂν, ἐπιφοιτῶντα ταῖς
ἐν ἰσμάρῳ ἀμπέλοις, καὶ ἡδυοίνους αὐτὰς ἐργαζόμενον, φυτεύοντά τε, καὶ κυκλοῦντα,
ὅτε δὴ ὁρᾶται τοῖς γεωργοῖς ὁ Μάρων καλός τε, καὶ ἁβρὸς, καὶ ἀναπνέων πότιμόν τι,
καὶ οἰνῶδες. γινώσκειν δὲ χρὴ καὶ τὰ τοῦ θρᾳκὸς Ῥήσου. ῥῆσος γοῦν, ὃν ἐν τροίᾳ Διομήδης ἀπέ-
κτεινε, λέγεται οἰκεῖν τὴν ῥοδόπην. καὶ πολλὰ αὐτοῦ θαυμαστὰ ᾄδουσιν. ἱπποτροφεῖν τε
γάρ φασιν αὐτὸν, καὶ ὁπλιτεύειν, καὶ θήρας ἅπτεσθαι. σημεῖον δὲ εἶναι τοῦ θηρᾶν τὸν ἥρω, τὸ, τοὺς
σῦς τοὺς ἀγρίους, καὶ τὰς δορκάδας, καὶ ὁπόσα ἐν τῷ ὄρει θηρία, φοιτᾶν πρὸς τὸν βωμὸν τοῦ ῥή-
σου κατὰ δύο, ἢ τρία, θύεσθαί τε οὐδενὶ δεσμῷ ξυνεχόμενα, καὶ παρέχειν τῇ μαχαίρᾳ ἑαυτά.
λέγεται δὲ ὁ ἥρως οὗτος, καὶ λοιμοῦ ἐρύκειν τοὺς ὅρους. πολυάνθρωπος τε ἡ ῥοδόπη, καὶ πολλαὶ
περὶ τὸ ἱερὸν αἱ κῶμαι. ὅθεν μοι δοκεῖ καὶ βοήσεσθαι ὑπὲρ τῶν ἑαυτοῦ συστρατιωτῶν ὁ Διομήδης,
εἰ τὸν μὲν θρᾷκα τοῦτον, ὃν αὐτὸς ἀπέκτεινε μηδὲν εὐδοκιμήσαντα ἐν τροίᾳ ἔργα (φαμὲν), μὴ δὲ δείξαν-
τά τι ἐκεῖ λόγου ἄξιον, πλὴν ἵππων λευκῶν, εἶναί τε ἡγοίμεθα, καὶ θύοιμεν αὐτῷ κατὰ ῥοδό-
πην τε, καὶ θρᾴκης πορευόμενοι. τοὺς δὲ θεῖά τε, καὶ λαμπρὰ εἰργασμένους ἔργα, ἀτιμά-
ζοιμεν, μυθώδη τὴν περὶ αὐτοὺς δόξαν ἡγούμενοι, καὶ κεκομπασμένην. Φοι. μετὰ
σοῦ λοιπὸν ἀμπελουργὲ, τάττω ἐμαυτὸν, καὶ οὐδεὶς ἔτι τοῖς τοιούτοις ἀπιστήσει. οἱ δὲ ἐν τῷ
πεδίῳ τῷ ἐν ἰλίῳ, οὓς ἔφασκες τὸν μάχιμον τρόπον δι᾽ αὐτοῦ στείχειν, πότε ὤφθησαν;
Αμ. ὁρῶνται δὴ ἔφην, ὁρῶνται ἔτι βουκόλοις τε τοῖς ἐν τῷ πεδίῳ, καὶ νομεῦσι, με-
γάλοι, καὶ θεῖοι, καὶ θεῶνται ἔστιν ὅτε ἐπὶ κακῷ τῆς γῆς. εἰ μὲν γὰρ κεκονιμένοι φαίνοιν-
το, αὐχμοὺς ἐπισημαίνουσι τῇ χώρᾳ. εἰ δὲ ἱδρῶτος πλέοι, κατακλυσμούς τε, καὶ ὄμβρους.
εἰ δὲ αἷμα περὶ αὐτοῖς, ἢ τοῖς ὅπλοις φαίνοιτο, νόσους τῷ ἰλίῳ ἀναπέμπουσιν. εἰ δὲ μηδὲν
τούτων περὶ τοῖς εἰδώλοις ὁρῷτο, ἀγαθὰς ἤδη ἄγουσι τὰς ὥρας, καὶ σφάττουσιν αὐτοῖς
ὅ τε οἱ νομεῖς, ὁ μὲν, ἄρνα. ὁ δὲ, ταῦρον. ὁ δὲ, πῶλον. ὁ δ᾽ ἄλλο τι, ὧν νέμει. φθορὰς δὲ, ὁπόσαι
περὶ τὰς ἀγέλας γίγνονται, πάσας ἐξ Αἴαντος ἥκειν φασίν. οἶμαι διὰ τὸν ἐν τῇ μανίᾳ λό-
γον, ὅτε δὴ ὁ Αἴας λέγεται ταῖς ἀγέλαις ἐμπεσὼν, διαφορῆσαι σφᾶς, οἷον κτείνων τοὺς
ἀχαιοὺς ἐπὶ τῇ κρίσει. καὶ οὐδὲν νέμει περὶ τὸ σῆμα οὐδεὶς, φόβῳ τῆς πόας. νοσώδης γὰρ δὴ ἀνα-
φύεται, καὶ πονηρὰ βόσκειν. ἔστι δέ τις λόγος, ὡς τρῶές ποτε ποιμένες ἐς τὸν Αἴαντα ὕβριζον, νε-
νοσηκότων αὐτοῖς τῶν προβάτων. καὶ περιστάντες τὸ σῆμα, πολέμιον μὲν Ἕκτορος τὸν ἥρωα
ἐκάλουν, πολέμιον δὲ τρωΐας τε, καὶ ποιμνίων. καὶ ὁ μὲν, μεμηνέναι αὐτόν. ὁ δὲ, μαίνεσθαι. ὁ δ᾽

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/2

» ἀσελγέστατος τῶν ποιμένων, Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε. μέχρι τούτου τὸ ἔπος αὐτῷ ἐπερρα-
ψῳδεῖ, ὡς δηλῶ· ὁ δὲ, ἀλλὰ ἔμιμνον εἶπε, βοήσας ἐκ τοῦ τάφου φρικῶδές τι, καὶ ὄρθιον. λέ-
γεται δὲ καὶ δουπῆσαι τοῖς ὅπλοις, οἷον ἐν ταῖς μάχαις εἰώθει. τὸ μὲν δὴ τῶν κακοδαιμό-
νων ἐκείνων πάθος, οὐ χρὴ θαυμάζειν, εἰ Τρῶές τε, καὶ νομεῖς ὄντες, ἐξεπλάγησαν ὁρμὴν
Αἴαντος. καὶ οἱ μὲν, ἔπεσον αὐτοῦ· οἱ δὲ, ἔτρεσαν· οἱ δὲ, ᾤχοντο φεύγοντες, οὐκ ἐποίμαινον· τὸν δ'
Αἴαντα θαυμάσαι ἄξιον. ἀπέκτεινε γὰρ οὐδένα αὐτῶν, ἀλλὰ τὴν παροινίαν, ᾗ ἐχρῶντο, ἐκαρ-
τέρησε, μόνον ἐνδειξάμενος αὐτοῖς τὸ ἀκούειν. ὁ δὲ Ἕκτωρ, οὐκ ἐγίνωσκεν οἶμαι ξένε τὴν ἀρετὴν
ταύτην. ὑβρίσαντος γάρ τι ἐς αὐτὸν μειρακίου τινὸς πέρυσι, ἦν δ' ὥς φασι κομιδῇ νέον, καὶ ἀπαί-
δευτον, ὥρμησεν ἐπὶ τὸ μειράκιον αὐτὸς, καὶ ἀπέκτεινεν αὐτὸ ἐν ὁδῷ, ποταμῷ τὸ ἔργον προσ-
θείς. Φοι. ἀγνοοῦντι λέγεις ἀμπελουργὲ, καὶ σφόδρα ἐκπεπληγμένῳ τὸν λόγον. ᾤ-
μην γὰρ μηδαμοῦ φαίνεσθαι τὸν ἥρω τοῦτον. καὶ ὁπότε μοι τὰ τῶν ἑλλήνων ἀπήγγελλες, ὑπερήλ-
γουν τοῦ Ἕκτορος, εἰ μήτε ἀρότης τι ὑπὲρ αὐτοῦ λέγει, μήτε αἰπόλος, ἀλλ' ἀφανής ἐστι τοῖς
ἐκεῖ ἀνθρώποις, καὶ ἀτέχνως κεῖται· περὶ μὲν γὰρ τοῦ Πάριδος, οὐδ' ἀκούειν ἀξιῶ οὐδέν·
δι' ὃν τοιοίδε, καὶ τοσοίδε ἔπεσον· περὶ δὲ τοῦ Ἕκτορος, ὃς ἔρεισμα μὲν τῆς Τροίας, καὶ τοῦ ξυμ-
μαχικοῦ παντὸς ἦν, ἵππους δὲ ξυνεῖχε τέσσαρας, ὃ μηδεὶς τῶν ἡρώων ἕτερος, τάς τε τῶν ἀ-
χαιῶν κατεπίμπρη ναῦς, ἐμάχετο δὲ πρὸς αὐτοὺς ὁμοῦ πάντας, ἐφορμῶντας δὲ, καὶ ξυν-
τεταγμένους ἐπ' αὐτὸν, οὐκ ἂν ἐροίμην τε; τί δ' οὐκ ἂν ἀκούσαιμι χαίρων, εἰ μὴ διαπηδῴης
αὐτὰ, μηδ' ἀμελῶς λέγοις. Αμ. ἄκουε δὴ πλειόνων, ἐπειδὴ τοῦτο ἡγῇ τὸ μὴ ἀμελῶς
φράζειν. τὸ γὰρ ἐν Ἰλίῳ ἄγαλμα τοῦ Ἕκτορος, ἡμιθέῳ ἀνθρώπῳ ἔοικε, καὶ πολλὰ ἤθη ἐπι-
φαίνει τῷ θεωροῦντι αὐτὸ ξὺν ὀρθῷ λόγῳ. [illegible] γὰρ φρονηματῶδες δοκεῖ, καὶ γοργὸν, [illegible] φαι-
δρὸν, καὶ ξὺν ἁβρότητι σφριγῶν, καὶ ἡ ὥρα μετ' οὐδεμιᾶς κόμης. ἔστι δ' οὕτω τι ἔμπνουν,
ὡς τὸν θεατὴν ἐπισπάσασθαι θίγειν. τοῦτο ἵδρυται μὲν ἐν περιβλέπτῳ τοῦ Ἰλίου· πολ-
λὰ δὲ ἐργάζεται χρηστὰ, κοινῇ τε, καὶ εἰς ἕνα. ὅθεν εὔχονται αὐτῷ, καὶ ἀγῶνα θύουσιν,
ὅτε δὴ θερμὸν οὕτω, καὶ ἐναγώνιον γίνεται, ὡς καὶ ἱδρῶτα ἀπ' αὐτοῦ λείβεσθαι. μει-
ράκιον οὖν ἀστεῖον, ἧκον ἐς τὸ Ἴλιον, ἐλοιδορεῖτο τῷ Ἕκτορι, προφέρον αὐτῷ τάς τε ἕλ-
ξεις, ἃς ὑπ' Ἀχιλλέως ποτὲ ἐς αὐτὸν ἐγένοντο, καὶ τὸν τοῦ Αἴαντος λίθον, ᾧ βληθεὶς, ἀπέ-
θανε πρὸς βραχύ· καὶ ὡς Πάτροκλον τὰ πρῶτα ἔφυγε, καὶ ὡς οὐδὲ ἀπέκτεινεν, ἀλλὰ ἕτε-
ροι. μετεποιεῖτο δὲ καὶ τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἕκτορος. Ἀχιλλέως γὰρ ἔφασκεν εἶναι αὐτὸ μετὰ τὴν κόμην,
ἣν ἐκείρατο ἐπὶ τῷ Πατρόκλῳ. τούτων ἐμφορηθὲν, ἐξήλασεν ἐκ τοῦ Ἰλίου. καὶ πρὶν ἢ δέκα πο-
ρευθῆναι σταδίους, ποταμὸς οὕτω βραχὺς, ὡς μηδὲ ὄνομα αὐτοῦ ἐν τῇ Τροίᾳ εἶναι, μέγας ἐκ
μικροῦ αἴρεται. καὶ ὡς ἀπήγγελλον οἱ διαφυγόντες τῶν ὀπαδῶν, ὁπλίτης ἡγεῖτο τοῦ πο-
ταμοῦ μέγας, παρακελευόμενος αὐτῷ βαρβάρῳ τῇ φωνῇ, καὶ σφοδρᾷ, ἐπιστρέφειν τὸ
ὕδωρ ἐς τὴν ὁδὸν, δι' ἧς τὸ μειράκιον ἤλαυνεν ἐπὶ τεττάρων ἵππων οὐ μεγάλων. οὓς ὑπολα-
βὼν ὁ ποταμὸς ὁμοῦ τῷ μειρακίῳ, βοῶντί τε, καὶ ξυνιέντι λοιπὸν τοῦ Ἕκτορος, ἀπήγα-
γεν ἐς τὰ ἑαυτοῦ ἤθη. καὶ οὕτως ἀπώλεσεν, ὡς μηδὲ ἀνελέσθαι ξυγχωρῆσαι τὸ σῶμα· ᾤ-
χετο γὰρ οὐκ οἶδ' ὅποι ἀφανισθέν. Φοι. οὔτε τὸν Αἴαντα χρὴ θαυμάζειν ἀμπελουργὲ,
καρτερήσαντα τὰ ἐκ τῶν ποιμένων, οὔτε τὸν Ἕκτορα ἡγεῖσθαι βάρβαρον, μὴ ἀνασχόμενον
τὰ ἐκ τοῦ μειρακίου. τοῖς μὲν, γὰρ καὶ συγγνώμη ἴσως. οἱ Τρῶες ὄντες, ἔτι καὶ πονήρως ἐχόν-
των σφίσι τῶν προβάτων, ἐπεπήδων τῷ τάφῳ. μειρακίῳ δὲ ἀστείῳ πομπεύοντι ἐς τὸν τοῦ
Ἰλίου ἥρω, τίς ἂν συγγνώμη; οὐ γὰρ δὴ ἀστείοις τε, καὶ Τρωσὶ, πόλεμός ποτε ἐγένετο, οὐδὲ
τὰς ἀγέλας σφῶν ὁ Ἕκτωρ ἐπόρθησεν, ὡς τὰς τῶν Τρώων ὁ Αἴας. Αμ. πεπονθέναι
τι πρὸς τὸν Ἕκτορα δοκεῖς ὦ ξένε, καὶ οὐκ ἀξιῶ διαφέρεσθαι. ἀλλ' ἐπανίωμεν ἐπὶ τὰ τοῦ Αἴαν-
τος. ἐκεῖθεν γάρ οἶμαι τὴν ἐκβολὴν τοῦ λόγου πεποιῆσθαι. Φοι. ἐκεῖθεν ἀμπελουργέ·
καὶ ὡς δοκεῖ ἐπανίωμεν. Αμ. πρόσεχε οὖν ξένε. νηός ποτε καθορμισαμένης εἰς τὸ
αἰάντειον, δύο τῶν ξένων πρὸ τοῦ σήματος ἦλυόν τε, καὶ πεττοῖς ἔπαιζον. ἐπιστὰς δὲ ὁ Αἴας,
πρὸς θεῶν ἔφη μετάθεσθε μοι τὴν παιδιὰν ταύτην. ἀναμιμνήσκει γάρ με τῶν Παλαμήδους
ἔργων, σοφοῦ τε, καὶ μάλα ἐπιτηδείου μοι ἀνδρός. ἀπολώλεκε δὲ κἀμὲ, κἀκεῖνον, ἐχθρὸς εἷς,
ἄδικον εὑρὼν ἐφ' ἡμᾶς κρίσιν. Φοι. δεδάκρυκα νὴ τὸν ἥλιον ἀμπελουργέ. τὰ γὰρ ἀμ-
» φοῖν πάθη, παραπλήσιά τε, καὶ ἐοικότα εἰς εὔνοιαν. ἀγαθῶν μὲν γάρ κοινωνία, τίκτει ποτὲ καὶ
» φθόνον. ὅσοι δ' ἂν κοινωνήσωσι συμφορῶν, ἀγαπῶσιν ἀλλήλους, τὸν ἔλεον τοῦ ἐλέου ἀντιδιδόν-
» τες. Παλαμήδους δὲ καὶ εἴδωλον ἔχεις ἄν τινα εἰπεῖν ἑωρακότα ἐν Τροίᾳ; Αμ. τὰ μὲν ὁρώ-
μενα εἴδωλα, οὔπω δῆλα ὅτου ἕκαστον. πολλὰ γάρ καὶ ἄλλο ἄλλου. διαλλάττει δὲ ἀλλήλων καὶ
ἰδέᾳ, καὶ ἡλικίᾳ, καὶ ὅπλοις. ἀκούω δὲ ὅμως καὶ περὶ τοῦ Παλαμήδους τοιαῦτα. ἦν γεωργὸς ἐν
Ἰλίῳ, ταὐτόν ποτε μοι πράττων. οὗτος ἐπεπόνθει τι πρὸς τὸ τοῦ Παλαμήδους πάθος, καὶ ἐθρή-
νει αὐτὸν, ἥκων ἐπὶ τὴν ἠϊόνα, πρὸς ἣν λέγεται ὑπὸ τῶν ἀχαιῶν βεβλῆσθαι. καὶ ὁπόσα

νομίζουσιν ἐπὶ σημάτων ἄνθρωποι, ἐπέφερε τῇ κόνει. τάς τε ἡλίους τῶν ἀμπέλων ὑπεξαί-
ρων αὐτῷ, κρατῆρα ἔζυγα. καὶ ξυμπίνειν τῷ Παλαμήδει ἔφασκεν, ὅτι ἀναπαύοιτο τῶν
ἔργων. ἦν δὲ αὐτῷ καὶ κύων, τέχνῃ αἰκάλλων, καὶ ὑποκαθήμενος τοὺς ἀνθρώπους. τοῦτον
Ὀδυσσέα ἐκάλει, καὶ ἐπαίετο ὑπὲρ τοῦ Παλαμήδους ὁ Ὀδυσσεὺς οὗτος, προσκνούων κακὰ
μυρία. δοκεῖ δὲ τῷ Παλαμήδει ἐπιφοιτῆσαί ποτε τῷ ἐραστῇ τούτῳ, καὶ ἀγαθόν τι αὐτῷ
δοῦναι. καὶ δῆτα ὁ μὲν, πρὸς ἀμπέλῳ τινὶ ἦν, γόνυ αὐτῆς ἰώμενος. ὁ δὲ, ἐπιστὰς αὐτῷ, σὺ
γινώσκεις με ἔφη γεωργέ; καὶ πῶς εἶπεν, ὃν οὔπω εἶδον. τί οὖν ἔφη, ἀγαπᾷς ὃν μὴ γι-
νώσκεις; ξυνῆκεν ὁ γεωργὸς ὅτι ὁ Παλαμήδης εἴη. καὶ τὸ εἶδος ἐς ἥρω ἀνέφερε μέγα τε, καὶ
καλὸν, καὶ ἀνδρεῖον, οὔπω τριάκοντα ἔτη γεγονότα. καὶ περιβαλὼν αὐτὸν μειδιῶν, φι-
λῶ σε ὦ Παλάμηδες εἶπεν, ὅτι μοι δοκεῖς φρονιμώτατος ἀνθρώπων γενέσθαι, καὶ δικαιό
τατος ἀθλητὴς, τῶν κατὰ σοφίαν πραγμάτων. πεπονθέναι τε ὑπὸ τῶν ἀχαιῶν ἐλεεινὰ,
διὰ τὰς Ὀδυσσέως ἐπὶ σοὶ τέχνας. οὗ τάφος εἴ τις ἦν ἐνταῦθα, ἐξορώρυκτ' ἂν ὑπ' ἐμοῦ
πάλαι. μιαρὸς γὰρ, καὶ κακίων τοῦ κυνὸς, ὃν ἐπ' αὐτῷ τρέφω. φειδώμεθα λοιπὸν τοῦ Ὀδυ
σσέως ὁ ἥρως ἔφη. τούτων γὰρ ἐπραξάμην αὐτὸν δίκας ἐγὼ ἐν ᾅδου. σὺ δὲ, ἐπειδὴ φιλεῖς που
τὰς ἀμπέλους, εἰπέ μοι τί μάλιστα περὶ αὐταῖς δέδοικας. τί δ' ἄλλο γε εἶπεν, ἢ τὰς χαλά
ζας, ὑφ' ὧν ἐκτυφλοῦνταί τε, καὶ ῥήγνυνται. ἱμάντα τοίνυν εἶπεν ὁ Παλαμήδης περια
πτῶμεν μιᾷ τῶν ἀμπέλων, καὶ οὐ βεβλήσονται αἱ λοιπαί. ΦΟΙ. σοφός γε ὁ ἥρως ἀμ
πελουργὲ, καὶ ἀεί τι εὑρίσκων ἀγαθὸν τοῖς ἀνθρώποις. Ἀχιλλέως δὲ πέρι, τί ἂν εἴποις;
τοῦτον γὰρ θειότατον τοῦ ἑλληνικοῦ παντὸς ἡγούμεθα. ΑΜ. τὰ μὲν ἐν τῷ πόντῳ ξένε,
εἰ μήπω ἐς αὐτὸν πέπλευκας, καὶ ὅσα ἐν τῇ ἐκεῖ νήσῳ λέγεται πράττειν, ἐγώ σοι ἀπαγγελῶ
ὕστερον ἐν τῷ περὶ αὐτοῦ λόγῳ, μακροτέρῳ ὄντι. τὰ δὲ ἐν Ἰλίῳ, παραπλήσια τοῖς ἄλλοις
ἥρωσι. καὶ γὰρ προσδιαλέγεταί τισι, καὶ ἐπιφοιτᾷ, καὶ θηρία διώκει. ξυμβάλλονται δὲ αὐτὸν
Ἀχιλλέα εἶναι, τῇ τε ὥρᾳ τοῦ εἴδους, καὶ τῷ μεγέθει, καὶ τῇ ἀστραπῇ τῶν ὅπλων. κατό-
πιν δὲ αὐτοῦ, ζάλη ἀνέμων εἰλεῖται, πομπὸς τοῦ εἰδώλου. ἐπιλείψει με ἡ φωνὴ ξένε, τῶν
τοιούτων μνημονεύοντα. καὶ γάρ τι καὶ περὶ Ἀντιλόχου ᾄδουσιν, ὡς κόρη ἰλιὰς φοιτῶσα
ἐπὶ τὸν Σκάμανδρον, εἰδώλῳ τοῦ Ἀντιλόχου ἐνέτυχε, καὶ προσέκειτο τῷ σώματι, ἐρῶσα
τοῦ εἰδώλου, καὶ ὡς βουκόλοι μειράκια περὶ τὸν Ἀχιλλέως βωμὸν ἀστραγαλίζοντες, ἀ-
πέκτεινεν ἂν ὁ ἕτερος τῇ καλαύροπι πλήξας τὸν ἕτερον, εἰ μὴ ὁ Πάτροκλος αὐτοὺς διε-
πτόησεν. ἀρκεῖ μοι εἰπὼν ὑπὲρ ἀστραγάλων αἴνιγμα ἕν. γινώσκειν δὲ ὑπάρχει ταῦτα, καὶ
παρὰ τῶν βουκόλων, καὶ παρὰ τῶν οἰκούντων τὸ Ἴλιον. ἐπιμίγνυμεν γὰρ ἅτε τὰς ὄχθας
οἰκοῦντες τῶν τοῦ Ἑλλησπόντου ἐκβολῶν, καὶ ποταμοὶ ὡς ὁρᾷς περιῃρημένοι τὴν θάλατ-
ταν. ἀτὰρ δὴ ξένε, τὴν ἀσπίδα ἤδη ἀναλάβωμεν, ἣν ὁ Πρωτεσίλεως Ὁμήρῳ τε ἠγνοῆσθαί
φησι, καὶ ποιηταῖς πᾶσι. ΦΟΙ. ποθοῦντι ἀποδίδως ἀμπελουργὲ τὸν περὶ αὐτῆς
λόγον. ἀσπάσιον γὰρ οἶμαι διακούσεσθαι. ΑΜ. ἀσπασιώτατον. προσέχων δὲ, ἀκροῶ.
ΦΟΙ. προσέχων λέγεις; οὐδὲ τὰ θηρία ἐς τὸν Ὀρφέα οὕτως ἐκεχήνει ᾄδοντα, ὡς ἐγώ σου
ἀκούων, τά τε ὦτα ἵστημι, καὶ τὸν νοῦν ἐγρήγορα, καὶ ξυλλέγομαι ἐς τὴν μνήμην πάντα.
ἡγοῦμαι δὲ καὶ τῶν ἐπὶ Τροίαν ἐστρατευκότων, εἷς εἶναι. τοσοῦτον κατέσχημαι τοῖς ἡμιθέ-
οις ὑπὲρ ὧν διαλεγόμεθα. ΑΜ. οὐκοῦν ἐπειδὴ φρονεῖς οὕτως, αἴρωμεν ἐξ αὐλίδος ὦ
ξένε. τὸ γὰρ ἐκεῖ συνειλέχθαι σφᾶς, ἀληθές. τὰ δ' ἐμβατήρια τοῦ λόγου, τῷ Πρωτεσίλεῳ
εὔχθω. ὡς μὲν δὴ τὴν μυσίαν πρὸ Τροίας οἱ ἀχαιοὶ ἐπόρθησαν Τηλέφῳ τότε οὖσαν, καὶ ὡς ὁ
Τήλεφος ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ μαχόμενος, ἐτρώθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, ἔστι σοι καὶ ποιητῶν ἀκούειν. οὐ γὰρ
ἐκλέλειπται αὐτοῖς ταῦτα. τὸ δὲ πιστεύειν ὡς ἀγνοήσαντες οἱ ἀχαιοὶ τὴν χώραν, τὰ τοῦ
Πριάμου ἄγειν τε, καὶ φέρειν ᾤοντο, διαβάλλει τὸν τοῦ Ὁμήρου λόγον, ὃν περὶ Κάλχαντος λέγει
τοῦ μάντεως. εἰ γὰρ τῇ μαντικῇ ἔπλεον, καὶ τὴν τέχνην ἡγεμόνα ἐποιοῦντο, πῶς ἂν ἄκοντες
ἐκεῖ καθωρμίσθησαν; πῶς δ' ἂν καθορμισθέντες, ἠγνόησαν ὅτι ἐς Τροίαν ἥκουσι; καὶ ταῦ-
τα, πολλοῖς μὲν βουκόλοις ἐντετυχηκότες, πολλοῖς δ' αὖ ποιμέσι. νέμεταί τε ἡ χώρα μέχρι
θαλάττης, καὶ τοὔνομα ἐρωτᾶν τοῖς ξένοις σύνηθες οἶμαι τοῖς καταπλέουσιν. εἰ δὲ καὶ μηδενὶ
τούτων ἐνέτυχον, μηδὲ ἤροντο τῶν τοιούτων οὐδὲν, ἀλλ' Ὀδυσσεύς γε, καὶ Μενέλεως ἐς Τροίαν ἤδη
ἀφιγμένω τε, καὶ πεπρεσβευκότε, καὶ τὰ κρήδεμνα τοῦ Ἰλίου εἰδότε, οὐκ ἄν μοι δοκοῦσι περι-
ιδεῖν ταῦτα, οὐδ' ἂν ξυγχωρῆσαι τῷ στρατῷ, διαμαρτάνοντι τῆς πολεμίας. ἑκόντες μὲν
δὴ οἱ ἀχαιοὶ, τοὺς μυσοὺς ἐληΐζοντο, λόγου ἐς αὐτοὺς ἥκοντος, ὡς ἄριστα ἠπειρωτῶν πράτ-
τοιεν. καί πῃ καὶ δεδιότες, μὴ πρόσοικοι τῷ Ἰλίῳ ὄντες, ἐς κοινωνίαν τῶν κινδύνων μετακλη-
θῶσι. Τηλέφῳ δὲ ἡρακλείδῃ τε ὄντι, καὶ ἄλλως γενναίῳ, καὶ ὡπλισμένης γῆς ἄρχοντι, οὐκ ἀνε-
κτὰ ταῦτα ἐφαίνετο. ὅθεν πολλὴν μὲν ἀσπίδα περιέταττε, πολλὴν δὲ ἵππον. ἦγε δὲ τοὺς μὲν,
ἐκ τῆς ὑπ' αὐτῷ μυσίας. ἦρχε δὲ οἶμαι πάσης, ὁπόση ἐπὶ θαλάττῃ. οἱ δὲ, ἐκ τῶν ἄνωθεν

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Ald.3.7.4/2

μυσῶν ξυνεμάχουν, οὓς ἀβίους τε οἱ ποιηταὶ καλοῦσι, καὶ ἵππων ποιμένας, καὶ τὸ γά
λα αὐτῶν πίνοντας. τῆς τε γὰρ τῶν ἀχαιῶν διανοίας, καθ' ἣν ἐποιοῦντο τοὺς περίπλους,
οὐκ οὔσης ἀδήλου, τληπολέμου τε πέμψαντος ἐπὶ ῥοδίας ὁλκάδος ἄγγελον ὡς ἀδελ
φῷ, καὶ κελεύσαντος ἀπὸ γλώττης αὐτῷ σημαίνειν ὁπόσα τῶν ἀχαιῶν ἐν αὐλίδι διήθετο,
γράμματα γὰρ οὔπω εὕροιτο, πᾶσα ἡ μεσόγεια ἐς ξυμμαχίαν καταβεβήκει, καὶ τῷ
πεδίῳ ἐπεκύμαινε τά μύσιά τε, καὶ σκυθικὰ ἔθνη. λέγει δὲ ὁ πρωτεσίλεως, ὅτι καὶ μέγι-
στος αὐτοῖς ἀγώνων γένοιτο, τῶν τε ἐν αὐτῇ τροίᾳ, καὶ ὁπόσοι πρὸς τοὺς βαρβάρους ὕ-
στερον διεπολεμήθησαν ἕλλησι. καὶ γὰρ καὶ κατὰ πλῆθος εὐδόκιμοι, καὶ κατὰ ἄνδρα ἦσαν
ἡ ξυμμαχία τοῦ τηλέφου. καὶ ὥσπερ ὑπὸ τῶν ἀχαιῶν αἰακίδαι τε ᾔδοντο, καὶ διομήδεις,
καὶ πάτροκλοι, οὕτω τηλέφου τε ὄνομα ἦν, καὶ αἵμου τοῦ ἄρεος. ὀνομαστότατοι τε ἦσαν
ἕλωρός τε, καὶ ἀκταῖος, ποταμοῦ παῖδες τοῦ κατὰ σκυθίαν ἴστρου. τὴν μὲν δὴ ἀπό-
βασιν, οὐ ξυνεχώρουν οἱ μυσοὶ ποιεῖσθαι, τοξεύοντες ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἀκοντίζοντες. οἱ δὲ
ἀχαιοὶ, καὶ μὴ ξυγχωρούντων ἐβιάζοντο. καὶ οἱ ἀτρεΐδαι ὤκελλόν τινας τῶν νεῶν, ἅτε πρῶ
τον πλέοντες, καὶ θαλάττης οὔπω γεγυμνασμένοι. φησὶ γὰρ ὥς που γινώσκεις ὅμηρος,
ὅτι μήτε ναυτικοὶ ἦσαν πρὸ ἰλίου ἀτρεΐδαι, μήτε ἔργων θαλαττίων ἥπτοντο, ἀλλ' ἐπὶ νε-
ῶν ἑξήκοντα ὁ ἀγαμέμνων ἐσηγάγετο αὐτοὺς ἐς τὴν θάλατταν, αὐτὸς ἐπιδοὺς ναῦς οὔ
πω πεπλευκόσιν. ὅθεν ἐπιστήμην μὲν, ὁπόση πολεμικὴ, καὶ ῥώμην, ἐς τὰ πεζὰ παρεί
χοντο. πλέοντες δὲ, οὔτε ὁπλῖται ἀγαθοὶ ἦσαν, οὔτε ἐρέται. τὰς μὲν δὴ ναῦς, ἀπει-
ρίᾳ τε, καὶ τόλμῃ ὤκελλον. καὶ πολλοὶ μὲν αὐτῶν ἐτρώθησαν ὑπὸ τῶν ἐν τῇ ῥαχίᾳ τε-
ταγμένων, ὀλίγοι δὲ ἀπέθανον. ἀχιλλεὺς δὲ καὶ πρωτεσίλεως, δείσαντες ὑπὲρ τῶν ἀτρειδῶν,
ὥσπερ ἀπὸ συνθήματος ἄμφω ἅμα ἐς τὴν γῆν ἀπεπήδησαν, καὶ ἀπεώσαντο τοὺς μυσοὺς,
εὐοπλοτάτω ὀφθέντε, καὶ καλλίστω τοῦ ἑλληνικοῦ. τοῖς δ' ἄγαν βαρβάροις, καὶ δαίμονες
ἔδοξαν. ἐπεὶ δὲ ὁ τήλεφος ἐπανήγαγε τὴν στρατιὰν ἐς τὸ πεδίον, καὶ προσέπλευσαν
οἱ ἀχαιοὶ καθ' ἡσυχίαν, ἐξεπήδων αὐτίκα τῶν νεῶν, πλὴν κυβερνητῶν, καὶ πρῳρέων, πάν
τες, οὓς ἡ ναῦς ἦγεν. ἐτάττοντο δὲ ὡς ἐς μάχην, κόσμον, καὶ σιωπὴν ἐν θυμῷ ἔχοντες. ὀρ-
θῶς γὰρ τοῦτο τὸν ὅμηρον περὶ αὐτῶν εἰρηκέναι φησὶν, ἐπαινοῦντα τὸ τῆς ἑλληνικῆς
μάχης ἦθος. ἧς ξύμβουλον γενέσθαι αἴαντα τὸν τελαμῶνος λέγει. μενεσθέως γὰρ τοῦ ἀ-
θηναίου τακτικωτάτου τῶν βασιλέων ἐς τροίαν ἐλθόντος, καὶ διδάσκοντος ἐν αὐλίδι τὴν
στρατιὰν πᾶσαν ὡς χρὴ συνηρμόσθαι, κραυγῇ τε χρωμένοις μὴ ἐπὶ πλήττοντος, οὐ ξυ-
νεχώρει ὁ αἴας, ἀλλ' ἐπετίμα. γυναικεῖόν τε ἀποφαίνων, καὶ ἄτακτον, ἔλεγε δὲ ὅτι καὶ
τὸν θυμὸν ἡ κραυγὴ κακῶς ἑρμηνεύει. ταχθῆναι δὲ, πρὸς μὲν τοὺς μυσοὺς, ἑαυτόν τε, καὶ τὸν
ἀχιλλέα φησὶν ὁμοῦ τῷ πατρόκλῳ. πρὸς δὲ τὸν τοῦ ἄρεος αἵμονα, διομήδην τε, καὶ παλαμή-
δην, καὶ σθένελον. πρὸς δὲ τοὺς ἀπὸ τοῦ ἴστρου ἥκοντας, οἱ ἀτρεΐδαι τε, καὶ ὁ λοκρὸς, καὶ οἱ
λοιποὶ ἐτάχθησαν. αἴας δὲ ὁ μέγας, τοὺς μὲν τὰ πλήθη ἀποκτείνοντας, θεατὰς ἡγεῖ
το, μέγα οὐδὲν ἀμύνοντας. τοὺς δὲ τῶν ἀρίστων κρατοῦντας, δρυτόμοις ἐκάλει. καὶ ταύ-
της ἑαυτὸν τῆς μάχης ἠξίου μᾶλλον. ταῦτά οἱ καὶ ἐπὶ τοὺς τοῦ ποταμοῦ παῖδας ἦ-
ξεν, οὔτε τοῦ μεγέθους ἑαυτοῦ ὄντας, καὶ τὸν τοῦ ἕκτορος τρόπον, ἀπὸ τεττάρων μαχομένους
ἵππων, βαίνων τε σοβαρὸν μετὰ τῆς αἰχμῆς, πρὸς τὴν ἀσπίδα ἐδούπησε, ταραχῆς ἕνεκα
τῶν ἵππων. οἱ δὲ ἵπποι, ἔκφρονές τε αὐτίκα ἐγένοντο, καὶ ὀρθοὶ ἀνεσκίρτησαν. ὅθεν ἀπιστή
σαντες οἱ σκύθαι τῷ ἅρματι, ἀπεπήδησάν τε αὐτοῦ ἀτακτοῦντος, καὶ ξυνέπεσον τῷ αἴ-
αντι. λόγου τε ἀξίως μαχόμενοι, ἄμφω ἀπέθανον. μνημονεύει ὁ πρωτεσίλεως καὶ τῶν τοῦ
παλαμήδους ἔργων, ὡς μεγάλων. οἷς αὐτός τε, καὶ διομήδης, καὶ σθένελος, τὸν αἵμον, καὶ τοὺς
ἀμφ' αὐτὸν ἀποκτείναντες, οὐδὲ ἀριστείων ὁ παλαμήδης ἠξίου τυγχάνειν. ἀλλ' ἐκεῖνα μετὰ τῶν διο-
μήδει ξυνεχώρει ἔχειν, ἐπειδὴ πάνθ' ὑπὲρ τῆς τῶν πολεμικῶν τιμῆς τε, καὶ δόξης ἐγίνωσκεν
αὐτὸν πράττοντα. σοφίᾳ δὲ εἴ τινα στέφανον προθείη τὸ ἑλληνικὸν, οὐκ ἂν ἐκστῆναι τούτου ἑτέ-
ρῳ, σοφίας τε ἀπ' ἀρχῆς ἐρῶν, καὶ μελετῶν τοῦτο. τηλέφῳ δὲ ὁ πρωτεσίλεως, αὐτὸς μὲν
συμπλακῆναι φησὶ, καὶ τὴν ἀσπίδα ζῶντος περιασπάσαι. τὸν δὲ ἀχιλλέα γυμνῷ προσπεσόν
τα, τρῶσαι αὐτὸν εὐθὺ τοῦ μηροῦ, καὶ ἰατὸν μὲν ὕστερον ἐν τροίᾳ γενέσθαι τοῦ θαύματος. τότε δὲ
λειποθυμῆσαί τε ὑπ' αὐτοῦ ὁ τήλεφος, καὶ ἀποθανεῖν ἂν, εἰ μὴ οἱ μυσοὶ ξυνδραμόντες, ἀνεί-
λοντο αὐτὸν ἐκ τῆς μάχης. ὅτε δὴ λέγονται πολλοὶ τῶν μυσῶν ἐπ' αὐτῷ πεσεῖν, ὑφ' ὧν αἱματωμέ
νον ῥυῆναι τὸν κάϊκον. λέγει δὲ ὡς καὶ δικάσαιτο μετὰ πρὸς αὐτὸν ὁ ἀχιλλεὺς περὶ τῆς ἀσπίδος, ἐ-
πειδὴ ἐπεζώκει τὸν τήλεφον. οἱ δὲ ἀχαιοὶ ψηφίσαιντο αὐτῷ μᾶλλον προσήκειν τὴν ἀσπίδα
ὡς οὐκ ἂν τοῦ τηλέφου σωθέντος, εἰ μὴ ἐκείνης ἐγυμνώθη. φησὶ δὲ ὅτι καὶ μυσαὶ γυναῖκες
ἀφ' ἵππων ξυνεμάχοντο τοῖς ἀνδράσιν, ὥσπερ ἀμαζόνες, καὶ ἦρχε τῆς ἵππου ταύτης
ἱέρα, γυνὴ τηλέφου. ταύτην δὴ λέγεται νιρεὺς ἀποκτεῖναι. τὸ γὰρ μειρακιῶδες τῶν ἔργα

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/2

του, καὶ οὔπω εὐδόκιμον, πρὸς αὐτὰς ἔταξαν. πεσούσης δὲ, ἀνέκραγον αἱ μυσαί. καὶ ξυνταράξασαι τὴν ἑαυτῶν ἵππον, ἐς τὰ τοῦ καΐκου ἕλη ἀπηνέχθησαν. τὴν δὲ Ἱέραν ταύτην ὁ Πρωτεσίλεως μεγίστην τε ὧν εἶδε γυναικῶν γενέσθαι λέγει, καλλίστην τε ἁπασῶν, ὁπόσαι ὄνομα ἐπὶ κάλλει ἤραντο. Ἑλένην μὲν γὰρ τὴν μενέλεω γυναῖκα, ἰδεῖν οὔ φησιν ἐν Τροίᾳ· νυνὶ δὲ, ὁρᾶν μετ' αὐτὴν τὴν Ἑλένην, καὶ οὐ μέμφεσθαι τὸ ὑπὲρ αὐτῆς ἀποθανεῖν. εἰ δὲ ἐνθυμηθείη τὴν Ἱέραν, τοσοῦτον αὐτήν φησι πλεονεκτεῖν τῆς Ἑλένης, ὅσον κἀκείνη τῶν τρῳάδων. καὶ οὐδὲ αὕτη ξένε Ὁμήρου ἐπαινέτου ἔτυχεν. ἀλλὰ Ἑλένῃ χαριζόμενος, οὐκ εἰσηγάγετο ἐς τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα θείαν γυναῖκα. ἐφ' ᾗ καὶ παθεῖν τι οἱ ἀχαιοὶ, καὶ πεσούσῃ λέγονται, καὶ παρακελεύσασθαι πρεσβύτεροι νέοις, μὴ σκυλεύειν τὴν Ἱέραν, μὴ δὲ προσάπτεσθαι κειμένης. ἐν ταύτῃ ξένε τῇ μάχῃ, πολλοὶ τῶν ἀχαιῶν ἐτρώθησαν, καὶ λουτρὰ τοῖς τετρωμένοις μαντευτὰ ἐγένοντο, πηγαὶ θερμαὶ ἐν Ἰωνίᾳ, ἃς ἔτι καὶ νῦν ἀγαμεμνονείους καλοῦσιν οἱ σμύρναν οἰκοῦντες. ἀπέχουσι δὲ τεσσαράκοντα οἶμαι στάδια τοῦ ἄστεος. καὶ αὐτήν ποτε αὐτοῖς αἰχμάλωτα κρανὴ μύσια. **Φοί.** τί οὖν ἀμπελουργὲ φῶμεν; ἑκόντα τὸν Ὅμηρον, ἢ ἄκοντα παραλιπεῖν ταῦτα, οὕτως ἡδέα, καὶ ποιητικὰ ὄντα; **Αμ.** ἑκόντα ἴσως ξένε. βουληθεὶς γὰρ τὴν Ἑλένην ὡς ἀρίστην γυναικῶν ὑμνῆσαι ἐπὶ τῷ κάλλει, καὶ τὰς τρωϊκὰς μάχας ὡς μεγίστας τῶν ἀλλαχοῦ διαπολεμηθεισῶν ἐπαινέσαι, Παλαμήδην τε τὸν θεῖον ἐξαίρων ἅπαντος λόγου διὰ τὸν Ὀδυσσέα, Ἀχιλλεῖ τε μόνῳ τὰ μαχιμώτατα τῶν ἔργων οὕτως ἀνατιθεὶς, ὡς ἐκλανθάνεσθαι τῶν ἄλλων ἀχαιῶν, ὁπότε Ἀχιλλεὺς μάχοιτο, οὔτε μύσια ἐποίησεν ἔπη, οὔτε ἐς μνήμην κατέστη τοῦ ἔργου τούτου. ἐν ᾧ καὶ γυνὴ καλλίων Ἑλένης εὕροιτ' ἂν, καὶ ἄνδρες οὐ παρὰ πολὺ Ἀχιλλέως τὴν ἀνδρείαν, καὶ ἀγὼν εὐδοκιμώτατος. Παλαμήδους δὲ μνημονεύσας, οὐκ ἂν εὗρεν ὅτῳ ποτὲ κρύψει τὸ τοῦ Ὀδυσσέως ἐπ' αὐτῷ ὄνειδος. **Φοί.** πῶς οὖν ὁ Πρωτεσίλεως περὶ τοῦ Ὁμήρου φρονεῖ; βασανίζειν γάρ που αὐτὸν ἔλεγες τὰ τούτου ποιήματα. **Αμ.** τὸν Ὅμηρον φησὶ ξένε, καθάπερ ἐν ἁρμονίᾳ μουσικῇ πάντας ψῆλαι τοὺς ποιητικοὺς τῶν τρόπων. καὶ τοὺς ποιητὰς, ἐφ' οἷς ἐγένετο, ὑπερβεβλῆσθαι πάντας, ἐν ὅτῳ ἕκαστος ἦν αὐτῶν κράτιστος. μεγαλορρημοσύνην τε γὰρ ὑπὲρ τὸν Ὀρφέα ἀσκῆσαι, ἡδονῇ τε ὑπερβαλέσθαι τὸν Ἡσίοδον, καὶ ἄλλῳ ἄλλον. καὶ λόγον μὲν ὑποθέσθαι τρωϊκὸν, ἐς ὃν ἡ τύχη τὰς πάντων ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων ἀρετὰς ξυνήνεγκεν. ἐσαγαγέσθαι δὲ ἐς αὐτὸν πολέμους, τοὺς μὲν, πρὸς ἄνδρας· τοὺς δὲ, πρὸς ἵππους, καὶ τείχη· τοὺς δὲ, πρὸς τὰς μούσας· τοὺς δὲ, πρὸς ποταμούς· τοὺς δὲ, πρὸς θεοὺς, καὶ θεάς τε, ὁπόσαι κατ' εἰρήνην εἰσὶ, καὶ χοροὺς, καὶ ᾠδὰς, καὶ ἔρωτας, καὶ δαῖτας. ἔργα τε, ὧν γεωργία ἅπτεται, καὶ ὥρας, αἳ σημαίνουσιν ὁπόσα χρὴ ἐς τὴν γῆν πράττειν. καὶ ναυτιλίας, καὶ ὁπλοποιΐαν τὴν ἐν Ἡφαίστῳ. εἴδη τε ἀνδρῶν, καὶ ἤθη ποικίλα. ταῦτα πάντα τὸν Ὅμηρον δαιμονίως ἐξειργάσθαι φησὶ, καὶ τοὺς μὴ ἐρῶντας αὐτοῦ, μαίνεσθαι. καλεῖ δὲ αὐτὸν καὶ οἰκιστὴν Τροίας, ἐπειδὴ εὐδοκίμησεν ἐκ τῶν Ὁμήρου ἐπ' αὐτῇ θρήνων. θαυμάζει δὲ αὐτοῦ καὶ ὁπόσα ἐπιτιμᾷ τοῖς ὁμοτέχνοις, ὅτι μὴ ταχέως διορθοῦνται σφᾶς, ἀλλ' οἷον ἐκλανθάνων. Ἡσίοδον μὲν, ἐν ἄλλοις τε οὐκ ὀλίγοις, καὶ νὴ Δί' ἐν τοῖς ἐκτυπώμασι τῶν ἀσπίδων. ἑρμηνεύων γὰρ οὗτός ποτε τὴν τοῦ Κύκνου ἀσπίδα, τὸ τῆς γοργοῦς εἶδος ὑπτίως τε, καὶ οὐ ποιητικῶς ᾖσεν. ὅθεν ἐπιστρέφων αὐτὸν ὁ Ὅμηρος,

» Τῇ δ' ἐπὶ μὲν γοργὼ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο
» Δεινὸν δερκομένη, περὶ δὲ, δεῖμός τε, φόβος τε,

οὑτωσὶ τὴν γοργὼ ᾄδει. Ὀρφέα δὲ ἐν πολλοῖς τῶν κατὰ τὴν θεολογίαν ὑπερῆρε. Μουσαῖον δὲ, ἐν ᾠδαῖς χρησμῶν. καὶ μὴν καὶ Πάμφω, σοφῶς μὲν ἐνθυμηθέντος ὅτι ζεὺς εἴη τὸ ζωογονοῦν, καὶ δι' οὗ ἀνίσταται ἐκ τῆς γῆς πάντα. εὐηθέστερον δὲ χρησαμένου τῷ λόγῳ, καὶ καταβεβλημένα ἔπη ἐς τὸν Δία ᾄσαντος. ἔστι γὰρ τὰ τοῦ Πάμφω ἔπη,

» Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε θεῶν, εἰλυμένε κόπρῳ,
» Μηλείῃ τε, καὶ ἱππείῃ, καὶ ἡμιονείῃ.

τὸν Ὅμηρον ὁ Πρωτεσίλεως φησὶν ἐπάξιον τοῦ Διὸς ᾆσαι ὕμνον,

» Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς, αἰθέρι ναίων,

ὡς οἰκοῦντος μὲν αὐτοῦ τὸ καθαρώτατον, ἐργαζομένου δὲ ἔμβια τὰ ὑπὸ τῷ αἰθέρι. καὶ τὰς μάχας δὲ, ὁπόσαι τῷ Ποσειδῶνι μὲν πρὸς Ἀπόλλω, Λητοῖ δὲ πρὸς Ἑρμῆν ἐγένοντο, καὶ ὡς ἐμάχετο ἡ Ἀθηνᾶ τῷ Ἄρει, καὶ ὁ Ἥφαιστος τῷ ὕδατι, ταῦτα τὸν Ὀρφέως τρόπον πεφιλοσοφῆσθαι τῷ

» Ὁμήρῳ φησὶ, καὶ οὐ μεμπτὰ εἶναι πρὸς ἔκπληξιν, καὶ θεῖα, ὥσπερ τὸ, Ἀμφὶ δὲ σάλπιγξε μέγας
» οὐρανὸς, καὶ ἀνεπήδησεν ἀϊδωνεὺς τοῦ θρόνου, τινασσομένης τῆς γῆς ἐκ Ποσειδῶνος. μέμφεται δὲ τοῦ Ὁμήρου ἐκεῖνα. πρῶτον μὲν, ὅτι θεοὺς ἐγκαταμίξας ἀνθρώποις, τὰ μὲν τῶν ἀνθρώπων, μεγάλα εἴρηκε. τὰ δὲ τῶν θεῶν, μικρὰ, καὶ φαῦλα. εἶτα καὶ ὅτι σαφῶς γινώσκων ὡς ἐν αἰγύπτῳ ἡ Ἑλένη

ἐγένετο,

ἐγένετο, ἀπενεχθεῖσα ὑπὸ τῶν ἀνέμων ὁμοῦ τῷ Πάριδι. ὁ δὲ, ἄγει αὐτὴν ἐς τὸ τῆς Ἰλίου τεῖχος, ὁρωμένην τὰ ἐν τῷ πεδίῳ κακά. καὶ ἦν εἰκὸς εἰ καὶ διὰ τὴν ἑτέραν γυναῖκα ταῦτα ἐγένετο, ξυγκαλύπτεσθαί τε, καὶ μὴ ὁρᾶν αὐτὰ, διαβεβλημένου τοῦ γένους. ἐπαινουμένου δὲ, ὅτε ἐν αὐτῇ τῇ Τροίᾳ Πάριδος ἐπὶ τῇ ἁρπαγῇ τῆς Ἑλένης, οὔτ' ἂν Ἕκτορα τὸν σωφρονέστατον καρτερῆσαί φησι, τὸ μὴ οὐκ ἀποδοῦναι αὐτὴν τῷ Μενέλεῳ ἐν Ἰλίῳ οὖσαν, οὔτ' ἂν Πρίαμον ξυγχωρῆσαι τρυφᾶν τῷ Πάριδι, πολλῶν ἤδη ἀπολωλότων αὐτῷ παίδων, οὔτ' ἂν τὴν Ἑλένην διαφυγεῖν τὸ μὴ οὐκ ἀποθανεῖν ὑπὸ τῶν Τρωάδων, ὁπόσων ἤδη ἄνδρας ἀπολώλεσαν, καὶ ἀδελφοὶ, καὶ παῖδες. ἴσως δ' ἂν καὶ ἀποδρᾶναι αὐτὴν παρὰ τὸν Μενέλεων διὰ τὸ ἐν τῇ Τροίᾳ μῖσος. ἐξῃρήσθω δὲ καὶ ὁ ἀγὼν, ὅν φησιν Ὅμηρος ὑπὲρ τῆς Ἑλένης ἀγωνίσασθαι τὸν Μενέλεω πρὸς τὸν Πάριν ἐν ταῖς σπονδαῖς τοῦ πολέμου. κατ' Αἴγυπτόν τε γὰρ τὴν Ἑλένην εἶναι, καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς πάλαι τοῦτο γινώσκοντας, ἐκείνῃ μὲν ἐρρῶσθαι φράζειν, μάχεσθαι δὲ ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ Τροίᾳ πλούτου. οὐδ' ἐκεῖνα ὁ Πρωτεσίλεως ἐπαινεῖ τοῦ Ὁμήρου, ὅτι λόγον ὑποθέμενος Τρωϊκὸν, ἀποπηδᾷ τοῦ λόγου μετὰ τὸν Ἕκτορα, καθάπερ σπεύδων ἐπὶ τὸν ἕτερον τῶν λόγων, ᾧ τὸν Ὀδυσσέα ἐπιγράφει. καὶ ᾄδει μὲν ἐν ᾠδαῖς Δημοδόκου τε, καὶ Φημίου, τήν τε τοῦ Ἰλίου πόρθησιν, καὶ τὸν Ἐπειοῦ τε, καὶ Ἀθηνᾶς ἵππον. δίεισι δὲ αὐτὰ ἀποτεμὼν τοῦ λόγου, καὶ ἀνατιθεὶς Ὀδυσσεῖ μᾶλλον, δι' ὃν Κυκλώπων τε αὐτῷ ἐπενοήθη γένος, οὐδαμοῦ τῆς γῆς φύντες. Λαιστρυγόνες τε ἀνετυπώθησαν, οὓς οὐδεὶς οἶδεν ὅπου γενόμενοι. Κίρκη τε δαίμων ἐξεποιήθη σοφὴ ἐπὶ φαρμάκοις. καὶ θεαὶ ἕτεραι, ἐρῶσαι αὐτοῦ, καίτοι προήκοντος αὐτοῦ ἤδη ἐς ὠμὸν γῆρας, ὅτε καὶ τὰς ὑακινθίνους κόμας, αἷς ἐπὶ τὴν Ναυσικάαν αὐτὸν ἤνθισεν, φαίνεται ἔχων. ὅθεν ὁ Πρωτεσίλεως παίγνιον τὸν Ὀδυσσέα καλεῖ τοῦ Ὁμήρου. οὐδὲ γὰρ τῆς λεγομένης αὐτοῦ σοφίας ἤρα ἡ κόρη. τί γὰρ σοφὸν ἢ εἶπε πρὸς τὴν Ναυσικάαν, ἢ ἔπραξε; καλεῖ δὲ αὐτὸν Ὁμήρου παίγνιον καὶ ἐν τῇ ἄλλῃ. κινδυνεύων τε γὰρ πολλαχοῦ, ἀπόλλυται, καὶ ἐκφέρεται τῆς νεὼς τῶν Φαιάκων, ὥσπερ ἀποθανὼν ἐν τῇ εὐπλοίᾳ. τὴν δὲ τοῦ Ποσειδῶνος μῆνιν, δι' ἣν οὔτε ναῦς ὑπελείφθη τῷ Ὀδυσσεῖ οὐδεμία, καὶ οἱ ἄνδρες οἱ πληροῦντες αὐτὰς ἀπώλοντο, οὐχ ὑπὲρ τοῦ Πολυφήμου γενέσθαι φησίν, οὔτε γὰρ ἀφικέσθαι τὸν Ὀδυσσέα ἐς ἤθη τοιαῦτα, οὔτ' ἂν εἰ Ποσειδῶνι Κύκλωψ παῖς ἐγένετο, μηνῖσαι τὸν Ποσειδῶ ποτε ὑπὲρ τοῦ τοιούτου παιδὸς, ὃς λέοντος ὠμοῦ δίκην τοὺς ἀνθρώπους ἤσθιεν, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ Παλαμήδους, ἐγγόνου ὄντος, ἄπλουν μὲν τὴν θάλατταν τῷ Ὀδυσσεῖ ἐποίει. διαφυγόντα δὲ αὐτὸν τὰ ἐκεῖ πάθη, ἀπώλεσεν αὐτῇ Ἰθάκῃ ὕστερον, θαλαττίαν οἶμαι αἰχμὴν ἐπ' αὐτὸν δούς. λέγει δὲ καὶ τὴν τοῦ Ἀχιλλέως μῆνιν, οὐχ ὑπὲρ τῆς τοῦ Χρύσου θυγατρὸς ἐμπεσεῖν τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλὰ κἀκεῖνον ὑπὲρ τοῦ Παλαμήδους μηνῖσαι. καὶ ἀποκείσθω μοι ὁ λόγος οὗτος, ἐς τὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἔργα. δίειμι γὰρ καὶ κατὰ ἕνα τοὺς ἥρως, ἀπαγγέλλων ὅσα τοῦ Πρωτεσίλεω περὶ αὐτῶν ἤκουσα. ΦΟΙ. ἥκεις ἐπὶ τὸν ἥδιστον ἐμοὶ τῶν λόγων. ἵππων γάρ τι ἤδη δή με, καὶ ἀνδρῶν ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει. καὶ μαντεύομαί τι ἀγαθὸν ἀκούσεσθαι μέγα. ΑΜ. ἄκουε ξένε. παρέλθοι δέ με τῶν Πρωτεσίλεω μηδὲν, μηδὲ ἐκλαθοίμην τινὸς, ὧν ἤκουσα.

ΝΕΣΤΩΡ.

π ρεσβύτατον μὲν τοίνυν τοῦ Ἑλληνικοῦ φησιν ἐλθεῖν ἐς Τροίαν, τὸν Νηλέως Νέστορα, πολέμων τε πολλῶν γεγυμνασμένον, οἳ ἐφ' ἡλικίας αὐτοῦ ἐπολεμήθησαν, ἀγώνων τε γυμνικῶν, ἐν οἷς πυγμῆς καὶ πάλης ἆθλα ἐτίθετο. τακτικήν τε, ὁπόση ὁπλιτῶν τε, καὶ ἵππων, ἄριστα δὴ ἀνθρώπων γιγνώσκοντα. δημαγωγίᾳ τε ἐκ μειρακίου ξυμβεβηκότα, μὰ Δί' οὐ τῇ κολακευούσῃ τοὺς δήμους, ἀλλὰ τῇ σωφρονιζούσῃ, πρᾶττειν δὲ αὐτὸν ξυνὴν, ὥρα τε καὶ ἡδονὴ τῶν λόγων. ὅθεν καὶ τὰς ἐπιπλήξεις ἃς ἐπῆγε, μὴ ἀγροίκους, μὴ δὲ ἀηδεῖς φαίνεσθαι. καὶ ὁπόσα Ὁμήρῳ περὶ αὐτοῦ εἴρηται, σὺν ἀληθείᾳ φησὶν εἰρῆσθαι. καὶ μὴν καὶ ὁπόσα ἕτεροι περὶ τῶν τοῦ Γηρυόνου βοῶν εἶπον, ὡς ἀφείλοντο αὐτὰς τὸν Ἡρακλέα Νηλεύς τε, καὶ οἱ Νηλεΐδαι, πλὴν Νέστορος, ἐπαινεῖ ὁ Πρωτεσίλεως ὡς ἀληθῆ, καὶ μὴ παρευρημένα. τὸν γάρ τοι Ἡρακλέα, δικαιοσύνης μισθὸν τῷ Νέστορι δοῦναι τὴν Μεσσήνην, ἐπεὶ μηδὲν ὧν οἱ ἀδελφοὶ περὶ τὰς βοῦς ἥμαρτε. λέγεται δὲ καὶ ἀγασθῆναι αὐτοῦ ὁ Ἡρακλῆς, σωφρονεστάτου τε, καὶ καλλίστου ὄντος. ἀγαπῆσαί τε αὐτὸν μᾶλλον, ἢ τὸν Ὕλαν τε, καὶ τὸν Ἄβδηρον. οἱ μὲν γὰρ παιδέρια ἦσαν, καὶ κομιδῇ νήπιοι. Νέστορι δὲ ἐφήβῳ ἤδη ἐντυχεῖν αὐτὸν, καὶ ἀρετὴν ἀσκοῦντι, ὁπόση ψυχῆς τε, καὶ σώματος. ὅθεν ἀγαπῆσαί τε, καὶ ἀγαπηθῆναι. τὸ τοι διομνῦναι τὸν Ἡρακλέα, οὔπω συνῆθες τοῖς ἀνθρώποις ὂν, πρῶτόν γε νομίσαι φησὶ τὸν Νέστορα, καὶ παραδοῦναι τοῖς ἐν Τροίᾳ.

ΑΝΤΙΛΟΧΟΣ.

γ

Ενέσθαι δὲ αὐτῷ καὶ παῖδα Ἀντίλοχον. ὃν μεσοῦντος ἤδη τοῦ πολέμου, ἐλθεῖν. νέον μὲν γὰρ εἶναι τὸν Ἀντίλοχον, καὶ οὐκ ἐν ὥρᾳ τῶν πολεμικῶν, ὁπότε ξυνελέγοντο ἐς αὐλίδα. βουλομένῳ δὲ αὐτῷ στρατεύειν, οὐ ξυγχωρῆσαι τὸν πατέρα. τὸν δ' ἐπειδὴ πέμπτον ἔτος ἤδη προβεβήκει τῷ πολέμῳ, νεώς τε ἐπιβάντα, ἀφικέσθαι, καὶ παρελθόντα ἐς τὴν τοῦ Ἀχιλλέως σκηνήν, ἐπειδὴ τοῦτον ἐπιτηδειότατον εἶναι τῷ πατρὶ ἤκουεν, ἱκετεῦσαι τὸν Ἀχιλλέα παραιτήσασθαι αὐτὸν τοῦ παιδός, εἴ πως ἀπειθήσαντι μὴ ἄχθοιτο. ὁ δὲ, ἡσθεὶς τῇ τοῦ Ἀντιλόχου ὥρᾳ, καὶ τῆς προθυμίας ἀγασθεὶς αὐτόν, οὔπω τὸν πατέρα εἶπεν ὦ μειράκιον τὸν σαυτοῦ γινώσκεις, εἰ μὴ ὑπ' αὐτοῦ ἐπαινεθήσεσθαι μᾶλλον οἴει, ἔργον φιλότιμόν τε, καὶ νεανικὸν εἰργασμένος. καὶ ὀρθῶς εἶπεν ὁ Ἀχιλλεὺς ταῦτα. ὑπερησθεὶς γὰρ τῷ παιδὶ ὁ Νέστωρ, καὶ ἐπ' αὐτῷ μεγαλοφρονήσας, ἄγει αὐτὸν παρὰ τὸν Ἀγαμέμνονα. ὁ δὲ, αὐτίκα ξυγκαλεῖ τοὺς ἀχαιούς. καὶ λέγεται ἄριστα ἑαυτοῦ διαλεχθῆναι τότε ὁ Νέστωρ. ξυνελθεῖν μὲν γοῦν αὐτοὺς χαίροντας ἤδη τῷ παῖδα ὄψεσθαι Νέστορος. οὐδὲ γὰρ εἶναι αὐτῷ ἐν Τροίᾳ υἱόν, οὔτε ὥς φασί τινες ψευδῶς θρασυμήδην τινά, οὔτε ἕτερον. ἑστάναι δὲ τὸν Ἀντίλοχον ὑπὸ τῷ πατρί, ἐρυθριῶντά τε, καὶ ἐς τὴν γῆν βλέποντα, καὶ θαυμαστὸς κτήσασθαι τοῦ κάλλους οὐκ ἐλάττους, ἢ Ἀχιλλεὺς ἐκέκτητο. τὸ μὲν γὰρ ἐκείνου εἶδος, ἐκπληκτικόν τε φαίνεσθαι, καὶ θεῖον. τὸ δὲ τοῦ Ἀντιλόχου, τερπνόν τε, καὶ ἥμερον δοκεῖν πᾶσι. καὶ τοὺς ἀχαιοὺς ὁ Πρωτεσίλεως, οὐδὲ ἄλλως ἐκλελησμένους, τότε δὴ μάλιστα ἐς εὔνοιαν ἑαυτοῦ ἀφικέσθαι λέγει, ξυμβαίνοντος ἑαυτῷ τοῦ Ἀντιλόχου τῇ ἡλικίᾳ τε, καὶ τὸ μέγεθος. πολλοῖς δὲ αὐτῶν καὶ δάκρυα ἐπελθεῖν φησιν οἴκτῳ τῆς ἀμφοῖν ἡλικίας, εὐφημίαις τε χρήσασθαι τοὺς ἀχαιοὺς ἐς τὸν Νέστορα, ἐφ' οἷς εἶπε· διέκειντο γὰρ ὡς παῖδες πρὸς πατέρα. ἔστι σοι καὶ ἄγαλμα παραγαγεῖν τοῦ Νέστορος. ὁ γοῦν Πρωτεσίλεως αὐτὸν ὧδε διερμηνεύει, ὡς φαιδρὸς μὲν ἀεὶ φαίνοιτο, καὶ ἐν ὁρμῇ μειδιάματος. γενειῶν δὲ, σεμνῶς τε, καὶ συμμέτρως. τὰ δὲ ἀμφὶ παλαίστραν αὐτῷ πεπονημένα, τὰ ὦτα κατηγοροίη, καὶ ὁ αὐχὴν ὑπανεάζων ἔτι. καὶ γοῦν δὴ καὶ ὀρθὸν εἶναι τὸν Νέστορα, καὶ μὴ ἡττώμενον ὑπὸ τοῦ γήρως. εἶναι δὲ καὶ μελανόφθαλμον, καὶ μὴ ἀποκρεμάμενον τὴν ῥῖνα. ταυτὶ δὲ ἐν γήρᾳ μόνοι ἴσχουσιν, οὓς μὴ ἐπιλείπει τὸ ἐρρῶσθαι. τὸν δὲ Ἀντίλοχον, τὰ μὲν ἄλλα, ὅμοιόν φασι γενέσθαι τῷ Νέστορι, δρομικώτερον δὲ, καὶ περιεπτισμένον τὸ εἶδος, καὶ μὴ φρονοῦντα ἤδη τῇ κόμῃ. κἀκεῖνα δέ μοι τοῦ Ἀντιλόχου ἑρμήνευε, φιλιππότατον γενέσθαι αὐτόν, καὶ κυνηγετικώτατον, καὶ ταῖς τῶν πολέμων ἀνοχαῖς ἤδη τὰ θηρία χρώμενον. ἀναφοιτᾶν γοῦν ἐς τὴν Ἴδην τὸν Ἀντίλοχον, σὺν Ἀχιλλεῖ, καὶ μυρμιδόσι. καὶ ἐφ' ἑαυτοῦ μετὰ Πυλίων τε, καὶ ἀρκάδων, οἳ θηρίων ἄγραν παρεῖχον τῷ στρατῷ, διὰ πλῆθος τῶν ἁλισκομένων. τὰ δὲ πολέμια, γενναῖόν τε εἶναι, καὶ πτηνὸν τὼ πόδε, καὶ ταχὺν τὴν ἐν τοῖς ὅπλοις κίνησιν. εὐξύνετόν τε τοῖς παραγγελλομένοις χρήσασθαι. καὶ τὸ ἐπίχαρι, μὴ δὲ ἐν ταῖς μάχαις ἀπολείποντα. ἀποθανεῖν δὲ, οὐχ ὥς οἱ πολλοὶ ᾄδουσιν ὑπὸ Μέμνονος ἐξ αἰθιοπίας ἥκοντος. αἰθίοπα μὲν γοῦν γενέσθαι Μέμνονα δυναστεύσαντα ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν ἐν αἰθιοπίᾳ. ἐφ' οὗ καὶ τὸ ψάμμιον ὄρος ἀναχωσθῆναι λέγεται ὑπὸ τοῦ νείλου. καὶ θύουσιν αὐτῷ κατὰ μερόην, καὶ μέμφιν αἰγύπτιοι, καὶ αἰθίοπες, ἐπειδὰν ἀκτῖνα πρώτην ὁ ἥλιος ἐκβάλλῃ. παρ' ἧς τὸ ἄγαλμα φωνὴν ἐκρήγνυσιν, ᾗ τοὺς θεραπεύοντας ἀσπάζεται. Τρῶα δὲ ἕτερόν φησι γενέσθαι Μέμνονα νεώτερον τοῦ Τρωϊκοῦ. ὃν, ζῶντος μὲν Ἕκτορος, οὐδὲν βελτίω δόξαι τῶν ἀμφὶ Δηΐφοβόν τε, καὶ Εὔφορβον. ἀποθανόντος δὲ, προθυμότατον, καὶ ἀνδρειότατον νομισθῆναι. καὶ τὴν Τροίαν ἐς αὐτὸν βλέψαι, κακῶς ἤδη πράττουσαν. οὗτος ξένε, τὸν καλόν τε, καὶ χρηστὸν Ἀντίλοχον ἀποκτεῖναι λέγεται, προασπίζοντα τοῦ παιδὸς Νέστορος. ὅτε δὴ τὸν Ἀχιλλέα πυράν τε τῷ Ἀντιλόχῳ νῆσαι, καὶ πολλὰ ἐς αὐτὴν σφάξαι, τά τε ὅπλα, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Μέμνονος, ἐπικαῦσαι αὐτῷ. τὸ γοῦν τῶν ἀγώνων, ὃν ἤδη Πατρόκλῳ τε, καὶ Ἀντιλόχῳ ὁ Ἀχιλλεὺς ἔθηκεν, ὑπὲρ τοῦ πλεῖν τοῖς ἀρίστοις νενομίσθαι φησίν. ὅθεν τεθῆναι μὲν ἐφ' ἑαυτῷ ἐνταῦθα, τεθῆναι δ' ἐπ' Ἀχιλλεῖ τε, καὶ Πατρόκλῳ, καὶ Ἀντιλόχῳ ἐν Ἰλίῳ. λέγεται δὲ καὶ ἤδη τῷ Ἕκτορι τεθῆναι ἀγῶνα, δρόμου, καὶ τόξου, καὶ αἰχμῆς. πάλην δὲ, καὶ πυγμήν, μηδένα ἀποδύσασθαι Τρώων. τὸ μὲν, γὰρ οὔπω ἐγίνωσκον. τὸ δὲ, οἶμαι ἐφοβοῦντο.

ΔΙΟΜΗΔΗΣ, ΚΑΙ ΣΘΕΝΕΛΟΣ.

δ

Ιομήδης καὶ Σθένελος, ἡλικίας μὲν, ταὐτὸν εἶχον. ἦσαν δὲ, ὁ μὲν, Καπανέως. ὁ δὲ, Τυδέως. οἳ λέγονται τειχομαχοῦντες ἀποθανεῖν. ὁ μὲν, ὑπὸ Θηβαίων, ὁ δ' οἶμαι κεραυνωθείς. κειμένων δὲ ἀτάφων τῶν νεκρῶν, τὸν μὲν ὑπὲρ τῶν σωμάτων ἀγῶνα, Ἀθηναῖοι

ἤραντο,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/2

ἦραν τε, καὶ ἔθαψαν αὐτοὺς νικῶντες. τὸν δ' ὑπὲρ τῶν ψυχῶν, οἱ παῖδες ὑπὲρ τῶν πατέ-
ρων ἐνίκησαν, ὅτε ἥβησαν. καὶ τὸ κράτος τῆς μάχης, ἐς Διομήδη τε, καὶ Σθένελον ἦλθεν, ὡς
ἀρίστω τε, καὶ ὁμοίω ἄνδρε. Ὅμηρος δὲ οὐκ ἀξιοῖ σφᾶς τῶν ἴσων. τὸν μὲν γὰρ λέοντί τε εἰ-
κάζει, καὶ ποταμῷ γεφύρας ἀπαίροντι, καὶ ἀνθρώπων ἔργα. καὶ γὰρ οὕπως ἐμάχετο. ὁ
δ' οἷον θεατὴς τοῦ Διομήδους ἕστηκε, φυγῆς τε ξύμβουλος αὐτῷ γινόμενος, καὶ ἄρχων
φόβου. καίτοι φησὶν ὁ Πρωτεσίλεως, μὴ ἐλάττω τοῦ Διομήδους ἔργα τὸν Σθένελον μὴ δὲ ἐ-
κεῖ δρᾶσαι. φιλίαν μὲν γὰρ σφίσιν εἶναι οὐ μεῖον, ἢ Ἀχιλλεῖ τε, καὶ Πατρόκλῳ ἐγένετο. φι-
λοτιμεῖσθαι δὲ οὕτω πρὸς ἀλλήλους, ὡς ξὺν ἀθυμίᾳ ἐπανήκειν ἐκ τῆς μάχης τὸν ἀπολει-
φθέντα τοῦ ἑτέρου. καὶ τὸ ἔργον δὲ τὸ ἐς Αἰνείαν τε, καὶ Πάνδαρον, πεπρᾶχθαι αὐτοῖς φη-
σὶν ὁμοῦ. τὸν μὲν γὰρ τῷ Αἰνείᾳ προσπεσεῖν, μείζω τοῦ τρωϊκοῦ ὄντι. τὸν Σθένελον δὲ, τῷ
Πανδάρῳ προσαγωνίσασθαι, καὶ κρατῆσαι αὐτοῦ. ἀλλὰ τὸν Ὅμηρον, Διομήδει μόνῳ ἐξηρη-
κέναι ταῦτα, ὥσπερ ἐκλαθόμενον ὧν πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα ὑπὲρ τοῦ Σθενέλου εἶπε. τὸ
» γὰρ Ἡμεῖς τοι πατέρων μέγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι, Ἡμεῖς καὶ Θήβης ἕδος εἵλομεν, ἀν-
δρός που ἐστὶ παραπλήσια τούτοις καὶ ἐν Ἰλίῳ πράττοντος. ἔστω κἀκεῖνό σοι περὶ τοῦ Σθενέλου
εἰδέναι, ὡς τεῖχος μὲν οὐδὲν τοῖς Ἀχαιοῖς ἐξεποιήθη ἐν Τροίᾳ, οὐδ' ἔστιν, ᾧ ἐφράξαντο ἢ τὰς ναῦς,
ἢ τὴν λείαν, ἀλλὰ τειχομαχίας ᾠδαὶ, ταῦτα Ὁμήρῳ ἐπενοήθησαν. δι' ἃς καὶ τὸ τεῖχος αὐ-
τῷ ξυνετέθη. ὁρμὴ μέντοι τειχοποιΐας, ὁμολογεῖται τὸν Ἀγαμέμνονα εἰσελθεῖν, μηνίοντος
Ἀχιλλέως. ἢ πρὸς τοῦτον ἀντειρηκέναι τὸν Σθένελον εἰπόντα, ἐγὼ μέντοι ἐπιτηδειότερος τεί-
χη καθαιρεῖν, ἢ ἐγείρειν. ἀντειρηκέναι δὲ καὶ τὸν Διομήδη τῷ τείχει, φήσαντα μεγάλων ἀξι-
οῦσθαι τὸν Ἀχιλλέα, εἰ ξυγκλείσομεν ἑαυτοὺς λοιπὸν, ἐπειδὴ ἐκεῖνος μηνίει. Αἴας δὲ λέγε-
ται, ταυρηδὸν ὑποβλέψας τὸν βασιλέα, δείλαιε εἰπεῖν, τί οὖν αἱ ἀσπίδες; καὶ τὸν ἵπ-
πον δὲ τὸν κοῖλον, παραιτεῖται ὁ Σθένελος, οὐ τειχομαχίαν τοῦτο εἶναι φάσκων, ἀλλὰ κλο-
πὴν τῆς μάχης. τὰ μὲν δὴ μάχιμα, ὁμοίω ἤστην, καὶ ἴσου τοῖς Τρωσὶ φόβου ἄξιοι. ἐλείπετο δὲ
τοῦ Διομήδους ὁ Σθένελος, ξυνέσεώς τε, καὶ λόγου ἰσχύος, καὶ καρτερήσεως, ὁπόσαι ψυχῆς τε
εἰσὶ, καὶ σώματος. ὀργῆς τε γὰρ ἥττων ἦν, καὶ ὑπέρφρων τοῦ ὁμίλου, καὶ ταχὺς ἐπιπλήτ-
τεσθαι. καὶ τὰ ἐς τὴν δίαιταν, ἁβρότερον, ἢ ἐν στρατοπέδῳ εἶχεν, κατεσκεύαστο. Διομή-
δει δὲ, τἀναντία τούτων ἐπράττετο. μετρίως τε γὰρ πρὸς τὰς ἐπιπλήξεις εἶχε, καὶ ἐκόλαζε
τὸ ἐξοιδοῦν τῆς ὀργῆς. ὑβρίζειν τε οὐ ξυνεχώρει τοῖς πλήθεσιν, οὐδὲ ἀθυμεῖν. αὐτός τε αὐ-
χμῶν φαίνεσθαι, στρατιωτικὸν ἡγεῖτο. καὶ τὸ ὡς ἔτυχε καθεύδειν ἐπῄνει. σιτία τε ἦν αὐτῷ τὰ
ἐπιτυχόντα. καὶ οὐδὲ οἴνῳ ἔχαιρεν, εἰ μὴ καθίκοιντο αὐτοῦ οἱ πόνοι. τὸν δὲ Ἀχιλλέα ἐπῄνει μὲν,
οὐ μὴν ἐξεπέπληκτό γε, οὐδὲ ἐθεράπευεν, ὥσπερ οἱ πολλοί. καὶ ἀνέκραγέ ποτε ὁ Πρωτε-
σίλεως ἐπ' ἐκείνοις τοῖς ἔπεσιν, οἷς ὁ Διομήδης πεποίηται λέγων,
» Μὴ ὄφελες λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλείωνα,
» Μυρία δῶρα διδούς. ὁ δ' ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως.

Ταῦτα γὰρ τὸν Ὅμηρον, ὡς συστρατιώτην ἔφη εἰρηκέναι, καὶ οὐχ ὡς ὑποτιθέμενον, ἀλ-
λ' αὐτὸν ξυγγεγονότα τοῖς Ἀχαιοῖς ἐν Τροίᾳ. τὸν γὰρ Διομήδη καθάπτεσθαι τοῦ Ἀχιλ-
λέως, παρὰ τὴν μῆνιν τυφῶντος ἐς τοὺς Ἕλληνας. τὰ δὲ εἴδη ἀμφοῖν, τὸν μὲν Σθένελον, εὐμήκη
ὁ Πρωτεσίλεως οἶδε, καὶ ἀνεστηκότα. γλαυκόν τε, καὶ γρυπὸν, καὶ οἷον κομῶντα. ὑπέρυθρόν
τε, καὶ ἑτοῖμον τὸ αἷμα. τὸν Διομήδην δὲ, βεβηκότα τε ἀναγράφει, καὶ χαροπὸν, καὶ οὔπω
μέλανα, καὶ ὀρθὸν τὴν ῥῖνα. καὶ οὔλη δὲ ἡ κόμη, καὶ ζῆν αὐχμῷ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

Φιλοκτήτης δ' ὁ Ποίαντος, ἐστράτευσε μὲν ὀψὲ τῶν Τρωϊκῶν, ἄριστα δὲ ἀνθρώπων ἐτό-
ξευσεν, Ἡρακλέους φασὶ τοῦ Ἀλκμήνης μαθὼν αὐτό. καὶ κληρονομῆσαι λέγεται
τῶν τόξων, ὁπότε Ἡρακλῆς ἀπῄει τῆς ἀνθρωπείας φύσεως, αὐτόν τε παρεστήσα-
το, καὶ τὸ ἐν τῇ Οἴτῃ πῦρ. τοῦτον ἐν Λήμνῳ φασὶν ἄτιμον καταλειφθῆναι τοῖς Ἀχαιοῖς, ὕδρου
ἐνσκήψαντος αὐτῷ ἐς τὸν πόδα, ὑφ' οὗ νοσεῖν αὐτὸν ἐπὶ ἀκτῆς ὑψηλῆς ἐν πέτρᾳ κείμενον,
καὶ μαντευτὴν τοῖς Ἀχαιοῖς ἐλθεῖν ὕστερον ἐπὶ τὸν Πάριν. ὃν ἀποκτείνας, τὴν μὲν Τροίαν ἑ-
λεῖν τοῖς Ἡρακλέους τόξοις αὖθις. ἰαθῆναι δὲ ὑπὸ τῶν Ἀσκληπιαδῶν αὐτός. ταῦτά φη-
σιν ὁ Πρωτεσίλεως οὐ παραπολὺ τῆς ἀληθείας εἰρῆσθαι. τά τε γὰρ τόξα, τοῦ Ἡρακλέους
εἶναι, ὁποῖα ὕμνηται, καὶ τὸν Φιλοκτήτην ξυλλαβεῖν αὐτῷ τοῦ ἐν τῇ Οἴτῃ ἄθλου. τά τε τό-
ξα τε ἀπελθεῖν ἔχοντα, καὶ μόνον ἀνθρώπων γινώσκειν ὡς χρὴ ἕλκειν αὐτά. τυχεῖν τε ἀρι-
στείων λαμπρῶν ἐπὶ τῇ ἁλώσει τοῦ Ἰλίου. τὰ δὲ τῆς νόσου, καὶ τῶν ἰασαμένων αὐτὸν, ἑτέρως
λέγει. καταλειφθῆναι μὲν γὰρ ἐν Λήμνῳ τὸν Φιλοκτήτην, οὐ μὴν ἔρημον τῶν θεραπευσόντων,
οὐδὲ ἀπερριμμένον τοῦ ἑλληνικοῦ. πολλούς τε γὰρ τῶν Μελίβοιαν οἰκούντων, συγκαταμεῖναι.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/2

στρατηγὸς δὲ τούτων ἦν, τοῖς τε Ἀχαιοῖς δάκρυα ἐπελθεῖν, ὅτι ἀπέλιπε σφᾶς ἀνὴρ πολεμικὸς, καὶ πολλῶν ἀντάξιος. ἰαθῆναι δὲ αὐτὸν αὐτίκα ὑπὸ τῆς βώλου τῆς λημνίας, εἰς ἣν λέγεται πεσεῖν ὁ Ἥφαιστος. ἡ δὲ βῶλος, ἐλαύνει μὲν τὰς μανικὰς νόσους, ἐκραγὲν δὲ αἷμα ἴσχει. ὕδρου δὲ ἰᾶται δῆγμα μόνου τῶν ἑρπετῶν. ὃν δὲ ἔτριβον τὸ οἱ Ἀχαιοὶ χρόνον ἐν τῷ Ἰλίῳ, τοῦτον ὁ Φιλοκτήτης Εὐναίῳ τῷ Ἰάσωνος συνεξῄρει τὰς μικρὰς τῶν νήσων, Κᾶρας ἐξελαύνων, ὑφ' ὧν κατείχοντο. καὶ μισθὸς τῆς ξυμμαχίας αὐτῷ, μοῖρα τῆς Λήμνου ἐγένετο, ἣν Ἀκεσαν ὁ Φιλοκτήτης ἐκάλεσεν, ἐπειδὴ ἐν Λήμνῳ ἰάθη. ἐκεῖθεν αὐτὸν Διομήδης, καὶ Νεοπτόλεμος, ἑκόντα ἐς Τροίαν ἤγαγον, ἱκετεύσαντες ὑπὲρ τοῦ ἑλληνικοῦ, καὶ ἀναγνόντες αὐτῷ τὸν ὑπὲρ τῶν τόξων χρησμὸν, ἐκ Λέσβου ὥς φησιν ἥκοντα. χρῆσθαι μὲν γὰρ καὶ τοῖς οἴκοι μαντείοις τοὺς Ἀχαιοὺς, τῷ τε Δωδωναίῳ, καὶ τῷ Πυθικῷ, καὶ ὁπόσα μαντεῖα εὐδόκιμα, Βοιώτιά τε ἦν, καὶ Φωκικά. Λέσβου δὲ ὀλίγον ἀπεχούσης τοῦ Ἰλίου δυρὸς, ἔστελλον ἐς τὸ ἐκεῖ μαντεῖον τοὺς Ἕλληνας. ἔχρα δὲ οἶμαι ἐξ Ὀρφέως. ἡ κεφαλὴ γὰρ μετὰ τὸ τῶν γυναικῶν ἔργον ἐς Λέσβον κατασχοῦσα, ῥῆγμα τῆς Λέσβου ᾤκησε. καὶ ἐν κοίλῃ τῇ γῇ ἐχρησμῴδει. ὅθεν ἐχρῶντο τότε αὐτῇ τὰ μαντικὰ, Λέσβιοί τε, καὶ τὸ ἄλλο ξύμπαν αἰολικὸν, καὶ Ἴωνες Αἰολεῦσι πρόσοικοι. χρησμοὶ δὲ τοῦ μαντείου τούτου, καὶ ἐς Βαβυλῶνα ἀνεπέμποντο. πολλὰ γὰρ καὶ ἐς τὸν ἄνω βασιλέα ἡ κεφαλὴ ᾖδε. Κύρῳ τε τῷ ἀρχαίῳ χρησμὸν ἐντεῦθεν ἐκδοθῆναι λέγεται, τὰ ἐμὰ ὦ Κῦρε, σά. καὶ ὁ μὲν, οὕτως ἐγίνωσκεν, ὡς Ὀδρύσας τε, καὶ τὴν Εὐρώπην καθέξων, ἐπειδὴ Ὀρφεὺς ποτὲ μετὰ τοῦ σοφοῦ καὶ δυνατὸς γενόμενος, ἀνά τε Ὀδρύσας ἴσχυσεν, ἀνά τε Ἕλληνας, ὁπόσοι τελεταῖς ἐθείαζον. ὁ δὲ οἶμαι τὰ ἑαυτοῦ πείσεσθαι ἐδήλου τὸν Κῦρον. ἐλάσας γὰρ Κῦρος ὑπὲρ ποταμὸν Ἴστρον, ἐπὶ Μασσαγέτας τε, καὶ Ἰσσηδόνας, τὰ δὲ ἔθνη ταῦτα, Σκύθαι, ἀπέθανέ τε ὑπὸ γυναικὸς, ἣ τούτων ἦρχε τῶν βαρβάρων. καὶ ἀπέτεμεν ἡ γυνὴ τὴν Κύρου κεφαλὴν, καθάπερ αἱ Θρᾷτται τὴν Ὀρφέως. τοσαῦτα ξυνίει περὶ τοῦ μαντείου τούτου, τοῦ Πρωτεσίλεώ τε, καὶ Λεσβίων ἤκουσε. ἐλθεῖν δὲ ἐς Τροίαν τὸν Φιλοκτήτην, οὔτε νοσοῦντα, οὔτε νενοσηκότι ὅμοιον, ἀλλὰ πολιὸν μὲν ὑφ' ἡλικίας, ἑξήκοντα γάρ που ἔτη γεγονέναι, σφριγῶντα δὲ παρὰ πολλοὺς τῶν νέων, βλέπειν τε δριμύτατα ἀνθρώπων, καὶ φθέγγεσθαι βραχυλογώτατα, καὶ ὀλίγοις τῶν βουλευμάτων ξυντίθεσθαι.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ, ΚΑΙ ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Γαμέμνονα δὲ, καὶ Μενέλεων, οὔτε τὸ εἶδος ὁμοίω γενέσθαι φησὶν, οὔτε τὴν ῥώμην. τὸν μὲν γὰρ ἐν αὐτουργίᾳ τῶν πολεμικῶν εἶναι, μαχόμενόν τε οὐδενὸς τῶν ἀρίστων ἧττον. καὶ ὁπόσα ἐς βασιλέα ἥκει, πράττοντα. γινώσκειν τε αὐτὸν, ἃ χρὴ τὸν ἄρχοντα. καὶ ὅ, τι ἕτερος γνοίη, πείθεσθαι. πρέπειν τε τῇ τῶν Ἑλλήνων ἀρχῇ, καὶ δι' αὐτὸ τὸ εἶδος. σεμνὸν γὰρ, καὶ μεγαλοπρεπῆ φαίνεσθαι, καὶ οἷον ταῖς χάρισι θύοντα. τὸν δὲ Μενέλεων, μάχεσθαι μὲν μετὰ τοὺς πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων, ἀποχρῆσθαι δὲ τῷ ἀδελφῷ πάντα. καὶ τυγχάνοντα προθύμου τε, καὶ εὔνου τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὅμως βασκαίνειν αὐτῷ, καὶ ὧν ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἔπραττεν, ὑπὸ τοῦ ἄρχειν μὲν καὶ αὐτὸς ἐθέλειν, μὴ ἀξιοῦσθαι δέ. τὸν γοῦν Ὀρέστην Ἀθήνησι μὲν, καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν εὐδοκιμοῦντα, ἐπειδὴ τῷ πατρὶ ἐτιμώρησεν, ἐν δὲ τῷ Ἄργει κινδυνεύοντα, βληθέντα ἂν περιεῖδεν ὑπὸ τῶν Ἀργείων, εἰ μὴ Ὀρέστης ἐμπεσὼν τούτοις, μετὰ ξυμμάχων Φωκέων, τοὺς μὲν, ἐξέτατο, τοὺς δὲ, κατεπλήξατο, τὴν ἀρχὴν τοῦ πατρὸς καὶ ἄκοντος τοῦ Μενέλεω κατεκτήσατο. κομᾶν δὲ τὸν Μενέλεων μειρακιωδῶς φησιν. ἐπεὶ δὲ ἡ Σπάρτη ἐκόμα, ξυγγινώσκειν αὐτῷ τοὺς Ἀχαιοὺς ἐπιχωριάζοντι. οὐδὲ γὰρ τοὺς ἀπ' Εὐβοίας ἥκοντας ἐτώθαζον, καίτοι γελοίως κομῶντας. διαλεχθῆναί τε αὐτὸν ῥᾷστα ἀνθρώπων φησὶ, καὶ βραχυλογώτατα, ξυγκεραννύοντα ἡδονὴν τῷ λόγῳ.

ΙΔΟΜΕΝΕΥΣ.

Ρῆτα Ἰδομενέα ὁ Πρωτεσίλεως οὐκ οἶδεν ἐν Ἰλίῳ, ἀλλ' ἐν Αὐλίδι ὄντων, πρεσβείαν ἀφικέσθαι παρ' Ἰδομενέως φησὶν, ὑπισχνουμένου τὸ Κρητῶν ξυμμαχικὸν, εἰ ξυμμετέχοι τῆς ἀρχῆς τῷ Ἀγαμέμνονι. τὸν μὲν δὴ Ἀγαμέμνονα, σωφρόνως τε ἀκοῦσαι ταῦτα, καὶ παραγαγεῖν τὸν ἥκοντα. τὸν δὲ, λαμπρᾷ τῇ φωνῇ, καὶ φρονιμώδει, ὦ Ἀχαιοὶ φάναι, ἀνὴρ τὴν Μίνω τοῦ Κρητὸς ἀρχὴν ἔχων, δίδωσιν ὑμῖν ξυμμάχους ἑκατὸν πόλεις, καὶ ὡς τὴν Τροίαν ἑλεῖν παίζοντας. ἀξιοῖ δὲ ξυντετάχθαι τῷ Ἀγαμέμνονι, καὶ ἄρχειν ὑμῶν, ὥσπερ οὗτος. πρὸς ταῦτα εἰπόντος τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐγὼ δὲ καὶ πάσης τῆς ἀρχῆς παραχωρεῖν ἕτοιμος, εἰ βελτίων ἐμοῦ φαίνοιτο, παρελθεῖν φησι τὸν Τελαμῶνος Αἴαντα, καὶ διαλεχθῆναι ὧδε. ἡμεῖς Ἀγάμεμνον, δεδώκαμέν σοι τὴν ἡγεμονίαν, ὑπὲρ εὐταξίας τοῦ στρα-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/2

τοῦ, καὶ τοῦ μὴ πολλοὺς ἄρχειν· στρατευόμενοι δὲ, οὐχ ὑπὲρ τοῦ δουλοῦσθαι ἢ σοὶ, ἢ ἑτέρῳ, ἀλλ᾽ ὑπὲρ τοῦ καταδουλώσασθαι Τροίαν. ἣν λάβοιμεν ὦ θεοὶ, λαμπρὰ, καὶ καλὰ ἐργασάμενοι. τοιοῦτοι γάρ ἐσμεν τὰς ἀρετὰς, οἷοι Τροίαν μὲν ἐσπουδακότες λαβεῖν, Κρήτην δὲ, παίζοντες.

ΑΙΑΣ Ο ΛΟΚΡΟΣ.

ἆ

Ἴαντα δὲ τὸν λοκρὸν, τὰ μὲν πολεμικά φησι κατὰ Διομήδη τε, καὶ Σθένελον γεγονέναι. ξυνετὸν δὲ ἧττον δόξαι, προσέχειν τε οὐδὲν τῷ Ἀγαμέμνονι. πατρός τε γὰρ εἶναι λοκρῶν δυνατωτάτου, στρατιάν τε οὐκ ἀφανῆ ἄγειν, οὐδὲ δουλεύσειν ποτὲ ἑκὼν, οὔτ᾽ ἂν ἀτρείδαις, οὔτ᾽ ἄλλῳ οὐδενὶ, ἔστ᾽ ἂν ἤδε ἀστράπτῃ, τὴν αἰχμὴν δεικνύς. ταῦτ᾽ ἔλεγε, γοργὸν βλέπων, καὶ ἀναχαιτίζων τὴν κόμην ὑπὸ τοῦ τῆς γνώμης ἑτοίμου. καὶ τοὺς μὲν ἄλλους ἔφασκεν, ὅσοι προσεῖχον τῷ Ἀγαμέμνονι, ὑπὲρ τῆς Ἑλένης ἥκειν. ἑαυτὸν δ᾽ ὑπὲρ τῆς Εὐρώπης. δεῖν γὰρ δὴ Ἕλληνας ὄντας, κρατεῖν βαρβάρων. εἶναι δὲ αὐτῷ καὶ χειροήθη δράκοντα, πεντάπηχυν τὸ μῆκος. ὃν ξυμπίνειν τε, καὶ ξυνεῖναι τῷ Αἴαντι, καὶ ὁδῶν ἡγεῖσθαι, καὶ ξυνομαρτεῖν, οἷον κύνα. τὴν δὲ Κασάνδραν, ἀποσπάσαι μὲν ἀπὸ τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ἕδους, προσκειμένην τῇ θεῷ, καὶ ἱκετεύουσαν. οὐ μὴν βιάσασθαί γε, οὐδὲ ὑβρίσαι ἐς αὐτὴν, ὁπόσα οἱ μῦθοι ἐπιταυδεύονται, ἀλλὰ ἐπαγαγεῖν μόνον ἐς τὴν ἑαυτοῦ σκηνήν. τὸν δὲ Ἀγαμέμνονα ἰδόντα τὴν Κασάνδραν, πρὸς γὰρ τῇ ὥρᾳ, καὶ κατέσεπτο παρὰ τῆς τέχνης, ἁλῶναί τε δὴ αὐτίκα τῆς κόρης, καὶ ἀφελέσθαι αὐτὴν τὸν αἴαντα. ἐριδός τε αὐτοῖς ἐν τῷ δασμῷ γενομένης, ὁ μὲν, ἠξίου ἑαυτοῦ εἶναι ἃ εἷλεν. ὁ δὲ, οὔτ᾽ ἀπεδίδου, καὶ ἀσεβῆσαι αὐτὸν ἐς τὴν Ἀθηνᾶν ἔφασκε. καθεῖντο δὲ τῷ Ἀγαμέμνονι καὶ λογοποιοὶ ἐς τὸ Ἑλληνικὸν, διὰ τὸ ἀεὶ πρὸς τὸν Αἴαντα ἔχθος, τὴν θεὸν πολλὰ καὶ ἄτοπα ἐπισημαίνειν ὑπὲρ τῆς κόρης, καὶ ἀπωθεῖσθαι τὴν στρατιὰν, εἰ μὴ ἀπολέσειεν αὐτόν. ὁ δ᾽ ἐνθυμηθεὶς, ὅπως Αἴαντα μὲν ἀπώλεσεν ἄδικος κρίσις, Παλαμήδη δὲ, οὐδὲν ἡ σοφία ὤνησε τὸ μὴ οὐκ ἀποθανεῖν διαβληθέντα, ἀποδρᾶναι νύκτωρ ἐν πορθμείῳ οὐ μεγάλῳ, χειμῶνός τε, καὶ ὡς ἔτυχεν. ὅτε δὴ περὶ ἑῷον εὐθὺ τῆς γε, καὶ αὐτὸς, πρὸς γυραῖς ἀπέθανεν. ἀγγελίας δὲ τοῦ πάθους ἐς τοὺς ἀχαιοὺς ἐλθούσης, ὀλίγους μὲν αὐτῶν σίτου ἅψασθαι, πάντας δὲ ὡς ἐπὶ ἀνδρὶ ἀγαθῷ χεῖρας ἄρασθαι. προσεσχηκότας τε τῇ θαλάττῃ, ἀνακαλεῖν αὐτὸν, καὶ ὀλοφύρεσθαι, καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα ἐν ὀργῇ ἔχειν, μόνου τοῦ χερσὶ πράξαντα τὴν ἀπώλειαν τοῦ Αἴαντος. ἐναγισμάτων τε αὐτὸν τυχεῖν, ἃ μήπω ἐπηνέχθη πρότερον, μήτε μὴν ὕστερον ἀνθρώπῳ μηδενὶ, μηδὲ ὁπόσους ναυμαχίαι ἀφανεῖς ἔσχον. ἐς γὰρ λοκρίδα ναῦν, ἣ τὸν αἴαντα ἦγε, ξύλα νήσαντες ὥσπερ ἐς πυρὰν, ἔσφαξαν μέλανα πάντα. καὶ στείλαντες αὐτὴν ἱστίοις μέλασι, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπόσα ἐς τὸ πλεῖν εὕρηται, ξυνεῖχον πείσμασιν ἔστε πνεῦσαι τὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἄνεμον, ὃν περὶ ὄρθρον μάλιστα ἡ ἴδη ἀποστέλλει. ἐπεὶ δὲ ἡ ἡμέρα διεφαίνετο, καὶ κατῄει τὸ πνεῦμα, πῦρ ἐς τὴν κοίλην ναῦν ἐνῆκαν. ἡ δὲ πλεῖ τε δὴ μετεωρίζουσα ἐς τὸ πέλαγος. καὶ οὔπω ἡλίου ἀνίσχοντος, αὐτή τε κατεφλέχθη, καὶ ὁπόσα τῷ Αἴαντι ἔφερε.

ΧΕΙΡΩΝ.

χ

Χείρωνα δὲ τὸν ἐν πηλίῳ, γενέσθαι μὲν φησὶν ἀνθρώπῳ ὅμοιον, σοφὸν δὲ καὶ λόγους, καὶ ἔργα. θήρας τε γὰρ ποικίλης ἥπτετο, καὶ τὰ πολεμικὰ ἐπαίδευε, καὶ ἰατρικοὺς ἀπέφαινε, καὶ μουσικοὺς ἥρμοττε, καὶ δικαίους ἐποίει. βιῶναί τε ἐπιμήκιστον. φοιτῆσαι δὲ αὐτῷ Ἀσκληπιὸν, Τελαμῶνά τε, καὶ Πηλέα, καὶ Θησέα. θαμίζειν δὲ καὶ Ἡρακλέα τῷ Χείρωνι, ὅτε μὴ ἀπάγοιεν αὐτὸν οἱ ἄθλοι. μετασχεῖν τε τῆς τοῦ Χείρωνος ὁμιλίας καὶ αὐτός φησι, Παλαμήδει ἅμα, καὶ Ἀχιλλεῖ, καὶ Αἴαντι.

ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ.

π

Αἱ τὰ τοῦ Παλαμήδους, ὧδε ἀπαγγέλλει. αὐτομαθῆ ἀφικέσθαι αὐτὸν, καὶ σοφίας ἤδη γεγυμνασμένον, καὶ πλείω γινώσκοντα, ἢ ὁ Χείρων. πρὸ γὰρ δὴ τοῦ Παλαμήδους, ὧραι μὲν, οὔπω ἦσαν οὖσαι. μηνῶν δὲ, οὔπω κύκλος. ἐνιαυτὸς δὲ, οὔπω ὄνομα ἦν τῷ χρόνῳ. οὐδὲ νόμισμα ἦν, οὐδὲ σταθμὰ, καὶ μέτρα, οὐδὲ ἀριθμοί. σοφίας τε οὔπω ἔρως, ἐπεὶ μήποτ᾽ ἦν γράμματα. βουλομένου δὲ τοῦ Χείρωνος ἄλλα τε, καὶ ἰατρικὴν διδάσκειν αὐτὸν, ἐγὼ ἔφη ὦ Χείρων, ἰατρικὴν ἡδέως μὲν ἂν εὕρισκον μὴ οὖσαν. εὑρημένην δὲ, οὐκ ἀξιῶ μανθάνειν. καὶ ἄλλως, τὸ ὑπέρσοφόν σου τῆς τέχνης, ἀπήχθηται μὲν Διὶ, ἀπήχθηται δὲ μοίραις. καὶ δῆλον ἐν τοῖς Ἀσκληπιοῦ, εἰ μὴ ἐνταῦθα ἐβέβλητο. ὄντων δὲ τῶν ἀχαιῶν ἐν Αὐλίδι, πεττοὺς εὗρεν, οὐ ῥάθυμον παιδιὰν, ἀλλ᾽ ἀγχίνουν τε, καὶ ἔσω σπουδῆς. τὸν δὲ λόγον, ὃς πολλοῖς τῶν ποιητῶν εἴρηται, ὡς στρατεύοι μὲν ἐπὶ τὴν Τροίαν ἡ Ἑλλὰς, Ὀδυσσεὺς δὲ ἐν Ἰθάκῃ μανίαν πλάτ-

τοῖς, καὶ πρὸς ἀγρόζωα ἢ βοῦν ἵππῳ ξυμβαλών, παλαμήδης τε αὐτὸν ἐλέγξειε τῷ τηλε
μάχῳ, οὔ φησιν ὑγιᾶ εἶναι. προθυμότατα γὰρ δὴ τὸν ὀδυσσέα ἐς αὐλίδα ἐλθεῖν, καὶ ὀνο
μασθῆ αὐτοῦ παραδίδοσθαι τοῖς ἕλλησιν ἐπὶ δεινότητι, διενεχθῆναι δὲ αὐτὸν τῷ παλα
μήδει. ἐντεῦθεν ἔκλειψις ἡλίου ἐν τροίᾳ ἐγένετο, καὶ ὁ στρατὸς ἄθυμοι ἦσαν, λαμβάνοντες τὴν
διοσημείαν ἐς τὰ μέλλοντα. παρελθὼν οὖν ὁ παλαμήδης, αὐτό τε τὸ πάθος τοῦ ἡλίου
διεξῆλθε, καὶ ὅτι τῆς σελήνης ὑποτρεχούσης αὐτὸν, ἐξαμαυροῦται, καὶ ἀχλὺν ἕλκει.
καὶ κακὰ δὲ εἴ τινα σημαίνοιτο, ταῦτα δήπου ἔφη οἱ τρῶες πείσονται. οἱ μὲν, γὰρ ἀδίκων ἦρ
ξαν. ἡμεῖς δὲ, ἀδικούμενοι ἥκομεν. προσήκει δὲ καὶ ἀνίσχοντι τῷ ἡλίῳ, εὔχεσθαι, πῶλον αὐ
τῷ καταθύσαντας, λευκόν τε, καὶ ἄνετον. ταῦτα τῶν ἀχαιῶν ἐπαινεσάντων, καὶ γὰρ ἡττ
τοιντο τῶν τοῦ παλαμήδους λόγων, παρελθὼν ὁ ὀδυσσεὺς, ἃ μὲν χρὴ θύειν ἔφη, ἢ ὅτι εὔχε
σθαι, ἢ ὅτῳ, κάλχας ἐρεῖ. μαντικῆς γὰρ τὰ τοιαῦτα. τὰ δὲ ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἥτις τῶν
ἄστρων ἀταξία τε, καὶ τάξις, ζεὺς οἶδεν, ὑφ' οὗ ταῦτα κεκόσμηταί τε, καὶ εὕρηται. σὺ δὲ
παλάμηδες, ἧττον ἂν ληρήσειας, προσέχων τῇ γῇ μᾶλλον, ἢ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ σοφιζόμενος. ὑ
πολαβὼν οὖν ὁ παλαμήδης, εἰ σοφὸς ἦσθα εἶπεν ὦ ὀδυσσεῦ, ξυνῆκας ἂν ὅτι μηδεὶς ἂν
σοφόν τι περὶ τῶν οὐρανίων εἴποι, μὴ πλείω περὶ τῆς γῆς γινώσκων. σὺ δὲ ἀπολελεῖφθαι
τούτων οὐκ ἀπιστῶ. φασὶ γὰρ ὑμῖν τοῖς ἰθακησίοις, μήτε ὥρας εἶναι, μήτε γῆν. ἐκ τούτων
ὁ μὲν ὀδυσσεὺς, ἀπῆλθεν ὀργῆς πλέως. ὁ δὲ παλαμήδης, ὡς πρὸς βασκαίνοντα ἤδη πα
ρασκευάζων ἑαυτόν. ἐν ἐκκλησίᾳ δέ ποτε τῶν ἀχαιῶν ὄντων, γέρανοι μὲν ἔτυχον πετόμε
ναι τὸν εἰωθότα ἑαυταῖς τρόπον. ὁ δὲ ὀδυσσεὺς ἐς τὸν παλαμήδην βλέψας, αἱ γέρανοι ἔφη μαρ
τύρονται τοὺς ἀχαιοὺς ὅτι αὗται γράμματα εὗρον, οὐχὶ σύ. καὶ ὁ παλαμήδης, ἐγὼ γράμ
ματα οὐχ εὗρον εἶπεν, ἀλλ' ὑπ' αὐτῶν εὑρέθην. πάλαι γὰρ ταῦτα ἐν μουσῶν οἴκῳ κείμενα ἐ
δεῖτο ἀνδρὸς τοιούτου. θεοὶ δὲ τὰ τοιαῦτα, δι' ἀνδρῶν σοφῶν ἀναφαίνουσι. γέρανοι μὲν οὖν
οὐ μεταποιοῦνται γραμμάτων, ἀλλὰ τάξιν ἐπαινοῦσαι, πέτονται. πορεύονται γὰρ ἐς
λιβύην, ξυνάψουσαι πόλεμον μικροῖς ἀνθρώποις. σὺ δ' οὐδὲν ἂν περὶ τάξεως εἴποις. ἀτα
κτεῖς γοῦν τὰς μάχας. αἰτίαν δὲ οἶμαι ξένε ὁ ὀδυσσεὺς εἶχεν, ὡς εἴ που ἕκτορα, ἢ σαρπηδόνα,
ἢ αἰνείαν ἴδοι, καταλιπὼν τὴν τάξιν, καὶ μεθιστάμενος πρὸς τὰ ῥαστώνην ἔχοντα τοῦ πολέ
μου. μειρακιώδης δὲ ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας δόξας, καὶ πρεσβύτερος νέου τοῦ παλαμήδους ἡττη
θεὶς, ἐπετείχιζεν αὐτῷ τὸν ἀγαμέμνονα, ὡς πρὸς τὸν ἀχιλλέα τοὺς ἀχαιοὺς μεθιστάν
τι. διενεχθῆναι δὲ αὐτοὺς πάλιν ἐκ τούτου φησί. λύκοι καταβαίνοντες ἐκ τῆς ἴδης, ἐσίνον
το τὰ σκευοφόρα παιδεῖα, καὶ τῶν ὑποζυγίων τὰ περὶ τὰς σκηνάς. ὁ μὲν δὴ ὀδυσσεὺς,
ἐκέλευσεν αἰραμένους τόξα, καὶ ἀκόντια, φοιτᾶν ἐς τὴν ἴδην ἐπὶ τοὺς λύκους. ὁ δὲ παλα
μήδης, ὦ ὀδυσσεῦ ἔφη, τοὺς λύκους ὁ ἀπόλλων προοίμιον λοιμοῦ ποιεῖται. καὶ τοξεύει μὲν
αὐτοὺς, καθάπερ τοὺς ὀρέας τε, καὶ τοὺς κύνας ἐνταῦθα. πέμπει δὲ πρότερον παρὰ τοὺς
νοσήσαντας εὐνοίας ἕνεκα τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοῦ φυλάξασθαι. εὐχώμεθα οὖν ἀπόλλωνι λυ
κίῳ τε, καὶ φυξίῳ, τὰ μὲν θηρία ταῦτα, τοῖς ἑαυτοῦ τόξοις ἀνεξελεῖν ἔχειν, τὴν νόσον δὲ, ἐς
αἶγας τρέψαι. καὶ ἡμεῖς δὲ ὦ ἄνδρες ἕλληνες, ἐπιμελώμεθα ἡμῶν αὐτῶν. δεῖ γὰρ τοῖς φυ
λαττομένοις τὰ λοιμώδη, διαίτης λεπτῆς, καὶ κινήσεων συντόνων. ἰατρικῆς μὲν γὰρ οὐχ
ἥψαμεν. σοφίᾳ δὲ καταληπτὰ ἅπαντα. εἰπὼν ταῦτα, τὴν μὲν τῶν κρεῶν ἀγορὰν, ἐπέ
σχε, καὶ τὰ στρατιωτικὰ τῶν σιτίων ἐκέλευσε παραιτήσασθαι. τραγήμασι δὲ, καὶ λαχάνοις
ἀγρίοις διῆγε τὸν στρατὸν, πειθομένους αὐτῷ. καὶ πᾶν τὸ ἐκ παλαμήδους, θεῖόν τε ἡγου
μένους, καὶ χρησμῳδές. καὶ γοῦν δὴ ὁ λοιμὸς, ὃν προὔλεγεν, ἐνέσκηψε μὲν ἐς τὰς ἑλλησποντι
κὰς πόλεις, ἀρξάμενός φασιν ἐκ τοῦ πόντου. προσέπεσε δὲ καὶ τῷ ἰλίῳ. τῶν δὲ ἑλλήνων
οὐδενὸς ἥψατο, καίτοι στρατοπεδευόντων ἐν γῇ νοσούσῃ. πρὸς γὰρ τῇ διαίτῃ, καὶ τὰς κινή
σεις αὐτῶν, ὧδε ἐσοφίσατο. καθελκύσας ἕκαστον ναῦς, ἐνεβίβαζε τὸν στρατὸν κατὰ μέρος,
ἐρέττοντάς τε, καὶ ἁμιλλωμένους ἀλλήλοις, ἢ ἀκρωτήριον περιβαλεῖν, ἢ σκοπέλου ἅψα
σθαι, ἢ προκαταίρειν τῶν πέλας ἐς λιμένα τινὰ, ἢ ἀκτήν. ἔπεισε δὲ καὶ τὸν ἀγαμέμνονα προ
θεῖναι σφίσι τοῦ ταχυναυτεῖν ἆθλα. χαίροντες οὖν, ἐγυμνάζοντο, καὶ ξυνιέντες τὸ ὑπαί
νιγμα. καὶ γὰρ ἐδίδασκεν αὐτοὺς, ὅτι τῆς γῆς παρεφθορυίας τε, καὶ οὕτως ἐχούσης, ἡδίων ἡ
θάλαττα, καὶ ἀσφαλέστερα ἀναπνεῖν. ἐπὶ τούτοις ὁ μὲν, σοφίας ἀριστεῖα ἐστεφανοῦτο ὑπὸ
τῶν ἑλλήνων. ὁ δὲ ὀδυσσεὺς, ἀτίμως τε ἡγεῖτο πράττειν, καὶ πανουργίας ὅ, τι εἶχεν, ἐπὶ τὸν
παλαμήδην ἔστρεφεν. ἐπὶ τούτοις ὁ πρωτεσίλεως τοιαῦτα ἀπαγγέλλει. τὸν ἀχιλλέα στρα
τεύοντα ἐπὶ τὰς νήσους, καὶ τὰς ἀκταίας πόλεις, αἰτῆσαι τοὺς ἀχαιοὺς ξὺν παλαμή
δει στρατεῦσαι. ἐμάχοντο δὲ ὁ μὲν παλαμήδης, γενναίως τε, καὶ σωφρόνως. ὁ δὲ ἀχιλλεὺς,
οὐ καθεκτῶς. ὁ γοῦν θυμὸς ἐξαίρων αὐτὸν, ἐς ἀταξίαν ἦγεν. ὅθεν ἔχαιρε τῷ παλαμήδει συ
ναπτίζοντι. καὶ ἀπάγοντι μὲν αὐτὸν ἀπὸ τῆς φορᾶς, ὑποτιθεμένῳ δὲ ὡς χρὴ μάχεσθαι, καὶ

γὰρ δὴ καὶ ἐῴκει λεοντοκόμῳ, λέοντα γενναῖον πραΰνοντί τε, καὶ ἐγείροντι· καὶ οὐδὲ ἐκκλί-
νων ταῦτα ἔπραττεν, ἀλλὰ καὶ βάλλων, καὶ φυλαττόμενος βέλη, καὶ ἀσπίδα αὐτοβοείων,
καὶ διώκων ξίφος. ξυνέπλευσαν μὲν δὴ χαίροντες ἀλλήλοις· εἵποντο δὲ αὐτοῖς μυρμιδό-
νές τε, καὶ οἱ ἐκ φυλάκης θετταλοί. ταχθῆναι δὲ μετὰ ταῦτα τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν ὁ πρω-
τεσίλεως ὑπὸ Ἀχιλλεῖ φησι, καὶ μυρμιδόνας οὕτως ὀνομασθῆναι πάντας θετταλούς· αἱ
μὲν οὖν πόλεις, ἡλίσκοντο, καὶ εὐδόκιμα τοῦ Παλαμήδους τὰ ἔργα ἀπηγγέλλετο, ἰσθμῶν
διώρυχαί, καὶ ποταμοὶ ἐς τὰς πόλεις ἐπιστρεφόμενοι, καὶ σταυροὶ λιμένων, καὶ ἐπιτειχί-
σματα. νυκτομαχία τε ἡ περὶ ἄβυδον, ὁπότε καὶ ζωσθέντες, ὁ μὲν Ἀχιλλεὺς, ἀνεχώρησεν. ὁ
Παλαμήδης δὲ, οὐκ ἀπεῖπεν, ἀλλὰ πρὶν μέσην ἑστάναι νύκτα, εἷλε τὸ χωρίον. ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς,
ἐν τροίᾳ ξυνετίθει λόγους πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα, ψευδεῖς μὲν, πιθανοὺς δὲ πρὸς τὸν εὐήθως
ἀκούοντα, ὡς ἐρῴη μὲν ὁ Ἀχιλλεὺς τῆς τῶν ἑλλήνων ἀρχῆς, μαστροπῷ δὲ τῷ Παλαμήδει
χρῷτο. καὶ ἀφίξονται μὲν ἔφη μικρὸν ὕστερον, σοὶ μὲν, βοῦς τε ἀπάγοντες, καὶ ἵππους, καὶ
ἀνδράποδα. ἑαυτοῖς δὲ, χρήματα. οἷς ὑποποιήσονται δήπου τοὺς δυνατοὺς τῶν ἑλλήνων πρὸς
σέ. Ἀχιλλέως μὲν οὖν ἀπέχεσθαι χρή. καὶ γινώσκοντας αὐτὸν, φυλάττεσθαι. τὸν σοφιστὴν
δὲ ἀποκτεῖναι πρότερον. εὕρηται δέ μοι κατ' αὐτοῦ τέχνη, δι' ἧς μισηθήσεταί τε ὑπὸ τῶν ἑλλήνων,
καὶ ἀπολεῖται ὑπ' αὐτῶν. καὶ διεξῆλθεν ὡς ἡτοίμασται αὐτῷ τὰ περὶ τὸν Φρύγα, καὶ τὸ
χρυσίον τὸ ληφθὲν ὑπὸ τῷ Φρυγί. σοφῶς δὲ τούτων ἐπινενοῆσθαι δοκούντων, καὶ ξυνθεμέ-
νου τῇ ἐπιβουλῇ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἄγε δὴ ὦ βασιλεῦ ἔφη, τὸν μὲν Ἀχιλλέα, φύλαττέ μοι
περὶ τὰς πόλεις, ἐν αἷς ἐστι νῦν. τὸν Παλαμήδην δὲ, ὡς τειχομαχήσοντα τῷ ἰλίῳ, καὶ μηχα-
νὰς εὑρήσοντα, μεταπέμπου ἐνταῦθα. ἄνευ γὰρ τοῦ Ἀχιλλέως ἥκων, οὐκ ἐμοὶ μόνῳ ἔσται
ἁλωτὸς, ἀλλὰ καὶ ἄλλῳ ἧττον σοφῷ. ἔδοξε ταῦτα. καὶ ἔπλεον οἱ κήρυκες ἐς λέσβον. ἑα-
λώκει δὲ οὔπω πᾶσα, ἀλλ' ὧδε τὰ περὶ αὐτὴν εἶχε. πόλις αἰολὶς λυρνησσὸς, ᾠκεῖτο, τει-
χήρις τὴν φύσιν, καὶ οὐδὲ ἀτείχιστος. ἥν φασι τὴν Ὀρφέως προσενεχθῆναι λύραν, καὶ δοῦ-
ναί τινα ἠχὴν ταῖς πέτραις. καὶ μεμούσωται ἔτι καὶ νῦν τῆς λυρνησσοῦ τὰ περὶ τὴν θά-
λατταν ὑπὸ τῆς ᾠδῆς τῶν πετρῶν. ἐνταῦθα προσκαθημένων δεκάτην ἡμέραν, χαλεπὸν γὰρ
ἦν ἁλῶναι τὸ χωρίον, ἀπήγγειλαν μὲν οἱ κήρυκες τὰ παρὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος. ἐδόκει δὲ πεί-
θεσθαι. καὶ τὸν μὲν, καταμένειν. τὸν Παλαμήδην δὲ, ἀπιέναι. καὶ ἀπῆλθον ἀλλήλων δακρύ-
οντες ἅμα. ἐπεὶ δὲ κατέπλευσεν ἐς τὸ στρατόπεδον, καὶ τὰ τῆς στρατιᾶς ἀπήγγελλεν, Ἀχιλλεῖ
πάντα ἀνατιθεὶς, ὦ βασιλεῦ ἔφη, κελεύεις με τειχομαχεῖν τῇ Τροίᾳ; ἐγὼ δὲ, μηχανήματα
μὲν γενναῖα ἡγοῦμαι τοὺς αἰακίδας, καὶ τὸν Καπανέως τε, καὶ Τυδέως, καὶ τοὺς λοκροὺς, γά-
ζοκλόν τε δήπου, καὶ αἴαντα. εἰ δὲ καὶ ἀψύχων μηχανημάτων δεῖσθε, ἤδη ἡγεῖσθε κεῖσθαι
τὴν Τροίαν τό γε ἐπ' ἐμοί. ἀλλὰ ἔφθησαν αὐτὸν αἱ Ὀδυσσέως μηχαναί, σοφῶς ξυντεθεῖσαι.
καὶ χρυσοῦ μὲν, ἥττων ἔδοξε, προδότης δὲ εἶναι κατεψεύσθη. περιαχθεὶς δὲ τὼ χεῖρε, κατελι-
θώθη, βαλλόντων αὐτὸν πελοποννησίων τε, καὶ ἰθακησίων. ἡ δὲ ἄλλη ἑλλὰς, οὐδὲ ἑώρα ταῦ-
τα, ἀλλὰ καὶ δοκοῦντα ἀδικεῖν, ἠγάπα. ὠμὸν καὶ τὸ ἐπ' αὐτῷ κήρυγμα. μὴ γὰρ θάπτειν
τὸν Παλαμήδην, μηδὲ ὁσιοῦν τῇ γῇ, ἀποθνήσκειν δὲ ὁ ἀνελόμενός τε, καὶ θάψας. κηρύττον-
τος δὲ ταῦτα τοῦ ἀγαμέμνονος, αἴας ὁ μέγας ἐπιρρίψας ἑαυτὸν τῷ νεκρῷ, πολλὰ μὲν δά-
κρυα περὶ αὐτῷ ἀφῆκεν. ἀναθέμενος δὲ αὐτὸν, διεξέπεσε τοῦ ὁμίλου, γυμνῷ τῷ ξίφει, καὶ
ἑτοίμῳ. θάψας οὖν ὡς εἰκὸς ἦν τὸν εἰργόμενον, οὐ προσῄει τῷ κοινῷ τῶν ἑλλήνων, οὐδὲ βουλῆς, ἢ
γνώμης ἥπτετο, οὐδὲ ἐξῄει ἔτι ἐς τὰς μάχας. ἀχιλλέως τε ἀφικομένου μετὰ τὴν τῆς χερρονή-
σου ἅλωσιν, ἄμφω ἐπὶ τῷ Παλαμήδει ἐμήνισαν. ὁ μὲν αἴας, οὐκ ἐπὶ πολύ. ὡς γὰρ ᾔσθετο τῶν
ξυμμάχων κακῶς πραττόντων, ἠλέησέ τε, καὶ τὴν ὀργὴν μετέθηκεν. ὁ δὲ ἀχιλλεὺς, ἐπεμήκυ-
νε τὴν μῆνιν. ᾠδήν τε γὰρ τῆς λύρας τὸν Παλαμήδην ἐπεποίητο, καὶ ᾖδεν αὐτὸν ὅσα τοὺς
προτέρους τῶν ἡρώων. ἐδεῖτό τε ὄναρ ἐφίστασθαί οἱ, σπένδων ἀπὸ κρατῆρος, οὗ Ἑρμῆς ὑπὲρ
ὀνείρων πίνει. ἔοικέ τε ὁ ἥρως οὗτος, οὐκ ἀχιλλεῖ μόνον, ἀλλὰ καὶ πᾶσιν, ὅσοις ῥώμης τε, καὶ σο-
φίας ἔρως, παρέχειν ἑαυτὸν ζήλου τε, καὶ ᾠδῆς ἄξιον. ὅ, τε Πρωτεσίλεως, ἐπειδὰν ἐς μνή-
μην αὐτοῦ ἀφικώμεθα, ἀστακτὶ δακρύει, τήν τε ἄλλην ἀνδρίαν ἐπαινῶν τοῦ ἥρω, καὶ τὴν
ἐν τῷ θανάτῳ. οὐ γὰρ δὴ ἱκετεῦσαι τὸν ἀγαμέμνονα ὁ Παλαμήδης, οὐδὲ οἰκτρόν τι εἰπεῖν,
οὐδὲ ὀδύρασθαι, ἀλλ' εἰπὼν, ἐλεῶ σε ἀλήθεια, σὺ γὰρ ἐμοῦ προαπόλωλας, ὑπέσχε τὴν κε-
φαλὴν τοῖς λίθοις, δῆλον ξυνιεὶς ὅτι ἡ δίκη πρὸς αὐτοὺς ἔσται. ΦΟΙ. ἔστι καὶ τὸν Παλαμή-
δην ἰδεῖν ἀμπελουργὲ, καθάπερ τὸν Νέστορα εἶδον, καὶ τὸν διομήδην, καὶ τὸν σθένελον; ἢ οὐδὲν
περὶ τῆς ἰδέας αὐτοῦ ὁ Πρωτεσίλεως ἑρμηνεύει; ΑΜ. ὑπάρχει ξένε, καὶ ὅρα. μέγεθος
μὲν τοίνυν αὐτὸν κατὰ τὸν αἴαντα τὸν μείζω γενέσθαι, κάλλος δὲ, ἀχιλλεῖ τε ἁμιλλᾶ-
σθαι, καὶ ἀντιλόχῳ, καὶ αὐτῷ φησιν ὁ Πρωτεσίλεως, καὶ εὐφόρβῳ τῷ τρωΐ. γένεια μὲν γὰρ
αὐτῷ, ἁπαλὰ ἐκφύεσθαι, καὶ ξὺν ἐπαγγελίᾳ βοστρύχων. τὴν κόμην τε, ἐν χρῷ εἶναι. τὰς δὲ

ὀφρῦς, ἐλευθέρας τε, καὶ ὀρθὰς, καὶ ξυμβαλλούσας πρὸς τὴν ῥῖνα, τετράγωνόν τε οὖσαν,
καὶ εὖ βεβηκυῖαν. τὸν δὲ τῶν ὀφθαλμῶν νοῦν, ἐν μὲν ταῖς μάχαις, ἄτρεπτόν τε φαίνεσθαι,
καὶ γοργόν. ἐν δὲ τῇ ἡσυχίᾳ, φιλέταιρόν τε, καὶ εὖ προσήγορον τὰς βουλάς. λέγεται δὲ καὶ
μεγίστοις ἀνθρώπων ὀφθαλμοῖς χρήσασθαι. καὶ μὴν καὶ γυμνόν φασι τὸν Παλαμήδην μέ-
σα φέρεσθαι βαρέος ἀθλητοῦ, καὶ κούφου, καὶ αὐχμὸν περὶ τῷ προσώπῳ ἔχειν πολὺν,
ἡδίω τῶν Εὐφόρβου πλοκάμων τῶν χρυσῶν. αὐχμοῦ δὲ ἐπιμεμέληται ὑπὸ τοῦ καθεύδειν
τε ὡς ἔτυχεν, αὐλίζεσθαί τε πολλάκις ἐν τῇ ἀκρωνυχίᾳ τῆς ἴδης, ἐν σχολῇ τῶν πολεμι-
κῶν. τὴν γὰρ κατάληψιν τῶν μετεώρων, ἐντεῦθεν ἀπὸ τῶν ὑψηλοτάτων οἱ σοφοὶ ποιοῦν-
ται. ἦγε δὲ ἐς ἴλιον οὔτε ναῦν, οὔτε ἄνδρα, ἀλλ' ἐν πορθμείῳ ξὺν Οἴακι τῷ ἀδελφῷ ἔ-
πλευσε, πολλῶν φασι βραχιόνων ἀντάξιον ἑαυτὸν ἡγούμενος. οὐδὲ ἀκόλουθος ἦν αὐτῷ,
οὐδὲ θεράπων, οὐδὲ Τέκμησσά τις, ἢ Ἶφις, λούουσά τε, ἢ στορνῦσα τὸ λέχος, ἀλλ' αὐτουρ-
γὸς βίος, καὶ ἔξω τοῦ κατασκευάσασθαι. εἰπόντος γοῦν ποτε πρὸς αὐτὸν Ἀχιλλέως, ὦ Πα-
λάμηδες, ἀγροικότερος φαίνῃ τοῖς πολλοῖς, ὅτι μὴ κέκτησαι τὸν θεραπεύσοντα, τί οὖν
ταῦτα ἔφη ὦ Ἀχιλλεῦ, τὼ χεῖρε ἄμφω προτείνας. διδόντων δὲ αὐτῷ τῶν ἀχαιῶν ἐκ δασμοῦ
χρήματα, καὶ κελευόντων αὐτὸν πλουτεῖν, οὐ λαμβάνω ἔφη. κἀγὼ γὰρ ὑμᾶς κελεύω πέ-
νεσθαι, καὶ οὐ πείθεσθε. ἐρομένου δέ ποτε αὐτὸν Ὀδυσσέως ἐξ ἀστρονομίας ἥκοντα, τί πλέ-
ον ἡμῶν ὁρᾷς ἐν τῷ οὐρανῷ, τοὺς κακοὺς εἶπεν. ἀμείνων δ' ἂν ἦν τοὺς ἀχαιοὺς ἐκδιδάξας
ὅτῳ ποτὲ τῶν ἄστρων φανεροὶ οἱ κακοί. οὐ γὰρ ἂν προσήκαντο τὸν Ὀδυσσέα, ἐπαντλοῦν-
τα αὐτῷ ψευδεῖς οὕτω, καὶ πανούργους τέχνας. τὸ δὲ λεγόμενον πῦρ ὑπὸ Ναυπλίου περὶ τὰ
κοῖλα Εὐβοίας ἐπὶ τοὺς ἀχαιοὺς ἀρθῆναι, ἀληθές τέ φησιν εἶναι, καὶ ὑπὲρ Παλαμή-
δους ὑπὸ μοιρῶν πεπρᾶχθαι, καὶ Ποσειδῶνος, ἴσως ξένε μηδὲ βουλομένης τῆς τοῦ Πα-
λαμήδους ταῦτα ψυχῆς. σοφὸς γὰρ ὢν, συνεγίνωσκέ που αὐτοῖς τῆς ἀπάτης. ἔθαψε δὲ αὐ-
τὸν Ἀχιλλεύς τε, καὶ Αἴας, ἐς τὴν ὅμορον τῇ Τροίᾳ τῶν Αἰολέων ἤπειρον. ὑφ' ὧν καὶ ἱερὸν
αὐτῷ τι ἐξῳκοδόμηται, μάλα ἀρχαῖον, καὶ ἄγαλμα Παλαμήδους ἵδρυται, γενναῖόν τε, καὶ
ἔνοπλον. καὶ θύουσιν αὐτῷ ξυνιόντες οἱ τὰς ἀκταίας οἰκοῦντες πόλεις. μαστεύειν τε χρὴ τὸ
ἱερὸν, κατὰ Μήθυμνάν τε, καὶ Λεπέτυμνον. ὄρος δὲ τοῦτο ὑψηλὸν ὑπερφαίνεται τῆς
Λέσβου.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

τ

ὰ δὲ Ὀδυσσέως, οὕτω σοι φράζει. γενέσθαι μὲν αὐτὸν ῥητορικώτατον, καὶ δεινόν. εἴρω-
να δὲ, καὶ ἐραστὴν φθόνου, καὶ τὸ κακόηθες ἐπαινοῦντα. κατηφῆ τε ἀεὶ, καὶ οἷον ἐπε-
σκεμμένον. τὰ πολέμια δοκοῦντα μᾶλλον γενναῖον, ἢ ὄντα. οὐ μὴν ἐπιστήμονα ὁ-
πλίσεως, ἢ τοῦ τάξαι ναυμαχίας τε, καὶ τειχομαχίας, καὶ αἰχμῆς, καὶ τόξων ἕλξεως. τὰ
δὲ ἔργα αὐτοῦ, εἶναι μὲν πολλὰ, οὐ μὴν θαυμάσαι ἄξια, πλὴν ἑνὸς, τοῦ ἐς τὸν ἵππον τὸν
κοῖλον. οὗ τέκτων μὲν Ἐπειὸς ξὺν Ἀθηνᾷ ἐγένετο, Ὀδυσσεὺς δὲ εὑρετής. καὶ ἐν αὐτῷ δὲ
λέγεται τῷ λόχῳ, θαρσαλεώτατος ὀφθῆναι τοῦ πληρώματος. ἐς ἴλιον μὲν οὖν παρηβηκὼς
ἦλθεν. ἐς δὲ ἰθάκην, γεγηρακώς. μακροτέρᾳ γὰρ ἐχρήσατο τῇ ἄλῃ, διὰ τὸν πόλεμον. ὃς πρὸς
Κίκονας αὐτῷ διεπολεμήθη, καταξέχοντι τὰ ἐπὶ θαλάττῃ τοῦ ἰσμάρου. τὰ γὰρ Πολυ-
φήμου, καὶ Ἀντιφάτου, καὶ σκύλλης, καὶ τὰ ἐν ἅδου, καὶ ὁπόσα αἱ σειρῆνες ἐν τῇ νήσῳ
ᾖδον, οὐδὲ ἀκούειν ξυγχωρεῖ ὁ Πρωτεσίλεως, ἀλλ' ἐπαλείφειν ἡμᾶς κηρὸν τοῖς ὠσὶ, καὶ παραι-
τεῖσθαι αὐτὰ, οὐχ ὡς οὐ πλέα ἡδονῆς, καὶ ψυχαγωγῆσαι ἱκανὰ, ἀλλ' ὡς ἀπίθανά τε, καὶ
παρευρημένα. καὶ τὴν νῆσον δὲ τὴν ὠγυγίαν, καὶ τὴν αἰαίαν, καὶ ὡς ἤρων αὐτοῦ αἱ θεαὶ, πα-
ραπλεῖν κελεύει, καὶ μὴ προσορμίζεσθαι τοῖς μύθοις. ἔξωρόν τε γὰρ τῶν ἐρωτικῶν εἶναι
τὸν Ὀδυσσέα, καὶ ὑπόσιμον, καὶ οὐ μέγαν, καὶ πεπλανημένον τοὺς ὀφθαλμοὺς, διὰ τὰς ἐν-
νοίας τε, καὶ ὑπονοίας. ἐνθυμουμένῳ γὰρ ἀεὶ ἐῴκει. τοῦτο δὲ ἄχαρι ἐς τὰ ἐρωτικά. οἷος μὲν
δὴ ἦν, καὶ ὡς σοφώτερόν τε, καὶ ἀνδρειότερον ἑαυτοῦ τὸν Παλαμήδην ὁ Ὀδυσσεὺς ἀπέκτει-
νεν, ἱκανῶς ἐκ τούτων διδάσκει ὁ Πρωτεσίλεως. ὅθεν καὶ τὸν θρῆνον τὸν παρ' Εὐριπίδῃ ἐπαι-
» νεῖ, ὁπότε Εὐριπίδης ἐν Παλαμήδους μέλεσιν, ἐκάνετε φησὶν, ἐκάνετε τὸν πάνσοφον ὦ Δα-
» ναοὶ, τὰν οὐδὲν ἀλγύνουσαν ἀηδόνα μουσᾶν, καὶ τὰ ἐφεξῆς. καὶ ὅτι πεισθέντες ἀνθρώπῳ
δεινῷ, καὶ ἀναιδεῖ λόγῳ, ταῦτα δράσειαν.

ΑΙΑΣ Ο ΤΕΛΑΜΩΝΙΟΣ.

α

ἴαντα δὲ τὸν Τελαμῶνος, ἐκάλουν οἱ ἀχαιοὶ μέγαν, οὐκ ἀπὸ τοῦ μεγέθους, οὐδ' ἐπει-
δὴ μείων ὁ ἕτερος, ἀλλ' ἀφ' ὧν ἔπραττε. καὶ ἐποιοῦντο αὐτὸν ξύμβουλον τοῦ πολέ-
μου ἀγαθὸν ἐκ πατρῴου ἔργου. τὸν γὰρ Λαομέδοντα τὸν Ἡρακλῆ ἀπατήσαντα, με-

τῆλαθε ξὺν Ἡρακλεῖ ὁ Τελαμὼν· καὶ ξὺν αὐτῷ, τὸ Ἴλιον εἷλεν. ἔχαιρον μὲν οὖν αὐτῷ καὶ
ἀόπλῳ. πελώριος γάρ τις ἦν, καὶ ὑπὲρ τὴν στρατιὰν πᾶσαν, καὶ φρόνημα αἴρων εὐήνιόν τε,
καὶ σῶφρον. ὡπλισμένου δὲ ἐξεκρέματο, μετέωρόν τε βαίνοντος ἐπὶ τοὺς Τρῶας, καὶ τὴν ἀ-
σπίδα εὖ μεταχειριζομένου, τοσαύτην οὖσαν, βλέποντός τε χαροποῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπὸ
τὴν κόρυν, οἷον οἱ λέοντες ἐν ἀναβολῇ τοῦ ὁρμῆσαι. τὰς μάχας δὲ, πρὸς τοὺς ἀρίστους ἐποι-
εῖτο. Λυκίους μὲν γὰρ, καὶ Μυσοὺς, καὶ Παίονας, ἀριθμοῦ φάσκων ἕνεκα ἐς Τροίαν ἥκειν. τοὺς
δὲ τούτων ἡγεμόνας, ἀξιομάχους τε ἡγούμενος, καὶ οἵους ἀποκτείναντι μὲν, ὄνομα δοῦναι. τρω-
θέντι δὲ, οὐκ ἄδοξον τραῦμα. πολέμιόν τε ἑλὼν, ἀπείχετο τῶν ὅπλων. τὸ μὲν γὰρ ἀπο-
κτείνειν, ἀνδρὸς εἶναι. τὸ δὲ σκυλεύειν, λωποδύτου μᾶλλον. ἀκόλαστον δὲ οὐδὲν, οὐδὲ ὑβριστι-
κὸν ἐφθέγξατο ἂν οὐδεὶς ἐν ἐπηκόῳ τοῦ Αἴαντος, οὐδὲ ὁπόσοις ἦν διαφορὰ πρὸς ἀλλήλους,
ἀλλὰ καὶ θάκων ὑπανίσταντο αὐτῷ, καὶ ὁδῶν ὑπεξίσταντο, οὐχ οἱ πολλοὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ τῆς
εὐδοκίμου μοίρας. πρὸς δὲ Ἀχιλλέα, φιλία ἦν αὐτῷ, καὶ βασκαίνειν ἀλλήλοις οὔτε ἐβού-
λοντο, οὔτε ἐπεφύκεσαν. τάς τε λύπας, ὁπόσαι περὶ τὸν Ἀχιλλέα, εἰ καὶ μὴ μικρῶν ἕνεκα
ἐγίγνοντο, πάσας ἐπράϋνε. τὰς μὲν, ὥσπερ ξυναλγῶν τις. τὰς δ' οἷον ἐπιπλήττων. καθημέ-
νων δὲ ὁμοῦ, καὶ βαδιζόντων, ἐπεστρέφετο ἡ Ἑλλὰς, ἐς ἄνδρε ὁρῶσα, οἵω μετὰ Ἡρακλέα οὔπω
γενέσθην. τὸν μέν γε Αἴαντα, καὶ τρόφιμον τοῦ Ἡρακλέους εἶναι ἔφασαν. καὶ βρέφος ὄν-
τα, ἐνειληθῆναι τῇ λεοντῇ τοῦ ἥρωος. ὅτε ἀνασχὼν αὐτὸν τῷ Διῒ, ἀνάλωτον ἤτει γενέσθαι κατὰ
τὴν δορὰν τοῦ λέοντος, ἀετός τε εὐξαμένῳ ἀφίκετο, φέρων ἐκ Διὸς τῷ μὲν παιδὶ, ὄνομα, ταῖς
δὲ εὐχαῖς, νεῦμα. δῆλός τε ἦν καὶ ἁπλῶς εἰς αὐτὸν βλέψαντι, μὴ ἀθεεὶ φῦναι, διά τε τὴν
ὥραν, διά τε τὴν ῥώμην τοῦ εἴδους. ὅθεν ὁ Πρωτεσίλεως, ἄγαλμα πολέμου καλεῖ αὐτόν.
ἐμοῦ δέ ποτε εἰπόντος καὶ μὴν κατεπαλαίσθη ἀεὶ ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως ὁ μέγας οὗτος, καὶ θεῖ-
ος, εἰ Κύκλωπες ἔφη γεγόνασι, καὶ ἀληθὴς ἦν ὁ περὶ αὐτῶν μῦθος, μᾶλλον ἂν τῷ Πολυφή-
μῳ διεπάλαισεν Ὀδυσσεὺς, ἢ τῷ Αἴαντι. ἤκουσα τοῦ Πρωτεσίλεω κἀκεῖνα ξένε περὶ τοῦ ἥρω-
ος τούτου, ὡς ἄρ' ἐκόμα τῷ ποταμῷ Ἰλισσῷ τῷ Ἀθήνησι, καὶ ἠγάπων αὐτὸν οἱ ἐν Τροίᾳ Ἀθηναῖοι, καὶ
ἡγεμόνα ἡγοῦντο. καὶ ὅ, τι εἴποι, ἔπραττον. ἠττίκιζέ τε, ἅτε οἶμαι Σαλαμῖνα οἰκῶν, ἣν Ἀθη-
ναῖοι δῆμον πεποίηνται. παῖδά τε αὐτῷ γενόμενον, ὃν Εὐρυσάκη οἱ Ἀχαιοὶ ἐκάλουν, τήν τε
ἄλλην ἔθρεψε τροφὴν, ἣν Ἀθηναῖοι ἐπαινοῦσι. καὶ ὅτ' Ἀθήνησιν οἱ παῖδες ἐν μηνὶ ἀνθεστηριῶ-
νι στεφανοῦνται τῶν ἀνθέων, τρίτῳ ἀπὸ γενεᾶς ἔτει, κρατῆράς τε τοὺς ἐκεῖθεν ἔστησαν, καὶ ἔ-
θυσεν ὅσα Ἀθηναίοις ἐν νόμῳ. μεμνῆσθαι δὲ καὶ αὐτὸν ἔφασκε τουτωνὶ τῶν Διονυσίων κατὰ
Θησέα. ὁ δὲ τοῦ θανάτου λόγος, ὃν ὑφ' αὑτοῦ ἀποσφαγεὶς ἀπέθανεν, ἀληθὴς μὲν, ἐλέχθη
» δὲ καὶ Ὀδυσσεῖ τάχα. τά τε ἐν ᾅδου μὴ ὤφελον νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ. καὶ τὸ, τοίην γὰρ
» κεφαλὴν ἕνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχεν, ἐκεῖ μὲν, οὔ φησιν εἰρῆσθαι τῷ Ὀδυσσεῖ, μὴ γὰρ κα-
ταβῆναι αὐτὸν ζῶντα, πάντως δὲ εἰρῆσθαί που. πιθανὸν γάρ που παθεῖν τι καὶ τὸν Ὀδυσ-
σέα, καὶ ἀπεύξασθαι τὴν ἑαυτοῦ νίκην ἐλέῳ τοιοῦδε ἀνδρὸς, ἐπ' αὐτῇ ἀποθανόντος. ἐπαι-
νεῖ δὲ ὁ Πρωτεσίλεως τοῦ Ὁμήρου ταῦτα, πολὺ μᾶλλον ἐπαινεῖ τὸ ἐπὶ αὐτῶν ἔπος, ἐν ᾧ φη-
» σι, παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν. καὶ γὰρ τῶν Ἀχαιῶν ἀφεῖλε τὴν ἄδικον κρίσιν, καὶ δικα-
στὰς ἐκάθισεν, οὓς εἰκὸς ἦν καταψηφίσασθαι τοῦ Αἴαντος. ξυγγενὲς γὰρ φόβῳ μῖσος. μα-
νέντα δὲ αὐτὸν, οἱ μὲν Τρῶες, ἔδεισαν πλεῖον, ἢ εἰώθεσαν, μὴ προσβαλὼν τῷ τείχει, ῥήξῃ αὐ-
τό. καὶ ηὔχοντο Ποσειδῶνί τε, καὶ Ἀπόλλωνι, ἐπειδὴ εἰς τὸ τεῖχος ἐθήτευσαν, προβεβλῆσθαι
τῶν περγάμων τοῦ ἄστεος, καὶ ἔχειν τὸν Αἴαντα, εἰ τῶν ἐπάλξεων ἅπτοιτο. οἱ δὲ Ἕλληνες, οὐκ
ἐπαύοντο ἀγαπῶντες αὐτὸν, ἀλλὰ πένθος τε τὴν τοῦ Αἴαντος μανίαν ἐποιοῦντο, καὶ τὰ μαν-
τεῖα ἱκέτευον χρῆσαι, πῶς ἂν μεταβάλλοιτο, καὶ ἐς νοῦν ἔλθοι. ἐπεὶ δὲ ἀποθανόντα εἶδον,
καὶ περὶ τῷ ξίφει κείμενον, ᾤμωξαν μὲν οὕτως ἀθρόον, ὡς ἀνήκοοι γενέσθαι μὴ δὲ τῷ Ἰλίῳ. προὔ-
θεντο δὲ Ἀθηναῖοι τὸ σῶμα, καὶ Μενεσθεὺς ἐπ' αὐτῷ λόγον ἠγόρευσεν, ᾧ νομίζουσιν Ἀθήνησι
τιμᾶν τοὺς ἐκ τῶν πολέμων τελευτῶντας. ἔργον ἐνταῦθα τοῦ Ὀδυσσέως εὐδόκιμον ὁ Πρω-
τεσίλεως οἶδε. προκειμένῳ γὰρ τῷ Αἴαντι, τὰ ὅπλα ἐπενεγκὼν τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ δακρύ-
σας, θάπτου τοῖς ἔφη, ἐν οἷς ἠγάπησας, καὶ τὴν νίκην τὴν ἐπ' αὐτοῖς ἔχε, μηδὲν ἐς μῆνιν βαλλό-
μενος. ἐπαινούντων δὲ τῶν Ἀχαιῶν τὸν Ὀδυσσέα, ἐπῄνει μὲν καὶ ὁ Τεῦκρος, τὰ δὲ ὅπλα παρῃτεῖ-
το. μὴ γὰρ ὅσια εἶναι ἐντάφια, τὰ τοῦ θανάτου αἴτια. ἔθαψαν δὲ αὐτὸν κατὰ θέμενοι ἐς τὴν γῆν
τὸ σῶμα, ἐξηγουμένου Κάλχαντος, ὡς οὐχ ὅσιοι πυρὶ θάπτεσθαι, οἱ ἑαυτοὺς ἀποκτείναντες.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

Τὸν δὲ Τεῦκρον, νέον μὲν ἡγοῦ, μέγεθος δὲ, καὶ εἶδος, καὶ ῥώμην, ἐν τοῖς μέσοις τῶν Ἀχαι-
ῶν ἔχειν. ΦΟΙ. τὰ δὲ τῶν Τρώων γινώσκει ὁ Πρωτεσίλεως ἀμπελουργὲ, ἢ οὐκ
ἀξιοῖ μνημονεύειν αὐτῶν, ὡς μὴ ἄξιοι σπουδῆς φαίνοιντο; ΑΜ. οὐκ ἔστι ξένε τὸ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/2

τοῦ Πρωτεσίλεω τοιοῦτον· ἄπεστι γὰρ αὐτοῦ φθόνος. ἀπαγγέλλει δὴ καὶ τὰ τῶν ζώων ἑαυτοῦ δοκιμάζων τῇ γνώμῃ. φησὶ γὰρ κἀκείνους πολλοῦ πεποιῆσθαι λόγον ἀρετῆς. δίειμι δέ σοι πρὸ τοῦ Ἀχιλλείου λόγου ταῦτα. εἰ γὰρ μετ᾽ ἐκεῖνον λέγοιτο, οὐ θαυμαστὰ εἶναι δόξει.

ΕΚΤΩΡ.

ε γαυνῶν κρίνων τὸν Ἕκτορα ὁ Πρωτεσίλεως, ἐπαινεῖ καὶ τὸν Ὅμηρον ἐπ᾽ αὐτῷ λόγον. ἄριστα γὰρ τὸν Ὅμηρον τάς τε ἡνιοχήσεις αὐτοῦ διελθεῖν, καὶ τὰς μάχας, καὶ τὰς βουλὰς, καὶ τὸ ἐπ᾽ αὐτῷ, καὶ μὴ ἐπ᾽ ἄλλῳ εἶναι τὴν Τροίαν. καὶ ὁπόσα δὲ κομπάζει ἐν τῇ τοῦ Ὁμήρου ποιήσει ὁ Ἕκτωρ ἀπειλῶν τοῖς Ἀχαιοῖς, τὸ ἐπὶ τὰς ναῦς πῦρ, πάνυ φησὶν ἐοικέναι τῇ φορᾷ τοῦ ἥρω. πολλὰ γὰρ τοιαῦτα λέγειν αὐτὸν ἐν ταῖς μάχαις. ἐκπληκτικώτατα δὲ αὐτὸν βλέψαι, καὶ φθέγξασθαι μέγα. εἶναι δὲ, τοῦ μὲν Τελαμωνίου μείω, κακίω δὲ οὐδὲν τὰς μάχας, ἐν αἷς ἐνδείκνυσθαί τι αὐτὸν καὶ τῆς τοῦ Ἀχιλλέως θερμότητος. διεβέβλητο δὲ πρὸς τὸν Πάριν, ὡς δειλὸν, καὶ ἧττω τοῦ κοσμεῖσθαι. τό τε κομᾶν, καίτοι σπουδαζόμενον βασιλεῦσί τε, καὶ βασιλέων παισὶν, ἀνάξιον ἑαυτοῦ δι᾽ ἐκεῖνο ἡγεῖτο. τὰ δὲ ὦτα κατεαγὼς ἦν, οὐχ ὑπὸ πάλης. τουτὶ γὰρ ὡς ἔφην, οὔτ᾽ αὐτὸς ἐγίνωσκεν, οὔθ᾽ οἱ βάρβαροι, ἀλλὰ ταύροις ἀντήριζε. καὶ τὸ ξυμπλέκεσθαι τοῖς θηρίοις τούτοις, πολεμικὸν ἡγεῖτο. παλαίοντες μὲν γὰρ καὶ ταῦτα ἦν. ὁ δὲ, ταῦτα μὲν ἠγνόει πράττων. τὸ δὲ ὑφίστασθαι μυκωμένους, καὶ θαρσεῖν τὰς αἰχμὰς τῶν κεράτων, καὶ ἀπαυχενίζειν ταῦρον, καὶ τρωθεὶς ὑπ᾽ αὐτοῦ μὴ ἀπειπεῖν, ὑπὲρ μελέτης τῶν πολεμικῶν ἤσκει. τὸ μὲν δὴ ἄγαλμα τὸ ἐν Ἰλίῳ, νέον τὸν Ἕκτορα, καὶ μειρακιώδη φράζει. ὁ Πρωτεσίλεως δὲ, γενέσθαι μὲν αὐτὸν κἀκείνου ἡλίκω φησὶ, καὶ μείζω, ἀποθανεῖν δὲ τριακοντούτην ἴσως. οὐ μὴν φεύγοντα, ἢ παρειμένον τὰς χεῖρας, ταυτὶ γὰρ συκοφαντεῖσθαι τὸν Ἕκτορα ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου, ἀλλὰ καρτερῶς ἀγωνιζόμενον, καὶ μόνον τῶν Τρώων καταμείναντα ἔξω τοῦ τείχους, καὶ πεσεῖν ὀψὲ τῆς μάχης. ἀποθανόντα δὲ, ἑλχθῆναι μὲν ἀνηρτημένον τοῦ ἅρματος, ἀποδοθῆναι δὲ ὡς Ὁμήρῳ εἴρηται.

ΑΙΝΕΙΑΣ·

α ἰνείαν δὲ, μάχεσθαι μὲν τούτου ἧττον, συνέσει δὲ περιεῖναι τῶν Τρώων, ἀξιοῦσθαι δὲ τῶν αὐτῶν Ἕκτορι. τὰ δὲ τῶν θεῶν, εὖ εἰδέναι, καὶ ἃ δὴ ἐπέπρωτο αὐτῷ, Τροίας ἁλούσης. ἐκπλήττεσθαι δὲ ὑπ᾽ οὐδενὸς φόβου. τὸ γὰρ ἔννουν τε, καὶ λελογισμένον, ἐν αὐτοῖς μάλιστα τοῖς φοβεροῖς ἔχειν. ἐκάλουν δὲ οἱ Ἀχαιοὶ τὸν μὲν Ἕκτορα, χεῖρα τῶν Τρώων. τὸν δὲ Αἰνείαν, νοῦν. καὶ πλείω παρέχειν αὐτοῖς πράγματα Αἰνείαν σωφρονοῦντα, ἢ μεμηνότα Ἕκτορα. ἤστην δὲ ἰσήλικές τε, καὶ ἰσομήκεις. τὸ δὲ εἶδος τοῦ Αἰνείου, φαιδρὸν μὲν ἧττον ἐφαίνετο, καθεστηκότι δὲ ἐῴκει. μᾶλλον ἐκόμα τε ἀνεπαχθῶς. οὐ γὰρ ἤσκει τὴν κόμην, οὐδὲ ὑπέκειτο αὐτῇ, ἀλλὰ μόνην τὴν ἀρετὴν ἐποιεῖτο κόσμημα. σφοδρὸν δὲ οὔπω τι ἔβλεπεν, ὥστε ἀποχρῶν εἶναί οἱ πρὸς τοὺς ἀτακτοῦντας καὶ αὐτὸ τὸ βλέψαι.

ΣΑΡΠΗΔΩΝ·

ς αρπηδόνα δὲ, Λυκία μὲν ἤνεγκε, Τροία δὲ ἦρεν. ἦν μὲν γὰρ κατὰ τὸν Αἰνείαν τὰς μάχας. ἦγε δὲ Λυκίους ξύμπαντας, καὶ ἀρίστω ἄνδρε, Γλαῦκόν τε, καὶ Πάνδαρον. ἦν δὲ αὐτοῖν ὁ μὲν, ὁπλιτεύειν εὐδόκιμος. ὁ δὲ Πάνδαρος, τὸν Ἀπόλλω τὸν Λύκιον ἐπισάντα οἱ μειρακίῳ ἔτι, κοινωνῆσαι ἔφη τοῦ τοξεύειν. καὶ ηὔχετο ἀεὶ τῷ Ἀπόλλωνι, ὅτε τοῦ τόξου μεγάλου ἅπτοιτο. καὶ παγκρατιάσαι δὲ ὁ Πρωτεσίλεως ἀπαντῆσαί φησι τῷ Σαρπηδόνι τοὺς Τρῶας. πρὸς γὰρ τῇ ἀνδρίᾳ, καὶ τῷ εἴδει, θείῳ τε, καὶ γενναίῳ ὄντι, ἀνήρτητο τοὺς Τρῶας καὶ τῷ λόγῳ τῷ περὶ τοῦ γένους. ἀπὸ Διὸς μὲν γὰρ Αἰακίδας τε ᾄδεσθαι, καὶ Δαρδανίδας, καὶ τοὺς Ταντάλου. τὸ δ᾽ αὐτοῦ Διὸς γεγονέναι, μόνῳ τῶν ὑπὲρ Τροίας τε, καὶ ἐπὶ Τροίαν ἐλθόντων, ἐκείνῳ ὑπάρξαι. τουτὶ δὲ καὶ τὸν Ἡρακλέα μείζω ποιῆσαι, καὶ θαυμασιώτερον τοῖς ἀνθρώποις. ἀποθανεῖν δὲ ὡς Ὁμήρῳ εἴρηται, καὶ εἶναι ἀμφὶ τὰ τεσσαράκοντα ἔτη, καὶ τάφου ἐν Λυκίᾳ τυχεῖν, ἐς ὃν παρέπεμψαν οἱ Λύκιοι διακινοῦντες τὸν νεκρὸν τοῖς ἔθνεσι, δι᾽ ὧν ἤγετο. ἐσκεύαστο δὲ ἀρώμασι, καὶ ἐῴκει καθεύδοντι. ὅθεν οἱ ποιηταὶ πομπῷ φασιν αὐτὸν τῷ ὕπνῳ χρήσασθαι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ·

α κούει καὶ τὰ Ἀλεξάνδρου τοῦ Πάριδος, εἰ μὴ ἄχθῃ αὐτῷ σφόδρα. ΦΟΙ. ἄχθομαι μὲν, οὐ χεῖρον δὲ ἀκοῦσαι. ΑΜ. φησὶ τοίνυν τὸν Ἀλέξανδρον, Τρωσὶ μὲν ἀπηχθῆσθαι πᾶσι, κακὸν δ᾽ οὐκ εἶναι τὰ πολέμια. τὸ δὲ εἶδος, ἥδιστον. ἐπιχαρίεντε τὴν φωνὴν, καὶ τὸ ἦθος, ἅτε τῇ Πελοποννήσῳ ἐπιμίξαντα. μάχεσθαι δὲ πάντας τρόπους. καὶ τὴν ἐπιστήμην,

ὁπόση

ὁπόση τόξων, μὴ λείπεσθαι τοῦ Πανδάρου. καὶ πλεῦσαι μὲν ἐς τὴν Ἑλλάδα ἔφηβον, ὅτε
δὴ ξένον τοῦ Μενέλεω γενέσθαι αὐτὸν, καὶ τὴν Ἑλένην ἑλεῖν τῷ εἴδει, ἀποθανεῖν δὲ οὔπω
τριακοντούτην. γάννυσθαι δὲ τῷ ἑαυτοῦ κάλλει, καὶ περιβλέπεσθαι μὲν ὑφ' ἑτέρων, περι-
βλέπειν δὲ ἑαυτόν. ὅθεν χαριέστατα ὁ ἥρως ἐς αὐτὸν παίζει. ἰδεῖν γὰρ τὸν ταὼ, χαίρει δὲ
ὁ Πρωτεσίλεως τῇ ὥρᾳ, καὶ τῇ ἄνθῃ τοῦ ὄρνιθος, ἰδών ποτε ὑπερανεστηκότα, καὶ περιβε-
βλημένον τὰ πτερὰ, περιβλέποντά τε αὐτὰ, καὶ καθαίροντα, ἔστι δ' ἃ καὶ διατιθέντα, ἵν'
ὥσπερ οἱ τῶν λίθων ὅρμοι, κεκοσμημένα φαίνοιτο, ἰδοὺ ἔφη οὗ πρώην ἐμνημονεύομεν, Πά-
ρις ὁ τοῦ Πριάμου. ἐμοῦ δὲ ἐρομένου αὐτὸν τί ἔοικεν ὁ ταὼς τῷ Πάριδι, τὸ φίλαυτον εἶ-
πε. καὶ γὰρ δὴ κἀκεῖνος κόσμου ἕνεκεν, περιήθρει μὲν ἑαυτὸν, περιεσκόπει δὲ τὰ ὅπλα.
δορὰς δὲ παρδάλεων ἐνῆπτο τοῖς ὤμοις. αὐχμὸν δὲ προσιζάνειν ταῖς κόμαις, οὐδὲ ὁπότε
μάχοιτο, ἠνείχετο. ἔστιλβε δὲ καὶ τοὺς ὄνυχας τῶν χειρῶν, καὶ ὑπόγρυπος ἦν, καὶ λευκὸς, καὶ
τὸ ὄμμα ἐγέγραπτο. ἡ δὲ ἑτέρα ὀφρὺς, ὑπερῆρε τοῦ ὄμματος.

ΕΛΕΝΟΣ, ΔΗΙΦΟΒΟΣ, ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΑΜΑΣ.

ε λενος δὲ, καὶ Δηΐφοβος, καὶ Πολυδάμας, ξυνέβαινον μὲν ἀλλήλοις τὰς μάχας, καὶ
ταυτὸν ἐφείδοντο τῆς ῥώμης, εὐδόκιμοι δὲ τὰς ξυμβουλίας ἦσαν. ὁ δὲ Ἕλενος, καὶ
μαντικῆς ἥπτετο ἴσα τῷ Κάλχαντι.

ΕΥΦΟΡΒΟΣ.

π ερὶ δὲ Εὐφόρβου τοῦ Πάνθου, καὶ ὡς γένοιτό τις ἐν Τροίᾳ Εὔφορβος, καὶ ἀποθάνοι ὑ-
πὸ τοῦ Μενέλεω, τὸν Πυθαγόρου οἶμαι τοῦ Σαμίου ἤκουσας λόγον. ἔλεγε γὰρ
δὴ ὁ Πυθαγόρας, Εὔφορβος γεγονέναι, μεταφοιτᾶν τε ἰὼν μὲν ἐκ ζῴου, σοφὸς δὲ ἐκ
πολεμικοῦ, κεκολασμένος δὲ ἐκ ζυφῶνος. τήν τε κόμην, ἣν σοφὸς γενόμενος ἐκόσμει τοῦτο αὐ-
χμῷ, χρυσῆν ἐν Τροίᾳ ἐποιεῖτο, ὁπότε ἦν Εὔφορβος. ὁ δὲ Πρωτεσίλεως τὸν Εὔφορβον, ἡλικιώτην
ἑαυτοῦ ἡγεῖται, καὶ ἐλεεῖ, καὶ ὁμολογεῖ τὸν Πάτροκλον ὑπ' αὐτοῦ τρωθέντα, παραδοθῆναι
τῷ Ἕκτορι. εἰ δὲ εἰς ἄνδρας ἦλθεν, οὐδὲν ἂν φησὶν αὐτὸν κακίω νομισθῆναι τοῦ Ἕκτορος.
τὴν μέν γε ὥραν αὐτοῦ, καὶ τοὺς Ἀχαιούς φησι θέλγειν. ἐοικέναι γὰρ αὐτὸν ἀγάλματι, ὁπό-
τε κάλλιστα ἑαυτοῦ ὁ Ἀπόλλων ἀκερσεκόμης τε, καὶ ἁβρὸς φαίνοιτο. τοσαῦτα ξένε περὶ τῶν
Τρώων διέξεισιν ὁ θεῖός τε, καὶ ἀγαθὸς ἥρως. λοιπὸν δ' ἡμῖν ἴσως τὸν τοῦ Ἀχιλλέως ἀποτελέσαι
λόγον, εἰ μὴ ἀπείρηκας πρὸς τὸ μῆκος. ΦΟΙ. εἰ οἱ τοῦ λωτοῦ παρ' Ὁμήρῳ φαγόντες ὦ ἀμ-
πελουργὲ, προθύμως οὕτω προσέκειντο τῇ πόᾳ, ὡς ἐκλελῆσθαι τῶν οἴκοι, μὴ ἀπίστει κἀμὲ
προσκεῖσθαι τῷ λόγῳ, καθάπερ τῷ λωτῷ. καὶ μήτ' ἂν ἑκόντα ἀπελθεῖν ἐνθένδε, ἀπαχθῆ-
ναί τε μόγις ἂν ἐπὶ τὴν ναῦν, καὶ δεθῆναι δ' ἂν ἐν αὐτῇ κλάοντα, καὶ ὀλοφυρόμενον, ὑπὲρ τοῦ
μὴ ἐμπίπλασθαι τοῦ λόγου. καὶ γάρ με καὶ πρὸς τὰ τοῦ Ὁμήρου ποιήματα οὕτω διατέθεικας,
ὡς θεῖά τε αὐτὰ ἡγούμενον, καὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον δόξαι. καὶ νῦν δ' ἐκπεπλῆχθαι μᾶλλον, οὐκ
ἐπὶ τῇ ἐποποιΐᾳ μόνον, οὐδ' εἴ τις ἡδονὴ διήκει σφῶν, ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον ἐπί τε τοῖς ὀ-
νόμασι τῶν ἡρώων, ἐπί τε τοῖς γένεσι. καὶ νὴ Δί' ὡς ἕκαστος αὐτῶν ἔλαχε τοῦ κτεῖναί τινα, ἢ
ἀποθανεῖν ὑφ' ἑτέρου. τὸν μὲν γὰρ Πρωτεσίλεων, δαίμονα ἤδη ὄντα, οὐδὲν οἶμαι θαυμα-
στὸν εἰδέναι ταῦτα. Ὁμήρῳ δὲ, πόθεν μὲν Εὔφορβοι, πόθεν δὲ Ἕλενοί τε, καὶ Δηΐφοβοι, καὶ νὴ Δί'
ἐκ τῆς ἀντικειμένης στρατιᾶς οἱ πολλοὶ ἄνδρες, οὓς ἐν καταλόγῳ φράζει; τὸ γὰρ μὴ ὑπο-
τεθεῖσθαι ταῦτα τὸν Ὅμηρον, ἀλλὰ γεγονότων τε, καὶ ἀληθινῶν ἔργων ἀπαγγελίαν ποιεῖ-
σθαι, μαρτυρεῖ ὁ Πρωτεσίλεως, πλὴν ὀλίγων. ἃ δοκεῖ μᾶλλον ἑκὼν μετασκευάσαι ὑπὲρ τοῦ
ποικίλην τε, καὶ ἡδίω ἀποφῆναι τὴν ποίησιν. ὅθεν τὸ ὑπὸ ἐνίων λεγόμενον ὡς Ἀπόλλων
αὐτὰ ποιήσας, τὸν Ὅμηρον ἐπέγραψε τῇ ποιήσει, σφόδρα μοι δοκεῖ ἐρρῶσθαι. τὸ γὰρ γινώσκειν
ταῦτα, θεῷ μᾶλλον, ἢ ἀνθρώπῳ ἔοικε. ΑΜ. τὸ μὲν θεοὺς ἡγεμόνας εἶναι τοῖς ποιηταῖς
ξένε τῆς πάσης ᾠδῆς, αὐτοί που οἱ ποιηταὶ ὁμολογοῦσιν. οἱ μὲν, τὴν Καλλιόπην, οἱ δὲ, πά-
σας, οἱ δὲ, καὶ τὸν Ἀπόλλω πρὸς ταῖς ἐννέα παρατυχεῖν αἰτούμενοι τῷ λόγῳ. τὰ δὲ Ὁμήρου
ταῦτα, οὐκ ἀθεεὶ μὲν εἴρηται. οὐ μὴν Ἀπολλώνιά γε αὐτῷ, ἢ Μούσαις αὐταῖς ἦσαν. γέγονε γὰρ
ξένε γέγονε ποιητὴς Ὅμηρος, καὶ ᾖδεν ὡς μὲν φασὶν ἔνιοι, μετὰ τέτταρα, καὶ εἴκοσιν ἔτη τῶν Τρωϊκῶν.
οἱ δὲ, μετὰ ἑπτὰ, καὶ εἴκοσι, πρὸς τοῖς ἑκατὸν, ὅτε τὴν ἀποικίαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐς Ἰωνίαν ἔστειλαν. οἱ δὲ,
ἑξήκοντα, καὶ ἑκατὸν ἔτη γεγονέναι μετὰ τὴν Τροίαν, ὑπὲρ Ὅμηρόν τέ φασι, καὶ Ἡσίοδον, ὅτε δὴ ᾆσαι
ἄμφω ἐν Χαλκίδι, τὸν μὲν, τὰ ἔπη τὰ περὶ τοῖν Αἰάντοιν, καὶ ὡς αἱ φάλαγγες αὐτοῖς ἀρα-
ρυῖαί τε, καὶ καρτεραὶ ἦσαν. τὸν δὲ, τὰ πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὸν ἑαυτοῦ Πέρσην. ἐν οἷς αὐτὸν ἔργων τε ἐκέ-
λευεν ἅπτεσθαι, καὶ γεωργίᾳ προσκεῖσθαι, ὡς μὴ δέοιτο ἑτέρων, μὴ δὲ πεινῴη. καὶ ἀληθέστερα ξένε τῶν
τοῦ Ὁμήρου χρόνων ταῦτα. ξυντίθεται γὰρ αὐτοῖς ὁ Πρωτεσίλεως. δύο γοῦν ποιητῶν ὕμνον τε τὸν
ἀπόντων, ἐς αὐτὸν ἐνταυθοῖ καὶ ἀπελθόντων, ἤρετό με ὁ ἥρως ἀφικόμενος ὅτῳ αὐτῶν τὰ

ῥιζοίμην. ἐμοῦ δὲ τὸν φαυλότερον ἐπαινέσαντος, καὶ γὰρ μᾶλλον ἐτύγχανεν ἠλεισευκὼς, γε-
λάσας ὁ πρωτεσίλεως, καὶ πανίδης ἔφη ἀμπελουργὲ, ταυτόν σοι πέπονθε. χαλκίδος γὰρ
τῆς ἐπ' εὐρίπῳ βασιλεὺς ὢν ἐκεῖνος, Ησιόδῳ κατὰ Ομήρου ἐψηφίσατο. καὶ ταῦτα, τὸ γέ-
νειον ἔχων μεῖζον, ἢ σύ. γέγονε μὲν δὴ ξένε, ποιητὴς Ομηρος, καὶ τὰ ποιήματα, ἀνθρώπου
ταῦτα. τὰ δὲ ὀνόματα, καὶ τὰ εἴδη, καὶ τὰ ἔργα, ξυνελέξατο μὲν ἐκ τῶν πόλεων, ἃς ἑκά-
στοι ἦσαν. ἦλθε γὰρ περὶ τὴν Ελλάδα μετὰ χρόνον τῶν τρωϊκῶν, οὔπω ἱκανὸν ἐξαμαυρῶ-
σαι τὰ ἐν τῇ τροίᾳ. ἔμαθε δὲ ταῦτα καὶ τρόπον ἕτερον, δαιμόνιόν τε, καὶ σοφίας πρόσω.
ἐς ἰθάκην γάρ ποτε τὸν Ομηρον πλεῦσαί φησιν, ἀκούσαντα ὡς πέπνυται ἔτι ἡ ψυχὴ τοῦ ὀδυσ
σέως, καὶ ψυχαγωγίᾳ ἐπ' αὐτὴν χρήσασθαι. ἐπεὶ δὲ ἀνελθεῖν τὸν ὀδυσσέα, ὁ μὲν, ἠρώτα αὐ-
τὸν τὰ ἐν ἰλίῳ. ὁ δὲ, εἰδέναι μὲν πάντα ἔλεγε, καὶ μεμνῆσθαι αὐτῶν. εἰπεῖν δ' ἂν οὐδὲν ὧν οἶ-
δεν, εἰ μὴ μισθὸς αὐτῷ παρ' Ομήρου γένοιτο. εὐφημίαι τε ἐν τῇ ποιήσει, καὶ ὕμνος ἐπὶ
σοφίᾳ τε, καὶ ἀνδρείᾳ. ὁμολογήσαντος δὲ τοῦ Ομήρου ταῦτα, καὶ ὅτι δύναιτο χαριεῖσθαι
αὐτῷ ἐν τῇ ποιήσει φήσαντος, διῄει ὁ Οδυσσεὺς πάντα ξὺν ἀληθείᾳ τε, καὶ ὡς ἐγένετο. ἥ-
κιστα γὰρ πρὸς αἵματί τε, καὶ βόθροις αἱ ψυχαὶ ψεύδονται. ἀπιόντος δὲ ἤδη τοῦ ὁμήρου,
βοήσας ὁ ὀδυσσεὺς, παλαμήδης με ἔφη δίκας ἀπαιτεῖ τοῦ ἑαυτοῦ φόνου, καὶ οἶδα ἀδι-
κῶν. καὶ πάντως μὲν πείσομαί τι. οἱ γὰρ θεμιστεύοντες ἐνταῦθα, δεινοὶ ὅμηρε. καὶ τὰ ἐκ ποι-
νῶν, ἐγγύς. εἰ δὲ τοῖς ἄνω ἀνθρώποις μὴ δόξω εἰργάσθαι τὸν παλαμήδην ταῦτα, ἧττόν με ἀπο-
λεῖ τὰ ἐνταῦθα. μὴ δὴ ἄγε τὸν παλαμήδην ἐς ἴλιον, μηδὲ στρατιώτῃ χρῶ, μηδὲ ὅτι σο-
φὸς ἦν εἴποις. ἐροῦσι μὲν γὰρ ἕτεροι ποιηταί. πιθανὰ δὲ οὐ δόξει, μὴ σοὶ εἰρημένα. αὕτη ξέ-
νε ἡ ὀδυσσέως τε, καὶ ὁμήρου ξυνουσία. καὶ οὕτως ὁ ὅμηρος, τἀληθῆ μὲν ἔμαθε, μετεκόσμησε δὲ
πολλὰ ἐς τὸ συμφέρον τοῦ λόγου, ὃ ὑπέθετο. ΦΟΙ. πατρίδα δὲ ὁμήρου ὦ ἀμπελουργὲ, καὶ
τίνων ἐγένετο, ἤρου ποτὲ τὸν πρωτεσίλεων; ΑΜ. καὶ πολλάκις ξένε. ΦΟΙ. ὁ δὲ, τί; ΑΜ.
φησὶ μὲν εἰδέναι. ὁμήρου δὲ παραλιπόντος αὐτὰ, ἵνα αἱ σπουδαῖαι τῶν πόλεων, πολίτην
αὐτὸν σφῶν αὐτῶν ποιοῖντο. ἴσως δὲ καὶ θεσμοῦ μοιρῶν ἐπὶ ὁμήρῳ ὄντος, ἄπολιν αὐτὸν
δοκεῖν, οὔτ' ἂν ταῖς μοίραις, οὔτ' ἂν ταῖς μούσαις φίλα τε ἔφη αὐτὸν πράττειν, εἰ τοῦτ' ἐκ-
φέροι, περιεστηκὸς λοιπὸν ἐς ἔπαινον τῷ ὁμήρῳ. προστίθενται μὲν γὰρ αὐτῷ πᾶσαι μὲν πό-
λεις, πάντα δὲ ἔθνη. καὶ διαφέρονται δ' αὖ περὶ αὐτοῦ πρὸς ἀλλήλας, ἐγγράφουσαι τῷ ὁμήρῳ
ἑαυτὰς οἱ πολίτῃ. τὸ δὲ, μήδ' ἂν [illegible] σιωπῆσαι τὸν λόγον πρὸς σὲ ὦ φοῖνιξ, μήδ' ἂν κρύψαι,
εἴπερ ἐγίνωσκον αὐτὸν, τεκμήρια ἔστω σοι τὰ εἰρημένα. ἀφθόνως γὰρ οἶμαι δεληλυθέναι σοι ὁπό-
σα οἶδα. ΦΟΙ. πιστεύω ἀμπελουργέ. καὶ ἑπώμεθα τῷ λόγῳ, δι' ὃν σιωπᾶται ταῦτα. τὸν
δὲ ἀχιλλέα ὥρα σοι ἀναφαίνειν, εἰ μὴ καὶ ἡμᾶς ἐκπλήξει ὥσπερ τοὺς τρῶας, ὅτε ἔλαμψεν ἐπ' αὐ-
τοὺς ἀπὸ τῆς τάφρου.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

ἠδέσθη τὸν Αχιλλέα ὦ ξένε. πάνυ δὴ γὰρ ἐντεύξῃ αὐτῷ παρὰ τὴν πρώτην τοῦ λό-
μ γου. ΦΟΙ. μεγάλα δώσεις διεξελθὼν αὐτὸν ἐκ νηπίου. μετὰ ταῦτα γὰρ ὁπλιζο-
μένῳ που ἐντευξόμεθα, καὶ μαχομένῳ. ΑΜ. οὕτως ἔσται. καὶ πάντα φήσεις τὰ
Αχιλλέως εἰδέναι. ἤκουσα δὲ περὶ αὐτοῦ τοιαῦτα. πηλεῖ φάσμα ἐφοίτα θαλαττίας δαί-
μονος. καὶ ἐρῶσα αὐτοῦ οἶμαι ἡ δαίμων, ξυνῆν τῷ πηλεῖ ἐν πηλίῳ, αἰδοῖ τοῦ ὁμίλου
οὔπω τὰ ἑαυτῆς λέγουσα, οὐδὲ ὁπόθεν ἥκοι. γαλήνης δὲ ἐπεχούσης τὴν θάλατταν, ἡ μὲν, ἐ-
τύγχανεν ἐπὶ δελφίνων τε, καὶ ἱπποκάμπων ἀθύρουσα, ὁ δὲ, ἐκ περιωπῆς τοῦ πηλίου ὁρῶν
ταῦτα, ξυνῆκε τῆς θεοῦ, καὶ ἔδεισεν ἣν ἤκουσεν. ἡ δὲ, ἐς θάρσος ἦγε τὸν πηλέα, ἠοῦς τε μνημο-
νεύουσα, ὡς τιθωνοῦ ἤρα, καὶ ἀφροδίτης, ὡς ἥττητο τοῦ ἀγχίσου, καὶ σελήνης, ὡς ἐνδυμίωνι
ἐπεφοίτα καθεύδοντι. ἐγὼ δέ σοι καὶ παῖδα εἶπεν ὦ πηλεῦ δώσω, κρείττω ἀνθρώπου. ἐπεὶ
δὲ ὁ ἀχιλλεὺς ἐγένετο, ποιοῦνται αὐτοῦ τροφέα τὸν χείρωνα. ὁ δὲ, ἔτρεφεν αὐτὸν κηρίοις τε,
καὶ μυελοῖς νεβρῶν. ἐς ἡλικίαν τε ἥκοντα, ἐν ᾗ οἱ παῖδες ἁμαξίδων, καὶ ἀστραγάλων δέον-
ται, εἶργε μὲν οὐδὲ τῶν τοιούτων. ἀκοντίοις δὲ ἤθιζε, καὶ παλτοῖς, καὶ δρόμοις. ἦν δὲ αὐτῷ
καὶ μελία μικρὰ, τετμημένη ὑπὸ τοῦ χείρωνος, καὶ ἐῴκει ψελλιζομένῳ ἐς τὰ πολεμικά. ἐφήβου
δὲ ἁπτόμενος, ἀκτῖνα μὲν ἀπὸ τοῦ προσώπου ἔπεμπεν, ὑπερφυὴς δὲ τὸ σῶμα ἐφαίνετο.
αὐξηθεὶς τε ῥᾷον, ἢ τὰ πρὸς ταῖς πηγαῖς δένδρα, πολὺς μὲν ἐν συμποσίοις ᾔδετο, πολὺς
δὲ ἐν σπονδαῖς. ἐπεὶ δὲ θυμοῦ ἥττων ἐφαίνετο, μουσικὴν αὐτὸν ὁ χείρων ἐδιδάξατο. μουσικὴ γὰρ
ἱκανὴ πραΰνειν τὸ ἕτοιμόν τε, καὶ ὑπερανεστηκὸς τῆς γνώμης. ὁ δὲ, οὐδενὶ πόνῳ, τάς τε ἁρμονί-
ας ἐξέμαθε, καὶ πρὸς λύραν ᾖσεν. ᾖδε δὲ τοὺς ἀρχαίους ἥλικας, τὸν Υάκινθον, καὶ τὸν Νάρκισσον,
καὶ εἴ τι Αδώνιδος. προσφάτων δὲ ὄντων τῶν περὶ Υλλαν τε, καὶ Αβδήρου θρήνων, ἐπειδὴ ἄμφω
ἐφήβω ὄντε, ὁ μὲν, ἐς πηγὴν ᾤχετο ἀφανισθεὶς, τὸν δὲ, αἱ τοῦ Διομήδους ἵπποι ἐδαίσαντο,

οὐκ ἀδακρυτὶ ταῦτα ᾖδεν. ἤκουσε δὲ κἀκεῖνα, θύειν μὲν αὐτὸν τῇ Καλλιόπῃ μουσικὴν αἰ-
τοῦντα, καὶ τὸ ἐν ποιήσει κράτος. τὴν θεὸν δὲ, ἐπιστῆναι καθεύδοντι, καὶ ὦ παῖ φάναι,
μουσικῆς μὲν, καὶ ποιητικῆς δίδωμί σοι τὸ ἀποχρῶν, ὡς ἡδίους μὲν τὰς δαῖτας ἐργά-
ζοιο, κομίζοις δὲ τὰς λύπας. ἐπειδὴ δὲ ἐμοί τε, καὶ Ἀθηνᾷ δοκεῖ πολεμικὸν εἶναί σε, καὶ
δεινὸν ἐν στρατοπέδοις, μοῖραί τε οὕτω κελεύουσι, σὺ μὲν ἐκεῖνα γυμνάζου, κἀκείνων ἐρᾶ.
ποιητὴς δὲ ἔσται χρόνοις ὕστερον, ὃν ἐγὼ ἀνήσω τὰ σὰ ὑμνεῖν ἔργα. ταυτὶ μὲν αὐτῷ περὶ
Ὁμήρου ἐχρήσθη. μειράκιον δὲ γενόμενος, οὐχ ὥσπερ οἱ πολλοί φασιν, ἀπόθετος ἐν Σκύρῳ
ἐτρέφετο, ὥσπερ δὴ τὸ ἐν ταῖς παρθένοις, οὔτε γὰρ τὸν Πηλέα εἰκὸς ἄριστον τῶν ἡρώων γε-
νόμενον, ὑπεκπέμψαι που τὸν υἱὸν, πολέμους τε, καὶ κινδύνους ἀποδράντα, καὶ ταῦτα,
τοῦ Τελαμῶνος ἐξορμῶντος τὸν Αἴαντα, ὅτ' ἂν Ἀχιλλεὺς ἠνέχετο ἐς γυναικωνῖτιν ἐμβεβλῆ-
σθαι, παρ' ἑτέροις τὸ θαυμάζεσθαί τε, καὶ εὐδοκιμεῖν ἐν Τροίᾳ. τὸ γὰρ φιλότιμον, πλεῖ-
στον δὴ ἐν αὐτῷ ἦν. ΦΟΙ. τί οὖν δὴ ὁ Πρωτεσίλεως ἀμπελουργὲ περὶ τούτων οἶδε; ΑΜ. πι-
θανώτερα ξένε, καὶ ἀληθέστερα. φησὶ γὰρ Θησέα ἐξ Ἀθηνῶν φεύγοντα ἐπὶ τῇ ἀρᾷ τῇ ἐς τὸν
υἱὸν, ἀποθανεῖν ὑπὸ Λυκομήδους ἐν Σκύρῳ. Θησεῖ δὲ ξένον ὄντα τὸν Πηλέα, καὶ κοινωνὸν τοῦ
Καλυδωνίου ἔργου, στεῖλαι τὸν Ἀχιλλέα ἐς τὴν Σκῦρον τιμωρὸν τῷ Θησεῖ. τὸν δὲ, ἐκπλεύσαν-
τα ὁμοῦ τῷ Φοίνικι, μόνα ὑπὸ γήρως τὰ ξυμβουλευτικὰ εἰδότι, κατασεῖσαι τὴν Σκῦρον
ἐκ προσβολῆς, μετέωρον οὖσαν, καὶ ἀνῳκισμένην ἐπ' ὄχθου πετραίου. τὸν Λυκομήδη δὲ,
ἑλεῖν μὲν, οὐ μὴν ἀποκτεῖναι, ἀλλ' ἔρεσθαι τί παθὼν ἄνδρα ἑαυτοῦ βελτίω φεύγοντα ἔκτει-
νεν. εἰπόντα δὲ ὅτι ἐπ' ἀδίκοις ὦ Ἀχιλλεῦ ἥκοντα, καὶ πειρῶντα τὴν ἀρχὴν τὴν ἐμὴν,
ἀφῆκεν ὡς ἐνδίκως ἀποκτείναντα. καὶ ἀπολογήσασθαι ὑπὲρ αὐτοῦ ἔφη πρὸς τὸν Πηλέα. Δηϊ-
δάμειαν δὲ θυγατέρα τοῦ Λυκομήδους ἔγημε, καὶ γίνεται αὐτοῖς Νεοπτόλεμος, ὀνομασθεὶς ὥσπερ
διὰ τὴν νεότητα τοῦ Ἀχιλλέως, καθ' ἣν ἐς τὸ πολεμεῖν ὥρμησεν. ἐνταῦθα τῷ Ἀχιλλεῖ διαιτω-
μένῳ, παρεγένετο ἡ Θέτις, καὶ ἐθεράπευε τὸν υἱὸν, ὥσπερ αἱ θνηταὶ τῶν μητέρων. ξυλλεγομένης
δὲ ἐς τὴν Αὐλίδα τῆς στρατιᾶς, διεπόρθμευσεν αὐτὸν ἐς τὴν Φθίαν, διὰ τὰ ἐπ' αὐτῷ κεκλωσμέ-
να. τὸν Πηλέα δὲ ποιουμένη κύριον τοῦ παιδὸς, λέγεται καὶ ὅπλα ἐκποιῆσαι αὐτῷ, οἷα
μήπω τις ἤνεγκε. ξὺν οἷς ἐς τὴν Αὐλίδα ἀφικόμενος, ἐλπίδος τε ὑπέπλησε τὸν στρατὸν,
θεοῦ τε οὕτω τοι ἐνομίσθη παῖς, ὡς θύειν αὐτοὺς τῇ Θέτιδι ἐπὶ θαλάττῃ, καὶ προσκυνεῖν
τὸν Ἀχιλλέα ἄττοντα ἐν τοῖς ὅπλοις. ἠρόμην τὸν Πρωτεσίλεων καὶ περὶ τῆς μελίας, ὅ, τι
ἦν τὸ παρ' αὐτῇ θαῦμα, καὶ φησὶ μῆκος μὲν εἶναι τῇ μελίᾳ, ὃ μὴ ἄλλῃ αἰχμῇ, εὐθὺ δὲ τὸ
ξύλον, καὶ οὕτω τοι ἐρρωμένον, ὡς μηδὲ ἂν κλασθῆναι. τὸ δὲ στόμα τῆς αἰχμῆς, ἀδάμαντός
τε εἶναι, καὶ παντὸς διεκπαίειν. τὸν δὲ στύρακα, ἐκ τοῦ ἐπὶ θάτερα ὀρειχάλκου ἐμβεβλῆ-
σθαι, ἵνα ἅπασα δὴ ἀστράπτουσα ἐμπίπτῃ. ΦΟΙ. τὰ δὲ ὅπλα ὦ ἀμπελουργὲ, πῶς φησιν
αὐτῷ κεκοσμῆσθαι; ΑΜ. οὐ τὸν Ὁμήρου τρόπον ὦ ξένε. θεῖα μὲν γὰρ κἀκεῖνα ἐξευρῆσθαι τῷ
Ὁμήρῳ, πόλεις τε ἀναγράφοντι, καὶ ἄστρα, καὶ πολέμους, καὶ γεωργίας, καὶ γάμους, καὶ ᾠ-
δάς. ἀλλ' ἐκεῖνα περὶ αὐτῶν φησιν, Ἀχιλλεῖ ὅπλα μὴ γεγονέναι ἄλλα, ἢ ἃ ἐς Τροίαν ἤνεγκε,
μὴ δὲ ἀπολωλέναι ποτὲ Ἀχιλλεῖ ὅπλα, μὴ δὲ τὸν Πάτροκλον ἐνδῦναι αὐτὰ παρὰ τὴν μῆ-
νιν. ἀποθανεῖν μὲν γὰρ ἐν τοῖς ἑαυτοῦ ὅπλοις εὐδοκιμοῦντα τῇ μάχῃ, καὶ ἁπτόμενον ἤδη
τοῦ τείχους. τὰ δὲ τοῦ Ἀχιλλέως, ἄσυλα μεῖναι, καὶ ἀνάλωτα. οὐδὲ γὰρ ἐν τοῖς ὅπλοις τε-
λευτῆσαι αὐτὸν, ἀλλ' ἐς γάμον ἥκειν, δοκοῦντα γυμνὸν ἀποθανεῖν, ἐστεφανωμένον, ὥσπερ οἱ
νυμφίοι. τὰ δὲ ὅπλα, κατεσκευάσθαι μὲν ἄσημα, καὶ σώφρονα, συγκεκρᾶσθαι δὲ αὐτοῖς ποί-
κιλμα ὕλης, μεθιστάμενον ἐς αὐγὰς ἄλλοτε ἄλλας, ὅσας ἡ ἶρις. ὅθεν δοκεῖν αὐτὰ πέρα τέ-
χνης, καὶ Ἡφαίστου ᾄδεσθαι. ΦΟΙ. ἦ καὶ δείξεις αὐτὸν ὦ ἀμπελουργὲ, καὶ ἀναγράψεις ἀπὸ
τοῦ εἴδους; ΑΜ. τί δ' οὐ μέλλω, φιληκόου γέ σου τυγχάνων. τὴν μὲν δὴ κόμην, ἀμφιλαφῆ
αὐτῷ φησιν εἶναι, καὶ χρυσοῦ ἡδίω, καὶ εὐσχήμονα, ὅπῃ, καὶ ὅπως κινοίη αὐτὴν ἢ ἄνεμος,
ἢ αὐτός. τὴν δὲ ῥῖνα, οὔπω γρυπὴν, ἀλλ' οἷον μέλλουσαν. τὴν δὲ ὀφρῦν, μηνοειδῆ. τὸν θυμὸν
δὲ τὸν ἐν τοῖς ὄμμασι, χαροποῖς οὖσιν, ἡσυχάζοντος μὲν, ἀναβάλλεσθαί τινα ὁρμήν. ὁρμή-
σαντος δὲ, συνεκπηδᾶν τῇ γνώμῃ. τοῖς τε ἐρῶσιν, ἡδίω τότε αὐτὸν φαίνεσθαι. πεπονθέναι
γάρ τι τοὺς Ἀχαιοὺς πρὸς αὐτὸν, οἷόν τι πρὸς τοὺς ἀλκίμους τῶν λεόντων. ἀσπαζόμενοι γὰρ
αὐτοὺς ἐν ἡσυχίᾳ, μᾶλλον αὐτοῖς χαίρομεν, ἐπὰν θυμοῦ ὑποπλησθέντες, ἐπὶ σῦν ὁρμήσω-
σιν, ἢ ταῦρον, ἤ τι τῶν μαχίμων θηρίων. τὸ δὲ λῆμμα τοῦ Ἀχιλλέως, δηλοῦσθαί φησι καὶ ἐπὶ τοῦ
αὐχένος. εἶναι γὰρ δὴ ὀρθὸν, καὶ ἀνεστηκότα, δικαιότατον δ' αὐτὸν ἡρώων γενέσθαι, φύσει
τε, καὶ ξυνουσίᾳ τοῦ Χείρωνος. τό τοι διαβεβλῆσθαι πρὸς χρήματα, ἐκεῖθεν τῷ Ἀχιλλεῖ φοι-
τῆσαι. διεβέβλητο γὰρ οὕτω πρὸς αὐτὰ, ὡς ἐκ τεττάρων καὶ εἴκοσι πόλεων, ἃς αὐτὸς εἷλε,
λαβεῖν μὲν πλεῖστα αἰχμάλωτα, μηδενὸς δὲ αὐτῶν ἡττηθῆναι, πλὴν κόρης, ἣν οὐδὲ αὐτὸς
ἑαυτῷ ἔδωκεν, ἀλλὰ τοὺς Ἀχαιοὺς ᾔτησεν. ἀδικίαν δὲ τοῖς Ἀχαιοῖς ἐπικαλοῦντος τοῦ

Νέστορος, εἰ μὴ τὰ πλείω Ἀχιλλεὺς λήψοιτο, ἐμὸν ἔστω ἔφη τὸ πλεῖον τῶν ἔργων· χρήμασι
δὲ πλεονεκτείτω ὁ βουλόμενος. ἐπ' ἐκείνης τῆς ἐκκλησίας ὦ ξένε, καὶ ἡ πρὸς τὸν Ἀγα-
μέμνονα τῷ Ἀχιλλεῖ μῆνις ὑπὲρ τοῦ Παλαμήδους ἤρξατο. μνημονεύων γὰρ τῶν πόλεων,
ἃς ἄμφω ἐξεῖλον, τοιαύτη μὲν εἶπεν ἡ τοῦ Παλαμήδους προδοσία. κἀμὲ δὲ κρινέτω ὁ βου
λόμενος. ἀπὸ γὰρ τῶν αὐτῶν ἥκω. δεξαμένου δ' εἰς ἑαυτὸν ταῦτα τοῦ Ἀγαμέμνονος, καὶ λοι
δορουμένου τῷ Ἀχιλλεῖ, τοῦ τε Ὀδυσσέως εἰπόντος, ὡς εἴη προδοσία, καὶ τὸ ὑπὲρ προδό-
του λέγειν, ἐκεῖνον μὲν, ἀπήλασε τῆς ἐκκλησίας, οὐδὲ τοῖς Ἀχαιοῖς φίλα εἰπόντα. καθη-
κόμενος δὲ τῆς Ἀγαμέμνονος λοιδορίαις πλείοσιν, ἔξω βελῶν διῃτήσατο, μήτε ἔργον τι πρά
ττων ἐς τὸ κοινὸν φόρον, μήτε φοιτῶν ἐς τὰ βουλεύματα. ὅτε δὴ ἀφίκοντο αὐτῷ λιταὶ
παρὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἐν παντὶ ἤδη τῶν Ἀχαιῶν ὄντων, ἐπρέσβευον δὲ αὐτὰς Αἴας τε,
καὶ Νέστωρ, ὁ μὲν, διὰ τὸ συγγενέσθαι τε, καὶ τὸ διηλλάχθαι ἤδη σφίσι, μηνίσας, ἐφ' οἷς περ
ὁ Ἀχιλλεὺς ἐμήνισεν, ὁ δὲ, σοφίας τε ἕνεκα, καὶ ἡλικίας, ἣν ἐτίμων οἱ Ἀχαιοὶ πάντες, ἐπεὶ
δὲ τὸν γοῦν Πάτροκλον ξυμμαχῆσαι σφίσι παρ' αὐτοῦ εὕραντο, ὁ μὲν, δράσας τε, καὶ πα-
θὼν ὁπόσα Ὅμηρος φησὶν, ἀπέθανε, μαχόμενος τῇ Τροίᾳ ὑπὲρ τοῦ τείχους. ὃ δ' ἔπραξε μὲν
οὐδὲν ἀγενὲς ἐπ' αὐτῷ, οὐδὲ εἶπεν. ἀπολοφυράμενος δὲ αὐτὸν ἐρρωμένως, καὶ θάψας ὡς αὐ
τός τε ἐβούλετο, κἀκείνῳ χαριεῖσθαι ᾤετο, ἐχώρει ἐπὶ τὸν Ἕκτορα. τὰς μὲν δὴ ὑπερβολὰς,
αἷς κέχρηται Ὅμηρος περί τε τοὺς ἀπολλυμένους αὐτοῖς ἅρμασι ζῶας, ὁπότε ὁ Ἀχιλ-
λεὺς ἐφάνη, περί τε τοὺς ἐν ποταμῷ σφαττομένους, τήν τε τοῦ ποταμοῦ κίνησιν, ὅτ'
ἐπανίστη τῷ Ἀχιλλεῖ τὸ ἑαυτοῦ κῦμα, ἐπαινεῖ μὲν καὶ ὁ Πρωτεσίλεως ὡς ποιητικὰ, διαγρά-
φει δὲ, ὡς κεχαρισμένα. μήτε γὰρ τῷ Ἀχιλλεῖ τηλικούτῳ ὄντι ἄπορον ἂν γενέσθαι τὸν Σκά
μανδρον, καὶ ταῦτα ἥττω ἢ οἱ μεγάλοι τῶν ποταμῶν ὄντα, μήτ' ἂν τὸν Ἀχιλλέα ἐς μάχην τῷ
ποταμῷ ὁρμῆσαι. εἰ γὰρ καὶ σφόδρα ἐπ' αὐτὸν ἐμόρμυρεν, ἤλυξεν ἂν ἐκκλίνων, καὶ μὴ ὁμόσε
χωρῶν τῷ ὕδατι. πιθανώτερα δὲ τούτων ἐκεῖνα οἶμαι λέγει, ξυνελαθῆναι μὲν ἐς τὸν ποτα
μὸν τοὺς ζῶας, καὶ πλείους ἀπολέσθαι σφῶν, ἢ ἐν ἅπαντι τῷ πολέμῳ ἀπώλοντο, οὐ μὴν
μόνῳ γε τῷ Ἀχιλλεῖ πεπρᾶχθαι ταῦτα, ἀλλὰ θαρσήσαντας ἤδη παρ' αὐτοῦ τοὺς Ἕλληνας ἐπι
καταβαίνειν, καὶ τοὺς ἐν τῷ ποταμῷ σφάττειν. Ἀχιλλέα δὲ, τούτων μὲν ἀμελεῖν, ἀγωνίσασθαι
δὲ ἀγῶνα τοιόνδε. ἦν ἀνὴρ ἐκ Παιονίας ἥκων. οὗ καὶ Ὅμηρος ἐπεμνήσθη. Ἀστεροπαῖον δὲ αὐτὸν
καλεῖ, καὶ Ἀξίου τοῦ ποταμοῦ υἱωνὸν, καὶ δεξιὸν ἄμφω τὼ χεῖρε. μέγιστον δ' Ἀχαιῶν τε, καὶ
ζώων ὄντα τὸν Παίονα, καὶ θηρὸς δίκην ὁμόσε χωροῦντα ταῖς αἰχμαῖς, παρῆκεν ὁ Ὅμηρος
τουτοὶ τοῦ λόγου. ἦγε δὲ καὶ ἀκραιφνῆ δύναμιν, Παίονας ἱππέας, ἄρτι ἐς Τροίαν ἥκων. τοὺς
ἐξέταξε μὲν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐκπλήξας. δαίμονα γὰρ ἐμπεπτωκέναι σφίσιν ᾤοντο, οὔπω αὐ-
δρὶ τοιῷδε ἐντετυχηκότες. ὑποστάντος δὲ Ἀστεροπαίου μόνου, πλείω περὶ αὐτοῦ ἔδεισεν, ἢ ὁ-
πότε τῷ Ἕκτορι ἐμάχετο. καὶ οὐδὲ ἄζωστος εἷλε τὸν Παίονα. ὅθεν τῶν συμμάχων ἀπαγορευ
όντων αὐτῷ μὴ μάχεσθαι τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῷ Ἕκτορι, οὐκ ἠνέσχετο τῶν λόγων τούτων.
ἀλλὰ εἰπὼν ἰδέτω με κρείττω καὶ θαυμάτων, ὥρμησεν ἐπὶ τὸν Ἕκτορα προτεταγμένον τοῦ
τείχους. ἀποκτείνας δ' αὐτὸν γενόμενον οἷον ἐν τῷ περὶ αὐτοῦ λόγῳ εἴρηκα, περιεῖλξε τῷ
τείχει, βάρβαρον μέν τινα, καὶ ἀηδῆ τρόπον. ξυγγνωστὸν δὲ, ἐπειδὴ τῷ Πατρόκλῳ ἐτιμώρει.
δαιμονίᾳ γὰρ δή τινι τὸν Ἀχιλλέα φύσει χρώμενον, ἀεί τι μέγα ὑπὲρ τῶν φίλων πράττειν.
ὅθεν μηνίσαι μὲν ὑπὲρ Παλαμήδους ὁμοῦ πᾶσιν Ἕλλησι, τιμωρῆσαι δὲ Πατρόκλῳ τε, καὶ
Ἀντιλόχῳ, τά τοι πρὸς τὸν Τελαμῶνος Αἴαντα περὶ φίλων αὐτῷ εἰρῆσθαι λεγόμενα,
σφόδρα χρὴ γινώσκειν. ἐρομένου γὰρ αὐτὸν μετὰ ταῦτα τοῦ Αἴαντος ποῖα τῶν ἔργων
ἐπικινδυνώτατα αὐτῷ γένοιτο, τὰ ὑπὲρ τῶν φίλων ὁ Ἀχιλλεὺς ἔφη. πάλιν δὲ ἐπερομέ-
νου ποῖα ῥᾴω, καὶ ἀπονώτερα, ταὐτὸν ἀπεκρίνατο. θαυμάσαντος δὲ τοῦ Αἴαντος πῶς ἂν
ταὐτὸν ἔργον χαλεπόν τε γένοιτο, καὶ ῥᾴδιον, ὅτι ἔφη τὰ ὑπὲρ τῶν φίλων κινδυνεύματα,
μεγάλα ὄντα προθύμως πράττων, τῆς ἐπ' αὐτοῖς λύπης παύομαι. θαῦμα δὲ ποῖον μάλι
στά σε ὦ Ἀχιλλεῦ ἐλύπησεν, ἦ δ' ὅς, ὃ ἐζώσθην ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. καὶ μὴν οὐκ ἐζώσθης γε ὑπ' αὐ
τοῦ ὁ Αἴας ἔφη. νὴ Δία κεφαλὴν ὁ Ἀχιλλεὺς εἶπε, τάς τε χεῖρας. σὺ μὲν γὰρ, ἐμαυτοῦ
κεφαλὴν ἡγοῦμαι. Πάτροκλος δέ μοι χεῖρες ἦν. τὸν δὲ Πάτροκλον ὁ Πρωτεσίλεως
ὦ ξένε, πρεσβύτερον μὲν τοῦ Ἀχιλλέως οὐ πολὺ γενέσθαι φησὶ, θεῖον δὲ ἄνδρα,
καὶ σώφρονα, τῷ τε Ἀχιλλεῖ ἐπιτηδειότατον τῶν ἑταίρων. χαίρειν τε γὰρ ὁπότε καὶ ὁ
Ἀχιλλεὺς ἔχαιρε, λυπεῖσθαί τε τὸν αὐτὸν τρόπον, καὶ ξυμβουλεύειν ἀεί τι, καὶ ἀκούειν
ᾄδοντος. καὶ οἱ ἵπποι δὲ αὐτὸν χαίροντες ἔφερον, ὥσπερ καὶ τὸν Ἀχιλλέα. ἦν δὲ καὶ τὸ μέ
γεθος, καὶ τὴν ἀνδρείαν, μεταξὺ τοῖν Αἰάντοιν. τοῦ μὲν γὰρ Τελαμωνίου, πάντα ἐλείπε-
το, ἐκράτει δὲ ἄμφω τοῦ Λοκροῦ. καὶ μελίχρως ἦν ὁ Πάτροκλος, καὶ τὼ ὀφθαλμὼ μέ-
λας, καὶ ἱκανῶς εὔοφρυς, καὶ μέτρα ἐπαινῶν κόμης. ἡ κεφαλὴ δὲ ἐβεβήκει
ἐπ' αὐχένος,

ἐπ' αὐχένος, οἷον αἱ παλαίστραι ἀσκοῦσιν· ἡ δὲ ῥὶς, ὀρθή τε ἦν, καὶ τοὺς μυκτῆρας ἀνευ-
ρύνετο, καθάπερ οἱ πρόθυμοι τῶν ἵππων. ΦΟΙ. εἰς καλόν με τῶν τοῦ Ἀχιλλέως ἵππων
ἀνέμνησας ὦ ἀμπελουργέ. σφόδρα γὰρ δὴ δέομαι μαθεῖν τί βελτίους ἑτέρων ὄντες ἵπ-
πων, θεῖοι ἐνομίσθησαν. ΑΜ. ἠρόμην κἀγὼ τὸν ἥρω ξένε αὐτὸ τοῦτο, καὶ φησὶ τὴν μὲν λεγο-
μένην ἀθανασίαν περὶ αὐτοὺς εἶναι, μεμυθολογεῖσθαι τῷ Ὁμήρῳ· τὴν Θετταλίαν δὲ, εὔιπ-
πόν τε οὖσαν, καὶ ἀγαθὴν, τό τε δύο ἵππους Λάμπον τε, καὶ Ξάνθον, δαιμονίους τὴν ταχυ-
τῆτα, καὶ τὸ ἦθος λαμπροὺς, ἱπποτροφῆσαι κατὰ θεὸν δή τινα, ὁπότε ὁ Ἀχιλλεὺς ἤνθει· καὶ
πάντων ὅσα θείως ἐπὶ τῷ Ἀχιλλεῖ ἐλέγετο πιστευομένων, ἤδη ἐδόκει καὶ τὸ τῶν ἵππων
θεῖόν τε εἶναι, καὶ ἐπέκεινα τοῦ θνητοῦ φαίνεσθαι. τελευτὴ δὲ τῷ Ἀχιλλεῖ ἐγένετο, ἣν καὶ Ὁμη-
ρος ἐπιγινώσκει· φησὶ γὰρ αὐτὸν ἐκ Πάριδός τε, καὶ Ἀπόλλωνος ἀποθανεῖν, εἰδώς που τὰ ἐν
τῷ Θυμβραίῳ· καὶ ὅπως πρὸς ἱεροῖς τε, καὶ ὅρκοις, ὧν μάρτυρα τὸν Ἀπόλλω ἐποιεῖτο, δολο-
φονηθεὶς ἔπεσεν. ἡ θυσία δὲ τῆς Πολυξένης ἡ ἐπὶ τῷ σήματι, καὶ ὅσα περὶ τοῦ ἔρωτος ἐκείνου
ποιητῶν ἀκούεις, ὧδε ἔχει. Πολυξένης ὁ Ἀχιλλεὺς ἤρα· καὶ τὸν γάμον τοῦτον ἑαυτῷ ἔπραττεν,
ἐπὶ τῷ τοὺς Ἀχαιοὺς ἀναστῆσαι τοῦ Ἰλίου. ἤρα καὶ ἡ Πολυξένη τοῦ Ἀχιλλέως. εἶδον δὲ ἀλλή-
λους ἐν λύτροις Ἕκτορος. ὁ γὰρ Πρίαμος ἥκων παρὰ τὸν Ἀχιλλέα, χειραγωγὸν ἑαυτοῦ τὴν
παῖδα ἐποιεῖτο, νεωτάτην οὖσαν, ὧν ἡ Ἑκάβη αὐτῷ ἔτεκεν. ἐθεράπευον δὲ ἀεὶ τὸ βάδι-
σμα τῶν πατέρων, οἱ νεώτεροι τῶν παίδων. καὶ οὕτω δή τοι ὁ Ἀχιλλεὺς ὑπὸ δικαιοσύνης
ἐσωφρόνει καὶ τὰ ἐρωτικὰ, ὡς μήτε ἀφελέσθαι τὴν κόρην ἐφ' ἑαυτῷ οὖσαν, γάμον τε αὐτῆς
ὁμολογῆσαι τῷ Πριάμῳ, πιστεῦσαί τε ἀναβαλλομένῳ τὸν γάμον. ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε γυμνὸς
ἐν τοῖς ὑπὲρ τούτων ὅρκοις, λέγεται ἡ Πολυξένη, φευγουσῶν ἐκ τοῦ ἱεροῦ τῶν Τρωάδων, καὶ τῶν
Τρώων ἐσκεδασμένων, οὐδὲ γὰρ τὸ πτῶμα τοῦ Ἀχιλλέως ἀδεῶς ἤνεγκαν, αὐτομολίᾳ χρήσα-
σθαι, καὶ φυγεῖν ἐς τὸ Ἑλληνικόν. ἀναχθεῖσά τε τῷ Ἀγαμέμνονι, ζῆν μὲν ἐν κομιδῇ λαμπρᾷ
τε, καὶ σώφρονι, καθάπερ ἐν πατρὸς οἰκίᾳ. τριταίου δὲ ἤδη κειμένου τοῦ νεκροῦ, δραμεῖν ἐπὶ τὸ σῆ-
μα ἐν νυκτὶ, ξίφει τε αὐτὴν ἐπικλῖναι πολλὰ εἰποῦσαν ἐλεεινὰ, καὶ γαμικά. ὅτε δὴ καὶ δεῖ-
σθαι τοῦ Ἀχιλλέως ἐραστήν τε μεῖναι, καὶ ἀγαπᾶσθαι αὐτὴν μὴ ψευσαμένην τὸν γάμον. ἃ δὲ τῷ
Ὁμήρῳ ἐν δευτέρᾳ ψυχοστασίᾳ εἴρηται, εἰ δὴ Ὁμήρου ἐκεῖνα, ὡς ἀποθανόντα τὸν Ἀχιλλέα μοῦ-
σαι μὲν ᾠδαῖς ἐθρήνησαν, νηρηΐδες δὲ, πληγαῖς τῶν στέρνων, οὐ παρὰ πολύ φησι κεκομπά-
σθαι, μούσας μὲν γὰρ, οὔτε ἀφικέσθαι, οὔτε ᾆσαι, οὐδὲ νηρηΐδων τινὰ ὀφθῆναι τῷ στρατῷ,
καίτοι γινωσκομένας ὅτι ἥκουσι. θαυμαστὰ δὲ ξυμβῆναι ἕτερα, καὶ οὐ πόρρω τῶν Ὁμήρῳ εἰρη-
μένων. ἐκ γὰρ τοῦ κόλπου τοῦ Μέλανος ἡ θάλαττα ἀνοιδήσασα, τὰ μὲν πρῶτα, ἐμυκᾶτο. μετ'
οὐ πολὺ δὲ ἀρθεῖσα λόφῳ μεγάλῳ, ἴση ἐχώρει εἰς τὸ Ῥοίτειον. ἐκπεπληγμένων δὲ τῶν Ἀχαι-
ῶν, καὶ ἀπορούντων ὅ, τι αὐτοί τε, καὶ ἡ γῆ πείσονται, ἐπειδὴ πλησίον ἐγένετο, καὶ προσεκύ-
μαινε τῷ στρατοπέδῳ, θρῆνον ἤχησεν ὀξύν τε, καὶ ἀθρόον, καθάπερ γυναικῶν ὅμιλος, ὃν ἐς
τὰ κήδη ἀναφθέγγονται. τούτου δὲ θείου τε, καὶ δαιμονίου φανέντος, καὶ πάντων ὁμολο-
γούντων, ὅτι νηρηΐδας ἄγει τὸ κῦμα, οὐδὲ γὰρ ἐπέκλυσεν οὐδὲν, ἀλλὰ πρᾷόν τε, καὶ λεῖον τῇ
γῇ προσηκυνάσθη, πολλῷ θειότερα τὰ ἐφεξῆς ἔδοξεν. ἐπειδὴ γὰρ νὺξ ἐπέλαβεν, οἰμωγὴ τῆς
Θέτιδος διεφοίτα τὸν στρατὸν, ἀνευφημούσης τε, καὶ τὸν υἱὸν βοώσης. ἐβόα δὲ τορὸν, μέγα τε,
καὶ ἔναυλον, καθάπερ ἡ ἐν τοῖς ὄρεσιν ἠχώ. καὶ τότε μάλιστα καὶ Ἀχαιοὶ ξυνῆκαν ὅτι τέκοι
τὸν Ἀχιλλέα ἡ Θέτις, οὐ δὲ ἄλλως ἀπιστοῦντες. τὸν μὲν δὴ κολωνὸν ξένε τοῦτον, ὃν ἐπὶ τοῦ μετώ-
που τῆς ἀκτῆς ὁρᾷς ἀνεστηκότα, ἤγειραν οἱ Ἀχαιοὶ ξυνελθόντες, ὅτε τῷ Πατρόκλῳ ξυνεμί-
χθη εἰς τὸν τάφον, κάλλιστον ἐντάφιον ἑαυτῷ τε, κἀκείνῳ διδούς. ὅθεν ᾄδουσιν αὐτὸν οἱ τὰ φι-
λικὰ ἐπαινοῦντες. ἐτάφη δὲ ἐκδηλότατα ἀνθρώπων πᾶσιν, οἷς ἐπήνεγκεν αὐτῷ ἡ Ἑλλάς.
οὐδὲ κομᾶν ἔτι μετὰ τὸν Ἀχιλλέα καλὸν ἡγούμενοι· χρυσόν τε, καὶ ὅ, τι ἕκαστος εἶχεν, ἢ ἀπάγων ἐς
Τροίαν, ἢ ἐκ δασμοῦ λαβὼν, νήσαντές ἐς τὴν πυρὰν ἀθρόα, παραχρῆμά τε, καὶ ὅτε ὁ Νεοπτόλε-
μος ἐς Τροίαν ἦλθε. λαμπρῶν γὰρ δὴ ἔτυχε πάλιν τῶν ἐνταφίων παρά τε τοῦ παιδὸς,
παρά τε τῶν Ἀχαιῶν, ἀντιχαρίζεσθαι αὐτῷ πειρωμένων. οἵ γε καὶ τὸν ἀπὸ τῆς Τροίας ποιού-
μενοι πλοῦν, περιέπιπτον τῷ τάφῳ, καὶ τὸν Ἀχιλλέα ᾤοντο περιβάλλειν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ὸν Νεοπτόλεμον δὲ ὦ ἀμπελουργὲ, ὁποῖόν τινα γενέσθαι φησί; ΑΜ. γενναῖον ὦ
τ
ξένε, καὶ τοῦ μὲν πατρὸς ἥττω, φαυλότερον δὲ οὐδὲν τοῦ Τελαμωνίου. ταὐτὸ δὲ
καὶ περὶ τοῦ εἴδους φησί. καλὸν μὲν γὰρ εἶναι, καὶ προσεοικότα τῷ πατρί. λεί-
πεσθαι δ' αὐτοῦ τοσοῦτον, ὅσον τῶν ἀγαλμάτων οἱ καλοὶ λείπονται. καὶ μὴν καὶ ὕμνων
ἐκ Θετταλίας ὁ Ἀχιλλεὺς ἔτυχεν. οὓς ἀνὰ πᾶν ἔτος φοιτῶντες ἐπὶ τὸ σῆμα, ᾖδον ἐν
νυκτὶ, τελετῆς τι ἐγκαταμιγνύντες τοῖς ἐναγίσμασιν, ὡς Λήμνιοί τε νομίζουσι,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Ald.3.7.4/2

καὶ πελοποννησίων οἱ ἀπὸ Σισύφου. φοι. ἄλλος αὖ λόγος ἥκει ἀμπελουργέ, οὐ μὰ τὸν Ἡρακλέα οὐκ ἂν μεθείμην, οὐδ᾽ εἰ πάνθ᾽ ὑπὲρ τοῦ μὴ παραπέμψαι αὐτὸν ἔπραττον. Αμ. ἀλλὰ τὰς ἐκβολὰς τῶν λόγων ἀδολεσχίας ἔνιοι ξένε ἡγοῦνται, καὶ λῆρον πρὸς τοὺς μὴ σχολὴν ἄγοντας. σὺ δὲ ὁρᾷς δοῦλον μὲν τῆς νεὼς, ἧς ἄρχεις. δοῦλον δὲ τῶν ἀνέμων, ὧν εἰ καὶ μικρὰ αὔρα κατὰ πρύμναν σταίη, δεῖ τὰ ἱστία ἀνασείειν, καὶ συνεξαίρεσθαι τῇ νηῒ, πάντα δεύτερα ἡγουμένους τοῦ πλεῖν. φοι. ἐρρώσθω λοιπὸν ἡ ναῦς, καὶ τὰ ἐν αὐτῇ. τὰ γὰρ τῆς ψυχῆς ἀγώγιμα, ἡδίω τέ μοι, καὶ κερδαλεώτερα. τὰς δὲ ἐκβολὰς τῶν λόγων, μὴ λῆρον, ἀλλ᾽ ἐπικαρπίαν ἡγώμεθα τῆς ἐμπορίας ταύτης. ἀμ. ὑγιαίνοις ξένε, οὕτω γινώσκων. καὶ ἐπειδὴ βούλει, ἄκουε. τὰ μὲν δὴ κορινθίων ἐπὶ μελικέρτῃ, τούτους γὰρ δὴ τοὺς ἀπὸ Σισύφου εἶπον, καὶ ὁπόσα οἱ αὐτοὶ δρῶσιν ἐπὶ τοῖς τῆς Μηδείας παισὶν, οὓς ὑπὲρ τῆς γλαύκης ἀπέκτεινε, θρήνῳ εἴκασται τελεστικῷ τε, καὶ ἐνθέῳ. τοὺς μὲν γὰρ δὴ μειλίσσονται. τὸν δὲ, ὑμνοῦσιν. ἐπὶ δὲ τῷ ἔργῳ τῷ περὶ τοὺς ἄνδρας ὑπὸ τῶν ἐν λήμνῳ γυναικῶν ἐξ Ἀφροδίτης ποτὲ πραχθέντι, καθαίρεται μὲν ἡ λῆμνος καθ᾽ ἕνα τοῦ ἔτους, καὶ σβέννυται τὸ ἐν αὐτῇ πῦρ ἐς ἡμέρας ἐννέα. θεωρὶς δὲ ναῦς, ἐκ δήλου πυρφορεῖ. κἂν ἀφίκηται πρὸ τῶν ἐναγισμάτων, οὐδαμοῦ τῆς λήμνου καθορμίζεται. μετέωρος δὲ ἐπισαλεύει τοῖς ἀκρωτηρίοις, ἔστ᾽ ἂν ὅσιον τὸ ἐσπλεῦσαι γένηται. θεοὺς γὰρ χθονίους, καὶ ἀπορρήτους καλοῦντες τότε, καθαρὸν οἶμαι τὸ πῦρ τὸ ἐν τῇ θαλάττῃ φυλάττουσιν. ἐπειδὰν δὲ ἡ θεωρὶς ἐσπλεύσῃ, καὶ νείμωνται τὸ πῦρ ἔς τε τὴν ἄλλην δίαιταν, ἔς τε τὰς ἐμπύρους τῶν τεχνῶν, καινοῦ τὸ ἐντεῦθεν βίου φασὶν ἄρχεσθαι. τὰ δὲ θετταλικὰ ἐναγίσματα φοιτῶντα τῷ ἀχιλλεῖ ἐκ θετταλίας, ἐχρήσθη θετταλοῖς ἐκ δωδώνης. ἐκέλευσε γὰρ δὴ τὸ μαντεῖον θετταλοὺς ἐς Τροίαν πλέοντας, θύειν ὅσα ἔτη τῷ Ἀχιλλεῖ, καὶ σφάττειν τὰ μὲν, ὡς θεῷ, τὰ δ᾽ ὡς ἐν μοίρᾳ τῶν κειμένων. κατ᾽ ἀρχὰς μὲν δὴ τοιάδε ἐγίνετο. ναῦς ἐκ θετταλίας μέλανα ἱστία ἠρμένη, ἐς Τροίαν ἔπλει, θεωροὺς μὲν, δὶς ἑπτὰ ἀπάγουσα. ταύρους δὲ, λευκόν τε, καὶ μέλανα, χειροήθεις ἄμφω. καὶ ὕλην ἐκ τοῦ πηλίου, ὡς μηδὲν τῆς πόλεως δέοιντο. καὶ πῦρ ἐκ θετταλίας ἦγον, καὶ σπονδὰς, καὶ ὕδωρ, τοῦ σπερχειοῦ ἀρυσάμενοι. ὅθεν καὶ στεφάνους ἀμαραντίνους, ἐς τὰ κήδη πρῶτοι θετταλοὶ ἐνόμισαν, ἵνα κἂν ἄνεμοι τὴν ναῦν ἀπολάβωσι, μὴ σαπροὺς ἐπιφέρωσι, μήδ᾽ ἐξώρους. νυκτὸς μὲν δὴ καθορμίζεσθαι ἔδει. καὶ πρὶν ἅψασθαι τῆς γῆς, ὕμνον ἀπὸ τῆς νεὼς ᾄδειν ἐς τὴν Θέτιν ὧδε ξυγκείμενον,

» Θέτι κυανέα, Θέτι πηλεία, τὸν μέγαν ἔτεκες υἱὸν Ἀχιλλῆα. τοῦ, θνατὰ μὲν, ὅσον φύσις
» ἤνεγκέ τοι, τροία λάχε. σᾶς δ᾽ ὅσον ἀθανάτου γενεᾶς παῖς ἔσπασε, πόντος ἔχει. βαῖνε πρὸς
» αἰπὺν τόνδε κολωνὸν μετ᾽ Ἀχιλλέως ἐν πυρᾷ. βαῖν᾽ ἀδάκρυτος μετὰ θυηλὰς, Θέτι κυανέα,
» Θέτι πηλεία.

Προσελθόντων δὲ τῷ σήματι μετὰ τὸν ὕμνον, ἀσπὶς μὲν ὥσπερ ἐν πολέμῳ περιεδουπεῖτο. δρόμοις δὲ ἐρρυθμισμένοις συνηλάλαζον, ἀνακαλοῦντες τὸν Ἀχιλλέα. στεφανώσαντες δὲ τὴν κορυφὴν τοῦ κολωνοῦ, καὶ βόθρους ἐπ᾽ αὐτῇ ὀρύξαντες, τὸν ταῦρον τὸν μέλανα ὡς τεθνεῶτι ἔσφαττον. ἐκάλουν δὲ καὶ τὸν Πάτροκλον ἐπὶ τὴν δαῖτα, ὡς καὶ τοῦτο ἐς χάριν τῷ Ἀχιλλεῖ πράττοντες. ἐντεμόντες δὲ, καὶ ἐναγίσαντες, κατέβαινον ἐπὶ τὴν ναῦν ἤδη. καὶ θύσαντες ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν τὸν ἕτερον τῶν ταύρων Ἀχιλλεῖ πάλιν, κανοῦ τε ἐναρξάμενοι, καὶ σπλάγχνων ἐπ᾽ ἐκείνῃ τῇ θυσίᾳ, ἔθυον γὰρ τὴν θυσίαν ταύτην ὡς θεῷ, περὶ ὄρθρον ἀπέπλεον, ἀπάγοντες τὸ ἱερεῖον, ὡς μὴ ἐν τῇ πολεμίᾳ εὐωχοῖντο. ταῦτα ξένε τὰ οὕτω σεμνὰ, καὶ ἀρχαῖα, καταλυθῆναι μὲν ὑπὸ τῶν τυράννων φασίν. οἳ λέγονται μετὰ τοὺς αἰακίδας ἄρξαι θετταλῶν, ἀμεληθῆναι δὲ καὶ ὑπὸ τῆς θετταλίας. αἱ μὲν, γὰρ, ἔπεμπον τῶν πόλεων. αἱ δ᾽ οὐκ ἠξίουν. αἱ δ᾽ εἰς νέωτα πέμψειν ἔφασαν. αἰεὶ δὲ κατέβαλλον τὸ πρᾶγμα. αὐχμῷ δὲ πιεσθείσης τῆς γῆς, καὶ κελευούσης τῆς μαντείας τιμᾶν τὸν Ἀχιλλέα ὡς θέμις, ἃ μὲν ὡς θεῷ ἐνόμιζον, ἀφεῖλον τῶν δρωμένων, ἐξηγούμενοι ταύτῃ τὸ ὡς θέμις. ἐνήγιζον δὲ ὡς τεθνεῶτι, καὶ ἀνέτεμνον τὰ ἐπιτυχόντα, ἔστε ἡ Ξέρξου ἔλασις ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐγένετο, ἐν ᾗ θετταλοὶ μηδίσαντες, ἐξέλιπον πάλιν τὰ ἐς τὸν ἀχιλλέα νόμιμα, ἐπειδὴ ναῦς ἐς Σαλαμῖνα ἐξ Αἰγίνης ἔπλευσεν, ἄγουσα ἐπὶ ξυμμαχίᾳ τοῦ ἑλληνικοῦ τὸν τῶν αἰακιδῶν οἶκον. ἐπεὶ δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου χρόνῳ ὕστερον τὴν μὲν ἄλλην θετταλίαν ἐδουλώσατο, τὴν δὲ Φθίαν τῷ Ἀχιλλεῖ ἀνῆκεν, ἐπί τε δαρεῖον στρατεύων, ξύμμαχον τὸν Ἀχιλλέα ἐν Τροίᾳ ἐποιήσατο, ἐπεστράφησαν οἱ θετταλοὶ τοῦ Ἀχιλλέως. καὶ ἵππον τε ὁπόσην Ἀλέξανδρος ἐκ θετταλίας ἦγε, περιήλασαν τῷ τάφῳ. ξυνέπεσόν τε ἀλλήλοις ὥσπερ ἱππομαχοῦντες. καὶ ἀπῆλθον εὐξάμενοί τε, καὶ θύσαντες. ἐκάλουν δὲ αὐτὸν ἐπὶ δαρεῖον, αὐτῷ βαλίῳ τε, καὶ ξάνθῳ, βοῶντες ταῦτα ἀπὸ τῶν ἵππων. ἐπεὶ δὲ δαρεῖος ἥλω, καὶ πρὸς τοῖς ἰνδικοῖς Ἀλέξανδρος ἦν, ξυνέστειλαν οἱ θετταλοὶ τὰ ἐναγίσματα, καὶ ἔπεμπον ἄρνα μέλανα. τῶν

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/2

δὲ ἐναπιζόντων, οὔτε ἀφικνουμένων ἐς Τροίαν, εἴτε ἀφίκοιντο, μεθ᾽ ἡμέραν ἕκαστα, καὶ οὐκ
ἐν κόσμῳ πραττόντων, ἐμήνισεν ὁ Ἀχιλλεύς. καὶ ὁπόσα τῇ Θετταλίᾳ ἐνέσκηψεν εἰ διεξίοι-
μι, ἀδολεσχίας πλέως ὁ λόγος ἔσται. πρὸ ἐτῶν δέ που τεττάρων ἐντυχὼν ἐνταῦθά μοι ὁ
Πρωτεσίλεως, ἐκ τούτου μὲν ἥκειν ἔφη. νεὼς γὰρ ἐπιτυχὼν, πλεῦσαι παρὰ τὸν Ἀχιλλέα,
ξένῳ εἰκασθείς. τουτὶ δὲ θαμὰ πράττειν. ἐμοῦ δὲ εἰπόντος, ὡς φιλέταιρός τε, καὶ χρηστὸς εἴη
φιλῶν τὸν Ἀχιλλέα, ἀλλὰ νῦν ἔφη διενεχθεὶς αὐτῷ ἥκω. Θετταλοῖς γὰρ ὑπὲρ τῶν ἐνα-
γισμάτων μηνίοντα αἰσθόμενος, ἐμοὶ ἔφην ὦ Ἀχιλλεῦ, πάρες τοῦτο. ὁ δ᾽ οὐ πείθεται. φησὶ δ᾽
αὐτοῖς κακόν τι ἐκ θαλάττης δώσειν. καὶ δέδια μὴ παρὰ τῆς Θέτιδος εὕρηταί τι αὐτοῖς
ὁ δεινὸς ἐκεῖνος, καὶ ἀμείλικτος. κἀγὼ μὲν ὦ ξένε ταῦτα ἀκούσας τοῦ Πρωτεσίλεω, ἐρυσίβας
τε ᾤμην, καὶ ὀμίχλας προσβεβλῆσθαι τοῖς Θετταλῶν ληΐοις ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, ἐπὶ
φθορᾷ τοῦ καρποῦ. ταυτὶ γὰρ τὰ πάθη δοκεῖ πως ἐκ θαλάττης ἐπὶ τὰς εὐκάρπους τῶν
ἠπείρων ἱζάνειν. ᾤμην δὲ ἐπικλυσθήσεσθαί τινας τῶν ἐν Θετταλίᾳ πόλεων, οἷα Βοῦρά τε,
καὶ Ἑλίκη, καὶ ἡ περὶ Λοκροὺς Ἀταλάντη ἔπαθε. τὴν μὲν, γὰρ καταδῦναί φησι. τὴν δ᾽
αὖ, ῥαγῆναι. ἐδόκει δ᾽ ἄλλα τῷ Ἀχιλλεῖ, καὶ τῇ Θέτιδι. ὑφ᾽ ὧν ἀπολώλασιν οἱ Θετταλοί. με-
γάλων γὰρ δὴ ἐπιτιμίων ὄντων ἐπὶ τῇ κόχλῳ, παρ᾽ ἧς ἄνθρωποι σοφίζονται τὴν πορφύραν,
αἰτίαν ἔχον οἱ Θετταλοὶ παρανομῆσαί τι ἐς τὴν βαφὴν ταύτην. εἰ μὲν ἀληθῆ, οὐκ οἶδα. λί-
θοι οὖν ἐπικρέμανται σφίσιν, ὑφ᾽ ὧν ἀποδίδονται μὲν τοὺς ἀγροὺς, ἀποδίδονται δὲ τὰς
οἰκίας. τῶν δὲ ἀνδραπόδων, τὰ μὲν, ἀποδέδρακε σφᾶς. τὰ δὲ, πέπραται. καὶ οὐδὲ τοῖς γο-
νεῦσιν οἱ πολλοὶ ἐναγίζουσιν. ἀπέδοντο γοῦν καὶ τοὺς τάφους. ὥστε τὸ κακὸν, ὃ ἠπείλει τοῖς Θετ-
ταλοῖς ἐκ θαλάττης ὁ Ἀχιλλεὺς δώσειν ξένε, τοῦτο ἡγούμεθα. ΦΟΙ. οὐλομένην ἀμπε-
λουργὲ μῆνιν λέγεις, καὶ δυσίατον. ἀλλά μοι εἰπὲ τί περὶ τῆς ἐν τῷ πόντῳ νήσου θαυμαστὸν
ὁ Πρωτεσίλεως οἶδεν. ἐκεῖ γάρ που αὐτῷ ξυγγίνεται. ΑΜ. ἐκεῖ ξένε. καὶ λέγει περὶ αὐ-
τῆς τοιαῦτα, ὡς νῆσος μὲν εἴη μία ἐν τῷ πόντῳ πρὸς τῇ ἀξένῳ πλευρᾷ μᾶλλον, ἣν τίθεν-
ται ἀριστερὰν οἱ τὸ στόμα τοῦ πόντου ἐσπλέοντες. ἐπέχει δὲ στάδια μῆκος τριάκοντα. εὖρος δὲ
οὐ πλείω τεττάρων. δένδρα τε ἐν αὐτῇ πεφύκει, λεῦκαί τε, καὶ πτελέαι, τὰ μὲν ἄλλα, ὡς
ἔτυχε. τὰ δὲ περὶ τὸ ἱερὸν, ἐν κόσμῳ ἤδη. τὸ δὲ ἱερὸν ἵδρυται μὲν πρὸς τῇ Μαιώτιδι. ἣ δὲ,
ἴση τῷ πόντῳ ἐς αὐτὸν ἐμβάλλει. τὰ δὲ ἐν αὐτῷ ἀγάλματα, Ἀχιλλεύς τε, καὶ Ἑλένη ὑπὸ μοι-
ρῶν ξυνηρμοσθέντες. κειμένου γὰρ δὴ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ἐρᾶν, καὶ ποιητῶν τὸν ἔρωτα ἀπὸ
τούτου ᾀδόντων, πρῶτον Ἀχιλλεύς τε καὶ Ἑλένη, μὴ δὲ ὀφθέντες ἀλλήλοις, ἀλλ᾽ ἡ μὲν, κατ᾽ Αἴ-
γυπτον, ὁ δὲ, ἐν Ἰλίῳ ὄντες, ἔρωτι ἀλλήλων ὥρμησαν, γένεσιν ἱμέρου σώματος, ὦτα εὑρόντες.
πεπρωμένης δὲ αὐτοῖς ἐς τὸ ἀθάνατον τῆς διαίτης, οὐδεμιᾶς οὔσης τῶν ὑπὸ Ἰλίῳ Ἐχινά-
δων τε τῶν κατ᾽ Οἰνιάδας τε, καὶ Ἀκαρνανίαν ἤδη μεμιασμένων, ὅτε δὴ Ἀλκμαίων ἀποκτείνας
τὴν μητέρα, τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελῴου ᾤκησεν, ἐν γῇ νεωτέρᾳ τοῦ ἔργου, ἱκετεύει τὸν Πο-
σειδῶ ἡ Θέτις ἀναδοῦναί τινα ἐκ τῆς θαλάττης νῆσον, ἐν ᾗ οἰκήσουσιν. ὁ δὲ, ἐνθυμηθεὶς τὸ μῆ-
κος τοῦ πόντου, καὶ ὅτι νήσου μηδεμιᾶς ἐν αὐτῷ κειμένης, ἀήττητος πλεῖται, τὴν λευκὴν
νῆσον, ὁπόσην εἶπον ἀνέφηνεν Ἀχιλλεῖ μὲν, καὶ Ἑλένῃ οἰκεῖν, ναύταις δὲ ἵστασθαι ἐν τῷ
πελάγει ἐγκαθορμίζεσθαι, ξυμπάσης δὴ ἄρχων, ὁπόση ὑγρὰ οὐσία. καὶ τοὺς ποταμοὺς
ἐννοήσας, τὸν Θερμώδοντα, καὶ τὸν Βορυσθένη, καὶ τὸν Ἴστρον, ὡς ἀμηχάνοις τε, καὶ ἀενάοις ῥεύμα-
σιν ἐς τὸν πόντον ἐκφέρονται, προύχωσε τὴν ἰλὺν τῶν ποταμῶν, ἣν ἀπὸ Σκυθῶν ἀρξά-
μενοι, σύρουσιν ἐς τὸ πέλαγος. νῆσον δὲ ὁπόσην εἶπον, ἀπετόρνευσε, συστησάμενος αὐτὴν ἐν
τῷ πυθμένι τοῦ πόντου. ἐνταῦθα εἶδόν τε πρῶτον, καὶ περιέβαλον ἀλλήλους Ἀχιλλεύς
τε, καὶ Ἑλένη. καὶ γάμον ἐδαίσαντο σφῶν, Ποσειδῶν τε αὐτὸς, καὶ Ἀμφιτρίτη, Νηρηΐδές
τε ξύμπασαι, καὶ ὁπόσοι ποταμοὶ, καὶ δαίμονες ἔρχονται τὴν Μαιῶτίν τε, καὶ τὸν πόν-
τον. οἰκεῖν μὲν δὴ λευκοὺς ὄρνιθας ἐν αὐτῇ φασιν. εἶναι δὲ τούτους ὑγρούς τε, καὶ τῆς θα-
λάττης ἀπόζοντας. οὓς τὸν Ἀχιλλέα θεράποντας ἑαυτοῦ πεποιῆσθαι, κοσμοῦντας αὐ-
τῷ τὸ ἄλσος τῷ τε ἀνέμῳ τῶν πτερῶν, καὶ ταῖς ἀπ᾽ αὐτῶν ῥανίσι. πράττειν δὲ τοῦτο χα-
μαὶ πετομένους, καὶ μικρὸν τῆς γῆς ὑπεραίροντας. ἀνθρώποις δὲ πλέουσι μὲν τὸ τοῦ πε-
λάγους χάσμα, ὁσία ἡ νῆσος ἐσβαίνειν. κεῖται γὰρ ὥσπερ εὔξενος νεῶν ἑστία. οἶκον δὲ μὴ
ποιεῖσθαι αὐτὴν πᾶσί τε ἀπείρηται τοῖς πλέουσι, καὶ τοῖς περὶ τὸν πόντον Ἕλλησί τε, καὶ
βαρβάροις. δεῖ γὰρ προσορμισαμένους τε, καὶ θύσαντας ἡλίου δυομένου, ἐσβαίνειν μὴ ἐν-
νυχεύοντας τῇ γῇ. κἂν μὲν τὸ πνεῦμα ἕπηται, πλεῖν. εἰ δὲ μὴ, ἀναψαμένους τὸ πλοῖον ἐν κοί-
λῳ, ἀναπαύεσθαι. ξυμπίνειν γὰρ δὴ λέγονται τότε ὁ Ἀχιλλεύς τε, καὶ ἡ Ἑλένη, καὶ ἐν ᾠδαῖς
εἶναι, τὸν ἔρωτά τε τὸν ἀλλήλων ᾄδειν, καὶ Ὁμήρου τὰ ἔπη, τὰ ἐπὶ τῇ Τροίᾳ, καὶ τὸν Ὁμη-
ρον αὐτόν. τὸ γὰρ τῆς ποιητικῆς δῶρον, ὃ παρὰ τῆς Καλλιόπης τῷ Ἀχιλλεῖ ἐφοίτησεν, ἐ-
παινεῖ ὁ Ἀχιλλεὺς ἔτι, καὶ σπουδάζει μᾶλλον, ἐπειδὴ πέπαυται τῶν πολεμικῶν. ὅ γοῦν ᾆσμα

τὸ ἐπὶ τῷ Ὁμήρῳ, θείως αὐτῷ ξένε, καὶ ποιητικῶς ξύγκειται. ἐπὶ γὰρ ἐκεῖνο γινώσκει τε,
καὶ ᾄδει ὁ πρωτεσίλεως. ΦΟΙ. ἐμοὶ δ' ἂν γένοιτο ἀμπελουργὲ ἀκοῦσαι τοῦ ᾄσματος· ἢ
οὐ θέμις ἐκφέρειν αὐτό; ΑΜ. καὶ μὴν πολλοὶ μὲν ξένε τῶν προσπλεόντων τῇ νήσῳ, καὶ
ἄλλα τοῦ Ἀχιλλέως ᾄδοντος ἀκούειν φασί· τουτὶ δὲ πέρυσιν οἶμαι τὸ ᾆσμα ἡρμόσατο, χα-
ριέστατα τῆς γνώμης, καὶ τῶν διανοιῶν ἔχον. ξύγκειται δὲ ὧδε,

» Ἀχὼ περὶ μυείον ὕδωρ, μεγάλου ναίοισα παρ' εὐρὰ πόντου ψάλλει σε λύρα διὰ χειρὸς ἐμᾶς.
» σὺ δὲ, θεῖον Ὅμηρον ἄειδέ μοι, κλέος ἀνδρῶν, κλέος ἁμετέρων πόνων· δι' ὃν οὐ θάνον· δι' ὃν ἔστι
» μοι Πάτροκλος· δι' ὃν ἀθανάτοισιν ἶσος Αἴας ἐμός. δι' ὃν ἀοιδείληπτος ἀειδομένα σοφοῖς, κλέ-
» ος ἤρατο, κοὐ πέσε Τροία. ΦΟΙ. δαιμονίως γε ὁ Ἀχιλλεὺς ἀμπελουργὲ, καὶ ἐπαξίως ἑαυ-
τοῦ τε, καὶ τοῦ Ὁμήρου· καὶ ἄλλως, σοφὸν ἐν τοῖς λυρικοῖς ᾄσμασι, τὸ μὴ ἀποτείνειν αὐτὰ,
μηδὲ χρονιωτέραν ἐργάζεσθαι. καὶ ἐκ παλαιοῦ ἄρα, εὐδόκιμόν τε, καὶ σοφὸν ἦν ἡ ποίησις.
ΑΜ. ἐκ παλαιοῦ ξένε. καὶ γὰρ τὸν Ἡρακλέα φασὶν ἀνασταυρώσαντα τὸ τοῦ Ἀσβόλου τοῦ
κενταύρου σῶμα, ἐπιγράψαι αὐτῷ τόδε τὸ ἐπίγραμμα,

» Ἄσβολος οὔτε θεῶν ζομένων ὄπιν, οὔτ' ἀνθρώπων,
» ὀξυκόμοιο κρεμαστὸς ἀπ' εὐλιπέος κατὰ πεύκης,
» ἔγκειμαι μέγα δεῖπνον ἀμεζοβίοισι κοράκεσσιν. ΦΟΙ. ἀθλητής γε καὶ ποιητὼν ὁ Ἡρα-
κλῆς ἐγένετο, μεγαληγορίαν ἐπαινῶν ἀμπελουργέ. παρ' ἧς δῆλη που τὸν ποιητὴν φθέγ-
γεσθαι. ἀλλ' ἐπανίωμεν ἐπὶ τὴν νῆσον· ῥεῦμα γὰρ δὴ ὑπολαβὸν ἡμᾶς, οἷα πολλὰ περὶ τὸν
πόντον εἰλεῖται, παρέπλαγξε τοῦ λόγου. ΑΜ. ἐπανίωμεν ὦ ξένε. τὰ μὲν γὰρ ᾄσμα-
τα ἐν αὐτῇ τοιαῦτα. καὶ ἡ φωνὴ δὲ, ἣν ᾄδουσι, θεία τε ἠχεῖ, καὶ λαμπρά. διήκει γοῦν τοσαύ-
τη ἐς τὸ πέλαγος, ὡς φρίκην ἀνίστασθαι τοῖς ναύταις ὑπὸ ἐκπλήξεως. φασὶ δ' οἱ προσορ-
μισάμενοι, καὶ κτύπου ἀκούειν ἵππων, καὶ ἤχου ὅπλων, καὶ βοῆς, οἵαν ἐν πολέμῳ ἀναφθέγ-
γονται. εἰ δ' ὁρμισαμένων εἰς τὰ βόρεια, ἢ ἐς τὰ νότια τῆς νήσου, μέλλοι τις ἄνεμος ἐναντίος
τῷ ὅρμῳ ἐκπνεῖν, κηρύττει ὁ Ἀχιλλεὺς κατὰ πρύμναν στὰς, καὶ κελεύει μεθορμισαμένους,
ἐκστῆναι τῷ ἀνέμῳ. πολλοὶ δὲ καὶ τῶν ἐκπλεόντων τοῦ πόντου προσπλέουσί τέ μοι, καὶ ἀπαγ-
γέλλουσι ταῦτα. καὶ νὴ Δί' ὡς ἐπειδὰν προΐδωσι τὴν νῆσον, ἅτε ἐν ἀπείρῳ πελάγει ἐμφε-
ρόμενοι, περιβάλλουσί τε ἀλλήλους, καὶ ἐς δάκρυα ὑφ' ἡδονῆς ἔρχονται. καταπλεύσαν-
τες δὲ, καὶ τὴν γῆν ἀσπασάμενοι, βαδίζουσιν ἐπὶ τὸ ἱερὸν, προσευξόμενοί τε τῷ Ἀχιλλεῖ,
καὶ θύσοντες. τὸ δὲ ἱερεῖον, αὐτόματον τῷ βωμῷ προσέστηκε κατὰ τὴν ναῦν τε, καὶ τοὺς ἐμ-
πλέοντας. τὸ μὲν δὴ περὶ τὴν κάλπιν τὴν χρυσῆν τὴν ἐν Χίῳ ποτὲ τῇ νήσῳ φανεῖσαν, εἴρη-
ται ξένε σοφοῖς ἀνδράσι. καὶ τί ἄν τις ἀριδήλως εἰρημένων, αὖθις ἅπτοιτο; ἐμπόρῳ δὲ λέ-
γεταί ποτε θαμίζοντι ἐς τὴν νῆσον, φαίνεσθαι μὲν ὁ Ἀχιλλεὺς αὐτῷ, διηγεῖσθαι δὲ τὰ ἐν Τροίᾳ.
ξενίσαι δ' αὐτὸν καὶ ποτῷ, κελεῦσαί τε ἐκπλεύσαντα ἐς Ἴλιον, ἀναγαγεῖν οἱ κόρην Τρωά-
δα, τὴν δεῖνα εἰπὼν, δουλεύουσαν τῷ δεῖνι ἐν Ἰλίῳ. θαυμάσαντος δὲ τοῦ ξένου τὸν λόγον, καὶ
διὰ τὸ θαρσεῖν ἤδη ἐρομένου αὐτὸν τί δέοιτο δούλης Ἰλιάδος, ὅτι ἔφη ξένε γέγονεν ὅθεν περ
Ἕκτωρ, καὶ οἱ πρὸ αὐτοῦ ἄνω. λοιπὴ δ' ἐστὶ τοῦ Πριαμιδῶν τε, καὶ Δαρδανιδῶν αἵματος. ὁ μὲν δὴ
ἔμπορος, ἐρᾶν τὸν Ἀχιλλέα ᾤετο. καὶ πριάμενος τὴν κόρην, ἐς τὴν νῆσον ἀνέπλευσεν. ὁ δὲ Ἀχιλ-
λεὺς ἐπαινέσας αὐτὸν ἥκοντα, τὴν μὲν, προσέταξε φυλάττειν αὐτῷ ἐν τῇ νηΐ. δεῖ γ' οἶμαι
τὸ μὴ εἰσβατὸν εἶναι γυναιξὶ τὴν νῆσον. αὐτὸν δὲ ἑσπέρας ἥκειν ἐς τὸ ἱερὸν, καὶ εὐωχεῖσθαι μετ' αὐ-
τοῦ τε, καὶ Ἑλένης. ἀφικομένου δὲ, πολλὰ μὲν χρήματα ἔδωκεν, ὧν ἥττους ἔμποροι. ξένον δὲ αὐτὸν
ποιεῖσθαι ἔφη. διδόναι τέ οἱ τὴν ἐμπορείαν εὔφορον, καὶ τὴν ναῦν εὔπλοειν. ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγέ-
νετο, σὺ μὲν πλεῖ ἔφη ταῦτ' ἔχων, τὴν κόρην δ' ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ λίπε μοι. οὔπω στάδιον
ἀπεῖχον τῆς γῆς, καὶ οἰμωγὴ προσέβαλεν αὐτοῖς τῆς κόρης, διασπωμένου αὐτὴν τοῦ Ἀχιλ-
λέως, καὶ μελεϊστὶ ξαίνοντος. Ἀμαζόνας δὲ, ἃς ἔνιοι τῶν ποιητῶν ἐλθεῖν φασιν ἐς Τροίαν Ἀχιλ-
λεῖ μαχουμένας, οὐκ ἀπέκτεινεν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐν Τροίᾳ. πιθανὸν γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως Πριάμου πολε-
μήσαντος αὐταῖς ὑπὲρ Φρυγῶν κατὰ Μυγδόνα, ξυμμάχους Ἀμαζόνας ὕστερον ἐλθεῖν Ἰλίῳ.
ἀλλ' οἶμαι κατὰ τὴν ὀλυμπιάδα, ἣν τὸ πρῶτον ἐνίκα στάδιον Λεωνίδας ὁ Ῥόδιος, ἀπώλεσεν
αὐτῶν ὁ Ἀχιλλεὺς τὸ μαχιμώτατον ἐν αὐτῇ φησι τῇ νήσῳ. ΦΟΙ. μεγάλου ἀμπελουργὲ ἥψω
λόγου. καὶ τὰ ὦτά μοι ἤγειρας, καὶ ἄλλως ἑστηκότα πρὸς τοὺς σοὺς λόγους. ἥκει δέ σοι καὶ ταῦτα
εἰκὸς παρὰ τοῦ Πρωτεσίλεω. ΑΜ. παρὰ τούτου ξένε τοῦ χρυσοῦ διδασκάλου. πολλοῖς δὲ καὶ τῶν ἐς
πόντον ἐσπεπλευκότων, δῆλα δὴ ταῦτα. κατὰ γὰρ τὴν ἄξενον τοῦ πόντου πλευρὰν, ἣ τὰ ὄρη
τὰ ταυρικὰ τέταται, λέγονταί τινες οἰκεῖν Ἀμαζόνες, ἃς Θερμώδων τε, καὶ Φᾶσις ἐξερχόμε-
νοι τῶν ὀρῶν, περιβάλλουσιν ἤπειρον. ἃς ὁ πατήρ τε καὶ φυτουργὸς αὐτῶν Ἄρης, ἐπαίδευσεν ἐν
ὁμιλίᾳ τῶν πολεμικῶν εἶναι, καὶ ζῆν ἔνοπλόν τε, καὶ ἐφ' ἵππων βίον. σχολάζεσθαι δὲ αὐταῖς ἵπ-
πους ἐν τοῖς ἕλεσιν, ἀποχρῶσαν τῷ στρατῷ. ἀνδράσι μὲν δὴ ἐνομιλεῖν, οὐ παρέχειν σφᾶς τὴν

ἑαυτῶν

ἑαυτῶν χώραν. αὐτὰς δ' ἐπειδὰν δέωνται τέκνων, κατιούσας ἐπὶ ποταμὸν Ἅλυν, ἀγορά-
ζειν τε, καὶ ξυγγίνεσθαι τοῖς ἀνδράσιν ἔνθα ἔτυχεν. ἀπελθούσας τε ἐς ἤθη, καὶ οἴκοι, ἃ μὲν ἂν
τέκωσιν ἄρρενα, φέρειν ἐπὶ τὰ ὅρια τῆς χώρας, ὅπως ἀνέλοιντο αὐτὰ οἱ φύσαντες. τοὺς
δὲ, ἀναιρεῖσθαί τε ὧν ἕκαστος ἔτυχε, καὶ ποιεῖσθαι δούλους. ἃ δ' ἂν ἀποτέκωσι θήλεα, φι-
λεῖν τε ἤδη λέγονται, καὶ ὁμόφυλα ἡγεῖσθαι. θεραπεύειν τε ἣ φύσις μητέρων, πλὴν τοῦ
ἐπισχεῖν γάλα. τουτὶ δὲ πράττουσι διὰ τὰς μάχας, ὡς μήτε αὐτὰ θηλύνοιντο, μήτε τοὺς
μαζοὺς ἀποκρεμοῖντο. τὸ μὲν δὴ ὄνομα ταῖς ἀμαζόσιν, ἐκ τοῦ μὴ μαζῷ τρέφεσθαι κεῖσθαι
ἡγώμεθα. τρέφουσι δὲ τὰ βρέφη γάλακτί τε φορβάδων ἵππων, καὶ δρόσου κηρίοις, ἣ μέλι-
τος δίκην ἐπὶ τοὺς δόνακας τῶν ποταμῶν ἱζάνει. τὰ δὲ ποιηταῖς τε, καὶ μυθολόγοις περὶ
τῶν ἀμαζόνων τούτων εἰρημένα, παραιτησώμεθα τοῦ λόγου. πρόσφορα γὰρ οὐκ ἂν τῇ πα-
ρούσῃ σπουδῇ γένοιτο. τὸ δὲ περὶ τὴν νῆσον ἔργον, ὁποῖόν τι αὐταῖς ἐπράχθη, καὶ ἐς ὅ,τι
ἐτελεύτησε, λεγέσθω μᾶλλον, ἐπειδὴ τῶν τοῦ Πρωτεσίλεω λόγων ἐστίν. ἐπὶ νεῶν πλειό-
νων ἔστε ναυπηγοὶ, τῶν ἐς Ἑλλήσποντον ἀπαγαγόντων ἐκ τοῦ πόντου ὤνια, κατηνέχθησαν ἐς
τὴν ἀριστερὰν τοῦ πελάγους ὄχθην, περὶ ἣν αἱ γυναῖκες οἰκεῖν λέγονται. ληφθέντες δ' ὑ-
π' αὐτῶν, χρόνον μέν τινα ἐδέδεντο σιτούμενοι πρὸς φάτναις, ἵνα ἀποδῶνται σφᾶς ὑπὲρ
τὸν ποταμὸν ἄγουσαι τοῖς ἀνδροφάγοις σκύθαις. ἐπεὶ δὲ μειράκιον ξὺν αὐτοῖς ληφθὲν,
μία τῶν ἀμαζόνων ἐπὶ τῇ ὥρᾳ ἠλέησε, καί τις ἔρως ἐκ τούτου ἐγένετο, παραιτεῖται τὴν
δυναστεύουσαν, ἀδελφὴν οὖσαν, μὴ ἀποδόσθαι τοὺς ξένους. λυθέντες δὲ, καὶ πρὸς αὐτὰς
συγκραθέντες, ἐφθέγγοντο ἤδη τὸν ἐκείνων τρόπον. τόν τε χειμῶνα, καὶ τὰ ἐν τῇ θαλάττῃ
διηγούμενοι, παρῆλθον ἐς μνήμην τοῦ ἱεροῦ, προσπεπλευκότες οὐ πάλαι τῇ νήσῳ,
καὶ διῄεσαν τὸν ἐν αὐτῷ πλοῦτον. αἱ δ' εὕρημα ποιησάμεναι τοὺς ξένους, ἐπειδὴ ναυτικοί
τε ἦσαν, καὶ νεῶν τέκτονες, οὔσης καὶ ἄλλως ναυπηγησίμου σφίσι τῆς χώρας, ποιοῦνται
ναῦς τὸν ἱππαγωγὸν τρόπον, ὡς τὸν Ἀχιλλέα ἥξουσαι ταῖς ἵπποις. καταβᾶσαι δ' ἵππων
ἀμαζόνες, θῆλύ τε εἰσὶ γένος, καὶ ἀτεχνῶς γυναῖκες. ἐρεσίας μὲν δὴ πρῶτον ἥψαντο,
καὶ πλεῖν ἐμελέτησαν. ὡς δ' ἐπιστήμην τοῦ πλεῖν συνεξελέξαντο, ἄρασαι περὶ ἔαρ ἀπὸ
τῶν ἐκβολῶν τοῦ Θερμώδοντος, ἀφῆκαν ἐς τὸ ἱερὸν, σταδίους μάλιστα δισχιλίους ἐπὶ νεῶν
οἶμαι πεντήκοντα. καὶ προσορμισάμεναι τῇ νήσῳ, πρῶτον μὲν ἐκέλευσαν τοὺς Ἑλλησπον-
τίους ξένους ἐκκόπτειν τὰ δένδρα, οἷς κεκόσμηται κύκλῳ τὸ ἱερόν. ἐπεὶ δὲ οἱ πελέκεις ἐς
αὐτοὺς ἀνακοπέντες, τοῖς μὲν, ἐς κεφαλὴν ἐχώρησαν, τοῖς δ' ἐς αὐχένα, πάντες τε πρὸς
τοῖς δένδροις ἔπεσον, ἐπεχύθησαν αἱ ἀμαζόνες τῷ ἱερῷ, βοῶσαί τε, καὶ τὰς ἵππους ἐ-
λαύνουσαι. ὁ δὲ, θερμόν τε, καὶ δεινὸν ἐς αὐτὰς ἰδὼν, καὶ πηδήσας οἷον ἐπὶ Σκαμάνδρῳ
τε, καὶ Ἰλίῳ, πτοίαν μὲν χαλινοῦ κρείττω τοῖς ἵπποις προσέβαλεν, ὑφ' ἧς ἀνεσκίρτη-
σαν, ἀλλότριόν τε, καὶ περιττὸν ἄχθος ἡγούμεναι τὰς γυναῖκας. ἐς δὲ θηρίων ἤδη μετέστη-
σαν. καὶ κειμέναις ἐμπεσοῦσαι ταῖς ἀμαζόσι, τάς τε ὁπλὰς ἐνήρειδον, καὶ τὰς χαίτας
ἔφριττον, καὶ τὰ ὦτα ἐπ' αὐτὰς ἵστασαν, καθάπερ τῶν λεόντων οἱ ὦμοι. κειμένων τε, καὶ
γυμνὰς ὠλένας ἤσθιον. καὶ τὰ στέρνα ἐκρήγνυσαι, προσέκειντο τοῖς σπλάγχνοις, καὶ ἐλά-
φυσσον. ἐμφορηθεῖσαι δὲ ἀνθρωπείου βρώσεως, ἐκρόαινον περὶ τὴν νῆσον, καὶ ἐμαίνοντο, μεσταὶ
λύθρου. στᾶσαι δ' ἐπὶ τῶν ἀκρωτηρίων, καὶ τὰ νῶτα τοῦ πελάγους ἰδοῦσαι, πεδίῳ τε ᾤον-
το ἐντετυχηκέναι, καὶ κατὰ τῆς θαλάττης ἑαυτὰς ἧκαν. ἀπώλοντο δὲ καὶ αἱ νῆες τῶν
ἀμαζόνων, ἀνέμου σφοδροῦ ἐς αὐτὰς πνεύσαντος. ἅτε γὰρ κεναὶ, καὶ οὐδενὶ κόσμῳ ὡραϊ-
σμέναι, προσέπιπτον ἀλλήλαις, καὶ ξυνηράττοντο. ναῦς τε ὥσπερ ἐν ναυμαχίᾳ κατέ-
δυε ναῦν, καὶ ἀνερρήγνυ. καὶ ὁπόσας ἐγκαρσίους τε, καὶ ἀντιπρώρους ἐμβολὰς ποιοῦν-
ται κυβερνῆται ναυμαχοῦ, πᾶσαι ξυνέπεσον ἐν ναυσὶ κεναῖς, καὶ οὐκ ἐκ προνοίας πλεού-
σαις. πολλῶν δὲ ναυαγίων τῷ ἱερῷ προσενεχθέντων, καὶ ἀνθρώπων ἐν αὐτῷ κειμένων, ἡ-
μιβρώτων, καὶ ἐμπνεόντων ἔτι, μελῶν τε ἀνθρωπείων διεσπαρμένων, καὶ σαρκῶν, ἃς διέ-
πτυσαν αἱ ἵπποι, κάθαρσιν ὁ Ἀχιλλεὺς ποιεῖται τῇ νήσῳ ῥᾳδίαν. κορυφὴν γὰρ τοῦ πόν-
του ἐπισπασάμενος, ἀπένιψέ τε, καὶ ἀπέκλυσε ταῦτα. ΦΟΙ. ὅστις ἀμπελουργὲ μὴ
θεοφιλῆ σε ἡγεῖται, σφόδρα αὐτὸς ἀπήχθηται τοῖς θεοῖς. τὸ γὰρ τοιούτους τε, καὶ θεί-
ους λόγους εἰδέναι οὕτω, παρ' ἐκείνων σοι ἥκειν οἶμαι, οἳ καὶ τῷ Πρωτεσίλεῳ φίλον τέ σε, καὶ
ἐπιτήδειον ἐποίησαν. ἀλλ' ἐπεὶ τῶν ἡρωϊκῶν ἡμᾶς λόγων ἐμπέπληκας, τὸ μὲν ὅπως αὐ-
τὸς ἀναβεβίωκεν, οὐκέτ' ἂν ἐροίμην, ἐπειδὴ βεβήλῳ τε, καὶ ἀρρήτῳ φῂς αὐτὸν χρῆσθαι
τούτῳ τῷ λόγῳ. τοὺς δὲ κωκυτούς τε, καὶ πυριφλεγέθοντας, καὶ τὴν ἀχερουσιάδα, καὶ τὰ
τοιαῦτα τῶν ποταμῶν τε, καὶ τῶν λιμνῶν ὀνόματα, καὶ νὴ Δία τοὺς Αἰακούς, καὶ τὰ τού-
των δικαστήρια, καὶ δικαιωτήρια, αὐτός τε ἴσως ἀπαγγελεῖς, καὶ ξυγχωρεῖ διηγεῖσθαι.
ΑΜ. ξυγχωρεῖ μὲν, ἑσπέρα δὲ ἤδη, καὶ βοῦς πρὸς ἀνάπαυλαν. τὰ γὰρ ζευγάρια ὁρᾷς

ὡς ἐκ βουλυτοῦ ἤδη, καὶ χρή με αὐτὰ ὑποδέξασθαι, καὶ ὁ λόγος πλείων τοῦ καιροῦ. νῦν μὲν οὖν τὴν ναῦν χαίρων ἴθι, πάντα ἔχων, ὁπόσα ὁ κῆπος φέρει. κἂν μὲν τὸ πνεῦμα ὑμέτερον, πλεῖ ξένε, σπεῖσαι ἀπὸ τῆς νεὼς τῷ Πρωτεσίλεῳ· τουτὶ γὰρ τοὺς ἐνθένδε λύοντας νενόμισται πράττειν. εἰ δ' ἐναντίον εἴη τὸ πνεῦμα, χώρει δεῦρο ἅμα ἡλίῳ αἴροντι, καὶ τεύξῃ ὧν βούλει. ΦΟΙ. πείθομαί σοι ἀμπελουργέ, καὶ οὕτως ἔσται. πλεύσαιμι δὲ μήπω Πόσειδον, πρὶν ἢ καὶ τοῦδε ἀκροάσασθαι τοῦ λόγου.

ΕΚΦΡΑΣΕΙΣ ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ.

ΕΙΣ ΣΑΤΥΡΟΝ, ΟΣ ΗΝ ΕΝ ΧΩΡΙΩ· ΕΝΘΑ ΗΣΚΗΤΟ.

Ἄντρον ἦν τι περὶ Θήβας τὰς Αἰγυπτίας, προσεικασμένον σύριγγι, εἰς ἕλικας αὐτοφυῶς ἐν κύκλῳ περὶ τοὺς τῆς γῆς ἑλιττόμενον πυθμένας. οὐ γὰρ ἐπ' εὐθείας ἀνοιγόμενον, εἰς εὐθυπόρους αὐλῶνας ἐσχίζετο, ἀλλὰ τὴν ὑπώροφον περιδέχον καμπὴν, ὑπογαίους ἕλικας ἐξέτεινεν, εἰς δυσεύρετον πλάνην ἐκπίπτον. ἵδρυτο δὲ ἐν αὐτῷ, σατύρου τι σχῆμα, τεχνηθὲν ἐκ λίθου. εἱστήκει μὲν ἐπί τινος κρηπῖδος εἰς χορεῖον, εὐτρεπίζων τὸ σχῆμα, καὶ τῆς δεξιᾶς βάσεως τὸν ταρσὸν ὄπισθεν ἐξαίρων. μετεχειρίζετο καὶ αὐλὸν, καὶ πρὸς τὴν ἠχὴν πρεπόντως ἐξανίστατο. τῇ μὲν γὰρ ἀκοῇ, μέλος οὐ προσέπιπτεν αὐλοῦντος, οὐδὲ ἦν ὁ αὐλὸς ἔμφωνος. τὸ δὲ τῶν αὐλούντων πάθος, διὰ τῆς τέχνης εἰς τὴν πεῖραν εἰσῄει. εἶδες ἂν ὑπανισταμένας καὶ φλέβας, ὥσπερ ἔκ τινος γεμιζομένας πνεύματος, καὶ εἰς τὴν ἐπήχησιν τοῦ αὐλοῦ τὴν πνοὴν ἐκ στέρνων τὸν σάτυρον ἀνασπῶντα, καὶ ἐνεργεῖν ἐθέλον τὸ εἴδωλον, καὶ εἰς ἀγωνίαν τὸν λίθον ἐμπίπτοντα. εἶναι γὰρ ἐπείθετο καὶ πνοῆς ἐξουσίαν ἐν ἑαυτῷ ἔμφυτον, καὶ ἄσθματος ἔνδεξιν, ἐγειρομένην οἴκοθεν ἐκ τῶν ἀμηχάνων πόρων. οὐκ ἦν δὲ ἁβρότητος μετέχον τὸ σῶμα. ἀλλ' ἡ τῶν μελῶν στερρότης, τὴν ὥραν ἔκλεπτεν εἰς ἄρθρων συμμετρίαν ἀνδρικῶν τὴν ἰδέαν ἐξαχνοῦσα. καλὴ μὲν γὰρ κόρη· χρῶτες μαλθακοὶ, καὶ πρόσφοροι, καὶ μέλη θρυπτόμενα· σατύρου δὲ αὐχμηρὸν τὸ εἶδος, ὥσπερ ὀρείου δαίμονος, καὶ Διονύσῳ σκιρτῶντος. κισσὸς δὲ αὐτὸν ἐστεφάνου, οὐκ ἐκ λειμώνων δρεψαμένης τὸν καρπὸν τῆς τέχνης. ἀλλ' ὁ λίθος ὑπὸ στερρότητος εἰς κλῶνας χυθεὶς, περιέθει τὴν κόμην εἰς συμβολὴν πρὸς τοὺς αὐχενίους τείνοντας ἐκ μετώπων προσέρπων. παρειστήκει δὲ καὶ ὁ Πὰν, γαννύμενος τῇ αὐλητικῇ, καὶ ἐναγκαλισάμενος τὴν ἠχὼ, ὥσπερ οἶμαι δεδιὼς μή τινα φθόγγον ἔμμουσον ὁ αὐλὸς κινήσας, ἀντηχεῖν ἀναπείσῃ τῷ σατύρῳ τὴν νύμφην. τοῦτο θεασάμενοι τὸ εἴδωλον, καὶ τὸν Αἰθιόπων λίθον, ἔμφωνον Μέμνονος ἐπιστεύομεν γενέσθαι. ὃς προσιούσης μὲν τῆς ἡμέρας, ἤδη ταῖς παρουσίαις ἐφαιδρύνετο. ἀπιούσης δὲ, αἰκίᾳ βαλλόμενος, πένθιμον ἐπέστενε. καὶ μόνος ἐκ λίθων, ἡδονῆς καὶ λύπης παρουσίᾳ διοικούμενος, τῆς οἰκείας ἀπέστη κουφότητος, εἰς ἐξουσίαν φωνῆς, τὴν ἀναισθησίαν ἐκνικήσας.

ΕΙΣ ΤΟ ΒΑΚΧΗΣ ΑΓΑΛΜΑ· ΜΕΤΑΦΟΡΙΚΩΣ ΔΕ, ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΤΕΧΝΗΝ ΔΙΕΙΛΕΚΤΑΙ.

Ου ποιητῶν δὲ, καὶ λογοποιῶν μόνον πνέονται τέχναι ἤδη τὰς γλώττας ἐκ θεῶν θειασμοῦ πεσόντος, ἀλλὰ καὶ τῶν δημιουργῶν αἱ χεῖρες θειοτέρων πνευμάτων ἐράνοις ληφθεῖσαι, κάτοχα, καὶ μεστὰ μανίας προφητεύουσι τὰ ποιήματα. ὁ γὰρ δὴ Σκόπας ὥσπερ ἔκ τινος ἐπιπνοίας κινηθεὶς, εἰς τὴν τοῦ ἀγάλματος δημιουργίαν τὴν θεοφορίαν ἐφῆκε. τί δὲ ὑμῖν οὐκ ἄνωθεν τὸν ἐνθουσιασμὸν τῆς τέχνης διηγοῦμαι; ἦν βάκχης ἄγαλμα, ἐκ λίθου παρίου πεποιημένον, ἀλλαττόμενον πρὸς τὴν ὄντως βάκχην. ἐν γὰρ τῇ οἰκείᾳ τάξει μένων ὁ λίθος, τὸν ἐν τοῖς λίθοις νόμον ἐκβαίνειν ἐδόκει. τὸ μὲν γὰρ φαινόμενον, ὄντως ἦν εἴδωλον. ἡ τέχνη δ' εἰς τὸ ὄντως ὂν ἀπήγαγε τὴν μίμησιν. εἶδες ἂν ὅτι καὶ στερεὸς ὢν, εἰς τὴν τοῦ θήλεος εἰκασίαν ἐμαλάττετο, γοργότητος διορθουμένης τὸ θῆλυ. καὶ εἰς ἐξουσίαν ἀμοιρῶν κινήσεως, ᾔδει βακχεύεσθαι. καὶ τῷ θεῷ εἰσιόντι, τὰ ἔνδον ὑπήχει. πρόσωπόν γε μὴν ἰδόντες, ὑπὸ ἀφασίας ἔστημεν. οὕτω δὴ καὶ αἰσθήσεως συνεῖπε δήλωμα, μὴ παρούσης αἰσθήσεως. καὶ βάκχης ἐκβακχεύων θειασμὸς ἐμηνύετο, θειασμοῦ μὴ πλήττοντος. καὶ ὅσα φέρει μανίας οἰστρῶσα ψυχὴ, τοσαῦτα πάθους διέλαμπε τὰ τεκμήρια ὑπὸ τῆς τέχνης, ἀρρήτῳ λόγῳ κραθέντα. ἀνεῖτο δὲ ἡ κόμη ζεφύρῳ σοβεῖν, καὶ εἰς τρι-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/2

χὸς αἰσθήσει λίθος ὑπεχάζετο. ὃ δὴ καὶ μάλιστα τὸν λογισμὸν ὑπεξίστη, ὅτι καὶ τραχὸς λε-
πτότητι λίθος ὤν, ἐπείθετο, καὶ πλοκάμων ὑπήκουσε τοῖς μιμήμασι, καὶ τῆς ζωτι-
κῆς ἕξεως γεγυμνωμένος, τὸ ζωτικὸν εἶχεν. ἔφης ἂν ὅτι καὶ αὐξήσεως ἀφορμὰς ἡ τέχνη
συνεισήγαγεν. οὕτω καὶ τὸ ὁρώμενον, ἄπιστον, καὶ τὸ μὴ πιστὸν, ὁρώμενον. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ
χεῖρας ἐνεργοὺς ἐπεδείκνυτο. οὐ γὰρ βακχικὸν ἐτίνασσε θύρσον, ἀλλά τι σφάγιον ἔφερεν,
ὥσπερ εὐάζουσα πικροτέρας μανίας σύμβολον. τὸ δὲ, ἦν χιμαίρας τι πλάσμα, πελι-
δνὸν τὴν χρόαν. καὶ γὰρ τὸ τεθνηκὸς, ὁ λίθος ὑπεδύετο. καὶ μίαν οὖσαν τὴν ὕλην, εἰς θανά-
του καὶ ζωῆς διῄρει τὴν μίμησιν. τὴν μὲν, ἔμπνουν στήσασα, καὶ οἷον ὀρεγομένην Κιθαιρῶ-
νος. τὴν δὲ, ἐκ τοῦ βακχείου θανατωθεῖσαν οἴστρου, καὶ τῶν αἰσθήσεων ἀπομαραίνουσαν τὴν
ἀκμήν. ὁ μὲν οὖν Σκόπας, καὶ τὰς ἀψύχους εἰδωλοποιῶν γενέσεις, δημιουργὸς ἀληθεί-
ας ἦν, καὶ τοῖς σώμασι τῆς ὕλης ἀπετύπου τὰ θαύματα. ὁ δὲ τὰ ἐν λόγῳ διαπλάτ-
των Δημοσθένης ἀγάλματα, μικροῦ καὶ λόγων ἔδειξεν εἶδος αἰσθητὸν, τοῖς νοῦ, καὶ φρο-
νήσεως γεννήμασι, συγκεραννὺς τὰ τῆς τέχνης φάρμακα. καὶ γνώσεσθε δὲ αὐτίκα, ὡς οὐδὲ
τῆς οἴκοθεν κινήσεως ἐστέρηται τὸ εἰς θεωρίαν προκείμενον ἄγαλμα, ἀλλὰ καὶ ὁμοῦ δεσπό-
ζει, καὶ ἐν τῷ χαρακτῆρι σώζει τὸν οἰκεῖον γεννήτορα. ἀπὸ δὲ τῆς βάκχης, ἐπὶ τὸν ἔρωτα.

ΕΙΣ ΤΟ ΤΟΥ ΙΝΔΟΥ ΑΓΑΛΜΑ.

Παρὰ κρήνην Ἰνδὸς εἱστήκει, ἀνάθημα ταῖς νύμφαις ἱδρυθείς. ἦν δὲ ὁ Ἰνδὸς, λίθος με-
π λαινόμενος, καὶ πρὸς τὴν ἐκ φύσεως τοῦ γένους αὐτομολῶν χροιάν. εἶχε δὲ εὐθαλῆ
μὲν, καὶ οὔλην τὴν χαίτην, οὐκ ἀκράτῳ τῷ μέλανι λάμπουσαν, ἀλλ' ἐκ τῶν ἄκρων,
πρὸς κόχλου τυρίας ἄνθος ἐρίζουσαν. οἷον γὰρ εὖ παθοῦσα, καὶ νοτιζομένη ταῖς προσοί-
κοις νύμφαις ἡ θρὶξ ἐκ ῥιζῶν ἀνίσχε, μελάντερος πρὸς τοῖς ἄκροις ἐπορφύρει. ὀφθαλ-
μοί γε μὴν οὐ συνῳδὸν τῷ λίθῳ. κατὰ γὰρ τὰς τῶν ὀμμάτων κόρας, περιέθει λευκότης,
κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς πέτρας μεταπιπτούσης εἰς λευκότερον, καθ' ὃ καὶ τῆς τοῦ Ἰνδοῦ φύ-
σεως ἡ χρόα μελαίνεται. μέθη δὲ αὐτὸν ἐξίστη. καὶ τὸ μεμεθυσμένον, οὐ κατεμήνυσεν ἡ τοῦ
λίθου χρόα. οὐ γὰρ ἦν αὐτῷ μηχάνημα τὰς παρειὰς φοινίξαι, σκέποντος τοῦ μέλανος τὴν
μέθην. ἐκ δὲ τοῦ σχήματος, κατηγόρει τοῦ πάθους. παράφορός τε γὰρ, καὶ κωμάζων εἱστή-
κει, οὐ δυνάμενος ἐρείδειν τὼ πόδε, ἀλλ' ὑποσκαζόμενός τε, καὶ ὑπὲρ τὴν γῆν ὀκλάζων. ὁ δὲ λίθος,
ὑπὸ τοῦ πάθους ἐῴκει πληγέντι, καὶ οἱονεὶ σπαίρειν, τὸν ἀπὸ τῆς μέθης ἐμφανίζων σεισμόν.
εἶχε δὲ ἁβρὸν οὐδὲν τοῦ Ἰνδοῦ τὸ εἴδωλον, οὐδ' ἑκάστην κατὰ χρόαν ἐξήσκει χάριν, ἀλλ' εἰς μό-
νην τῶν μελῶν συμβολὴν διήρθρωτο. ἀσκεπὴς δὲ ἦν, καὶ γυμνὸς, ὥσπερ τῶν Ἰνδικῶν σω-
μάτων πρὸς τὸ τῆς ἀκμῆς φλογῶδες εἰωθότων ἀπαιθρίζεσθαι.

ΕΙΣ ΤΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΑΓΑΛΜΑ.

Αἱ ἑτέρας ἱερᾶς τέχνης οἱ λόγοι προφητεῦσαι βούλονται. οὐ γάρ μοι θεμιτὸν
κ μὴ καλεῖν ἱερὰ τέχνης γεννήματα. ἔρως ἦν Πραξιτέλους τέχνημα ὁ ἔρως αὐτός,
παῖς ἀνθηρὸς, καὶ νέος, πτέρυγας ἔχων, καὶ τόξα. χαλκὸς δὲ αὐτὸν ἐτύπου, καὶ ὡς
ἂν ἔρωτα τὸν τύραννον θεὸν, καὶ μέγαν, καὶ αὐτὸς ἐδυναστεύετο. οὐ γὰρ ἠνείχετο χαλ-
κοῦς εἶναι τὰ πάντα, ἀλλ' ὅσον ἦν, ἔρως ἐγίνετο. εἶδες ἂν τὸν χαλκὸν θρυπτόμενον, καὶ εἰς
εὐσαρκίαν ἀμηχάνως χλιδῶντα. καὶ ὡς βραχέως εἰπεῖν, τὰ ἀναγκαῖα πληροῦν, ἑαυτὴν
τὴν ὕλην ἀρκοῦσαν. ὑγρὸς μὲν ἦν, ἀμοιρῶν μεγαλειότητος. χαλκῷ δὲ ἔχων συνῳδὸν τὴν
χρείαν, εὐανθὴς ἑωρᾶτο. τῶν δὲ κινήσεως ἔργων ἐστερημένος, ἕτοιμος ἦν δεῖξαι κίνησιν.
εἰς μὲν γὰρ ἕδραν στάσιμον ἵδρυτο. ἠπάτα δὲ ὡς καὶ τῆς μετεώρου κυριεύων φορᾶς. ἐγαυ-
ροῦτο δὲ εἰς γέλωτα, ἔμπυρόν τι, καὶ μείλιχον ἐξ ὀμμάτων διαυγάζων. καὶ ἦν ἰδεῖν ὑπα-
κούοντα τῷ πάθει τὸν χαλκὸν, καὶ δεχόμενον εὐκόλως τὴν γέλωτος μίμησιν. ἵδρυτο δὲ εἰς
μὲν τὴν κορυφὴν, τὸν δεξιὸν ἐπικάμπτων καρπὸν, τῇ δὲ ἑτέρᾳ μετεωρίζων τὸ τόξον, καὶ τὴν
τῆς βάσεως ἰσορροπίαν ἐπικλίνων ἐπὶ τὰ λαιά. τὴν γὰρ τῆς ἀριστερᾶς λαγόνος ἔκστασιν,
ἀνίστη πρὸς τὴν εὐμαρότητα τοῦ χαλκοῦ, τὸ στεγανὸν ἐκκλάσας. πλόκαμοι δὲ αὐτοῦ τὴν
κεφαλὴν ἐσκίαζον ἀνθηροὶ, καὶ ἔνουλοι, νεοτήσιον ὑπολάμποντες ἄνθος. καὶ ἦν θαυμα-
στὸς οἷος ὁ χαλκός. ἰδόντι μὲν γὰρ, ἔρευθος ἀπέστιλβεν ἐξ ἄκρων βοστρύχων αἰρόμενον. ἁπτο-
μένῳ δὲ, ἡ θρὶξ ὑπεξανίστατο, μαλθακιζομένη πρὸς τὴν αἴσθησιν. ἐμοὶ δὴ θεασαμένῳ τὴν
τέχνην, ἐπῄει πιστεύειν ὅτι καὶ χορὸν ἤσκησε κινούμενον Δαίδαλος, καὶ χρόα παρεῖχεν αἰ-
σθήσεις, ὅπου Πραξιτέλης εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ ἔρωτος ἐνέθηκε μικροῦ καὶ νοήματα, καὶ πτέ-
ρυγι τὸν ἀέρα τέμνειν ἐμηχανήσατο.

ΕΙΣ ΤΟ ΤΟΥ ΝΑΡΚΙΣΟΥ ΑΓΑΛΜΑ.

Ἄλσος ἦν. καὶ ἐν αὐτῷ, κρήνη πάγκαλος, ἐκ μάλα καθαροῦ τε, καὶ διαυγοῦς ὕδατος. εἱστήκει δὲ ἐπ' αὐτῇ Νάρκισσος, ἐκ λίθου λευκοῦ πεποιημένος. παῖς ἦν, μᾶλλον δὲ ἠΐθεος, ἡλικιώτης ἐρώτων, ἀστράπτων οἷον ἐξ αὐτοῦ τοῦ σώματος ἀπολάμπων κάλλους. ἦν δὲ τοιόνδε τὸ σχῆμα. κόμαις ἐπιχρύσοις ἤστραπτε, κατὰ μὲν τὸ μέτωπον, τῆς τριχὸς ἑλισσομένης εἰς κύκλον. κατὰ δὲ τὸν αὐχένα, κεχυμένης εἰς νῶτα. ἔβλεπε δὲ οὐκ ἀκραιφνῶς γαῦρον, οὐδὲ ἱλαρὸν καθαρῶς. ἐπιπεφύκει γὰρ ἐν τοῖς ὄμμασιν ἐκ τῆς τέχνης καὶ λύπη, ἵνα μετὰ τοῦ Ναρκίσσου καὶ τὴν τύχην ἡ εἰκὼν μιμῆται. ἔσταλτο δὲ ὥσπερ οἱ ἐρῶντες, οἷς καὶ τῆς ὥρας τὴν ἀκμὴν προσείκαστο. σχῆμα δὲ ἦν τὸ κοσμοῦν τοιόνδε. πέπλος λευκανθεὶς ὁμόχρως τῷ σώματι τοῦ λίθου, περιθέων εἰς κύκλον, κατὰ δὲ τὸν δεξιὸν ὦμον, περονίδι ὑπὲρ γόνυ καταβαίνουσαν ἐπαύοντο, μόνην ἀπὸ τοῦ πορπήματος ἐλευθερῶσα τὴν χεῖρα. οὕτω δὲ ἦν ἁπαλὸς, καὶ πρὸς πέπλου γεγονὼς μίμησιν, ὥστε καὶ τὴν τοῦ σώματος διαλάμπειν χρόαν, τὸ ἐν τῇ περιβολῇ λευκότητος, τὴν ἐν τοῖς μέλεσιν αὐγὴν ἐξιέναι συγχωρούσης. ἔστη δὲ καθάπερ κατόπτρῳ τῇ πηγῇ χρώμενος, καὶ εἰς αὐτὴν περιχέων τοῦ προσώπου τὸ εἶδος. ἡ δὲ, τοὺς ἀπ' αὐτοῦ δεχομένη χαρακτῆρας, τὴν αὐτὴν εἰδωλοποιΐαν ἤνυεν, ὡς δοκεῖν ἀλλήλους ἀντιφιλοτιμεῖσθαι τὰς φύσεις. ἡ μὲν γὰρ λίθος ὅλη, πρὸς ἐκεῖνον μετηλλάττετο τὸν ὄντως παῖδα. ἡ δὲ πηγὴ, πρὸς τὰ ἐν τῇ λίθῳ μηχανήματα τῆς τέχνης ἀνταγωνίζετο, ἐν ἀσωμάτῳ σχήματι τὴν ἐκ σώματος ἀπεργαζομένη τοῦ σχήματος ὁμοιότητα, καὶ τῷ ἐκ τῆς εἰκόνος καταπεμπομένῳ σκιάσματι, οἷόν τινα σάρκα τὴν τοῦ ὕδατος φύσιν περιθεῖσα. οὕτω δὲ ἦν ζωτικὸν, καὶ ἔμπνουν τὸ καθ' ὑδάτων σχῆμα, ὥστε αὐτὸν εἶναι δοξάσαι τὸν Νάρκισσον. ὃν ἐπὶ πηγὴν ἐλθόντα, τῆς μορφῆς αὐτῷ καθ' ὑδάτων ὀφθείσης, παρὰ νύμφῃ τελευτῆσαι λέγουσιν, ἐρασθέντα τῷ εἰδώλῳ συμμῖξαι, καὶ νῦν ἐν λειμῶνι φαντάζεσθαι, ἐν ἠριναῖς ὥραις ἀνθοῦντα. εἶδες δ' ἂν ὡς εἷς ὢν ὁ λίθος τὴν χρόαν, καὶ ὀμμάτων κατασκευὴν ἥρμοζε, καὶ ἠθῶν ἱστορίαν ἔσωζε, καὶ αἰσθήσεις ἐνεδείκνυτο, καὶ πάθη ἐμήνυε, καὶ πρὸς τεχνήματος ἐξουσίαν ἠκολούθει, εἰς τὴν τριχὸς καμπὴν λυόμενος. τὸ δὲ οὐδὲ λόγῳ ῥητὸν, λίθος εἰς ὑγρότητα κεχαλασμένος, καὶ ἐναντίον σῶμα τῇ οὐσίᾳ παρεχόμενος. στερεωτέρας γὰρ τετυχηκὼς φύσεως, τρυφερότητος ἀπέστελλεν αἴσθησιν, εἰς ἀραιόν τινα σώματος ὄγκον διαχεόμενος. μετεχειρίζετο δὲ καὶ σύριγγα, ἣν νομίοις θεοῖς ἐκεῖνος ἀπήρχετο. καὶ τὴν ἐρημίαν κατεῖχε τοῖς μέλεσιν, εἴ ποτε μουσικοῖς ψαλτηρίοις προσομιλῆσαι ποθήσειε. τοῦτον θαυμάσας ὦ νέοι τὸν Νάρκισσον, καὶ εἰς ὑμᾶς παρήγαγον, εἰς μουσῶν αὐλὴν ὑποτυπωσάμενος. ἔχει δὲ ὁ λόγος, ὥσπερ καὶ ἡ εἰκὼν εἶχεν.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΝ ΣΙΚΥΩΝΙ ΑΓΑΛΜΑ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ.

Θέλω δέ σοι καὶ τὸ Λυσίππου δημιούργημα τῷ λόγῳ παραστῆσαι, ὅπερ ἄγαλμα πάντων κάλλιστον ὁ δημιουργὸς τεχνησάμενος, Σικυωνίοις εἰς θέαν προὔθηκε. Καιρὸς ἦν εἰς ἄγαλμα, τετυπωμένος ἐκ χαλκοῦ, πρὸς τὴν φύσιν ἁμιλλώμενος τῇ τέχνῃ. παῖς δὲ ἦν ὁ Καιρὸς ἡβῶν, ἐκ κεφαλῆς ἐς πόδας ἐπανθοῦν τὸ τῆς ἥβης ἄνθος. ἦν δὲ τὴν μὲν ὄψιν, ὡραῖος, σείων ἴουλον, καὶ ζεφύρῳ τινάσσειν πρὸς ὃ βούλοιτο καταλιπὼν τὴν κόμην ἄνετον, τὴν δὲ χρόαν εἶχεν ἀνθηρὰν, τῇ λαμπηδόνι τοῦ σώματος τὰ ἄνθη δηλῶν. ἦν δὲ Διονύσῳ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐμφερής. τὰ μὲν γὰρ μέτωπα, χάρισιν ἔστιλβεν. αἱ παρειαὶ δὲ αὐτῷ εἰς ἄνθος ἐρευθόμεναι, νεοτήσιον ὡραΐζοντο, ἐπιβάλλουσαι τοῖς ὄμμασιν ἁπαλὸν ἐρύθημα. εἱστήκει δὲ ἐπί τινος σφαίρας, ἐπ' ἄκρων τῶν ταρσῶν βεβηκὼς, ἐπτερωμένος τὼ πόδε. ἐπεφύκει δὲ οὐ νενομισμένως ἡ θρίξ. ἀλλ' ἡ μὲν κόμη κατὰ τῶν ὀφρύων ἐφέρπουσα, ταῖς παρειαῖς ἐπέσειε τὸν βόστρυχον. τὰ δὲ ὄπισθεν ἦν τοῦ Καιροῦ πλοκάμων ἐλεύθερα, μόνην τὴν ἐκ γενέσεως βλάστην ἐπιφαίνοντα τῆς τριχός. ἡμεῖς μὲν οὖν ἀφασίᾳ πληγέντες πρὸς τὴν θέαν, εἱστήκειμεν, τὸν χαλκὸν ὁρῶντες ἔργα φύσεως μηχανώμενον, καὶ τῆς οἰκείας ἐκβαίνοντα τάξεως. χαλκὸς μὲν γὰρ ὢν, ἠρυθραίνετο. σκληρὸς δὲ ὢν τὴν φύσιν, διεχεῖτο, μαλθακὸς εἴκων τῇ τέχνῃ πρὸς ὃ βούλοιτο. σπανίζων δὲ αἰσθήσεως ζωτικῆς, ἐνοικοῦν ἔχειν ἐπιστοῦτο τὴν αἴσθησιν. καὶ οὕτως εἱστήκει, πάγιον τὸν ταρσὸν ἐρείσας. ἑστὼς δὲ, ὁρμῆς ἐξουσίαν ἔχειν ἐδείκνυτο. καί σοι τὸν ὀφθαλμὸν ἠπάτα, ὡς καὶ τῆς εἰς τὸ πρόσω κυειδῶν φορᾶς, καὶ παρὰ τοῦ δημιουργοῦ λαβὼν, καὶ τὴν ἀέριον πλῆξιν τέμνειν εἰ βούλοιτο, ταῖς πτέρυξι. καὶ τὸ μὲν ἡμῖν θαῦμα, τοιοῦτον ἦν. εἷς δέ τις τῶν περὶ τὰς τέχνας σοφῶν, καὶ εἰδότων σὺν αἰσθήσει τεχνικωτέρᾳ τὰ τῶν δημιουργῶν ἀνιχνεύειν θαύματα, καὶ λογισμοῦ ἐπῆλθε τῷ τεχνήματι τὴν τοῦ Καιροῦ δύναμιν, ἐν τῇ τέχνῃ σωζομένην ἐξηγού-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/2

μενος. τὸ μὲν γὰρ πτέρωμα τῶν ταρσῶν, αἰνίττεσθαι τὴν ὀξύτητα. καὶ ὡς τὸν πολὺν ἀνελίττων αἰῶνα, φέρεται ταῖς ὥραις ἐποχούμενος. τὴν δὲ ἐπανθοῦσαν ὥραν, ὅτι πᾶν εὔκαιρον τὸ ὡραῖον, καὶ μόνος κάλλους δημιουργὸς ὁ καιρός. τὸ δὲ ἀπηνθηκὸς ἅπαν, ἔξω τῆς καιροῦ φύσεως. τὴν δὲ κατὰ τὴν μετώπου κόμην, ὅτι προσιόντος μὲν αὐτοῦ, λαβέσθαι ῥᾴδιον. παρελθόντος δὲ, ἡ τῶν πραγμάτων ἀκμὴ συνεξέρχεται, καὶ οὐκ ἔστιν ὀλιγωρηθέντα λαβεῖν τὸν καιρόν.

ΕΙΣ ΤΟ ΤΟΥ ΟΡΦΕΩΣ ΑΓΑΛΜΑ.

ε ν τῷ Ἑλικῶνι, τέμενος δὲ τῶν μουσῶν ἐστιν ἱερὸν ὁ χῶρος, παρὰ τοὺς Ὀλμειοῦ τοῦ ποταμοῦ ῥύακας, καὶ τὴν ἰοειδέα Πηγάσου κρήνην, Ὀρφέως ἄγαλμα τῆς Καλλιόπης παρὰ τὰς μούσας εἱστήκει, ἰδεῖν μὲν κάλλιστον, ὁ γὰρ χαλκὸς τῇ τέχνῃ συναπέπιπτε τὸ κάλλος, τῇ δὲ τοῦ σώματος ἀγλαΐᾳ, τὸ μουσικὸν ἐπισημαίνον τῆς ψυχῆς. ἐκόσμει δὲ αὐτὸν τιάρα περσικὴ χρυσῷ κατάστικτος, ἀπὸ κορυφῆς εἰς ὕψος αἰρομένη. χιτὼν δὲ ἐξ ὤμων ἀπαγόμενος εἰς πόδας, τελαμῶνι χρυσέῳ κατὰ τῶν στέρνων ἐσφίγγετο. κόμη δὲ οὕτως ἦν εὐανθὴς, καὶ ζωτικὸν ἐπισημαίνουσα, καὶ ἔμπνους, ὡς ἀπατᾶν τὴν αἴσθησιν, ὅτι καὶ πρὸς τὰς ζεφύρου πνοὰς σειομένη δονεῖται. ἡ μὲν, γὰρ ἐπαυχένιος κατὰ νώτου χυθεῖσα, ἡ δὲ, ὀφρύσιν ἄνωθεν διχάδην ἐπιφαίνουσα, καθαρὰς τῶν ὀμμάτων ἔφαινε τὰς βολάς. τὸ πέδιλον δὲ αὐτῷ, ξανθοτάτῳ χρυσῷ κατήνθιστο, καὶ πέπλος κατὰ νώτου ἄφετος εἰς σφυρὰ κατῄει. μετεχειρίζετο δὲ τὴν λύραν. ἡ δὲ, ἰσαρίθμους ταῖς μούσαις ἐξῆπτο τοὺς φθόγγους. ὁ γὰρ χαλκὸς, καὶ νευρὰς ἐπεκρίνετο. καὶ πρὸς τὴν ἑκάστου μίμησιν ἀλλαττόμενος, πιθανῶς ὑπήγετο, μικροῦ δεῖν πρὸς αὐτὴν τὴν ἠχὴν τῶν φθόγγων φωνήεις γινόμενος. ὑπὸ δὲ τῶν ποδῶν τὴν βάσιν, οὐκ οὐρανὸς ἦν τυπωθεὶς, οὐδὲ πλειάδες τὸν αἰθέρα τέμνουσαι, οὐδὲ ἄρκτου περιστροφαὶ τῶν ὠκεανοῦ λουτρῶν ἄμοιροι, ἀλλ᾽ ἦν πᾶν μὲν ὀρνίθων γένος πρὸς τὴν ᾠδὴν ἐξιστάμενον, πάντες δὲ ὄρειοι θῆρες, καὶ ὅσον ἐν θαλάττης μυχοῖς νέμεται. καὶ ἵππος ἐθέλγετο ἀντὶ χαλινοῦ τῷ μέλει κρατούμενος. καὶ βοῦς ἀφεὶς τὰς νομὰς, τῆς λυρῳδίας ἤκουε. καὶ λεόντων ἄτεγκτος φύσις, πρὸς τὴν ἁρμονίαν κατηυνάζετο. εἶδες ἂν καὶ ποταμοὺς τυπουμένους τὸν χαλκὸν, ἐκ πηγῶν ἐπὶ τὰ μέλη ῥέοντας, καὶ κῦμα θαλάσσης ἔρωτι τῆς ᾠδῆς ὑψούμενον, καὶ πέτρας πληττομένας μουσικῇ, καὶ πᾶσαν βλάστην ἔαρος, ἐξ ἠθῶν ἐπὶ τὴν μοῦσαν τὴν ὀρφικὴν σπεύδουσαν. καὶ οὐδὲν μὲν ἦν τὸ ἠχοῦν, οὐδὲ τὴν ἁρμονίαν τὴν λυρῳδὸν ἐγεῖρον. ἡ τέχνη δὲ, ἐν τοῖς ζώοις τοῦ περὶ τὴν μουσικὴν ἔρωτος τὰ πάθη κατεμήνυε, καὶ ἐν τῷ χαλκῷ τὰς ἡδονὰς ἐποίει φαίνεσθαι, καὶ τὰ ἐπανθοῦντα τῇ αἰσθήσει τῶν ζώων θελκτήρια, ἀῤῥήτως ἐξέφαινεν.

ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΥ ΑΓΑΛΜΑ.

δ αιδάλῳ μὲν ἐξῆν ἰδεῖν τῷ περὶ Κρήτην πιστεύειν θαύματα, κινούμενα μηχαναῖς τὰ ποιήματα, καὶ πρὸς ἀνθρωπίνην αἴσθησιν ἐκβιάζεται τὸν χρυσόν. αἱ δὲ δὴ Πραξιτέλειοι χεῖρες, ζωτικὰ διόλου κατεσκεύαζον τὰ τεχνήματα. ἄλσος ἦν, καὶ Διόνυσος εἱστήκει, ἠϊθέου σχῆμα μιμούμενος. οὕτω μὲν ἁπαλὸς, ὡς πρὸς σάρκα μεταῤῥυθμίζεσθαι τὸν χαλκόν. οὕτω δὲ ὑγρὸν καὶ κεχαλασμένον ἔχων τὸ σῶμα, ὡς ἐξ ἑτέρας ὕλης, ἀλλὰ μὴ χαλκοῦ πεφυκός. ὃς χαλκὸς μὲν ὢν, ἠρυθραίνετο. ζωῆς δὲ μετουσίαν οὐκ ἔχων, ἐβούλετο τὴν ἰδέαν δεικνύναι. ἁπτομένῳ δέ σοι, πρὸς τὴν ἀκμὴν ὑπεξίστατο. καὶ ὄντως μὲν ὁ χαλκὸς ἦν στεγανός. ὑπὸ δὲ τῆς τέχνης μαλαττόμενος εἰς σάρκα, ἀπεδίδρασκε τῆς χειρὸς τὴν αἴσθησιν. ἦν δὲ ἀνθηρὸς, ἁβρότητος γέμων, ἱμέρῳ ῥεόμενος, οἷον αὐτὸν Εὐριπίδης ἐν βάκχαις εἰδοποιήσας ἐξέφηνε. κιττὸς δ᾽ αὐτὸν ἔστεφε, περιθέων ἐν κύκλῳ. ὡς κιττὸς ἦν ὁ χαλκὸς, εἰς κλῶνας καμπτόμενος, καὶ τῶν βοστρύχων τοὺς ἑλικτῆρας ἐκ μετώπου κεχυμένους ἀναστέλλων. γέλωτος δὲ ἔμπλεως, ὃ δὴ καὶ παντὸς ἦν ἐπέκεινα θαύματος, ἡδονῆς ἀφιέναι τὴν ὕλην τεκμήρια, καὶ τὴν παθῶν δήλωσιν ὑποκρίνεσθαι τὸν χαλκόν. νεβρὶς δὲ αὐτὸν ἔσκεπεν, οὐχ οἵαν εἴωθεν ὁ Διόνυσος ἐξάπτεσθαι, ἀλλ᾽ εἰς τὴν τῆς δορᾶς μίμησιν ὁ χαλκὸς μετεβάλλετο. εἱστήκει δὲ τὴν λύραν ἐπερείδων τῷ θύρσῳ. ὁ δὲ θύρσος, ἠπάτα τὴν αἴσθησιν. ἐκ χαλκοῦ πεποιημένος, χλοερόν τι, καὶ τεθηλὸς ἀποστίλβειν ἐδοξάζετο, πρὸς αὐτὴν ἀμειβόμενος τὴν ὕλην. ὄμμα δὲ ἦν πυρὶ διαυγὲς, μανικὸν ἰδεῖν. καὶ γὰρ τὸ βακχεύσιμον ὁ χαλκὸς ἐνεδείκνυτο, καὶ ἐπιθειάζειν ἐδόκει, ὥσπερ οἶμαι τοῦ Πραξιτέλους καὶ τὸν βακχεῖον οἶστρον ἐγκαταμῖξαι δυνηθέντος.

ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΜΝΩΝΟΣ ΑΓΑΛΜΑ.

Θέλω δέ σοι καὶ τὸ Μέμνονος ἀφηγήσασθαι θαῦμα. καὶ γὰρ ὄντως παράδοξος ἡ τέχνη, καὶ κρείττων ἀνθρωπίνης χειρός. τοῦ Τιθωνοῦ Μέμνονος εἰκὼν ἦν ἐν Αἰθιοπίᾳ, ἐκ λίθου πεποιημένη. οὐ μὴν ἐν τοῖς οἰκείοις ὅροις ἔμενε λίθος ὤν, οὐδὲ τὸ τῆς φύσεως σιγηλὸν ἐνεῖχεν, ἀλλὰ καὶ λίθος ὢν, εἶχεν ἐξουσίαν φωνῆς. νῦν μὲν γὰρ ἀνίσχουσαν τὴν ἡμέραν, προσεφθέγγετο, ἐπισημαίνων τῇ φωνῇ τὴν χαρὰν, καὶ ἥδεσθαι ταῖς τῆς μητρὸς παρουσίαις φαιδρυνόμενος. νῦν δὲ ἀποκλινομένης εἰς νύκτα, ἐλεεινόν τι, καὶ ἀλγεινὸν ἔστενε, πρὸς τὴν ἀπουσίαν ἀνιώμενος. ἠπόρει δὲ οὐδὲ δακρύων ὁ λίθος, ἀλλ' εἶχεν ὑπηρετούμενα τῇ βουλήσει καὶ ταῦτα. καὶ ἦν Μέμνονος ἡ εἰκὼν, μόνῳ μὲν τῷ ἀνθρωπείῳ διαλλάττειν μοι δοκοῦσα σώματι, ὑπὸ δὲ τύχης τινὸς ὁμοίας, καὶ προαιρέσεως ἀγομένη, κατηυθύνετο. εἶχεν οὖν ἐγκεκραμένα καὶ τὰ λυποῦντα. καὶ πάλιν ἡδονῆς αἴσθησις αὐτὸν κατελάμβανεν, ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν παθῶν πληττόμενον. καὶ ἡ μὲν φύσις, τὴν λίθων γένεσιν ἄφθογγον παρήγαγε, καὶ κωφὴν, καὶ μήτε ὑπὸ λύπης ἐθέλουσαν διοικῆσαι, μήτε εἰδυῖαν ἡσθῆναι, ἀλλὰ καὶ πάσαις τύχαις ἄζωον. ἐκείνῳ δὲ τῷ Μέμνονος λίθῳ καὶ ἡδονὴν παρέδωκεν ἡ φύσις, καὶ πέτραν ἀνέμιξεν ἀλγεινῷ. καὶ μόνην ταύτην ἐπιστάμεθα τὴν τέχνην, νοήματα λίθῳ, καὶ φωνὴν ἐνθεῖσαν. ὁ μὲν γὰρ Δαίδαλος, μέχρι μὲν κινήσεως ἐνεανιεύετο, καὶ δύναμιν εἶχεν ἡ ἐκείνου τέχνη ἐξιστάναι τὰς ὕλας, καὶ εἰς χορείαν κινεῖν. ἀμήχανον δὲ ἦν, καὶ παντελῶς ἄπορον, καὶ φωνῆς μέχρι πραγματεύεσθαι τὰ ποιήματα. αἱ δὲ Αἰθιόπων χεῖρες, πόρους τῶν ἀμηχάνων ἐξεῦρον, καὶ τὴν ἀφωνίαν ἐξενίκησαν τῆς λίθου. ἐκείνῳ τῷ Μέμνονι καὶ τὴν ἠχὼ λόγος ἀντηχεῖν, ὁπότε φθέγγοιτο· καὶ γοερὸν μὲν στενάζοντι, γοερὸν ἀντιπέμπειν μέλος. εὐπαθοῦντι δὲ, ἀνταποδιδόναι τὴν ἠχὴν ἀντίμιμον. ἐκεῖνο τὸ δημιούργημα καὶ τῇ ἡμέρᾳ τὰς ἀνίας ἐκοίμιζε, καὶ οὐκ εἴα μαστεύειν τὸν παῖδα, ὥσπερ ἀντιτιθείσης αὐτῷ τῶν Αἰθιόπων τέχνης τὸν ἐκ τῆς εἱμαρμένης ἀφανισθέντα Μέμνονα.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ ΑΓΑΛΜΑ.

Εἶτα τὸ μὲν Ἀργῷον σκάφος ἔμφωνον γενέσθαι πειθόμεθα, τὸ ὑπὸ τῶν Ἀθηνᾶς τεχνηθὲν χειρῶν, ᾧ καὶ τὴν ἐν ἄστροις ἐκληρούχησε τύχην. ἄγαλμα δὲ οὐ πιστεύσομεν, εἰς ὃ τὰς δυνάμεις Ἀσκληπιὸς ἀνίησι, τὸν προνοητικὸν ἐπεισάγων νοῦν, ἐθέλει τὴν ἑαυτοῦ κοινωνίαν τοῦ συνοικοῦντος τὴν δύναμιν πρέπειν. ἀλλ' εἰς μὲν ἀνθρώπινα σώματα κατάγεσθαι τὸ θεῖον δώσομεν, ἔνθα καὶ μιανθῆναι παθήμασιν, οὐ πιστεύσομεν δὲ εἰ μὴ εὖ ἔγγονον κακίας παραπέφυκεν. ἐμοὶ μὲν οὖν, οὐ τύπος εἶναι δοκεῖ τὸ ὁρώμενον, ἀλλὰ τῆς ἀληθείας πλάσμα. ἰδοὺ γὰρ ὡς οὐκ ἂν ἠθοποιητικὸς ἡ τέχνη, ἀλλ' ἐνεικονισαμένη τὸν θεὸν, εἰς αὐτὸν ἐξίσταται. ὕλη μὲν οὖσα, θεοειδὲς ἀναπέμπει νόημα. δημιούργημα δὲ χειρὸς τυγχάνουσα, ἃ μὴ δημιουργίαις ἔξεστι, πράττει, τεκμήρια ψυχῆς ἀῤῥήτων ἀποτίκτουσα. πρόσωπον δέ σοι θεασαμένῳ, δουλοῦται τὴν αἴσθησιν. οὐ γὰρ εἰς κάλλος ἐπίθετον ἐσχημάτισται, ἀλλὰ πρᾶον, καὶ ἵλεων ἀνακινοῦν ὄμμα. βάθος ἄφρασον ὑπαστράπτει σεμνότητος, αἰδοῖ μεμιγμένης. πλοκάμων δὲ ἕλικες ῥεόμενοι χάρισιν, οἱ μὲν εἰς νῶτα τεθηλότες, ἄφετοι κέχυνται. οἱ δὲ ὑπὲρ μετώπου πρὸς τὰς ὀφρῦς ἐπιμαίνοντες, τοῖς ὄμμασιν εἰλοῦνται. οἷον δὲ ἐκ τῆς ζωτικῆς αἰτίας καὶ αὐτοὶ καταρδόμενοι, εἰς τὴν τῶν βοστρύχων καμπὴν συνελίττονται, τῷ νόμῳ τῆς τέχνης μὴ πειθομένης τῆς ὕλης, ἀλλὰ νοούσης ὅτι σχηματίζει θεὸν, καὶ δεῖ δυναστεύειν. τῶν δὲ γινομένων εἰωθότων φθείρεσθαι, ἡ τοῦ ἀγάλματος ἰδέα ἅτε δὴ τῆς ὑγιείας τὴν οὐσίαν ἐν ἑαυτῇ φέρουσα, ἀκμὴν ἀνώλεθρον ἐπικτωμένη θάλλει. ἡμεῖς μὲν δή σοι καὶ λόγων ὦ παῖ νεαρῶν, καὶ μνήμης ἐγγόνων ἀπηρξάμεθα. κελεύεις γὰρ οἶμαι. πρόθυμος δέ σοι καὶ τὸν νόμον ᾄδειν, εἰ νέμοις ὑγίειαν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ ΕΡΩΤΑ.

Ἐθεασάμην τὸν θεὸν ἐπ' ἀκροπόλει, ὃν Πραξιτέλης ἵδρυσεν, εἰ δεῖ σοι τῆς τέχνης παραστῆναι τὸ πρᾶγμα. παῖς ἦν ἁπαλός τε, καὶ νέος, πρὸς τὸ μαλθακόν τε, καὶ νεοτήσιον τῆς τέχνης τὸν χαλκὸν μαλαττούσης. χλιδῆς δὲ ἦν, καὶ ἱμέρου μεστὸς, καὶ τὸ τῆς ἥβης ἔφαινεν ἄνθος. πάντα γὰρ ἦν ἰδεῖν πρὸς τὴν τῆς τέχνης βούλησιν ἀμειβόμενα. καὶ γὰρ ἁπαλὸς ἦν, μὴ μαλαττομένην τῇ ἁπαλότητι τὴν οὐσίαν ἔχων. καὶ πρὸς τὸ ὑγρὸν ἤγετο, ἐστερημένος ὑγρότητος. καὶ ὅλως ἐξέβαινε τῆς αὐτοῦ φύσεως ὁ χαλκὸς, τοὺς ὅρους εἰς τὸν ἀληθῆ τύπον μεθιστάμενος. ἄμοιρος δὲ ὢν πνεύματος, καὶ τὸ ἔμπνουν ὑπεδύετο. ἃ γὰρ μὴ παρέλαβεν ὕλη, μὴ δὲ εἶχε τὸν φῦντα,

τούτων ἡ τέχνη τὴν ἐξουσίαν ἐπεδείξατο. ἐκοινοῦτο δὲ τὰς παρειὰς ἐρυθήματι, ὃ δὴ καὶ παράδοξον ἦν, χαλκὸν τικτόμενον ἔνδοθεν· καὶ παιδικῆς ἦν ἡλικίας, ἄνθος ἐκλάμπων· κόμης δὲ εἶχεν ἕλικας ταῖς ὀφρύσιν ἐπιβαινούσας· ὁ δὲ, τῷ τελαμῶνι καταστέφων τὴν κεφαλὴν κόμην, καὶ ἐκ τῶν ὀφρύων ἀπωθούμενος τῷ διαδήματι τὰς τρίχας, γυμνὸν πλοκάμων ἐτήρει τὸ μέτωπον. ὡς δὲ καὶ κατὰ μέρος ἐξητάζομεν τὴν τέχνην, καὶ τὰ ἐν αὐτῇ δὲ ἅλματα, ἀφασίᾳ πληγέντες, εἱστήκειμεν· ὅ, τε γὰρ χαλκὸς εὐτραφῆ, καὶ λιπῶσαν ἐπεδείκνυτο τὴν θέρμην, καὶ πρὸς τὴν τῆς τριχὸς μίμησιν μεθηρμόζετο, ὅτε μὲν, βοστρύχων οὔλων πλοκαῖς συνεξελιττόμενος, ὅτε δὲ, θελούσῃ τῇ τριχὶ ἐκταδὴν κατὰ νώτου χεθῆναι συναπλούμενος. ὅτε δὲ, ἐπιτεῖναι τὰ μέλη πρὸς τὸ σύντονον μεθιστάμενος· ὄμμα γὰρ ἱμερῶδες αἰδοῖ συμμιγὲς, ἀφροδισίου ἐρωτικοῦ γέμον χάριτος. καὶ γὰρ ᾔδει ζηλοῦν ὁ χαλκὸς τὸ ἐράσμιον. καὶ ὑπήκουσας ἐθέλοντι τῷ εἰδώλῳ γαυροῦσα· ἀκίνητος δὲ οὗτος ὁ εὔφημος, ἔδοξεν ἄν σοι κινήσεως μετέχειν, καὶ εἰς χορείαν εὐτρεπίζεσθαι.

ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ ΚΕΝΤΑΥΡΟΥ.

Ις ἱερὸν εἰσιὼν σεμνόν τι, καὶ μέγα, ὃ τὴν καλλίστην εἰκασίαν εἰς ἑαυτὸ μεθίστη, ἐν τοῖς προπυλαίοις τοῦ νεὼ ἱδρυμένον θεῶμαι κένταυρον, οὐκ ἀνδρὶ κατὰ τὴν ὁμήρειον εἰκόνα, ἀλλὰ θηρίῳ παραπλήσιον ὑλήεντι· ἄνθρωπος ἦν ἄχρι λαγόνος κατιὼν ὁ κένταυρος, ἐς ἵππου βάσιν τετρασκελῆ λήγων· τῶν γὰρ ἵππων, καὶ τῶν ἀνθρώπων ἡ φύσις, ἐξ ἡμισείας τεμοῦσα, εἰς ἓν σῶμα συνήρμοσε, τὸ μὲν, ἀποκρίνασα τῶν μερῶν, τὰ δὲ, ἀλλήλοις τεχνησαμένη σύμφωνα· τῆς μὲν γὰρ ἀνθρωπίνης, ὅσον ἀπ' ἰξύος εἰς ἄκραν ὑποφέρεται, τὴν βάσιν ἀφεῖλε· τοῦ δὲ ἵππου σώματος, ὅσον εἰς ὀμφαλὸν καταβαίνει τεμοῦσα, τῷ ἀνθρωπείῳ συνῆψε τύπῳ· ὡς τὸν μὲν ἵππον, τὴν κεφαλὴν ποθεῖν, καὶ τοὺς αὐχενίους τένοντας, καὶ ὅσον εἰς τὸν νῶτον καταβαῖνον εὑρίσκεται· τὸν δὲ ἄνθρωπον, ἀπὸ ὀμφαλοῦ μέχρι τῆς βάσεως στηριγμὸν ζητεῖν· τοιούτου δὲ ὄντος τοῦ σώματος, εἶδες ἂν θυμὸν ἐπιπλέοντα τῷ τεχνήματι, καὶ ἠγριωμένον τὸ σῶμα, καὶ τῷ προσώπῳ τὸ θηριῶδες ἐπανθοῦν, καὶ τὸ τῆς τριχὸς κάλλιστα ὑποκρινομένην τὴν πέζαν, καὶ πάντα πρὸς τὸν ἀληθῆ τύπον σπεύδοντα.

ΕΙΣ ΤΟ ΜΗΔΕΙΑΣ ΑΓΑΛΜΑ.

Ιδον καὶ τὴν πολυθρύλλητον ἐν ὅροις Μακεδόνων Μήδειαν· λίθος ἦν, μηνύων τὸ τῆς ψυχῆς εἶδος, ἀπομαξαμένης εἰς αὐτὴν τῆς τέχνης τὰ συμπληροῦντα τὴν ψυχήν. καὶ γὰρ λογισμοῦ κατηγορεῖτο δήλωμα, καὶ θυμὸς ὑπανίστατο, καὶ πρὸς λύπης διάθεσιν μετέβαινεν ἡ εἰκών· καὶ ὡς βραχέως εἰπεῖν, τὸ περὶ αὐτὴν δράματος ἐξήγησις ἦν τὸ ὁρώμενον· ὁ μὲν γὰρ λογισμὸς, ὑπὲρ τὴν πρᾶξιν ἐδήλου τῆς γυναικὸς τὰ βουλεύματα· ὁ δὲ θυμὸς, τῇ ῥύμῃ τῆς ὀργῆς παραγραφόμενος, τὴν φύσιν πρὸς τὸ ἔργον ἤγειρε, τὴν ἤδη τὸν φόνον ὁρμὴν εἰσηγούμενος. ἡ λύπη δὲ, τὸν ὑπὲρ τοῖς παισὶν ἐπεσήμαινεν οἶκτον εἰς τὴν μήδειαν σύνεσιν ἀρρώστως ἐκ τοῦ θυμοῦ τὴν λίθον ἕλκουσαν· οὐ γὰρ ἄτεγκτος, οὐδὲ θηριώδης ἡ εἰκὼν, ἀλλ' εἰς θυμοῦ, καὶ μανίας ἔνδειξιν διῃρεῖτο, ὑπηρετουμένη τοῖς τῆς γυναικὸς φύσεως βουλεύμασιν· εἰκὸς γὰρ ἦν μετὰ τὸν χόλον καθαρεύουσαν τοῦ θυμοῦ, ἐπιστρέφεσθαι πρὸς οἶκτον, καὶ εἰς ἔννοιαν ἐρχομένην τοῦ κακοῦ, τὴν ψυχὴν οἰκτίζεσθαι· ταῦτα μὲν τοῦ σώματος τὰ πάθη ἡ εἰκὼν ἐμιμεῖτο. καὶ ἦν ἰδεῖν τὴν λίθον ὅτε μὲν, φέρουσαν τὸν θυμὸν ἐν ὄμμασιν· ὅτε δὲ, σκυθρωπὸν ὁρῶσαν, καὶ μαλαττομένην εἰς στενότητα, ὥσπερ ἄντικρυς τοῦ τεχνησαμένου τὴν ὁρμὴν, εἰς τῆς Εὐριπίδου δραματοποιΐας πλήσαντος τὴν μίμησιν· καὶ βουλεύεται, συνανακινοῦσα καὶ σύνεσιν ἔμφρονα, καὶ εἰς θυμὸν ἀγριαίνει τὸ ἦθος τοὺς πεπεικότας τῇ φύσει, πρὸς τὰ ἔγγονα τῆς φιλογονίας ὅρους ἐκβάλλουσα, καὶ παιδικῶν λόγων μετὰ τὴν ἄνομον σφαγὴν ἅπτεται· ἦν δὲ αὐτῇ καὶ ξιφηφόρος ἡ χεὶρ, διακονεῖν ἑτοίμη τῷ θυμῷ, ἤδη τὸ μίασμα σπευδούσῃ, καὶ ἠμελημένη θρὶξ, τὸ αὐχμηρὸν ἐπισημαίνουσα, καὶ στολή τις πένθιμος ἀκόλουθος τῇ ψυχῇ.

ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ ἈΘΑΜΑΝΤΟΣ.

Ικὼν ἦν ἐπὶ ταῖς σκυθικαῖς ἠϊόσιν, οὐκ εἰς ἐπίδειξιν, ἀλλὰ καὶ ἀγωνίαν τῶν γραφῆς καλῶν, οὐ κάλλους ὡς ἐξησκημένη. ἐκτετύπωται δὲ κατ' αὐτὴν Ἀθάμας, μανίας οἰστρούμενος· ἦν δ' ἰδεῖν γυμνὸς, αἵματι φοινίσσων τὴν κόμην, ἠνεμωμένος τὴν τρίχα, παράφορος τὸ ὄμμα, ἐκπληξίας γέμων. καὶ ὥπλιστο δὲ οὐ μανίαις μόνον εἰς τόλμαν, οὐδὲ τοῖς ἐξ ἐριννύων δείμασι δημοφθόροις ἠγρίωτο, ἀλλὰ καὶ σίδηρος τῆς χειρὸς

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/2

προεκβέβληται, ἐκθέοντι παραπλήσιος. ἡ μὲν γὰρ χεὶρ, ὄντως ἦν ἀκίνητος. ἐδόκει δὲ
οὔ τι ἦν στάσιμον, ἀλλὰ δόξῃ κινήσεως ὑπὸ τοῦ φόβου χλωρόν τι, καὶ τεθνηκὸς ὁρῶσα.
ἐνηγκάλιστο δὲ καὶ παῖδα νήπιον, καὶ τὴν θηλὴν τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ προσῆγε, τοῖς ζοφί-
μοις ἐπιστάζουσα πηγὰς τοῖς ζοφίμοις. ἐπείγετο δὲ ἡ εἰκὼν ἐπὶ τὴν ἄκραν τῆς Σκείρωνος,
καὶ τὴν θάλατταν τὴν ὑπώρειον. τὸ δὲ ῥόθιον, πρὸς ὑποδοχὴν ἐκολποῦτο, κυμαίνειν εἰω-
θός. καὶ ζεφύρου τι κατεῖχε τὸ σῶμα, λιγυρῷ πνεύματι τὴν θάλασσαν κατευνάζοντος.
ὁ γὰρ δὴ κηρὸς ἐφάνταζε τὴν αἴσθησιν, ὡς καὶ πνοὴν δημιουργεῖν ἐπιστάμενος, καὶ ἀνα-
κοντίζειν θαλασσίους αὔρας, καὶ εἰς ἔργα φύσεως ἐπάγειν τὴν μίμησιν. παρεσκίρτων δὲ
καὶ ἐνάλιοι δελφῖνες, τὸ ῥόθιον ἐν τῇ γραφῇ τέμνοντες. καὶ ὁ κηρὸς ἐδόκει διαπνέεσθαι,
καὶ πρὸς τὸ τῆς θαλάσσης νομίζεσθαι μίμημα, πρὸς αὐτῆς τὴν ἐξουσίαν ἐξαλ-
λαττόμενος, ἐγέμων τοῖς τοῦ πίνακος τόρμασιν ἀμφιτρίτη ἐκβυθιζομέ-
νη ἄγριόν τι, καὶ φρικῶδες ὁρῶσα, καὶ ἡλιακόν τι σέλας ἐκ τῶν ὀμ-
μάτων μαρμαίρουσα. νηρηΐδες δὲ περὶ αὐτὴν εἱστήκεσαν. ἁπα-
λαὶ δὲ ἦσαν αὗται, καὶ ἀθρόαι προσιδεῖν, καὶ ἀφροδί-
σιον ἵμερον ἐξ ὀμμάτων στάζουσαι. ὑπὲρ δὲ ἄκρων τῶν
θαλασσίων κυμάτων ἐλίσσουσαι τὴν πορείαν ἐ-
πλήττον. περὶ δὲ αὐταῖς ὠκεανὸς φθό-
ᾤχετο, μικροῦ τῆς τοῦ ποτα-
μοῦ κινήσεως καὶ κυμαί-
νειν διδαχθείσης.

τῷ λαμπροτάτῳ ὑπάτῳ ἀντωνίνῳ, φιλόστρατος.

Τοὺς ἐν δόξῃ τοῦ φιλοσοφῆσαι σοφιστεύσαντας, καὶ τοὺς οὕτω κυρίως προσρηθέντας σοφιστὰς, ἐς δύο βίβλους ἀνεγράψά σοι, γιγνώσκων μὲν, ὅτι καὶ γένος ἐστί σοι πρὸς τὴν τέχνην, ἐς ἡρώδην τὸν σοφιστὴν ἀναφέροντι, μεμνημένος δὲ καὶ τῶν κατὰ τὴν ἀντιόχειαν σπουδασθέντων ποτὲ ἡμῖν ὑπὲρ σοφιστῶν. πατέρας δὲ προσέγραψα μὰ δί᾽ οὐ πᾶσιν, ἀλλὰ τοῖς ἀπ᾽ εὐδοκίμων. οἶδα γὰρ δὴ καὶ κριτίαν τὸν σοφιστὴν οὐκ ἐκ πατέρων, ἀλλ᾽ ὁμήρου δὴ μόνον σὺν τῷ πατρὶ ἐπιμνησθέντα, ἐπειδὴ θαῦμα δηλώσειν ἔμελλε πατέρα ὁμήρου ποταμὸν εἶναι. καὶ ἄλλως, οὐκ εὐτυχὲς βουλομένῳ πολλὰ εἰδέναι, πατέρα μὲν τοῦ δεῖνος ἐξεπίστασθαι, καὶ μητέρα, τὰς δὲ περὶ αὐτὸν ἀρετάς τε, καὶ κακίας οὐ γιγνώσκειν· μηδ᾽ ὅτι κατώρθωσέ τι οὗτος, καὶ ἐσφάλη ἢ τύχῃ, ἢ γνώμῃ. τὸ δὲ φρόντισμα τοῦτο ἄριστε ὑπάτων, καὶ τὰ ἄχθη σοι κουφιεῖ τῆς γνώμης, ὥσπερ ὁ κρατὴρ τῆς ἑλένης τοῖς αἰγυπτίοις φαρμάκοις. Ἔρρωσο μουσηγέτα.

ΦΛΑΒΙΟΥ ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ ΒΙΟΙ ΣΟΦΙΣΤΩΝ.

Τὴν ἀρχαίαν σοφιστικὴν, ῥητορικὴν ἡγεῖσθαι χρὴ φιλοσοφοῦσαν· διαλέγεται μὲν γὰρ ὑπὲρ ὧν οἱ φιλοσοφοῦντες· ἃ δὲ ἐκεῖνοι τὰς ἐρωτήσεις ὑποκαθήμενοι, καὶ τὰ σμικρὰ τῶν ζητουμένων προσβιβάζοντες, οὔπω φασὶ γιγνώσκειν, ταῦτα ὁ παλαιὸς σοφιστὴς, ὡς εἰδὼς λέγει· προοίμια γοῦν ποιεῖται τῶν λόγων, τὸ οἶδα, καὶ τὸ γιγνώσκω, καὶ πάλαι διέσκεμμαι, καὶ βέβαιον ἀνθρώπῳ οὐδέν. ἡ δὲ τοιαύτη ἰδέα τῶν προοιμίων, εὐγένειάν τε προηχεῖ τοῦ λόγου, καὶ φρόνημα, καὶ κατάληψιν σαφῆ τοῦ ὄντος· ἥρμοσται δὲ ἡ μὲν, τῇ ἀνθρωπίνῃ μαντικῇ, ἣν αἰγύπτιοί τε, καὶ χαλδαῖοι, καὶ πρὸ τούτων, ἰνδοὶ ξυνέθεσαν, μυρίοις ἀστέρων στοχαζόμενοι τοῦ ὄντος· ἡ δὲ, τῇ θεσπιῳδῷ τε καὶ χρηστηριώδει. καὶ γὰρ δὴ ἐκ τοῦ πυθίου, ἀκούειν ἐστὶν, οἶδα δ᾽ ἐγὼ ψάμμου τ᾽ ἀριθμὸν, καὶ μέτρα θαλάσσης, καὶ τεῖχος τριτογενεῖ ξύλινον διδοῖ, εὐρύοπα ζεύς· καὶ νέρων, ὀρέστης, ἀλκμαίων, μητροκτόνοι· καὶ πολλὰ τοιαῦτα ὥσπερ σοφιστοῦ λέγοντος. ἡ μὲν δὴ ἀρχαία σοφιστικὴ, καὶ τὰ φιλοσοφούμενα ὑποτιθεμένη, διῄει αὐτὰ ἀποτάδην, καὶ ἐς μῆκος. διελέγετο μὲν γὰρ περὶ ἀνδρείας· διελέγετο δὲ, περὶ δικαιότητος, ἡρώων τε πέρι, καὶ θεῶν, καὶ ὅπη ἀπεσχημάτισται ἡ ἰδέα τοῦ κόσμου. ἡ δὲ μετ᾽ ἐκείνην, ἣν οὐχὶ νέαν, ἀρχαία γὰρ, δευτέραν δὲ μᾶλλον προσρητέον, τοὺς πένητας ὑπετυπώσατο, καὶ τοὺς πλουσίους, καὶ τοὺς ἀριστέας, καὶ τοὺς τυράννους, καὶ τὰς ἐς ὄνομα ὑποθέσεις, ἐφ᾽ ἃς ἡ ἱστορία ἄγει. ἦρξε δὲ τῆς μὲν ἀρχαιοτέρας, γοργίας ὁ λεοντῖνος ἐν θετταλοῖς. τῆς δὲ δευτέρας, αἰσχίνης ὁ ἀτρομήτου, τῶν μὲν ἀθήνησι πολιτικῶν ἐκπεσὼν, καρίᾳ δὲ ἐνομιλήσας, καὶ ῥόδῳ· καὶ μετεχειρίζοντο τὰς ὑποθέσεις κατὰ τὴν τέχνην, οἱ μὲν, ἀπὸ αἰσχίνου· οἱ δὲ, ἀπὸ γοργίου κατὰ τὸ δόξαν. σχεδίων δὲ πηγὰς λόγων, οἱ μὲν, ἐκ περικλέους πρῶτον ῥυῆναί φασιν· ὅθεν καὶ μέγας ὁ περικλῆς ἐνομίσθη τὴν γλῶτταν. οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ βυζαντίου πύθωνος, ὃν δημοσθένης μόνος ἀθηναίων ἀνασχεῖν φησι θρασυνόμενον, καὶ πολὺν ῥέοντα. οἱ δὲ, αἰσχίνου φασὶ τὸ σχεδιάζειν εὕρημα· τοῦτον γὰρ πλεύσαντα ἐς ῥόδον παρὰ τὸν κάρα μαύσωλον, σχεδίῳ αὐτὸν λόγῳ ἡσθῆναι. ἐμοὶ δὲ, πλεῖστα μὲν ἀνθρώπων αἰσχίνης δοκεῖ σχεδιάσαι πρεσβεύων τε, καὶ ἀποπρεσβεύων, συνηγορῶν τε, καὶ δημηγορῶν· καταλιπεῖν δὲ μόνους τοὺς συγγεγραμμένους τῶν λόγων, ἵνα τῶν δημοσθένους φροντισμάτων μὴ πολλῷ λείποιτο. σχεδίου δὲ λόγου, γοργίας ἄρξαι· παρελθὼν γὰρ οὗτος ἐς τὸ ἀθηναίων θέατρον, ἐθάρρησεν εἰπεῖν, προβάλλετε· καὶ τὸ κινδύνευμα τοῦτο, πρῶτον ἀνεφθέγξατο, ἐνδεικνύμενος δήπου πάντα μὲν εἰδέναι, περὶ παντὸς δ᾽ ἂν εἰπεῖν, ἐφιεὶς τῷ καιρῷ. τοῦτο δ᾽ ἐπελθεῖν τῷ γοργίᾳ διὰ τόδε. προδίκῳ τῷ κείῳ συνεγέγραπτό τις οὐκ ἀηδὴς λόγος, ἡ ἀρετὴ, καὶ ἡ κακία, φοιτῶσαι παρὰ τὸν ἡρακλέα ἐν εἴδει γυναικῶν ἐσταλμέναι. ἡ μὲν, ἀπατηλῷ τε, καὶ ποικίλῳ, ἡ δ᾽ ὡς ἔτυχε. καὶ προτείνουσαι τῷ ἡρακλεῖ νέῳ ἔτι, ἡ μὲν, ἀργίαν, καὶ τρυφήν. ἡ δὲ, αὐχμὸν, καὶ πόνους· καὶ τὸ τέλος πᾶσι τοῦ λόγου διὰ πλειόνων συντιθέντος, ἔμμισθον ἐπίδειξιν ἐποιεῖτο πρόδικος, περιφοιτῶν τὰ ἄστη, καὶ θέλγων αὐτὰ τὸν ὀρφέως τε, καὶ θαμύρου τρόπον· ἐφ᾽ οἷς μεγάλων μὲν ἠξιοῦτο παρὰ θηβαίοις, πλειόνων δ᾽ ἐν λακεδαίμονι, ὡς ἐς τὸ συμφέρον τῶν νέων ἀναδιδάσκων ταῦτα. ὁ δὲ γοργίας ἐπικόπτων τὸν πρόδικον, ὡς ἕωλά τε, καὶ πολλάκις εἰρημένα ἀγορεύοντα, ἐπαφῆκεν ἑαυτὸν τῷ καιρῷ. οὐ μὴν φθόνου γε ἥμαρτεν· ἦν γάρ τις χαιρεφῶν ἀθήνησιν· οὐχ ὃν ἡ κωμῳδία πύξινον ἐκάλει, ἐκεῖνος μὲν γὰρ ὑπὸ φροντισμάτων ἐνόσει τὸ αἷμα. ὃν δὲ νῦν λέγω, ὕβριν ἤσκει, καὶ ἀναιδῶς ἐτώθαζε.

οὗτος ὁ χαιρεφῶν τὴν σπουδὴν τοῦ γοργίου διαμασώμενος, διατί ἔφη ὦ γοργία οἱ κύαμοι τὴν μὲν γαστέρα φυσῶσι, τὸ δὲ πῦρ οὐ φυσῶσιν; ὁ δὲ, οὐδὲν ταραχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐρωτήματος, τουτὶ μὲν ἔφη σοὶ καταλείπω σκοπεῖν. ἐγὼ δὲ, ἐκεῖνο πάλαι οἶδα ὅτι ἡ γῆ τοὺς νάρθηκας ἐπὶ τοὺς τοιούτους φύει. δεινότητα δὲ οἱ ἀθηναῖοι περὶ τοὺς σοφιστὰς ὁρῶντες, ἐξεῖργον αὐτοὺς τῶν δικαστηρίων, ὡς ἀδίκῳ λόγῳ τοῦ δικαίου κρατοῦντας, καὶ ἰσχύοντας παρὰ τὸ εὐθύ. ὅθεν αἰσχίνης, καὶ δημοσθένης, προὔφερον μὲν αὐτὸ ἀλλήλοις, οὐχ ὡς ὄνειδος δὲ, ἀλλ' ὡς διαβεβλημένον τοῖς δικάζουσιν. ἰδίᾳ γὰρ ἠξίουν ἀπ' αὐτοῦ θαυμάζεσθαι. καὶ δημοσθένης μὲν ἐπὶ τῷ αἰσχίνῃ πρὸς τοὺς γνωρίμους ἐκόμπαζεν, ὡς τὴν τῶν δικαστῶν ψῆφον πρὸς τὸ δοκοῦν ἑαυτῷ μετάγων. αἰσχίνης δὲ οὐκ ἄν μοι δοκεῖ πρεσβεῦσαι παρὰ ῥοδίοις ἃ μήπω ἐγίγνωσκον, εἰ μὴ καὶ ἀθήνησιν αὐτὰ ἐσπουδάκει. σοφιστὰς δὲ οἱ παλαιοὶ ἐπωνόμαζον, οὐ μόνον τῶν ῥητόρων τοὺς ὑπερφωνοῦντάς τε, καὶ λαμπρούς, ἀλλὰ καὶ τῶν φιλοσόφων τοὺς ξὺν εὐροίᾳ ἑρμηνεύοντας, ὑπὲρ ὧν ἀνάγκη προτέρων λέγειν. ἐπειδὴ οὐκ ὄντες σοφισταί, δοκοῦντες δὲ, παρῆλθον ἐς τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην.

ΕΥΔΟΞΟΣ.

Εὔδοξος μὲν γὰρ ὁ κνίδιος, τοὺς ἐν ἀκαδημίᾳ λόγους ἱκανῶς ἐκφροντίσας, ὅμως ἐνεγράφη τοῖς σοφισταῖς, ἐπὶ τῷ κόσμῳ τῆς ἀπαγγελίας, καὶ τῷ σχεδιάζειν εὖ. καὶ ἠξιοῦτο τῆς τῶν σοφιστῶν ἐπωνυμίας καθ' ἑλλήσποντον, καὶ προποντίδα, κατά τε μέμφιν, καὶ τὴν ὑπὲρ μέμφιν αἴγυπτον, ἣν αἰθιοπία τε ὁρίζει, καὶ τῶν ἐκείνῃ σοφῶν οἱ γυμνοί.

ΛΕΩΝ.

Λέων δὲ ὁ βυζάντιος, νέος μὲν ὢν, ἐφοίτα πλάτωνι. ἐς δὲ ἄνδρας ἥκων, σοφιστὴς προσερρήθη, πολυειδῶς ἔχων τοῦ λόγου, καὶ πιθανῶς τῶν ἀποκρίσεων. φιλίππῳ μὲν γὰρ στρατεύοντι ἐπὶ βυζαντίους προαπαντήσας, εἰπέ μοι ὦ φίλιππε ἔφη, τί παθὼν, πολέμου ἄρχεις; τοῦ δὲ, εἰπόντος ὡς ἡ πατρὶς ἡ σὴ καλλίστη πόλεων οὖσα, ὑπηγάγετό με ἐρᾶν αὐτῆς, καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ θύρας τῶν ἐμαυτοῦ παιδικῶν ἥκω, ὑπολαβὼν ὁ λέων, οὐ φοιτῶσιν ἔφη μετὰ ξιφῶν ἐπὶ τὰς τῶν παιδικῶν θύρας οἱ ἄξιοι τοῦ ἀντερᾶσθαι. οὐ γὰρ πολεμικῶν ὀργάνων, ἀλλὰ μουσικῶν οἱ ἐρῶντες δέονται. καὶ ἠλευθεροῦτο βυζάντιον, δημοσθένους μὲν πολλὰ πρὸς ἀθηναίους εἰπόντος, λέοντος δὲ ὀλίγα πρὸς αὐτὸν φίλιππον. καὶ πρεσβεύων δὲ παρ' ἀθηναίοις ὁ λέων οὗτος, ἐστασίαζε μὲν πολὺν ἤδη χρόνον ἡ πόλις, καὶ παρὰ τὰ ἤθη ἐπολιτεύετο. παρελθὼν δὲ ἐς τὴν ἐκκλησίαν, προσέβαλεν αὐτοῖς ἀθρόον γέλωτα ἐπὶ τῷ εἴδει, ἐπειδὴ πίων ἐφαίνετο, καὶ περιττὸς τὴν γαστέρα. ταραχθεὶς δὲ οὐδὲν ὑπὸ τοῦ γέλωτος, τί ἔφη ὦ ἀθηναῖοι γελᾶτε; ἢ ὅτι παχὺς ἐγὼ, καὶ τοῦτο; ἔστι μοι καὶ γυνὴ πολλῷ παχυτέρα. καὶ ὁμονοοῦντας μὲν ἡμᾶς, χωρεῖ ἡ κλίνη. διαφερομένους δὲ, οὐδὲ ἡ οἰκία, καὶ ἐς ἓν ἦλθεν ὁ τῶν ἀθηναίων δῆμος, ἁρμοσθεὶς ὑπὸ τοῦ λέοντος, σοφῶς ἐπισχεδιάσαντος τῷ καιρῷ.

ΔΙΑΣ.

Δίας δὲ ὁ ἐφέσιος, τὸ μὲν πεῖσμα τῆς ἑαυτοῦ φιλοσοφίας, ἐξ ἀκαδημίας ἐβέβλητο. σοφιστὴς δὲ ἐνομίσθη, διὰ τόδε. τὸν φίλιππον ὁρῶν χαλεπὸν ὄντα τοῖς ἕλλησιν, ἐπὶ τὴν ἀσίαν στρατεύειν ἔπεισε. καὶ πρὸς τοὺς ἕλληνας διεξῆλθε λόγον, ὡς δέον ἀκολουθεῖν στρατεύοντι. καλὸν γὰρ εἶναι καὶ τὸ ἔξω δουλεύειν, ἐπὶ τῷ οἴκοι ἐλευθεροῦσθαι.

ΚΑΡΝΕΑΔΗΣ.

Καὶ καρνεάδης δὲ ὁ ἀθηναῖος, ἐν σοφισταῖς ἐγράφετο. φιλοσόφως μὲν γὰρ κατεσκεύαστο τὴν γνώμην. τὴν δὲ ἰσχὺν τῶν λόγων, ἐς τὴν ἄγαν ἤλαυνε δεινότητα.

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ.

Οἶδα καὶ φιλόστρατον τὸν αἰγύπτιον, κλεοπάτρᾳ μὲν συμφιλοσοφήσαντα τῇ βασιλίδι, σοφιστὴν δὲ προσρηθέντα, ἐπειδὴ λόγου ἰδέαν πανηγυρικὴν ἥρμοστο, καὶ ποικίλην, γυναικὶ συνών. ἣ καὶ αὐτὸ τὸ φιλολογεῖν τρυφὴν εἶχεν. ὅθεν καὶ παρῳδοῦν τινὲς ἐπ' αὐτῷ τόδε τὸ ἐλεγεῖον, πανσόφου ὀργὴν ἴσχε φιλοστράτου, ὃς κλεοπάτρᾳ νῦν προσομιλήσας, τοῖος ἰδεῖν πέφανται.

ΘΕΟΜΝΗΣΤΟΣ.

Καὶ θεόμνηστον δὲ τὸν ναυκρατίτην ἐπιδήλως φιλοσοφήσαντα, ἡ περιβολὴ τῶν λόγων, ἐς τοὺς σοφιστὰς ἀπήνεγκε.

ΔΙΩΝ.

Δίωνα δὲ τὸν προυσαῖον, οὐκ οἶδ' ὅ,τι χρὴ προσειπεῖν, διὰ τὴν ἐς πάντα ἀρετήν. ἀμαλθείας δὲ

κέρας ἦν τοῦ λόγου. ξυγκείμενος μὲν τῶν ἄριστα εἰρημένων τοῖς ἀρίστοις, βλέπων δὲ πρὸς τὴν Δημοσθένους ἠχὼ, καὶ Πλάτωνος· ᾗ καθάπερ αἱ μαγάδες τοῖς ὀργάνοις προσηχεῖ ὁ Δίων τὸ ἑαυτοῦ ἴδιον ξὺν ἀφελείᾳ ἐπεστραμμένῃ. ἀρίστη δὲ ἐν τοῖς Δίωνος λόγοις καὶ ἡ τοῦ ἤθους κρᾶσις. ὑβριζούσαις τε γὰρ πόλεσι πλεῖστα ἐπιπλήξας, οὐ φιλολοίδορος, οὐδὲ ἀηδὴς ἔδοξεν, ἀλλ᾽ οἷον ἵππων ὕβριν χαλινῷ καταρτύων μᾶλλον, ἢ μάστιγι. πόλεών τε εὐνομουμένων ἐς ἐπαίνους καταστὰς, οὐκ ἐπαίρειν αὐτὰς ἔδοξεν, ἀλλ᾽ ἐπιστρέφειν μᾶλλον ὡς ἀπολουμένας, εἰ μεταβάλοιντο. ἦν δὲ αὐτῷ καὶ τὸ τῆς ἄλλης φιλοσοφίας ἦθος, οὐ κοινὸν, οὐδ᾽ εἰρωνίζον, ἀλλ᾽ ἐμβριθῶς μὲν ἐγκείμενον, κεχρωσμένον δὲ οἷον ἡδύσματι, τῇ πραότητι. ὡς δὲ καὶ ἱστορίαν ἱκανὸς ἦν συγγράφειν, δηλοῖ τὰ Γετικά. καὶ γὰρ δὴ καὶ ἐς Γέτας ἦλθεν ὁπότε ἠλᾶτο. τὸν δὲ Εὐβοέα, καὶ τὸν τοῦ ψιττακοῦ ἔπαινον, καὶ ὁπόσα οὐχ ὑπὲρ μεγάλων ἐσπούδασται τῷ Δίωνι, μὴ μικρὰ ἡγώμεθα, ἀλλὰ σοφιστικά. σοφιστοῦ γὰρ τὸ καὶ ὑπὲρ τοιούτων σπουδάζειν. γενόμενος δὲ κατὰ χρόνους, οὓς Ἀπολλώνιός τε ὁ Τυανεὺς, καὶ Εὐφράτης ὁ Τύριος ἐφιλοσόφουν, ἀμφοτέροις μὲν ἐπιτηδείως εἶχε, καίτοι διαφερομένοις πρὸς ἀλλήλους, ἔξω τοῦ φιλοσοφίας ἤθους. τὴν δὲ ἐς τὰ Γετικὰ ἔθνη πάροδον τοῦ ἀνδρὸς, φυγὴν μὲν οὐκ ἀξιῶ ὀνομάζειν, ἐπεὶ μὴ προσετάχθη αὐτῷ φυγεῖν. οὐδὲ ἀποδημίαν, ἐπειδὴ τοῦ φανεροῦ ἐξέστη, κλέπτων ἑαυτὸν ὀφθαλμῶν τε, καὶ ὤτων, καὶ ἄλλα ἐν ἄλλῃ γῇ πράττων, δέει τῆς κατὰ τὴν Ῥωμαίων τυραννίδα. ὑφ᾽ ὧν ἠλαύνετο φιλοσοφία πᾶσα. φυτεύων δὲ, καὶ σκάπτων, καὶ ἐπαντλῶν βαλανείοις, καὶ κήποις, καὶ πολλὰ τοιαῦτα ὑπὲρ τροφῆς ἐργαζόμενος, οὐδὲ τοῦ σπουδάζειν ἠμέλει, ἀλλ᾽ ἀπὸ δυοῖν βιβλίοιν ἑαυτὸν ξυνεῖχε. ταυτὶ δὲ ἦν ὅ, τε Φαίδων ὁ τοῦ Πλάτωνος, καὶ Δημοσθένης ὁ κατὰ τῆς πρεσβείας. θαμίζων δὲ ἐς στρατόπεδα, ἐν οἷς περ εἰώθει ξυγχεῖσθαι, καὶ τοὺς στρατιώτας ὁρῶν ἐς νεώτερα ὁρμῶντας ἐπὶ Δομετιανῷ ἀπεσφαγμένῳ, οὐκ ἐφείσατο, ἀταξίαν ἰδὼν ἐκραγεῖσαν, ἀλλὰ γυμνὸς ἀναπηδήσας ἐπὶ βωμὸν ὑψηλὸν, ἤρξατο τοῦ λόγου ὧδε. αὐτὰρ ὁ γυμνώθη ῥακέων πολύμητις Ὀδυσσεύς. καὶ εἰπὼν ταῦτα, καὶ δηλώσας ἑαυτὸν ὅτι μὴ πτωχὸς, μηδ᾽ ὃν ᾤοντο, Δίων δὲ εἴη ὁ σοφὸς, ἐπὶ μὲν τὴν κατηγορίαν τοῦ τυράννου, πολὺς ἔπνευσε. τοὺς δὲ στρατιώτας ἐδίδαξεν ἄμεινον φρονεῖν τὰ δοκοῦντα Ῥωμαίοις πράττοντας. καὶ γὰρ καὶ ἡ πειθὼ τοῦ ἀνδρὸς, οἵα καταθέλξαι καὶ τοὺς μὴ τὰ Ἑλλήνων ἀκριβοῦντας. Τραϊανὸς γοῦν ὁ αὐτοκράτωρ ἀναθέμενος αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ῥώμης ἐς τὴν χρυσῆν ἅμαξαν, ἐφ᾽ ἧς οἱ βασιλεῖς τὰς ἐκ τῶν πολέμων πομπὰς πομπεύουσιν, ἔλεγε, θαμὰ ἐπιστρεφόμενος πρὸς τὸν Δίωνα, τί μὲν λέγεις οὐκ οἶδα. φιλῶ δέ σε ὡς ἐμαυτόν. σοφιστικώταται δὲ τοῦ Δίωνος αἱ τῶν λόγων εἰκόνες. ἐν αἷς εἰ καὶ πολὺς, ἀλλὰ καὶ ἐναργὴς, καὶ τοῖς ὑποκειμένοις ὅμοιος.

ΦΑΒΩΡΙΝΟΣ.

Καὶ Φαβωρῖνον τὸν φιλόσοφον, ἡ εὐγλωττία ἐν σοφισταῖς ἐκήρυττεν. ἦν μὲν γὰρ τῶν ἑσπερίων Γαλατῶν οὗτος, Ἀρελάτου πόλεως, ἣ ἐπὶ Ῥοδανῷ ποταμῷ ᾤκισται. διφυὴς δὲ ἐτέχθη, καὶ ἀνδρόθηλυς. καὶ τοῦτο ἐδηλοῦτο μὲν καὶ παρὰ τοῦ εἴδους. ἀγενείως γὰρ τοῦ προσώπου, καὶ γηράσκων εἶχεν. ἐδηλοῦτο δὲ καὶ τῷ φθέγματι. ὀξυηχὲς γὰρ ἠκούετο, καὶ λεπτὸν, καὶ ἐπίτονον, ὡς περ ἡ φύσις τοὺς εὐνούχους ἥρμοκε. θερμὸς δὲ οὕτω τις ἦν τὰ ἐρωτικὰ, ὡς καὶ μοιχοῦ λαβεῖν αἰτίαν ἐξ ἀνδρὸς ὑπάτου. διαφορᾶς δὲ αὐτῷ πρὸς Ἀδριανὸν βασιλέα γενομένης, οὐδὲν ἔπαθεν. ὅθεν ὡς παράδοξα ἐπεχρησμῴδει τῷ ἑαυτοῦ βίῳ. τρία ταῦτα. Γαλάτης ὢν, ἑλληνίζειν. εὐνοῦχος ὢν, μοιχείας κρίνεσθαι. βασιλεῖ διαφέρεσθαι, καὶ ζῆν. τοῦ δὲ Ἀδριανοῦ, ἔπαινος ἂν εἴη μᾶλλον εἰ βασιλεὺς ὢν, διεφέρετο ἀπὸ τοῦ ἴσου, πρὸς ὃν ἐξῆν ἀποκτεῖναι. βασιλεὺς δὲ κρείττων ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ, ἢν ὀργῆς κρατῇ. καὶ θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ διοτρεφέος βασιλῆος, ἢν μὴ λογισμῷ κολάζηται. βέλτιον γὰρ ταῦτα ταῖς τῶν ποιητῶν δόξαις προσγράφειν, τῶν εὖ τιθεμένων τὰ τῶν βασιλέων ἤθη. ἀρχιερεὺς δὲ ἀναῤῥηθεὶς ἐς τὰ οἴκοι πάτρια, ἐφῆκε μὲν κατὰ τοὺς ὑπὲρ τῶν τοιούτων νόμους, ὡς ἀφειμένος τοῦ λειτουργεῖν, ἐπειδὴ ἐφιλοσόφει. τὸν δὲ αὐτοκράτορα ὁρῶν ἐναντίαν αὐτῷ θέσθαι διανοούμενον, ὡς μὴ φιλοσοφοῦντι, ὑπετέμετο αὐτὸν ὧδε. ἐνύπνιόν μοι ἔφη ὦ βασιλεῦ γέγονεν, ὃ καὶ πρὸς σὲ χρὴ εἰρῆσθαι. ἐπιστὰς γάρ μοι Δίων ὁ διδάσκαλος, ἐνουθέτει με ὑπὲρ τῆς δίκης, λέγων, ὅτι μὴ ἑαυτοῖς μόνον, ἀλλὰ, καὶ τοῖς πατρίσι γεγόναμεν. ὑποδέχομαι δὲ ὦ βασιλεῦ, τὴν λειτουργίαν, καὶ τῷ διδασκάλῳ πείθομαι. ταῦτα ὁ μὲν αὐτοκράτωρ, διατριβὴν ἐπεποίητο, καὶ διῆγε τὰς βασιλείους φροντίδας, ἀπονεύων ἐς σοφιστάς τε, καὶ φιλοσόφους. Ἀθηναίοις δὲ δεινὰ ἐφαίνετο. καὶ συνδραμόντες αὐτοὶ μάλιστα οἱ ἐν τέλει Ἀθηναῖοι, χαλκῆν εἰκόνα κατέβαλον τοῦ ἀνδρὸς, ὡς πολεμιωτάτου τῷ αὐτοκράτορι. ὁ δὲ, ὡς ἤκουσεν, οὐδὲν σχετλιάσας, οὐδὲ ἀγριάνας ὑπὲρ ὧν ὕβριστο, ὤνητ᾽ ἂν ἔφη καὶ Σωκράτης εἰκόνα χαλκῆν, ὑπ᾽ Ἀθηναίων ἀφαιρεθεὶς μᾶλλον, ἢ πιὼν κώνειον. ἐπιτηδειότατος μὲν οὖν Ἡρώδης τῷ σοφιστῇ ἐγένετο, διδάσκαλόν τε ἡγουμένῳ, καὶ πατέρα, καὶ πρὸς αὐτὸν γράφοντι πότε σε ἴδω, καὶ πότε σου περιλείξω τὸ στόμα. ὅθεν καὶ τελευτῶν,

κληρόνομον ἡρώδην ἀπέφηνε τῶν τε βιβλίων, καὶ τῆς ἐπὶ ῥώμῃ οἰκίας, καὶ τοῦ αὐτολη-
κύθου. ἦν δὲ οὗτος, ἰνδὸς μὲν, καὶ ἱκανῶς μέλας. ἄθυρμα δὲ ἡρώδου τε, καὶ φαβωρίνου·
ξυμπίνοντας γὰρ αὐτοὺς διῆγεν, ἐγκαταμιγνὺς ἰνδικοῖς ἀττικὰ, καὶ πεπλανημένῃ τῇ
γλώττῃ βαρβαρίζων. ἡ δὲ γενομένη πρὸς τὸν πολέμωνα τῷ φαβωρίνῳ διαφορὰ, ἤρξατο
μὲν ἐν ἰωνίᾳ, προσθεμένων αὐτῷ τῶν ἐφεσίων, ἐπεὶ τὸν πολέμωνα ἡ σμύρνα ἐθαύμαζεν.
ἐπέδωκε δὲ ἐν τῇ ῥώμῃ. ὕπατοι γὰρ, καὶ παῖδες ὑπάτων, οἱ μὲν, τὸν, ἐπαινοῦντες, οἱ δὲ,
τὸν, ἦρξαν αὐτοῖς φιλοτιμίας· ἣ πολὺ ἐκκαίει καὶ σοφοῖς ἀνδράσι τὸν πόλεμον, τῆς ἀν-
θρωπείας φύσεως τὸ φιλότιμον ἀγήρων ἡγουμένης. συγγνωστοὶ μὲν οὖν τῆς φιλοτιμίας·
μεμπτοὶ δὲ τῶν λόγων, οὓς ἐπ᾽ ἀλλήλοις ξυνέθεσαν. ἀσελγὴς γὰρ λοιδορία, κἂν ἀληθὴς
τύχῃ, οὐκ ἀφίησιν αἰσχύνης, οὐδὲ τὸν ὑπὲρ τοιούτων εἰπόντα. τοῖς μὲν οὖν σοφιστὴν τὸν φα-
βωρῖνον καλοῦσιν, ἀπόχρη ἐς ἀπόδειξιν καὶ αὐτὸ τὸ σοφιστῇ διενεχθῆναι αὐτόν. τὸ γὰρ φι-
λότιμον, οὗ ἐπεμνήσθην, ἐπὶ τοὺς ἀντιτέχνους φοιτᾷ. ἥρμοστο δὲ τὴν γλῶτταν ἀνειμένως
μὲν, σοφῶς δὲ, καὶ ἐπιτίμως. ἐλέγετο δὲ καὶ σὺν εὐροίᾳ σχεδιάσαι. τὰ μὲν δὴ ἐς πρόξενον, μή-
τ᾽ ἂν ἐνθυμηθῆναι τὸν φαβωρῖνον ἡγούμεθα, μήτ᾽ ἂν ξυνθεῖναι, ἀλλ᾽ εἶναι αὐτὰ μειρα-
κίου φροντίσματα μεθύοντος, μᾶλλον δὲ ἐμοῦντος. τὸν δὲ ἐπὶ τῷ ἀώρῳ, καὶ τὸν ὑπὲρ τῶν
μονομάχων, καὶ τὸν ὑπὲρ τῶν βαλανείων, γνησίους τε ἀποφαινόμεθα, καὶ εὖ ξυγκειμένους,
καὶ πολλῷ μᾶλλον τοὺς φιλοσοφουμένους αὐτῷ τῶν λόγων, ὧν ἄριστοι οἱ πυῤῥώνειοι. τοὺς
γὰρ πυῤῥωνείους ἐφεκτικοὺς ὄντας, οὐκ ἀφαιρεῖται καὶ τὸ δικάζειν δύνασθαι. διαλεγομέ-
νου δὲ αὐτοῦ κατὰ τὴν ῥώμην, μεστὰ ἦν σπουδῆς πάντα. καὶ γὰρ δὴ καὶ ὅσοι τῆς ἑλλήνων φω-
νῆς ἀξύνετοι ἦσαν, οὐδὲ τούτοις ἀφ᾽ ἡδονῆς ἡ ἀκρόασις ἦν, ἀλλὰ κἀκείνους ἔθελγε τῇ τε ἠχοῖ
τοῦ φθέγματος, καὶ τῷ σημαίνοντι τοῦ βλέμματος, καὶ τῷ ῥυθμῷ τῆς γλώττης. ἔθελ-
γε δὲ αὐτοὺς καὶ τῇ ἐπιτάσει τοῦ λόγου. ὃ ἐκεῖνοι μὲν, ᾠδὴν ἐκάλουν, ἐγὼ δὲ, φιλοτιμίαν,
ἐπειδὴ τοῖς ἀποδεδειγμένοις ἐφυμνεῖται. δίωνος μὲν οὖν ἀκοῦσαι λέγεται. τοσοῦτον
δὲ ἀφέστηκεν, ὅσον οἱ μὴ ἀκούσαντες. Καὶ τοσαῦτα μὲν ὑπὲρ τῶν φιλοσοφησάντων ἐν δόξῃ
τοῦ σοφιστεῦσαι. οἱ δὲ κυρίως προσρηθέντες σοφισταὶ, ἐγένοντο οἵδε.

ΓΟΡΓΙΑΣ.

Σικελία γοργίαν ἐν λεοντίνοις ἤνεγκεν, ἐς ὃν ἀναφέρειν ἡγώμεθα ὥσπερ ἐς πατέρα τὴν τῶν
σοφιστῶν τέχνην. εἰ γὰρ τὸν αἰσχύλον ἐνθυμηθείημεν, ὡς πολλὰ τῇ τραγῳδίᾳ ξυνεβάλε-
το, ἐσθῆτί τε αὐτὴν κατασκευάσας, καὶ ὀκρίβαντι ὑψηλῷ, καὶ ἡρώων εἴδεσιν, ἀγγέλοις τε,
καὶ ἐξαγγέλοις, καὶ οἷς ἐπὶ σκηνῆς τε, καὶ ὑπὸ σκηνῆς χρὴ πράττειν, τοῦτο ἂν εἴη καὶ ἐν τοῖς
ὁμοτέχνοις ὁ γοργίας. ὁρμῆς τε γὰρ τοῖς σοφισταῖς ἦρξε, καὶ παραδοξολογίας, καὶ πνεύμα-
τος, καὶ τοῦ τὰ μεγάλα μεγάλως ἑρμηνεύειν, ἀποστάσεών τε, καὶ προσβολῶν, ὑφ᾽ ὧν ὁ λόγος
ἡδίων ἑαυτοῦ, καὶ σοβαρώτερος. περιεβάλετο δὲ καὶ ποιητικὰ ὀνόματα ὑπὲρ κόσμου, καὶ
σεμνότητος. ὅπως μὲν οὖν καὶ ῥᾷστα ἀπεσχεδίαζεν, εἴρηταί μοι κατ᾽ ἀρχὰς τοῦ λόγου. δια-
λεχθεὶς δὲ ἀθήνησιν ἤδη γηράσκων, εἰ μὲν ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐθαυμάσθη, οὔπω θαῦμα. ὁ δὲ, οἶ-
μαι καὶ τοὺς ἐλλογιμωτάτους ἀνηρτήσατο, κριτίαν μὲν, καὶ ἀλκιβιάδην, νέω ὄντε, θουκυ-
δίδην δὲ, καὶ περικλέα, ἤδη γηράσκοντε. καὶ ἀγάθων δὲ ὁ τῆς τραγῳδίας ποιητὴς, ὃν ἡ κω-
μῳδία σοφόν τε, καὶ καλλιεπῆ οἶδε, πολλαχοῦ τῶν ἰαμβείων γοργιάζει. ἐμπρέπων δὲ καὶ
ταῖς τῶν ἑλλήνων πανηγύρεσι, τὸν μὲν λόγον τὸν πυθικὸν, ἀπὸ τοῦ βωμοῦ ἤχησεν, ἐφ᾽ οὗ καὶ
χρυσοῦς ἀνετέθη ἐν τῷ τοῦ πυθίου ἱερῷ. ὁ δὲ ὀλυμπικὸς λόγος, ὑπὲρ τοῦ μεγίστου αὐτῷ ἐπολι-
τεύθη. στασιάζουσαν γὰρ τὴν ἑλλάδα ὁρῶν, ὁμονοίας ξύμβουλος αὐτοῖς ἐγένετο, τρέ-
πων ἐπὶ τοὺς βαρβάρους, καὶ πείθων ἆθλα ποιεῖσθαι τῶν ὅπλων μὴ τὰς ἀλλήλων πό-
λεις, ἀλλὰ τὴν τῶν βαρβάρων χώραν. ὁ δὲ ἐπιτάφιος, ὃν διῆλθεν ἀθήνησιν, εἴρηται μὲν ἐπὶ
τοῖς ἐκ τῶν πολέμων πεσοῦσιν, οὓς οἱ ἀθηναῖοι δημοσίᾳ ξὺν ἐπαίνοις ἔθαψαν. σοφίᾳ δὲ ὑ-
περβαλλούσῃ ξύγκειται. παροξύνων τε γὰρ τοὺς ἀθηναίους ἐπὶ μήδους τε, καὶ πέρσας, καὶ τὸν
αὐτὸν νοῦν τῷ ὀλυμπικῷ ἀγωνιζόμενος, ὑπὲρ ὁμονοίας μὲν τῆς πρὸς τοὺς ἕλληνας, οὐδὲν
διῆλθεν, ἐπειδὴ πρὸς ἀθηναίους ἦν ἀρχῆς ἐρῶντας· ἣν οὐκ ἦν κτήσασθαι, μὴ τὸ δραστήριον
αἱρουμένους. ἐνδιέτριψε δὲ τοῖς τῶν μηδικῶν τροπαίων ἐπαίνοις, ἐνδεικνύμενος αὐτοῖς, ὅτι
τὰ μὲν κατὰ τῶν βαρβάρων τρόπαια, ὕμνους ἀπαιτεῖ. τὰ δὲ κατὰ τῶν ἑλλήνων, θρήνους. λέ-
γεται δὲ ὁ γοργίας ἐς ὀκτὼ, καὶ ἑκατὸν ἐλάσας ἔτη, μὴ καταλυθῆναι τὸ σῶμα ὑπὸ γήρως,
ἀλλ᾽ ἄρτιος καταβιῶναι, καὶ τὰς αἰσθήσεις ἡβῶν.

ΠΡΩΤΑΓΟΡΑΣ.

Πρωταγόρας δὲ ὁ ἀβδηρίτης, σοφιστὴς μὲν, καὶ δημοκρίτου ἀκροατὴς οἴκοι ἐγένετο. ὡμί-
λησε δὲ καὶ τοῖς ἐκ περσῶν μάγοις, κατὰ τὴν τοῦ ξέρξου ἐπὶ τὴν ἑλλάδα ἔλασιν. πατὴρ μὲν
γὰρ ἦν αὐτῷ, μαιάνδριος, πλούτῳ κατεσκευασμένος παρὰ πολλοὺς τῶν ἐν τῇ θρᾴκῃ. δεξάμε-
νος δὲ τὸν ξέρξην οἰκίᾳ τε, καὶ δώροις, τὴν ξυνουσίαν τῶν μάγων τῷ παιδὶ παρ᾽ αὐτοῦ εὕρετο.

οὐ γὰρ παιδεύουσι τοὺς μὴ πέρσας πέρσαι μάγοι, ἢν μὴ ὁ βασιλεὺς ἐφῇ. τὸ δὲ ἀπορεῖν φάσκειν εἴτε εἰσὶ θεοὶ, εἴτε οὐκ εἰσὶ, δοκεῖ μοι πρωταγόρας ἐκ τῆς περσικῆς παιδεύσεως παρανομῆσαι. μάγοι γὰρ ἐπιθειάζουσι μὲν, οἷς ἀφανῶς δρῶσι. τὴν δὲ ἐκ φανεροῦ δόξαν τοῦ θείου, καταλύουσιν, οὐ βουλόμενοι δοκεῖν παρ' αὐτοῦ δύνασθαι. διὰ μὲν δὴ τοῦτο, πάσης γῆς ὑπὸ ἀθηναίων ἠλάθη, ὡς μὲν τινὲς, κριθείς. ὡς δὲ ἐνίοις δοκεῖ, ψήφου ἐνεχθείσης μὴ κριθέντι. νήσους δὲ ἐξ ἠπείρων ἀμείβων, καὶ τὰς ἀθηναίων τριήρεις φυλαττόμενος, πάσαις θαλάτταις ἐνεσπαρμένας, κατέδυ πλέων ἐν ἀκατίῳ μικρῷ, τὸ δὲ μισθοῦ διαλέγεσθαι, πρῶτος μὲν εὗρε. πρῶτος δὲ παρέδωκεν ἕλλησι πρᾶγμα οὐ μεμπτόν. ἃ γὰρ σὺν δαπάνῃ σπουδάζομεν, μᾶλλον ἀσπαζόμεθα τῶν προῖκα. γνοὺς δὲ τὸν πρωταγόραν ὁ πλάτων σεμνῶς μὲν ἑρμηνεύοντα, ὑπτιάζοντα δὲ τῇ σεμνότητι, καί που καὶ μακρολογώτερον τοῦ συμμέτρου τὴν ἰδέαν αὐτοῦ, μύθῳ μακρῷ ἐχαρακτήρισεν.

ΙΠΠΙΑΣ.

Ἱππίας δὲ ὁ σοφιστὴς ὁ ἠλεῖος, τὸ μὲν μνημονικὸν, οὕτω τι καὶ γηράσκων ἔρρωτο, ὡς καὶ πεντήκοντα ὀνομάτων ἀκούσας ἅπαξ, ἀπομνημονεύειν αὐτὰ, καθ' ἣν ἤκουσε τάξιν. ἐσήγετο δὲ ἐς τὰς διαλέξεις, γεωμετρίαν, ἀστρονομίαν, μουσικὴν, ῥυθμούς. διελέγετο δὲ καὶ περὶ ζωγραφίας, καὶ ἀγαλματοποιίας. ταῦτα, ἑτέρωθι. ἐν λακεδαίμονι δὲ, γένη τε διῄει πόλεων, καὶ ἀποικίας, καὶ ἔργα. ἐπεὶ οἱ λακεδαιμόνιοι διὰ τὸ βούλεσθαι ἄρχειν, τῇ ἰδέᾳ ταύτῃ ἔχαιρον. ἔστι δὲ αὐτῷ καὶ τρωικὸς διάλογος, οὐ λόγος. ὁ νέστωρ ἐν τροίᾳ ἁλούσῃ, ὑποτίθεται νεοπτολέμῳ, τὸν ἀχιλλέα χρὴ ἐπιτηδεύοντ' αὐτὸν ἀγαθὸν φαίνεσθαι. πλεῖστα δὲ ἑλλήνων πρεσβεύσας, οὐδαμοῦ κατέλυσε τὴν ἑαυτοῦ δόξαν δημηγορῶν τε, καὶ διαλεγόμενος, ἀλλὰ χρήματα πλεῖστα ἐξέλεξε, καὶ φυλαῖς ἐνεγράφη πόλεων μικρῶν τε, καὶ μειζόνων. εὐδοκιμῶν δὲ, καὶ ἐν ἄλλοις χρόνον εἷλκε τὴν ἑλλάδα ἐν ὀλυμπίᾳ λόγοις ποικίλοις, καὶ πεφροντισμένοις εὖ. ἡρμήνευε δὲ οὐκ ἐλλιπῶς, ἀλλὰ περιττῶς, καὶ κατὰ φύσιν, ἐς ὀλίγα καταφεύγων τῶν ἐκ ποιητικῆς ὀνομάτων.

ΠΡΟΔΙΚΟΣ.

Προδίκου δὲ τοῦ κείου, ὄνομα τοσοῦτον ἐπὶ σοφίᾳ ἐγένετο, ὡς καὶ τὸν γρύλλου ξενοφῶντα ἐν βοιωτοῖς δεθέντα, ἀκροᾶσθαι διαλεγομένου, καθιστάντα ἐγγυητὴν τοῦ σώματος. πρεσβεύων δὲ παρὰ ἀθηναίοις, παρελθὼν ἐς τὸ βουλευτήριον, ἱκανώτατος ἔδοξεν ἀνθρώπων, καίτοι δυσήκοον, καὶ βαρὺ φθεγγόμενος. ἀνίχνευε δὲ οὗτος τοὺς εὐπατρίδας τῶν νέων, καὶ τοὺς ἐκ τῶν βαθέων, ὡς καὶ προξένους κεκτῆσθαι ταύτης τῆς θήρας. χρημάτων τε γὰρ ἥττω ἐτύγχανε, καὶ ἡδοναῖς ἐδεδώκει. τὴν δὲ ἡρακλέους αἵρεσιν τοῦ προδίκου λόγου, οὗ κατ' ἀρχὰς ἐπεμνήσθην, οὐδὲ ξενοφῶν ἀπηξίωσε μὴ οὐχὶ ἑρμηνεῦσαι. καὶ τί ἂν χαρακτηρίζοιμεν τὴν τοῦ προδίκου γλῶτταν, ξενοφῶντος αὐτὴν ἱκανῶς ὑπογράφοντος;

ΠΩΛΟΣ.

Πῶλον τὸν ἀκραγαντῖνον, γοργίας σοφιστὴν ἐξεμελέτησε πολλῶν ὥς φασι χρημάτων. καὶ γὰρ δὴ καὶ τῶν πλουτούντων ὁ πῶλος. εἰσὶ δὲ οἵ φασι καὶ τὰ πάρισα, καὶ τὰ ἀντίθετα, καὶ τὰ ὁμοιοτέλευτα, πῶλον εὑρηκέναι πρῶτον, οὐκ ὀρθῶς λέγοντες. τῇ γὰρ τοιᾷδε ἀγλαΐᾳ τοῦ λόγου, πῶλος εὑρημένῃ κατεχρήσατο. ὅθεν ὁ πλάτων διαπτύων αὐτὸν τὴν ἐπὶ τῇ φιλοτιμίᾳ ταύτῃ, φησὶν ὦ λῷστε πῶλε, ἵνα προσείπω σε κατὰ σέ.

ΘΡΑΣΥΜΑΧΟΣ.

Οἱ δὲ καὶ θρασύμαχον τὸν καρχηδόνιον ἐν σοφισταῖς γράφοντες, δοκοῦσί μοι παρακούειν πλάτωνος, ταυτὸν εἶναι φάσκοντος λέοντα ξυρεῖν, καὶ συκοφαντεῖν θρασύμαχον. δικογραφίαι γὰρ αὐτῷ προσφέρονται δήπου ταῦτα, καὶ τὸ ἐν δικαστηρίοις συκοφαντοῦντα τρίβεσθαι.

ΑΝΤΙΦΩΝ.

Ἀντιφῶντα δὲ τὸν ῥαμνούσιον, οὐκ οἶδ' εἴτε χρηστὸν δεῖ προσειπεῖν, εἴτε φαῦλον. χρηστὸς μὲν γὰρ προσειρήσθω, διὰ τάδε. ἐστρατήγησε πλεῖστα. ἐνίκησε πλεῖστα. ἑξήκοντα τριήρεσι πεπληρωμέναις ηὔξησεν ἀθηναίοις τὸ ναυτικόν. ἱκανώτατος ἀνθρώπων ἔδοξεν εἰπεῖν τε, καὶ γνῶναι. διὰ μὲν δὴ ταῦτα, ἐμοί τε ἐπαινετέος, καὶ ἑτέρῳ. κακὸς δ' ἂν οὐκ ἂν ὡς διὰ τάδε. κατέλυσε τὴν δημοκρατίαν. ἐδούλωσε τὸν ἀθηναίων δῆμον. ἐλακώνισε κατ' ἀρχὰς μὲν, ἀφανῶς. τετρακοσίους δ' ἐπιδήλως τυράννους τῷ δήμῳ ἐπαφεὶς τοῖς ἀθηναίων πράγμασι. ῥητορικὴν δὲ ἀντιφῶντα οἱ μὲν, οὐκ οὖσαν εὑρεῖν. οἱ δ' εὑρημένην, αὐξῆσαι. γενέσθαι τε αὐτὸν οἱ μὲν, αὐτομαθῶς σοφόν. οἱ δὲ, ἐκ πατρός. πατέρα δέ φασιν αὐτῷ σόφιλον, διδάσκαλον ῥητορικῶν λόγων. ὃς ἄλλους τε τῶν ἐν δυνάμει, καὶ τὸν τοῦ κλεινίου ἐπαίδευσε. πιθανώτατος δὲ ὁ ἀντιφῶν γενόμενος, καὶ προσρηθεὶς νέστωρ ἐπὶ τῷ περὶ παντὸς ἂν εἰπὼν πεῖσαι, νηπενθεῖς ἀκροάσεις ἐπήγγειλεν, ὡς οὐδὲν οὕτω δεινὸν ἐροῦντων ἄχος, ὃ μὴ ἐξελεῖν τῆς γνώμης. καθάπτεται δὲ ἡ κωμῳδία τοῦ ἀντιφῶντος, ὡς δεινοῦ τὰ δικανικὰ, καὶ λόγους κατὰ τοῦ δικαίου ξυγκειμένους ἀποδιδομένου, πολλῶν χρημάτων, αὐτοῖς μάλιστα τοῖς κινδυνεύουσι. τοῦτο δὲ ὁποίαν ἔχει φύσιν, ἐγὼ δηλώσω. ἄνθρωποι κατὰ μὲν τὰς ἄλλας ἐπιστήμας, καὶ τέχνας, τιμῶσι τοὺς ἐν ἑκάστῃ αὐτῶν προὔχοντας, καὶ θαυμάζουσι μὲν τοῦ ἰατροῦ τὸν μᾶλλον παρὰ τὸν ἧττον, θαυ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/2

μάζουσι δ᾽ ἐν μαντικῇ, καὶ μουσικῇ τὸν σοφώτερον, τὴν αὐτὴν καὶ περὶ τεκτονικῆς, καὶ περὶ βαναύσων τιθέμενοι ψῆφον. ῥητορικὴν δὲ ἐπαινοῦσι μὲν, ὑποπτεύουσι δὲ ὡς πανοῦργον, καὶ φιλοχρήματον, καὶ κατὰ τοῦ δικαίου ξυγκειμένην. γιγνώσκουσι δ᾽ οὕτω περὶ τῆς τέχνης οὐχ οἱ πολλοὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν σπουδαίων οἱ ἐλλογιμώτατοι. καλοῦσι δ᾽ οὖν δεινοὺς ῥήτορας, τοὺς ἱκανῶς μὲν ξυνιέντας, ἱκανῶς δ᾽ ἑρμηνεύοντας, οὐκ εὔφημον ἐπωνυμίαν τιθέμενοι τῷ πλεονεκτήματι. τούτου δὲ φύσιν τοιαύτην ἔχοντος, οὐκ ἀπεικὸς ἦν οἶμαι γενέσθαι καὶ τὸν ἀντιφῶντα κωμῳδίας λόγον, αὐτὰ μάλιστα κωμῳδούσης τὰ λόγου ἄξια. ἀπέθανε μὲν οὖν περὶ σικελίαν ὑπὸ διονυσίου τοῦ τυράννου. τὰς δ᾽ αἰτίας, ἐφ᾽ αἷς ἀπέθανεν, ἀντιφῶντι μᾶλλον, ἢ διονυσίῳ προσγράφομεν. διεφαύλιζε γὰρ τὰς τοῦ διονυσίου τραγῳδίας, ἐφ᾽ αἷς ἐκεῖνος ἐφρόνει μεῖζον, ἢ ἐπὶ τῷ τυραννεῖν. σπουδάζοντος δὲ τοῦ τυράννου περὶ εὐγενείας χαλκοῦ, καὶ ἐρομένου τοὺς παρόντας τίς ἤπειρος, ἢ νῆσος, τὸν ἄριστον χαλκὸν φύει, περιτυχὼν ὁ ἀντιφῶν τῷ λόγῳ, ἐγὼ ἄριστον ἔφη τὸν ἀθήνησιν, οὗ γεγόνασιν αἱ ἁρμοδίου, καὶ ἀριστογείτονος εἰκόνες. ἐπὶ μὲν δὴ τούτοις, ἀπέθανεν, ὡς ὑφέρπων τὸν διονύσιον, καὶ ξέπων ἐπ᾽ αὐτὸν τοὺς σικελιώτας. ἥμαρτε δ᾽ ὁ ἀντιφῶν, πρῶτον μὲν τυράννῳ προσκρούων, ὑφ᾽ ᾧ ζῆν ᾕρητο μᾶλλον, ἢ οἴκοι δημοκρατεῖσθαι. ἔπειτα, σικελιώτας μὲν ἐλευθερῶν, ἀθηναίους δὲ δουλούμενος. καὶ μὴν ἐκ τοῦ τραγῳδίαν ποιεῖν ἀποτρέπων τὸν διονύσιον, ἀπῆγεν αὐτὸν τοῦ ῥαθυμεῖν. αἱ γὰρ τοιαίδε σπουδαὶ, ῥάθυμοι. καὶ οἱ τύραννοι δὲ, αἱρετώτεροι τοῖς ἀρχομένοις, ἀνειμένοι μᾶλλον, ἢ ξυντείνοντες. εἰ γὰρ ἀνήσουσιν, ἧττον μὲν ἀποκτενοῦσιν, ἧττον δὲ βιάσονταί τε, καὶ ἁρπάσονται. τύραννος δὲ τραγῳδίαις ἐπιτιθέμενος, ἰατρῷ εἰκάσθω. νοσοῦντι μὲν, ἑαυτὸν δὲ θεραπεύοντι. αἱ γὰρ μυθοποιΐαι, καὶ αἱ μονῳδίαι, καὶ οἱ ῥυθμοὶ τῶν χορῶν, καὶ ἡ τῶν ἠθῶν μίμησις, ὧν ἀνάγκη πλείω χρηστὰ φαίνεσθαι, μεταβάλλει τοὺς τυράννους τοῦ ἀπαραιτήτου, καὶ σφοδροῦ, καθάπερ αἱ φαρμακοποσίαι τῆς νόσου. ταῦτα μὴ κατηγορίαν ἀντιφῶντος, ἀλλὰ ξυμβουλίαν ἐς πάντας ἡγώμεθα τοῦ μὴ ἐκκαλεῖσθαι τὰς τυραννίδας, μηδὲ ἐς ὀργὴν ἄγειν ἤθη ὠμά. λόγοι δ᾽ αὐτοῦ δικανικοὶ μὲν, πλείους. ἐν οἷς ἡ δεινότης, καὶ πᾶν τὸ ἐκ τῆς τέχνης ἔγκειται μᾶλλον, ἢ σύγκειται. σοφιστικοὶ δὲ, καὶ ἕτεροι μέν. σοφιστικώτερος δὲ ὁ ὑπὲρ τῆς ὁμονοίας, ἐν ᾧ γνωμολογίαι τε λαμπραὶ, καὶ φιλόσοφοι. σεμνή τε ἀπαγγελία, καὶ ἐπηνθισμένη ποιητικοῖς ὀνόμασι. καὶ τὰ ἀποτάδην ἑρμηνευόμενα, παραπλήσια τῶν πεδίων τοῖς λείοις.

ΚΡΙΤΙΑΣ.

Κριτίας δὲ ὁ σοφιστὴς, εἰ μὲν κατέλυσε τῶν ἀθηναίων τὸν δῆμον, οὔπω κακός. καταλυθείη γὰρ ἂν καὶ ὑφ᾽ ἑαυτοῦ δῆμος, οὕτω τι ἐπηρμένος, ὡς μηδὲ τῶν κατὰ νόμους ἀρχόντων ἀκροᾶσθαι. ἀλλ᾽ ἐπεὶ λαμπρῶς μὲν ἐλακώνισε, προὐδίδου δὲ τὰ ἱερὰ, καθῄρει δὲ διὰ λυσάνδρου τὰ τείχη. οὓς δ᾽ ἤλαυνε τῶν ἀθηναίων, οὐδὲ στῆναί ποι τῆς ἑλλάδος ἀφῃρεῖτο, πόλεμον λακωνικὸν εἰπὼν ἐς πάντας, εἴ τις τὸν ἀθηναῖον φεύγοντα δέξαιτο, ὠμότητί τε, καὶ μιαιφονίᾳ τοὺς τριάκοντα ὑπερεβάλετο, βουλεύματός τε ἀτόπου τοῖς λακεδαιμονίοις ξυνελάμβανεν, ὡς μηλόβοτος ἡ ἀττικὴ ἀποφανθείη, τῆς τῶν ἀνθρώπων ἀγέλης ἐκκενωθεῖσα, κάκιστος ἀνθρώπων ἔμοιγε φαίνεται ξυμπάντων, ὧν ἐπὶ κακίᾳ ὄνομα. καὶ εἰ μὲν ἀπαίδευτος ὢν, ἐς τάδε ὑπήχθη, ἐρρῶτ᾽ ἂν ὁ λόγος τοῖς φάσκουσιν ὑπὸ θετταλίας, καὶ τῆς ἐκείνη ὁμιλίας παρεφθορέναι αὐτόν. τὰ μὲν γὰρ ἀπαίδευτα ἤθη, εὐπαράγωγα πάντως ἐς βίου αἵρεσιν. ἐπεὶ δὲ ἄριστα μὲν ἦν πεπαιδευμένος, γνώμας δὲ πλείστας ἑρμηνεύων, ἐς δρωπίδην δ᾽ ἀναφέρων, ὃς μετὰ σόλωνα ἀθηναίων ἦρξεν, οὐκ ἂν διαφύγοι παρὰ τοῖς πολλοῖς αἰτίαν, τὸ μὴ οὐ κακίᾳ φύσεως ἁμαρτεῖν ταῦτα. καὶ γὰρ ἂν κἀκεῖνο ἄτοπον, σωκράτει μὲν τῷ σωφρονίσκου μὴ ὁμοιωθῆναι αὐτὸν, ᾧ συνεφιλοσόφησε, πλεῖστα δὴ σοφωτάτῳ τε, καὶ δικαιοτάτῳ τῶν ἐφ᾽ ἑαυτοῦ δόξαντι, θετταλοῖς δ᾽ ὁμοιωθῆναι, παρ᾽ οἷς ἀγερωχίαι, καὶ ἄκρατος, καὶ τυραννικὰ ἐν οἴνῳ σπουδάζεται. ἀλλ᾽ ὅμως, οὐδὲ θετταλοὶ σοφίας ἠμέλουν, ἀλλ᾽ ἐγοργίαζον ἐν θετταλίᾳ μικραὶ, καὶ μείζους πόλεις, ἐς γοργίαν ὁρῶσαι τὸν λεοντῖνον. μετέβαλε δὲ καὶ ἐς τὸ κριτιάζειν, εἴ τινα τῆς ἑαυτοῦ σοφίας ἐπίδειξιν ὁ κριτίας παρ᾽ αὐτοῖς ἐποιεῖτο. ὁ δὲ, ἠμέλει μὲν τούτου, βαρυτέρας δ᾽ αὐτοῖς ἐποιεῖτο τὰς ὀλιγαρχίας, διαλεγόμενος τοῖς ἐκεῖ δυνατοῖς, καὶ καθαπτόμενος μὲν δημοκρατίας ἁπάσης, διαβάλλων δ᾽ ἀθηναίους, ὡς πλεῖστα ἀνθρώπων ἁμαρτάνοντας. ὥστε ἐνθυμουμένῳ ταῦτα, κριτίας ἂν εἴη θετταλοὺς διεφθορὼς μᾶλλον, ἢ κριτίαν θετταλοί. ἀπέθανε μὲν οὖν ὑπὸ τῶν ἀμφὶ θρασύβουλον, οἳ κατῆγον ἀπὸ φυλῆς τὸν δῆμον. δοκεῖ δ᾽ ἐνίοις ἀνὴρ ἀγαθὸς γενέσθαι παρὰ τὴν τελευτὴν, ἐπειδὴ ἐνταφίῳ τῇ τυραννίδι ἐχρήσατο. ἐμοὶ δὲ ἀποπεφάνθω μηδένα ἀνθρώπων καλῶς ἀποθανεῖν, ὑπὲρ ὧν οὐκ ὀρθῶς εἵλετο. δι᾽ ἅ μοι δοκεῖ, καὶ ἡ σοφία τοῦ ἀνδρὸς ἐς τὰ φροντίσματα, ἧττον σπουδασθῆναι τοῖς ἕλλησιν. εἰ γὰρ μὴ ὁμολογήσει ὁ λόγος τῷ ἤθει, ἀλλοτρίᾳ γλώττῃ δόξομεν φθέγγεσθαι, ὥσπερ οἱ αὐλοί. τὴν δὲ ἰδέαν τοῦ λόγου, δογματίας ὁ κριτίας, καὶ πολυγνώμων, σεμνο-

λογῆσαί τε

λογῇ σοί τε ἱκανώτατος, οὐ τὴν διθυραμβώδη σεμνολογίαν, οὐδὲ καταφεύγουσαν ἐς τὰ
ἐκ ποιητικῆς ὀνόματα, ἀλλ' ἐκ τῶν κυριωτάτων συγκειμένην, καὶ κατὰ φύσιν ἔχουσαν,
ὁρῶ τὸν ἄνδρα καὶ βραχυλογοῦντα ἱκανῶς, καὶ δεινῶς, καθάπτόμενον ἐν ἀπολογίας, ἤθει ἀττι-
κίζοντά τε οὐκ ἀκρατῶς, οὐδὲ ἐκφαύλως. τὸ γὰρ ἀπειρόκαλον ἐν τῷ ἀττικίζειν, βάρβα-
ρον. ἀλλ' ὥσπερ ἀκτίνων αὐγαὶ, τὰ ἀττικὰ ὀνόματα διαφαίνεται τοῦ λόγου. καὶ τὸ ἀσυνδέ-
τως δὲ χωρίῳ προσβαλεῖν, κριτίου ὥρα. καὶ τὸ παραδόξως μὲν ἐνθυμηθῆναι, παραδό-
ξως δ' ἀπαγγεῖλαι, κριτίου ἀτών. τὸ δὲ τοῦ λόγου πνεῦμα, ἐλλιπέστερον μὲν, ἡδὺ δὲ, καὶ
λεῖον, ὥσπερ ἡ τοῦ ζεφύρου αὔρα.

ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ.

Η δὲ σειρὴν ἡ ἐφεστηκυῖα τῷ ἰσοκράτους τοῦ σοφιστοῦ σήματι, ἐφέστηκε δὲ οἷον ᾄδουσα, πειθὼ
κατηγορεῖ τοῦ ἀνδρὸς, ἣν συνεβάλετο ῥητορικοῖς νόμοις, καὶ ἤθεσι, πάρισα, καὶ ἀντίθε-
τα, καὶ ὁμοιοτέλευτα, οὐχ εὑρὼν πρῶτος, ἀλλ' εὑρημένοις εὖ χρησάμενος. ἐπεμελήθη δὲ
καὶ περιβολῆς, καὶ ῥυθμῶν, καὶ συνθήκης, καὶ κρότου. ταυτὶ δὲ ἡτοίμασέ που καὶ τὴν δη-
μοσθένους γλῶτταν. δημοσθένης γὰρ μαθητὴς μὲν ἰσαίου, ζηλωτὴς δὲ ἰσοκράτους γενό-
μενος, ὑπερεβάλετο αὐτὸν θυμῷ, καὶ ἐπιφορᾷ, καὶ περιβολῇ, καὶ ταχυτῆτι λόγου τε, καὶ
ἐννοίας. σεμνότης δὲ ἡ μὲν δημοσθένους, ἐπεσφιγμένη μᾶλλον. ἡ δὲ ἰσοκράτους, ἁβροτέρα
» τε, καὶ ἡδίων. παράδειγμα δὲ ποιώμεθα τῆς μὲν δημοσθένους δεινότητος, πέρας μὲν γὰρ
» ἅπασιν ἀνθρώποις ἐστὶ τοῦ βίου, θάνατος, κἂν ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθείρξας τηρῇ. δεῖ δὲ
» τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας, ἐγχειρεῖν μὲν ἅπασιν ἀεὶ τοῖς καλοῖς, τὴν ἀγαθὴν προβαλλομένους
» ἐλπίδα, φέρειν δὲ ὅ, τι ἂν ὁ θεὸς διδῷ, γενναίως. ἡ δὲ ἰσοκράτους σεμνότης, ὧδε κεκόσμη-
» ται. τῆς γὰρ γῆς ἁπάσης τῆς ὑπὸ τῷ κόσμῳ κειμένης δίχα τετμημένης, καὶ τῆς μὲν, ἀσίας,
» τῆς δὲ, εὐρώπης καλουμένης, τὴν ἡμίσειαν ἐκ τῶν συνθηκῶν εἴληφεν, ὥσπερ πρὸς τὸν δία
τὴν χώραν νεμόμενος. τὰ μὲν οὖν πολιτικὰ, ὤκνει. καὶ ἀπεφοίτα τῶν ἐκκλησιῶν διά τε τὸ
ἐλλιπὲς τοῦ φθέγματος, διά τε τὸν ἀθήνησι φθόνον, ἀντιπολιτευόμενον αὐτοῖς μάλιστα
τοῖς σοφώτερόν τι ἑτέρων ἀγορεύουσιν. ὅμως δ' οὐκ ἀπεσπούδαζε τῶν κοινῶν. τόν τε γὰρ φί-
λιππον, ἐν οἷς πρὸς αὐτὸν ἔγραφεν, ἀθηναίοις δήπου διωρθοῦτο. καὶ οἷς περὶ τῆς εἰρήνης
συνέγραψεν, ἀνεσκεύαζε τοὺς ἀθηναίους ἐκ τῆς θαλάττης, ὡς κακῶς ἐν αὐτῇ ἀκούοντας.
ὁ πανηγυρικός τε αὐτῷ λόγος, ὃν διῆλθεν ὀλυμπιάσι, τὴν ἑλλάδα πείθων ἐλθεῖν τὴν ἀ-
σίαν στρατεύειν, παυσάμενος τῶν οἴκοι ἐγκλημάτων, οὗτος μὲν οὖν, εἰ καὶ κάλλιστος λόγων,
αἰτίαν ὅμως παραδέδωκεν, ὡς ἐκ τῶν γοργίᾳ σπουδασθέντων, ἐς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν συν-
τεθείς. ἄριστα δὲ τῶν ἰσοκράτους φροντισμάτων, ὅ, τε ἀρχίδαμος ξύγκειται, καὶ ὁ ἀμάρ-
τυρος. τοῦ μὲν, γὰρ δίκαιον φρόνημα λακεδαιμονίοις, τῶν λευκτρικῶν ἀναφέρον, καὶ οὐκ ἀ-
κριβῆ μόνον τὰ ὀνόματα, ἀλλὰ καὶ ἡ ξυνθήκη λαμπρά. ἐναγώνιος δὲ ὁ λόγος, ὡς καὶ τὸ
θυμῶδες αὐτοῦ μέρος τὸ περὶ τὸν ἡρακλέα, καὶ τὰς βοῦς σὺν ἐπιστροφῇ ἑρμηνεῦσθαι. ὁ δὲ
ἀμάρτυρος, ἰσχὺν ἐνδείκνυται κεκολασμένην ἐς ῥυθμούς. νόημα γὰρ ἐκ νοήματος ἐς περιό-
δους ἰσοκώλους τελευτᾷ. ἀκροαταὶ τοῦ ἀνδρὸς τούτου, πολλοὶ μὲν ἐλλογιμώτατοι, ὑπε-
ρείδης ὁ ῥήτωρ. θεόπομπον γὰρ τὸν ἐκ χίου, καὶ τὸν κυμαῖον ἔφορον, οὔτ' ἂν διαβάλοιμι, οὔτ'
ἂν θαυμάσαιμι. οἱ δὲ ἡγούμενοι τὴν κωμῳδίαν καθάπτεσθαι τοῦ ἰσοκράτους ὡς αὐλο-
ποιοῦ, ἁμαρτάνουσι. πατὴρ μὲν γὰρ αὐτῷ θεόδωρος ἦν, ὃν ἐκάλουν αὐλοποιὸν ἀθήνησιν.
αὐτὸς δὲ οὔτε αὐλοὺς ἐγίγνωσκεν, οὔτε ἄλλό τι τῶν ἐν βαναύσοις. οὐ γὰρ ἂν οὐδὲ τῆς ἐν
ὀλυμπίᾳ εἰκόνος ἔτυχεν, εἴ τι τῶν εὐτελῶν εἰργάζετο. ἀπέθανε μὲν ἀθήνησιν ἀμφὶ τὰ ἑκατὸν
ἔτη. ἕνα δὲ αὐτὸν ἡγώμεθα τῶν ἐν πολέμῳ ἀποθανόντων, ἐπειδὴ μετὰ τὰ κατὰ χαιρώνειαν ἐτε-
λεύτα, μὴ καρτερήσας τὴν ἀκρόασιν τοῦ ἀθηναίων πταίσματος.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Περὶ δὲ αἰσχίνου τοῦ ἀτρομήτου, ὃν φαμὲν τῆς δευτέρας σοφιστικῆς ἄρξαι, τάδε χρὴ ἐπε-
σκέφθαι. ἡ ἀθήνησι δημαγωγία, διέστηκε πᾶσα. καὶ οἱ μὲν, βασιλεῖ ἐπιτήδειοι ἦσαν. οἱ δὲ,
μακεδόσιν. ἐφέροντο δὲ ἄρα τὴν πρώτην τῶν μὲν βασιλεῖ χαριζομένων, ὁ παιανιεὺς δημο-
σθένης. τῶν δὲ ἐς φίλιππον ὁρώντων, ὁ κοθωκίδης αἰσχίνης. καὶ χρήματα παρὰ ἀμφοῖν ἐ-
φοίτα σφίσι. βασιλέως μὲν ἀγαλοῦντος δι' ἀθηναίων φίλιππον, τὸ μὴ ἐλθεῖν τὴν ἀσίαν ἐ-
λάσαι, φιλίππου δὲ πειρωμένου παραλύειν τὴν ἀθηναίων ἰσχὺν, ὡς ἐμπόδισμα τῆς δια-
βάσεως, διαφορᾶς δ' ἦρξεν αἰσχίνῃ, καὶ δημοσθένει. καὶ αὐτὸ μὲν τὸ, ἄλλον ἄλλῳ βασιλεῖ
πολιτεύεσθαι. ὡς δ' ἐμοὶ φαίνεται, τὸ ἐναντίως ἔχειν τῶν ἠθῶν. ἐξ ἠθῶν γὰρ ἀλλήλοις ἀντιξόων,
φύεται μῖσος αἰτίαν οὐκ ἔχον. ἀντιξόω δ' ἤτην διὰ τάδε. ὁ μὲν αἰσχίνης, φιλοπότης ἐδόκει,
καὶ ἡδὺς, καὶ ἀνειμένος, καὶ πᾶν τὸ ἐπίχαρι ἐκ διονύσου ἠρηκώς. καὶ γὰρ δὴ καὶ τοῖς βαρυστό-
νοις ὑποκριταῖς τὸν ἐν μειρακίῳ χρόνον ὑπετριταγωνίστησεν. ὁ δ' αὖ, νενηφώς τε ἐφαίνετο, καὶ βα-
ρὺς τὴν ὀφρὺν, καὶ ὕδωρ πίνων. ὅθεν ἐν δυσκόλοις τε, καὶ δυστρόποις ἐγράφετο. καὶ πολλῷ
πλέον, ἐπειδὴ πρεσβεύοντε ξὺν ἑτέροις παρὰ τὸν φίλιππον, καὶ ὁμοδιαιτώ ὄντε, ὁ μὲν,

διακεχυμένος τε, καὶ ἡδὺς ἐφαίνετο τοῖς συμπρεσβεύουσιν· ὁ δὲ, κατεσκληκώς τε, καὶ ἀεὶ
σπουδάζων. ἐπέτεινε δ' αὐτοῖς τὴν διαφορὰν ὁ ὑπὲρ ἀμφιπόλεως ἐπὶ τοῦ φιλίππου λό
γος, ὅτε δὴ ἐξέπεσε μὲν τοῦ λόγου ὁ δημοσθένης· ὁ δ' αἰσχίνης, οὐδὲ τῶν ἀποβεβληκότων
ποτὲ ἀσπίδα. ἀλλ' ἐνθυμούμενος τὸ ἐν ταμύναις ἔργον, ἐν ᾧ βοιωτοὺς ἐνίκων ἀθηναῖοι,
ἀριστεῖα τούτου δημοσίᾳ ἐστεφανοῦτο, τά τε ἄλλα, καὶ χρησάμενος ἀμηχάνῳ τάχει, περὶ
τὰ εὐαγγέλια τῆς νίκης· διαβάλλοντος δὲ αὐτὸν δημοσθένους ὡς αἴτιον τοῦ φωκικοῦ πά-
θους, ἀπέγνωσαν ἀθηναῖοι τὴν αἰτίαν. ἐπεὶ δὲ τῷ καταψηφισθέντι ἀντιφῶντι, ἡλωκειθείς.
καὶ ἀφείλοντο αὐτὸν οἱ ἐξ ἀρείου πάγου, τὸ μὴ συνειπεῖν σφίσιν ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἐν δή-
λῳ. καὶ μὴν καὶ πυλαγόρας ἀναιρεθεὶς, οὔπω παρὰ τοῖς πολλοῖς διαπέφευγε, τὸ μὴ οὐκ
αὐτὸς ἐλατείᾳ ἐπιστῆσαι τὸν φίλιππον, τὴν πυλαίαν συνταράξας εὐπροσώποις λόγοις,
καὶ μύθοις. ἀθηνῶν δ' ὑπεξῆλθεν, οὐχὶ φυγεῖν προσταχθεὶς, ἀλλ' ἀτιμίᾳ ἐξιστάμε-
νος, ἣ ὑπήγετο ὑπὸ δημοσθένους, καὶ κτησιφῶντι, ἐκπεσὼν τῶν ψήφων. ἡ μὲν δὴ ὁρμὴ τῆς ἀπο-
δημίας αὐτῷ, παρὰ τὸν ἀλέξανδρον ἦν, ὡς αὐτίκα ἥξοντα ἐς βαβυλῶνά τε, καὶ σοῦσα.
καθορμισθεὶς δ' ἐς τὴν ἔφεσον, καὶ τὸν μὲν, τεθνάναι ἀκούων, τὰ δὲ τῆς ἀσίας αὐτῷ ξυγ
κεκλονημένα πράγματα, ῥόδου εἴχετο· ἡ δὲ νῆσος, ἀγαθὴ ἐνσπουδάσαι. καὶ σοφιστῶν φρον-
τιστήριον ἀποφήνας τὴν ῥόδον, αὐτοῦ διητᾶτο, θύων ἡσυχίᾳ, καὶ μούσαις· καὶ δωρείοις ἤθε
σιν ἐγκαταμιγνὺς ἀττικὰ, τόν δε αὐτοσχέδιον λόγον ξὺν εὐροίᾳ, καὶ θείως διατιθέμενος, τὸν
ἔπαινον τοῦτον πρῶτος ἠνέγκατο. τὸ γὰρ θείως λέγειν, οὔπω μὲν ἐπεχωρίαζε σοφιστῶν
σπουδαῖς, ἀπ' αἰσχίνου δ' ἤρξατο, θεοφορήτῳ ὁρμῇ ἀποσχεδιάζοντος ὥσπερ οἱ τοὺς χρησμοὺς
ἀναπνέοντες. ἀκροατὴς δὲ πλάτωνός τε, καὶ ἰσοκράτους γενόμενος, πολλὰ καὶ παρὰ τῆς
ἑαυτοῦ φύσεως ἤγετο· σαφηνείας τε γὰρ φῶς ἐν τῷ λόγῳ, καὶ ἁβρὰ σεμνολογία, καὶ τὸ
ἐπίχαρι σὺν δεινότητι· καὶ καθάπαξ ἡ ἰδέα τοῦ λόγου, κρείττων ἢ μιμήσει ὑπαχθῆναι. λό
γοι δ' αἰσχίνου κατ' ἐνίους μὲν, καὶ τέταρτός τις δηλιακὸς, καταψευδόμενος τῆς ἐκείνου γλώτ
της. οὐ γὰρ ἄν ποτε τοὺς μὲν περὶ τὴν ἄμφισσαν λόγους, ὑφ' ὧν ἡ κιρραία χώρα καθιερώθη,
εὐπροσώπως τε, καὶ ἔξω ὥρας διέθετο, κακὰ βουλεύων ἀθηναίοις, ὡς φησι δημοσθένης. ἐπὶ
δὲ τοὺς δηλιακοὺς, ἐν οἷς θεολογία τε, καὶ θεογονία, καὶ ἀρχαιολογία, φαύλως οὕτως ὥρ-
μησε. καὶ ταῦτα προαγωνιζόμενος ἀθηναίων, οὐ μικρὸν ἡγουμένων τὸ μὴ ἐκπεσεῖν τοῦ ἐν
δήλῳ ἱεροῦ. τρισὶ δὲ λόγοις περιωρίσθω ἡ αἰσχίνου γλῶττα, τῷ τε κατὰ τιμάρχου, καὶ τῇ
ἀπολογίᾳ τῆς πρεσβείας, καὶ τῇ τοῦ κτησιφῶντος κατηγορίᾳ· ἔστι δὲ καὶ τέταρτον αὐτοῦ
φρόντισμα, ἐπιστολαὶ οὐ πολλαὶ μὲν, εὐπαιδευσίας δὲ μεσταὶ, καὶ ἤθους. τοῦ δὲ ἠθικοῦ, καὶ
ῥοδίοις καλλίστην ἐπίδειξιν ἐποιήσατο· ἀναγνοὺς γάρ ποτε δημοσίᾳ τὸν κατὰ κτησιφῶντος,
οἱ μὲν, ἐθαύμαζον ὅπως ἐπὶ τοιούτῳ λόγῳ ἡττήθη, καὶ καθήπτοντο τῶν ἀθηναίων ὡς παρα-
νομούντων. ὁ δὲ, οὐκ ἂν ἔφη ἐθαυμάζετε, εἰ δημοσθένους λέγοντος πρὸς ταῦτα ἠκούσατε.
οὐ μόνον ἐς ἔπαινον ἐχθροῦ καθιστάμενος, ἀλλὰ καὶ τοὺς δικαστὰς ἀφιεὶς αἰτίας.

ΝΙΚΗΤΗΣ.

Υπερβάντες ἀριοβαρζάνην τὸν κίλικα, καὶ ξενόφρονα τὸν σικελιώτην, καὶ πυθαγόραν τὸν
ἐκ κυρήνης, οἳ μήτε γνῶναι ἱκανοὶ ἔδοξαν, μήθ' ἑρμηνεῦσαι τὰ γνωσθέντα, ἀλλ' ἀπορίᾳ γεν-
ναίων σοφιστῶν, ἐσπουδάσθησαν τοῖς ἐφ' ἑαυτῶν ἕλλησιν, ὅν που ζητοῦν τοῖς σίτου ἀποροῦσιν οἱ
ὄροβοι, ἐπὶ νικήτην ἴωμεν τὸν σμυρναῖον. οὗτος γὰρ παραλαβὼν τὴν ἐπιστήμην ἐς στενὸν ἀπει-
λημμένην, ἔδωκεν αὐτῇ παρόδους πολλῷ λαμπροτέρας, ὧν αὐτὸς τῇ σμύρνῃ ἐδείματο,
συνάψας τὴν πόλιν ταῖς ἐπὶ τὴν ἔφεσον πύλαις, καὶ τὸ μέγεθος ἀντεξάρας λόγοις ἔργα. ὁ
δὲ ἀνὴρ οὗτος, τοῖς μὲν δικανικοῖς, ἀμείνων ἐδόκει τὰ δικανικά· τοῖς δὲ σοφιστικοῖς, τὰ σοφιστι
κά, ὑπὸ τοῦ περιδεξίως τε, καὶ πρὸς ἅμιλλαν ἐς ἄμφω ἡρμόσθαι· τὸ μὲν γὰρ δικανικὸν, σοφι-
στικῇ τινι περιβολῇ ἐκόσμησε· τὸ δὲ σοφιστικὸν, κέντρῳ δικανικῷ ἐπέρρωσεν· ἡ δὲ ἰδέα τοῦ λό
γου, τοῦ μὲν ἀρχαίου, καὶ πολιτικοῦ, ἀποβέβηκεν· ὑπόβακχος τε, καὶ διθυραμβώδης·
ταῖς δ' ἐννοίαις ἰδίας τε, καὶ παραδόξους ἐκδίδωσιν, ὥσπερ οἱ βακχεῖοι θύρσοι τὸ μέλι.
καὶ τοὺς ἑσμοὺς τοῦ γάλακτος. μεγάλων δ' ἀξιούμενος, καὶ τῆς σμύρνης τί οὐκ ἐπ' αὐτῷ
βοώσης, ὡς ἐπ' ἀνδρὶ θαυμασίῳ, καὶ ῥήτορι, οὐκ ἐθάμιζεν ἐς τὸν δῆμον, ἀλλ' αἰτίαν
παρὰ τοῖς πολλοῖς ἔχων, φοβοῦμαι ἔφη δῆμον ἐπαιρόμενα μᾶλλον, ἢ λοιδορούμενον. τε-
λώνου δέ ποτε θρασυνομένου πρὸς αὐτὸν ἐν δικαστηρίῳ, καὶ εἰπόντος παῦσαι ὑλακτῶν με,
μάλα ἀστείως ὁ νικήτης ἔφη, ἢν καὶ σὺ παύσῃ δάκνων. ἡ δὲ ὑπὲρ ἄλπεις τε, καὶ ῥῆνον ἀπο-
δημία τοῦ ἀνδρὸς, ἐγένετο μὲν ἐκ βασιλείου προστάγματος, αἰτία δὲ αὐτῆς, ἥδε· ἀνὴρ ὕπα-
τος, ᾧ ὄνομα ῥοῦφος, τοὺς σμυρναίους ἐλογίστευε πικρῶς, καὶ δυσξόπως· τούτῳ τί προσκρού-
σας ὁ νικήτης, ἔρρωσο εἶπε· καὶ οὐκέτι προσῄει δικάζοντι. τὸν μὲν δὴ χρόνον, ὃν μιᾶς πό-
λεως ἦρχε, οὔπω δεινὰ πεπονθέναι ᾤετο· ἐπιτραπεὶς δὲ τὰ κελτικὰ στρατόπεδα, ὀργῆς
ἀνεμνήσθη.

ἀνεμνήσθη. αἱ γὰρ εὐπραγίαι, τά τε ἄλλα τοὺς ἀνθρώποις ἐπαίρουσι, καὶ τὸ μηκέτι καρ
τερεῖν, ἃ πρὶν εὖ πράττειν ἀνθρωπίνῳ λογισμῷ ἐκαρτέρουν. καὶ γράφει πρὸς αὐτοκράτο
ρα νερούαν, πολλὰ ὑπὲρ τὸν νικήτην, καὶ σχέτλια. καὶ ὁ αὐτοκράτωρ, αὐτὸς εἶπεν ἀκρόασαι
ἀπολογουμένου. κἂν ἀδικοῦντα εὕρῃς, ἐπίθες δίκην. ταυτὶ δ᾽ ἔγραφεν, οὐ τὸν νικήτην ἐκ
διδοὺς, ἀλλὰ τὸν ῥοῦφον ἐς συγγνώμην ἑτοιμάζων. οὐ γὰρ ἄν ποτε ἄνδρα τοιοῦτον ἐφ᾽ ἑαυ
τῷ γεγονότα, οὔτ᾽ ἂν ἀποκτεῖναι ὁ ῥοῦφος, οὔτ᾽ ἂν ἕτερον ζημιῶσαι οὐδὲν, ὡς μὴ φανείη
βαρὺς τῷ καθιστάντι αὐτὸν δικαστὴν ἐχθροῦ. ἐπεὶ μὲν δὴ ταῦτα, ὑπὲρ ῥῆνόν τε, καὶ κελτοὺς
ἦλθε. παρελθὼν δ᾽ ὑπὲρ τὴν ἀπολογίαν, οὕτω τι κατέπληξε τὸν ῥοῦφον, ὡς πλείω μὲν ἀ
φεῖναι ὑπὲρ τῷ νικήτῃ δάκρυα, οὗ διεμέτρησεν αὐτῷ ὕδατος. ἀποπέμψαι δὲ οὐκ ἄθῷον
μόνον, ἀλλὰ καὶ περίβλεπτον ἐν τοῖς ζηλωτοῖς σμυρναίων. τὸν δὲ ἄνδρα τοῦτον χρόνοις
ὕστερον ἡρακλείδης ὁ λύκιος σοφιστὴς διορθούμενος, ἐπέγραψε νικήτην τὸν κεκαθαρμένον.
ἠγνόησε δὲ, ἀκροθίνια πυγμαῖα κολοσσῷ ἐφαρμόζων.

ΙΣΑΙΟΣ.

Ι σαῖος δὲ ὁ σοφιστὴς ὁ ἀσσύριος, τὸν μὲν ἐν μειρακίῳ χρόνον, ἡδοναῖς ἐδεδώκει. γαστρός τε γὰρ,
καὶ φιλοποσίας ἥττητο, καὶ λεπτὰ ἠμπίσχετο, καὶ θαμὰ ἤρα, καὶ ἀπαρακαλύπτως ἐκώ-
μαζεν. ἐς δὲ ἄνδρας ἥκων, οὕτω τι μετέβαλεν, ὡς ἕτερος ἐξ ἑτέρου νομισθῆναι. τὸ μὲν
γὰρ φιλόγελων ἐπιπολάζειν αὐτῷ δοκοῦν, ἀφεῖλε καὶ προσώπου, καὶ γνώμης, λυρῶν
τε, καὶ αὐλῶν κτύποις. οὐδ᾽ ἐπὶ σκηνῆς ἔτι παρετύγχανεν. ἀπέδυ δὲ καὶ τὰ λήδια, καὶ
τὰς τῶν ἐφεστρίδων βαφάς. καὶ τράπεζαν ἐκόλασε, καὶ τὸ ἐρᾶν μεθῆκεν, ὥσπερ τοὺς προ
τέρους ὀφθαλμοὺς ἀποβαλών. ἀρδύος γοῦν τοῦ ῥήτορος ἐρομένου αὐτὸν εἰ ἡ δεῖνα αὐτῷ
καλὴ φαίνοιτο, μάλα σωφρόνως ὁ ἰσαῖος πέπαυμαι εἶπεν ὀφθαλμιῶν. ἐρομένου δὲ αὐτὸν
ἑτέρου τίς ἄριστος τῶν ἰχθύων, καὶ τῶν ὀρνίθων ἐς βρῶσιν, πέπαυμαι ἔφη ὁ ἰσαῖος ταῦτα
σπουδάζων. ξυνῆκα γὰρ τοὺς ταντάλου κήπους τρυγῶν. ἐνδεικνύμενος δήπου τῷ ἐρομέ-
νῳ ταῦτα, ὅτι σκιὰ, καὶ ὀνείρατα αἱ ἡδοναὶ πᾶσαι. τῷ δὲ μιλησίῳ διονυσίῳ ἀκροατῇ ὄντι,
τὰς μελέτας ξὺν ᾠδῇ ποιουμένῳ, ἐπιπλήττων ὁ ἰσαῖος, μειράκιον ἔφη ἰωνικὸν, ἐγὼ δέ σε
ᾄδειν οὐκ ἐπαίδευσα. νεανίσκου δὲ ἰωνικοῦ θαυμάζοντος πρὸς αὐτὸν τὸ τοῦ νικήτου μεγαλο
φώνως ὑπὲρ τοῦ ξέρξου εἰρημένον, ἐκ τῆς βασιλείου νεὼς αἴγιναν ἀναδησώμεθα, καταγελά
σας πλατὺ ὁ ἰσαῖος, ἀνόητε, εἶπε καὶ πῶς ἀναχθήσῃ. τὰς δὲ μελέτας, οὐκ αὐτοσχεδίους
ἐποιεῖτο, ἀλλ᾽ ἐπεσκεμμένας τὸν ἐξ ἕω ἐς μεσημβρίαν καιρόν. ἰδέαν δ᾽ ἐπήσκησε λόγου, οὔτ᾽
ἐπιβεβλημένην, οὔτ᾽ αὖον, ἀλλ᾽ ἀπέριττον, καὶ κατὰ φύσιν, καὶ ἀποχρῶσαν τοῖς πράγμα
σι, καὶ τὸ βραχέως ἑρμηνεύειν. καὶ πᾶσαν τὴν ὑπόθεσιν συνελεῖν ἐς βραχὺ, ἰσαίου εὕρημα, ὡς
ἐν πλείοσι μὲν ἑτέροις, μάλιστα δὲ ἐν τοῖσδε ἐδηλώθη. τοὺς μὲν γὰρ λακεδαιμονίους ἀγω-
» νιζόμενος, τοὺς βουλευομένους περὶ τοῦ τείχους, ἀπὸ τοῦ ὁμήρου ἐβραχυλόγησε τοσοῦτον, ἀσπὶς
» ἄρ᾽ ἀσπίδ᾽ ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ᾽ ἀνήρ. οὕτω στῆτέ μοι λακεδαιμόνιοι, καὶ τετειχί
σμεθα. κατηγορῶν δὲ τοῦ βυζαντίου πύθωνος ὡς δεθέντος μὲν ἐκ χρησμῶν ἐπὶ προδοσίᾳ,
κεκριμένης δὲ τῆς προδοσίας, ὡς ἀνέζευξεν ὁ φίλιππος, ξυνέλαβε τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἐς
τρεῖς ἐννοίας. ἔστι γὰρ τὰ εἰρημένα ἐν τρισὶ τούτοις, ἐλέγχω πύθωνα προδεδωκότα τῷ χρή-
σαντι θεῷ, τῷ δήσαντι δήμῳ, τῷ ἀναζεύξαντι φιλίππῳ. ὁ μὲν γὰρ, οὐκ ἂν ἔχρησεν, εἰ μὴ
πιστὸς ἦν. ὁ δέ, οὐκ ἂν ἔδησεν, εἰ μὴ προδότης ἦν. ὁ δ᾽ οὐκ ἂν ἀνέζευξεν, εἰ μὴ δι᾽ ὃν ἦλθεν, οὐχ εὗρεν.

ΣΚΟΠΕΛΙΑΝΟΣ.

Υ πὲρ σκοπελιανοῦ τοῦ σοφιστοῦ διαλέξομαι, καθαψάμενος πρότερον τῶν κακίζειν αὐτὸν
πειρωμένων. ἀπαξιοῦσι γὰρ δὴ τὸν ἄνδρα τοῦ τῶν σοφιστῶν κύκλου, διθυραμβώδη καλοῦν
τες, καὶ ἀκόλαστον, καὶ πεπαχυσμένον. ταυτὶ δὲ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν οἱ λεπτολόγοι, καὶ
νωθροὶ, καὶ μηδὲν ὑπ᾽ αὐτοσχεδίου γλώττης ἀναπνέοντες. φύσει μὲν γὰρ ἐπίφθονον χρῆμα
ἄνθρωποι. διαβάλλουσι γοῦν τοὺς μὲν εὐμήκεις, οἱ μικροί. τοὺς δὲ εὐειδεῖς, οἱ πονηροὶ τὸ
εἶδος. τοὺς κούφους τε, καὶ δρομικοὺς, οἱ βραδεῖς, καὶ ἑτερόποδες. τοὺς θαρσαλέους, οἱ
δειλοί. καὶ οἱ ἄμουσοι, τοὺς λυρικούς. καὶ τοὺς ἀμφὶ παλαίστραν, οἱ ἀγύμναστοι. καὶ οὐ
χρὴ θαυμάζειν, εἰ πεπεδημένοι τὴν γλῶτταν τινὲς, καὶ βοῦν ἀφωνίας ἐπ᾽ αὐτὴν βεβλη
μένοι, καὶ μήτ᾽ ἂν αὐτοί τι ἐνθυμηθέντες μέγα, μήτ᾽ ἂν ἐνθυμηθέντος ἑτέρου ξυμφή-
σαντες, διαπτύοιέν τε, καὶ κακίζοιεν τὸν ἑτοιμότατά τε, καὶ θαρσαλεώτατα, καὶ με-
γαλειότατα τῶν ἐφ᾽ ἑαυτοῦ ἑλλήνων ἑρμηνεύσαντα. ὡς δὲ ἠγνοήκασι τὸν ἄνδρα, ἐγὼ δη-
λώσω, καὶ ὁπόσον αὐτῷ καὶ τὸ τοῦ οἴκου σχῆμα. ἀρχιερεῖς μὲν γὰρ ἐγένοντο τῆς ἀ-
σίας αὐτός τε, καὶ οἱ πρόγονοι αὐτοῦ, παῖς ἐκ παιδὸς πάντες. ὁ δὲ στέφανος οὗτος, πολὺς, καὶ
ὑπὲρ πολλῶν χρημάτων. δίδυμος ἀποτεχθεὶς, ἄμφω μὲν ἤτην ἐν σπαργάνοις. πεμπταίων

δὲ ὄντων, κεραυνῷ μὲν ἐβλήθη ὁ ἕτερος. ὁ δ' οὐδεμίαν ἐπηρώθη τῶν αἰσθήσεων, ξυγκατακείμενος τῷ βληθέντι. καίτοι τὸ τῶν σκηπτῶν πῦρ, οὕτω δριμὺ, καὶ θεῶδες, ὡς τοὺς ἀγχοῦ τοὺς μὲν, ἀποκτείνειν κατ' ἔκπληξιν· τοὺς δὲ, ἀκοάς τε, καὶ ὀφθαλμοὺς σίνεσθαι· τῶν δὲ, ἐς τοὺς νοῦς ἀποσκήπτειν· ἀλλ' οὐδενὶ τούτων ὁ σκοπελιανὸς ἥλω· διετέλεσε γὰρ δὴ καὶ ἐς γῆρας βαθὺ, ἀκέραιος, καὶ ἄρτιος· τουτὶ δὲ ὁπόθεν θαυμάζω, δηλῶσαί σοι βούλομαι· ἐδείπνουν μὲν κατὰ τὴν λῆμνον ὑπὸ δρυῒ μεγάλῃ θερισταὶ ὀκτὼ, περὶ τὸ καλούμενον κέρας τῆς νήσου· τὸ δὲ χωρίον τοῦτο, λιμήν ἐστιν, ἐς κεραίας ἐπιστρέφων λεπτάς· νέφους δὲ τὴν δρῦν περισχόντος, καὶ σκηπτοῦ ἐς αὐτὴν ἐκδοθέντος, ἡ μὲν, ἐβέβλητο· οἱ θερισταὶ δὲ, ἐκπλήξεως αὐτοῖς ἐμπεσούσης, ἐφ' οὗπερ ἕκαστος ἔτυχε πράττων, οὕτως ἀπέθανον· ὁ μὲν, γὰρ κύλικα αἰρούμενος, ὁ δὲ, πίνων, ὁ δὲ, βάπτων, ὁ δ' ἐσθίων, τὰς ψυχὰς ἀφῆκαν, ἐπιτεθυμμένοι, καὶ μέλανες, ὥσπερ οἱ χαλκοῖ τῶν ἀνδριάντων περὶ τὰς ἐμπήξεις τῶν πηγῶν· ὁ δὲ, οὕτω τί οὐκ ἀθεεὶ ἔτρεφε, ὡς διαφυγεῖν μὲν οὖν ἐκ τοῦ σκηπτοῦ θάνατον, ὃν μὴ δὲ οἱ σκληρότατοι τῶν ἀγροίκων διέφυγον, ἀζώτους δὲ μεῖναι τὰς αἰσθήσεις, καὶ τὸν νοῦν ἕτοιμος, καὶ ὕπνου κρείττων· καὶ γὰρ δὴ καὶ τὸ νωθρὸν αὐτοῦ ἀπῆν· ἐφοίτησε δὲ τοὺς ῥητορικοὺς τῶν λόγων, παρὰ τὸν σμυρναῖον νικήτην, μελετήσαντα μὲν ἐπιφανῶς, πολλῷ δὲ μεῖζον ἐν δικαστηρίοις πνεύσαντα· δεομένων δὲ τῶν κλαζομενίων τὰς μελέτας αὐτὸν οἴκοι ποιεῖσθαι, καὶ προβήσεσθαι τὰς κλαζομενὰς ἐπὶ μέγα ἡγουμένων, εἰ τοιόσδε ἀνὴρ ἐμπεδεύσοι σφίσι, τουτὶ μὲν, οὐκ ἀμούσως παρῃτήσατο, τὴν ἀηδόνα φήσας ἐν οἰκίσκῳ μὴ ᾄδειν, ὥσπερ δὲ ἄλσος τι τῆς ἑαυτοῦ εὐφωνίας, τὴν σμύρναν ἐσκέψατο, καὶ τὴν ἠχὼ τὴν ἐκεῖ, πλείστου ἀξίαν ᾠήθη· πάσης γὰρ τῆς ἰωνίας, οἷον μουσείου πεπολισμένης, ἀρτιωτάτην ἐπέχει τάξιν ἡ σμύρνα, καθάπερ ἐν τοῖς ὀργάνοις ἡ μαγάς· αἱ δ' αἰτίαι, δι' ἃς ὁ πατὴρ αὐτῷ ἡμέρου τε, καὶ πράου χαλεπῶς αὐτῷ ἐγένετο, λέγονται μὲν ἐπὶ πολλά· καὶ γὰρ ἡ δεῖνα, καὶ ἡ δεῖνα, καὶ πλείους· ἀλλ' ἐγὼ τὴν ἀληθεστάτην δηλώσω· μετὰ τὴν τοῦ σκοπελιανοῦ μητέρα, γυναῖκα ὁ πρεσβύτης ἠγάγετο ἡμίγαμόν τε, καὶ κατὰ νόμους· ὁ δὲ, ὁρῶν ταῦτα, ἐνουθέτει· ἀπῆγε. τουτὶ δὲ, τοῖς ὑπεξώροις ἀηδὲς. ἡ δ' αὖ ξυνετίθει κατ' αὐτοῦ λόγον, ὡς ἐρῶντος μὲν αὐτῆς, τὴν διαμαρτίαν δὲ μὴ καρτεροῦντος· ξυνελάμβανε δὲ αὐτῇ τῶν διαβολῶν. καὶ οἰκέτης τοῦ πρεσβύτου μάγειρος, ᾧ ἐπωνυμία κύθηρος, ὑποθωπεύων ὡς περ ἐν δράματι τὸν δεσπότην, καὶ τοιαυτὶ λέγων, ὦ δέσποτα, βούλεταί σε ὁ υἱὸς ἤδη τεθνάναι, οὐδὲ τὸν αὐτόματον, καὶ μετ' οὐ πολὺ θάνατον ἐνδιδοὺς τῷ σῷ γήρᾳ, ἀλλ' αὐτουργὸν μὲν τὴν ἐπιβουλὴν, μισθούμενος δὲ καὶ τὰς ἐμὰς χεῖρας· ἔστι γὰρ αὐτῷ φάρμακα ἀνδροφόνα ἐπὶ σὲ, ὧν τὸ καιριώτατον κελεύει με ἐμβαλεῖν ἐς ἔν τι τῶν ὄψων, ἐλευθερίαν τε ὁμολογῶν, καὶ ἀγροὺς, καὶ οἰκίας, καὶ χρήματα, καὶ πᾶν ὅ, τι βουλοίμην ἔχειν τοῦ σοῦ οἴκου· καὶ ταυτὶ μὲν, πειθομένῳ εἶναι· ἀπειθοῦντι δὲ, μαστίγων σίν τε, καὶ στρέβλωσιν, καὶ παχείας πέδας, καὶ κύφωνα βαρύν· τοιοῖσδε θωπεύμασι περιελθὼν τὸν δεσπότην, τελευτῶντος μετ' οὐ πολὺ, καὶ πρὸς διαθήκαις ὄντος, γράφεται κληρονόμος, υἱός τε προσρηθεὶς, καὶ ὀφθαλμοὶ, καὶ ψυχὴ πᾶσα. καὶ οὐχὶ τουτὶ χρὴ θαυμάζειν, ἐπεὶ πρεσβύτην ἐρῶντα ἔθελξεν, ἴσως που καὶ παραπαίοντα ὑπὸ ἡλικίας καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐρᾶν. καὶ γὰρ δὴ καὶ νέοι ἐρῶντες, οὐκ ἔστιν ὅστις αὐτῶν οὖν ἑαυτοῦ νοῦν ἔχει. ἀλλ' ὅτι καὶ τῆς τοῦ σκοπελιανοῦ νεότητός τε, καὶ τῆς ἐν δικαστηρίοις ἀκμῆς κρείττων ἔδοξεν, ἀγωνισάμενος μὲν περὶ τῶν διαθηκῶν πρὸς αὐτὸν, ἀντικτείνας δὲ τῇ ἐκείνου δεινότητι οὖν ἐκείνου πλοῦτον. ἀπάντων γὰρ τῆς οὐσίας, καὶ μισθούμενος ὑπερβολαῖς χρημάτων γλώττας ὁμοῦ πάσας, καὶ δικαστῶν ψήφους, πανταχοῦ τὴν νικῶσαν ἀπηνέγκατο. ὅθεν ὁ σκοπελιανὸς, τὰ μὲν, ἀναξαγόρου μηλόβοτα εἶναι, τὰ δὲ, αὐτοῦ δουλόβατα ἔλεγεν· ἐπιφανὴς δὲ καὶ τὰ πολιτικὰ ὁ κύθηρος γενόμενος, γηράσκων ἤδη, καὶ τὴν οὐσίαν ὁρῶν ὑποδιδοῦσαν, καταφρονούμενός τε ἱκανῶς, καί που καὶ πληγὰς λαβὼν πρὸς ἀνδρὸς, ὃν χρήματα ἀπαιτῶν ἐτύγχανεν, ἱκέτης τοῦ σκοπελιανοῦ γίγνεται, ἀμνηστικίαν τε αὐτῷ παρεῖναι, καὶ ὀργὴν ἀπολαβεῖν τε τὸν τοῦ παιδὸς οἶκον, αἰτῶν τὰ μὲν αὐτῷ μέρος τῆς οἰκίας, πολλῆς οὔσης, ὡς μὴ ἀνελευθέρως ἐνδιαιτήσηται· συγχωρήσαντα δὲ ἀγροὺς δύο τῶν ἐπὶ θαλάττῃ· καὶ κυθήρου οἶκος ἐπωνόμασται νῦν ἔτι τὸ μέρος, ἐν ᾧ κατεβίω. ταυτὶ μὲν, ὡς μὴ ἀγνοεῖν αὐτά· συνιέναι δὲ κἀκ τούτων, ὅτι οἱ ἄνθρωποι μὴ θεοῦ μόνου, ἀλλὰ καὶ ἀλλήλων παίγνια· σκοπελιανοῦ δὲ σπουδάζοντος ἐν τῇ σμύρνῃ, ξυμφοιτᾶν μὲν ἐς αὐτὴν ἴωνάς τε, καὶ λυδοὺς, καὶ κᾶρας, καὶ μαίονας, αἰολέας τε, καὶ τοὺς ἐκ μυσῶν, καὶ φρυγῶν ἕλληνας, οὔπω μέγα· ἀγχίθυρος γὰρ τοῖς ἔθνεσι τούτοις ἡ σμύρνα, καὶ καιρίως ἔχουσα τῆς γῆς, καὶ θαλάττης πυλῶν. ὁ δὲ, ἦγε μὲν καππαδόκας τε, καὶ ἀσσυρίους, ἦγε δὲ αἰγυπτίους, καὶ φοίνικας. ἀχαιῶν τε τοὺς εὐδοκιμωτέρους, καὶ νεότητα τὴν ἐξ ἀθηνῶν πᾶσαν.

δόξαν μὲν οὖν ἐς τοὺς πολλοὺς παρεδεδώκει ῥαστώνης τε, καὶ ἀμελείας, ἐπειδὴ οὐ πρὸ τῆς μελέ-
της καιρὸν ξυνῆν ὡς τὰ πολλὰ τοῖς τῶν σμυρναίων τέλεσιν, ὑπὲρ τῶν πολιτικῶν. ὁ δὲ, ἀπεχρῆτο
μὲν καὶ τῇ φύσει λαμπρᾷ τε οὔσῃ, καὶ μεγαλογνώμονι. καὶ τὸν μεθ' ἡμέραν καιρὸν ἧττον ἐσπού-
δαζεν, ἀϋπνότατος δ' ἀνθρώπων γενόμενος. ὦ νὺξ ἔλεγε. σὺ γὰρ δὴ πλεῖστον σοφίας μετέ-
χεις μέρος θεῶν. ξυνεργὸν δὲ αὐτὴν ἐποιεῖτο τῶν ἑαυτοῦ φροντισμάτων. λέγεται γοῦν
καὶ ἐς ὄρθρον ἀποτεῖναι, σπουδάζων ἀφ' ἑσπέρας. προσέκειτο μὲν οὖν ἅπασι ποιήμασι. τραγῳ-
δίας δὲ καὶ ἐνεφορεῖτο, ἀγωνιζόμενος πρὸς τὴν τοῦ διδασκάλου μεγαλοφωνίαν. ἀπὸ γὰρ
τούτου σφόδρα τοῦ μέρους, ὁ νικήτης ἐθαυμάζετο. ὁ δὲ, οὕτω τι μεγαλοφωνίας αὐτῇ μεῖ-
ζον ἤλασεν, ὡς καὶ γιγαντίαν ξυνθεῖναι, παραδοῦναί τε ὁμηρίδαις ἀφορμὰς ἐς τὸν λό-
γον. ὡμίλει δὲ σοφιστῶν μὲν μάλιστα, γοργίᾳ τῷ λεοντίνῳ. ῥητόρων δὲ, τοῖς λαμπρὸν ἠ-
χοῦσι. τὸ δὲ ἐπίχαρι, φύσει μᾶλλον εἶχεν, ἢ μελέτῃ. προσφυὲς μὲν γὰρ τοῖς ἰωνικοῖς
τὸ ἀστεΐζεσθαι. τῷ δ' αὖ, καὶ αὐτὴ τῶν λόγων τὸ φιλόγελων περιῆν. οὐ γὰρ κατηφὲς,
δυσξύμβολόν τε, καὶ ἀηδὲς ἡγεῖτο. παρῄει δὲ ἐς τοὺς δήμους αἰθρίῳ τῷ προσώπῳ. καὶ
πολλῷ πλέον, ὅτε ξὺν ὀργῇ ἐκκλησιάζοιεν, ἀνιεὶς αὐτοὺς, καὶ διαπραΰνων τῇ τῆς εἴδους
εὐθυμίᾳ. τὸ δὲ ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἦθος, οὔτε φιλοχρήματος, οὔτε φιλολοίδορος. προῖκα
μὲν γὰρ συνέταττεν ἑαυτὸν τοῖς ὑπὲρ ψυχῆς κινδυνεύουσι. τοὺς δὲ λοιδορουμένους ἐν τοῖς
λόγοις, καὶ θυμοῦ ἐπίδειξιν ἡγουμένους ποιεῖσθαι, γραΐδια ἐκάλει μεθύοντά τε, καὶ λυτ-
τῶντα. τὰς δὲ μελέτας, μισθοῦ μὲν ἐποιεῖτο. ὁ δὲ μισθὸς, ἦν ἄλλος ἄλλου, καὶ ὡς ἕκα-
στος οἴκου εἶχε. παρῄει τε ἐς αὐτοὺς οὔθ' ὑπερφρονῶν, καὶ σεσοβημένος, οὔθ' ὥσπερ οἱ δε-
διότες, ἀλλ' ὡς εἰκὸς ἦν τὸν ἀγωνιῶντα μὲν ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ δόξης, θαρροῦντα δὲ τῷ
μὴ ἂν σφαλῆναι. διελέγετο δὲ ἀπὸ μὲν τοῦ θρόνου, ξὺν ἁβρότητι. ὅτε δὲ ὀρθὸς διελέγε-
το, ἐπιστροφήν τε εἶχεν ὁ λόγος, καὶ ἔρρωτο, καὶ ἐπεσκοπεῖτο οὐκ ἔνδον, οὐδ' ἐν τῷ ὁμί-
λῳ. ἀλλ' ὑπεξιὼν ἐν βραχεῖ τοῦ καιροῦ, διεώρα πάντα. περιῆν δὲ αὐτῷ καὶ εὐφωνίας.
καὶ τὸ φθέγμα, ἡδονὴν εἶχε. τόν τε μηρὸν θαμὰ ἐπλήττεν, ἑαυτόν τε ὑπεγείρων, καὶ τοὺς
ἀκροωμένους. ἄριστος μὲν οὖν καὶ σχηματίσαι λόγον, καὶ ἐπαμφοτέρως εἰπεῖν. θαυμα-
σιώτερος δὲ περὶ τὰς ἀκμαιοτέρας τῶν ὑποθέσεων. καὶ πολλῷ πλέον περὶ τὰς μηδι-
κάς. ἐν αἷς οἱ δαρεῖοί τε εἰσι, καὶ οἱ ξέρξαι. ταύτας γὰρ αὐτός τέ μοι δοκεῖ ἄριστα σοφι-
στῶν ἑρμηνεῦσαι, παραδοῦναί τε τοῖς ἐπιγιγνομένοις ἑρμηνεύειν. καὶ γὰρ φρόνημα ἐν αὐ-
ταῖς ὑπεκρίνατο, καὶ κουφότητα τὴν ἐν τοῖς βαρβάροις ἤθεσιν. ἐλέγετο καὶ σείεσθαι
μᾶλλον ἐν ταύταις, ὥσπερ βακχεύων. καί τινος τῶν ἀμφὶ πολέμωνα τυμπανίζειν αὐ-
τὸν φήσαντος, λαβόμενος ὁ σκοπελιανὸς τοῦ σκώμματος, τυμπανίζειν μὲν εἶπεν, ἀλλὰ
τῇ τοῦ αἴαντος ἀσπίδι. βασίλειοι δὲ αὐτοῦ πρεσβεῖαι, πολλαὶ μὲν, καὶ γάρ τι καὶ ἀγα-
θὴ τύχη ξυνηκολούθει πρεσβεύοντι, ἀρίστη δὲ ἡ ὑπὲρ τῶν ἀμπέλων. οὐ γὰρ ὑπὲρ σμυρ-
ναίων μόνον, ὥσπερ αἱ πλείους, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς ἀσίας ὁμοῦ πάσης ἐπρεσβεύθη. τὸν δὲ
νοῦν τῆς πρεσβείας, ἐγὼ δηλώσω. ἐδόκει τῷ βασιλεῖ μὴ εἶναι τῇ ἀσίᾳ ἀμπέλους, ἐπει-
δὴ ἐν οἴνῳ στασιάζειν ἔδοξαν, ἀλλ' ἐξαιρεῖσθαι μὲν τὰς ἤδη πεφυτευμένας, ἄλλας δὲ μὴ φυ-
τεύειν ἔτι. ἔδει δὴ πρεσβείας ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, καὶ ἀνδρὸς ὡς ἔμελλεν, ὥσπερ ὀρφεύς τις,
ἢ θάμυρις ὑπὲρ αὐτῶν θέλξειν. αἱροῦνται τοίνυν σκοπελιανὸν πάντες. ὁ δ' οὕτω τι ἐκ
περιουσίας ἐκράτει τὴν πρεσβείαν, ὡς μὴ μόνον τὸ ἐξεῖναι φυτεύειν ἐπανελθεῖν ἔχων, ἀλ-
λὰ καὶ ἐπιτίμια κατὰ τῶν μὴ φυτευόντων. ὡς δὲ ηὐδοκίμησε οὖν ἀγῶνα τὸν ὑπὲρ τῶν
ἀμπέλων, δηλοῖ μὲν καὶ τὰ εἰρημένα. ὁ δὲ λόγος, ἐν τοῖς θαυμασιώτατα. δηλοῖ δὲ καὶ τὰ
αὐτὴ τῷ λόγῳ. δώρων τε γὰρ ἐπ' αὐτῷ ἔτυχεν, ἃ νομίζεται παρὰ βασιλεῖ, πολλῶν τε
προσρήσεων, καὶ ἐπαίνων. νεότης τε αὐτῷ λαμπρὰ ξυνηκολούθησεν ἐς ἰωνίαν, σοφίας
ἐρῶντες. ἐπειδὴ δὲ ἀθήνησιν ἐγένετο, ποιεῖται αὐτὸν ξένον ὁ ἡρώδου τοῦ σοφιστοῦ πα-
τὴρ ἀττικὸς, θαυμάζων αὐτὴ ῥητορικῇ μᾶλλον. καὶ τὸν γοργίαν ποτὲ θετταλοί. ὁπόσοι
γοῦν τῶν πάλαι ῥητόρων ἑρμαῖ ἦσαν ἐν τοῖς τῆς οἰκίας δρόμοις, ἐκέλευσε τούτους βάλ-
λεσθαι λίθοις, ὡς διεφθορότας αὐτῷ οὖν υἱόν. μειράκιον μὲν δὴ ἐτύγχανεν ὢν ὁ ἡρώ-
δης τότε, καὶ ὑπὸ τῷ πατρὶ ἔτι. τοῦ δ' αὐτοσχεδιάζειν ἤρα μόνου, οὐ μὴν ἐθάρρει γε
αὐτῷ. οὐδὲ γὰρ σκοπελιανῷ ξυγγεγονὼς ἦν ἐς ἐκεῖνό γε τοῦ χρόνου, οὐδ' ἥτις ἡ τῶν αὐ-
τοσχεδίων ὁρμὴ γιγνώσκων. ὅθεν ἀσμένῳ οἱ ἐγένετο ἡ ἐπιδημία τοῦ ἀνδρός. ἐπειδὴ τε λέ-
γοντος ἤκουσε, καὶ διατιθεμένου τὸν αὐτοσχέδιον, ἐπερρώσθη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἠτοιμάσθη. καὶ τὸν
πατέρα δὲ ἄσαι διανοηθεὶς, ἀπαγγέλλει οἱ μελέτην ἐς τὴν ἰδέαν τοῦ ξένου. ὁ πατὴρ δὲ ἡγά-
σθη τε αὐτὸν τῆς μιμήσεως, καὶ πεντακόσια ἔδωκεν αὐτῷ τάλαντα. ἔδωκε δὲ καὶ αὐτῷ σκο-
πελιανῷ δεκαπέντε. ὁ δὲ, ὅσα ὁ πατὴρ, τοσαῦτα ἀπὸ τῶν ἑαυτοῦ δωρεὰς προσεπέδωκεν αὐτῷ,
καὶ ἔτι διδάσκαλον ἑαυτοῦ προσειπὼν, τοῦτο δὲ συνιέντι ἡρώδου, καὶ τῶν τοῦ πακτωλοῦ πηγῶν

ἥλιον. τὴν δὲ εὐτυχίαν, ἣν περὶ τὰς πρεσβείας ἔσχεν, ξυμβάλλειν δεῖ καὶ τοῖσδε. ἐδέδει
μὲν γὰρ τοῖς σμυρναίοις τοῦ πρεσβεύσοντος ὑπὲρ αὐτῶν ἀνδρός. ἡ πρεσβεία δὲ ἦν ὑπὲρ
τῶν μεγίστων. ὁ μὲν δὴ ἐγήρασκεν ἤδη, καὶ τοῦ ἀποδημεῖν ἔξωρος εἶχεν· ἐχειροτονεῖτο δὲ
ὁ πολέμων, οὔπω πεπρεσβευκὼς πρότερον. εὐξάμενος οὖν ὑπὲρ τῆς ἀγαθῆς τύχης, ἐ-
δεῖτο γενέσθαι οἱ τὴν τοῦ σκοπελιανοῦ πειθώ· καὶ περιβαλὼν αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας,
» δός δέ μοι ὤμοιιν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι, αἴ κ' ἐμέ πως εἴσκωσι μάλα σφόδρα ἀστείως. ὁ πο-
λέμων τὰ τοῦ πατρόκλου ἐπειπὼν τῷ ἀνδρί, καὶ ἀπολλώνιος δὲ ὁ τυανεύς, ὑπερενεγκὼν
σοφίᾳ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, ἐν σκοπελιανοῦ ἐν θαυμασίοις τάττει.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ·

Διονύσιος δὲ ὁ μιλήσιος, εἴθ' ὥς ἔνιοί φασι πατέρων ἐπιφανεστάτων ἐγένετο, εἴθ' ὥς τινες
αὐτὸν τῶν ἐλευθέρων, ἀφείσθω τούτου τοῦ μέρους. ἐπειδὴ οἰκείᾳ ἀρετῇ ἐλαμπρύνετο. τὸ
γὰρ καταφεύγειν ἐς τοὺς ἄνω, ἀποβεβληκότων ἐστὶ τὸν ἐφ' ἑαυτῶν ἔπαινον. ἰσαίου δὲ ἀ-
κροατὴς γενόμενος, ἀνδρὸς ὡς ἔφην κατὰ φύσιν ἑρμηνεύοντος, τουτὶ μὲν ἱκανῶς ἀπεμά-
ξατο. καὶ πρὸς τούτῳ, τὴν εὐταξίαν τῶν νοημάτων. καὶ γὰρ δὴ καὶ τοῦτο ἰσαίου. μελι-
χρώτατος δὲ περὶ τὰς ἐννοίας γενόμενος, οὐκ ἐμέθυε περὶ τὰς ἡδονάς, ὥσπερ ἔνιοι τῶν
σοφιστῶν, ἀλλ' ἐταμιεύετο, λέγων πρὸς τοὺς γνωρίμους, ὅτι χρὴ τοῦ μέλιτος ἄκρῳ δα-
κτύλῳ, ἀλλὰ μὴ κοίλῃ χειρὶ γεύεσθαι, ὡς ἐν ἅπασι μὲν τοῖς εἰρημένοις δεδήλωται τῷ διο-
νυσίῳ, λογικοῖς τε, καὶ νομικοῖς, καὶ ἠθικοῖς ἀγῶσι. μάλιστα δ' ἐν τῷ περὶ χαιρώνειαν θρή-
νῳ. διεξιὼν γὰρ τὸν δημοσθένην, τὸν μετὰ χαιρώνειαν θρῆνον προσαγαγόντα τῇ βουλῇ ἑαυ-
τόν, ἐς τήνδε τὴν μονῳδίαν τοῦ λόγου ἐτελεύτησεν, ὦ χαιρώνεια, πονηρὸν χωρίον. καὶ πά-
λιν, αὐτομολήσασα πρὸς βαρβάρους βοιωτία, στενάξατε οἱ κατὰ γῆς ἥρωες. ἐγγὺς πλα-
ταιῶν νενικήμεθα. καὶ πάλιν, τοῖς κρινομένοις ἤδη τῷ μισθοφορεῖν ἀρκάσιν ἀγορὰ πο-
λέμου πρόκειται. καὶ τὰ τῶν ἑλλήνων κακὰ τὴν ἀρκάδων ξένοι, καὶ περιέρχεται πό-
λεμος αἰτίαν οὐκ ἔχων.   Τοιάδε μὲν ἡ ἐπίπαν ἰδέα τοῦ διονυσίου, καθ' ἣν τὰ τῆς μελέ-
της αὐτῷ προὔβαινεν, ἐπισκοπουμένῳ καιρόν, ὅσον περ ὁ ἰσαῖος. ὁ δὲ λόγος ὁ περὶ τοῦ
διονυσίου λεγόμενος, ὡς χαλδαίων τέχναις τοὺς ὁμιλητὰς τὸ μνημονικὸν ἀναπαιδεύον-
τος, ἐγὼ δηλώσω πόθεν εἴρηται. τέχναι μνήμης οὔτε εἰσίν, οὔτ' ἂν γένοιντο. μνήμη μὲν γάρ,
δίδωσι τέχνας. αὐτὴ δὲ ἀδίδακτος, οὐδὲ μιᾷ τέχνῃ ἁλωτός. ἔστι γὰρ πλεονέκτημα φύσε-
ως, ἢ τῆς ἀθανάτου ψυχῆς μοῖρα. οὐ γὰρ ἄν ποτε θνητὰ νομισθείη τὰ ἀνθρώπινα. οὔτ' ἂν δι-
δακτὰ ἐμάθομεν, εἰ μνήμη συνεπολιτεύετο ἀνθρώποις. ἣν εἴτε μητέρα δεῖ καλεῖν, εἴτε
παῖδα, μὴ διαφερόμεθα πρὸς τοὺς ποιητάς, ἀλλ' ἔστω ὅ, τι βούληται. πρὸς δὲ τούτοις, τίς
οὕτως εὐήθης κατὰ τῆς ἑαυτοῦ δόξης, ἐν σοφοῖς γραφόμενος, ὡς γοητεύων ἐν μειρακίοις
διαβάλλεσθαι, καὶ ἃ ὀρθῶς ἐπαιδεύθη; πόθεν οὖν τὸ μνημονικὸν τοῖς ἀκροωμένοις; ἄπλη-
στα τὴν ἡδονὴν ἐδόκει τὰ τοῦ διονυσίου, καὶ πολλάκις ἐπαναλαμβάνειν αὐτὰ ἠνάγκα-
ζετο; ἐπεὶ ξυνίει σφῶν χαιρόντων τῇ ἀκροάσει. οἱ δὲ εὐμαθέστεροι τῶν νέων, ἐνετυποῦντο
αὐτὰ ταῖς γνώμαις, καὶ ἀπήγγελλον ἑτέροις μελέτῃ μᾶλλον, ἢ μνήμῃ ξυνειληφότες. ὅθεν
μνημονικοί τε ὠνομάζοντο, καὶ τέχνην αὐτὸ πεποιημένοι. ἔνθεν ὁρμώμενοί τινες, τὰς
τοῦ διονυσίου μελέτας ἐσπερματολογῆσθαί φασιν, ὡς δὴ ἄλλο ἄλλου ξυνενεγκόντων ἐς
αὐτάς, ἐν ᾧ ἐβραχυλόγησε. μεγάλων μὲν οὖν ἠξιοῦτο κατὰ τῶν πόλεων, ὁπόσαι αὐτὸν
ἐπὶ σοφίᾳ ἐθαύμαζον. μεγίστων δ' ἐκ βασιλέως. ἀδριανὸς γάρ, σατράπην μὲν αὐτὸν ἀπέ-
φηνεν οὐκ ἀφανῶν ἐθνῶν, κατέλεξε δὲ τοῖς δημοσίᾳ ἱππεύουσι, καὶ τοῖς ἐν τῷ μουσείῳ σι-
τουμένοις. τὸ δὲ μουσεῖον, τράπεζα αἰγυπτία, ξυγκαλοῦσα τοὺς ἐν πάσῃ τῇ γῇ ἐλλογίμους.
πλείστας δ' ἐπελθὼν πόλεις, καὶ πλείστοις ἐνομιλήσας ἔθνεσιν, οὔτε ἐρωτικήν ποτε αἰ-
τίαν ἔλαβεν, οὔτε ἀλαζόνα, ὑπὸ τοῦ σωφρονέστατός τε φαίνεσθαι, καὶ ἐφεστηκώς. οἱ δὲ ἀνα-
τιθέντες διονυσίῳ τὸν ἀράσπαν τὸν τῆς πανθίας ἐρῶντα, ἀνήκοοι μὲν τῶν τοῦ διονυσίου
ῥυθμῶν, ἀνήκοοι δὲ τῆς ἄλλης ἑρμηνείας, ἄπειροι δὲ τῆς τῶν ἐνθυμημάτων τέχνης. οὐ γὰρ διο-
νυσίου τὸ φρόντισμα τοῦτο, ἀλλὰ κέλερος τοῦ τεχνογράφου. ὁ δὲ κέλερος, βασιλικῶν μὲν ἐ-
πιστολῶν ἀγαθὸς προστάτης, μελέτῃ δὲ οὐκ ἀποχρῶν, διονυσίῳ δὲ τὸν ἐκ μειρακίου χρόνον διάφο-
ρος. μὴ δ' ἐκεῖνα παρείσθω μοι. ἀρισταίου γε ἀκροασαμένου αὐτὰ πρεσβυτάτου τῶν κατ' ἐμὲ
ἑλλήνων, καὶ πλεῖστα ὑπὲρ τῶν σοφιστῶν εἰδότος, ἐγήρασκε μὲν ὁ διονύσιος ἐν δόξῃ λαμπρᾷ,
παρήει δ' ἐς ἀκμὴν ὁ πολέμων, οὔπω γιγνωσκόμενος τῷ διονυσίῳ. καὶ ἐπεδήμει ταῖς σάρδε-
σιν, ἀγορεύων δίκην ἐν τοῖς ἑκατὸν ἀνδράσιν, ὑφ' ὧν ἐδικάζετο ἡ λυδία. ἑσπέρας οὖν ἐς τὰς
σάρδεις ἥκων ὁ διονύσιος, ἤρετο δωρίωνα τὸν κρητικόν, ξένον ἑαυτοῦ. εἰπέ μοι ἔφη ὦ δωρίων,
ἔστι πολέμων ἐνταῦθα; καὶ ὁ δωρίων, ἀνήρ ἔφη πλουσιώτατος τῶν ἐν λυδίᾳ, κινδυνεύων περὶ

τῆς οὐσίας, ἄγει συνήγορον τὸν Πολέμωνα ἀπὸ Σμύρνης, πείσας διταλάντῳ μισθῷ, καὶ ἀγωνιεῖται τὴν δίκην αὔριον. καὶ ὁ Διονύσιος, οἷον ἔφη ἕρμαιον εἴρηκας, εἰ ἀκούσεταί μοι ἔσται Πολέμωνος, οὔπω ἐς πεῖραν αὐτοῦ ἀφιγμένῳ. ἔοικεν εἰπεῖν ὁ Δωρείων στρέφειν σε ὁ νεανίας, ἐς ὄνομα ἤδη προβαίνων μέγα. καὶ καθεύδειν γε οὐκ ἐᾷ νὴ τὴν Ἀθηνᾶν, ἦ δ' ὁ Διονύσιος. ἀλλ' ἐς ἐπίδειξιν ἄγει τὴν καρδίαν, καὶ τὴν γνώμην, ἐνθυμουμένῳ ὡς πολλοὶ οἱ ἐπαινέται αὐτοῦ. καὶ τοῖς μὲν, συνδεκάκρουνον δοκεῖ τὸ στόμα, οἱ δὲ, καὶ πήχεσι διαμετροῦσι τὴν γλῶτταν, ὥσπερ τὰς τοῦ Νείλου ἀναβάσεις. σὺ δὲ ταύτην ἰάσαιό μοι τὴν φροντίδα, εἰπὼν τί μὲν πλέον, τί δὲ ἧττον ἐν ἐμοί τε, κἀκείνῳ καθεώρακας. καὶ ὁ Δωρείων μάλα σωφρόνως, αὐτὸς εἶπεν ὦ Διονύσιε σαυτῷ τε, κἀκείνῳ δικάσαις ἄμεινον. σὺ γὰρ ὑπὸ σοφίας, οἷος σαυτόν τε γιγνώσκειν, ἕτερόν τε μὴ ἀγνοῆσαι. ἤκουσεν ὁ Διονύσιος ἀγωνιζομένου τὴν δίκην. καὶ ἀπιὼν τοῦ δικαστηρίου, ἰσχὺν ἔφη ἀθλητὴς ἔχει. ἀλλ' οὐκ ἐκ παλαίστρας. ταῦτα ὡς ἤκουσεν ὁ Πολέμων, ἦλθε μὲν ἐπὶ θύρας τοῦ Διονυσίου, μελέτην αὐτῷ ἐπαγγέλλων. ἀφικομένου δὲ διαπρεπῶς, ἀγωνιζόμενος, προσῆλθε τῷ Διονυσίῳ. καὶ ἀντερείσας τὸν ὦμον, ὥσπερ οἱ τῆς σταδιαίας πάλης ἐμβιβάζοντες, μάλα ἀστείως ἀπετώθασεν, εἰπὼν, πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι. ἀνδρῶν μὲν οὖν ἐπιφανῶν, πᾶσα γῆ τάφος. Διονυσίου δὲ σῆμα, ἐν τῇ ἐπιφανεστάτῃ Ἐφέσῳ. τέθαπται γὰρ ἐν τῇ ἀγορᾷ κατὰ τὸ κυριώτατον τῆς Ἐφέσου, ἐν ἧ κατεβίω, παιδεύσας τὸν πρῶτον βίον ἐν Λέσβῳ.

ΛΟΛΛΙΑΝΟΣ.

Λολλιανὸς δὲ ὁ Ἐφέσιος, προὔστη μὲν τοῦ Ἀθήνησι θρόνου πρῶτος. προὔστη δὲ καὶ τοῦ Ἀθηναίων δήμου, στρατηγήσας αὐτοῖς τὴν ἐπὶ τῶν ὅπλων. ἡ δὲ ἀρχὴ αὕτη, πάλαι μὲν κατέλεγέ τε, καὶ ἐξῆγεν ἐς τὰ πολέμια. νυνὶ δὲ τροφῶν ἐπιμελεῖται, καὶ σίτου ἀγορᾶς. θορύβου δὲ καθεστηκότος ἐπὶ τὰ ἀρτοπώλια, καὶ τῶν Ἀθηναίων βάλλειν αὐτὸν ὡρμηκότων, Παγκράτιος ὁ Κύων ὁ μετὰ ταῦτα ἐν Ἰσθμῷ φιλοσοφήσας, παρελθὼν ἐς τοὺς Ἀθηναίους, καὶ εἰπὼν Λολλιανὸς οὐκ ἔστιν ἀρτοπώλης, ἀλλὰ λογοπώλης, διέχεεν οὕτω τοὺς Ἀθηναίους, ὡς μεθεῖναι τοὺς λίθους, ἐπὶ χειρῶν αὐτοῖς ὄντας. σίτου δὲ ἐκ Θετταλίας ἐσπεπλευκότος, καὶ χρημάτων δημοσίων οὐκ ὄντων, ἐπέταξεν ὁ Λολλιανὸς ἔρανον τοῖς αὐτοῦ γνωρίμοις. καὶ χρήματα συχνὰ ἠθροίσθη. καὶ τοῦτο μὲν, ἀνδρὸς εὐμηχάνου δόξει, καὶ σοφοῦ τὰ πολιτικά. ἐκεῖνο δὲ, δικαίου τε, καὶ εὐγνώμονος. τὰ γὰρ χρήματα, ταῦτα τοῖς ξυμβαλλομένοις ἀπέδωκεν, ἐπανεὶς τὸν μισθὸν τῆς ἀκροάσεως. ἔδοξε δὲ ὁ σοφιστὴς οὗτος, τεχνικώτατός τε, καὶ φρονιμώτατος, τὸ ἐπιχειρηματικὸν ἐν ἐπινοίᾳ τεχνικῇ κείμενον ἱκανῶς ἐκπονῆσαι, καὶ ἑρμηνεῦσαι μὲν ἀποχρῶν. νοῆσαί τε, καὶ τὰ νοηθέντα τάξαι, ἀπέριττος. διαφαίνονται δὲ τοῦ λόγου καὶ λαμπρότητες λήγουσαι ταχέως, ὥσπερ τὸ τῆς ἀστραπῆς σέλας. δηλοῦται δὲ τοῦτο. ἐν πᾶσι μὲν, μάλιστα δὲ ἐν τοῖσδε. κατηγορῶν μὲν γὰρ τοῦ Λεπτίνου διὰ τὸν νόμον, ἐπεὶ μὴ ἐφοίτα τοῖς Ἀθηναίοις ἐκ τοῦ Πόντου σῖτος, ὧδε ἤκμασε. κέκλεισαι τὸ στόμα τοῦ Πόντου νόμῳ, καὶ τὰς Ἀθηναίων τροφὰς, ὀλίγαι κωλύουσι συμβολαί. καὶ ταὐτὸν δύναται Λύσανδρος ναυμαχῶν, καὶ Λεπτίνης νομοθετῶν. ἀντιλέγων δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ἀπορίᾳ χρημάτων βουλομένοις πωλεῖν τὰς νήσους, ὧδε ἔπνευσε. λῦσον ὦ Πόσειδον τὴν ἐπὶ Δήλῳ χάριν, συγχώρησον αὐτῇ πωλουμένῃ φυγεῖν. ἐσχεδίαζε μὲν οὖν κατὰ τὸν Ἰσαῖον. οὗ δὴ, καὶ ἠκροάσατο. μισθοὺς δὲ γενναίους ἐπράττετο, τὰς συνουσίας οὐ μελετηρὰς μόνον, ἀλλὰ καὶ διδασκαλικὰς παρέχων. εἰκόνες δὲ αὐτοῦ Ἀθήνησι, μία μὲν, ἐπ' ἀγορᾶς, ἑτέρα δὲ ἐν τῷ ἄλσει τῷ μικρῷ. ὃ αὐτὸς λέγεται ἐκφυτεῦσαι.

ΜΑΡΚΟΣ.

Οὐδὲ τὸν Βυζάντιον σοφιστὴν, παραλείψω Μάρκον. ὑπὲρ οὗ κἂν ἐπιπλήξαιμι τοῖς Ἕλλησιν, εἰ τοιόσδε γενόμενος, ὁποῖον δηλώσω, μήπω τυγχάνει τῆς ἑαυτοῦ δόξης. Μάρκῳ τοίνυν ἡ ἀναφορὰ τοῦ γένους, ἐς τὸν ἀρχαῖον Βύζαντα. πατὴρ δὲ ὁμώνυμος, ἔχων θαλαττουργοὺς οἰκέτας ἐφ' ἱερῷ. τὸ δὲ ἱερὸν, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πόντου. διδάσκαλος δὲ αὐτοῦ, Ἰσαῖος ἐγένετο. παρ' οὗ καὶ τὸ κατὰ φύσιν ἑρμηνεύειν μαθὼν, ἐπεκόσμησεν αὐτῷ ὡραϊσμένῃ πραότητι. καὶ παράδειγμα ἱκανώτατον τῆς Μάρκου ἰδέας, ὁ Σπαρτιάτης ὁ ξυμβουλεύων τοῖς Λακεδαιμονίοις μὴ δέχεσθαι τοὺς ἀπὸ Σφακτηρίας γυμνοὺς ἥκοντας. τῆσδε γὰρ τῆς ὑποθέσεως, ἦρξεν ὧδε. ἀνὴρ Λακεδαιμόνιος μέχρι γήρως φυλάξας τὴν ἀσπίδα, ἡδέως μὲν ἂν τοὺς γυμνοὺς τούτους ἀπέκτεινεν. ὅστις δὲ καὶ τὰς διαλέξεις ὅδε ἀνὴρ ἐγένετο, ξυμβαλεῖν ἔστιν ἐκ τῶνδε. διδάσκων γὰρ περὶ τῆς τῶν σοφιστῶν τέχνης, ὡς πολλὴ, καὶ ποικίλη, παράδειγμα τοῦ λόγου τὴν ἶριν ἐποιήσατο. καὶ ἦρξε τῆς διαλέξεως ὧδε. ὁ τὴν ἶριν ἰδὼν ὡς ἓν χρῶμα, οὐκ εἶδεν ὡς χρὴ θαυμάσαι. ὁ δὲ ὅσα χρώματα, μᾶλλον ἐθαύμασεν. οἱ δὲ τὴν διάλεξιν ταύτην ἀλκυόνος τοῦ στωϊκοῦ ἀνατιθέντες, διαμαρτάνουσι

μὲν ἰδέας λόγου, διαμαρτάνουσι δὲ ἀληθείας, ἀδικώτατοι δ' ἀνθρώπων εἰσὶ, προσαφαι-
ρούμενοι τὸν σοφιστὴν καὶ τὰ οἰκεῖα. τὸ δὲ τῶν ὀφρύων ἦθος, καὶ ἡ τοῦ προσώπου σύννοια, σοφι-
στὴν ἐδήλου τὸν μάρκον. καὶ γὰρ ἐτύγχανεν ἀεί τι ἐπισκοπῶν τῇ γνώμῃ, καὶ ἀναπαιδεύων
ἑαυτὸν τοῖς ἐς τὸ σχεδιάζειν ἀγῶσι. καὶ τοῦτο ἐδήλου μὲν τῇ τῶν ὀφθαλμῶν στάσει πεπηγό-
των τὰ πολλὰ ἐς ἀπορρήτους ἐννοίας. ὡμολογήθη δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ ἀνδρός. ἐρομένου γὰρ
τινος αὐτὸν τῶν ἐπιτηδείων, ὅπως χθὲς ἐμελέτα, ἐπ' ἐμαυτοῦ μὲν ἔφη, λόγου ἀξίως.
ἐπὶ δὲ τῶν γνωρίμων, ἧττον. θαυμάζοντος δὲ τὴν ἀπόκρισιν, ἐγὼ ἔφη ὁ μάρκος, καὶ τῇ σιω-
πῇ ἐνεργῷ χρῶμαι, καὶ γυμνάζουσί με δύο, καὶ τρεῖς ὑποθέσεις ἐπὶ τὴν μίαν, ἣν ἐς τὸ κοι-
νὸν ἀγωνίζομαι. γενειάδος δὲ, καὶ κόμης, αὐχμηρῶς εἶχεν. ὅθεν ἀγροικότερος ἀνδρὸς πεπνυ-
μένου ἐδόκει τοῖς πολλοῖς. τουτὶ δὲ καὶ πολέμων ὁ σοφιστὴς πρὸς αὐτὸν ἔπαθε. παρῆλ-
θε μὲν γὰρ ἐς τὴν τοῦ πολέμωνος διατριβὴν, ὀνομαστὸς ἤδη ὤν. ξυγκαθημένων δὲ τῶν ἐς
τὴν ἀκρόασιν ἀπηντηκότων, ἀναγνούς τις αὐτὸν διεμήνυσε τῷ πέλας, ὁ δὲ, τῷ πλησίον. καὶ
διεδόθη ἐς πάντας ὅτι ὁ βυζάντιος εἴη σοφιστής. ὅθεν τοῦ πολέμωνος αἰτοῦντος τὰς ὑπο-
θέσεις, ἐπεστρέφοντο πάντες ἐς τὸν μάρκον, ἵνα προβάλοι. τοῦ δὲ πολέμωνος εἰπόντος
τί ἐς τὸν ἄγροικον ὁρᾶτε, οὐ γὰρ δώσει γε οὗτος ὑπόθεσιν, ὁ μάρκος ἐπάρας τὴν φωνὴν
ὥσπερ εἰώθει, καὶ τραχὺ βλέψας, καὶ προβαλοῦμαι ἔφη, καὶ μελετήσομαι. ἔνθεν ἑλὼν ὁ πολέ-
μων, καὶ ξυνιεὶς δωριάζοντος, διελέχθη ἐς τὸν ἄνδρα πολλά τε, καὶ μεγάλα, καὶ θαυμάσια ἐφι-
εὶς τῷ καιρῷ. μελετήσας δὲ, καὶ μελετῶντος ἀκροασάμενος, καὶ ἐθαυμάσθη, καὶ ἐθαύμασε.
μετὰ ταῦτα γοῦν ἧκεν ὁ μάρκος ἐς τὰ μέγαρα, οἰκισταὶ δὲ βυζαντίων, ἐστασίαζον μὲν οἱ με-
γαρεῖς πρὸς τοὺς ἀθηναίους ἀκμαζούσαις ταῖς γνώμαις, ὥσπερ ἄρτι τοῦ πινακίου ἐπ' αὐ-
τοὺς γεγραμμένου, καὶ οὐκ ἐδέχοντο σφᾶς ἐς τὰ πύθια τὰ μικρὰ ἥκοντας, παρελθὼν δὲ
ἐς μέσους ὁ μάρκος, οὕτω τοι μεθήρμοσε τοὺς μεγαρέας, ὡς ἀνοῖξαι πεῖσαι τὰς οἰκίας, καὶ
δέξασθαι τοὺς ἀθηναίους ἐπὶ γυναῖκάς τε, καὶ παῖδας. ἠγάσθη αὐτὸν καὶ ἀδριανὸς ὁ αὐ-
τοκράτωρ πρεσβεύοντα ὑπὲρ βυζαντίων, ἐπιτηδειότατος τῶν πάλαι βασιλέων γενόμε-
νος ἀρετὰς αὔξησαι.

ΠΟΛΕΜΩΝ.

Πολέμων δὲ ὁ σοφιστὴς, οὔθ' ὡς οἱ πολλοὶ δοκοῦσι, σμυρναῖος, οὔθ' ὡς τινες ἐκ φρυγῶν, ἀλλ' ἤνε-
γκεν αὐτὸν λαοδίκεια ἡ ἐν καρίᾳ, ποταμῷ πρόσοικος λύκῳ. μεσογεία μὲν, δυνατωτέ-
ρα δὲ τῶν ἐπὶ θαλάττῃ. ἡ μὲν δὴ τοῦ πολέμωνος οἰκία, πολλοὶ ὕπατοι, καὶ ἔτι ἐρασταὶ αὐ-
τοῦ, πολλὰς μὲν πόλεις, διαφερόντως δὲ ἡ σμύρνα. οὗτοι γὰρ ἐκ μειρακείου κατιδόντες τι
ἐν αὐτῷ μέγα, πάντας τοὺς οἴκοι στεφάνους ἐπὶ τὴν τοῦ πολέμωνος κεφαλὴν συνήνεγκαν,
αὐτῷ τε ψηφισάμενοι, καὶ γένει, τὰ οἴκοι ζηλωτά. προκαθῆσθαι γὰρ τῶν ἀδριανοῦ ὀ-
λυμπίων ἔδοσαν τῷ ἀνδρὶ, καὶ ἐγγόνοις, καὶ τῆς ἱερᾶς τριήρους ἐπιβατεύειν. πέμπεται
γάρ τις μηνὶ ἀνθεστηριῶνι μεταρσία τριήρης ἐς ἀγοράν. ἣν ὁ τοῦ διονύσου ἱερεὺς οἷον κυ-
βερνήτης εὐθύνει, πείσματα ἐκ θαλάττης λύουσαν. ἐν σπουδάζων τῇ σμύρνῃ, τάδε αὐτὴν
ὤνησε. πρῶτον μὲν, τὴν πόλιν πολυανθρωποτάτην αὐτὴν φαίνεσθαι, νεότητος αὐτῇ ἐπιρ-
ρεούσης ἐξ ἠπείρων τε, καὶ νήσων, οὐκ ἀκολάστου, καὶ ξυγκλύδος, ἀλλ' ἐξειλεγμένης τε,
καὶ καθαρᾶς. ἔπειτα ὁμονοοῦσαν, καὶ ἀστασίαστον πολιτεύειν. τὸν γὰρ πρὸ τοῦ χρόνον, ἐστα-
σίαζεν ἡ σμύρνα, καὶ διεστήκεσαν οἱ ἄνω πρὸς τοὺς ἐπὶ θαλάττῃ. πλείστου δὲ ἄξιος τῇ πόλει
καὶ τὰ πρεσβευτικὰ ἐγένετο, φοιτῶν τε παρὰ τοὺς αὐτοκράτορας, καὶ προαγωνιζό-
μενος τῶν ἠθῶν. ἀδριανὸν γοῦν προσκείμενον τοῖς ἐφεσίοις, οὕτω τι μετεποίησε τοῖς
σμυρναίοις, ὡς ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ χιλίας μυριάδας ἐπαντλῆσαι αὐτῶν τῇ πόλει. ἀφ' ὧν
τά τε τοῦ σίτου ἐμπόρια ἐξεποιήθη, καὶ γυμνάσιον τῶν κατὰ τὴν ἀσίαν μεγαλοπρεπέστα-
τον, καὶ νεὼς τηλεφανὴς ὁ ἐπὶ τῆς ἄκρας, ἀντικεῖσθαι δοκῶν τῷ μίμαντι. καὶ μὴν τοῖς
ἁμαρτανομένοις δημοσίᾳ ἐπιπλήττων, καὶ κατὰ σοφίαν πλεῖστα νουθετῶν, ὠφέλει. ὕβριν
τε ὁμοίως ἐξῄρει, καὶ ἀγερωχίαν πᾶσαν, τοσούτῳ πλέον, ὅσῳ μὴ δὲ τοῦ ἰωνικοῦ ἀπηθίζετο.
ὠφέλει δὲ κἀκεῖνα δήπου, τὰς δίκας τὰς πρὸς ἀλλήλους οὐκ ἄλλοσέ ποι ἐκφοιτᾶν, ἀλ-
λ' οἴκοι ἔπαυε. λέγω δὲ τὰς ὑπὲρ χρημάτων. τὰς γὰρ ἐπὶ μοιχοὺς, καὶ ἱεροσύλους, καὶ
σφαγέας, ὧν ἀμελουμένων ἄγη φύεται, οὐκ ἐξάγειν παρεκελεύετο μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐξω-
θεῖν τῆς σμύρνης. δικαστοῦ γὰρ δεῖσθαι αὐτὰς, ξίφος ἔχοντος. καὶ ἡ αἰτία δὲ, ἣν ἐκ τῶν πολλῶν εἶχεν,
ὡς ὁδοιποροῦντι αὐτῷ πολλὰ μὲν σκευοφόρα ἕποιτο, πολλοὶ δὲ ἵπποι, πολλοὶ δὲ οἰκέται, πολλὰ δὲ ἔ-
θνη κυνῶν, ἄλλα ἐς ἄλλην θήραν. αὐτὸς δὲ ἐπὶ ζεύγους ἀργυροχαλίνου φρυγίου τινὸς, ἢ κελτικοῦ
προΐοιτο, εὔκλειαν τῇ σμύρνῃ ἔπραττε. πόλιν γὰρ δὴ λαμπρύνει μὲν ἀγορὰ, καὶ κατασκευὴ με-
γαλοπρεπὴς οἰκοδομημάτων. λαμπρύνει δὲ οἰκία εὖ πράττουσα. οὐ γὰρ μόνον δίδωσι πόλις

ἀνδρὶ ὄνομα, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἄρνυται ἐξ ἀνδρός. ἐπισκοπεῖτο δὲ καὶ τὴν λαοδίκειαν ὁ πο-
λέμων, θαμίζων ἐς τὸν αὐτῆς οἶκον, καὶ δημοσίᾳ ὠφελῶν ὅ,τι ἠδύνατο. τὰ δὲ ἐκ βασιλέων
αὐτῷ, τοιαῦτα. τραϊανὸς μὲν αὐτοκράτωρ, ἀτελῆ πορεύεσθαι διὰ γῆς, καὶ θαλάττης.
ἀδριανὸς δὲ, καὶ τοῖς ἀπ' αὐτοῦ πᾶσι. κατέλεξε δὲ αὐτὸν καὶ τῷ τοῦ μουσείου κύκλῳ ἐς τὴν
αἰγυπτίαν σίτησιν. ἐπί τε τῆς ῥώμης ἀπαιτουμένου πέντε, καὶ εἴκοσι μυριάδας, ὑπεραπέ-
δωκε πάντα χρήματα, ὅτι εἰπόντος ὡς δέοιτο, οὔτε προσειπὼν ὡς δώσει. αἰτιωμένης δὲ
αὐτὸν τῆς σμύρνης, [gap] ἐς τὸ αὐτῷ ἤδη καταθέμενον, ἔπεμψεν ὁ αὐτοκρά-
τωρ ἐπιστολὴν ὧδε ξυγκειμένην· ἀντωνῖνος πολέμων τῶν ἐπιδοθέντων ὑμῖν ὑπ' ἐμοῦ χρη-
μάτων, ἐμοὶ τοὺς λογισμοὺς ἔδωκε. ταῦτα δὲ εἰ καὶ συγγνώμην ἐρεῖ τις, οὐκ ἦν δήπου συγγνώ-
μην αὐτὸν τὴν ἐπὶ τοῖς χρήμασι, μὴ οὐκ ἐς τὸ προὔχον τῆς ἄλλης ἀρετῆς εὕρασθαι. τὸ δὲ ἀ-
θήνησιν ὀλύμπιον, δι' ἑξήκοντα, καὶ πεντακοσίων ἐτῶν ἀποτελεσθὲν, καθιερώσας ὁ αὐ-
τοκράτωρ ὡς χρόνου μέγα ἀγώνισμα, ἐκέλευσε καὶ τὸν πολέμωνα ἐφυμνῆσαι τῇ θυσίᾳ. ὁ δὲ,
ὥσπερ εἰώθει, στήσας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τὰς ἤδη παρεσταμένας ἐννοίας, ἐπαφῆκεν ἑαυτὸν τῷ
λόγῳ. καὶ ἀπὸ τῆς κρηπῖδος τοῦ νεὼ διελέχθη πολλὰ, καὶ θαυμάσια, προοίμιον ποιού-
μενος τοῦ λόγου, μὴ ἀθεεὶ τὴν περὶ αὐτοῦ ὁρμὴν γενέσθαι οἱ. διήλλαξεν αὐτῷ καὶ τὸν
ἑαυτοῦ παῖδα ἀντωνῖνον ὁ αὐτοκράτωρ, ἐν τῇ τοῦ σκήπτρου παραδόσει θεὸς ἐκ θνητοῦ
γενόμενος. τουτὶ δὲ ὁποῖον, ἀναγκαῖον δηλῶσαι. ἦρξε μὲν γὰρ πάσης ὁμοῦ ἀσίας ὁ ἀντωνῖ-
νος, καὶ κατέλυσεν ἐν τῇ τοῦ πολέμωνος οἰκίᾳ ὡς ἀρίστῃ τῶν κατὰ τὴν σμύρναν, καὶ ἀ-
ρίστου ἀνδρός. νύκτωρ δὲ ἐξ ἀποδημίας ἥκων ὁ πολέμων, ἐβόα ἐπὶ θύραις, ὡς δεινὰ πά-
σχοι, τῶν ἑαυτοῦ εἰργόμενος. εἶτα συνηνάγκασε τὸν ἀντωνῖνον ἐς ἑτέραν οἰκίαν μετα-
σκευάσασθαι. ταῦτα ἐγίγνωσκε μὲν ὁ αὐτοκράτωρ. ἠρώτα δ' ὑπὲρ αὐτῶν οὐδὲν, ὡς μὴ
ἀναδέροιτο. ἀλλ' ἐνθυμηθεὶς τὰ μετ' αὐτὸν, καὶ ὅτι πολλάκις καὶ τὰς ἡμέρους ἐκκαλεῖ-
ται φύσεις οἱ προσκείμενοί τε, καὶ παροξύνοντες, ἔδεισε περὶ τῷ πολέμωνι. ὅθεν ἐν ταῖς
ὑπὲρ τῆς βασιλείας διαθήκαις, καὶ πολέμων ὁ σοφιστὴς ἔφη, ξύμβουλος τῆς δια-
νοίας ἐμοὶ ταύτης ἐγένετο, τῷ κατὰ χάριν ὡς εὐεργέτῃ πράττειν, τὴν συγγνώμην ἐκ πε-
ριουσίας ἑτοιμάζων. καὶ ὁ ἀντωνῖνος ἠστεΐζετο μὲν πρὸς τὸν πολέμωνα περὶ τῶν κατὰ
τὴν σμύρναν, ἐνδεικνύμενός που τὸ μὴ ἐκλελῆσθαι. ταῖς δὲ ἑκάστοτε τιμαῖς, ἐπὶ μέγα ἦ-
ρεν, ἐγγυώμενός του τὸ μὴ μεμνῆσθαι. ἠστεΐζετο δὲ τὰ μὲν, ἐς τὴν ῥώμην, ἥκοντος τοῦ πολέ-
μωνος. περιβάλλων αὐτὸν ὁ ἀντωνῖνος, δότε ἔφη πολέμωνι καταγωγὴν, καὶ μηδεὶς αὐ-
τὸν ἐκβάλλῃ. ὑποκριτοῦ δὲ τραγῳδίας ἀπὸ τῶν κατὰ τὴν ἀσίαν ὀλυμπίων, οἷς ἐπεστάτη
ὁ πολέμων, ἐκβαλεῖν φήσαντος, ἐξελαθῆναι γὰρ παρ' αὐτοῦ κατ' ἀρχὰς τοῦ δράματος,
ἤρετο ὁ αὐτοκράτωρ τὸν ὑποκριτὴν, ὁπηνίκα εἴη ὅτε τῆς σκηνῆς ἠλάθη; τοῦ δ' εἰπόντος ὡς
μεσημβρία τυγχάνοι οὖσα, μάλα ἀστείως ὁ αὐτοκράτωρ, ἐμὲ δ' εἶπεν ἀμφὶ μέσας νύκτας,
καὶ οὐκ ἐφῆκα. ἐχέτω μοι καὶ ταῦτα δήλωσιν ὡς βασιλέως τε πρᾴου, καὶ ἀνδρὸς ὑπερφόνου.
ὑπέρφρων τι δὴ οὗτος ὁ πολέμων, ὡς πόλεσι μὲν ἀπὸ τοῦ προὔχοντος, δυνασταῖς δὲ ἀπὸ τοῦ
μὴ ὑφειμένου, θεοῖς δὲ ἀπὸ τοῦ ἴσου διαλέγεσθαι. ἀθηναίοις μὲν γὰρ ἐπιδεικνύμενος αὐ-
τοσχεδίους λόγους, ὅτε καὶ πρῶτον ἀθήναζε ἀφίκετο, οὐκ ἐς ἐγκώμια κατέστησεν ἑαυ-
τὸν τοῦ ἄστεος, τοσούτων ὄντων, ἅ τις ὑπὲρ ἀθηναίων εἴποι, οὐδ' ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ δόξης ἐ-
μακρηγόρησε, καίτοι καὶ τῆς τοιᾶσδε ἰδέας ὠφελούσης τοὺς σοφιστὰς ἐν ταῖς ἐπιδείξε-
σιν, ἀλλ' εὖ γιγνώσκων ὅτι τὰς ἀθηναίων φύσεις ἐπικόπτειν χρὴ μᾶλλον, ἢ ἐπαίρειν, διε-
λέχθη ὧδε. φασὶν ὑμᾶς ὦ ἀθηναῖοι, σοφοὺς εἶναι ἀκροατὰς λόγων. εἴσομαι. ἀνδρὸς δὲ, ὃς
ἦρχε μὲν βοσπόρου, πᾶσαν δὲ ἑλληνικὴν παίδευσιν ἥρμοστο, καθ' ἱστορίαν τῆς ἰωνίας ἐς τὴν
σμύρναν ἥκοντος, οὐ μόνον οὐκ ἔταξεν ἑαυτὸν ἐν τοῖς θεραπεύουσιν, ἀλλὰ καὶ δεομένου ξυ-
νεῖναί οἱ θαμὰ, ἀνεβάλλετο ἕως ἠνάγκασε τὸν βασιλέα ἐπὶ θύραις ἀφικέσθαι, ἀπάγον-
τα μισθοῦ δέκα τάλαντα. ἥκων δὲ ἐς τὸ πέργαμον, ὅτε δὴ τὰ ἄρθρα ἐνόσει, κατέδαρθε
μὲν ἐν τῷ ἱερῷ. ἐπιστάντος δὲ αὐτῷ τοῦ ἀσκληπιοῦ, καὶ προσειπόντος ἀπέχεσθαι ψυχροῦ
ποτοῦ, ὁ πολέμων βέλτιστε εἶπεν, εἰ δὲ βοῦν ἐθεράπευες; τὸ δὲ μεγαλόγνωμον, καὶ φρονη-
ματῶδες, ἐκ τιμοκράτους ἔσπασε τοῦ φιλοσόφου, συγγενόμενος αὐτῷ ἥκοντι ἐς ἰωνίαν
ἐτῶν τεττάρων. οὐ χεῖρον δὲ καὶ τὸν τιμοκράτην δηλῶσαι. ἦν μὲν γὰρ ἐκ τοῦ πόντου ὁ
ἀνὴρ οὗτος. καὶ ἦν αὐτῷ πατρὶς ἡράκλεια, τὰ ἑλλήνων ἐπαινοῦντες. ἐφιλοσόφει δὲ
κατ' ἀρχὰς μὲν τοὺς ἰατρικοὺς τῶν λόγων, εἰδὼς εὖ τὰς ἱπποκράτους τε, καὶ δημοκρί-
του δόξας. ἐπεὶ δὲ ἤκουσεν εὐφράτου τοῦ τυρίου, πλήρεσιν ἱστίοις ἐς τὴν ἐκείνου φιλοσο-
φίαν ἀφῆκεν. ἐπιχολώτερος δὲ οὕτω τι ἦν τοῦ ξυμμέτρου, ὡς ὑπανίστασθαι αὐτῷ διαλε-
γομένῳ τήν τε γενειάδα, καὶ τὰς ἐν τῇ κεφαλῇ χαίτας, ὥσπερ τῶν λεόντων ἐν ταῖς ὁρμαῖς.
τὸ δὲ γλώττης, εὐφόρως εἶχε, καὶ σφοδρῶς, καὶ ἑτοίμως. διὸ καὶ τῷ πολέμωνι πλείστου ἦν

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/2

ἄξιος, ἀσπαζομένῳ τὴν τοιάνδε ἐπιφορὰν τοῦ λόγου. διαφορᾶς γὰρ οὔσης τῷ Τιμοκράτει πρὸς
τὸν Σκοπελιανὸν γενομένης, ὡς ἐκδεδωκότα ἑαυτὸν πίττῃ, καὶ παρατιλτρίαις, διέστη μὲν
ἡ ἐνομιλοῦσα νεότης τῇ Σμύρνῃ. ὁ δὲ Πολέμων ἀμφοῖν ἀκροώμενος, τῶν τοῦ Τιμοκράτους
στασιαστῶν ἐγένετο, πατέρα καλῶν αὐτὸν τῆς ἑαυτοῦ γλώττης. ἀπολογούμενος δὲ αὐ-
τῷ καὶ ὑπὲρ τῶν πρὸς Φαβωρῖνον λόγων, εὐλαβῶς ὑπέστειλε, καὶ ὑφειμένως, ὥσπερ τῶν
παίδων οἱ τὰς ἐκ τῶν διδασκάλων πληγάς, εἴ τι ἀτακτήσειαν, δεδιότες. τῷ δὲ ὑφειμένῳ
τούτῳ, καὶ πρὸς τὸν Σκοπελιανὸν ἐχρήσατο χρόνῳ ὕστερον, χειροτονηθεὶς μὲν πρεσβεύειν
ὑπὲρ τῶν Σμυρναίων, ὡς ὅπλα δὲ ἀχίλλεια τὴν ἐκείνου πειθὼ αἰτήσας. Ἡρώδῃ δὲ τῷ Ἀ-
θηναίῳ, τῇ μέν, ἀπὸ τοῦ ὑφειμένου, τῇ δέ, ἀπὸ τοῦ ὑπεραίροντος ξυνεγένετο. ὅπως δὲ ταῦ-
τα ἔχει, δηλῶσαι βούλομαι. καλὰ γάρ, καὶ μεμνῆσθαι ἄξια. ἤρα μὲν γὰρ τοῦ αὐτοσχεδιάζειν
μᾶλλον ὁ Ἡρώδης, ἢ τοῦ ὕπατός τε, καὶ ἐξ ὑπάτων δοκεῖν. τὸν Πολέμωνα δὲ οὔπω γιγνώ-
σκων, ἀφῖκτο μὲν ἐς τὴν Σμύρναν ἐς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀνδρὸς κατὰ χρόνους, οὓς τὰς ἐλευ-
θέρας τῶν πόλεων αὐτὸς διωρθοῦτο. περιβαλὼν δέ, καὶ ὑπερασπασάμενος, ὁμοῦ τῷ τὸ στό-
μα ἀφελεῖν τοῦ στόματος, πότε εἶπεν ὦ πάτερ ἀκροασόμεθά σου; καὶ ὁ μὲν δή, ᾤετο ἀναβα-
λεῖσθαι αὐτὸν τὴν ἀκρόασιν, ὀκνεῖν φήσαντα ἐπ᾽ ἀνδρὸς τοιούτου ἀποκινδυνεύειν. ὁ δέ, οὐ-
δὲν πλασάμενος, τήμερον ἔφη ἀκροῶ, καὶ ἴωμεν. τοῦτο ἀκούσας ὁ Ἡρώδης, ἐκπλαγῆναι
ἔφησε τὸν ἄνδρα, ὡς τὴν γλῶτταν αὐτοσχέδιον, καὶ τὴν γνώμην. ταῦτα μὲν οὖν, φρόνη-
μα ἐνδείκνυται τοῦ ἀνδρός, καὶ ἡλίκα σοφίαν, ᾗ ἐς τὴν ἔκπληξιν ἐχρήσατο. ἐκεῖνα δέ,
σωφροσύνην τε, καὶ κόσμον. ἀφικόμενον γὰρ ἐς τὴν ἐπίδειξιν, ἐδέξατο ἐπαίνῳ μακρῷ,
καὶ ἐπαξίῳ τῶν Ἡρώδου λόγων τε, καὶ ἔργων. τὴν δὲ σκηνὴν τοῦ ἀνδρός, ᾗ ἐς τὰς μελέ-
τας ἐχρῆτο, ἔστι μὲν καὶ Ἡρώδου μαθεῖν ἐν μιᾷ τῶν πρὸς τὸν Βάρβαρον ἐπιστολῶν εἰ-
ρημένων. δηλώσω δὲ κἀγὼ ἐκεῖθεν. παρῄει μὲν ἐς τὰς ἐπιδείξεις διακεχυμένῳ τῷ προσώ-
πῳ, καὶ τεθαρρηκότι. φοράδην δὲ ἐσεφοίτα, διεφθορότων αὐτῷ ἤδη τῶν ἄρθρων. καὶ τὰς
ὑποθέσεις οὐκ ἐς τὸ κοινὸν ἐσκοπεῖτο, ἀλλ᾽ ἐξιὼν τοῦ ὁμίλου βραχὺν καιρόν. φθέγμα δὲ
ἦν αὐτῷ λεπτόν, καὶ ἐπίπονον, καὶ κρότος θαυμάσιος, οἷος ἀπεκτύπει τῆς γλώττης. φησὶ
δὲ αὐτὸν ὁ Ἡρώδης ἀναπηδᾶν τοῦ θρόνου παρὰ τὰς ἀκμὰς τῶν ὑποθέσεων. τοσοῦτον αὐ-
τῷ περιεῖναι ὁρμῆς. καὶ ὅτε ἀποτορνεύοιτο περίοδον, τὸ ὕστατον αὐτῆς κῶλον σὺν μει-
διάματι φέρειν, ἐνδεικνύμενον πολὺ τὸ ἄλυπον φράζειν, καὶ κροαίνειν ἐν τοῖς τῶν ὑπο-
θέσεων χωρίοις, οὐδὲν μεῖον τοῦ Ὁμηρικοῦ ἵππου. ἀκροᾶσθαι δὲ αὐτοῦ, τὴν μὲν πρώτην, ὡς
οἱ δικάζοντες. τὴν δ᾽ ἐφεξῆς, ὡς οἱ ἐρῶντες. καὶ γὰρ δὴ καὶ τριῶν ἡμερῶν ξυγγενέσθαι
οἱ ἀναγράφει, καὶ τὰς ὑποθέσεις Ἡρώδης, ἐφ᾽ αἷς ξυνεγένετο. ἦν τοίνυν ἡ μὲν πρώτη,
Δημοσθένης ἐξομνύμενος ταλάντων πεντήκοντα δωροδοκίαν, ἣν ἦγεν ἐπ᾽ αὐτὸν Δημά-
δης, ὡς Ἀλεξάνδρου τοῦτο Ἀθηναίοις ἐκ τῶν Δαρείου λογισμῶν ἐπεσταλκότος. ἡ δὲ τρίτη
τῶν ὑποθέσεων, τοὺς Ἀθηναίους μετ᾽ ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ἐς τοὺς δήμους ἀνεσκεύαζεν, ὑπὲρ
οὗ φησιν ὁ Ἡρώδης πέμψαι οἱ δεκαπέντε μυριάδας, προσειπὼν αὐτὰ μισθὸν τῆς ἀκροά-
σεως. μὴ προσιεμένου δέ, αὐτὸς μὲν ὑπερῶφθαι οἴεσθαι. ξυμβαίνοντα δὲ αὐτῷ Μουνά-
τιον τὸν Κρητικόν, ὁ δὲ ἀνὴρ οὗτος ἐκ Τράλλεων, ᾧ Ἡρώδης φῆναι δοκεῖ μοι Πολέμων ὀνει-
ροπολήσας πέντε, καὶ εἴκοσι μυριάδας, παρὰ τοῦτ᾽ ἔλαττον ἔχειν ἡγεῖσθαι, παρ᾽ ὃ μὴ το-
σαύτας ἔπεμψας; προσθεῖναί φησιν ὁ Ἡρώδης τὰς δέκα. καὶ τὸν Πολέμωνα προθύμως
λαβεῖν, ὥσπερ ἀπολαμβάνοντα. ἔδωκε τῷ Πολέμωνι ὁ Ἡρώδης, καὶ τὸ μὴ παρελθεῖν
ἐπ᾽ αὐτῷ ἐς λόγων ἐπίδειξιν, μηδ᾽ ἐπαγωνίσασθαί οἱ. νύκτωρ δὲ ἐξελάσαι τῆς Σμύρνης,
ὡς μὴ βιασθείη. θρασὺ γὰρ καὶ τὸ βιασθῆναι ᾤετο. διετέλει δέ, καὶ τὸν ἄλλον χρόνον ἐπαι-
νῶν τὸν Πολέμωνα, καὶ ὑπερθαυμάζων. Ἀθήνησι μὲν γὰρ διαπρεπῶς ἀγωνισάμενος
τὸν περὶ τῶν τροπαίων ἀγῶνα, καὶ θαυμαζόμενος ὑπὸ τῇ φορᾷ τοῦ λόγου, τὴν Πολέμω-
νος ἔφη μελέτην ἀνάγνωτε, καὶ εἴσεσθε ἄνδρα. Ὀλυμπίασι δὲ βοησάσης ἐπ᾽ αὐτῷ τῆς Ἑλ-
λαδικῆς, εἷς ὡς Δημοσθένης, ἤδη γὰρ ἔφη ὡς ὁ Φρύξ, τὸν Πολέμωνα ὧδε ἐπονομάζων. ἐπεὶ
δὴ τότε ἡ Λαοδίκεια τῇ Φρυγίᾳ συνετάττετο, Μάρκου δὲ αὐτοῦ αὐτοκράτορος πρὸς αὐτὸν
εἰπόντος, τί σοι δοκεῖ ὁ Πολέμων; στήσας τοὺς ὀφθαλμοὺς ὁ Ἡρώδης, ἵππων μ᾽ ἔφη ὠκυ-
πόδων ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει, ἐνδεικνύμενος δὴ τὸ ἐπίκροτον, καὶ τὸ ὑψηχὲς τοῦ λό-
γου. ἐρομένου δὲ αὐτὸν καὶ Βαρβάρου τοῦ ὑπάτου τίσι διδασκάλοις ἐχρήσατο, τῷ δεῖνι
μέν, καὶ τῷ δεῖνι ἔφη παιδευόμενος. Πολέμωνι δὲ ἤδη παιδεύων, φησὶν ὁ Πολέμων ἠκροᾶ-
σθαι καὶ Δίωνος, καὶ ἀποδημίαν ὑπὲρ τούτου, στείλας ἐς τὸ Βιθυνῶν ἔθνος. ἔλεγε δὲ ὁ Πο-
λέμων τὰ μὲν τῶν καταλογάδην, ὤμοις δεῖν ἐκφέρειν. τὰ δὲ τῶν ποιητῶν, ἁμάξαις. κἀ-
κεῖνα τῶν Πολέμωνι τιμὴν νεμόντων, ἤριζεν ἡ Σμύρνα ὑπὲρ τῶν ναῶν, καὶ τῶν ἐπ᾽ αὐτοῖς
δικαίων, ξύνδικον περιιημένη τὸν Πολέμωνα, ἐς τέρμα ἤδη τοῦ βίου ἥκοντα. ἐπεὶ δὲ ἐν

ὁρμῇ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/2

ὁρμῆς τῆς ὑπὲρ τῶν δικαίων ἀποδημίας ἐτελεύτησεν, ἐγένετο μὲν ἐπ᾽ ἄλλοις ξυνδίκοις ἡ
πόλις. πονηρῶς δὲ αὐτῶν ἐν τῷ βασιλείῳ δικαστηρίῳ διατιθεμένων τὸν λόγον, βλέψας ὁ
αὐτοκράτωρ ἐς τοὺς τῶν σμυρναίων ξυνηγόρους, οὐ πολέμων εἶπε τουτουῒ τοῦ ἀγῶνος ξύν-
δικος ὑμῖν ἀποδέδεικτο; ναὶ ἔφασαν, εἴγε τὸν σοφιστὴν λέγεις. καὶ ὁ αὐτοκράτωρ, ἴσως
οὖν ἔφη καὶ λόγον τινὰ συνέγραψεν ὑπὲρ τῶν δικαίων, οἷα δὴ ἐπ᾽ ἐμοῦ τε ἀγωνιούμενος,
καὶ ὑπὲρ τηλικούτων. ἴσως ἔφασαν ὦ βασιλεῦ, οὐ μὴν ἡμῖν γε εἰδέναι. καὶ ἔδωκεν ἀναβο-
λὰς ὁ αὐτοκράτωρ τῇ δίκῃ, ἔστ᾽ ἂν διακομισθῇ ὁ λόγος. ἀναγνωσθέντος δὲ ἐν τῷ δικαστη-
ρίῳ, κατ᾽ αὐτὸν ἐψηφίσατο βασιλεύς. καὶ ἀπῆλθεν ἡ σμύρνα, τὰ πρωτεῖα νικῶσα, καὶ
τὸν πολέμωνα αὐτοῖς ἀναβεβιωκότα φάσκοντες. ἐπεὶ δὲ ἀνδρῶν ἐλλογίμων ἀξιομνη-
μόνευτα οὐ μόνον τὰ μετὰ σπουδῆς λεχθέντα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν ταῖς παιδιαῖς, ἀναγράψω
καὶ τοὺς ἀστεϊσμοὺς τοῦ πολέμωνος, ὡς μηδὲ οὗτοι παραλελειμμένοι φαίνοιντο. μειράκιον
ἰωνικὸν ἐτρύφα κατὰ τὴν σμύρναν ὑπὲρ τὰ ἰώνων ἤθη. καὶ ἀπώλλυ αὐτῷ πλοῦτος βα-
θὺς, ὅσπερ δεῖ διδάσκαλος πονηρὸς τῶν ἀκολάστων φύσεων. ὄνομα μὲν δὴ τῷ μειρακίῳ, οὔ-
αρος. διεφθορὸς δὲ ὑπὸ κολάκων, ἐπεπείκει αὐτὸ ἑαυτὸ, ὡς καλῶν τε εἴη ὁ κάλλιστος,
καὶ μέγας ὑπὲρ τοὺς εὐμήκεις. καὶ τῶν ἀμφὶ παλαίστραν, γενναιότατός τε, καὶ τεχνικώ-
τατος, καὶ μὴ δ᾽ ἂν τὰς μούσας ἀναβάλλεσθαι αὐτοῦ ἥδιον, ὁπότε ᾄδειν ζάποιτο. παρα-
πλήσια δὲ τούτοις καὶ περὶ τῶν σοφιστῶν ᾤετο. παριππεῦσαι γὰρ καὶ τὰς ἐκείνων γλώτ-
τας, ὁπότε μελετῴη. καὶ γὰρ δὴ καὶ ἐμελέτα. καὶ οἱ δανειζόμενοι παρ᾽ αὐτοῦ χρήματα,
τὸ καὶ μελετῶντος ἀκροάσασθαι, προσέγραφον τῷ τόκῳ. ὑπήγετο καὶ ὁ πολέμων τῷ δα-
σμῷ τούτῳ νέος ὢν ἔτι, καὶ οὔπω νοσῶν. δεδάνειστο γὰρ παρ᾽ αὐτοῦ χρήματα. καὶ ἐπεὶ μὴ
ἐθεράπευε, μηδὲ ἐς τὰς ἀκροάσεις ἐφοίτα, χαλεπὸν ἦν τὸ μειράκιον, καὶ ὑπείλει τύπους.
οἱ δὲ τύποι, γράμματα εἰσὶν, ἀγορᾶς ἐρήμην ἐπαγγέλλοντα τῷ οὐκ ἀποδιδόντι. αἰτιωμένων
οὖν τὸν πολέμωνα ὡς ἀναιδῆ, καὶ δύστροπον, εἰ παρὸν αὐτῷ μὴ ἀπαιτεῖσθαι, καὶ τὸ μει-
ράκιον ἐκκαρποῦσθαι, παρέχοντα αὐτῷ νεῦμα εὔνουν, μὴ ποιεῖ τοῦτο, ἀλλ᾽ ἐκκαλεῖται αὐ-
τὸν, καὶ παροξύνει. ταῦτα ἀκούων, ἀπήντησε μὲν ἐς τὴν ἀκρόασιν. ἐπεὶ δὲ ἐς δείλην ἤδη ὀ-
ψίαν τὰ τῆς μελέτης αὐτῷ προὔβαινε, καὶ οὐδεὶς ὅρμος ἐφαίνετο τοῦ λόγου, σολοικισ-
μῶν τε, καὶ βαρβαρισμῶν, καὶ ἐναντιώσεων πλέα ἦν πάντα, ἀναπηδήσας ὁ πολέμων, καὶ
ὑποσχὼν τὼ χεῖρε, ἆρε εἶπε, φέρε τοὺς τύπους. λῃστὴν δὲ πολλαῖς αἰτίαις ἑαλωκότα στρε-
βλοῦντος ἀνθυπάτου, καὶ ἀπορεῖν φάσκοντος τίς γένοιτ᾽ ἂν ἐπ᾽ αὐτῷ τιμωρία τῶν εἰργασμέ-
νων ἀξία, παρατυχὼν ὁ πολέμων, κέλευσον ἔφη αὐτὸν ἀρχαῖα ἐκμανθάνειν. καίτοι πλεῖ-
στα ἐκμαθὼν ὁ σοφιστὴς οὗτος, ὅμως ἐπιπονώτατον ἡγεῖτο τῶν ἐν ἀσκήσει τὸ ἐκμανθάνειν.
ἰδὼν δὲ μονομάχον ἱδρῶτι ῥεόμενον, καὶ δεδιότα τὸν ὑπὲρ ψυχῆς ἀγῶνα, οὕτως εἶπεν ἀγωνι-
ᾷς, ὡς μελετᾶν μέλλων. σοφιστῇ δὲ ἐντυχὼν ἀλλᾶντας ὠνουμένῳ, καὶ μαινίδας, καὶ τὰ
εὐτελῆ ὄψα, ὦ λῷστε εἶπεν, οὐκ ἔστι τὸ δαρείου, καὶ ξέρξου φρόνημα καλῶς ὑποκρίνασθαι,
ταῦτα σιτουμένῳ. τιμοκράτους δὲ τοῦ φιλοσόφου πρὸς αὐτὸν εἰπόντος ὡς λάλον χρῆμα ὁ
φαβωρῖνος γένοιτο, ἀστειότατα ὁ πολέμων, καὶ πᾶσα ἔφη γραῦς, τὸ εὐνουχῶδες αὐτοῦ
διασκώπτων. ἀγωνιστοῦ δὲ τραγῳδίας ἐν τοῖς κατὰ τὴν σμύρναν ὀλυμπίοις τὸ ὦ ζεῦ, ἐς τὴν
γῆν δείξαντος, τὸ δὲ ὦ γᾶ, ἐς τὸν οὐρανὸν ἀνασχόντος, προκαθήμενος τῶν ὀλυμπίων ὁ πολέ-
μων, ἐξέωσεν αὐτὸν τῶν ἄθλων, εἰπὼν, οὗτος τῇ χειρὶ ἐσολοίκισε. μὴ πλείω ὑπὲρ τούτων.
ἀπέχρη γὰρ καὶ ταῦτα τὸ ἐπίχαρι τοῦ ἀνδρὸς δηλῶσαι. ἡ δὲ ἰδέα τῶν πολέμωνος λόγων,
θερμὴ, καὶ ἐναγώνιος, καὶ τορὸν ἠχοῦσα, ὥσπερ ἡ ὀλυμπικὴ σάλπιγξ. ἐπιπρέπει δὲ αὐ-
τῇ καὶ τὸ δημοσθενικὸν τῆς γνώμης. καὶ ἡ σεμνολογία, οὐχ ὑπτία, λαμπρὰ δὲ, καὶ ἔμπνους,
ὥσπερ ἐκ τρίποδος. διαμαρτάνουσι μὲν τοῦ ἀνδρὸς, φάσκοντες αὐτὸν τὰς μὲν ἐπιφο-
ρὰς, ἄριστα σοφιστῶν μεταχειρίσασθαι. τὰς δὲ ἀπολογίας, ἧττον. ἐλέγχει γὰρ τὸν λόγον
τοῦτον ὡς οὐκ ἀληθῆ, καὶ ἡ δεῖνα μὲν, καὶ ἡ δεῖνα τῶν ὑποθέσεων, ἐν αἷς ἀπολογεῖται. μά-
λιστα δὲ ὁ δημοσθένης, ὁ τὰ πεντήκοντα τάλαντα ἐξομνύμενος, ἀπολογίαν γὰρ οὔπω χα-
λεπὴν διαθέμενος, ἤρκεσε τῷ λόγῳ ξὺν περιβολῇ, καὶ τέχνῃ. τὴν αὐτὴν ὁρῶ διαμαρ-
τίαν καὶ περὶ τοὺς ἡγουμένους αὐτὸν ἐκφέρεσθαι τῶν ἐσχηματισμένων ὑποθέσεων, εἰργό-
μενον τοῦ δρόμου καθάπερ ἐν δυσχωρίᾳ ἵππον, παραιρούμενόν τε αὐτὰς τὰς ὁμηρείους
» γνώμας εἰπεῖν. Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς ἀΐδαο πύλῃσιν, ὅς χ᾽ ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ
» φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃ. ταῦτα γὰρ ἴσως ἔλεγεν, αἰνιττόμενος, καὶ παραδηλῶν τὸ δύ-
στροπον τῶν τοιούτων ὑποθέσεων. ἄριστα δὲ κἀκεῖνα ἠγωνίσατο, ὡς δηλοῦσιν ὅ, τε μοι-
χὸς ὁ ἐγκεκαλυμμένος, ὁ ἀξιῶν ἀποθνήσκειν ἐπὶ σωκράτει, καὶ ὁ σόλων ὁ αἰτῶν ἀπαλεί-
φειν τοὺς νόμους, λαβόντος τὴν φρουρὰν τοῦ πεισιστράτου, καὶ ὁ δημοσθένης ὁ μετὰ χαι-
ρώνειαν τε προσάγων ἑαυτὸν, καὶ δοκῶν θανάτου ἑαυτὸν τιμᾶσθαι ἐπὶ τοῖς ἁρπα-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Ald.3.7.4/2

λείοις, καὶ ὁ ξυμβουλεύων ἐπὶ τῶν σικελῶν φεύγειν, ἐπιόντος μὲν φιλίππου, νόμον δὲ αἰ-
σχίνου κεκυρωκότος, ἀποθνήσκειν τὸν πολέμου μνημονεύσαντα. ἐν γὰρ ταύταις μάλιστα
τῶν ὑπ᾽ αὐτοῦ κατὰ σχῆμα προηγμένων, ἡνία τε ἐμβέβληται τῷ λόγῳ, καὶ τὸ ἐπαμφό-
τερον αἱ διάνοιαι σώζουσιν. ἰατροῖς δὲ θαμὰ ὑποκείμενος, λιθιώντων αὐτῷ τῶν ἄρθρων, πα-
ρεκελεύετο αὐτοῖς ὀρύττειν, καὶ τέμνειν τὰς πολέμωνος λιθοτομίας. ἡρώδης δὲ ἐπιστέλ-
λων ὑπὲρ τῆς νόσου ταύτης, ὧδε ἐπέστειλε. δεῖ ἐσθίειν. χεῖρας οὐκ ἔχω. δεῖ βαδίζειν. πόδες
οὐκ εἰσί μοι. δεῖ ἀλγεῖν. τότε καὶ πόδες εἰσί μοι, καὶ χεῖρες. ἐτελεύτα μὲν περὶ τὰ ἓξ, καὶ
πεντήκοντα ἔτη. τὸ δὲ μέσον τῆς ἡλικίας ταύτης, ταῖς μὲν ἄλλαις ἐπιστήμαις, γῆρας ἀρχή.
σοφιστῇ δὲ, νεότης ἔτι. γηράσκουσα γὰρ ἤδε ἡ ἐπιστήμη, σοφίαν ἀρτύνει. τάφος δὲ αὐτοῦ κατὰ
τὴν σμύρναν οὐδεὶς, εἰ καὶ πλείους λέγονται. οἱ μὲν, γὰρ ἐν τῷ κήπῳ τοῦ τῆς ἀρετῆς ἱε-
ροῦ, ταφῆναι αὐτόν. οἱ δὲ, οὐ πόῤῥω τούτου ἐπὶ θαλάττῃ. νεὼς δέ τις ἐστὶ βραχὺς, καὶ ἄγαλ
μα ἐν αὐτῷ πολέμωνος ἐσταλμένον, ὡς ἐπὶ τῆς σικήρους ὥρμαζεν. ὑφ᾽ ᾧ κεῖσθαι τὸν ἄνδρα.
οἱ δὲ ἐν τῇ τῆς οἰκίας αὐλῇ, ὑπὸ τοῖς χαλκοῖς ἀνδριάσιν. ἔστι δὲ οὐδὲν τούτων ἀληθές. εἰ
μὲν γὰρ ἐτελεύτα κατὰ τὴν σμύρναν, οὐδενὸς ἂν τῶν θαυμασίων ἱερῶν παρ᾽ αὐτοῖς ἀ-
πηξιώθη, τὸ μὴ οὐκ ἐν αὐτῷ κεῖσθαι. ἀλλ᾽ ἐκεῖνά γε ἀληθέστερα, κεῖσθαι μὲν αὐτὸν ἐν τῇ λα
οδικείᾳ παρὰ τὰς συρίας πύλας, ᾗ δὴ καὶ τῶν προγόνων θῆκαι. ταφῆναι δὲ αὐτὸν ζῶν-
τα ἔτι. τουτὶ γὰρ τοῖς φιλτάτοις ἐπισκῆψαι. κείμενόν τε ἐν τῷ σήματι, παρακελεύεσθαι
τοῖς συγκλείουσι τὸν τάφον, ἔπαγε, ἔπαγε. μὴ γὰρ ἴδοι με σιωπῶντα ἥλιος. πρὸς δὲ τοὺς
οἰκείους ὀλοφυρομένους αὐτὸν, ἀνεβόησε, δότε μοι σῶμα, καὶ μετεμβήσομαι. μέχρι πολέ-
μωνος, τὰ πολέμωνος. οἱ γὰρ ἐπ᾽ αὐτῷ γενόμενοι, ξυγγενεῖς μὲν, οὐ μὴν οἷοι πρὸς τὴν ἐκεί-
νου ἀρετὴν ἐξετάζεσθαι, πλὴν ἑνὸς ἀνδρὸς, περὶ οὗ ὕστερον λέξω μικρόν.

ΣΕΚΟΥΝΔΟΣ.

Μὴ δὲ σεκουνδου τοῦ ἀθηναίου ἀμνημονῶμεν, ὃν ἐκάλουν ἐπίθυρόν τινες, ὡς τέκτονος παῖδα.
σεκοῦνδος τοίνυν ὁ σοφιστὴς, γνῶναι μὲν, περιττός. ἑρμηνεῦσαι δὲ, ἀπέριττος. ἡρώδην δὲ ἐκ
παιδεύσας, ἐς διαφορὰν αὐτῷ ἀφίκετο παιδεύοντι ἤδη. ὅθεν ἡρώδης διετώθαζεν αὐτὸν,
ἐκεῖνο λέγων, καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει, καὶ τέκτονι τέκτων. ἀλλ᾽ ἀποθανόντι, καὶ λό-
γον ἐπεφθέγξατο, καὶ δάκρυα ἐπέδωκε, καίτοι γηραιῷ τελευτήσαντι. μνήμης δὲ ἄξια τοῦ
ἀνδρὸς τοῦτου, καὶ πλείω μὲν. μάλιστα δὲ, ἥδε ἡ ὑπόθεσις. ὁ ἄρξας στάσεως, ἀποθνησκέ-
τω. καὶ ὁ παύσας στάσιν, ἐχέτω δωρεάν. ὁ αὐτὸς καὶ ἄρξας, καὶ παύσας, αἰτεῖ τὴν δωρε-
άν. τὴν δὲ ὑπόθεσιν, ὧδε ἐβραχυλόγησεν. οὐκοῦν ἔφη τί πρότερον τὸ κινῆσαι στάσιν, τί δεύ-
τερον τὸ παῦσαι. δοὺς οὖν ἐφ᾽ οἷς ἠδίκεις τιμωρίαν, τὴν ἐφ᾽ οἷς εὖ πεποίηκεν, εἰ δύνασαι, λά-
βε. τοιόσδε μὲν ὁ ἀνὴρ οὗτος. τέθαπται δὲ πρὸς τῇ ἐλευσῖνι τῆς μεγάραδε ὁδοῦ.

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ ΦΛΑΒΙΟΥ ΒΙΩΝ ΣΟΦΙΣΤΩΝ, ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΗΡΩΔΗΣ.

π ερὶ δὲ ἡρώδου τοῦ ἀθηναίου, τάδε χρὴ εἰδέναι. ὁ σοφιστὴς ἡρώδης, ἐτέλει μὲν
ἐκ πατέρων ἐς τοὺς δισυπάτους, ἀνέφερε δὲ ἐς τὰ τῶν αἰακιδῶν, οὓς ξυμ
μάχους ποτὲ ἡ ἑλλὰς ἐπὶ τὸν πέρσην ἐποιεῖτο. ἀπηξίου δὲ οὐδὲ τὸν μιλτιά-
δην, οὐδὲ τὸν κίμωνα, ὡς ἄνδρε ἀρίστω, καὶ πολλοῦ ἀξίω ἀθηναίοις τε, καὶ
τοῖς ἄλλοις ἕλλησι περὶ τὰ μηδικά. ὁ μὲν, γὰρ ἦρξε τοῦ τροπαίου τῶν μηδικῶν. ὁ δὲ,
ἀπῄτησε δίκας τοὺς βαρβάρους, ὧν μετὰ ταῦτα ὕβρισαν. ἄριστα δὲ ἀν-
θρώπων πλούτῳ ἐχρήσατο. τουτὶ δὲ, μὴ τῶν εὐμεταχειρίστων, ἀλλὰ τῶν πάνυ χαλεπῶν
τε, καὶ δυσκόλων. οἱ γὰρ πλούτῳ μεθύοντες, ὕβριν τοῖς ἀνθρώποις ἐπαντλοῦσι. προσ-
διαβάλλουσι δὲ ὡς καὶ τυφλὸν τὸν πλοῦτον. ὃς εἰ καὶ τὸν ἄλλον χρόνον ἐδόκει τυφλὸς, ἀλλ᾽
ἐπὶ ἡρώδου γε ἀνέβλεψεν. ἔβλεψε μὲν γὰρ ἐς φίλους, ἔβλεψε δ᾽ ἐς πόλεις, ἔβλεψε δ᾽ ἐς
ἔθνη, πάντων περιωπὴν ἔχοντος τοῦ ἀνδρὸς, καὶ θησαυρίζοντος τὸν πλοῦτον ἐν ταῖς τῶν
μετεχόντων αὐτοῦ γνώμαις. ἔλεγε γὰρ δὴ, ὡς προσήκοι τῷ ὀρθῶς πλούτῳ χρωμένῳ, τοῖς μὲν
δεομένοις, ἐπαρκεῖν, ἵνα μὴ δέωνται. τοῖς δὲ μὴ δεομένοις, ἵνα μὴ δεηθῶσιν. ἐκάλει δὲ τὸν μὲν ἀσύμ
βουλον πλοῦτον, καὶ φειδοῖ κεκολασμένον, νεκρὸν πλοῦτον. τοὺς δὲ θησαυροὺς, ἐς οὓς ἀποτίθενται
τὰ χρήματα ἔνιοι, πλούτου δεσμωτήρια. οὓς δὲ καὶ θύειν ἀξιοῦντας ἀποθέτους χρήμασιν, ἀλωά-
δας ἐπωνόμαζε θύοντας ἄρει μετὰ τὸ δῆσαι αὐτόν. πηγαὶ δὲ αὐτῷ τοῦ πλούτου, πολλαὶ μὲν, καὶ παρ᾽ ἄλ

λων

λῶν οἴκων. μέγισται δὲ, ἥ τε πατρῴα, καὶ ἡ μητρόθεν. ὁ μὲν γὰρ πάππος αὐτοῦ ἵππαρχος, ἐδημεύθη τὴν οὐσίαν ἐπὶ τυραννικαῖς αἰτίαις, ἃς ἀθηναῖοι μὲν οὐκ ἐπῆγον, ὁ δὲ αὐτοκράτωρ οὐκ ἠγνόησεν. ἀττικὸν δὲ τὸν ἐκείνου παῖδα, ἡρώδου δὲ πατέρα, οὐ περιεῖδεν ἡ τύχη πένητα ἐκ πλουσίου γενόμενον, ἀλλ' ἀνέδειξεν αὐτῷ θησαυροῦ χρῆμα ἀμύθητον ἐν μιᾷ τῶν οἰκιῶν, ἃς πρὸς τῷ θεάτρῳ ἐκέκτητο. οὗ διὰ μέγεθος εὐλαβὴς μᾶλλον, ἢ περιχαρὴς γενόμενος, ἔγραψε πρὸς τὸν αὐτοκράτορα ἐπιστολὴν ὧδε ξυγκειμένην, θησαυρὸν ὦ βασιλεῦ, ἐπὶ τῆς ἐμαυτοῦ οἰκίας εὕρηκα. τί οὖν περὶ αὐτοῦ κελεύεις; καὶ ὁ αὐτοκράτωρ, νερούας δὲ ἦρχε τότε, χρῶ ἔφη οἷς εὗρες. τοῦ δὲ ἀττικοῦ ἐπὶ τῆς αὐτῆς εὐλαβείας μένοντος, καὶ γράψαντος ὑπὲρ ἑαυτὸν εἶναι τὰ τοῦ θησαυροῦ μέτρα, καὶ παραχρῶ ἔφη τῷ ἑρμαίῳ. σὸν γάρ ἐστιν. ἐντεῦθεν μέγας μὲν ὁ ἀττικὸς, μείζων δὲ ἡρώδης. πρὸς γὰρ τῷ πατρῴῳ πλούτῳ, καὶ ὁ μητρῷος αὐτῷ πλοῦτος, οὐ παρὰ πολὺ τούτου ἐπερρύη. μεγαλοψυχία δὲ λαμπρὰ καὶ παρὰ τὸν ἀττικὸν ἐστίν. ἦρχε μὲν γὰρ τῶν κατὰ τὴν ἀσίαν ἐλευθέρων πόλεων ὁ ἡρώδης. ἰδὼν δὲ τὴν Τρῳάδα βαλανείων τε πονήρως ἔχουσαν, καὶ γεῶδες ὕδωρ ἐκ φρεάτων ἀνιμῶντας, ὀμβρίων τε ὑδάτων θήκας ὀρύττοντας, ἐπέστειλεν ἀδριανῷ τῷ αὐτοκράτορι μὴ περιιδεῖν πόλιν ἀρχαίαν, καὶ εὐθάλαττον, αὐχμῷ φθαρεῖσαν, ἀλλ' ἐπιδοῦναι σφίσι τριακοσίας μυριάδας ἐς ὕδωρ. ὧν πολλαπλασίας ἤδη καὶ κώμαις ἐπιδεδώκει. ἐπῄνεσεν ὁ αὐτοκράτωρ τὰ ἐπεσταλμένα, ὡς πρὸς τρόπου ἑαυτῷ ὄντα, καὶ τὸν ἡρώδην αὐτὸν ἐπέταξε τῷ ὕδατι. ἐπεὶ δὲ ἐς ἑπτακοσίας μυριάδας ἡ δαπάνη προὔβαινεν, ἐπέστελλόν τε τῷ αὐτοκράτορι οἱ τῆς ἀσίας ἐπιτροπεύοντες, ὡς δεινὸν πεντακοσίων πόλεων φόρον, ἐς μιᾶς πόλεως δαπανᾶσθαι κρήνην. ἐμέμψατο πρὸς τὸν ἀττικὸν ὁ αὐτοκράτωρ ταῦτα. καὶ ὁ ἀττικὸς μεγαλοφρονέστατα ἀνθρώπων, ὦ βασιλεῦ εἶπεν, ὑπὲρ μικρῶν μὴ παροξύνου. τὸ γὰρ ὑπὲρ τὰς τριακοσίας μυριάδας ἀναλωθὲν, ἐγὼ μὲν, τῷ υἱῷ ἐπιδίδωμι. ὁ δὲ υἱὸς, τῇ πόλει. καὶ αἱ διαθῆκαι δὲ, ἐν αἷς τῷ τῶν ἀθηναίων δήμῳ κατέλιπε καθ' ἕκαστον ἔτος μνᾶν καθ' ἕνα, μεγαλοφροσύνην κατηγοροῦσι τοῦ ἀνδρὸς, ᾗ καὶ ἐς τὰ ἄλλα ἐχρῆτο, ἑκατὸν μὲν βοῦς τῇ θεῷ θύων ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ πολλάκις, ἑστιῶν δὲ τῇ θυσίᾳ τὸν ἀθηναίων δῆμον κατὰ φυλὰς, καὶ γένη. ὁπότε δὲ ἥκοι διονύσια, καὶ κατίοι ἐς ἀκαδημίαν τὸ τοῦ διονύσου ἕδος, ἐν κεραμεικῷ ποτίζων ἀστοὺς ὁμοίως, καὶ ξένους κατακειμένους ἐπὶ στιβάδων κιττοῦ. ἐπεὶ δὲ τῶν τοῦ ἀττικοῦ διαθηκῶν ἐπεμνήσθην, ἀνάγκη καὶ τὰς αἰτίας ἀναγράψαι, δι' ἃς προσέκρουσεν ἡρώδης ἀθηναίοις. εἶχον μὲν γὰρ αἱ διαθῆκαι ὡς εἶπον. ἐγράφη δὲ αὐταῖς ξυμβουλίᾳ τῶν ἀμφ' ἑαυτὸν ἀπελευθέρων. οἳ χαλεπὴν ὁρῶντες τὴν ἡρώδου φύσιν ἀπελευθέροις τε, καὶ δούλοις, ἀποστροφὴν ἐποιοῦντο τοῦ ἀθηναίων δήμου, ὡς τῆς δωρεᾶς αὐτοὶ αἴτιοι. καὶ ὁποῖα μὲν τῶν ἀπελευθέρων τὰ πρὸς τὸν ἡρώδην, δηλοῦται ἡ κατηγορία, ἣν πεποίηται σφῶν πάνυ κέντρου ἠρμένον τῆς ἑαυτοῦ γλώττης. ἀναγνωσθεισῶν δὲ τῶν διαθηκῶν, ξυνέβησαν οἱ ἀθηναῖοι πρὸς τὸν ἡρώδην, πέντε μνᾶς αὐτῶν ἐσάπαξ ἑκάστῳ καταβαλόντα, πρίασθαι παρ' αὐτῶν τὸ μὴ ἀεὶ διδόναι. ἀλλ' ἐπεὶ προσῆεσαν μὲν ταῖς τραπέζαις ὑπὲρ τῶν ὡμολογημένων, ἐπανεγινώσκετο δὲ αὐτοῖς ξυμβόλαια πατέρων τε, καὶ πάππων, ὡς ὀφειλόντων τοῖς ἡρώδου γονεῦσιν, ἀντιλογισμοῖς τε ὑπῆγοντο. καὶ οἱ μὲν, μικρὰ ἠριθμοῦντο. οἱ δὲ, οὐδέν. οἱ δὲ, ξυνείχοντο ἐπ' ἀγορᾶς, ὡς καὶ ἀποδώσοντες. ταῦτα παρώξυνε τοὺς ἀθηναίους, ὡς ἡρπασμένους τὴν δωρεάν. καὶ οὐκ ἐπαύσαντο μισοῦντες, οὐδ' ὁπότε τὰ μέγιστα εὐεργετεῖν ᾤετο. τὸ οὖν στάδιον ἔφασαν ἐπωνομάσθαι παναθηναϊκόν. κατεσκευάσθαι γὰρ αὐτὸ, ἐξ ὧν ἀπεστεροῦντο ἀθηναῖοι πάντες. καὶ μὴν καὶ ἐλειτούργησαν ἀθηναῖοι τήν τε ἐπώνυμον, καὶ τὴν τῶν πανελληνίων. στεφανωθεὶς δὲ καὶ τὴν τῶν παναθηναίων, καὶ ὑμᾶς εἶπεν ὦ ἀθηναῖοι, καὶ τῶν ἑλλήνων τοὺς ἥξοντας, καὶ τῶν ἀθλητῶν τοὺς ἀγωνιουμένους, ὑποδέξομαι σταδίῳ λευκοῦ λίθου. καὶ εἰπὼν ταῦτα, τὸ στάδιον τὸ ὑπὲρ τὸν ἰλισσὸν εἴσω τεττάρων ἐτῶν ἐπετέλεσεν, ἔργον ξυνθεὶς ὑπὲρ πάντα τὰ θαυμάσια. οὐδὲν γὰρ θέατρον αὐτῷ ἁμιλλᾶται. κἀκεῖνα περὶ τῶν παναθηναίων τούτων ἤκουον, πέπλον μὲν ἀνῆφθαι τῆς νεὼς ἡδίω γραφῆς σὺν οὐρίῳ τῷ κόλπῳ. δραμεῖν δὲ τὴν ναῦν οὐχ ὑποζυγίων ἀγόντων, ἀλλ' ὑπογείοις μηχαναῖς ἐπολισθαίνουσαν. ἐκ κεραμεικοῦ δὲ ἄρασαν χιλίᾳ κώπῃ, ἀφεῖναι ἐπὶ τὸ ἐλευσίνιον. καὶ περιβαλοῦσαν αὐτὸ, παραμεῖψαι τὸ πελασγικόν. κομιζομένην τε, παρὰ τὸ πύθιον ἐλθεῖν, οἷ νῦν ὥρμισται. τὸ δὲ ἐπὶ θάτερα τοῦ σταδίου, νεὼς ἐπέχει τύχης, καὶ ἄγαλμα ἐλεφάντινον, ὡς κυβερνώσης πάντα. μετεκόσμησε δὲ καὶ τοὺς ἀθηναίους ἐφήβους ἐς τὸ νῦν σχῆμα, χλαμύδας πρῶτος ἀμφιέσας λευκάς. τέως γὰρ δὴ μελαίνας ἐνημμένοι, τὰς ἐκκλησίας περιεκάθηντο, καὶ τὰς πομπὰς ἔπεμπον, πενθούντων δημοσίᾳ τῶν ἀθηναίων τὸν κήρυκα τὸν κοπρέα, ὃν αὐτοὶ ἀπέκτειναν, τοὺς ἡρακλείδας τοῦ βωμοῦ ἀποσπῶντας. ἀνέθηκε δὲ ἡρώδης ἀθηναίοις καὶ τὸ ἐπὶ ῥηγίλλῃ θέατρον, κέδρου

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/2

ξυνθεὶς τὸν ὄροφον· ἡ δὲ ὕλη, καὶ ἐν ἀγαλματοποιΐαις σπουδαία. δύο μὲν δὴ ταῦτα Ἀθήνησιν,
οἷα οὐχ ἑτέρωθι τῆς ὑπὸ Ῥωμαίοις. ἀξιούσθω δὲ λόγου καὶ τὸ ὑπωρόφιον θέατρον, ὃ ἐ-
δείματο Κορινθίοις, παρὰ πολὺ μὲν τοῦ Ἀθήνησιν, ἐν ὀλίγοις δὲ τῶν παρ' ἄλλοις ἐπαινου-
μένων. καὶ τὰ Ἰσθμοῖ ἀγάλματα, ὅ, τε τοῦ Ἰσθμίου κολοσσὸς, καὶ ὁ τῆς Ἀμφιτρίτης,
καὶ τὰ τῶν ἄλλων, τὸ ἱερὸν ἐνέπλησεν, οὐδὲ τὸν τοῦ Μελικέρτου παρελθὼν δελφῖνα.
ἀνέθηκε δὲ καὶ τῷ Πυθίῳ, τὸ Πυθοῖ στάδιον. καὶ τῷ Διῒ, τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ ὕδωρ. Θετταλοῖς τε,
καὶ τοῖς περὶ Μηλιδὰ κόλπον Ἕλλησι, τὰς ἐν Θερμοπύλαις κολυμβήθρας τοῖς νοσοῦ-
σι παιωνείους. ᾤκισε δὲ καὶ τὸ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ Κανύσιον, ἡμερώσας ὕδατι, μάλα τούτου δεό-
μενον. ᾤκισε δὲ καὶ τὰς ἐν Εὐβοίᾳ, καὶ Πελοποννήσῳ, καὶ Βοιωτίᾳ πόλεις, ἄλλοτε ἄλλως.
ᾤκισε δὲ καὶ τὸ ἐν τῇ Ἠπείρῳ Ὠρικὸν, ἀποδεδωκὸς ἤδη, καὶ ἕτερα πολλά. καὶ τοσοῦτος
ὢν, μεγαλουργίᾳ μέγα οὐδὲν εἰργάσθαι ᾤετο, ἐπεὶ μὴ τὸν Ἰσθμὸν ἔτεμε, λαμπρὸν ἡγούμε-
νος, ἤπειρον ἀποτεμεῖν, καὶ πελάγη συνάψαι δύο, καὶ περίπλους σταδίων ἑξακισχιλί-
ων, καὶ εἴκοσι, θαλάττης ξυνελεῖν μήκει. καὶ τούτου ἤρα μὲν, οὐκ ἐθάρρει δὲ αἰτεῖν αὐτὸ ἐκ βα-
σιλέως, ὡς μὴ διαβληθείη, διανοίας δοκῶν ἅπτεσθαι, ἣ μηδὲ Νέρωνι ἤρκεσεν. ἐξελάλησε δὲ
αὐτὸ ὧδε, ἅπερ ἐγὼ Κτησιδήμου Ἀθηναίου ἤκουον. ἤλαυνε μὲν τὴν ἐπὶ Κόρινθον ὁ Ἡρώ-
δης, ξυγκαθημένου τοῦ Κτησιδήμου. γενόμενος δὲ κατὰ τὸν Ἰσθμὸν, Πόσειδον εἶπε, βούλο-
μαι μὲν, ξυγχωρήσει δὲ οὐδείς. θαυμάσας οὖν ὁ Κτησίδημος τὸ εἰρημένον, ἤρετο τὴν αἰ-
τίαν τοῦ λόγου. καὶ ὁ Ἡρώδης, ἐγὼ ἔφη πολὺν ἤδη χρόνον ἀγωνίζομαι σημεῖον ἀπολι-
πέσθαι τοῖς μετ' ἐμὲ ἀνθρώποις διανοίας δηλούσης ἄνδρα. καὶ οὔπω δοκῶ μοι τῆς δό-
ξης ταύτης τυγχάνειν. ὁ μὲν δὴ Κτησίδημος, ἐν ἐπαίνῳ διῄει, τῶν τε λόγων αὐτοῦ, καὶ τῶν
ἔργων ὡς οὐκ ἐχόντων ὑπερβολὴν ἑτέρῳ. ὁ δὲ Ἡρώδης, φθαρτὰ ἔφη λέγεις. ταῦτα καὶ
γάρ ἐστι χρόνῳ ἁλωτὰ, καὶ τοὺς λόγους ἡμῶν τοιχωρυχοῦσιν ἕτεροι. ὁ μὲν, τὸ, μεμφόμενος.
ὁ δὲ, τό. ἡ δὲ τοῦ Ἰσθμοῦ τομὴ, ἔργον ἀθάνατον, καὶ ἀπιστούμενον τῇ φύσει. δοκεῖ γάρ μοι τὸ
ῥῆξαι τὸν Ἰσθμὸν, Ποσειδῶνος δεῖσθαι, ἢ ἀνδρὸς, ὃν ἐκάλουν οἱ πολλοὶ Ἡρώδου Ἡρακλέα. νε-
ανίας ἦν ἐν ὑπήνῃ πρώτῃ, Κελτῷ μεγάλῳ ἴσος, καὶ ἐς ὀκτὼ πόδας τὸ μέγεθος. διαγρά-
φει δὲ αὐτὸν ὁ Ἡρώδης ἐν μιᾷ τῶν πρὸς τὸν Ἰουλιανὸν ἐπιστολῶν. κομᾶν τε συμμέτρως,
καὶ τῶν ὀφρύων λασίως ἔχειν, ὡς καὶ ξυμβάλλειν ἀλλήλαις, οἷον μίαν, χαροπήν τε ἀκτῖνα
ἐκ τῶν ὀμμάτων ἐκδίδοσθαι, παρεχομένην τὶ ὁρμῆς ἦθος, καὶ γρυπὸν εἶναι, καὶ εὔτρα-
φῶς ἔχοντα τοῦ αὐχένος. τουτὶ δὲ, ἐκ πόνων ἥκειν αὐτῷ, ἢ σίτου. εἶναι δὲ αὐτῷ καὶ
στέρνα εὐπαγῆ, καὶ ξὺν ὥρᾳ κατεσκληκότα. καὶ κνήμην μικρὸν ἐς τὰ ἔξω κυρτουμένην,
καὶ παρέχουσαν τῇ βάσει τὸ εὖ βεβηκέναι. ἐνῆφθαι δὲ αὐτὸν καὶ δορὰς λύκων, ῥαπτὸν
ἔσθημα, ἄθλους τε ποιεῖσθαι τοὺς ἀγρίους τῶν συῶν, καὶ τοὺς θῶας, καὶ τοὺς λύκους,
καὶ τῶν ταύρων τοὺς ὑβρίζοντας. καὶ ὠτειλὰς δὲ δεικνύναι τούτων τῶν ἀγώνων. γενέ-
σθαι δὲ τὸν Ἡρακλέα τοῦτον οἱ μὲν, γηγενῆ φασιν ἐν τῷ Βοιωτίῳ δήμῳ. Ἡρώδης δὲ ἀκοῦσαι
λέγοντά φησιν, ὡς μήτηρ μὲν αὐτῷ γένοιτο γυνὴ βουκόλος, οὕτω τι ἐπερρωμένη, ὡς βουκο-
λεῖν. πατὴρ δὲ, Μαραθών. οὗ τὸ ἐν Μαραθῶνι ἄγαλμα. ἔστι δὲ ἥρως γεωργός. ἤρετο τὸν Ἡρα-
κλέα τοῦτον Ἡρώδης, εἰ καὶ ἀθάνατος εἴη. ὁ δὲ, θνητοῦ ἔφη μακροβιώτερος. ἤρετο αὐτὸν καὶ
ὅ, τι σιτοῖτο. ὁ δὲ, γαλακτοφαγῶ ἔφη τὸ πλέον τοῦ χρόνου, καί με βόσκουσιν αἶγές τε, καὶ
ποίμναι, τῶν τε βοῶν, καὶ τῶν ἵππων αἱ τοκάδες. ἐκδίδοται δέ τι καὶ θηλῆς ὄνου γά-
λα εὔποτόν τε, καὶ κοῦφον. ἐπειδὰν δὲ ἀλφίτοις προσβάλω, δέκα σιτοῦμαι χοίνικας.
καὶ ξυμφέρουσί μοι τὸν ἔρανον τοῦτον, γεωργοὶ Μαραθώνιοί τε, καὶ Βοιώτιοι. οἵ με καὶ Ἀ-
γαθίωνα ἐπονομάζουσιν, ἐπειδὴ καὶ εὔξυμβολος αὐτοῖς φαίνομαι. τὴν δὲ δὴ γλῶτταν
ἔφη ὁ Ἡρώδης πῶς ἐπαιδεύθης; καὶ ὑπὸ τίνων; οὐ γάρ μοι τῶν ἀπαιδεύτων φαίνῃ. καὶ
ὁ Ἀγαθίων, ἡ μεσόγεια ἔφη τῆς Ἀττικῆς, ἀγαθὸν διδασκαλεῖον ἀνδρὶ βουλομένῳ διαλέγε-
σθαι. οἱ μὲν ἐν τῷ ἄστει Ἀθηναῖοι, μισθοῦ δεχόμενοι θρᾴκια, καὶ ποντικὰ μειράκια, καὶ ἐξ ἄλ-
λων ἐθνῶν βαρβάρων ξυνερρυηκότα, παραφθείρονται παρ' αὐτῶν τὴν φωνὴν μᾶλ-
λον, ἢ ξυμβάλλονταί τι αὐτοῖς ἐς εὐγλωττίαν. ἡ μεσόγειος δὲ, ἄμικτος βαρβάροις οὖ-
σα, ὑγιαίνει αὐτοῖς ἡ φωνὴ, καὶ ἡ γλῶττα τὴν ἄκραν ἀτθίδα ἀποψάλλει. πανηγύρει δὲ
ἤδη ὁ Ἡρώδης παρέτυχες; καὶ ὁ Ἀγαθίων, τῇ γε Πυθοῖ ἔφη, οὐκ ἐπιμιγνὺς τῷ ὁμίλῳ, ἀλ-
λ' ἐκ περιωπῆς τοῦ Παρνασσοῦ, ἀκούων τῶν τῆς μουσικῆς ἀγωνιστῶν, ὅτε Παμμένης ἐπὶ
τραγῳδίᾳ ἐθαυμάσθη. καί μοι ἔδοξαν οἱ σοφοὶ Ἕλληνες οὐ χρηστὸν πρᾶγμα ἐργάζεσθαι
τὰ τῶν Πελοπιδῶν, καὶ τῶν Λαβδακιδῶν κακὰ ξὺν ἡδονῇ ἀκούοντες. ξύμβου-
λοι γὰρ σχετλίων ἔργων, μῦθοι μὴ ἀπιστούμενοι. φιλοσοφοῦντα αὐτὸν ἰδὼν ὁ Ἡρώ-
δης, ἤρετο καὶ περὶ τῆς γυμνικῆς ἀγωνίας ὅπως γιγνώσκοι. καὶ ὅς, ἐκείνων ἔφη
καταγελῶ μᾶλλον, ὁρῶν τοὺς ἀνθρώπους διαγωνιζομένους ἀλλήλοις παγκράτιον.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/2

καὶ πυγμὴν, καὶ δρόμον, καὶ πάλην, καὶ στεφανουμένους ὑπὲρ τούτου. στεφανούσθω δὲ
ὁ μὲν δρομικὸς ἀθλητὴς, ἔλαφον παρελθὼν, ἢ ἵππον· ὁ δὲ τὰ βαρύτερα ἀσκῶν, ταύρῳ
συμπλακεὶς, ἢ ἄρκτῳ, ὃ ἐγὼ ὁσημέραι πράττω, μέγαν ἆθλον ἀφῃρημένης μοι τῆς τύχης,
ἐπεὶ μηκέτι βόσκει λέοντας ἀκαρνανία. ἀγασθεὶς οὖν ὁ ἡρώδης, ἐδεῖτο αὐτοῦ ξυσσιτῆσαί
οἱ. αὔριον ἔφη ὁ ἀγαθίων ἀφίξομαί σοι κατὰ μεσημβρίαν, ἐς τὸ τοῦ κανώβου ἱερόν. ἔστω δέ
σοι κρατὴρ ὁ μέγιστος τῶν ἐν τῷ ἱερῷ, γάλακτος πλέως, ὃ μὴ γυνὴ ἤμελξε. καὶ ἀφίκετο
μὲν ἐς τὴν ὑστεραίαν, καθ' ὃν ὡμολόγησε καιρόν· τὴν δὲ ῥῖνα ἐρείσας ἐς τὸν κρατῆρα, οὐ καθα-
ρὸν ἔφη τὸ γάλα. προσβάλλει γάρ με χεὶρ γυναικός· καὶ εἰπὼν ταῦτα, ἀπῆλθε μὴ ἐπι-
σπασάμενος τοῦ γάλακτος· ἐπιστήσας οὖν ὁ ἡρώδης τῷ περὶ τῆς γυναικὸς λόγῳ, ἔπεμ-
ψεν εἰς τὰ αἰπόλια τοὺς ἐπισκεψομένους τἀληθές· καὶ μαθὼν αὐτὸ οὕτως ἔχον, ξυνῆκεν
ὡς δαιμονία φύσις εἴη περὶ τὸν ἄνδρα. οἱ δὲ ποιούμενοι κατηγορίαν τῶν ἡρώδου χειρῶν ὡς
ἐπενεχθεισῶν ἀντωνίνῳ, ἐν τῇ ἴδῃ τῷ ὄρει κατὰ τὴν ἀσίαν ἦρχεν, ἠγνοηκέναι μοι δοκοῦσι τὸν
δημοστράτου πρὸς ἡρώδην ἀγῶνα· ἐν ᾧ πλεῖστα διαβάλλων αὐτὸν, οὐδαμῶς τῆς παροι-
νίας ταύτης ἐπεμνήσθη, ὅτι μὴ δὲ ἐγένετο. ὠθισμὸς μὲν γάρ τις αὐτοῖς ξυνέπεσεν, ὡς
ἐν δυσχωρίᾳ, καὶ στενοῖς. αἱ δὲ χεῖρες, οὐδὲν παρῳνόμησαν. ὥστε οὐκ ἂν παρῆκεν ὁ δημό-
στρατος διελθεῖν αὐτὰ ἐν τῇ πρὸς τὸν ἡρώδην δίκῃ, πικρῶς οὕτω καθαψάμενος τοῦ ἀν-
δρὸς, ὡς διαβαλεῖν αὐτοῦ καὶ τὰ ἐπαινούμενα. ἦλθεν ἐπὶ τὸν ἡρώδην καὶ φόνου δίκη,
ὧδε ξυντεθεῖσα· κύειν μὲν αὐτῷ τὴν γυναῖκα ῥήγιλλαν ὄγδοόν που μῆνα. τὸν δ' ἡρώδην,
οὐχ ὑπὲρ μεγάλων ἀλκιμέδοντι ἀπελευθέρῳ προστάξαι τυπτῆσαι αὐτήν. πληγεῖ-
σαν δὲ ἐς τὴν γαστέρα τὴν γυναῖκα, ἀποθανεῖν ἐν ὠμῷ τῷ τόκῳ. ἐπὶ τούτοις ὡς ἀληθέσι,
γράφεται αὐτὸν φόνου βραδείας ὁ τῆς ῥηγίλλης ἀδελφὸς, εὐδοκιμώτατος ὢν ἐν ὑπά-
τοις, καὶ τὸ ξύμβολον τῆς εὐγενείας περιηρτημένος τῷ ὑποδήματι. τοῦτο δ' ἐστὶν ἐπι-
σφύριον ἐλεφάντινον, μηνοειδές. καὶ παρελθὼν ἐς τὸ ῥωμαίων βουλευτήριον, πιθανὰ μὲν
οὐδὲν διῄει περὶ τῆς αἰτίας, ἣν ἐπῆγεν. ἑαυτοῦ δὲ ἔπαινον ἐμακρηγόρει περὶ τοῦ γέ-
νους. ὅθεν ἐπισκώπτων αὐτὸν ὁ ἡρώδης, σὺ ἔφη τὴν εὐγένειαν ἐν τοῖς ἀστραγάλοις ἔχεις. με-
γαλαυχουμένου δὲ τοῦ κατηγόρου καὶ ἐπ' εὐεργεσίᾳ μιᾶς τῶν ἐν ἰταλίᾳ πόλεων, μά-
λα γενναίως ὁ ἡρώδης, κἀγὼ ἔφη πολλὰ τοιαῦτα περὶ ἐμαυτοῦ διῄειν ἂν, εἰ ἐν ἁπάσῃ τῇ
γῇ ἐκρινόμην. ξυνήρατο δὲ αὐτῷ τῆς ἀπολογίας, πρῶτον μὲν, τὸ μηδὲν προστάξαι τοι-
οῦτον ἐπὶ τὴν ῥήγιλλαν· ἔπειτα, τὸ ὑπερπενθῆσαι ἀποθανοῦσαν. διεβάλλετο μὲν γὰρ
καὶ ταῦτα ὡς πλάσμα. ἀλλ' ὅμως τἀληθὲς ἴσχυεν. οὐ γάρ ποτε οὔτ' ἂν θέατρον ἀναθεῖ-
ναι αὐτῇ τοιοῦτον, οὔτ' ἂν δευτέραν κλήρωσιν τῆς ὑπάτου ἀρχῆς ἐν αὐτῇ ἀναβάλλε-
σθαι, μὴ καθαρῶς ἔχοντι τῆς αἰτίας, οὔτ' ἂν τὸν κόσμον αὐτῆς εἰς τὸ ἐν ἐλευσῖνι ἱερὸν ἀ-
ναθεῖναι, φέροντα φόνῳ μεμιασμένον. τοῦτο γὰρ τιμωροὺς τοῦ φόνου ποιοῦντος ἦν τὰς
θεὰς μᾶλλον, ἢ ξυγγνώμονας. ὁ δὲ, καὶ τὸ σχῆμα τῆς οἰκίας ἐπ' αὐτῇ ὑπήλλαξε, μελαίνων
τὰ τῶν οἴκων ἄνθη παραπετάσμασι, καὶ χρώμασι, καὶ λίθῳ λεσβίῳ· κατηφὴς δ' ὁ λίθος,
καὶ μέλας. ὑπὲρ ὧν λέγεται καὶ λούκιος, ἀνὴρ σοφὸς, ἐς ξυμβουλίαν τῷ ἡρώδῃ καθιστά-
μενος, ὡς οὐκ ἔπειθε μεταβαλεῖν αὐτὸν, διασκῶψαι. ἄξιον δὲ μὴ δὲ τοῦτο παρελθεῖν λό-
γου παρὰ τοῖς σπουδαίοις ἀξιούμενον. ἦν μὲν γὰρ σπουδαῖος ἐν τοῖς φανεροῖς ὁ ἀνὴρ οὗ-
τος. μουσωνίῳ δὲ τῷ τυρίῳ προσφοιτήσας, εὐσκόπως εἶχε τῶν ἀποκρίσεων, καὶ τὸ ἐπί-
χαρι σὺν καιρῷ ἐπετήδευεν. ἐπιτηδειότατος δὲ ὢν τῷ ἡρώδῃ, παρῆν αὐτῷ πονήρως δια-
τιθεμένῳ τὸ πένθος· καὶ ἐνουθέτει, τοιαῦτα λέγων, ὦ ἡρώδη, πᾶν τὸ ἀποχρῶν, μεσότητι
ὥρισται. καὶ ὑπὲρ τούτου, πολλὰ μὲν ἤκουσα μουσωνίου διαλεγομένου, πολλὰ δὲ αὐτὸς διεί-
λεγμαι. καὶ σοῦ δὲ ἠκροώμην ἐν ὀλυμπίᾳ ἐπαινοῦντος αὐτὸ πρὸς τοὺς ἕλληνας, ὅτε
δὴ καὶ τοὺς ποταμοὺς ἐκέλευες μέσους τῆς ὄχθης ῥεῖν. ἀλλὰ νῦν που ταῦτα, σεαυτοῦ
γὰρ ἐκπεσὼν, ἄξια τοῦ πενθεῖσθαι πράττεις, περὶ τῇ δόξῃ κινδυνεύων, καὶ πλείω ἕτερα.
ὡς δὲ οὐκ ἔπειθεν, ἀπῄει δυσχεράνας. ἰδὼν δὲ παῖδας ἐν κρήνῃ τινὶ τῶν κατὰ τὴν οἰκίαν, ῥα-
φανῖδας πλύνοντας, ἤρετο αὐτοὺς ὅτου εἴη τὸ δεῖπνον. οἱ δὲ, ἔφασαν ἡρώδῃ εὐτρεπίζειν
αὐτό. καὶ ὁ λούκιος, ἀδικεῖ ἔφη ῥήγιλλαν ἡρώδης, λευκὰς ῥαφανῖδας σιτούμενος ἐν μελαί-
νῃ οἰκίᾳ. ταῦτα ὡς ἤκουσεν ἐπαγγελθέντα ὁ ἡρώδης, ἀφεῖλε τὴν ἀχλὺν τῆς οἰκίας,
ὡς μὴ ἄθυρμα γένοιτο ἀνδρῶν σπουδαίων. λουκίου τούτου κἀκεῖνο θαυμάσιον. ἐ-
σπούδαζε μὲν ὁ αὐτοκράτωρ μάρκος περὶ σέξτον τὸν ἐκ βοιωτίας φιλόσοφον, θα-
μίζων αὐτῷ, καὶ φοιτῶν ἐπὶ θύρας. ἄρτι δὲ ἥκων ἐς τὴν ῥώμην ὁ λούκιος, ἤρετο τὸν
αὐτοκράτορα προϊόντα, ποῖ βαδίζοι, καὶ ἐφ' ὅ, τι. καὶ ὁ μάρκος, καλὸν ἔφη καὶ γηρά-
σκοντι τὸ μανθάνειν. εἶμι δὴ πρὸς σέξτον τὸν φιλόσοφον, μαθησόμενος ἃ οὔπω οἶδα. καὶ ὁ λούκι-
ος ἐξάρας τὴν χεῖρα ἐς τὸν οὐρανὸν, ὦ ζεῦ ἔφη, ὁ ῥωμαίων βασιλεὺς γηράσκων ἤδη, δέλτον

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/2

ἐξαψάμενος, ἐς διδασκάλου φοιτᾷ, ὥσπερ οἱ παῖδες. ὁ δὲ ἐμὸς βασιλεὺς ἀλέξανδρος,
δύο, καὶ τεσσαράκοντα ἐτῶν ἀπέθανεν. ἀπόχρη καὶ τὰ εἰρημένα δεῖξαι τὴν ἰδέαν, ἣν ἐφιλοσόφει
λούκιος. ἱκανὰ γὰρ ταῦτά που δηλῶσαι τὸν ἄνδρα, καθάπερ τὸν ἀνθοσμίαν τὸ γεῦμα.
τὸ μὲν δὴ ἐπὶ ῥηγίλλῃ πένθος, ὧδε ἐσβέσθη. τὸ δὲ ἐπὶ παναθηναΐδι τῇ θυγατρὶ, ἀθηναῖοι
ἐπράϋναν, ἐν ἄστει τε αὐτὴν θάψαντες, καὶ ψηφισάμενοι τὴν ἡμέραν, ἐφ' ἧς ἀπέθανεν,
ἐξαιρεῖν τοῦ ἔτους. ἀποθανούσης δὲ αὐτῷ καὶ τῆς ἄλλης θυγατρὸς, ἣν ἐλπινίκην ὠνό-
μαζεν, ἔκειτο μὲν ἐν τῷ δαπέδῳ, τὴν γῆν παίων, καὶ βοῶν, τί σοι θύγατερ καθαγίσω; τί
σοι ξυνθάψω; παρατυχὼν δὲ αὐτῷ σέξτος ὁ φιλόσοφος, μεγάλα ἔφη τῇ θυγατρὶ
δώσεις, ἐγκρατῶς αὐτὴν πενθήσας. ἐπένθει δὲ ταῖς ὑπερβολαῖς ταύταις τὰς θυγα-
τέρας, ἐπειδὴ ἀτίμως τὸν υἱὸν ἐν ὀργῇ εἶχε. διεβέβλητο δὲ πρὸς αὐτὸν, ὡς ἠλιθιώδη,
καὶ δυσγράμματον, καὶ παχὺν τὴν μνήμην. τὰ γοῦν πρῶτα γράμματα παραλαβεῖν
μὴ δυνηθέντος, ἦλθεν εἰς ἐπίνοιαν τῷ ἡρώδῃ ξυντρέφειν αὐτῷ τέτταρας παῖδας, καὶ
εἴκοσιν ἰσήλικας, ὠνομασμένους ἀπὸ τῶν γραμμάτων, ἵνα ἐν τοῖς τῶν παίδων ὀνόμασι,
τὰ γράμματα ἐξ ἀνάγκης αὐτῷ μελετῷτο. ἑώρα δὲ αὐτὸν καὶ μεθυστικὸν, καὶ ἀνοήτως
ἐρῶντα. ὅθεν ζῶν μὲν, ἐπεχρησμῴδει τῇ ἑαυτοῦ οὐσίᾳ ἐκεῖνο τὸ ἔπος,
Εἷς δέ τί που μωρὸς καταλείπεται εὐρέϊ οἴκῳ. τελευτῶν δὲ, τὰ μὲν μητρῷα, ἀπέδωκεν.
εἰς ἑτέρους δὲ κληρονόμους τὸν ἑαυτοῦ οἶκον μετέστησεν. ἀλλ' ἀθηναίοις ἀπάνθρωπα ἐδό-
κει ταῦτα, οὐκ ἐνθυμουμένοις τὸν ἀχιλλέα, καὶ τὸν πολυδεύκην, καὶ τὸν μέμνονα, οὓς ἴσα
γνησίοις ἐπένθησε, τροφίμους ὄντας, ἐπειδὴ καλοὶ μάλιστα, κἀγαθοὶ ἦσαν, γενναῖοί τε, καὶ
φιλομαθεῖς, καὶ τῇ παρ' αὐτῷ τροφῇ πρέποντες. εἰκόνας γοῦν ἀνετίθει σφῶν θηρώντων
τε, καὶ τεθηρακότων, καὶ θηρασόντων. τὰς μὲν, ἐν δρυμοῖς. τὰς δὲ ἐπ' ἀγροῖς. τὰς δὲ, πρὸς
πηγαῖς. τὰς δὲ, ὑπὸ σκιαῖς πλατάνων, οὐκ ἀφανῶς, ἀλλὰ ξὺν ἀρᾷ τοῦ περικόψοντος,
ἢ κινήσοντος. οὓς οὐκ ἂν ἐπὶ τοσοῦτον ἦρεν, εἰ μὴ ἐπαίνων ἀξίους ἐγίνωσκε. κυντιλλίων
δὲ, ὁπότε ἦρχον τῆς ἑλλάδος αἰτιωμένων αὐτὸν ἐπὶ ταῖς τῶν μειρακίων τούτων εἰκόσιν
ὡς περιτταῖς, τί δὲ ὑμῖν ἔφη διενήνοχεν, εἰ ἐγὼ τοῖς ἐμοῖς ἐμπαίζω λιθαρίοις; ἦρξε δὲ
αὐτῷ τῆς πρὸς τοὺς κυντιλλίους διαφορᾶς, ὡς οἱ μὲν πολλοί φασι, πυθικὴ πανήγυρις,
ἐπειδὴ ἑτεροδόξως τῆς μουσικῆς ἠκροῶντο. ὡς δὲ ἔνιοι, τὰ παιχθέντα περὶ αὐτῶν ἡρώ-
δῃ πρὸς μάρκον. ὁρῶν γὰρ αὐτοὺς τρῶας μὲν, μεγάλων δὲ ἀξιουμένους παρὰ τοῦ βασι-
λέως, ἐγὼ ἔφη καὶ τὸν δία μέμφομαι τὸν ὁμηρικὸν, ὅτι τοὺς τρῶας ἐφίλει. ἡ δὲ ἀληθεστέρα
αἰτία, ἥδε. τὼ ἄνδρε τούτω, ὁπότε ἄμφω τῆς ἑλλάδος ἠρχέτην, καλέσαντες ἐς τὴν ἐκκλη-
σίαν ἀθηναῖοι, φωνὰς ἀφῆκαν τυραννουμένων, πρὸς τὸν ἡρώδην ἀποσημαίνοντες, καὶ δεό-
μενοι ἐπὶ πᾶσιν ἐς τὰ βασιλέως ὦτα παραπεμφθῆναι τὰ εἰρημένα. τῶν δὲ κυντιλλίων πα-
θόντων τι πρὸς τὸν δῆμον, καὶ ξὺν ὁρμῇ ἀναπεμψάντων ἃ ἤκουσαν, ἐπιβουλεύεσθαι παρ'
αὐτῶν ὁ ἡρώδης ἔφασκεν, ὡς ἀναθολούντων ἐπ' αὐτὸν τοὺς ἀθηναίους. μετ' ἐκείνην γὰρ
τὴν θάλατταν δημόστρατοι ἀνεφύησαν, καὶ πραξαγόραι, καὶ μαμερτῖνοι, καὶ ἕτεροι πλεί-
ους, ἐς τὸ ἀντίξοον τῷ ἡρώδῃ πολιτεύοντες. γραψάμενος δὲ αὐτοὺς ἡρώδης ὡς ἐπισυ-
νιστάντας αὐτῷ τὸν δῆμον, ἦγεν ἐπὶ τὴν ἡγεμονίαν. οἱ δὲ, ὑπεξῆλθον ἀφανῶς πρὸς τὸν
αὐτοκράτορα μάρκον, θαρροῦντες τῇ τε φύσει τοῦ βασιλέως δημοτικωτέρᾳ οὔσῃ, καὶ τῷ
καιρῷ. ὃν γὰρ ὑπώπτευσε λούκιον κοινωνὸν αὐτῷ τῆς ἀρχῆς γενόμενον, οὐδὲ τὸν ἡρώ-
δην ἠφίει τοῦ μὴ οὐ ξυμμετέχειν αὐτῷ. ὁ μὲν δὴ αὐτοκράτωρ, ἐκάθητο ἐς τὰ παιόνια ἔθνη,
ὁρμητηρίῳ τῷ σιρμίῳ χρώμενος. κατέλυον δὲ οἱ μὲν ἀμφὶ τὸν δημόστρατον, περὶ τὰ βα-
σίλεια, παρέχοντος αὐτοῖς ἀγορὰν τοῦ μάρκου, καὶ θαμὰ ἐρωτῶντος εἴ του δέοιντο. φιλαν-
θρώπως δὲ πρὸς αὐτοὺς ἔχειν αὐτός τε ἑαυτὸν ἐπεπείκει, καὶ τῇ γυναικὶ ἐπέπειστο, καὶ
τῷ θυγατρίῳ ψελλιζομένῳ ἔτι. τοῦτο γὰρ μάλιστα ξὺν πολλοῖς θωπεύμασι περιπῖπτον
τοῖς γόνασι τοῦ πατρὸς, ἐδεῖτο σῶσαί οἱ τοὺς ἀθηναίους. ὁ δὲ ἡρώδης, ἐν προαστείῳ ἐσκή-
νου, ἐν ᾧ πύργοι ἐξῳκοδόμηντο, καὶ ἡμιπύργια. καὶ δὴ ξυναπεδήμουν αὐτῷ καὶ δί-
δυμοι κόραι πρὸς ἀκμῇ γάμων, θαυμαζόμεναι ἐπὶ τῷ εἴδει. ἃς ἐκνηπιώσας ὁ ἡρώδης,
οἰνοχόους ἑαυτῷ, καὶ ὀψοποιοὺς ἐπεποίητο, θυγάτρια ἐπονομάζων, καὶ ὧδε ἀσπαζό-
μενος. ἀλκιμέδοντος μὲν δὴ αὗται θυγατέρες. ὁ δὲ ἀλκιμέδων, ἀπελεύθερος τοῦ
ἡρώδου. καθευδούσας δὲ αὐτὰς ἐν ἑνὶ τῶν πύργων, ὃς ἦν ἐχυρώτατος, σκηπτὸς ἐμπε-
σὼν νύκτωρ, ἀπέκτεινεν. ὑπὸ τούτου δὴ τοῦ πάθους ἔκφρων ὁ ἡρώδης ἐγένετο,
καὶ παρῆλθεν ἐς τὸ βασίλειον δικαστήριον, οὔτε ἔννους, καὶ θανάτου ἐρῶν. παρελ-
θὼν γὰρ, καθίστατο ἐς διαβολὰς τοῦ αὐτοκράτορος, οὐδὲ σχηματίσας τὸν λόγον ὡς
εἰκὸς ἦν ἄνδρα γεγυμνασμένον τῆς τοιᾶσδε ἰδέας, μεταχειρίσασθαι τὴν ἑαυτοῦ χο-
λὴν, ἀλλ' ἀπηγκωνισμένῃ τῇ γλώττῃ, καὶ γυμνῇ, διετείνετο, λέγων, ταῦτά μοι ἡ λουκίου

ξενία, ὅν σύ μοι ἔπεμψας· ὅθεν δικάζεις, γυναικί με, καὶ τριετεῖ παιδίῳ καταχαριζόμενος.
βασανέου δὲ τοῦ πεπιστευμένου τὸ ξίφος, θάνατον αὐτῷ φήσαντος, ὁ ἡρώδης ὦ λῷστε ἔφη, γέ-
ρων ὀλίγα φοβεῖται. ὁ μὲν οὖν ἡρώδης, ἀπῆλθε τοῦ δικαστηρίου εἰπὼν ταῦτα, καὶ μετέω-
ρον καταλείψας πολὺ τοῦ ὕδατος. ἡμεῖς δὲ τῶν ἐπιδήλως τῷ μάρκῳ φιλοσοφηθέντων,
καὶ τὰ παρὰ τὴν δίκην ταύτην ἡγώμεθα. οὐ γὰρ ξυνήγαγε τὰς ὀφρῦς, οὐδὲ ἔτρεψε τὸ ὄμ-
μα, ὃ κἂν διαιτητής τις ἔπαθεν, ἀλλ' ἐπιστρέψας ἑαυτὸν ἐς τοὺς ἀθηναίους, ἀπολογεῖ-
σθε ἔφη ὦ ἀθηναῖοι, εἰ καὶ μὴ ξυγχωρεῖ ἡρώδης. καὶ ἀκούων ἀπολογουμένων, ἐπὶ πολλοῖς
μὲν, ἀφανῶς ἤλγησεν. ἀναγινωσκομένης δὲ αὐτῷ καὶ ἀθηναίων ἐκκλησίας, ἐν ᾗ ἐφαίνοντο
καθαπτόμενοι τοῦ ἡρώδου ὡς τοὺς ἄρχοντας τῆς ἑλλάδος ὑποποιουμένου πολλῷ μέλι-
τι, καί που καὶ βεβοηκότος, ὢ πικροῦ μέλιτος, καὶ πάλιν, μακάριοι οἱ ἐν τῷ λοιμῷ ἀπο-
θνήσκοντες, οὕτως ἐσείσθη τὴν καρδίαν ὑφ' ὧν ἤκουσεν, ὡς ἐς δάκρυα φανερὰ ὑπαχθῆναι.
τῆς δὲ τῶν ἀθηναίων ἀπολογίας, ἐχούσης κατηγορίαν τοῦ τε ἡρώδου, καὶ τῶν ἀπελευθέ-
ρων, τὴν ὀργὴν ὁ μάρκος ἐς τοὺς ἀπελευθέρους ἔτρεψε, κολάσει χρησάμενος ὡς οἷόν τε ἐ-
πιεικεῖ. οὕτω γὰρ αὐτὸς χαρακτηρίζει τὴν ἑαυτοῦ κρίσιν. μόνῳ δὲ ἀλκιμέδοντι τὴν τιμω-
ρίαν ἐπανῆκεν, ἀποχρῶσάν οἱ εἶναι φήσας τὴν ἐπὶ τοῖς τέκνοις συμφοράν. ταῦτα μὲν δὴ
ὧδε. οὕτως ἐφιλοσοφεῖτο τῷ μάρκῳ. ἐπιγράφουσι δὲ καὶ φυγὴν οὐ φυγόντι, καὶ φασὶν αὐ-
τὸν οἰκῆσαι τὸ ἐν τῇ ἠπείρῳ ὠρικὸν, ὃ καὶ πολίσαι αὐτὸν, ὡς εἴη δίαιτα τῷ σώματι ἐπι-
τηδεία. ὁ δὲ ἡρώδης, ᾤκησε μὲν τὸ χωρίον τοῦτο, νοσήσας ἐν αὐτῷ, καὶ θύσας ἐκβατήρια τῆς
νόσου. φυγεῖν δὲ οὔτε προσετάχθη, οὔτ' ἔτλη. καὶ μάρτυρα τοῦ λόγου τούτου ποιήσομαι
τὸν θεσπέσιον μάρκον. μετὰ γὰρ τὰ ἐν τῇ παιονίᾳ, διῃτᾶτο μὲν ὁ ἡρώδης ἐν τῇ ἀττικῇ
παρὰ τοὺς φιλτάτους ἑαυτῷ δήμους, μαραθῶνα, καὶ κηφισίαν, ἐξηρτημένης αὐτοῦ τῆς
πανταχόθεν νεότητος. οἱ κατ' ἔρωτα τῶν ἐκείνου λόγων, ἐφοίτων ἀθήναζε. πεῖραν δὲ ποι-
ούμενος μὴ χαλεπὸς αὐτῷ εἴη διὰ τὰ ἐν δικαστηρίῳ, πέμπει πρὸς αὐτὸν ἐπιστολὴν οὐκ ἀπο-
λογίαν ἔχουσαν, ἀλλ' ἔγκλημα. θαυμάζειν γὰρ ἔφη τοῦ, χαίρειν οὐκ ἔτ' αὐτῷ ἐπιστέλλοι, καί-
τοι τὸν πρὸ τοῦ χρόνου θαμὰ οὕτω γράφων, ὡς καὶ τρεῖς γραμματοφόρους ἀφικέσθαι ποτὲ
παρ' αὐτὸν ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ κατὰ πόδας ἀλλήλων. καὶ ὁ αὐτοκράτωρ διὰ πλειόνων μὲν,
καὶ ὑπὲρ πλειόνων. θαυμάσιον δὲ ἦθος ἐγκαταμίξας τοῖς γράμμασιν, ἐπέστειλε πρὸς
τὸν ἡρώδην. ὧν ἐγὼ τὰ ξυντείνοντα ἐς τὸν παρόντα μοι λόγον ἐξελὼν τῆς ἐπιστολῆς, δη-
λώσω. τὸ μὲν προοίμιον τῶν ἐπεσταλμένων, χαῖρέ μοι φίλε ἡρώδη. διαλεχθεὶς δὲ ὑπὲρ τῶν
τοῦ πολέμου χειμαδίων, ἐν οἷς ἦν τότε καὶ τὴν γυναῖκα ὀλοφυράμενος, ἄρτι αὐτῷ τε-
θνεῶσαν. εἰπών τέ τι καὶ περὶ τῆς τοῦ σώματος ἀσθενείας, ἐφεξῆς γράφει,

» σὲ δὲ ὑγιαίνειν τε εὔχομαι, καὶ περὶ ἐμοῦ ὡς εὔνου σοι διανοεῖσθαι, μηδὲ ἡγεῖσθαι ἀδικεῖσθαι,
» εἰ καταφωράσας τινὰς πλημμελοῦντας, κολάσει ἐπ' αὐτοῖς ἐχρησάμην, ὡς οἷόν τε ἐπιει-
» κεῖ. διὰ μὲν δὴ ταῦτα, μή μου ὀργίζου. εἰ δέ τι λελύπηκά σε, ἢ λυπῶ, ἀπαίτησον παρ' ἐμοῦ
» δίκας ἐν τῷ ἱερῷ τῆς ἐν ἄστει ἀθηνᾶς ἐν μυστηρίοις. ηὐξάμην γὰρ ὁπότε ὁ πόλεμος μάλιστα
» ἐφλέγμαινε, καὶ μυηθῆναι. εἴη δὲ καὶ σοῦ μυσταγωγοῦντος.

τοιάδε ἡ ἀπολογία τοῦ μάρκου, καὶ οὕτω φιλάνθρωπος, καὶ ἐρρωμένη. τίς ἂν οὖν ποτε,
ὃν φυγῇ περιέβαλεν οὕτω προσεῖπεν, ἢ τὸν ἄξιον οὕτω προσειρῆσθαι, φεύγειν ἔταξεν. ἔστι
δέ τις λόγος, ὡς νεώτερα μὲν ὁ τὴν ἑῴαν ἐπιτροπεύων κάσσιος, ἐπὶ τὸν μάρκον βουλεύοι.
ὁ δὲ ἡρώδης, ἐπιπλήξειεν αὐτῷ δι' ἐπιστολῆς, ὧδε ξυγκειμένης, ἡρώδης κασσίῳ, ἐμάνης. τήνδε
τὴν ἐπιστολὴν, μὴ μόνον ἐπίπληξιν ἡγώμεθα, ἀλλὰ καὶ ῥώμην ἀνδρὸς, ὑπὲρ τοῦ βασιλέως
τιθεμένου τὰ τῆς γνώμης ὅπλα. ὁ δὲ λόγος ὃν διῆλθε πρὸς τὸν ἡρώδην ὁ δημόστρατος, ἐν
θαυμασίοις δοκεῖ. ἰδέαι δὲ αὐτοῦ, ἡ μὲν τοῦ ἤθους, μία. τὸ γὰρ ἐμβριθὲς, ἐκ προοιμίων εἰς
τέλος διήκει τοῦ λόγου. αἱ δὲ τῆς ἑρμηνείας ἰδέαι, πολλαὶ, καὶ ἀνόμοιαι μὲν ἀλλή-
λαις, λόγου δὲ ἄξιαι. ἔστω που καὶ τὸ δὴ ἡρώδην παρὰ τοῖς βασκάνοις εὐδοκιμεῖν τὸν
λόγον. ἐπειδὴ ἀνὴρ ἄριστος ἐν αὐτῷ κακῶς ἤκουσεν, ἀλλ' ὅπως γε καὶ πρὸς τὰς λοιδορίας
ἔρρωτο, δηλώσει καὶ τὰ πρὸς τὸν κύνα πρωτέα λεχθέντα ποτὲ ὑπ' αὐτοῦ ἀθήνησιν. ἦν
μὲν γὰρ τῶν οὕτω θαρραλέως φιλοσοφούντων ὁ πρωτεὺς οὗτος, ὡς ἐς πῦρ ἑαυτὸν ἐν ὀλυμ-
πίᾳ ῥῖψαι. ἐπηκολούθει δὲ τῷ ἡρώδῃ, κακῶς ἀγορεύων αὐτὸν ἡμιβαρβάρῳ γλώττῃ.
ἐπιστραφεὶς οὖν ὁ ἡρώδης, ἔστω φησὶ, κακῶς με ἀγορεύεις, πρὸς τί καὶ οὕτως; ἐπικειμένου
δὲ τοῦ πρωτέως ταῖς λοιδορίαις, γεγηράκαμεν ἔφη, σὺ μὲν κακῶς με ἀγορεύων, ἐγὼ δὲ ἀκού-
ων. ἐνδεικνύμενος δήπου τὸ ἀκούειν μὲν, καταγελᾶν δὲ, ὑπὸ τοῦ πεπεῖσθαι τὰς ψευδεῖς λοιδο-
ρίας μὴ περαιτέρω ἀκοῆς ἥκειν. ἑρμηνεύσω τὴν γλῶτταν τοῦ ἀνδρὸς, ἐς χαρακτῆρα ἰὼν
τοῦ λόγου, ὡς μὲν δὴ πολέμωνα, καὶ φαβωρῖνον, καὶ σκοπελιανὸν, ἐν διδασκάλοις αὐτοῦ ἦγε,
καὶ ὡς σεκούνδῳ τῷ ἀθηναίῳ ἐφοίτησεν, εἰρημένον μοι ἤδη. τοὺς δὲ κριτικοὺς τῶν λόγων, θεαγένη

τε τῷ κνιδίῳ, καὶ μουνατίῳ τῷ ἐκ τράλλεων συνεγένετο, καὶ ταύρῳ τῷ τυρίῳ ἐπὶ ταῖς
πλάτωνος δόξαις. ἡ δὲ ἁρμονία τοῦ λόγου, ἱκανῶς κεκολασμένη. καὶ ἡ δεινότης ὑφέρπου-
σα μᾶλλον, ἢ ἐγκειμένη. κρότος τε σὺν ἀσφαλείᾳ, καὶ κριτιάζουσα ἠχὼ, καὶ ἔννοιαι, οἷαι μὴ
ἑτέρῳ ἐνθυμηθῆναι. κωμική τε εὐγλωττία οὐκ ἐπείσακτος, ἀλλ' ἐκ τῶν πραγμάτων. καὶ
ἡδὺς ὁ λόγος, καὶ πολυσχημάτιστος, καὶ εὔσημος, καὶ σαφῶς ἐξαλλάττων. τὸ πνεῦμά τε οὐ
σφοδρὸν, ἀλλὰ λεῖον, καὶ καθεστηκός. καὶ ἡ ἐπίπαν ἰδέα τοῦ λόγου, χρυσοῦ ψῆγμα ποτα-
μῷ ἀργυροδίνῃ ὑπαυγάζον. προσέκειτο μὲν γὰρ πᾶσι τοῖς παλαιοῖς. τῷ δὲ κριτίᾳ, καὶ
προσετετήκει. καὶ παρήγαγεν αὐτὸν ἐς ἤθη ἑλλήνων, τέως ἀμελούμενον, καὶ περιορώμενον.
βοώσης δὲ ἐπ' αὐτὸν τῆς ἑλλάδος, καὶ καλούσης αὐτὸν ἕνα τῶν δέκα, οὐχ ἡττήθη τοῦ ἐπαί-
νου μεγάλου δοκοῦντος, ἀλλ' ἀστειότατα πρὸς τοὺς ἐπαινέσαντας, ἀνδοκίδου μὲν, ἔφη βελ-
τίων εἰμί. εὐμαθέστατος δὲ ἀνθρώπων γενόμενος, οὐδὲ τοῦ πονεῖν ἠμέλησεν, ἀλλὰ καὶ περὶ
πότον ἐσπούδαζε, καὶ νύκτωρ ἐν τοῖς διαλείμμασι τῶν ὕπνων. ὅθεν ἐκάλουν αὐτὸν σιτευ-
τὸν ῥήτορα οἱ ὀλίγωροί τε, καὶ λεπτοί. ἄλλος μὲν οὖν ἄλλῳ ἀγαθὸς, καὶ ἄλλος ἐν ἄλλῳ βελ-
τίων ἑτέρου. ὁ μὲν γὰρ, σχεδιάσαι θαυμάσιος. ὁ δὲ, ἐκπονῆσαι λόγον. ὁ δὲ, τὰ ξύμπαντα ἄρι-
στος τῶν σοφιστῶν. καὶ τὸ παθητικὸν, οὐκ ἐκ τῆς τραγῳδίας μόνον, ἀλλὰ κἀκ τῶν ἀνθρωπί-
νων συνελέξατο. ἐπιστολαὶ δὲ πλεῖσται ἡρώδου, καὶ διαλέξεις, καὶ ἐφημερίδες. ἐγχειρί-
διά τε καλά, τὴν ἀρχαίαν πολυμάθειαν ἐν βραχεῖ ἀπηνθισμένα. οἱ δὲ προφέροντες αὐτῷ
νέῳ ὄντι ἐν παιονίᾳ, τὸ λόγου τινὸς ἐκπεσεῖν ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος, ἠγνοηκέναι μοι δοκοῦ-
σιν ὅτι καὶ δημοσθένης ἐπὶ φιλίππου λέγων, ταυτὸν ἔπαθε. κἀκεῖνος μὲν, ἥκων ἀθήναζε,
τιμὰς προσῄτει καὶ στεφάνους, ἀπολωλήσας ἀθηναίοις ἀμφιπόλεως. ἡρώδης δὲ ἐπεὶ τοῦ-
το ἔπαθεν, ἐπὶ τὸν ἴστρον ἦλθεν, ὡς ῥίψων ἑαυτόν. τοσοῦτον γὰρ αὐτῷ περιῆν τοῦ ἐν λό-
γοις βούλεσθαι ὀνομαστῷ εἶναι, ὡς θανάτου τιμᾶσθαι τὸ σφαλῆναι. ἐτελεύτα μὲν οὖν ἀμ-
φὶ τὰ ἓξ, καὶ ἑβδομήκοντα, ξυντακὴς γενόμενος. ἀποθανόντος δὲ αὐτοῦ ἐν τῷ μαραθῶ-
νι, καὶ ἐπισκήψαντος τοῖς ἀπελευθέροις ἐκεῖ θάπτειν, ἀθηναῖοι ταῖς τῶν ἐφήβων χερσὶν ἁρ-
πάσαντες, ἐς ἄστυ ἤνεγκαν, προαπαντῶντες τῷ λέχει πᾶσα ἡλικία δακρύοις ἅμα, καὶ
εὐφημοῦντες ὅσα παῖδες χρηστοῦ πατρὸς χηρεύσαντες. καὶ ἔθαψαν ἐν τῷ παναθηναϊκῷ,
ἐπιγράψαντες αὐτῷ βραχὺ, καὶ πολὺ ἐπίγραμμα. τὸ δὲ ἐπίγραμμα, Ἀττικοῦ ἡρώδης μα-
ραθώνιος οὗ τάδε πάντα, Κεῖται τῷδε τάφῳ, πάντοθεν εὐδόκιμος. τοσαῦτα περὶ ἡρώδου
τοῦ ἀθηναίου. τὰ μὲν, εἰρημένα. τὰ δὲ, ἠγνοημένα ἑτέροις.

ΘΕΟΔΟΤΟΣ.

Ἐπὶ τὸν σοφιστὴν θεόδοτον, καλεῖ με ὁ λόγος. οὗτος προὔστη μὲν τοῦ ἀθηναίων δήμου κατὰ χρό-
νους, οὓς προσέκρουον ἡρώδῃ ἀθηναῖοι. καὶ ἐς ἀπέχθειαν φανερὰν οὐδεμίαν τῷ ἀνδρὶ ἀφί-
κετο, ἀλλ' ἀφανῶς αὐτὸν ὑπεκάθητο, δεινὸς ὢν χρῆσθαι πράγμασι. καὶ γὰρ δὴ καὶ τῶν ἀγο-
ραίων εἷς οὗτος. τοῖς γοῦν ἀμφὶ τὸν δημόστρατον οὕτω ξυνεκέκρατο, ὡς καὶ ξυνάρασθαι
σφίσι τῶν λόγων, οὓς ξυνεπόνουν πρὸς τὸν ἡρώδην. προέστη δὲ καὶ τῆς ἀθηναίων νεότητος πρῶ-
τος ἐπὶ ταῖς ἐκ βασιλέως μυρίαις. καὶ οὐ τοῦτό που λόγου ἄξιον. οὐ γὰρ πάντες οἱ ἐπιβα-
τεύοντες τοῦ θρόνου τούτου λόγου ἄξιοι, ἀλλ' ὅτι τοὺς μὲν πλατωνείους, καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς στο-
ᾶς, καὶ τοῦ περιπάτου, καὶ αὐτὸν ἐπίκουρον προσέταξεν ὁ μάρκος τῷ ἡρώδῃ κρῖναι. τὸν
δὲ ἄνδρα τοῦτον, ἀπὸ τῆς περὶ αὐτὸν δόξης αὐτὸς ἐπέκρινε τοῖς νέοις, ἀγωνιστὴν τῶν πολιτι-
κῶν προσειπὼν λόγων, καὶ ῥητορικῆς ὄφελος. ὁ δ' ἀνὴρ οὗτος, λολλιανοῦ μὲν ἀκροατὴς, ἡρώ-
δου δὲ οὐκ ἀνήκοος. ἐβίω μὲν ὑπὲρ τὰ πεντήκοντα, δυοῖν ἔτοιν κατασχὼν τὸν θρόνον. τὴν δὲ
ἰδέαν τῶν λόγων, ἀποχρῶν καὶ τοῖς δικανικοῖς, καὶ τοῖς ὑπερσοφιστεύουσιν.

ΑΡΙΣΤΟΚΛΗΣ.

Ὀνομαστὸς ἐν σοφισταῖς, καὶ ἀριστοκλῆς ὁ ἐκ τοῦ περγάμου. ὑπὲρ οὗ δηλώσω ὁπόσα τῶν πρεσ-
βυτέρων ἤκουον. ἐτέλει μὲν γὰρ ἐς ὑπάτους ὁ ἀνὴρ οὗτος. τὸν δὲ ἐκ παίδων ἐς ἥβην χρόνον,
τοὺς ἀπὸ τοῦ περιπάτου φιλοσοφήσας λόγους, ἐς τοὺς σοφιστὰς μετερρύη, θαμίζων ἐν τῇ
ῥώμῃ τῷ ἡρώδῃ διατιθεμένῳ σχεδίους λόγους. ὃν δὲ ἐφιλοσόφει χρόνον, αὐχμηρὸς δοκῶν, καὶ
τραχὺς τὸ εἶδος, καὶ δυσπινὴς, τὴν ἐσθῆτα ὕβριζε, καὶ τὸν αὐχμὸν ἀπεξύσατο. ἡδοναὶ δὲ, ὁπόσαι
λυρῶν τε, καὶ αὐλῶν, καὶ εὐφωνίαι εἰσὶ, πάσας ἐσηγάγετο ἐς τὴν δίαιταν, ὥσπερ ἐς θύ-
ρας αὐτοῦ ἡκούσας. τὸν γὰρ πρὸ τοῦ χρόνον, οὕτω κεκολασμένος ἀπάκτως ἐς τὰ θέατρα, ἐφοίτα
καὶ ἐς τὴν τούτων ἠχώ. εὐδοκιμοῦντι δὲ αὐτῷ κατὰ τὸ πέργαμον, κἀξηρτημένῳ πᾶν τὸ ἑλληνι-
κὸν, ἐξελαύνων ὁ ἡρώδης ἐς πέργαμον, ἔπεμψε τοὺς ἑαυτοῦ ὁμιλητὰς πάντας. καὶ τὸν ἀριστο-
κλέα εἶδεν ὥσπερ τις ἀθηνᾶς ψῆφος. ἡ δὲ ἰδέα τοῦ λόγου, διαυγὴς μὲν, καὶ ἀττικίζουσα.

διαλέγεσθαι

διαλέγεσθαι δὲ ἐπιτηδεία μᾶλλον, ἢ ἀγωνίζεσθαι· σχολή τε γὰρ ἄπεστι τοῦ λόγου, καὶ ὁρμαὶ πρὸς βραχύ· αὐτή τε ἡ ἀττίκισις, εἰ παρὰ τὴν ἡρώδου γλῶτταν βασανίζοιτο, λεπτολογεῖσθαι μᾶλλον δόξει, ἢ κρότου τε καὶ ἠχοῦς ξυγκεῖσθαι. ἐτελεύτα δὲ ὁ ἀριστοκλῆς μεσαιπόλιος, ἄρτι προσβαίνων τῷ γηράσκειν.

ΑΝΤΙΟΧΟΣ.

Αντίοχον δὲ τὸν σοφιστὴν, αἱ κιλίκων αἰγαὶ ἤνεγκαν, οὕτω τι εὐπατρίδην, ὡς καὶ νῦν ἔτι τὸ ἀπ' αὐτοῦ γένος, ὑπάτους εἶναι. αἰτίαν δὲ ἔχων δειλίας, ἐπεὶ μὴ δὲ παρῄει ἐς τὸν δῆμον, μὴ δὲ ἐς τὸ κοινὸν ἐπολίτευεν, οὐχ ὑμᾶς εἶπεν, ἀλλ' ἐμαυτὸν δέδοικα, εἰδώς που τὴν ἑαυτοῦ χολὴν ἄκρατόν τε, καὶ οὐ καθεκτὴν οὖσαν, ἀλλ' ὅμως ὠφέλει τοὺς αἰγαίους ἀπὸ τῆς οὐσίας ὅτι ἠδύνατο, σῖτόν τε ἐπιδιδοὺς ὁπότε τούτου δεομένους αἴσθοιτο, καὶ χρήματα ἐς τὰ πεπονηκότα τῶν ἔργων. τὰς δὲ πλείους τῶν νυκτῶν ἐς τὸ τοῦ ἀσκληπιοῦ ἱερὸν ὑπεκάθευδεν, ὑπέρ τε ὀνειράτων, ὑπέρ τε ξυνουσίας, ὁπόση ἐγρηγορότων τε, καὶ διαλεγομένων ἀλλήλοις· διελέγετο γὰρ αὐτῷ καὶ ἐγρηγορότι ὁ θεὸς, καλὸν ἀγώνισμα ποιούμενος τῆς ἑαυτοῦ τέχνης, τὸ τὰς νόσους τοῦ ἀντιόχου ἐρύκειν. ἀκροατὴς ἀντίοχος ἐν παισὶ μὲν, δαρδάνου τοῦ ἀσσυρίου. προϊὼν δὲ ἐς τὰ μειράκια, διονυσίου μιλησίου, κατέχοντος ἤδη τὴν ἐφεσίων. διελέγετο μὲν οὖν οὐκ ἐπιτηδείως. φρονιμώτατος δ' ἀνθρώπων γενόμενος, διέβαλλεν ὡς μειρακιῶδες, ἵνα ὑπερεωρακὼς αὐτοῦ μᾶλλον, ἢ λειπόμενος φαίνοιτο. τὰ δὲ ἀμφὶ μελέτας, ἐλλογιμώτατος οὗτος. ἀσφαλὴς μὲν γὰρ ἐν ταῖς κατὰ σχῆμα προηγμέναις τῶν ὑποθέσεων. σφοδρὸς δὲ ἐν ταῖς κατηγορίαις, καὶ ἐπιφοραῖς. εὐπρεπὴς δὲ τὰς ἀπολογίας, καὶ τῷ ἠθικῷ ἰσχύων. καὶ καθάπαξ εἰπεῖν τὴν ἰδέαν τοῦ λόγου, δικανικῆς μὲν σοφιστικώτερος, σοφιστικῆς δὲ, δικανικώτερος. καὶ τὰ πάθη ἄριστα σοφιστῶν μετεχειρίσατο. οὐ γὰρ μονῳδίας ἀπεμήκυνεν, οὐδὲ θρήνους ὑπτιασμένους, ἀλλ' ἐβραχυλόγει αὐτὰ ξὺν διανοίαις λόγου κρείττοσιν, ὡς ἔκ τε τῶν ἄλλων ὑποθέσεων δηλοῦται, καὶ μάλιστα ἐκ τῶνδε. κόρη βιασθεῖσα, θάνατον ᾕρηται τοῦ βιασαμένου. μετὰ ταῦτα, γέγονε παιδίον ἐκ τῆς βίας. καὶ διαμιλλῶνται οἱ πάπποι παρ' ὁποτέρῳ τρέφοιτο. ἀντ' ἀγωνιζόμενος οὖν ὑπὲρ τοῦ πρὸς πατρὸς πάππου, ἀπόδος ἔφη τὸ παιδίον, ἀπόδος ἤδη, πρὶν γεύσηται μητρῴου γάλακτος. ἡ δὲ ἑτέρα ὑπόθεσις, τοιαύτη. τύραννον καταθέμενον τὴν ἀρχὴν, ἐπὶ τῷ ἐκλελῆσθαι, ἀπέκτεινέ τις εὐνοῦχος ὑπ' αὐτοῦ γεγονὼς, καὶ ἀπολογεῖται ὑπὲρ τοῦ φόνου. ἐνταῦθα τὸ μάλιστα ἐρρωμένον τῆς κατηγορίας, τὸν περὶ τῶν σπονδαίων λόγον ἀπεώσατο, δεινότητα ἐγκατέμιξας τῷ πάθει. τίσι γὰρ ταῦτα ὡμολόγησε; παισί; γυναιξίν; μειρακίοις; πρεσβύταις; ἀνδράσιν; ἐγὼ δὲ ὄνομα ἐν ταῖς συνθήκαις οὐκ ἔχω. ἄριστα δὲ καὶ ὑπὲρ τῶν κρητῶν ἀπολελόγηται, τῶν κρινομένων ἐπὶ τῷ τοῦ διὸς σήματι, φυσιολογίᾳ τε, καὶ θεολογίᾳ πάσῃ ἐναγωνισάμενος λαμπρῶς. τὰς δὲ μελέτας, αὐτοσχεδίους ἐποιεῖτο. ἔμελε δὲ καὶ φροντισμάτων, ὡς ἕτερά τε δηλοῖ τῶν ἐκείνου, καὶ μάλιστα ἡ ἱστορία. ἐπίδειξιν γὰρ ἐν αὐτῇ πεποίηται λέξεώς τε, καὶ ἱστορίας ἐσπουδακὼς ἐς αὐτὸν καὶ τὸ φιλοκαλεῖν. περὶ τελευτῆς τοῦ ἀνδρὸς, οἱ μὲν, ἑβδομηκοντούτην τεθνάναι αὐτόν. οἱ δὲ, οὔπω. καὶ οἱ μὲν, οἴκοι. οἱ δὲ, ἑτέρωθι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

Αλεξάνδρῳ δὲ, ὃν πηλοπλάτωνα οἱ πολλοὶ ἐπωνόμαζον, πατρὶς μὲν ἦν σελεύκεια, πόλις οὐκ ἀφανὴς ἐν κιλικίᾳ, πατὴρ δὲ ὁμώνυμος, καὶ τοὺς ἀγοραίους λόγους ἱκανώτατος. μήτηρ, περιττὴ τὸ εἶδος, ὡς αἱ γραφαὶ δηλοῦσι, καὶ προσφερὴς τῇ τοῦ εὐμήλου ἑλένῃ. εὐμήλῳ γάρ τις ἑλένη γέγραπται, οἵα ἀνάθημα εἶναι τῆς ῥωμαίων ἀγορᾶς. ἐρασθῆναι μὲν τῆς γυναικὸς ταύτης, καὶ ἑτέρους μὲν, ἐπιδήλως δὲ ἀπολλώνιόν φασι τὸν τυανέα. καὶ τοὺς μὲν ἄλλους, ἀπαξιῶσαι. τῷ δὲ ἀπολλωνίῳ, ξυγγενέσθαι δι' ἔρωτα εὐπαιδίας, ἐπειδὴ θειότερος ἀνθρώπων. τοῦτο μὲν δὴ ὁπόσοις τρόποις ἀπίθανον, εἴρηται σαφῶς ἐν τοῖς εἰς ἀπολλώνιον. θεοειδὴς δὲ ὁ ἀλέξανδρος, καὶ περίβλεπτος σὺν ὥρᾳ. γενειάς τε γὰρ ἦν αὐτῷ βοστρυχώδης, καὶ καθειμένη τὸ μέτριον. ὄμμα τε ἁβρὸν, καὶ μέγα. ῥὶς ξύμμετρος, καὶ ὀδόντες λευκότατοι. δάκτυλοί τε εὐμήκεις, καὶ τῇ τοῦ λόγου ἡνίᾳ ἐπιπρέποντες. ἦν δὲ αὐτῷ καὶ πλοῦτος δαπανώμενος ἐς ἡδονὰς οὐ μεμπτάς. ἐς δὲ ἄνδρας ἥκων, ἐπρέσβευε μὲν ὑπὲρ τῆς σελευκείας παρὰ τὸν πρῶτον ἀντωνῖνον. διαβολαὶ δὲ ἐπ' αὐτὸν ἐφοίτησαν, ὡς νεότητα ἐπιποιοῦντα τῷ εἴδει. ἧττον δὲ αὐτῷ προσέχειν δοκοῦντος τοῦ βασιλέως, ἐπάρας τὴν φωνὴν ὁ ἀλέξανδρος, πρόσεχέ μοι ἔφη καῖσαρ. καὶ ὁ αὐτοκράτωρ παροξυνθεὶς πρὸς αὐτὸν ὡς θρασυτέρᾳ τῇ φωνῇ χρησάμενον, προσέχω ἔφη, συνίημί σου. σὺ γὰρ ὁ τὴν κόμην ἀσκῶν, καὶ τοὺς ὀδόντας λαμπρύνων, καὶ τοὺς ὄνυχας ξέων, καὶ τοῦ μύρου ἀεὶ πνέων. τὸ μὲν δὴ πλεῖστον

τοῦ βίου, τῇ ἀντιοχείᾳ ἐνεσπούδασε, καὶ τῇ ῥώμῃ, καὶ τοῖς ταρσοῖς, καὶ νὴ δία αἰγύπτῳ
πάσῃ. ἀφίκετο δὲ καὶ ἐς τὰ τῶν γυμνῶν ἤθη. αἱ δὲ ἀθήνησι διατριβαὶ τοῦ ἀνδρὸς, ὀλίγαι μὲν,
οὐκ ἄξιαι δὲ ἀγνοεῖσθαι. ἐβάδιζε μὲν γὰρ ἐς τὰ παιονικὰ ἔθνη, κατακληθεὶς ὑπὸ μάρκου
βασιλέως ἐκεῖ στρατεύοντος, καὶ δεδωκότος αὐτῷ τὸ ἐπιστέλλειν ἕλλησιν. ἀφικόμενος δὲ ἐς
τὰς ἀθήνας, ὁδοῦ δὲ μῆκος τοῦτο οὐ μέτριον τὸ ἐκ τῆς ἑῴας ἐλαύνοντι, ἐνταῦθα ἔφη γόνυ
κάμψωμεν. καὶ εἰπὼν τοῦτο, ἐπήγγελε τοῖς ἀθηναίοις αὐτοσχεδίους λόγους δώσειν αὐτοῖς
τῆς ἀκροάσεως. ἀκούων δὲ τὸν ἡρώδην ἐν μαραθῶνι διαιτώμενον, καὶ τὴν νεότητα ἐπακο-
λουθοῦσαν αὐτῷ πᾶσαν, γράφει πρὸς αὐτὸν ἐπιστολὴν, αἰτῶν τοὺς ἕλληνας, ἐπεὶ ὁ ἡρώ-
δης ἀφίξομαι ἔφη μετὰ τῶν ἑλλήνων καὶ αὐτός. ξυνελέγοντο μὲν δὴ ἐς τὸ ἐν τῷ κεραμει-
κῷ θέατρον, ὃ δὴ ἐπωνόμασται ἀγριππεῖον. προϊούσης δὲ ἤδη τῆς ἡμέρας, καὶ τοῦ ἡρώδου
βραδύνοντος, ἤσχαλλον οἱ ἀθηναῖοι ὡς ἐκλυομένης τῆς ἀκροάσεως, καὶ τέχνην αὐτῷ ᾤον-
το. ὅθεν ἀνάγκη τῷ ἀλεξάνδρῳ ἐγένετο, παρελθεῖν ἐπὶ τὴν διάλεξιν. καὶ πρὶν ἥκειν τὸν
ἡρώδην. ἡ μὲν δὴ διάλεξις, ἔπαινοι ἦσαν τοῦ ἄστεος, καὶ ἀπολογίαι πρὸς τοὺς ἀθηναίους
ὑπὲρ τοῦ μήπω πρότερον πρὸς αὐτοὺς ἀφῖχθαι. εἶχε δὲ ἀποχρῶν μῆκος. παναθηναϊκοῦ
γὰρ λόγου ἐπιτομῇ εἴκαστο. εὐσταλὴς δὲ οὕτω τοῖς ἀθηναίοις ἔδοξεν, ὡς καὶ βόμβον διελ-
θεῖν αὐτῶν ἔτι σιωπώντων, ἐπαινεσάντων αὐτοῦ τὸ εὔσχημον. ἡ μὲν δὴ νενικηκυῖα ὑπόθε-
σις, ὁ τοὺς σκύθας ἐπανάγων ἐς τὴν προτέραν πλάνην, ἐπειδὴ πόλιν οἰκοῦντες νοσοῦ-
σι. καιρὸν δ᾽ ἐπισχὼν βραχὺν, ἀνεπήδησε τοῦ θρόνου φαιδρῷ τῷ προσώπῳ, καθάπερ εὐαγ-
γέλια ἐπάγων τοῖς ἀκροωμένοις, ὧν εἰπεῖν ἔχοι. προϊόντος δὲ αὐτῷ τοῦ λόγου, ἐπέστη ὁ ἡρώ-
δης ἀρκάδι πίλῳ τὴν κεφαλὴν σκιάζων, ὡς ἐν ὥρᾳ θέρους εἰώθει ἀθήνησιν. ἴσως δέ που
καὶ ἐνδεικνύμενος αὐτῷ τὸ ἐκ τῆς ὁδοῦ ἥκειν. καὶ ὁ ἀλέξανδρος ἔνθεν ἑλὼν, διελέχθη μὲν
ἐς τὴν παρουσίαν τοῦ ἀνδρὸς ὑποσέμνῳ τῇ λέξει, καὶ ἠχούσῃ. ἐπ᾽ αὐτῷ δὲ ἔθετο εἴ τε βού-
λοιτο τῆς ἤδη σπουδαζομένης ὑποθέσεως ἀκροᾶσθαι, εἴ τε ἑτέραν αὐτὸς δοῦναι. τοῦ δὲ ἡ-
ρώδου ἀναβλέψαντος ἐς τοὺς ἀκροωμένους, καὶ εἰπόντος ποιήσειν ὅπερ ἂν ἐκείνοις δόξῃ,
πάντες ξυνεπένευσαν ἐς τὴν τῶν σκυθῶν ἀκρόασιν. καὶ γὰρ δὴ καὶ λαμπρῶς διῄει τὸν ἀ-
γῶνα, ὡς δηλοῖ τὰ εἰρημένα. θαυμασίαν δὲ ἰσχὺν ἐπεδείξατο καὶ ἐν τοῖσδε. τὰς γὰρ διανοί-
ας τὰς πρὶν ἥκειν τὸν ἡρώδην λαμπρῶς αὐτῷ εἰρημένας, μετεχειρίσατο ἐπιστάντος οὕ-
τω τῇ ἑτέρᾳ λέξει, καὶ ἑτέροις ῥυθμοῖς, ὡς τοῖς δεύτερον ἀκροωμένοις, μὴ διλογεῖν δόξαι.
τὸ γοῦν εὐδοκιμώτατον τῶν πρὶν ἐπιστῆναι τὸν ἡρώδην εἰρημένων, ἔστω δὲ καὶ τὸ ὕδωρ νο-
σεῖν μετὰ ταῦτα ἐπιστάντος, ἑτέρᾳ δυνάμει μεταβαλὼν, καὶ ὑδάτων εἶπεν ἡδίω τὰ πλα-
νώμενα. κἀκεῖνα τῶν σκυθῶν ἀλεξάνδρου, καὶ πηγνυμένου μὲν ἴστρου, πρὸς μεσημβρίαν
ἤλαυνον. λυομένου δὲ, ἐχώρουν πρὸς ἄρκτον, ἀκέραιος τὸ σῶμα, καὶ οὐχ ὥσπερ νυνὶ κεί-
μενος. τί γὰρ ἂν πάθοι δεινὸν ἄνθρωπος ταῖς ὥραις ἑπόμενος; ἐπὶ τελευτῇ δὲ τοῦ λόγου,
διαβάλλων τὴν πόλιν ὡς πνιγηρὸν οἰκητήριον, τὸ ἐπὶ πᾶσιν ὧδε ἀνεφθέγξατο. ἀλλ᾽ ἀνα-
πέτασον τὰς πύλας ἀναπνεῦσαι θέλων. προσδραμὼν δὲ τῷ ἡρώδῃ, καὶ περισχὼν αὐτὸν,
ἀντεφεστίασόν με ἔφη. καὶ ὁ ἡρώδης, τί δὲ οὐ μέλλω εἶπε λαμπρῶς οὕτως ἑστιάσαντα;
διαλυθείσης δὲ τῆς ἀκροάσεως, καλέσας ὁ ἡρώδης τῶν ἑαυτοῦ γνωρίμων τοὺς ἐν ἐπιδόσει,
ἠρώτα ποῖός τις αὐτοῖς ὁ σοφιστὴς φαίνοιτο. σκέπτου δὲ τοῦ ἀπὸ τῆς κορίνθου, τὸν μὲν πη-
λὸν εὑρηκέναι φήσαντος, τὸν δὲ πλάτωνα ζητεῖν, ἐπισκώπτων αὐτὸν ὁ ἡρώδης, τουτὶ ἔφη
πρὸς μηδένα εἴπῃς ἕτερον. σεαυτὸν γὰρ διαβάλλεις, ὡς ἀμαθῶς κρίναντα. ἐμοὶ δὲ ἕπου
μᾶλλον, ἡγουμένῳ αὐτὸν σκοπελιανὸν νήφοντα. ταυτὶ δὲ ὁ ἡρώδης ἐχαρακτήριζε, καὶ τεθεω-
ρακὼς τὸν ἄνδρα κεκραμένην ἑρμηνείαν ἐφαρμόττοντα τῇ περὶ τὰς σοφιστικὰς ἐννοίας
τόλμῃ. ἐπιδεικνύμενος δὲ τῷ ἀλεξάνδρῳ τὴν τέχνην τῆς διαλέξεως, προσῆρεν. ἐπειδὴ ἐπί-
γνωσκε τοῦτο καὶ μάλιστα χαίροντα αὐτὸν τῷ τόνῳ, ῥυθμούς τε ποικιλωτέρους αὐλοῦ, καὶ
λύρας ἐσηγάγετο ἐς τὸν λόγον, ἐπειδὴ πολὺς αὐτῷ καὶ περὶ τὰς ἐξαλλαγὰς ἔδοξεν. ἡ
δὲ σπουδασθεῖσα ὑπόθεσις, οἱ ἐν σικελίᾳ ἡττηθέντες ἦσαν τοὺς ἐπανισταμένους ἐκεῖθεν ἀθη-
ναίους τὸ ὑπ᾽ αὐτῶν ἀποθνήσκειν. ἐν ταύτης τῆς ὑποθέσεως, τὸ θρυλλούμενον ἐκεῖνο ἱκέτευσεν,
ἐπιτέγξας τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύοις. ναὶ νικία, καὶ πάτερ, οὕτως ἀθήνας ἴδοις. ἐφ᾽ ᾧ
τὸν ἀλέξανδρόν φασιν ἀναβοῆσαι, ὦ ἡρώδη, τεμμάχιά σου ἐσμὲν οἱ σοφισταὶ πάντες.
καὶ τὸν ἡρώδην ὑπερησθέντα τῷ ἐπαίνῳ, καὶ τῆς ἑαυτοῦ φύσεως γενόμενον, δοῦναί οἱ δέ-
κα μὲν σκευοφόρα, δέκα δὲ ἵππους, δέκα δὲ οἰνοχόους, δέκα δὲ σημείων γραφέας, τάλαντα εἴ-
κοσι χρυσοῦ, πλεῖστον δὲ ἀργύριον, δύο δὲ ἐκ κολυττοῦ παιδία ψελλιζόμενα, ἐπειδὴ ἤκου-
σεν αὐτὸν χαίροντα νέαις φωναῖς. τοιαῦτα μὲν οὖν αὐτῷ τὰ ἀθήνησιν. ἐπειδὴ δὲ καὶ ἑ-
τέρων σοφιστῶν ἀπομνημονεύματα παρεθέμην, δηλούσθω καὶ ὁ ἀλέξανδρος ἐκ πλειόνων.
ὅδε δὲ ἐς πλῆρές πω τῆς ἑαυτοῦ δόξης ἀφῖκται παρὰ τοῖς ἕλλησιν. ὡς μὲν δὴ σεμνῶς τε,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/2

καὶ ξυνῇ ἡδονῇ διελέγετο, δηλοῦσι τ' διαλέξεων αἵδε. μαρσύας ἦρα ὀλύμπου, καὶ ὄλυμπος τοῦ αὐλεῖν. καὶ πάλιν, ἀῤῥαβία γῆ, δένδρα πολλά. πεδία κατάσκια, γυμνὸν οὐδέν. τὰ φυτά. ἡ γῆ· τὰ ἄνθη. οὐδὲ φύλλον ἀῤῥάβιον ἐκβαλεῖς, οὐδὲ κάρφος ἀποῤῥίψεις οὐδὲν, ἐκεῖ φυέν· τοσοῦτον ἡ γῆ περὶ τοὺς ἱδρῶτας εὐτυχεῖ· καὶ πάλιν, ἀνὴρ πένης ἀπ' ἰωνίας· ἡ δὲ ἰωνία, ἕλληνές εἰσιν, οἰκήσαντες ἐν τῇ βαρβάρων· τὴν δὲ ἰδέαν ταύτην διαπωθάζων ὁ ἀντίοχος, καὶ διαπτύων αὐτὸν ὡς ξυφῶντα ἐς τὴν τῶν ὀνομάτων ὥραν, παρελθὼν ἐς ἀντιόχειαν, διελέχθη ὧδε. ἰωνίαι, λυδίαι, μαρσύαι, μωρίαι, δότε προβλήματα· τὰ δὲ ἐν τῇ μελέτῃ πλεονεκτήματα, δεδήλωται μὲν καὶ ἐνταῦθα τούτων, δηλούσθω δὲ καὶ ἐπ' ἄλλων ὑποθέσεων. διεξιὼν μὲν γὰρ τὸν περικλέα τὸν κελεύοντα ἔχεσθαι τοῦ πολέμου, καὶ μετὰ τὸν χρησμὸν, ἐν ᾧ καὶ καλούμενος, καὶ ἄκλητος ὁ πύθιος, ἔφη τοῖς λακεδαιμονίοις συμμαχήσειν, ὧδε ἀπήντησε τῷ χρησμῷ· ἀλλ' εἰ ὑπισχνεῖται φησὶ τοῖς λακεδαιμονίοις ὁ πύθιος βοηθήσειν, ψεύδεται· οὕτως αὐτοῖς καὶ πέρυσιν ἐπηγγείλατο· διεξιὼν δὲ τὸν ξυμβουλεύοντα τῷ δαρείῳ ζεῦξαι τὸν ἴστρον, ὑποῤῥείτω σοι ὁ σκυθῶν ἴστρος· κἂν εὔρους τὴν στρατιὰν διαγάγῃ, τίμησον αὐτὸν, ἐξ αὐτοῦ πιών· τὸν δὲ ἀρτάβαζον ἀγωνιζόμενος, τὸν ἀπαγορεύοντα τῷ ξέρξῃ μὴ τὸ δεύτερον στρατεύειν ἐνταῦθα τὴν ἑλλάδα, ὧδε ἐβραχυλόγησε. τὰ μὲν δὴ περσῶν, τοιαῦτά σοι βασιλεῦ κατὰ χώραν μένοντι. τὰ δὲ ἑλλήνων, τῇ δέ πῃ θάλαττα στενὴ, καὶ ἄνδρες ἀπονενοημένοι, καὶ θεοὶ βάσκανοι· τοὺς δὲ ἐν τοῖς πεδίοις νοσοῦντας, ἐς τὰ ὄρη ἀνοικίζεσθαι σπεύδων, ὧδε ἐφυσιολόγησε· δοκεῖ δέ μοι καὶ ὁ τοῦ παντὸς δημιουργὸς, τὰ μὲν πεδία, ὥσπερ ἀτιμοτέρας ὕλης, ῥῖψαι κάτω, ἐπαίρειν δὲ τὰ ὄρη, ὥσπερ ἀξιώματα. ταῦτα πρῶτα μὲν, ἥλιος ἀσπάζεται· τελευταῖα δὲ, ἀπολείπει· τίς οὐκ ἀγαπήσει τόπον, μακροτέρας ἔχοντα τὰς ἡμέρας; διδάσκαλοι τῷ ἀλεξάνδρῳ ἐγένοντο, φαβωρῖνός τε, καὶ διονύσιος· ἀλλὰ διονυσίου μὲν, ἡμιμαθὴς ἀπῆλθε, μεταπεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς νοσοῦντος· ὅτε δὴ καὶ ἐτελεύτα, φαβωρίνου δὲ γνησιώτατα ἠκροάσατο· παρ' οὗ μάλιστα καὶ τὴν ἰδέαν τοῦ λόγου ἔσπασε. τελευτῆσαι τὸν ἀλέξανδρον οἱ μὲν, ἐν κελτοῖς φασιν, ἔτι ἐπιστέλλοντα· οἱ δ' ἐν ἰταλίᾳ, πεπαυμένου τοῦ ἐπιστέλλειν. καὶ οἱ μὲν, ἑξηκοντούτην· οἱ δὲ, καὶ ὀκτώ. καὶ οἱ μὲν, ἐνταῦθα υἱῷ. οἱ δ' ἐνταῦθα θυγατρί· περὶ ὧν οὐδὲν εὗρον λόγου ἄξιον.

ΟΥΑΡΟΣ.

Ἀξιούσθω λόγου οὔαρος ὁ ἐκ τῆς πέργης· οὐάρῳ πατὴρ μὲν, καλλικλῆς ἐγένετο, ἀνὴρ ἐν τοῖς δυνατωτάτοις τῶν περγαίων· διδάσκαλος δὲ, κοδρατίων ὁ ὕπατος, αὐτοσχεδιάζων τὰς θετικὰς ὑποθέσεις, καὶ τὸν φαβωρίνου τρόπον σοφιστεύων. πελαργὸν δὲ τὸν οὔαρον οἱ πολλοὶ ἐπωνόμαζον, διὰ τὸ πυρσὸν τῆς ῥινὸς, καὶ ῥαμφῶδες· καὶ τοῦτο μὲν ὡς οὐκ ἀποδέξης ἠστείζοντο, ἔξεστι συμβαλεῖν ταῖς εἰκόσιν, αἳ ἀνάκεινται ἐν τῷ τῆς περγαίας ἱερῷ· ὁ δὲ χαρακτὴρ τοῦ λόγου, τοιοῦτος· ἐφ' ἑλλήσποντον ἐλθὼν, ἵππον αἰτεῖς· ἐπ' ἄθῳ δὲ ἐλθὼν, πλεῦσαι θέλεις· οὐκ οἶδας ἄνθρωπε τὰς ὁδούς; ἀλλ' ἐλλησπόντῳ γῆν ὀλίγην ἐπιβαλὼν, ταύτην οἴει σοι μένειν, τῶν ὄρων μὴ μενόντων; ἐλέγετο δὲ ἀπαγγέλλειν ταῦτα λαμπρᾷ τῇ φωνῇ, καὶ ἠσκημένῃ· ἐτελεύτα μὲν οὖν οἴκοι, οὔπω γηράσκων, καὶ ἐνταῦθα παισί. τὸ δὲ ἀπ' αὐτοῦ γένος, εὐδόκιμον πάντες ἐν τῇ πέργῃ.

ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ.

Ἑρμογένης δὲ, ὃν ταρσοὶ ἤνεγκαν, πεντεκαίδεκα ἔτη γεγονὼς, ἐφ' οὕτω μέγα προὔβη τῆς τῶν σοφιστῶν δόξης, ὡς καὶ μάρκῳ βασιλεῖ παρασχεῖν ἔρωτα ἀκροάσεως· ἐβάδισε γοῦν ἐς τὴν ἀκρόασιν αὐτοῦ ὁ μάρκος· καὶ ἥσθη μὲν διαλεγομένου, ἐθαύμαζε δὲ σχεδιάζοντος· δωρεὰς δὲ λαμπρὰς ἔδωκεν. ἐς δὲ ἄνδρας ἥκων, ἀφῃρέθη τὴν ἕξιν ὑπ' οὐδεμιᾶς φανερᾶς νόσου· ὅθεν ἀστεϊσμοῦ λόγον παρέδωκε τοῖς βασκάνοις· ἔφασαν γὰρ τοὺς λόγους ἀτεχνῶς καθ' ὅμηρον πτερόεντας εἶναι· ἀποβεβληκέναι γὰρ αὐτοὺς τὸν ἑρμογένην, καθάπερ πτερά. καὶ ἀντίοχος ὁ σοφιστὴς ἀποσκώπτων ποτὲ ἐς αὐτὸν, οὗτος ἔφη ἑρμογένης, ὁ ἐν παισὶ μὲν, γέρων, ἐν δὲ γέρουσι, παῖς· ἡ δὲ ἰδέα, ἣν ἐπετήδευε, τοιάδε τίς ἦν. ἐνταῦθα γὰρ τοῦ μάρκου διαλεγόμενος, ἰδού σοι ἔφη βασιλεῦ, ῥήτωρ παιδαγωγοῦ δεόμενος, ῥήτωρ ἡλικίαν περιμένων· καὶ πλείω ἕτερα διελέχθη, καὶ ὧδε βωμολόχα· ἐτελεύτα μὲν οὖν ἐν βαθεῖ γήρᾳ, εἷς δὲ τῶν πολλῶν νομιζόμενος· κατεφρονήθη γὰρ, ἀπολιπούσης αὐτὸν τῆς τέχνης.

ΦΙΛΑΓΡΟΣ.

Φίλαγρος δὲ ὁ κίλιξ, λολλιανοῦ μὲν ἀκροατὴς ἐγένετο, σοφιστῶν δὲ θερμότατος, καὶ ἐπιχολώτατος· λέγεται γὰρ δὴ νυστάζοντά ποτε ἀκροατὴν, καὶ ἐπὶ κόρρης παῖξαι. καὶ ὁρμῇ δὲ

λαμπρᾷ ἐκ μειρακίου χρησάμενος, οὐκ ἀπελείφθη αὐτῆς οὐδ' ὅποτ' ἐγήρασκεν, ἀλλ' οὕτω
τι ἐπέδωκεν, ὡς καὶ σχῆμα τοῦ διδασκάλου νομισθῆναι. πλείστοις δὲ ἐπιμίξας ἔθνεσι, καὶ
δοκῶν ἄριστα μεταχειρίζεσθαι τὰς ὑποθέσεις, οὐ μετεχειρίσατο ἀθλώ ἥσσω ἐς τὴν αὐτοῦ
χολὴν, ἀλλ' εἰς ἀπέχθειαν Ἡρώδῃ κατέστησεν ἑαυτὸν, καθάπερ τούτου ἀφιγμένος. ἐβάδιζε
μὲν γὰρ δείλης ἐν Κεραμεικῷ μετὰ τεττάρων, οἷοι Ἀθήνησιν οἱ τοὺς σοφιστὰς θηρεύοντες. ἰδὼν
δὲ νεανίαν ἐκ δεξιᾶς ἀναστρέφοντα μετὰ πλειόνων, σκώπτεσθαί τι ὑπ' αὐτοῦ δόξας, ἀλλ'
εἰ σὺ ἔφη τίς; Ἀμφικλῆς ἐγὼ ἔφη, εἰ δὴ τὸν Χαλκιδέα ἀκούεις. ἀπέχου τοίνυν ἔφη τῶν ἐμῶν
ἀκροάσεων· οὐ γάρ μοι δοκεῖς ὑγιαίνειν. τοῦ δὲ, ἐρομένου τίς δὲ ὢν ταῦτα κηρύττεις; δεινὰ πά-
σχειν ἦ δ' ὁ Φίλαγρος, εἰ ἀγνοεῖταί ποι· ἐκ φίλου δ' αὐτοῦ ῥήματος ὡς ἐν ὀργῇ διαφυγόντος,
λαβόμενος ὁ Ἀμφικλῆς, καὶ γὰρ δὴ καὶ ἐτύγχανε τῶν Ἡρώδου γνωρίμων τὴν πρώτην
φερόμενος, παρὰ τίνι τῶν ἐλλογίμων τοῦτο εἴρηται ἔφη; καὶ ὅς, παρὰ Φιλάγρῳ. αὕτη
μὲν δὴ ἡ παροιμία, ἐς τὰ τοιαῦτα προὔβη· τῆς δὲ ὑστεραίας μαθὼν τὸν Ἡρώδην ἐν προα-
στείῳ διαιτώμενον, γράφει πρὸς αὐτὸν ἐπιστολὴν, καθαπτόμενος τοῦ ἀνδρὸς ὡς ἀμελοῦν-
τος τοῦ τῶν ἀκροατῶν κόσμου. καὶ ὁ Ἡρώδης, δοκεῖς μοι ἔφη οὐ καλῶς προοιμιάζεσθαι, ἐπιπλή-
ττων αὐτῷ ὡς μὴ κτωμένῳ ἀκροατῶν εὔνοιαν, ἣν προοίμιον ἡγεῖσθαι χρὴ τῶν ἐπιδείξεων·
ὁ δὲ, ὥσπερ οὐ ξυνιεὶς τοῦ αἰνίγματος, ἢ ξυνιεὶς μὲν, ἐν γέλωτι δὲ τὴν τοῦ Ἡρώδου γνώμην
βελτίστην οὖσαν τιθέμενος, ἐσπουδάσθη τῆς ἐπιδείξεως, παρελθὼν ἐς ἀκροατὰς εὔνους. ὡς
γὰρ τῶν πρεσβυτέρων ἤκουον, προσέκρουσε μὲν ἡ διάλεξις νεαροηχὴς δόξασα, καὶ ἐσπασ-
μένη τὰς ἐννοίας. ἔδοξε δὲ καὶ μειρακιώδης. γυναικὸς γὰρ θρῆνος ἐγκατεμέμικτο τοῖς Ἀ-
θηναίων ἐγκωμίοις, τεθνεώσης αὐτῷ ἐν Ἰωνίᾳ. τὴν δὲ μελέτην οὕτως ἐπεβουλεύθη· ἠγωνισό-
τις αὐτῷ κατὰ τὴν Ἀσίαν ὑπόθεσις· οἱ παραιτούμενοι τὴν τῶν ἀκλήτων συμμαχίαν, ταύ-
της ἐκδεδομένης ἤδη τῆς ὑποθέσεως, μνήμῃ ξυνελέξατο. καὶ γὰρ δὴ καὶ εὐδοκιμηκὼς ἐν
αὐτῇ ἐτύγχανε· λόγου δὲ ἥκοντος ἐς τοὺς ἀμφὶ τὸν Ἡρώδην, ὡς ὁ Φίλαγρος τὰς μὲν πρότε-
ρον ὁριζομένας ὑποθέσεις αὐτοσχεδιάζοι, τὰς δὲ δευτέρας οὐκέτι, ἀλλ' ἕωλα μελετῴη, καὶ
ἑαυτῷ προειρημένα, προὔβαλον μὲν αὐτῷ τοὺς ἀκλήτους τούτους. δοκοῦντι δ' ἀποσχεδιά-
ζειν, ἀντανεγινώσκετο ἡ μελέτη. θορύβου δὲ πολλοῦ, καὶ γέλωτος τὴν ἀκρόασιν κατασχόν-
τος, βοῶν ὁ Φίλαγρος, καὶ κεκραγὼς ὡς δεινὰ πάσχοι, τῶν ἑαυτοῦ εἰργόμενος, οὐ διέφυγε
τὴν ἤδη πεπιστευμένην αἰτίαν. ταῦτα μὲν οὖν ἐν τῷ Ἀγριππείῳ ἐπράχθη· διαλιπὼν δ' ἡμέ-
ρας ὡς τέτταρας, παρῆλθεν ἐς τὸ τῶν τεχνιτῶν βουλευτήριον, ὃ δὴ ᾠκοδόμηται παρὰ
τὰς τοῦ Κεραμεικοῦ πύλας, οὐ πόρρω τῶν ἱππέων. εὐδοκιμώτατα δ' ἀγωνιζόμενος τὸν ἀει-
εισογείτονα, τὸν ἀξιοῦντα κατηγορεῖν τοῦ μὲν Δημοσθένους μηδισμοῦ, τοῦ δὲ Αἰσχίνου φιλιπ-
πισμοῦ, ὑπὲρ ὧν καὶ γεγραμμένοι ἀλλήλους ἐτύγχανον, ἐσβέσθη τὸ φθέγμα ὑπὸ τῆς χο-
λῆς, ἐπισκοτοῦντος φύσει τοῖς ἐπιχόλοις τὴν φωνὴν τοῦ φωνητικοῦ πνεύματος. χρόνῳ μὲν
οὖν ὕστερον ἐπεβάτευσε τοῦ κατὰ τὴν Ῥώμην θρόνου. Ἀθήνησι δὲ ἀπηνέχθη, δι' ἃς εἴρηκα αἰτίας.
χαρακτὴρ τῶν Φιλάγρου λόγων ὁ μὲν ἐν ταῖς διαλέξεσι, τοιοῦτος. εἶτα οἴει ἥλιον ἑτέρᾳ
φθονεῖν, ἢ μέλλειν αὐτῷ εἴ τις ἐστὶν ἀστὴρ ἄλλος ἐν οὐρανῷ; οὐχ οὕτως ἔχει τὰ τοῦ μεγάλου
τούτου πυρός· ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖ καὶ ποιητικῶς ἑκάστῳ διανέμειν· σοὶ μὲν ἄρκτον δίδωμι
λέγοντα, σοὶ δὲ μεσημβρίαν, σοὶ δὲ ἑσπέραν. πάντες δὲ ἐν νυκτί· πάντες, ὅταν ἐγὼ μὴ βλέπω
» μαι, ἥλιος δ' ἀνόρουσε λιπὼν περικαλλέα λίμνην, καὶ ἀστέρες οὐδαμοῦ. τίνες δὲ καὶ οἱ
τῆς μελέτης αὐτῷ ῥυθμοὶ ἦσαν, δηλώσει τὰ πρὸς τοὺς ἀκλήτους εἰρημένα. καὶ γὰρ καὶ
χαίρειν αὐτοῖς ἐλέγετο· φίλε, τήμερόν σε τεθέαμαι, καὶ τήμερον ἐν ὅπλοις, καὶ μετὰ ξί-
φους μοι λαλεῖς. καὶ τὴν ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας μόνην οἶδα φιλίαν. ἄπιτε οὖν ἄνδρες φίλοι.
τοῦτο γὰρ ὑμῖν τηροῦμεν τοὔνομα. κἂν δεηθῶμέν ποτε συμμάχων, ἐφ' ὑμᾶς πέμψομεν. εἶ-
πατε δέ που, μέγεθος μὲν οὖν ὁ Φίλαγρος μετρίου μείζων. τὴν δὲ ὀφρὺν, πικρὸς, καὶ τὸ ὄμ-
μα ἕτοιμος, καὶ ἐς ὀργὴν ἐκκληθῆναι πρόθυμος, καὶ τὸ ἐν αὐτῷ δύστροπον, οὐδ' αὐτὸς ἠγνόει.
ἐρομένου γοῦν αὐτὸν ἑνὸς τῶν ἑταίρων τί μαθὼν, παιδοποιίᾳ οὐ χαίρει; ὅτι ἔφη οὐδὲ ἐμαυτῷ
χαίρω. ἀποθανεῖν δ' αὐτὸν οἱ μὲν, ἐν θαλάττῃ. οἱ δὲ, ἐν Ἰταλίᾳ, παρὰ πρῶτον γῆρας.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ.

Ἀριστείδην δὲ τὸν εὖ τε εὐδαίμονος, εὖ τε εὐδαίμονα, Ἀδριανοὶ μὲν ἤνεγκαν. οἱ δὲ Ἀδριανοὶ,
πόλις οὐ μεγάλη ἐν Μυσοῖς. Ἀθῆναι δ' ἤσκησαν κατὰ τὴν τοῦ Ἡρώδου ἀκμήν. καὶ τὸ ἐν τῇ Ἀ-
σίᾳ Πέργαμον, κατὰ τὴν Ἀριστοκλέους γλῶτταν. νοσώδης δὲ ἐκ μειρακίου γενόμενος, οὐκ ἠμέ-
λησε τοῦ πονεῖν. τὴν μὲν οὖν ἰδέαν τῆς νόσου, καὶ ὅτι τὰ νεῦρα αὐτῷ ἐπεφρίκει, ἐν ἱεροῖς
βιβλίοις αὐτὸς φράζει. τὰ δὲ βιβλία ταῦτα, ἐφημερίδων ἐπέχει τινὰ αὐτῷ λόγον. αἱ δὲ
ἐφημερίδες, ἀγαθοὶ διδάσκαλοι τοῦ περὶ παντὸς εὖ διαλέγεσθαι. ἀπῆγε δὲ τὸ σχεδιάζειν

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/2

μὴ ἑπομένης αὐτῷ τῆς φύσεως, ἀκρίβειαν ἐπεμελήθη. καὶ πρὸς τοὺς παλαιοὺς ἔβλεψε, ἱκανῶς τε τῷ γονίμῳ ἴσχυσε, κενολογίαν ἐξελὼν τοῦ λόγου. ἀποδημίαι δὲ ἀριστείδου οὐ πολλαί. οὔτε γὰρ ἐς χάριν τῶν πολλῶν διελέγετο, οὔτε ἐκράτει ὀργῆς ἐπὶ τοὺς μὴ ξὺν ἐπαίνῳ ἀκροωμένους. ἃ δ' ἐγε ἐπῆλθεν ἔθνη, ἰταλοί τέ εἰσι, καὶ ἑλλὰς, καὶ ἡ πρὸς τῷ δέλτα κατῳκισμένη αἴγυπτος. οἳ χαλκοῦν ἔστησαν αὐτὸν ἐπὶ τῆς κατὰ τὴν σμύρναν ἀγορᾶς. οἰκιστὴν δὲ καὶ τὸν ἀριστείδην τῆς σμύρνης, οὐκ ἀλαζὼν ἔπαινος, ἀλλὰ δικαιότατός τε, καὶ ἀληθέστατος. τὴν γὰρ πόλιν ταύτην ἀφανισθεῖσαν ὑπὸ σεισμῶν τε, καὶ χασμάτων, οὕτω τι ὠλοφύρατο πρὸς τὸν μάρκον, ὡς τῇ μὲν ἄλλῃ μονῳδίᾳ, θαμὰ ἐπιστενάξαι τὸν βασιλέα, ἐπὶ δὲ τῷ ζέφυροι δ' ἐρήμην αὐτὴν καταπνέουσι, καὶ δάκρυα τῷ βιβλίῳ ἐπιστάξαι, ξυνοικίαν τε τῇ πόλει ἐκ τῶν ἀριστείδου ἐνδοσίμων νεῦσαι. ἐτύγχανε δὲ καὶ ξυγγεγονὼς ἤδη τῷ μάρκῳ ἐν ἰωνίᾳ ἀριστείδης. ὡς γὰρ τοῦ ἐφεσίου δαμιανοῦ ἤκουον, ἐπειδὴ μὲν ὁ αὐτοκράτωρ ἤδη σμύρνῃ τρίτην ἡμέραν. τὸν δὲ ἀριστείδην οὔπω γινώσκων, ἤρετο τοὺς κυντιλλίους, μὴ ἐν τῷ τῶν ἀσπαζομένων ὁμίλῳ παρεωραμένος αὐτῷ ὁ ἀνὴρ εἴη. οἱ δὲ, οὐδὲ αὐτοὶ ἔφασαν ἑωρακέναι αὐτόν. οὐ γὰρ παρεῖναι, τὸ μὴ οὐ ξυστῆσαι. καὶ ἀφίκοντο τῆς ὑστεραίας, τὸν ἀριστείδην ἄμφω δορυφοροῦντες. προσειπὼν δὲ αὐτὸν ὁ αὐτοκράτωρ, διὰ τί σε ἔφη βραδέως εἴδομεν; καὶ ὁ ἀριστείδης, θεώρημα ἔφη ὦ βασιλεῦ, ἠσχόλει. γνώμη δὲ θεωροῦσά τι, μὴ ἀποκρεμαννύσθω οὗ ζητεῖ. ὑπερησθεὶς δὲ ὁ αὐτοκράτωρ τῷ ἤθει τοῦ ἀνδρὸς ὡς ἁπλοϊκωτάτῳ, πότε ἔφη ἀκροάσομαί σου; καὶ ὁ ἀριστείδης, τήμερον ἔφη πρόβαλε, καὶ αὔριον ἀκροῶ. οὐ γάρ ἐσμεν τῶν ἐμούντων, ἀλλὰ τῶν ἀκριβούντων. ἐξέστω δὲ ὦ βασιλεῦ, καὶ τοὺς γνωρίμους παρεῖναι τῇ ἀκροάσει. ἐξέστω ἦ δ' ὁ μάρκος. δημοτικὸν γάρ. εἰπόντος δὲ τοῦ ἀριστείδου, δεδόσθω δὲ αὐτοῖς ἐμβοᾶν, καὶ κροτεῖν ὦ βασιλεῦ, ὁπόσον δύνανται, μειδιάσας ὁ αὐτοκράτωρ, τοῦτο ἔφη ἐπὶ σοὶ κεῖται. οὐκ ἔγραψα τὴν μελετηθεῖσαν ὑπόθεσιν, ἐπειδὴ ἄλλοι ἄλλην φασίν. ἐκεῖνο γε μὴν πρὸς πάντων ὁμολογεῖται, τὸν ἀριστείδην ἀρίστῃ φορᾷ ἐπὶ τοῦ μάρκου χρήσασθαι, πόρρωθεν τῇ σμύρνῃ ἐγκωμιαζούσης τῆς τύχης τὸ δι' ἀνδρὸς τοιούτου διανοικισθῆναι. καὶ οὔ φημι ταῦτα, ὡς οὐχὶ καὶ τοῦ βασιλέως ἀνοικίσαντος ἂν ἀπολωλυῖαν πόλιν, ἣν ξυνεθαύμασεν, ἀλλ' ὅτι αἱ βασίλειοί τε, καὶ θεσπέσιοι φύσεις, ἢν προσεγείρῃ αὐτὰς ξυμβουλία, καὶ λόγος, ἀναλάμπουσι μᾶλλον, καὶ πρὸς τὸ ποιεῖν εὖ ξὺν ὁρμῇ φέρονται. δαμιανοῦ κἀκεῖνα ἤκουον, τὸν σοφιστὴν τοῦτον διαβάλλειν μὲν τοὺς αὐτοσχεδίους ἐν ταῖς διαλέξεσι, θαυμάζειν δὲ οὕτω τὸ σχεδιάζειν, ὡς καὶ ἰδίᾳ ἐκπονεῖν αὐτὸ, ἐν δωματίῳ αὐτὸν καθείργνυντα. ἐξεπόνει δὲ, κῶλον ἐκ κώλου, καὶ νόημα ἐκ νοήματος ἐπανακυκλῶν. τουτὶ δὲ ἦν ὡς μεθαρμοζομένου μᾶλλον, ἢ ἐθέλοντος. αὐτοσχέδιος γὰρ, γλώττης εὐροούσης ἀπόνισμα. κατηγοροῦσι δὲ τοῦ ἀριστείδου τινὲς, ὡς εὐτελὲς εἰπόντος προοίμιον ἐπὶ τῶν μυθοφόρων τῶν ἀπαιτουμένων τὴν γῆν. ἄρξασθαι γὰρ δὴ αὐτὸν τῆς ὑποθέσεως ταύτης ὧδε. οὐ παύονται οὗτοι οἱ ἄνθρωποι παρέχοντες ἡμῖν πράγματα. λαμβάνονται δέ τινες καὶ ἀκμῆς τοῦ ἀνδρὸς, ἐπὶ τοῦ παραιτουμένου τὸν τειχισμὸν τῆς λακεδαίμονος. εἴρηται δὲ ὧδε. μὴ γὰρ δὴ ἐν τείχει ἐπιπτήξαιμεν, ὀρτύγων ἀναλαβόμενοι φύσιν. λαμβάνονται δὲ καὶ παροιμίας, ὡς ταπεινῶς προσερριμμένης. ἐπιδιαβάλλων γὰρ τὸν ἀλέξανδρον ὡς παίζοντα τὴν ἐν τοῖς πράγμασι δεινότητα, τὸ παιδὸς ἔφη τὸ παιδίον εἶναι. οἱ αὐτοὶ κατηγοροῦσι καὶ σκώμματος, ἐπειδὴ τοὺς ἀριμασποὺς τοὺς μονομμάτους ἔφη ξυγγενεῖς εἶναι τοῦ φιλίππου, ὡς περὶ τοῦ δημοσθένους ἀπολελογημένου τοῖς ἕλλησιν ὑπὲρ τοῦ ταγικοῦ πιθήκου, καὶ τοῦ ἀρουραίου οἰνομάου. ἀλλὰ μὴ ἐκ τούτων τὸν ἀριστείδην. δηλούτω δὲ αὐτὸν ὅ, τε ἰσοκράτης ὁ τοὺς ἀθηναίους ἐξάγων τῆς θαλάττης, καὶ ὁ ἐπιτιμῶν τῷ καλλιξένῳ ἐπὶ τῷ μὴ θάπτειν τοὺς δέκα, καὶ οἱ βουλευόμενοι περὶ τῶν ἐν σικελίᾳ, καὶ ὁ μὴ λαβὼν αἰσχίνης, ὑπὲρ τοῦ κερσοβλέπτου τὸν σῖτον, καὶ οἱ παραινοῦμενοι τὰς σπονδὰς μετὰ τὸ κτεῖναι τὰ γένη. ἐν ᾗ μάλιστα ὑποθέσεων, ἀναδιδάσκει ἡμᾶς πῶς ἄν τις ἀσφαλῶς κεκινδυνευμένας τε, καὶ σαπηρὰς ἐννοίας μεταχειρίσαιτο. καὶ πλείους ἑτέρας ὑποθέσεις οἶδα, εὖ πάνυ δεδειγμένου τοῦ ἀνδρὸς τοῦτο, καὶ ἰσχὺν, καὶ ἦθος. ἀφ' ὧν μᾶλλον αὐτὸν θεωρητέον, ἢ εἴ που καὶ παρέπτυσέ τε, ἐς φιλοτιμίαν ἐκπεσών. καὶ τεχνικώτατος δὲ σοφιστῶν ὁ ἀριστείδης ἐγένετο, καὶ πολὺς ἐν θεωρήμασιν. ὅθεν καὶ τοῦ σχεδιάζειν ἀπηνέχθη. τὸ γὰρ κατὰ θεωρίαν βούλεσθαι προάγειν πάντα, ἀσχολεῖ τὴν γνώμην, καὶ ἀπαλλάττει τοῦ ἑτοίμου. ἀποθανεῖν δὲ τὸν ἀριστείδην οἱ μὲν, οἴκοι γράφουσιν. οἱ δὲ, ἐν ἰωνίᾳ. ἔτη βιώσαντα οἱ μὲν, ἑξήκοντά φασιν. οἱ δὲ, ἀγχοῦ τῶν ἑβδομήκοντα.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ.

Α δριανὸν δὲ τὸν φοίνικα, τύρος μὲν ἤνεγκεν, ἀθῆναι δὲ ἤσκησαν. ὡς γὰρ τῶν ἐμαυτοῦ διδα-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/2

σκάλων ἤκουον, ἀφίκετο μὲν ἐς αὐτὰς κατὰ ἡρώδην, φύσεως δὲ ἰσχὺν σοφιστικωτάτην ἐν
δεικνύμενος, καὶ οὐκ ἄδηλος ὢν, ὡς ἤδη μέγα ἥξοι. ἐφοίτησε μὲν γὰρ τῷ ἡρώδῃ, ὀκτὼ, καὶ
δέκα γεγονὼς ἴσως ἔτη. καὶ ταχέως ἀξιωθεὶς ὧν σκέπτος τε, καὶ ἀμφικλῆς ἠξιοῦντο, ἐνε
γράφη καὶ τῇ τοῦ κλεψυδρίου ἀκροάσει. τὸ δὲ κλεψύδριον, ὧδε εἶχε. τῶν τοῦ ἡρώδου ἀκροα
τῶν δέκα οἱ ἀρετῆς ἀξιούμενοι, ἐπεσιτίζοντο τῇ εἰς πάντας ἀκροάσει, κλεψύδραν ξυμμε-
μετρημένην, εἰς ἑκατὸν ἔπη, ἃ διῄει ἀποτάδην ὁ ἡρώδης, παρῃτημένος τὸν ἐκ τῶν ἀκροατῶν
ἔπαινον, καὶ μόνος γεγονὼς τοῦ λέγειν. παραδεδωκότος δὲ αὐτοῦ τοῖς γνωρίμοις, τὸ μὴ δὲ
τοῦ πότου καιρὸν ἀνιέναι, ἀλλὰ κἀκεῖ τι ἐπισπουδάζειν τῷ οἴνῳ, ξυνέπινε μὲν ὁ ἀδριανὸς
τοῖς ἀπὸ τῆς κλεψύδρας, ὡς κοινωνὸς μεγάλου ἀπορρήτου. λόγου δὲ αὐτοῖς περὶ τῆς ἑκά-
στου τῶν σοφιστῶν ἰδέας προβαίνοντος, παρελθὼν ἐς μέσους ὁ ἀδριανὸς, ἐγὼ ἔφη ὑπογρά-
ψω τοὺς χαρακτῆρας, οὐ κομματίων ἀπομνημονεύων, ἢ νοιδίων, ἢ κώλων, ἢ ῥυθμῶν, ἀλλ'
ἐς μίμησιν ἐμαυτὸν καθιστὰς, καὶ τὰς ἁπάντων διανοίας ἀποσχεδιάζων σὺν εὐροίᾳ, καὶ ἀ-
φελείᾳ τῇ γλώττῃ. παραλιπόντος δὲ αὐτοῦ τὸν ἡρώδην, ὁ μὲν ἀμφικλῆς ἤρετο, τοῦ χάριν
τὸν διδάσκαλον αὐτῶν παρέλθοι, αὐτός τε ἐρῶν τῆς ἰδέας, ἐκείνους τε ἰδὼν ἐρῶντας.
ὅτι ἔφη, οὗτοι μὲν οἷοι καὶ μεθύοντι παραδοῦναι μίμησιν, ἡρώδην δὲ τὸν βασιλέα τῶν λό-
γων, ἀγαπητὸν, ἢν ἄοινός τε, καὶ νήφων ὑποκρίνωμαι. ταῦτα ἀπαγγελθέντα τῷ ἡρώδῃ
διέκαυσεν αὐτὸν, ἥττω καὶ ἄλλως ὄντα εὐδοξίας. ἐπήγγελλε δὲ τῷ ἡρώδῃ καὶ ἀκρόασιν σχε-
δίου λόγου νεάζων ἔτι. καὶ ὁ ἡρώδης, οὐχ ὡς διαβάλλουσί τινες, βασκαίνων τε, καὶ τωθά-
ζων, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ διακειμένου τε, καὶ ἵλεω ἀκροασάμενος, ἐπέρρωσε τὸν νεανίαν, εἰπὼν ἐν
πᾶσι, κολοσσοῦ ταῦτα μεγάλα σπαράγματα εἴη, ἅμα μὲν διορθούμενος αὐτὸν ὡς ὑφ' ἡ-
λικίας διεσπασμένον τε, καὶ μὴ ξυγκείμενον, ἅμα δὲ ἐπαινῶν ὡς μεγαλόφωνόν τε, καὶ με-
γαλογνώμονα. καὶ λόγον τῷ ἡρώδῃ ἀποθανόντι ἐπεφθέγξατο ἄξιον τοῦ ἀνδρὸς, ὡς ἐς
δάκρυα ἐκκληθῆναι τοὺς ἀθηναίους ἐν τῇ τοῦ λόγου ἀκροάσει. μεστὸς δὲ οὕτω παρρησίας ἐπὶ
τὸν θρόνον παρῆλθε τὸν ἀθήνησιν, ὡς προοίμιόν οἱ γενέσθαι τῆς πρὸς αὐτοὺς διαλέξεως,
μὴ τὴν ἐκείνων σοφίαν, ἀλλὰ τὴν ἑαυτοῦ. ἤρξατο γὰρ ὧδε. πάλιν ἐκ φοινίκης γράμματα.
τὸ μὲν δὴ προοίμιον τοῦτο, ὑπερπνέοντος ἦν τοὺς ἀθηναίους, καὶ διδόντος αὐτοῖς ἀγαθὸν
μᾶλλον, ἢ λαμβάνοντος. μεγαλοπρεπέστατα δὲ τοῦ ἀθήνησι θρόνου ἐπεμελήθη, ἐσθῆτα μὲν
πλείστου ἀξίαν ἀμπεχόμενος, ἐξηρτημένος τὰς θαυμασιωτέρας τῶν λίθων, καὶ κατιὼν δὲ
ἐπὶ τὰς σπουδὰς ἐπ' ἀργυροχαλίνου ὀχήματος. ἐπεὶ δὲ σπουδάσειε, ζηλωτὸς αὖ ἐπανι-
ὼν ξὺν πομπῇ τοῦ πανταχόθεν ἑλληνικοῦ. οἱ δὲ γὰρ ἐθεράπευον αὐτὸν, ὥσπερ τὰ γένη
ἐλευσῖνος, ἱεροφάντην λαμπρῶς ἱερουργοῦντα. ὑπεποιεῖτο δὲ αὐτοὺς καὶ παιδιαῖς,
καὶ πότοις, καὶ θήραις, καὶ κοινωνίᾳ πανηγύρεων ἑλληνικῶν, ἄλλα ἄλλῳ ξυνεάζων. ὅθεν
διέκειντο πρὸς αὐτὸν, ὡς πρὸς πατέρα παῖδες ἡδύν τε, καὶ πρᾶον. καὶ ξυνδιεφέροντο
αὐτοῖς τὸ ἑλληνικὸν σκίρτημα. ἐγὼ τοι καὶ δακρύοντας αὐτῶν ἐνίους οἶδα, ὁπότε ἐς μνή-
μην τοῦ ἀνδρὸς τούτου καθίσαιντο. καὶ τοὺς μὲν, τὸ φθέγμα ὑποκοριζομένους. τοὺς δὲ, τὸ βά-
δισμα. τοὺς δὲ, τὸ εὔσχημον τῆς στολῆς. ἐπαχθεῖσαν δὲ αὐτῷ καὶ φονικὴν αἰτίαν, ὧδε ἀπέφυ
γεν. ἦν ἀθήνησιν ἀνθρώπιον οὐκ ἀγύμναστον τοῦ περὶ τοὺς σοφιστὰς δρόμου. τούτῳ ἀμφορέα
μέν τις οἴνου προσιζέτων, ἢ ὄψα, ἢ ἐσθῆτα, ἢ ἀργύριον, ἀμεταχειρίστῳ ἐχρῆζε, καθάπερ οἱ τὰ
πεινῶντα τῶν θρεμμάτων τῷ θαλλῷ ἄγοντες. εἰ δὲ ἀμελοῖντο, φιλολοιδόρως εἶχε, καὶ ὑλά-
κτει. τῷ μὲν οὖν ἀδριανῷ προσεκεκρούκει διὰ τὴν εὐχέρειαν τοῦ ἤθους. χρῆστον δὲ τὸν ἐκ βυ-
ζαντίου σοφιστὴν ἐθεράπευε. καὶ ὁ μὲν ἀδριανὸς, ἐκαρτέρει τὰ ἐξ αὐτοῦ πάντα δήγμα-
τα, κορέσων τὰς ἐκ τῶν τοιούτων λοιδορίας καλῶν. οἱ γνώριμοι δὲ οὐκ ἐνεγκόντες, παρεκε
λεύσαντο τοῖς ἑαυτῶν οἰκέταις παίειν αὐτόν. καὶ ἀνοιδησάντων αὐτῷ τῶν σπλάγχνων,
ἡμέραις τριάκοντα ἀπέθανε, παρασχών τινα καὶ αὐτὸς τῷ θανάτῳ λόγον, ἐπειδὴ ἀκράτου
νοσῶν ἔσπασεν. οἱ δὲ προσήκοντες τῷ τεθνεῶτι, γράφονται τὸν σοφιστὴν φόνου παρὰ τῷ τῆς
ἑλλάδος ἄρχοντι ὡς ἕνα ἀθηναίων, ἐπειδὴ φυλή τε ἦν αὐτῷ, καὶ δῆμος ἀθήνησιν. ὁ δὲ, ἀπέ-
γνω τὴν αἰτίαν, ὡς μήτε ταῖς ἑαυτοῦ χερσὶ, μήτε ταῖς τῶν ἑαυτοῦ δούλων τετυπτηκὼς
τὸν τεθνάναι λεγόμενον. ξυνήρατο δὲ αὐτῷ τῆς ἀπολογίας, πρῶτα μὲν, τὸ ἑλληνικὸν, τίνας
οὐχὶ ἀφιέντες ὑπὲρ αὐτοῦ φωνὰς δακρύοις ἅμα. ἔπειτα ἡ ἐπὶ τῷ οἴνῳ τοῦ ἰατροῦ μαρτυρία.
κατὰ δὲ τοὺς χρόνους, οὓς ὁ αὐτοκράτωρ μάρκος ἀθήναζε ὑπὲρ μυστηρίων ἐστάλη, ἐκράτει μὲν
ἤδη τοῦ τῶν σοφιστῶν θρόνου ὁ ἀνὴρ οὗτος, ἐν μέρει δὲ ὁ μάρκος τῆς τῶν ἀθηνῶν ἱστορίας μὴ
δὲ τὴν ἐκείνου σοφίαν ἀγνοῆσαι. καὶ γὰρ δὴ ἐπέταξεν αὐτὸν τοῖς νέοις οὐκ ἀκροάσει βα-
σανίσας, ἀλλὰ ξυνθέμενος τῇ περὶ αὐτοῦ φήμῃ. σεβήρου δὲ, ἀνδρὸς ὑπάτου διαβάλλον-
τος αὐτὸν, ὡς τὰς σοφιστικὰς ὑποθέσεις ἐκβακχεύοντα διὰ τὸ ἐρρῶσθαι πρὸς τοὺς ἀγῶνας, ἔ-
λεγχον τούτου ποιούμενος ὁ μάρκος, προὔβαλε μὲν αὐτῷ τὴν ὑπόθεσιν, δίω τὸν ἐς μόνας

ἐπιστρέφοντα τὰς Δημοσθένους γνώμας, ὅτε δὴ ἐν Ἐλατείᾳ Φίλιππος ἦν. ὁ δὲ, οὕτω τὸν ἀγῶνα εὐηνίως διέθετο, ὡς μηδὲ τοῦ πολέμου ῥοίζου λείπεσθαι δόξαι. ἀγασθεὶς δὲ αὐτὸν ὁ αὐτοκράτωρ, ἐπὶ μέγα ἦρε δωρεαῖς τε, καὶ δώροις. καλῶ δὲ δωρεὰς μὲν, τάς τε σιτήσεις, καὶ τὰς προεδρίας, καὶ τὰς ἀτελείας, καὶ τὸ ἱερᾶσθαι, καὶ ὅσα ἄλλα λαμπρύνει ἄνδρας. δῶρα δὲ, χρυσὸν, ἄργυρον, ἵππους, ἀνδράποδα, καὶ ὅσα ὑπὲρ μὴν εὐθὺ πλοῦτον. ὧν αὐτόν τε ἐνέπλησε, καὶ γένος τὸ ἐκείνου πάντας. καταλαβὼν δὲ τὸν ἄνω θρόνον, οὕτω τὴν Ῥώμην πρὸς αὐτὸν ἐπέστρεψεν, ὡς καὶ τοῖς ἀξυνέτοις τῆς γλώττης Ἑλλάδος, ἔρωτα παρασχεῖν ἀκροάσεως. ἠκροῶντο δὲ ὥσπερ εὐστομούσης ἀηδόνος, τὴν εὐγλωττίαν ἐκπληττόμενοι, καὶ τὸ σχῆμα, καὶ τὸ εὔστροφον τοῦ φθέγματος, καὶ τοὺς πεζῇ τε, καὶ ξὺν ᾠδῇ ῥυθμούς. ὁπότε οὖν σπουδάσειε περὶ τὰς ἐγκυκλίους θέας, ὀρχηστῶν δὲ αὗται τὸ ἐπίπαν, φανέντος αὖ περὶ τὴν σκηνὴν τοῦ τῆς ἀκροάσεως ἀγγέλου, ἐξανίσταντο μὲν ἀπὸ τῆς συγκλήτου βουλῆς, ἐξανίσταντο δὲ τῶν δημοσίᾳ ἱππευόντων. οὐχὶ τὰ Ἑλλήνων σπουδάζοντες μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁπόσοι τὴν ἑτέραν γλῶτταν ἐπαιδεύοντο ἐν τῇ Ῥώμῃ, καὶ δρόμῳ ἐχώρουν ἐς τὸ Ἀθήναιον, ὁρμῆς μεστοὶ, καὶ τοὺς βάδην πορευομένους, κακίζοντες. νοσοῦντι δὲ αὐτῷ κατὰ τὴν Ῥώμην, ὅτε δὴ καὶ ἐτελεύτα, ἐψηφίσατο μὲν τὰς ἐπιστολὰς ὁ Κόμμοδος ξὺν ἀπολογίᾳ τοῦ μὴ καὶ θᾶττον. ὁ δὲ, ἐπιθειάσας μὲν ταῖς Μούσαις, ὥσπερ εἰώθει, προσκυνήσας δὲ τὰς βασιλείους δέλτους, τὴν πρὸς αὐταῖς ἀφῆκεν, ἐνταφίῳ τὴν τιμὴν χρησάμενος. ἐτελεύτα δὲ ἀμφὶ τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη, οὕτω τι εὐδόκιμος, ὡς καὶ πολλοῖς γόης δόξαι. ὅτι μὲν οὖν ἀνὴρ οὐκ ἄν ποτε πεπαιδευμένος ἐς γοήτων ὑπαχθείη τέχνας, ἱκανῶς ἐν τοῖς ὑπὲρ Διονυσίου λόγοις εἴρηκα. ὁ δὲ, οἶμαι τερατευόμενος ἐν ταῖς ὑποθέσεσι περὶ τὰ τῶν μάγων ἤθη, τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην παρ' αὐτοῖς ἔσπασε. διαβάλλουσι δὲ αὐτὸν, ὡς καὶ ἀναιδῆ τὸ ἦθος. πέμψαι μὲν γὰρ αὐτῷ τινα τῶν γνωρίμων, ἰχθῦς διακειμένους ἐπὶ δίσκου ἀργυροῦ πεποικιλμένου χρυσῷ. τὸν δὲ, ὑπερησθέντα τῷ δίσκῳ, μήτε ἀποδοῦναι, καὶ ἀποκρίνασθαι τῷ πέμψαντι, εὖ γε ὅτι καὶ τοὺς ἰχθῦς. φυτὶ δὲ διατριβῆς μὲν ἕνεκα παῖξαι λέγεται πρός τινα τῶν ἑαυτοῦ γνωρίμων, ὃν ἤκουε μικροπρεπῶς τῷ πλούτῳ χρώμενον. τὸν δὲ ἄργυρον, ἀποδοῦναι, σωφρονίζοντα τὸν ἀκροατὴν τῷ ἀστεϊσμῷ. ὁ δὴ σοφιστὴς οὗτος, πολὺς μὲν περὶ τὰς ἐννοίας, καὶ λαμπρὸς τὰς διασκευὰς τῶν ὑποθέσεων ποικιλώτατος, ἐκ τῆς τραγῳδίας ὑπηρχηκώς. οὐ μὴν τεταγμένος γε, οὐδὲ τῇ τέχνῃ ἑπόμενος. τὴν δὲ παρασκευὴν τῆς λέξεως, ἀπὸ τῶν ἀρχαίων σοφιστῶν περιεβάλλετο, ἠχῶ προσάγων μᾶλλον, ἢ κρότῳ. πολλαχοῦ δὲ τῆς μεγαλοφωνίας ἐξέπεσεν, ἀταμιεύτῳ τῇ τραγῳδίᾳ χρώμενος.

ΧΡΗΣΤΟΣ.

Τὸν δὲ Βυζάντιον σοφιστὴν Χρῆστον, ἀδικεῖ ἡ Ἑλλὰς, ἀμελοῦσά τις ἀνδρὸς, ὃς ἄριστα μὲν Ἑλλήνων ὑπὸ Ἡρώδῃ ἐπαιδεύθη, πολλοὺς δὲ ἐπαίδευσε, καὶ θαυμασίους ἄνδρας. ὧν ἐγένετο Ἱππόδρομός τε ὁ σοφιστὴς, καὶ Φιλίσκος, καὶ Ἰσαγόρας ὁ τῆς τραγῳδίας ποιητής. ῥήτορές τε εὐδόκιμοι, Νικομήδης ὁ ἐκ τοῦ Περγάμου, καὶ Ἀκύλας ὁ ἐκ τοῦ τῆς Ἑώλου Γαλατίας, καὶ Ἀρισταίνετος ὁ Βυζάντιος, καὶ τῶν ἐλλογίμως φιλοσοφησάντων. Καλλαισχρός τε ὁ Ἀθηναῖος, καὶ ὁ ἐπὶ βωμῷ Σώπατρος, καὶ πλείους ἕτεροι λόγου ἄξιοι. παιδεύοντι δὲ αὐτῷ κατὰ τοὺς Ἀδριανοῦ τοῦ σοφιστοῦ καιροὺς, ἑκατὸν ἔμμισθοι ἀκροαταὶ ἦσαν. καὶ ἄριστοι τούτων, οὓς εἶπον. Ἀδριανοῦ δὲ καθιδρυθέντος εἰς τὴν Ῥώμην, ἐψηφίζοντο μὲν οἱ Ἀθηναῖοι πρεσβεύσασθαι ὑπὲρ Χρήστου, τὸν Ἀθήνησιν αὐτῷ θρόνον ἐκ βασιλέως αἰτοῦντες. ὁ δὲ, παρελθὼν ἐς αὐτοὺς ἐκκλησιάζοντας, διέλυσε τὴν πρέσβευσιν, ἄλλα τε διαλεχθεὶς ἀξιόλογα, καὶ ἐπὶ πᾶσιν εἰπὼν, οὐχ αἱ μυρίαι τὸν ἄνδρα. οἴνου δὲ ἡττώμενος, παροινίας ἐκράτει, καὶ εὐχερείας, καὶ ἀγρυπνίας. ἦν ὁ οἶνος ἐπὶ τὰς γνώμας τῶν ἀνθρώπων ἄγει. τοσοῦτον δὲ αὐτῷ περιῆν τοῦ νήφειν, ὡς ἐς ἀλκυόνων ᾠδὰς προβαίνοντα αὐτῷ τοῦ πότου, σπουδῆς αὐτὸν ἅπτεσθαι, πρὶν ὕπνον σπάσαι. διεβέβλητο δὲ μάλιστα πρὸς τοὺς ἀλαζόνας τῶν νέων, καίτοι χρηματωτέρους τῶν ἄλλων ὄντας ἐς τὰς ξυμβουλὰς τοῦ μισθοῦ. Διογένη γοῦν τὸν Ἀμαστριανὸν, ὁρῶν τετυφωμένον ἐκ μειρακίου, καὶ περιινοοῦντα μὲν θεραπείας, περιιόντα δὲ αὐλὰς, καὶ τὸ ἀγχοῦ βασιλέων ἐστῆχθαι, λέγοντα δὲ ὡς ὁ δεῖνα Αἰγύπτιος προσρήκοι αὐτῷ ταῦτα, ὁ μὴ δὲ τὰ ἑαυτοῦ σιωπῶν. τὴν δὲ ἰδέαν τῶν λόγων, πεποίκιλται μὲν ἐκ τῶν Ἡρώδου πλεονεκτημάτων, λείπεται δὲ αὐτῷ τοῦ ἐτοίμου, καθάπερ ἐν ζωγραφίᾳ ἡ ἄνευ χρωμάτων ἐσκιαγραφημένη μίμησις. προὔβη δ' ἂν ἐς τὸ ἴσον τῆς ἀρετῆς, εἰ μὴ πεντηκοντούτης ἀπέθανε.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Πολυδεύκει δὲ τῷ Ναυκρατίτῃ, οὐκ οἶδα εἴτε πεπαιδευμένον δεῖ καλεῖν, εἴτε ἀπαίδευτον,

εἰθ' ὅπερ εὐήθης δόξει, καὶ ἀπαίδευτον, καὶ πεπαιδευμένον. ἐνθυμουμένῳ γὰρ αὐτοῦ τὰ ὀνόματα, ἱκανῶς ἐγγεγύμνασο τὴν γλῶτταν τῆς ἀττικιζούσης λέξεως· διορῶντι δὲ τὸ ἐν ταῖς μελέταις εἶδος, οὐδὲν βέλτιον ἑτέρου ἠττίκισε. τάδε οὖν χρὴ περὶ αὐτοῦ εἰδέναι· Πολυδεύκης τὰ μὲν κριτικὰ, ἱκανῶς ἤσκητο, πατρὶ ξυγγενόμενος τοὺς κριτικοὺς λόγους εἰδότι. τοὺς δὲ σοφιστικούς, τόλμῃ μᾶλλον, ἢ τέχνῃ, ξυνέβαλλε θαρρήσας τῇ φύσει· καὶ γὰρ δὴ καὶ ἄριστα ἐπεφύκει. Ἀδριανοῦ δὲ ἀκροατὴς γενόμενος, ἴσον ἀφέστηκεν αὐτοῦ, καὶ τῶν πλεονεκτημάτων, καὶ τῶν ἐλαττωμάτων· ἥκιστα μὲν γὰρ ἐκπίπτει, ἥκιστα δὲ αἴρεται. πλὴν ἀλλ' εἰσί τινες ἡδονῶν λιβάδες διακεκραμένου τοῦ λόγου. ἰδέα δὲ αὐτοῦ διαλεγομένου μὲν ὧδε, »ὁ Πρωτεὺς ὁ Φάριος, τὸ θαῦμα τὸ ὁμηρικόν, πολλαὶ μὲν αὐτοῦ καὶ πολυειδεῖς αἱ μορφαί· »καὶ γοῦν ἐς ὕδωρ αἴρεται, καὶ ἐς πῦρ ἅπτεται, καὶ ἐς λέοντα θυμοῦται, καὶ ἐς σῦν ὁρμᾷ, καὶ »ἐς δράκοντα, καὶ ἐς πάρδαλιν ἅπτει· καὶ δένδρον ἣν γένηται, κομᾷ. μελετῶντος δὲ αὐτοῦ, χαρακτῆρα ποιώμεθα τοὺς νησιώτας, τοὺς τὰ γένη πιπράσκοντας ἐς τὴν ἀναγωγὴν τῶν φόρων, ἐπειδὴ βούλονται καὶ ἄριστα εἰρῆσθαι. τὴν δὲ ὑπόθεσιν, ἧς τὸ ἦθος πᾶσιν ὧδε εἴρηται, παῖς ἠπειρώτης ἀπὸ Βαβυλῶνος πατρὶ νησιώτῃ γράφει, δουλεύω βασιλεῖ, δῶρον ἐκ σατράπου δοθείς. οὔτε δὲ ἵππον ἀναβαίνω μηδικόν, οὔτε τόξον λαμβάνω περσικόν, ἀλλ' οὐδὲ ἐς πόλεμον, ἢ θήραν, ὡς ἀνὴρ ἐξέρχομαι· ἐν γυναικωνίτιδι δὲ κάθημαι, καὶ τὰς βασιλέως θεραπεύω παλλακάς. καὶ βασιλεὺς οὐκ ὀργίζεται. εὐνοῦχος γάρ εἰμι. εὐδοκιμῶ γὰρ παρ' αὐταῖς, θάλατταν ἑλληνικὴν διηγούμενος· καὶ τὰ τῶν ἑλλήνων μυθολογῶ καλά, πῶς ἠλεῖοι πανηγυρίζουσι, πῶς δελφοὶ θεσπίζουσι, τίς ὁ παρ' ἀθηναίοις ἐλέου βωμός. ἀλλὰ καὶ σὺ πάτερ μοι, γράφε πότε παρὰ λακεδαιμονίοις, ὑακίνθια, καὶ παρὰ κορινθίοις, ἴσθμια, καὶ παρὰ δελφοῖς, πύθια, καὶ εἰ νικῶσιν ἀθηναῖοι ναυμαχοῦντες. ἔρρωσο. καὶ τὸν ἀδελφόν μοι προσαγόρευσον, εἰ μήπω πέπραται. ταῦτα μὲν δὴ ὁποῖα τοῦ ἀνδρὸς τούτου σκοπεῖν ἔξεστι τοῖς ἀδεκάστως ἀκροωμένοις. ἀδεκάστους δὲ ἀκροατὰς καλῶ, τοὺς μήτε εὔνους, μήτε δύσνους. ἐλέγετο δὲ ταῦτα καὶ μελιχρᾷ τῇ φωνῇ ἀπαγγέλλειν, ᾗ καὶ βασιλέα Κόμμοδον θέλξας, τὸν ἀθήνησι θρόνον παρ' αὐτοῦ εὕρατο. ἐβίω μὲν οὖν ἐς ὀκτὼ, καὶ πεντήκοντα ἔτη. ἐτελεύτα δὲ ἐπὶ παιδὶ γνησίῳ μέν, ἀπαιδεύτῳ δέ.

ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ.

Καισάρεια δὲ ἡ Καππαδοκῶν, ὄρει Ἀργαίῳ πρόσοικος, Παυσανίου τοῦ σοφιστοῦ οἶκος. ὁ δὲ Παυσανίας, ἐπαιδεύθη μὲν ὑπὸ Ἡρώδου, καὶ τῶν τοῦ κλεψυδρίου μετεχόντων εἷς ἐγένετο, οὓς ἐκάλουν οἱ πολλοὶ διψῶντας. ἐς πολλὰ δὲ ἀναφέρων τῶν Ἡρώδου πλεονεκτημάτων, καὶ μάλιστα τὸ αὐτοσχεδιάζειν· ἀπήγγελλε δὲ αὐτὰ παχείᾳ τῇ γλώττῃ, καὶ ὡς Καππαδόκαις σύνηθες, ξυγκρούων μὲν τὰ σύμφωνα τῶν στοιχείων, συστέλλων δὲ τὰ μηκυνόμενα, καὶ μηκύνων τὰ βραχέα. ὅθεν ἐκάλουν αὐτὸν οἱ πολλοὶ μάγειρον, πολυτελῆ ὄψα πονήρως ἀρτύοντα. ἡ δὲ ἰδέα τῆς μελέτης, ὑπτιωτέρα. ἔρρωται δὲ ὅμως, καὶ οὐχ ἁμαρτάνει τοῦ ἀρχαίου, ὡς ὑπάρχει ταῖς μελέταις ξυμβαλεῖν· πολλαὶ γὰρ αὐτοῦ Παυσανίου κατὰ τὴν Ῥώμην, οὗ δὴ καταβιούς, ἀπέθανε γηράσκων ἤδη.* καὶ μετέχων δὲ καὶ τοῦ ἀθήνησιν, ὅτε δὴ καὶ ἀπιὼν ἐκεῖθεν, ἐπὶ πᾶσιν οἷς πρὸς τοὺς ἀθηναίους διεξῆλθε, καιριώτατα τὸ τοῦ Εὐριπίδου ἐπεφθέγξατο· Θησεῦ, πάλιν με στρέψον, ὡς ἴδω πόλιν.

ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΣ.

Ἀθηνόδωρος δὲ ὁ σοφιστής, τὸ μὲν ἐς πατέρα Αἴνιον, ἐπιφανέστατος ἦν κατὰ τὴν Αἶνον. τὸ δὲ ἐς διδασκάλους, καὶ παίδευσιν, φανερώτατος τοῦ ἑλληνικοῦ. Ἀριστοκλέους μὲν γοῦν ἤκουσε, παῖς ἔτι. Χρήστου δὲ ἤδη ξυνιείς. ὅθεν ἀπ' ἀμφοῖν ἐκράτει, τὴν γλῶτταν ἀττικίζων τε, κἀκ περιβολῆς εὖ μνημονεύων. παιδεύων δὲ ἀθήνῃσι κατὰ χρόνους, οὓς καὶ Πολυδεύκης ἐπαίδευσεν, ἐπέκοπτεν αὐτὸν ταῖς διαλέξεσιν ὡς μειρακιώδη, λέγων, οἱ Ταντάλου κῆποι δοκεῖν ἐμοὶ τὸ κοῦφον τοῦ λόγου, καὶ ἐπιπόλαιον, φαντασίᾳ προσεικάζων οὔσῃ τε, καὶ οὐκ οὔσῃ. ἐμβριθὴς δὲ καὶ τὸ ἦθος γενόμενος, ἐτελεύτα ἡβῶν ἔτι, ἀφαιρεθεὶς ὑπὸ τῆς τύχης καὶ τὸ πρόσω ἐλάσαι δόξης.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ.

Λαμπρὸν ἐν σοφισταῖς καὶ Πτολεμαῖος ὁ Ναυκρατίτης ἤχησεν. ἦν μὲν γοῦν τῶν μετεχόντων τοῦ ἱεροῦ   ὀλίγοις Ναυκρατιτῶν ὑπάρχει. Ἡρώδου δὲ ἀκροατὴς μέν, οὐ μὴν ζηλωτὴς ἐγένετο. ἀλλ' ἐς τὸν Πολέμωνος   ὑπηνέχθη. τὸν γὰρ ῥοῖζον τοῦ λόγου, καὶ τὸ πνεῦμα, καὶ τὸ ἐκ περιβολῆς φράζειν, ἐκ τῆς τοῦ Πολέμωνος σκηνῆς εἰσηγάγετο. λέγεται δὲ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/2

καὶ αὐτοσχεδιάσαι σὺν εὐροίᾳ ἀμηχάνῳ. δεινὸς ἦν τε, καὶ δικαστηρίων παρέζαγεν. οὐ μὴν ὡς ὄνομα ἐντεῦθεν ἄρασθαι. μαραθῶνα δὲ αὐτὸν ἐπωνόμαζον, ὡς μὲν τινὲς, ἐπειδὴ τῷ μαραθῶνι δήμῳ ἐνεγράφη ἀθήνησιν· ὡς δὲ ἐνίων ἤκουον, ἐπειδὴ ἐν ταῖς ἀττικαῖς τῶν ὑποθέσεων τῶν μαραθῶνι προκινδυνευσάντων, θαμὰ ἐμνημόνευσε. κατηγοροῦσι δὲ τοῦ πτολεμαίου τινὲς, ὡς μὴ διορῶντος τὰς ὑποθέσεις, μηδὲ ὅπῃ ξυνεστᾶσί τε, καὶ μή, τεκμήριον τόδε τιθέμενοι τῆς κατηγορίας ταύτης. τοὺς μεσσηνίους οἱ ἀθηναῖοι γράφονται τὴν τῶν ἀχαριστησάντων, ἐπεὶ τοὺς φεύγοντας αὐτῶν μὴ ἐδέξαντο, ὅτε καὶ θῆβαι ὑπὸ ἀλεξάνδρου ἥλωσαν. ταύτην γὰρ ἐπιφανῶς αὐτῷ εἰρημένην τὴν ὑπόθεσιν, καὶ σοφῶς ὡς οἷόν τε, συκοφαντοῦσι λέγοντες, ὡς εἰ μὲν ζῶντος ἀλεξάνδρου κρίνοιτο, τίς οὕτω θρασὺς, ὡς καταψηφίζεσθαι μεσσηνίων; εἰ δὲ τεθνεῶτος, τίς οὕτως πρᾶος ὡς ἀπογνῶναι τὴν αἰτίαν; οὐ γὰρ ξυνιᾶσιν οἱ ταῦτα διαβάλλοντες, ὡς ἡ τῶν μεσσηνίων ἀπολογία, κατὰ ξυγγνώμην ἵσταται, τὸν ἀλέξανδρον προϊσχομένων, καὶ τὸν ἐκείνου φόβον, οὗ μηδὲ ἡ ἄλλη ἑλλὰς ἀπείρως εἶχε. ταῦτά μοι ἀπολελογήσθω ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς, παραιτουμένῳ αὐτὸν ὀλίγου, καὶ τι πεπανουργευμένης αἰτίας. καὶ γὰρ δὴ καὶ εὐδοκιμώτατος σοφιστῶν οὗτος. πλεῖστα δὲ ἐπελθὼν ἔθνη, καὶ πλείσταις ἐνομιλήσας πόλεσιν, οὐδαμοῦ διέβαλε τὸ ἑαυτοῦ κλέος, οὐδὲ ἧττον, ἢ προσεδοκήθη, ἔδοξεν. ἀλλ' ὥσπερ ἐπὶ λαμπροῦ ὀχήματος τῆς φήμης πορευόμενος, διῆλθε τὰ ἄστη. ἐτελεύτα δὲ γηραιὸς ἐν αἰγύπτῳ, τοὺς ὀφθαλμοὺς οὐκ ἀφαιρεθεὶς μὲν ἀπὸ τοῦ τῆς κεφαλῆς ῥεύματος, ἐπικοπεὶς δέ.

ΕΥΟΔΙΑΝΟΣ.

Εὐοδιανὸν δὲ τὸν σμυρναῖον, τὸ μὲν γένος, ἐς νικήτην τὸν σοφιστὴν ἀνῆγεν. αἱ δὲ οἴκου τιμαὶ, ἐς τοὺς ἀρχιερέας τε, καὶ στεφανουμένους τὴν ἐπὶ τῶν ὅπλων. τὰ δὲ τῆς φωνῆς ἆθλα, ἐς τὴν ῥώμην, καὶ τὸν ἐκεῖθεν θρόνον. ἐπιταχθεὶς δὲ καὶ τοῖς ἀμφὶ τὸν διόνυσον τεχνίταις, τὸ δὲ ἔθνος τοῦτο ἀγέρωχοι, καὶ λεπτοὶ ἀρχθῆναι, ἐπιτηδειότατος τὴν ἀρχὴν ἔδοξε, καὶ κρείττων, ἢ λαβεῖν αἰτίαν. υἱοῦ δὲ αὐτῷ τελευτήσαντος ἐν τῇ ῥώμῃ, οὐδὲν θῆλυ, οὐδὲ ἀγεννὲς ἀνεφθέγξατο, ἀλλ' ὦ τέκνον τρὶς ἀνακαλέσας, ἔθαψεν. ἀποθνήσκοντι δὲ αὐτῷ κατὰ τὴν ῥώμην, παρῆσαν μὲν οἱ ἐπιτήδειοι πάντες. βουλὴν δὲ αὐτῶν ποιουμένων ὑπὲρ τοῦ σώματος εἴτε χρὴ καταθάπτειν αὐτόθι, εἴτε ταριχεύσαντας ἀπορθμεύειν ἐς τὴν σμύρναν, ἀναβοήσας ὁ εὐοδιανὸς, οὐ καταλείπω τὸν υἱὸν ἔφη μόνον. ὧδε μὲν δὴ σοφῶς ἐπέσκηψε τῷ παιδὶ συνταφῆναι. ἀκροατὴς δὲ ἀριστοκλέους γενόμενος, πανηγυρικῆς ἰδέας ἥψατο, ἐν στρυφνῷ κρατῆρι συγκεράσας, οἷον νᾶμα πότιμον. εἰσὶ δὲ οἵ φασι καὶ πολέμωνος ἠκροᾶσθαι αὐτόν.

ΡΟΥΦΟΣ.

Ῥοῦφον δὲ τὸν ἐκ τῆς περίνθου σοφιστὴν, μὴ ἀπὸ τῆς οὐσίας, μηδὲ εἰ πολλοὶ ὕπατοι τὸ ἐκείνου γένος, μηδὲ εἰ τῆς τῶν πανελληνίων ἀθήνησιν, εὐκλεῶς ἦρξε, ταυτὶ γὰρ εἰ καὶ πλείω λέγοιτο, οὔπω τῇ σοφίᾳ τοῦ ἀνδρὸς παραβεβλῆσθαι ἄξια, ἀλλ' ἡ γλῶττα δηλούτω αὐτὸν, καὶ ἡ ξύνεσις, ᾗ τὰς ἐσχηματισμένας μάλιστα τῶν ὑποθέσεων ἐχρήσατο. τὴν δὲ ἰδέαν ταύτην, ἐθαυμάσθη, πρῶτον μὲν χαλεπὴ ἑρμηνεύων.   δεῖ γὰρ ἐν ταῖς κατὰ σχῆμα συγκειμέναις τῶν ὑποθέσεων, τοῖς μὲν λεγομένοις, ἡνίας· τοῖς δὲ σιωπωμένοις κέντρον. ἔπειτα οἶμαι   τὴν ἑαυτοῦ φύσιν. ἐμμελῶς γὰρ τοῦ ἤθους, καὶ ἀπανοῦργον ἔχων, ὑπεκρίνετο εὖ, καὶ μὴ   πλουσιώτατος δὲ κατὰ τὸν ἑλλήσποντον, καὶ προποντίδα γενόμενος, καὶ δόξης αὐτῷ ἐπὶ τῷ σχεδιάζειν πολλῆς μὲν ὑπαρχούσης ἀθήνησι, πολλῆς δὲ ἐν ἰωνίᾳ, καὶ ἰταλίᾳ, οὐδαμοῦ κατέστησεν ἑαυτὸν ἐς ἀπέχθειαν ἢ πόλεως, ἢ ἀνδρὸς, ἀλλὰ πρᾳότητος ἦν χρηματιστής. ἐλέγετο δὲ καὶ γυμναστικῇ κρατύνειν τὸ σῶμα, ἀναγκαιοφαγῶν ἀεὶ, καὶ διαπονῶν αὐτὸ παραπλησίως τοῖς ἀγωνιζομένοις. ἀκροατὴς δὲ ἡρώδου μὲν, ἐν παισὶν, ἀριστοκλέους δὲ, ἐν μειρακίοις γενόμενος, καὶ μεγάλων ὑπ' αὐτοῦ ἀξιωθεὶς, ἐλαμπρύνετο τῷ ἡρώδῃ μᾶλλον, δεσπότην αὐτὸν ἀποκαλῶν, καὶ ἑλλήνων γλῶτταν, καὶ λόγων βασιλέα, καὶ πολλὰ τοιαῦτα. ἐτελεύτα δὲ οἴκοι, ἐν καὶ ἑξήκοντα ἔτη γενόμενος, καὶ ἐπὶ παισίν. ὑπὲρ ὧν μέγα οὐδὲν εἰπεῖν ἔχω, πλήν γε δὴ ὅτι ἀπ' ἐκείνου.

Ο ΙΝΟΜΑΡΧΟΣ.

Ὀνόμαρχος δὲ ὁ ἐκ τῆς ἄνδρου σοφιστὴς, οὐκ ἐθαυμάζετο μὲν, οὐ μεμπτὸς δὲ ἐφαίνετο. ἐπαίδευσε μὲν γὰρ κατὰ χρόνους, οὓς ἀδριανός τε, καὶ χρῆστος ἀθήνησι. πρόσοικος δὲ ὢν τῆς ἀσίας, τῆς ἰωνικῆς ἰδέας, οἷον ὀφθαλμίας ἔσπασε, σπουδαζομένης μάλιστα τῇ ἑ-

φίσω. ὅθεν ἐδόκει τισὶν οὐδ' ἠκροᾶσθαι ἡρώδου, καταψευδομένοις τοῦ ἀνδρός. τί μὲν γὰρ τῆς ἑρμηνείας παρέφθορεν ἔσθ' ὅπῃ, δι' ἣν εἴρηκα αἰτίαν; αἱ δὲ ἐπιβολαὶ τῶν νοημάτων, ἡρώδειοί τε, καὶ ἀπορρήτως γλυκεῖαι. ἔξεστι δὲ αὐτὸν θεωρεῖν ἐπὶ τοῦ τῆς εἰκόνος ἐρῶντος, εἰ μὴ μειρακιεύεσθαι δόξω. εἴρηται δὲ ὧδε. ὦ κάλλος ἔμψυχον ἐν ἀψύχῳ σώματι, τίς ἄρα σε δαιμόνων ἐδημιούργησε; πειθώ τις, ἢ χάρις, ἢ αὐτὸς ἔρως ὁ τοῦ κάλλους πατήρ, ὡς πάντα σοι πρόσεστιν ἐν ἀληθείᾳ; προσώπου στάσις. χρόας ἄνθος. βλέμματος κέντρον. μειδίαμα κεχαρισμένον. παρειῶν ἄνθος. ἀκοῆς ἴχνος. ἔχεις δὲ καὶ φωνὴν μέλλουσαν ἀεί. τάχα τι καὶ καλεῖς. ἀλλ' ἐμοῦ μὴ παρόντος ἀνέραστε, καὶ βάσκανε, πρὸς ἄπιστον ἐραστὴν ἄπιστε, οὐδενός μοι μετέδωκας ῥήματος. τοιγαροῦν τὴν φρικωδεστάτην ἅπασιν ἀεὶ τοῖς καλοῖς ἐρᾶν ἐπὶ σοὶ θήσομαι. εὔχομαί σε γηρᾶσαι. τελευτῆσαι δὲ αὐτὸν οἱ μὲν, ἀθήνησιν. οἱ δὲ, οἴκοι, μεσαιπόλιόν τε, καὶ παριόντα ἐς γῆρας. γενέσθαι δὲ ἀγροικότερον τὸ εἶδος, καὶ κατὰ τὸν τοῦ μάρκου τοῦ βυζαντίου αὐχμόν.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ.

Απολλώνιος δὲ ὁ ναυκρατίτης, ἡρακλείδῃ μὲν ἐναντία ἐπαίδευσε, τὸν ἀθήνησι θρόνον κατειληφότι. λόγου δὲ ἐπεμελήθη πολιτικοῦ, καὶ εὖ κεκολασμένου, ἧττον δὲ ἀγωνιζομένου. περιβολὴ γὰρ ἄπεστιν αὐτοῦ, καὶ πνεῦμα. ὄντι δὲ αὐτῷ κακῷ τὰ ἐρωτικὰ, γίγνεται παῖς ἐξ ἀδίκου γάμων ῥουφῖνος, ὁ ἐπ' αὐτῷ σοφιστεύσας, οὐδὲν γόνιμον, οὐδὲ ἐκ καρδίας, ἀλλὰ τῶν ἐκείνου κομματίων τε, καὶ νοϊδίων ἐχόμενος. ἐφ' ᾧ καὶ λαβὼν αἰτίαν ἐξ ἀνδρὸς σοφοῦ, οἱ νόμοι ἔφη δεδώκασί μοι χρῆσθαι τοῖς πατρῴοις. καὶ ὅς, δεδώκασι μὲν εἶπεν, ἀλλὰ τοῖς κατὰ νόμους γεγονόσι. καθάπτονται δὲ αὐτοῦ τινες καὶ τὸ σταλῆναι ἐς μακεδονίαν μισθωτὸν οἰκίας, οὐδὲ εὖ πραττούσης. ἀλλ' ἀφείσθω τῶν τοιούτων. εὕροιμεν γὰρ ἂν καὶ τῶν πολὺ σοφῶν ἐνίους, πολλὰ, καὶ ἀνελεύθερα ὑπὲρ χρημάτων πράξαντας. οὐ μὴν τόνγε ἀπολλώνιον τοῦτον. κοινήν τε γὰρ παρέχειν τὴν οὐσίαν τῶν ἐλλείπων τοῖς δεομένοις, καὶ οὐ βαρὺς ὑπὲρ μισθοῦ ξυμβῆναι. ἐτελεύτα δὲ ἑβδομηκοντούτης ἀθήνησιν, ἔχων ἐντάφιον τὴν ἐξ ἁπάντων ἀθηναίων εὔνοιαν. ἀδριανοῦ μὲν, καὶ χρήστου, τῶν σοφιστῶν, ἀκροατὴς ἐγένετο. ἀμφοῖν δὲ ἀφέστηκεν, ὅσον οἱ μηδὲ ἀκούσαντες. ἐφεώρα δὲ τὰς ὑποθέσεις, ὑπεξιὼν μὲν τοῦ κοινοῦ, καιρὸν δὲ πλείω τοῦ ξυμμέτρου.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ.

Ο δὲ ἀπολλώνιος ὁ ἀθηναῖος, ὀνόματος μὲν ἠξιώθη καθ' ἕλληνας, ὡς ἱκανὸς τὰ δικανικὰ, καὶ τὰ ἀμφὶ μελέτην οὐ μεμπτός. ἐπαίδευσε δὲ ἀθήνησι καθ' ἡρακλείδην τε, καὶ τὸν ὁμώνυμον, τοῦ πολιτικοῦ θρόνου προεστὼς ἐπὶ ταλάντῳ. διαπρεπὴς δὲ καὶ τὰ πολιτικὰ γενόμενος, ἔν τε πρεσβείαις ὑπὲρ τῶν μεγίστων ἐπρέσβευσεν, ἔν τε λειτουργίαις, ἃς μεγίστας ἀθηναῖοι νομίζουσι. τὴν δὲ ἐπώνυμον, καὶ τὴν ἐπὶ τῶν ὅπλων, ἐπεστάτη, καὶ τὰς ἐξ ἀνακτόρων φωνὰς ἤδη γηράσκων, ἡρακλείδου, καὶ λογίμου, καὶ γλαύκου, καὶ τῶν τοιούτων ἱεροφαντῶν, εὐφωνίᾳ μὲν ἀποδέων, σεμνότητι δὲ, καὶ μεγαλοπρεπείᾳ, καὶ κόσμῳ παρὰ πολλοὺς δοκῶν τῶν ἄνω. πρεσβεύων δὲ παρὰ σεβῆρον ἐν ῥώμῃ τὸν αὐτοκράτορα, ἀπεδύσατο πρὸς ἡρακλείδην τὸν σοφιστὴν τὸν ὑπὲρ μελέτης ἀγῶνα. καὶ ἀπῆλθεν ὁ μὲν, τὴν ἀτέλειαν ἀφαιρεθείς. ὁ δὲ ἀπολλώνιος, δῶρα ἔχων. διαδιδόντος δὲ τοῦ ἡρακλείδου λόγον οὐκ ἀληθῆ ὑπὲρ τοῦ ἀπολλωνίου, ὡς αὐτίκα δὴ βαδιουμένου ἐς λιβύην, ἡνίκα λεπτίνης ἣν αὐτοκράτωρ ἐκεῖ, καὶ τὰς ἐξ ἁπάσης γῆς ἀρετὰς συνῆγε, καὶ πρὸς αὐτὸν εἰπόντος ὥρα σοι ἀναγιγνώσκειν τὸν πρὸς λεπτίνην, σοὶ μὲν οὖν ἦ δ' ὁ ἀπολλώνιος, καὶ γὰρ δὴ καὶ ὑπὲρ τῆς ἀτελείας γέγραπται. βαλβίδα μὲν δὴ τοῦ λόγου ὁ ἀπολλώνιος ἐκ τῆς ἀδριανοῦ ἰδέας βέβληται, ἅτε δὴ καὶ ἀκροατὴς γενόμενος. παραλλάττει δὲ ὅμως ἐς ῥυθμοὺς ἐμμέτρους τε, καὶ ἀναπαίοντας. οὓς εἰ φυλάξαιτο, σεμνοπρεπὴς τὴν ἀγγελίαν δοκεῖ, καὶ βεβηκώς. τουτὶ δὲ ἔστιν εὑρεῖν καὶ ἐπ' ἄλλων μὲν ὑποθέσεων, μάλιστα δὲ ἐπὶ τοῦ καλλίου, ὃ ἀπαγορεύει τοῖς ἀθηναίοις, πυρὶ μὴ θάπτειν. ὑψηλὴν αἶρον ἄνθρωπε τὴν δᾷδα. τί βιάζῃς, καὶ
» κατάγεις κάτω, καὶ βασανίζεις τὸ πῦρ; οὐράνιόν ἐστι. πρὸς τὸ συγγενὲς ἔρχεται. αἰθέριόν
» ἐστι. τοῦτο τὸ πῦρ, οὐ κατάγει νεκροὺς, ἀλλ' ἀνάγει θεούς. ἰὼ προμηθεῦ δᾳδοῦχε, καὶ πυρφόρε, οἷά
» σου τὸ δῶρον ὑβρίζεται. νεκροῖς ἀναισθήτοις ἀναμίγνυται. ἐπάρηξον. βοήθησον. κλέψον εἰ δύνασαι τὸ κἀκεῖθεν τὸ πῦρ. παρεθέμην δὲ ταῦτα, οὐ παραιτούμενος τῶν ἀκολάστων ῥυθμῶν, ἀλλὰ διδάσκων ὅτι μηδὲ τῶν σωφρονεστέρων ῥυθμοὺς ἠγνόει. ἐτελεύτα μὲν οὖν ἀμφὶ τὰ πέντε, καὶ ἑβδομήκοντα ἔτη, πολὺς ἐν τῷ ἀθηναίων δήμῳ πνεύσας. ἐτάφη δὲ ἐν τῷ προαστείῳ τῆς ἐν ἐλευσῖνι λεωφόρου. ὄνομα τῷ προαστείῳ, ἱερὰ συκῆ. τὰ δὲ ἐλευσινόθεν ἱερὰ, ἐπειδὰν ἐς ἄστυ ἄγωσιν, ἐκεῖ ἀναπαύουσιν.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/2

ΠΡΟΚΛΟΣ.

Α ναγράφω δὲ καὶ πρόκλον τὸν ναυκρατίτην, εἰδὼς εὖ τὸν ἄνδρα. ἦν γὰρ δὴ τῶν ἐμῶν διδασκάλων εἷς οὗτος. πρόκλος τοίνυν, ἦν μὲν τῶν οὐκ ἀφανῶν κατ' αἴγυπτον. στασιάζουσαν δὲ ἰδὼν τὴν ναύκρατιν, καὶ παρὰ τὰ ἤθη πολιτεύοντας, τὴν ἀθήνησιν ἡσυχίαν ἠσπάσατο. καὶ ὑπεκπλεύσας, ἐκεῖ ἔζη, πολλὰ μὲν ἀγαγὼν χρήματα, πολλοὺς δὲ οἰκέτας, καὶ τὴν ἄλλην κατασκευὴν μεγαλοπρεπῶς κεκοσμημένην. εὖ δὲ ἀκούων ἀθήνησι καὶ τὸν ἐν μειρακίῳ χρόνον, ηὐδοκίμησε, πολλῷ μᾶλλον ἀνὴρ γενόμενος. πρῶτον μὲν, ἐπειδὴ τῇ τοῦ βίου αἱρέσει. ἔπειτα οἶμαι, καὶ ἐπειδὴ εὐεργετήματι γενομένῳ μὲν περὶ ἕνα ἀθηναῖον, δήλωσιν δὲ παρεχομένῳ χρηστοῦ ἤθους. ἐς γὰρ τὸν πειραιᾶ ἐσπλεύσας, ἤρετό τινα τῶν αὐτόθεν, εἰ ὁ δεῖνα καλῶς ἀθήνησι ζῇ, καὶ εὖ πράττει. ἠρώτα δὲ ταῦτα ὑπὲρ τοῦ ξένου, ᾧ προσέμιξεν ἀθήνησι νέος ὤν, ὅτε δὴ καὶ ἀδριανῷ ἐφοίτα. μαθὼν δὲ αὐτὸν εἶναί τε, καὶ ζῆν, ἐκπεσεῖσθαι αὐτίκα τῆς οἰκίας διακηρυττομένης ἐπ' ἀγορᾶς πρὸς δραχμὰς μυρίας, ἃς ἐπ' αὐτῇ ἐδεδάνειστο, ἔπεμψεν αὐτῷ τὰς μυρίας, μηδὲ ἀνελθών πω ἐς τὸ ἄστυ, εἰπὼν ἐλευθέρωσον τὴν οἰκίαν, ἵνα μή σε κατηφῆ ἴδω. ταῦτα μὴ πλουσίου μόνον ἡγώμεθα, ἀλλὰ καὶ πλούτῳ καλῶς χρωμένου, πεπαιδευμένου τε ἱκανῶς, καὶ τὰ φιλικὰ ἀκριβοῦντος. ἐκτήσατο δὲ καὶ οἰκίας δύο μὲν ἐν ἄστει, μίαν δὲ ἐν πειραιεῖ, καὶ ἄλλην ἐλευσῖνι. ἐφοίτα δὲ αὐτῷ καὶ ἀπ' αἰγύπτου λιβανωτὸς, ἐλέφας, μύρον, βίβλος, βιβλία, καὶ πᾶσα ἡ τοιάδε ἀγορά. καὶ ἀποδιδόμενος αὐτὰ τοῖς διατιθεμένοις τὰ τοιαῦτα, οὐδαμοῦ φιλοχρήματος ἔδοξεν, οὐδὲ ἀνελεύθερος, οὐδὲ ἐραστὴς τοῦ πλείονος, οὐδὲ ἐπικέρδεια μαστεύων, ἢ τόκους, ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἀγαπῶν τὸ ἀρχαῖον, ἦ ᾧ τε ἀσώτῳ, περὶ ἀλεκτρυόνων τροφὴν, περί τε ὀρτύγων, κυνιδίων τε, καὶ ἵππων ξυννεάζων μᾶλλον, ἢ ἐπιπλήττων. καὶ παρὰ τοῖς πολλοῖς ἔχων αἰτίαν, θᾶττον ἔφη μεταβαλεῖν τὸν μετὰ γερόντων παίζειν, ἢ μετὰ ἡλίκων. ἀποθανόντος δὲ αὐτῷ τοῦ παιδὸς ἐκ τῆς γυναικὸς, ἐπειδὴ παλλακὴ ἐγένετο, διὰ τὸ καὶ γηράσκοντας ὀφθαλμοὺς ἀπάγεσθαι. θηλυτάτη δὲ αὕτη γενομένη, πᾶσαν ἀφεὶς ἡνίαν, οὐκ ἀγαθὸς ἔδοξε προστάτης τοῦ οἴκου. τὰ δὲ τῆς μελέτης πάτρια τῷ ἀνδρὶ τούτῳ, διέκειτο ὧδε. ἑκατὸν δραχμὰς ἅπαξ καταβαλόντι, ἐξῆν ἀκροᾶσθαι τὸν ἀεὶ χρόνον. ἦν δὲ αὐτῷ καὶ θήκη βιβλίων ἐπὶ τῆς οἰκίας, ὧν μετῆν τοῖς συλλεγομένοις ἐς τὸ πλήρωμα τῆς ἀκροάσεως, ὡς μηδὲ συρίττοιμεν ἀλλήλους, μηδὲ σκώπτοιμεν, ἃ ἐν ταῖς τῶν σοφιστῶν συνουσίαις φιλεῖ γίγνεσθαι. ἀθρόοι ἐσεκαλούμεθα, καὶ ἐκαθήμεθα ἐσκληθέντες. οἱ μὲν παῖδες, καὶ οἱ παιδαγωγοὶ, μέσοι. τὰ μειράκια δὲ, αὐτοί. τὸ μὲν οὖν διαλεχθῆναι αὐτὸν, ἐν σπανίοις ἔκειτο. ὅτε δὲ ὁρμήσειεν ἐς διάλεξιν, ἱππιάζοντί τε ἐῴκει, καὶ γοργιάζοντι. ἡ μελέτη δὲ τῆς προτεραίας, ἐσεκυκλεῖτο παρεωραμένη. τὸ δὲ μνημονικὸν, ἐνενηκοντούτης ἤδη γηράσκων, καὶ ὑπὲρ τὸν σιμωνίδην ἔρρωτο, καὶ ἡρμήνευε μὲν κατὰ φύσιν. ἀδριάνειοι δὲ ἦσαν αἱ ἐπιβολαὶ τῶν νοημάτων.

ΦΟΙΝΙΞ.

Φ οῖνιξ δὲ ὁ θετταλὸς, οὐδὲ θαυμάζεσθαι ἄξιος, οὐδὲ αὖ διαβαλεῖν πάντα. ἦν μὲν γὰρ τῶν φιλάγρῳ πεφοιτηκότων. γνῶναι δὲ ἀμείνων, ἢ ἑρμηνεῦσαι. τάξιν τε γὰρ τὸ νοηθὲν εἶχε, καὶ οὐδὲν ἔξω καιροῦ ἐνόει. ἡ δὲ ἑρμηνεία διεσπᾶσθαι τε ἐδόκει, καὶ ῥυθμοῦ ἀφεστηκέναι. ἐδόκει δὲ ἐπιτηδειότατος γεγονέναι τοῖς ἀρχομένοις τῶν νέων, ἢ τοῖς ἕξιν τινὰ ἤδη κεκτημένοις. τὰ γοῦν πράγματα γυμνὰ ἐξέκειτο, καὶ οὐ περιήμπισχεν αὐτὰ ἡ λέξις. ἑβδομηκοντούτης δὲ ἀποθανὼν, ἀθήνησιν ἐτάφη, οὐκ ἀφανῶς. κεῖται γὰρ πρὸ τῆς ἐκ τῶν πολεμίων, ἐν δεξιᾷ τῆς ἀκαδημίας καθόδου.

ΔΑΜΙΑΝΟΣ.

Α γει με ὁ λόγος ἐπ' ἄνδρα ἐλλογιμώτατον δαμιανὸν, τὸν ἐκ τῆς ἐφέσου. ὅθεν ἐξηρήσθωσαν στηροί τε, καὶ σῶσοι, καὶ νίκανδροι, καὶ φαῖδροι, κῦροί τε, καὶ φύλακες. ἀθύρματα γοῦν τῶν ἑλλήνων οὗτοι μᾶλλον προσρηθεῖεν ἂν, ἢ σοφισταὶ λόγου ἄξιοι. δαμιανῷ τοίνυν ἐλλογιμώτατον μὲν καὶ τὸ ἄνω γένος, καὶ πλείστου ἄξιοι τῇ ἐφέσῳ. εὐδοκιμώτατοι δὲ, καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ φύντες. συγκλήτου γὰρ βουλῆς ἀξιοῦνται πάντες, ἐπ' εὐδοξίᾳ θαυμαζόμενοι, καὶ ὑπερουσίᾳ χρημάτων. αὐτός τε πλούτῳ ποικίλῳ, καὶ πολυπρεπεῖ κατεσκευασμένος. ἐπήρκει μὲν καὶ τοῖς δεομένοις τῶν ἐφεσίων, πλεῖστα δὲ ὠφέλει τὸ κοινὸν, χρήματά τε ἐπιδιδοὺς, καὶ τὰ ὑποδεδωκότα τῶν δημοσίων ἔργων ἀνακτώμενος. συνῆψε δὲ καὶ τὸ ἱερὸν τῇ ἐφέσῳ, κατατείνας ἐς αὐτὸ τὴν διὰ τῶν μαγνητικῶν κάθοδον. ἔστι δὲ αὕτη στοὰ ἐπὶ στάδιον λίθου πᾶσα. νοῦς δὲ τοῦ οἰκοδομήματος, μὴ ἀπεῖναι τοῦ ἱεροῦ τοὺς θεραπεύοντας

ὁπότε υἱοὶ· τοῦτο μὲν δὴ τοὔργον ἀπὸ πολλῶν χρημάτων ἀποτελεσθὲν, ἐπέγραψεν ἀπὸ τῆς
ἑαυτοῦ γυναικός· τὸ δὲ ἐν τῷ ἱερῷ ἑστιατήριον, αὐτὸς ἀνέθηκε, μεγέθει τε ὑπεράρας ὑπὲρ
πάνθ' ὁμοῦ τὰ παρ' ἑτέροις, καὶ λόγου κρείττω περιβαλὼν κόσμον· ὡραΐσται γὰρ φρυ-
γίῳ λίθῳ, οἷος οὔπω ἐτμήθη. πλούτῳ δὲ χρῆσθαι καλῶς ἐκ μειρακίου ἤρξατο· ἀριστεί-
δου γὰρ δὴ, καὶ ἀδριανοῦ, κατειληφότοιν τοῦ μὲν, τὴν σμύρναν, τοῦ δὲ, τὴν ἔφεσον, ἠκροά-
σατο ἀμφοῖν ὑπὲρ μυρίας, εἰπὼν πολλῷ ἥδιον ἐς τοιαῦτα δαπανᾶν παιδικὰ, ἢ ἐς κα-
λούς τε, καὶ καλὰς, ὥσπερ ἔνιοι. καὶ ὁπόσα ὑπὲρ ἀνδρῶν τούτων ἀναγέγραφα, δα-
μιανοῦ μαθὼν εἴρηκα, εὖ τ' ἀμφοῖν εἰδότος· πλούτου δὲ ἐπίδειξιν τῷ ἀνδρὶ τούτῳ κἀκεῖνα
εἶχε· πρῶτον μὲν ἡ γῆ πᾶσα, ὁπόσην ἐκέκτητο, ἐκπεφυτευμένη δένδρεσι καρπίμοις τε,
καὶ εὐσκίοις. ἐν δὲ τοῖς ἐπὶ θαλάττῃ, καὶ νῆσοι χειροποίητοι, καὶ λιμένων προχώσεις, βε-
βαιοῦσαι τοὺς ὅρμους καταιρούσαις τε, καὶ ἀφιείσαις ὁλκάσιν. οἰκίαι τε ἐν προαστείοις,
αἱ μὲν, κατεσκευασμέναι τὸν ἐν ἄστει τρόπον. αἱ δὲ, ἀντρώδεις· ἔπειτα αὐτοῦ ἀνδρὸς τὸ ἐν
τῇ ἀγορᾷ ἦθος, οὐ πᾶν ἀσπαζομένου κέρδος, οὐδὲ ἐπαινοῦντος τὸ ἐξ ἅπαντος λαμβά-
νειν, ἀλλ' οὓς αἴσθοιτο ἀποροῦντας, προῖκα τούτοις τὴν ἑαυτοῦ φωνὴν διδόντος. παρα-
πλήσιον δὲ ἦν κἂν τοῖς σοφιστικοῖς τῶν λόγων. οὓς γὰρ αἴσθοιτο ἀποροῦντας ἐξ ὑπερορίων,
καὶ ἐθνῶν ἥκοντας, ἠφίει τούτοις τὸν μισθὸν τῆς ἀκροάσεως, μὴ λάθοιεν δαπανώμενοι·
ἦν δὲ δικανικοῦ μὲν, σοφιστικώτερος· σοφιστικοῦ δὲ, δικανικώτερος. προϊὼν δὲ ἐς γῆρας,
μεθῆκεν ἄμφω τὰς σπουδὰς, τὸ σῶμα καταλυθεὶς μᾶλλον, ἢ τὴν γνώμην. τὸ γοῦν κατὰ
κλέος αὐτοῦ φοιτῶσιν ἐς τὴν ἔφεσον, παρέχων ἑαυτὸν, ἀνέθηκε κἀμοί τινα συνουσίαν
πρώτην τε, καὶ δευτέραν, καὶ τρίτην. καὶ εἶδον ἄνδρα παραπλήσιον τῷ σοφοκλέους ἵπ-
πῳ· νωθρὸς γὰρ ὑφ' ἡλικίας δοκῶν, νεάζουσαν ὁρμὴν ἐν ταῖς σπουδαῖς ἀνεκτᾶτο. ἐτε-
λεύτα δὲ οἴκοι, ἔτη βιοὺς ἑβδομήκοντα. καὶ ἐτάφη ἐν προαστείῳ τινὶ τῶν ἑαυτοῦ, ᾧ μά-
λιστα ἐνεβίωσεν.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ.

Ἀντιπάτρῳ δὲ τῷ σοφιστῇ, πατρὶς μὲν ἦν ἱεράπολις, καταλεκτέα δ' αὕτη ταῖς κατὰ τὴν
ἀσίαν εὖ πραττούσαις· πατὴρ δὲ, ζευξίδημος, τῶν ἐπιφανεστάτων ἐκείνῃ· ἀδριανῷ μὲν, καὶ
πολυδεύκει φοιτήσας, ἀπὸ τοῦ πολυδεύκους μᾶλλον ἡρμόσατο, τὰς ὁρμὰς τῶν νοημά-
των ἐκλύων τοῖς τῆς ἑρμηνείας ῥυθμοῖς. ἀκροασάμενος δὲ καὶ ζήνωνος τοῦ ἀθηναίου,
τὸ περὶ τὴν τέχνην ἀκριβὲς ἐκείνου ἔμαθεν. αὐτοσχέδιος δὲ ὢν, οὐδὲ φροντισμάτων ἠμέ-
λει, ἀλλ' ὀλυμπικούς τε ἡμῖν ᾔδει, καὶ παναθηναϊκούς. καὶ ἐς ἱστορίαν ἔλαβε τὰ σε-
βήρου τοῦ βασιλέως ἔργα. ἐφ' οὗ μάλιστα ταῖς βασιλείοις ἐπιστολαῖς ἐπιταχθεὶς, λαμ-
πρόν τι ἐν αὐταῖς ἤχησεν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δὴ ἀποπεφάνθω, μελετῆσαι μὲν, καὶ συγγρά-
ψαι τοῦ ἀνδρὸς τούτου πολλοὺς βέλτιον, ἐπιστεῖλαι δὲ μηδένα ἄμεινον· καὶ ὥσπερ τρα-
γῳδίας λαμπρὸν ὑποκριτὴν, τοῦ δράματος εὖ ξυνιέντα, ἐπάξια τοῦ βασιλείου προ-
σώπου φθέγξασθαι· σαφήνειάν τε γὰρ τὰ λεγόμενα εἶχε, καὶ γνώμης μέγεθος· καὶ τὴν
ἑρμηνείαν ἐκ τῶν παρόντων, καὶ ξὺν ἡδονῇ τὸ ἀσύνδετον, ὃ δὴ μάλιστα ἐπιστολὴν λαμπρύ-
νει. ὕπατος δὲ ἐγγραφεὶς, ἦρξε μὲν τοῦ τῶν βιθυνῶν ἔθνους· δόξας δὲ ἑτοιμότερον χρῆ-
σθαι τῷ ξίφει, τὴν ἀρχὴν παρελύθη. βίου μὲν δὴ οὕτω, καὶ ἑξήκοντα ἔτη τῷ ἀντιπά-
τρῳ ἐγένετο, καὶ ἐτάφη οἴκοι. λέγεται δὲ ἀποθανεῖν καρτερίᾳ μᾶλλον, ἢ νόσῳ. διδάσκα-
λός τε τῶν σεβήρου παίδων ἐνομίσθη· καὶ θεῶν διδάσκαλον ἐκαλοῦμεν αὐτὸν ἐν τοῖς
ἐπαίνοις τῆς ἀκροάσεως. ἀποθανόντος δὲ τοῦ νεωτέρου σφῶν ἐπ' αἰτίᾳ, ὡς τῶν ἀδελ-
φῶν ἐπιβουλεύοι, γράφει πρὸς τὸν πρεσβύτερον ἐπιστολὴν, μονῳδίαν ἐπέχουσαν, καὶ θρῆ-
νον, ὡς εἷς μὲν αὐτῷ ὀφθαλμὸς ἐκ δυοῖν, χεὶρ δὲ μία· καὶ οὓς ἐπαίδευσεν ὅπλα ὑπὲρ ἀλλή-
λων αἴρεσθαι, τούτους ἀκούει κατ' ἀλλήλων ἠρμένους, ὑφ' ὧν παροξυνθῆναι τὸν βασι-
λέα μὴ ἀπιστῶμεν. καὶ γὰρ ἂν καὶ ἰδιώτην ταῦτα παρώξυνε, βουλόμενόν γε τὸ δοκεῖν
ἐπιβεβουλεῦσθαι μὴ ἀπιστεῖσθαι. πολὺς ἐν σοφιστῶν κύκλῳ καὶ ἑρμοκράτης ὁ φω-
καεὺς ᾄδεται, φύσεως ἰσχὺν δηλώσας παρὰ πάντας, οὓς ἑρμηνεύω. οὐδενὶ γὰρ θαυ-
μασίῳ σοφιστῇ συγγενόμενος, ἀλλὰ ῥουφίνου τοῦ σμυρναίου ἀκηκοὼς, τὰ σοφιστικὰ τολμῶν-
τος μᾶλλον, ἢ κατορθοῦντος, ἑρμηνεῦσαι ποικιλώτατα ἑλλήνων καὶ ἔγνω, καὶ ἔταξεν·
οὐ τὰς μὲν, τῶν ὑποθέσεων, τὰς δ' οὐχὶ, ἅπαξ δὲ πάσας τὰς μελετωμένας· καί τοι δὴ καὶ
τὰς ἐσχηματισμένας εὖ διέθετο, ἀμφιβολίας τε πλείστας ἐπινοήσας. καὶ τὸ σημαινό-
μενον ἐγκαταμίξας τῷ ἀφειμένῳ. πάππος μὲν δὴ αὐτῷ ἐγένετο ἄτταλος, ὁ πολέμω-
νος τοῦ σοφιστοῦ παῖς· πατὴρ δὲ, ῥουσινιανὸς ὁ ἐκ φωκέων, ἀνὴρ ὕπατος, καλλιστὼ γή-
μας τὴν ἀττάλου. τελευτήσαντος δὲ αὐτῷ τοῦ πατρὸς, ἐς διαφορὰν κατέστη πρὸς τὴν

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/2

ἑαυτοῦ μητέρα, οὕτω τι ἀπαραίτητον, ὡς μηδὲ δάκρυον ἐπ' αὐτῷ τὴν καλλίστην ἀφεῖ-
ναι ἐν μειρακίῳ ἀποθανόντι, ὅτε δὴ καὶ τοῖς πολεμιωτάτοις ἐλεεινὰ τὰ τῆς ἡλικίας
φαίνεται. καὶ τοῦτο οὑτωσὶ μὲν ἀκούσαντι, κακία τοῦ μειρακίου πρόσκειται μᾶλλον, εἰ
μηδὲ μήτηρ ἐπ' αὐτῷ τι ἔπαθε. λογιζομένῳ δὲ τὴν αἰτίαν, καὶ ὅτι τὴν μητέρα ἀπέστερ-
ξεν ἤδη δούλου ἔρωτι, ὁ μὲν, συμβαίνων τοῖς νόμοις φαίνοιτο ἄν, οἳ δεδώκασι τὸ ἐπὶ τοιαῖσ-
δε αἰτίαις, καὶ ἀποκτείνειν. ἡ δὲ, ἀξία μισεῖσθαι καὶ τοῖς μὴ προσήκουσιν, ὑπὲρ ὧν ἑαυ-
τὴν, καὶ τὸν υἱὸν ᾔσχυνεν. ὥσπερ δὲ ταύτην ὁ ἑρμοκράτης διαφεύγει τὴν αἰτίαν, οὕτως ἐ-
κείνην οὐκ ἂν διαφύγοι. τὸν γὰρ πατρῷον οἶκον βαθὺν αὐτῷ παραδοθέντα, κατεδαπάνη-
σεν οὐκ ἐς ἱπποτροφίας, οὐδὲ ἐς λειτουργίας, ἀφ' ὧν καὶ ὄνομά ἐστιν ἄρασθαι, ἀλλ' ἐς ἀκρα-
τον, καὶ ἑταίρους, οἵους παρασχεῖν καὶ κωμῳδίᾳ λόγον, οἷον παρέσχον οἱ καλλίαι ποτὲ τὸν ἱπ-
πονίκου κολακεύσαντες. ἀντιπάτρου δὲ παρεληλυθότος ἐς τὰς βασιλείους ἐπιστολὰς ἤδη,
ἀσπαζομένου τε ἁρμόσαι οἱ τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα πονήρως ἔχουσαν τοῦ εἴδους, οὐκ ἐπη-
δήσε πρὸς τὴν ἐκείνου εὐπραγίαν, ἀλλὰ καὶ τῆς προμνηστρίας ἀναγούσης ἐς τὴν τοῦ ἀντι-
πάτρου ἰσχὺν, ἣν εἶχε τότε, οὐκ ἄν ποτε ἔφη δουλεῦσαι προικὶ μακρᾷ, καὶ πενθεροῦ τύ-
φῳ. ὠθούντων δὲ αὐτὸν τῶν συγγενῶν ἐς τὸν γάμον, καὶ διὸς κρεῖττον ἡγουμένων τὸν ἀντί-
πατρον οὐ πρότερον εἶξεν, ἢ σεβῆρον αὐτοκράτορα μεταπέμψαντα αὐτὸν ἐς τὴν ἑῴαν, δοῦ-
ναί οἱ τὴν κόρην. ὅτε δὴ καὶ τῶν ἐπιτηδείων ἐρομένου τινὸς αὐτὸν, πότε ἄγοι τὰ ἀνακαλυ-
πτήρια, ἀστειότατα ὁ ἑρμοκράτης, ἐγκαλυπτήρια μὲν οὖν ἔφη, τοιαύτην λαμβάνων. καὶ
διέλυσε μετ' οὐ πολὺ τὸν γάμον, ὁρῶν οὔτε ἰδεῖν ἡδεῖαν, οὔτε ἐπιτηδείαν τὸ ἦθος. καὶ ἀ-
κροατὴς δὲ τοῦ ἑρμοκράτους ὁ αὐτοκράτωρ γενόμενος, ἠγάσθη αὐτὸν ἴσα τῷ πάππῳ. δω-
ρεάς τε αἰτεῖν ἀνῆκε. καὶ ἑρμοκράτης στεφάνους μὲν ἔφη, καὶ ἀτελείας, καὶ σιτήσεις, καὶ πορ-
φύραν, καὶ τὸ ἱερᾶσθαι, ὁ πάππος ἡμῖν τοῖς ἀπ' αὐτοῦ παρέδωκε. καὶ τί ἂν αἰτοίην ὧν
σοῦ σήμερον, ἃ ἐκ τοσούτου ἔχω; ἐπεὶ δὲ ἐστί μοι προστεταγμένον ὑπὸ τοῦ κατὰ τὸν πέργα-
μον ἀσκληπιοῦ πέρδικα σιτεῖσθαι λιβανωτῷ θυμιώμενον, τὸ δὲ ἄρωμα τοῦτο ὅπω τι σπά-
νιον καθ' ἡμᾶς νῦν, ὡς λαιστὸν, καὶ δάφνης φύλλα τοῖς θεοῖς θυμιᾶσθαι, δέομαι λιβανω-
τοῦ ταλάντων πεντήκοντα, ἵνα θεραπεύοιμι μὲν τοὺς θεοὺς, θεραπευοίμην δὲ αὐτός. ἔ-
δωκε δὲ τὸν λιβανωτὸν σὺν ἐπαίνῳ ὁ αὐτοκράτωρ, ἐρυθριᾶν εἰπὼν, ἐπειδὴ μικρὰ ᾐτήθη.
ξυνελάμβανε τῷ ἑρμοκράτῃ τῶν ἐπιδείξεων, πρῶτον μὲν τὸ τοῦ πάππου κλέος. ἡ γὰρ
φύσις ἡ ἀνθρωπεία, τὰς ἀρετὰς ἀσπάζεται μᾶλλον, ἐκ πατέρων ἐς παῖδας διαδοθείσας.
ὅθεν εὐκλεέστερον μὲν ὀλυμπιονίκης, ὁ ἐξ ὀλυμπιονικῶν οἴκου, γενναιότερος δὲ στρατιώτης,
ὁ μὴ ἀστρατεύτων. ἡδίους τε τῶν ἐπιτηδεύσεων, αἱ πατέρων τε, καὶ προγόνων οἴκου. καὶ τέ-
χναι βελτίους, αἱ κληρονομούμεναι. ξυνελάμβανε δὲ αὐτῷ καὶ ἡ ὥρα ἡ περὶ τῷ εἴδει.
καὶ γὰρ ἐπίχαρις, καὶ ἀγαλματίας, οἷα ἔφηβοι. καὶ τὸ θάρσος δὲ τοῦ μειρακίου τὸ ἐν τοῖς
πλήθεσιν, ἔκπληξιν ἐς τοὺς πολλοὺς ἔφερεν, ἣν ἐκπλήττονται ἄνθρωποι τοὺς τὰ μεγά-
λα μὴ ξὺν ἀγωνίᾳ πράττοντας. ἐδίδου τι καὶ ἡ εὔροια, καὶ ὁ τῆς γλώττης κρότος, καὶ τὸ ἐν
στιγμῇ τοῦ καιροῦ ξυνορᾶν τὰς ὑποθέσεις, καὶ τὰ ἀναγιγνωσκόμενά τε, καὶ λεγόμενα
παλαιοτέρῳ ὄντα, ἢ νέῳ γε, ἐνθυμηθῆναι, καὶ ἑρμηνεῦσαι. αἱ μὲν δὴ μελέται τοῦ ἑρμο-
κράτους, ὀκτώ που ἴσως, ἢ δέκα. καί τις λόγος οὐ μακρὸς, ὃν ἐν φωκαίᾳ διῆλθε τῷ πανιωνίῳ
κρατῆρι. ἐμοὶ δὲ ἀποπεφάνθω μηδ' ἄν τινα ὑπερφωνῆσαι τὴν μειρακίου τούτου γλῶτταν,
εἰ μὴ ἀφῃρέθη τὸ παρελθεῖν ἐς ἄνδρας, φθόνῳ ἁλούς. ἐτελεύτα δὲ κατ' ἐνίους μὲν, ὀ-
κτὼ, καὶ εἴκοσι γεγονὼς ἔτη. ὡς δὲ ἔνιοι, πέντε, καὶ εἴκοσι. καὶ ἐδέξατο αὐτὸν ἡ πατρῴα γῆ,
καὶ αἱ πατρῷαι θῆκαι.

ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ.

Ἀνὴρ ἐλλογιμώτατος καὶ ἡρακλείδης ὁ λύκιος. καὶ τὰ οἴκοι μὲν, ἐπειδὴ πατέρων τε ἀγα-
θῶν ἔφυ, καὶ ἀρχιερέων λυκίων ἐγένετο, τὴν δὲ ἀλειτουργησίαν οὖσαν οὐ μεγάλου ἔ-
θνους ῥωμαίων, μεγάλων ἀξιοῦσιν, ὑπὲρ ξυμμαχίας οἶμαι παλαιᾶς. ἐλλογιμώτερος δὲ
ὁ ἡρακλείδης τὰ σοφιστικά, ἀποχρῶν μὲν γὰρ ξυνεῖναι, ἀποχρῶν δὲ ἑρμηνεῦσαι, καὶ
τοὺς ἀγῶνας ἄπειπτος, καὶ τὰς πανηγυρικὰς ἐννοίας οὐχ ὑπὸ βακχείων. ἐκπεσὼν
δὲ τοῦ θρόνου τοῦ ἀθήνησι, στασιάντων ἐπ' αὐτὸν τῶν ἀπολλωνίου τοῦ ναυκρατίτου ἑταί-
ρων, ὧν πρῶτος, καὶ μέσος, καὶ τελευταῖος ὁ μαρκιανὸς ὁ ἐκ δολίχης, ἐγένετο, ἤδη
τὴν σμύρναν ἐσέπεσε, θύουσαν δὴ μάλιστα πόλεων ταῖς τῶν σοφιστῶν μούσαις. νεότη-
τα μὲν οὖν ἰωνικήν τε, καὶ λύδιον, καὶ τὴν ἐκ φρυγῶν, καὶ καρίας ξυνδραμεῖν ἐς ἰωνίαν
κατὰ συνουσίαν τοῦ ἀνδρὸς, οὔπω μέγα, ἐπειδὴ ἀγχίθυρος ἅπασιν ἡ σμύρνα. ἡ δὲ, ἦγε
μὲν καὶ τὸ ἐκ τῆς εὐρώπης ἑλληνικὸν, ἦγε δὲ τοὺς ἐκ τῆς ἑῴας νέους. πολλοὺς δὲ ἦγεν αἰ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/2

γυπτίων οὐκ ἀνηκόους αὐτοῦ ὄντας, ἐπειδὴ Πτολεμαίῳ τῷ ναυκρατίτῃ κατ' Αἴγυπτον περὶ σοφίας ἤρισεν. ἐνέπλησε δὲ τὴν σμύρναν ὁμίλου λαμπροῦ. ὤνησε δὲ καὶ πλείω ἕτερα, ἃ ἐγὼ δηλώσω. πόλις ἐς ξένους πολλοὺς ἐπεστραμμένη, ἄλλως τε, καὶ σοφίας ἐρῶντας, σωφρόνως μὲν βουλεύσει, σωφρόνως δὲ ἐκκλησιάσει. φυλάττόμενοί που τὸ ἐν πολλοῖς τε, καὶ σπουδαίοις, κακοὶ ἁλίσκεσθαι, ἱερῶν τε ἐπιμελήσεται, καὶ γυμνασίων, καὶ κρηνῶν, καὶ στοῶν, ἵνα ἀποχρῶσα τῷ ὁμίλῳ φαίνοιτο. εἰ δὲ καὶ ναύκληρος ἡ πόλις εἴη, καθάπερ ἡ σμύρνα, πολλὰ, καὶ ἄφθονα αὐτοῖς ἡ θάλαττα δώσει. ξυνήρατο δὲ τῇ σμύρνῃ καὶ τοῦ εἴδους, ἐλαίου κρήνην ἐπισκευάσας ἐν τῷ τοῦ ἀσκληπιοῦ γυμνασίῳ χρυσῆν τὸν ὄροφον, καὶ στεφανηφόρον ἀρχὴν παρ' αὐτοῖς ἦρξεν, ἀφ' ἧς τοῖς ἐνιαυτοῖς τίθενται σμυρναῖοι τὰ ὀνόματα. ἐπὶ σεβήρου δὲ τοῦ αὐτοκράτορος, φασὶν αὐτὸν σχεδίου λόγου ἐκπεσεῖν, αὐλὴν, καὶ δορυφόρους δείσαντα. τουτὶ δὲ ἀγοραῖος μέν τις παθὼν, καὶ αἰτίαν λάβοι. τὸ γὰρ τῶν ἀγοραίων ἔθνος, ἰταμοὶ, καὶ θρασεῖς. σοφιστὴς δὲ ξυσπουδάζων μειρακίοις τὸ πολὺ τῆς ἡμέρας, πῶς ἂν αὐτίκα ἐκπλήξει; ἐκκρούει γὰρ σχεδίου λόγου, καὶ ἀκροατὴς σεμνῷ προσώπῳ. καὶ βραδὺς ἔπαινος, καὶ τὸ μὴ κροτεῖσθαι συνήθως. εἰ δὲ καὶ φθόνου ὑποκαθημένου ἑαυτὸν αἴσθοιτο, ὥσπερ ὁ ἡρακλείδης τὸν τοῦ ἀντιπάτρου τότε ὑφεωρᾶτο, ἧττον μὲν ἐνθυμηθήσεται, ἧττον δὲ εὑρήσει. αἱ γὰρ τοιαίδε ὑποψίαι, γνώμης ἀχλὺς, καὶ δεσμὰ γλώττης. ἱερὰς δὲ λέγεται κέδρους ἐκτεμὼν, δημευθῆναι τὸ πολὺ τῆς οὐσίας. ὅτε δὴ καὶ ἀπιόντι αὐτῷ τοῦ δικαστηρίου, ἐπηκολούθουν μὲν οἱ γνώριμοι παραμυθούμενοί τε, καὶ ἀνέχοντες τὸν ἄνδρα. ἑνὸς δὲ αὐτῶν εἰπόντος ἀλλ' οὐ μελέτην ἀφαιρεθήσεταί τις ὦ ἡρακλείδη, οὐδὲ τὸ ἐπ' αὐτῇ κλέος, καὶ ἐπιρραψῳδήσαντος αὐτῷ τὸ, εἷς δή που λοιπὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ, ἔφη μάλα, ἀστειότατα δὴ ἐπιπαίξας τοῖς ἑαυτοῦ κακοῖς. δοκεῖ δὲ μάλιστα σοφιστῶν οὗτος τὴν ἐπιστήμην πόνῳ κατακτήσασθαι, μὴ συγχωρούσης αὐτῷ τῆς φύσεως. καὶ ἔστιν αὐτῷ φρόντισμα οὐκ ἀηδὲς, βιβλίον ξύμμετρον, ὃ ἐπιγέγραπται πόνου ἐγκώμιον. τὸ δὲ βιβλίον τοῦτο πρὸ χειρῶν ἔχων, ἐνέτυχε Πτολεμαίῳ τῷ σοφιστῇ κατὰ ναύκρατιν. ὁ δὲ, ἤρετο αὐτὸν ὅ, τι σπουδάζοι. τοῦ δὲ εἰπόντος ὅτι πόνου εἴη ἐγκώμιον, λαβὼν ὁ Πτολεμαῖος τὸ βιβλίον, καὶ ἀπαλείψας τὸ π, ὥρα σοι ἔφη ἀναγιγνώσκειν τὸ ὄνομα τοῦ ἐγκωμίου. καὶ αἱ διαλέξεις δὲ, ἃς ἀπολλώνιος ὁ ναυκρατίτης κατ' αὐτοῦ διελέγετο, ὡς νωθροῦ καθάπτονται, καὶ μοχθηροῦ. ἡρακλείδου διδάσκαλοι, ἡρώδης μὲν, τῶν οὐκ ἀληθῶς πεπιστευμένων. ἀδριανὸς δὲ, καὶ χρῆστος, ἐν γνησίοις. καὶ ἀριστοκλέους δὲ ἠκροᾶσθαι αὐτὸν μὴ ἀπιστῶμεν. λέγεται δὲ καὶ γαστρὶ κοίλῃ χρῆσθαι, καὶ πλεῖστα ὀψοφαγῆσαι. καὶ ἡ πολυφαγία αὐτὴ, ἐς οὐδὲν αὐτῷ ἀποσκῆψαι. ἐτελεύτα γοῦν ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη, ἄρτιος τὸ σῶμα. καὶ τάφος μὲν αὐτῷ ἐν λυκίᾳ λέγεται. ἐτελεύτα δὲ τῇ θυγατρὶ, καὶ ἀπελευθέροις οὐ σπουδαίοις. ὑφ' ὧν καὶ τὴν ῥητορικὴν ἐκκληρονομήθη. ἡ δὲ ῥητορικὴ, χωρίον δέκα ταλάντων ἦν αὐτῷ κατὰ τὴν σμύρναν, ἐωνημένον ἐκ τῶν ἀκροάσεων.

ΙΠΠΟΔΡΟΜΟΣ.

Μὴ δὲ δεύτερον τῶν προειρημένων σοφιστῶν, μὴ δὲ ἱππόδρομόν τις ἡγείσθω τὸν θετταλόν. τῶν μὲν γὰρ, βελτίων φαίνεται. τῶν δὲ, οὐκ οἶδα ὅ, τι λείπεται. ἱπποδρόμῳ τοίνυν, πατρὶς μὲν ἦν λάρισσα, πόλις εὖ πράττουσα ἐν θετταλοῖς. πατὴρ δὲ, ὀλυμπιόδωρος, παρελθὼν ἱπποτροφίᾳ θετταλοὺς πάντας. μεγάλου δὲ ἐν θετταλίᾳ δοκοῦντος τοῦ ἅπαξ προστῆναι τῶν πυθίων, ὁ ἱππόδρομος προέστη δὶς τῶν πυθικῶν ἄθλων. πλούτῳ τε ὑπερήνεγκε τοὺς ἄνω, καὶ κόσμῳ τῷ περὶ τὸν ἀγῶνα, καὶ μεγέθει γνώμης, καὶ δικαιότητι βραβευούσῃ τὸ εὐθύ. τὸ γοῦν περὶ τὸν τῆς τραγῳδίας ὑποκριτὴν ὑπ' αὐτοῦ πραχθὲν, οὐδὲ ὑπερβολὴν ἑτέρῳ καταλέλοιπε δικαιότητός τε, καὶ γνώμης. κλήμης δὲ ὁ βυζάντιος, τραγῳδίας ὑποκριτὴς ἦν μὲν, οἷος οὔπω τὶς τὴν τέχνην. νικῶν δὲ κατὰ τοὺς χρόνους, οὓς τὸ βυζάντιον ἐπολιορκεῖτο, ἀπῄει ἁμαρτάνων τῆς νίκης, ὡς μὴ δοκοίη δίκαιος ἀνδρὸς κηρύττεσθαι πόλις, ὅπλα ἐπὶ ῥωμαίους ἠρμένη. ἄριστα δὲ αὐτὸν ἀγωνισάμενον κἀν τοῖς ἀμφικτυονικοῖς ἄθλοις, οἱ μὲν ἀμφικτύονες, ἀπεψηφίζοντο τῆς νίκης, δι' ἧς προειρημένης αἰτίας. ἀναπηδήσας δὲ ξὺν ὁρμῇ ὁ ἱππόδρομος, οὗτοι μὲν εἶπεν ἐρρώσθων ἐπιορκοῦντές τε, καὶ παραγιγνώσκοντες τοῦ δικαίου. ἐγὼ δὲ, κλήμεντι τὴν νικῶσαν δίδωμι. ἐφέντος οὖν θατέρου τῶν ὑποκριτῶν ἐπὶ τὸν βασιλέα, ηὐδοκίμησε πάλιν ἡ τοῦ ἱπποδρόμου ψῆφος. καὶ γὰρ δὴ καὶ ἐπὶ τῆς ῥώμης ἐνίκα ὁ βυζάντιος. τοιοῦτος δὲ ὢν ἐς τὰ πλήθη, θαυμασίᾳ πρᾳότητι ἐπὶ τὰς ἐπιδείξεις ἐχρῆτο. παραλαβὼν γὰρ τὴν τέχνην φίλαυτόν τε, καὶ ἀλαζόνα, οὔτε ἐς ἔπαινον ἑαυτοῦ κατέστη ποτὲ, καὶ ἐπέκοπτε τὰς ὑπερβολὰς τῶν ἐπαίνων.

νων· βοώντων γοῦν ποτε ἐπ' αὐτῷ τῶν ἑλλήνων πολλά, καὶ εὔφημα, καί που καὶ τῷ πο
λέμωνι ὁμοιούντων αὐτόν, τί μ' ἀθανάτοισιν ἐΐσκετε ἔφη; ὅτε τὸν πολέμωνα ἀφελόμενος
τὸ νομίζεσθαι θεῖον ἄνδρα, οὔτε ἑαυτῷ διδοὺς τὸ τοιούτῳ ὁμοιοῦσθαι. προόκλου δὲ τοῦ
ναυκρατίτου τοῦ πομπηϊανοῦ πρεσβυτικὴν ξυνθέντος ᾠδὴν ἐς πάντας τοὺς παιδεύον-
τας ἀθήνησι, καὶ τὸν ἱππόδρομον ἐγκαταλέξαντος τῷ λοιδορισμῷ τούτῳ, ἡμεῖς μὲν
ᾠόμεθα λόγου ἀκροάσασθαι πρὸς τὴν τῶν εἰρημένων ἠχὼ ξυγκειμένου, ὁ δέ, οὐδὲν εἰ-
πὼν φλαῦρον, ἔπαινον εὐφημίας διεξῆλθεν, ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ ταὼ τοῦ ὄρνιθος,
ὡς ἀναπτεροῦντος αὐτὸν τοῦ ἐπαίνου. ὧδε μὲν δὴ διέκειτο πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ πρεσβυ-
τέρους, καὶ χρόνῳ πολλῷ τε, καὶ οὐ πολλῷ προειληφότας. ὡς δὲ καὶ πρὸς τοὺς ἰσήλι
κας εἶχεν, ὑπάρχει μαθεῖν ἐκ τῶνδε. νεανίας ἀπ' ἰωνίας ἥκων ἀθήναζε, διῄει ἐπαί-
νους τοῦ ἡρακλείδου πέρα ἀχθηδόνος. ἰδὼν οὖν αὐτὸν ὁ ἱππόδρομος ἐν τῇ ἀκροάσει, ὁ νεα-
νίας οὗτος ἔφη, ὑπὲρ τοῦ ἑαυτοῦ διδασκάλου. καλὸν οὖν ξυλλαβεῖν αὐτῷ τῶν παιδικῶν.
καὶ γὰρ ἂν καὶ ξὺν ὑπερμαίῳ ἀπέλθοι, μαθὼν ἐγκωμιάζειν. καὶ εἰπὼν ταῦτα, ἔπαινον τοῦ
ἡρακλείδου διῆλθεν, οἷος ἐπ' αὐτῷ οὔπω εἴρηται. τὰ δὲ ὑπὲρ διοδότῳ καππαδόκῃ δάκρυα,
καὶ τὸ ἐσθῆτα μέλαιναν ἐπ' αὐτῷ ἐνδῦναι, φύσιν μὲν παρεσχημένῳ μελέτῃ ἐπιτηδείαν,
ἐφήβῳ δὲ ἀποθανόντι, πατέρα τοῦ ἑλληνικοῦ ἐκήρυξε τὸν ἱππόδρομον, καὶ περιωπὴν ἔ-
χοντα τοῦ καὶ μεθ' ἑαυτὸν γενέσθαι τινὰς ἀειπρεπεῖς ἄνδρας. τουτὶ δὲ μάλιστα ἐν ὀλυμπίᾳ
ἐδήλωσε. φιλοστράτῳ γὰρ τῷ λημνίῳ γνωρίμῳ μὲν ἑαυτοῦ ὄντι, δύο δὲ, καὶ εἴκοσιν ἔτη
γεγονότι, ἀναρριπτοῦντί τινα αὐτοσχέδιον, πλεῖστα μὲν ἐνέδωκε τῇ τέχνῃ τῶν ἐπαίνων. ὧν
δὲ εἰπεῖν ἔδει, καὶ μὴ ἀξιούσης δὲ καὶ τὸν ἱππόδρομον τῆς ἑλλάδος αὐτίκα παριέναι, οὐκ
ἐπαποδύσομαι ἔφη τοῖς ἐμαυτοῦ σπλάγχνοις. καὶ εἰπὼν ταῦτα, ἀνεβάλετο τὴν ἀκρό
ασιν ἐς τὴν τῆς θυσίας ἡμέραν. ταῦτα μὲν οὖν ἐχέτω μοι δήλωσιν ἀνδρὸς πεπαιδευ-
μένου, φιλανθρώπου τε, καὶ πρᾶον τὸ ἦθος. τὸν δὲ ἀθήνησι τῶν σοφιστῶν θρόνον κατασχών, ἔτ
που τεττάρων ἀπηνέχθη αὐτὸς ὑπὸ τῆς γυναικός, καὶ τοῦ πλούτου. ἐκείνη γὰρ ἐνεργοτά-
τη γυναικῶν ἐγένετο, καὶ φύλαξ ἀγαθὴ χρημάτων. ἀμφοῖν τε ἀπόντων, ἡ οὐσία ὑπεδίδου.
τοῦ γε μὴν ἐσφοιτᾶν ἐς τὰς τῶν ἑλλήνων πανηγύρεις, οὐκ ἠμέλει, ἀλλ' ἐθάμιζεν ἐς αὐτάς,
ἐπιδείξεων ἕνεκα, καὶ τοῦ μὴ ἀγνοεῖσθαι. βέλτιον δὲ κἀκεῖνα ἐφαίνετο ὑπὸ τοῦ καὶ μετὰ τὸ
πεπαῦσθαι τοῦ παιδεύειν, ἀεὶ σπουδάζειν. ἱππόδρομος μὲν γοῦν δή, πλεῖστα μὲν ἐξέμαθεν
ἑλλήνων, τῶν γε μετὰ τὸν καππαδόκην ἀλέξανδρον μνήμης εὐτυχησάντων, πλεῖστα δὲ ἀνέ-
γνω μετά γε ἀμμώνιον τὸν ἀπὸ τοῦ περιπάτου. ἐκείνου γοῦν πολυγραμματώτερον ἄνδρα
οὔπω ἔγνων. μελέτης δὲ ὁ ἱππόδρομος, οὔτε ἐν ἀγρῷ διαιτώμενος ἠμέλει, οὔτε ὁδοιπο-
ρῶν, οὔτε ἐν θετταλίᾳ, ἀλλὰ καὶ κρεῖττον ὄλβου κτῆμα ἐκάλει αὐτὴν ἐκ τῶν εὐριπίδου τε
ὕμνων, καὶ ἀμφίονος. ἀγροικότερός τε ὢν τὸ εἶδος, ὅμως ἀμήχανον εὐγένειαν ἀπεδήλου τοῖς
ὄμμασι, γοργόν τε, καὶ φαιδρόν. τουτὶ δὲ καὶ μεγιστίας ὁ σμυρναῖος ἐν αὐτῷ καθεωρακέναι
φησίν, οὐ τὰ δεύτερα φυσιογνωμονούντων νομισθείς. ἀφίκετο μὲν γοῦν ἐς τὴν σμύρναν, μετὰ
τὸν ἡρακλείδην ὁ ἱππόδρομος, οὔπω πρὸ τούτου ἥκων. ἀποβὰς δὲ τῆς νεώς, ἀπῄει εἰς ἀγο
ράν, εἴ τῳ ἐντύχοι πεπαιδευμένῳ τὰ ἐγχώρια. ἱερὸν δὲ κατιδών, καὶ παιδαγωγοὺς προσ
καθημένους, ἀκολούθους τε παῖδας ἄχθη βιβλίων ἐν πήραις ἀνημμένους, ξυνῆκεν ὅτι παι
δεύοι τις ἔνδον τῶν ἐπιφανῶν. καὶ εἴσω παρῄει. καὶ προσειπὼν τὸν μεγιστίαν, ἐκάθητο, ἐρω
τῶν οὐδέν. ὁ μὲν δὴ μεγιστίας, ᾤετο ὑπὲρ μαθητῶν διαλέξεσθαί οἱ, πατέρα ἴσως, ἢ τροφέα
παίδων ὄντα. καὶ ἤρετο ὑπὲρ ὅτου ἥκοι. ὁ δέ, πεύσῃ ἔφη, ἐπειδὰν αὐτοὶ γενώμεθα. διακωδω
νίσας οὖν ὁ μεγιστίας τὰ μειράκια, λέγε ἔφη ὅ, τι βούλει. καὶ ὁ ἱππόδρομος, ἀντιδῶμεν ἀλ
λήλοις τὴν ἐσθῆτα ἔφη. ἦν δὲ ἄρα τῷ μὲν ἱπποδρόμῳ, χλαμύς. τῷ δ' αὖ, δημοτικὸν ἱμά
τιον. καὶ τίνα σοι νοῦν τοῦτ'; ἦ δ' ὁ μεγιστίας; ἐπίδειξιν ἔφη σοι μελέτης ποιήσασθαι βούλο
μαι. δαιμονᾶν μὲν οὖν αὐτὸν ᾠήθη, ταῦτα ἐπαγγείλαντα, καὶ τὴν γνώμην ἐλαύνεσθαι.
τὰς δὲ βολὰς ἀνασκοπῶν τῶν ὀμμάτων, καὶ ὁρῶν αὐτὸν ἔννουν, καὶ καθεστηκότα, ἀντέ-
δωκε τὴν ἐσθῆτα. ὑπόθεσίν τε αἰτήσαντι, προὔβαλε τὸν μάγον τὸν ἀποθνήσκειν ἀξιοῦν-
τα, ἐπειδὴ μὴ ἐδυνήθη ἀποκτεῖναι μάγον μοιχόν. ὡς δὲ ἵζησεν ὑπὲρ τοῦ θρόνου, καὶ μικρὸν
ὑποσχὼν ἀνεπήδησε, μᾶλλον εἰσῄει τὸν μεγιστίαν ὁ τῆς μανίας λόγος. καὶ τὰ πλεονεκτήματα
ἐμβροντησίαν ᾤετο. ἀρξαμένου δὲ τῆς ὑποθέσεως, καὶ εἰπόντος ἀλλ' ἐμαυτόν γε δύναμαι,
ἐξέπεσεν ἑαυτοῦ ὑπὸ θαύματος. καὶ προσδραμὼν αὐτῷ, ἱκέτευε μαθεῖν ὅστις εἴη. εἰμὶ μὲν
ἔφη ἱππόδρομος ὁ θετταλός, ἥκω δέ σοι γυμνασόμενος, ἵν' ἐκμάθοιμι δι' ἑνὸς ἀνδρὸς οὕτω
πεπαιδευμένου τὸ ἦθος τῆς ἰωνικῆς ἀκροάσεως. ἀλλ' ὅρα με δι' ὅλης τῆς ὑποθέσεως. περὶ
τέρμα δὲ τοῦ λόγου, δρόμος ὑπὸ τῶν κατὰ τὴν σμύρναν πεπαιδευμένων ὑπὸ τὰς τοῦ μεγι
στίου θύρας ἐγένετο, ταχείας τῆς φήμης διαδοθείσης ἐς πάντας, ἐπιχωριάζειν αὐτοῖς τὸν

ἱππόδρομον ὁ δὲ, ἀναλαβὼν τὴν ὑπόθεσιν, ἑτέραις ἰδέαις μετεχειρίσατο τὰς ἤδη εἰρημένας ἐννοίας. παρελθὼν δὲ ἐς τὸ κοινὸν τῶν σμυρναίων, ἀνὴρ ἔδοξε θαυμάσιος, καὶ οἷος ἐν τοῖς πρὸ αὐτοῦ γράφεσθαι. ἦν δὲ αὐτῷ τὰ μὲν τῆς διαλέξεως, πλάτωνος ἀνειμένα, καὶ δίωνος. τὰ δὲ τῆς μελέτης κατὰ τοῦ πολέμωνος, ἐρρωμένα, καί που καὶ ὑποτιμώτερα. τὰ δὲ τῆς εὐροίας, οἷα τοῖς ἀλύπως ἀναγιγνώσκουσι, τὰ σφόδρα αὐτοῖς καθωμιλημένα. νικαγόρου δὲ τοῦ σοφιστοῦ μητέρα σοφιστῶν τὴν τραγῳδίαν προσειπόντος, διορθούμενος ὁ ἱππόδρομος τὸν λόγον, ἐγὼ δὲ ἔφη πατέρα ὅμηρον. ἐσπούδαζε δὲ καὶ ἐπὶ ἀρχιλόχῳ, καὶ ἐκάλει τὸν μὲν ὅμηρον, φωνὴν σοφιστῶν, τὸν δὲ ἀρχίλοχον, πνεῦμα. μελέται μὲν δὴ τοῦ ἀνδρὸς τούτου, τριάκοντα ἴσως. ἄριστοι δὲ αὐτῶν οἱ καταναῖοι, καὶ οἱ σκύθαι, καὶ ὁ δημάδης, ὁ μὴ συγχωρῶν ἀφίστασθαι ἀλεξάνδρου ἐν ἰνδοῖς ὄντος. ᾄδονται δὲ αὐτοῦ καὶ λυρικοὶ νόμοι. καὶ γὰρ δὴ καὶ τῆς νομικῆς λύρας ἥπτετο. ἐτελεύτα δὲ ἀμφὶ τὰ ἑβδομήκοντα, καὶ οἴκοι, καὶ ἐπὶ υἱῷ, ἀστοῦ μὲν προσῆναι, καὶ οἰκίας, ἱκανῷ, παραπλῆγι δὲ, καὶ ἔκφρονι, τά τε τῶν σοφιστῶν οὐ πεπαιδευμένῳ.

ΛΑΟΔΙΚΕΥΣ.

Οἱ τὸν λαοδικέα οὐᾶρον λόγου ἀξιοῦντες, αὐτοὶ μὲν ἀξιούσθων λόγων. καὶ γὰρ εὐτελὴς, καὶ διακεχηνὼς, καὶ εὐήθης. καὶ ἣν εἶχεν εὐφωνίαν, αἰσχύνων καμπαῖς ᾀσμάτων, αἷς κἂν ὑπορχήσαιτό τις τῶν ἀσελγεστέρων. οὐ διδάσκαλον, ἢ ἀκροατὴν, τί ἂν λέγοιμι, τί δ' ἂν γράφοιμι, εὖ γιγνώσκων ὅτι μήτ' ἂν τοιαῦτα διδάξειέ τις, καὶ τοῖς μεμαθηκόσιν, ὄνειδος τὸ τοιούτων ἀκροᾶσθαι;

ΚΥΡΙΝΟΣ.

Κυρίνῳ δὲ τῷ σοφιστῇ, πατρὶς μὲν, νικομήδεια ἐγένετο. γένος δὲ, οὔτε εὐδόκιμον, οὔτ' αὖ καταβεβλημένον. φύσις ἀγαθὴ παραλαβεῖν μαθήματα, καὶ παραδοῦναι βελτίων. οὐ γὰρ μνήμην μόνον, ἀλλὰ καὶ σαφήνειαν ἤσκει. κομματίας ὁ σοφιστὴς οὗτος. καὶ περὶ μὲν τὰ θετικὰ τῶν χωρίων, οὐ πολύς. ἐρρωμένος μὴν, καὶ σφοδρὸς, καὶ κατασεῖσαι δεινὸς ἀκροατοῦ ὦτα. καὶ γὰρ δὴ καὶ ἀπεσχεδίαζε. προσφυέστερος δὲ ταῖς κατηγορίαις δοκῶν, ἐπιστεύθη ἐκ βασιλέως τὴν τοῦ ταμιείου γλῶτταν. καὶ παρελθὼν ἐς τὸ δυνηθῆναί τι, οὔτε βαρὺς, οὔτε ἀλαζὼν ἔδοξεν, ἀλλὰ πρᾶός τε, καὶ ἑαυτῷ ὅμοιος. οὔτε βρασιχρήματος, ἀλλ' ὥσπερ τὸν ἀριστείδην ἀθηναῖοι ᾄδουσι μετὰ τὴν ἐπίταξιν τῶν φόρων, καὶ τὰς νήσους ἐπανελθὼν σφίσιν ἐν τῷ προτέρῳ τρίβωνι, οὕτω καὶ ὁ κυρῖνος ἀφίκετο ἐς τὰ ἑαυτοῦ ἤθη, πενίᾳ σεμνυνόμενος. αἰτιωμένων δὲ αὐτὸν τῶν κατὰ τὴν ἀσίαν ἐνδεικτῶν ὡς πρᾳότερον περὶ τὰς κατηγορίας, ἢ αὐτοὶ διδάσκουσι, καὶ μὴν πολλῷ βέλτιον εἶπεν ὑμᾶς λαβεῖν τὴν ἐμὴν πρᾳότητα, ἢ ἐμὲ τὴν ὑμετέραν ὠμότητα. ἐνδειξάντων δὲ αὐτῶν καὶ πόλιν οὐ μεγάλην ἐπὶ πολλαῖς μυριάσιν, ἐκράτει μὲν ὁ κυρῖνος τὴν δίκην ἄκων μάλα. προσιόντες δὲ αὐτῷ οἱ ἐνδεῖκται, αὕτη σε ἔφασαν ἡ δίκη, αἴρει μέγαν, παρελθοῦσα ἐς τὰ τοῦ βασιλέως ὦτα. καὶ ὁ κυρῖνος, οὐκ ἐμοὶ πρέπον ἔφη, ἀλλ' ὑμῖν, ἐπὶ τῷ πόλιν ἀοίκητον ποιῆσαι τι μᾶσθαι. ἐπὶ δὲ υἱῷ τελευτήσαντι παραμυθουμένων αὐτὸν τῶν προσηκόντων, πότε εἶπεν ἀνὴρ, ἢ νῦν δόξω; ἀδριανοῦ δὲ ἀκροατὴς γενόμενος, οὐ πᾶσιν ὡμολόγει τοῖς ἐκείνου, ἀλλ' ἔστιν ἃ καὶ διέγραφεν οὐκ ὀρθῶς εἰρημένα. τέρμα δὲ αὐτῷ τοῦ βίου, ἔτος ἑβδομηκοστόν. καὶ τὸ σῆμα, οἴκοι.

ΦΙΛΙΣΚΟΣ.

Φιλίσκος δὲ ὁ θετταλὸς, ἱπποδρόμῳ μὲν, συνῆπται γένος. τοῦ δὲ ἀθήνησι θρόνου προὔστη ἔτη ἑπτὰ, τὴν ἀτέλειαν τὴν ἐπ' αὐτῷ ἀφαιρεθείς. τουτὶ δὲ ὅπως συνέβη, δηλῶσαι ἀνάγκη.
* ἑορδαῖοι μακεδόνες τὰς οἰκείας λειτουργίας τὸν φιλίσκον ὡς δὴ ὑπάρχοντα αὐτοῖς ἐπὶ
* πάντας τοὺς ἀπὸ μητέρων ἔφεσιν, οὗτος νῦν, τῆς δίκης γενομένης ἐπὶ τὸν αὐτοκράτορα, ἀντωνῖνος δὲ ἦν ὁ τοῦ φιλοσόφου παῖς, ἰουλίας ἐστάλη ἐς τὴν ῥώμην, ὡς τὰ ἑαυτοῦ θησόμενος. καὶ προσρυεὶς τοῖς περὶ τὴν ἰουλίαν γεωμέτραις τε, καὶ φιλοσόφοις, εὕρετο παρ' αὐτοῖς διὰ τοῦ βασιλέως τὸν ἀθήνησι θρόνον. ὁ δ' ὥσπερ οἱ θεοὶ ὁμήρῳ πεποίηνται, οὐ πάντα ἑκόντες ἀλλήλοις διδόντες, ἀλλ' ἔστιν ἃ καὶ ἄκοντες, οὕτω δὴ ἠγρίαινε, καὶ χαλεπὸς ἦν, ὡς περιδραμόντι. ὡς δὲ ἤκουσεν εἶναί τινα αὐτῷ καὶ δίκην, ἧς αὐτὸς ἀκροατὴς ἔσοιτο, κελεύει ἐπιτεταγμένον ταῖς δίκαις, προειπεῖν οἱ, τὸ μὴ δι' ἑτέρων, δι' ἑαυτοῦ δὲ ἀγωνίζεσθαι. ἐπεὶ δὲ παρῆλθεν ἐς τὸ δικαστήριον, προσέκρουσε μὲν τὸ βάδισμα, προσέκρουσε δὲ ἡ στάσις. καὶ τὴν στολὴν εὐσχήμων ἔδοξε, καὶ τὴν φωνὴν μιξόθηλυς, καὶ τὴν γλῶτταν ὕπτιος. καὶ βλέπων ἑτέρωσέ ποι μᾶλλον, ἢ ἐς τὰ νοούμενα. ἐκ τούτων ἀποσραφεὶς ὁ αὐτοκράτωρ ἐς τὸν φιλί-

σκον, ἐπεσόμιζεν αὐτὸν καὶ παρὰ πάντα τὸν λόγον, διείρων ἐς αὐτὸν τοῦ ὕδατος, καὶ ἐρωτήσεις ἐν αὐτῷ στενὰς ποιούμενος. ὡς δὲ οὐ πρὸς τὰ ἐρωτώμενα αἱ ἀποκρίσεις ἐγίνοντο φιλίσκου, ἔφη, τὸν μὲν ἄνδρα, δείκνυσιν ἡ κόμη, τὸν δὲ ῥήτορα, ἡ φωνή. καὶ μετὰ πολλὰς τοιαύτας ἐπικοπὰς, ἐπήγαγεν ἑαυτὸν τοῖς ἑορδαίοις. ἐπόντος δὲ τοῦ φιλίσκου σύ μοι λειτουργιῶν ἀτέλειαν δέδωκας δοὺς τὸν ἀθήνησι θρόνον, ἀναβοήσας ὁ αὐτοκράτωρ, οὔτε σὺ ἔφη ἀτελὴς, οὔτε ἄλλος οὐδεὶς τῶν παιδευόντων. οὐδὲ γὰρ ἄν ποτε διὰ μικρὰ καὶ δύστηνα λογάρια, τὰς πόλεις ἀφελοίμην τῶν λειτουργησόντων. ἀλλ' ὅμως καὶ μετὰ ταῦτα φιλοστράτῳ τῷ λημνίῳ, λειτουργιῶν ἀτέλειαν ἐπὶ μελέτῃ ἐψηφίσατο, τέτταρα, καὶ εἴκοσιν ἔτη γεγονότι. αἱ μὲν δὴ προφάσεις, δι' ἃς ὁ φιλίσκος ἀφῃρέθη τὸ εἶναι ἀτελὴς, αἵδε ἐγένοντο. μὴ ἀφαιρείσθω δ' αὐτὸν τὰ περὶ τῷ βλέμματι, καὶ τῷ φθέγματι, καὶ τῷ σχήματι ἐλαττώματα, τὸ μὴ οὐ κράτιστα ῥητόρων ἑλληνίσαι τε, καὶ συνθεῖναι. ἡ δὲ ἰδέα τοῦ λόγου, λάλος μᾶλλον, ἢ ἐναγώνιος. διεφαίνετο δὲ αὐτῆς καὶ καθαρὰ ὀνόματα, καὶ καινοπρεπὴς ἦχος. ἐτελεύτα μὲν οὖν ἐνταῦθα θυγατρὶ, καὶ υἱῷ οὐδενὸς ἀξίῳ. μεῖον δὲ αὐτῷ τοῦ βίου, ἔτη ἑπτὰ, καὶ ἑξήκοντα. κεκτημένος δὲ ἀθήνησι χωρίον οὐκ ἀηδὲς, οὐκ ἐν αὐτῷ ἐτάφη, ἀλλ' ἐν τῇ ἀκαδημίᾳ, οὗ τίθησι τὸν ἀγῶνα ἐνταῦθα τοῖς ἐκ τῶν πολέμων θαπτομένοις ὁ πολέμαρχος.

ΑΙΛΙΑΝΟΣ.

Αἰλιανὸς δὲ, ῥωμαῖος μὲν ἦν, ἠττίκιζε δὲ ὥσπερ οἱ ἐν τῇ μεσογείᾳ ἀθηναῖοι. ἐπαινεῖσθαί μοι δοκεῖ ἄξιος ὁ ἀνὴρ οὗτος πρῶτον μὲν ἐπειδὴ καθαρὰν φωνὴν ἐξεπόνησε πόλιν οἰκῶν ἑτέρᾳ φωνῇ χρωμένην, ἔπειθ' ὅτι προσρηθεὶς σοφιστὴς ὑπὸ τῶν χαριζομένων τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἐπίστευσεν, οὐδὲ ἐκόλασε τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, οὐδὲ ἐπήρθη ὑπὸ τοῦ ὀνόματος οὕτω μεγάλου ὄντος, ἀλλ' ἑαυτὸν εὖ διασκεψάμενος ὡς μελέτῃ οὐκ ἐπιτήδειον, τῷ συγγράφειν ἐπέθετο, καὶ ἐθαυμάσθη ἐκ τούτου. ἡ μὲν ἐπὶ πᾶν ἰδέα τοῦ ἀνδρὸς, ἀφέλεια προσβάλλουσά τι τῆς νικοστράτου ὥρας. ἡ δὲ ἐνίοτε, πρὸς δίωνα ὁρᾷ, καὶ τὸν ἐκείνου τόνον. ἐντυχὼν δέ ποτε αὐτῷ φιλόστρατος ὁ λήμνιος βιβλίον ἔτι πρόχειρον ἔχοντι, καὶ ἀναγινώσκοντι αὐτὸ σὺν ὀργῇ, καὶ ἐπιτάσει τοῦ φθέγματος, ἤρετο αὐτὸν ὅ,τι σπουδάζοι. καὶ ὃς, ἐκπεπόνηταί μοι ἔφη κατηγορία τοῦ γύννιδος. καλῶ γὰρ οὕτω τὸν ἄρτι καθῃρημένον τύραννον, ἐπειδὴ ἀσελγείᾳ πάσῃ τὰ ῥωμαίων ᾔσχυνε. καὶ ὁ φιλόστρατος, ἐγώ σε εἶπεν ἐθαύμαζον ἂν, εἰ ζῶντος κατηγόρησας. ἀνδρὸς γὰρ δὴ τὸ μὲν ζῶντα τὸν τύραννον ἐπικόπτειν, ἀνδρός. τὸ δὲ ἐπεμβαίνειν κειμένῳ, παντός. ἔφασκε δὲ ὁ ἀνὴρ οὗτος μὴδ' ἀποδεδημηκέναι πω τῆς γῆς ὑπὲρ τὴν ἰταλῶν χώραν, μηδὲ ἐμβῆναι ναυσί, μηδὲ γνῶναι θάλατταν. ὅθεν καὶ λόγου πλείονος κατὰ τὴν ῥώμην ἠξιοῦτο, ὡς τιμῶν τὰ ἤθη. παυσανίου μὲν οὖν ἀκροατὴς ἐγένετο. ἐθαύμαζε δὲ τὸν ἡρώδην ὡς ποικιλώτατον ῥητόρων. ἐβίω δὲ ὑπὲρ τὰ ἑξήκοντα ἔτη, καὶ ἐτελεύτα οὐκ ἐνταῦθα παισί. παιδοποιίαν γὰρ παρῃτήσατο, τῷ μὴ γῆμαί ποτε. εἴτε δὲ εὔδαιμον, εἴτε ἄθλιον, οὐ τοῦ παρόντος καιροῦ φιλοσοφῆσαι.

ΗΛΙΟΔΩΡΟΣ.

Ἐπεὶ δὲ ἡ τύχη κρατίστη ἐνταῦθα πάντα τἀνθρώπεια, μὴ δὲ ἡλιόδωρος ἀπαξιούσθω σοφιστῶν κύκλου, παράδοξον ἀγώνισμα τύχης γενόμενος. ἐχειροτονήθη μὲν γὰρ ὁ ἀνὴρ οὗτος πρὸ τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος, ἐς τὰ κελτικὰ ἔθνη ξὺν ἑτέρῳ. νοσοῦντος δὲ θατέρου, καὶ λεγομένου τὸν βασιλέα διαγράφειν πολλὰς τῶν δικῶν, δείσας μὴ ὁ ἡλιόδωρος ἐς τὸ στρατόπεδον, δείσας περὶ τῇ δίκῃ. εἰσκαλούμενος δὲ θᾶττον, ἢ ᾤετο τὸν νοσοῦντα, ἀνεβάλλετο. ὑβριστὴς δὲ ὢν ὁ τὰς δίκας εἰσκαλῶν, οὐ συνεχώρει ταῦτα, ἀλλὰ παρῆγεν αὐτὸν ἐς τὰ δικαστήρια, ἄκοντά τε, καὶ τοῦ γενείου ἕλκων. ὡς δὲ εἴσω παρῆλθε, καὶ θαρραλέοι μὲν ἐς τὸν βασιλέα εἶδεν, ᾔτησεν ὕδατος. αὐτὴν δὲ τὴν παραίτησιν ἐντεχνῶς διέθετο, ἐπειδὴ καινόν σοι δόξει, μέμψεται αὐτοκράτωρ ἑαυτόν τις παραγραφόμενος μόνος, ἀφωνίσασθαι τὴν δίκην ἐγκελεὺς οὐκ ἔχων. ἀναπηδήσας ὁ αὐτοκράτωρ, ἄνδρα τε ἴδιον οὔπω ἔγνωκα τὸν ἐμαυτοῦ καιρὸν εὕρημα, καὶ τὰ τοιαῦτα ἐκέλευε τὸν ἡλιόδωρον, ἀνασείων τὴν χεῖρα, καὶ τὸν κόλπον τῆς χλαμύδος. κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν ἐνέπεσέ τις καὶ ὁ μὲν ὁρμὴ γέλωτος οἰομένοις ὅτι διαπτύοι αὐτόν. ἐπεὶ δὲ αὐτῷ τὸ ἱππεύειν δημοσίᾳ ἔδωκε, καὶ παισὶν, ὁπόσους εἶχε, ἐθαύμαζε τὸ ἡ τύχη, ὡς τὴν ἑαυτῆς ἰσχὺν ἐνδεικνυμένη διὰ τῶν οὕτω παραλόγων. καὶ πολλῷ πλέον ἔτι, ἐκ τῶν ἐφεξῆς ἐδηλοῦτο. ὡς γὰρ ξυνῆκεν ὁ ἀράβιος ὅτι κατὰ δαίμονα ἀγαθὸν τὰ πράγματα αὐτῷ προὔβαινεν, ἀπεχρήσατο τῇ φορᾷ τοῦ βασιλέως, καθάπερ τῶν ναυκλήρων οἱ τὰ ἱστία πλήρη ἀνασείοντες ἐν ταῖς εὐπλοίαις. καὶ ὦ βασιλεῦ ἔφη, ἀπάθες μοι καιρὸν εἰς ἐπίδειξιν μελέτης. καὶ ὁ βασιλεὺς, ἀκροῶμαι εἶπε, καὶ λέγε ἐς τόδε. ὁ δημοσθένης ἐνταῦθα τῷ φιλίππῳ ἐκπεσὼν, καὶ δειλίας φεύγων, μελετῶντι δὲ, ὁ μόνος ἑαυτὸν εὐθύνω

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/2

παρεῖχεν, ἀλλ' ἡτοίμαζε καὶ τὸν ἐξ ἄλλων ἔπαινον φοβερὸν, βλέπων ἐς τοὺς μὴ ξυνεπαινοῦντας· καὶ μὴν καὶ προὔστήσατο αὐτὸν τῆς μεγίστης τῶν κατὰ τὴν ῥώμην συνηγοριῶν, ὡς ἐπιτηδειότερον δικαστηρίοις, καὶ δίκαις. ἀποθανόντος δὲ τοῦ βασιλέως, προσετάχθη μέν τις αὐτῷ νῆσος· λαβὼν δὲ ἐν τῇ νήσῳ φονικὴν αἰτίαν, ἀνεπέμφθη ἐς τὴν ῥώμην ὡς ἀπολογησόμενος τοῖς τῶν στρατοπέδων ἡγεμόσι· δόξαντι δὲ αὐτῷ καθαρῷ εἶναι τῆς αἰτίας, ἐπανείθη καὶ ἡ νῆσος· καὶ γηράσκει ἐν τῇ ῥώμῃ μήτε σπουδαζόμενος, μήτε ἀμελούμενος.

ΑΣΠΑΣΙΟΣ.

Ἀσπάσιον δὲ τὸν σοφιστὴν, ῥάβεννα μὲν ἤνεγκεν· ἡ δὲ ῥάβεννα, ἰταλοί. δημητριανὸς δὲ ὁ πατὴρ ἐπαίδευσεν, εὖ γινώσκων τοὺς ῥητορικοὺς τῶν λόγων. πολυμαθὴς ὁ ἀσπάσιος, καὶ πολυήκοος, ἐς τὸ μὲν καινοπρεπὲς, ἐπαινῶν. εἰς ἀπειροκαλίαν δὲ, οὐδαμοῦ ἐκπίπτων, ὑπὸ τοῦ ἐν καιρῷ χρῆσθαι οἷς γινώσκει. τουτὶ δέ που ἐν μουσικῇ, κράτιστον. οἱ γοῦν καιροὶ τῶν τόνων, λύρᾳ τε φωνὴν ἔδωκαν, καὶ καλάμῳ· καὶ μελῳδίαν ἐπαίδευσεν. ἐπιμεληθεὶς δὲ τοῦ δοκίμως τε, καὶ σὺν ἀφελείᾳ ἑρμηνεύειν, πυκνώματός τε, καὶ περιβολῆς ἠμέλησε. τὸ σχεδιάζειν τε ἐκ φύσεως οὐκ ἔχων, πόνῳ παρεστήσατο. ἦλθε δὲ καὶ ἐπὶ πολλὰ τῆς γῆς μέρη, βασιλεῖ τε ξυνὼν ἀλεξάνδρῳ, καὶ ξυνεῖναι· προὔστη δὲ καὶ τοῦ κατὰ τὴν ῥώμην θρόνου. νεάζων μὲν, εὐδοκιμώτατος. γηράσκων δὲ, τὸν μὴ ξὺν αἰτίᾳ τοῦ μὴ ἑταίρῳ ἀποστῆναι βούλεσθαι. ἡ δὲ πρὸς τὸν λήμνιον φιλόστρατον τῷ ἀσπασίῳ διαφορὰ, ἤρξατο μὲν ἀπὸ τῆς ῥώμης, ἐπέδωκε δὲ ἐν ἰωνίᾳ, ὑπὸ κασιανοῦ τε, καὶ αὐρηλίου τῶν σοφιστῶν αὐξηθεῖσα. ἦν δὲ αὐτοῖν ὁ μὲν αὐρήλιος, οἷος καὶ ἐν καπηλείοις μελετᾶν πρὸς τὸν ἐκεῖ οἶνον· ὁ δ' οἷος θρασύνεσθαι μὲν ἤδη τὸν ἀθήνησι θρόνον, διὰ καιροὺς, οὓς ἀπεχρήσατο. παιδεῦσαι δὲ μηδένα, πλὴν περίγητος τοῦ λυδοῦ. περὶ μὲν οὖν τοῦ τρόπου τῆς διαφορᾶς, εἴρηταί μοι. καὶ τί ἂν αὖθις ἑρμηνεύοιμι τὰ ἀποχρώντως δεδηλωμένα; τὸ δὲ εἶναί τι χρηστὸν, καὶ παρ' ἐχθροῦ εὑρέσθαι, ἐν πολλοῖς μὲν τῶν ἀνθρωπίνων διεφάνη, μάλιστα δὲ ἤδη τῶν ἀνδρῶν τούτων. διενεχθέντε γὰρ, ὁ μὲν ἀσπάσιος, προσεποίησεν αὐτῷ τὸ σχεδιάζειν ξὺν εὐροίᾳ, ἐπειδὴ ὁ φιλόστρατος καὶ τούτου τοῦ μέρους ἐλλογίμως εἶχεν. ὁ δ' αὖ τὸν ἑαυτοῦ λόγον πως ὑπομενοῦντα πρὸς τὴν ἀκρίβειαν αὐτὴν ἐκείνου ἐκόλασεν. ἡ δὲ συγγεγραμμένη ἐπιστολὴ τῷ φιλοστράτῳ περὶ τοῦ πῶς χρὴ ἐπιστέλλειν, πρὸς τὸν ἀσπάσιον τείνει. ἐπειδὴ παρελθὼν ἐς τὰς βασιλείους ἐπιστολὰς, τὰς μὲν, ἀγωνιστικώτερον τοῦ δέοντος ἐπέστελλε. τὰς δὲ, οὐ σαφῶς. ὧν οὐδέτερον βασιλεῖ πρέπον. αὐτοκράτωρ γὰρ δὴ ὁπότε ἐπιστέλλοι, οὐ δεῖ ἐνθυμημάτων, οὐδ' ἐπιχειρήσεων, ἀλλὰ δόξης. οὐδ' αὖ ἀσαφείας, ἐπειδὴ νόμους φθέγγεται. σαφήνεια δὲ, ἑρμηνεὺς νόμου. παυσανίου μὲν οὖν μαθητὴς ὁ ἀσπάσιος, ἱπποδρόμου δὲ, οὐκ ἀνήκοος. ἐπαίδευσε δὲ κατὰ τὴν ῥώμην ἱκανῶς γηράσκων, ὁπότε μοι ταῦτα ἐγράφετο. τοσαῦτα περὶ ἀσπασίου. περὶ δὲ φιλοστράτου τοῦ λημνίου, καὶ τίς μὲν ἐν δικαστηρίοις ὁ ἀνὴρ οὗτος, τίς δὲ ἐν δημηγορίαις, τίς δὲ ἐν συγγράμμασι, τίς δὲ ἐν μελέταις, ὅσος δὲ ἐν σχεδίῳ λόγῳ, καὶ περὶ νικαγόρου τοῦ ἀθηναίου, ὃς καὶ τοῦ ἐλευσινίου ἱεροῦ κῆρυξ ἐστί τε, καὶ εἰ ἀψίνης τε ὁ φοίνιξ ἐφ' ὅσον προὔβη μνήμης τε, καὶ ἀκριβείας, οὐκ ἐμὲ δεῖ γράφειν. καὶ γὰρ ἂν καὶ ἀπιστηθείην ὡς χαρισάμενος, ἐπειδὴ φιλία μοι πρὸς αὐτοὺς ἦν.

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ ΒΙΩΝ ΣΟΦΙΣΤΩΝ ΤΕΛΟΣ.

ζζ. ηη. θθ. ιι. κκ. λλ. μμ. νν.

Ἅπαντά εἰσι τετράδια, πλὴν τοῦ τελευταίου, ὅπερ ἐστὶ τριάδιον.

Omnes quaterniones præter ultimum ternionem

Venetiis in ædib. Aldi mense Iunio. M.DIII.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/2

ΠΙΝΑΞ τῶν φιλοστράτου εἰκόνων.

ΠΙΝΑΞ τῶν φιλοστράτου τοῦ νεωτέρου εἰκόνων.

ΠΙΝΑΞ τῶν φιλοστράτου ἡρωϊκῶν.

ΠΙΝΑΞ τῶν ἐκφράσεων καλλιστράτου.

ΠΙΝΑΞ τῶν φιλοστράτου βίων σοφιστῶν.

5818203

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/2



Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/2

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/2

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.3.7.4/1